DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

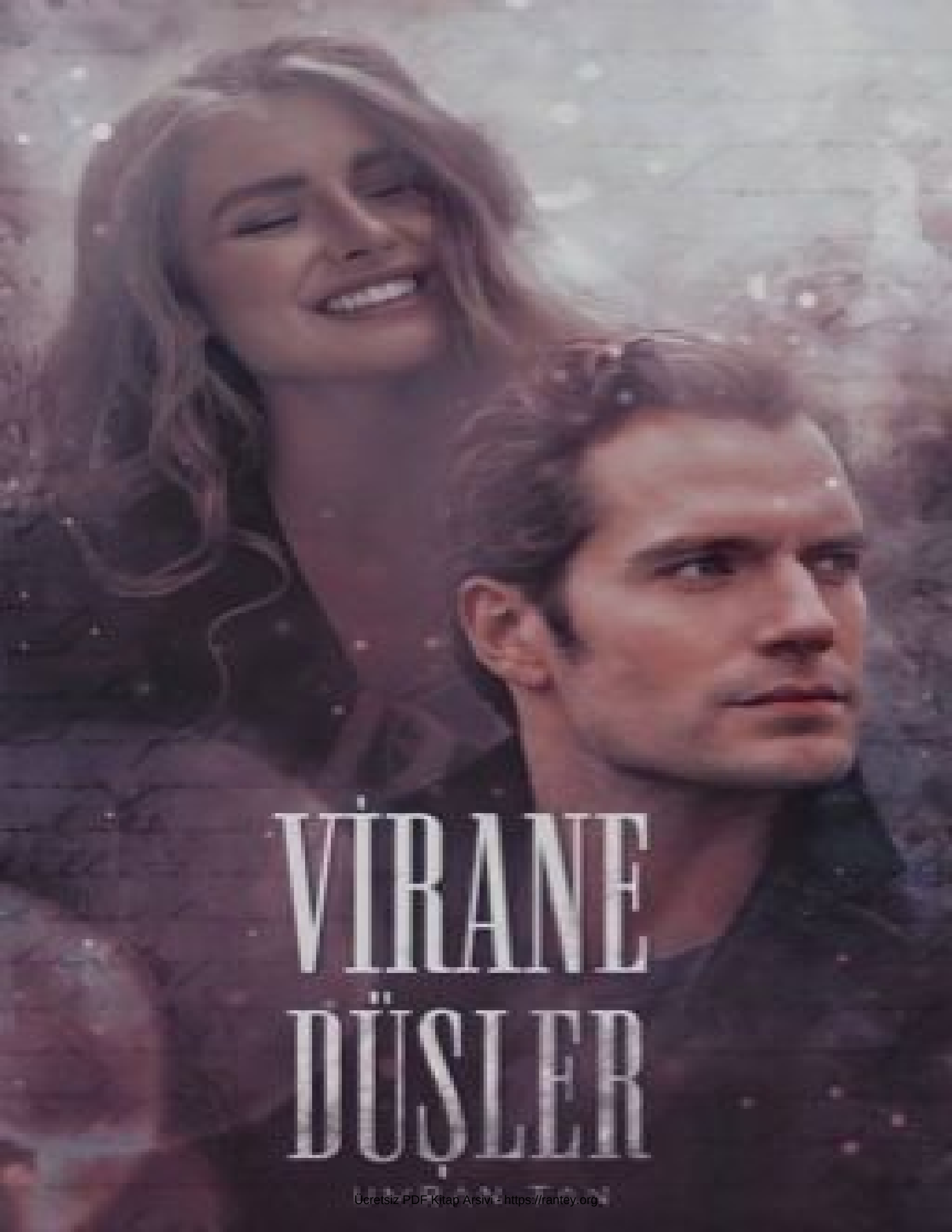

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

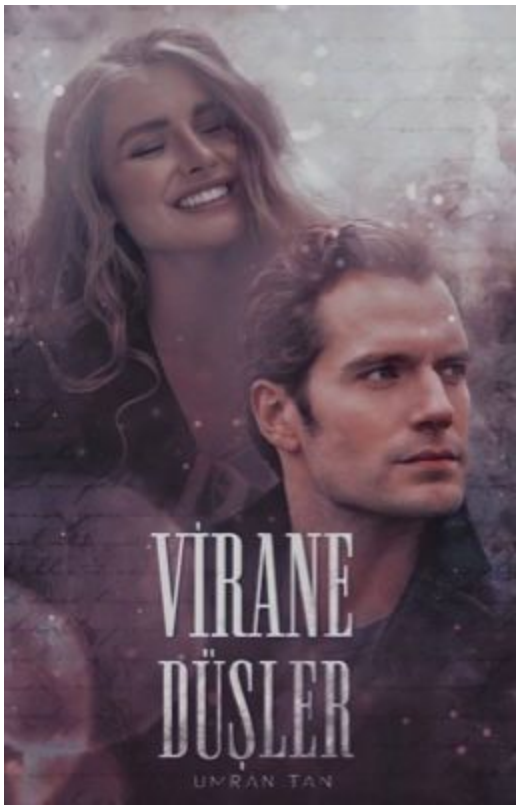

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Virane Düşler (TAMAMLANDI)

Ümran Tan

Published: 2024

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Tanıtım

VİRANE DÜŞLER

Her şeyin değişmesi için bazen bir gece yetiyordu. Süveyda Karayağız sadece bir gecede kimsesiz kaldığında tek kurtuluşu yeni bir başlangıç yapmaktı. Yeni bir şehre taşınıp çalışmaya başladığında yaşananları geride bırakıp yeni açtığı sayfasını planlı ve kurallarına uygun bir şekilde doldurmaya kararlıydı. Fakat çalıştığı kitapçının sahibi Oğuz Sarhan'a aşık olmak kurduğu planlarını bozmaya yetmişti. Sınırlarını zorlayan bu adamın gizlediği şeyler onu korkuturken aynı zamanda merakını cezbediyordu. Çünkü aşk ne kural ne de sınır tanıyan başına buyruk bir duyguydu ve Süveyda'nın kalbini ele geçirmeyi başarmıştı.

⛓

Soğuk bir kış gecesinde biri öldü. Bir annenin vicdanına kızının kanı bulandı. Aynı gece bir kız yetim kaldı. Bir adamın kirli ellerine masumiyet sıçradı. Kadın öldü, adam yaralandı, kız kaçtı. Yaşananlar sustu, geçmiş durmadı. Gün gecenin koynunda son nefesini verdiğinde güneş, o gece dünyaya sırtını döndü. Kör karanlığın içinden sağır bir ses "Geçti, geçti," diye fısıldadı. Geçmedi, susmadı, bitmedi. Zaman ortadan ikiye ayrıldı. Ay'ın şavkı, Süveyda'nın göğsünde yandı ve söndü.

Başlama Tarihi 8 Mayıs Cuma

Herkese merhaba! Yeni bir kurguyla geldim. Aksiyon ve romantizm karışımı daha cesur bir kitap olacaktır. Kütüphanenize eklemeyi unutmayın ♡

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

GİRİŞ

Keyifli okumalar dilerim, yeni bir macera da bana eşlik ettiğiniz için hepinize çok teşekkür ederiim.
Okumaya başladığınız tarih ve saati buraya alalım♡

•Hande Mehan Sen Beni Güzel Hatırla
⛓ ***Sadece giriş bölümü yazar anlatımındadır.*** ⛓

Oysaki ölümün zalim olmaya ihtiyacı yoktur, insanların canını alması yeter de artar bile.

Ölüm Bir Varmış Bir Yokmuş, José Saramago
⛓

Gecenin bir yarısında zaman ansızın ortadan ikiye bölünmüş ve Süveyda'nın hayatına akmış.

Kar taneleri gökten, yağmurla beraber süzülüyordu. Keskin soğukluk yüzünü sızlatırken umursamamaya çalışarak bankta oturmaya devam etti. Rüzgâr, uzun saçlarını geriye doğru savururken gözlerini yavaşça yumdu. Aslında eve gitmesi gerekiyordu ama gidemiyordu. Saat gecenin on biri olmasına rağmen oturmuş düşünüyordu. İçten içe kaçınılmazı ertelediğini biliyordu. O evden ayrılması gerekiyordu.

Cebindeki telefon titreşince üşüyen eliyle cebinden çıkarıp baktı ve yurt dışında yaşayan arkadaşından gelen çağrıyı gördü. Yüzünde ufak bir gülümseme oluşurken telefonu açtı.

"Süveyda Hanım'la mı görüşüyorum?"

Arkadaşının özlediği sesini duyunca gülümsedi. "Ta kendisi Şeyma Hanım."

Şeyma da onun gibi çalıştığı için pek görüşemiyorlardı.

"Kaç gündür konuşamıyoruz, özledim."

Süveyda dudaklarını sarkıtırken "Ben de özledim," dedi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Çocukluk arkadaşı olan Şeyma, geçen yıl evlenip yurt dışına yerleşmişti. Tek arkadaşı o olduğu için yokluğuna alışmak zor olmuştu.

"Dışarıda mısın sen?"

Süveyda "Evet," derken ayaklandı.

"Süveyda saat orada on bir! Bu saatte dışarıda ne işin var? Hemen eve git, hemen."

Şeyma her zaman korumacı ve evhamlı bir yapıya sahip olmuştu. Süveyda onun, bu ilgili hâllerini özlemişti. Hüzünle gülümserken "Evdeki tehlike daha beter," diye geveledi.

Annesinin sevgilisi aklına gelince bile ürperiyordu. O adamdan hiç hazzetmiyordu.

"Annen hâlâ o herifle mi?"

"Maalesef, umarım bu gece bizde kalmaz."

Söylediklerine kendi de inanmıyordu çünkü eskiden ara ara onlarda kalan Cemil, uzun süredir bir evi olduğunu unutmuş gibiydi. Süveyda her gece onu görmekten nefret ediyordu. Çünkü o adamın bakışları, kötü niyetliydi.

"Süveyda, o evden ayrılman gerekiyor."

Bu gerçeği o da biliyordu. Ama annesi şu an dibe batmış bir hâldeydi. Onu, o adamla bırakamazdı.

"Biliyorum," diye fısıldadığında yürümeye başladı. "Neyse, Selim nasıl?"

"İyi, işten yeni geldi. Sana selamı var."

"Sen de selam söyle," dediğinde konuşmaya devam ettiler. Süveyda'nın telefonunun şarjı bitince telefon aniden kapandı. Ekrana bakarken bozuk bataryası yüzünden sessizce söylendi. Telefonunu değiştirmesi gerekse de biriktirdiği parasını harcamak istemiyordu çünkü yarını belli olmayan bir evde yaşıyordu.

Attığı adım, su birikintisine denk gelince çamurlu su, spor ayakkabısından içeri girdi. Soğuk suyun üşümüş ayaklarında yarattığı kötü etki yüzünden yüzünü buruşturdu. Sabah hava yağışlı olmadığı için spor ayakkabılarını giyip çıkmıştı ama aralık ayında, bunu yapmak pek de mantıklı değildi anlaşılan. Soğuktan kızarmış ellerini, montunun cebine yerleştirdiğinde adımlarını hızlandırdı. Saat iyice geç olmuş, kar şiddetini arttırmıştı. Normalde akşam altıya kadar bakıcılık yapardı ama bu gece, Semra Hanım ve eşinin, evlilik yıl dönümü olduğu için geç saate kadar çocukları Ece ve Eren'e bakmıştı.

O aile ile çalışmayı sevdiği için şikâyeti yoktu. İkiz olan Ece ve Eren, altı yaşında ve çok tatlı çocuklardı. Onları hatırlayınca yüzünde oluşan

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

gülümsemeye engel olamadı. Eve hemen gitmek istemediği için biraz dışarıda oturmuş ve hava almaya karar vermişti. Evde onu bekleyen kişiler aklına gelince yüzündeki gülümseme silindi ve içi sıkıntıyla doldu. Soğuk havadan derin bir nefes içine çekti. Buz gibi olan hava, ciğerlerine saplanınca sertçe öksürdü. Evlerinin bulunduğu sokağa gelmişti.

O uğursuz adam aklına gelince huzursuzluk, pençelerini göğsüne geçirdi. Tüm kalbiyle annesi ve sevgilisi olacak o adamın, evde olmamasını diledi. Fakat birkaç dakika sonra evin soluk beyaz ışığının açık olduğunu gördü. Evdeydiler...

Bu durumu umursamamaya çalışarak gecekondu tarzındaki evin bahçesine girdi. Buz kesen parmakları kaskatı kesilmişti. Bu yüzden cebinden çıkardığı anahtarı kapının kilidine yerleştirirken zorlandı. Kapı açılınca yüzüne çarpan sıcak hava, yüzünü sızlatsa da gecenin ayazından kurtulduğu için gevşemesini sağlamıştı.

Sessizce içeri girip kapıyı kapattıktan sonra eğilip ayakkabılarını çıkardı. Şanslıysa onlara görünmeden odasına gidebilirdi. Boyası dökülen eski ayakkabı dolabını yavaşça açtı. Ayakkabılarını yerleştirdikten sonra odasına gitmek için arkasını dönmüştü ki karşısında dikilen Cemil'i görünce irkildi. Cemil annesinin sevgilisiydi ve kırk dört yaşındaki Ayperi'den tam yedi yaş küçüktü.

Geriye doğru bir adım atıp ondan uzaklaşmamak için kendini zor tutarken dişlerini birbirine kenetledi. Cemil ise yüzünde oluşan sırıtmayla ona bakıyordu. Sinsi gülüşünü gören Süveyda, duygularını belli etmemek adına sırtını dikleştirip boğazını temizledi.

Bu adamdan tüm kalbiyle nefret ediyordu! Cemil'in koyu kahverengi küçük gözlerine bakıp soğuk bir sesle "İyi akşamlar Cemil abi," diye mırıldandı.

Kızın sesini duyan Cemil, hafifçe iç çekti ve gözlerini arsızca Süveyda'nın bedeninde gezdirdi. Süveyda üç yıldır bu iğrenç bakışlara maruz kalıyordu. Başlarda adam onlarla yaşamadığı için pek sorun etmiyordu ama son altı aydır, neredeyse hep onlarla kalıyordu. O günden beri Süveyda para biriktiriyordu. Adama ters ters bakmasına rağmen Cemil arsızca, açık kahverengi uzun saçlarından başlayıp tüm bedenini uzun uzun süzdü.

Bakışlarından bir an önce kurtulmak istediğinden odasına gitmek için hareketlendi. Yanından geçeceği sırada Cemil, hızla ona doğru adım attı ve iyice yakınına sokuldu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Nasılsın?"

Adamdan gelen yoğun içki kokusu, midesini kaldırdı. Hızla "İyiyim," diye cevaplayıp uzaklaşmaya çalıştı fakat Cemil, kolunu kaldırıp gitmesini engelledi.

"Ne bu acele güzelim? Nereye gidiyorsun hemen?"

İçki dilini dolandırıyordu. Derin bir nefes aldığında bakışları iyice arsızlaşmıştı.

Dişlerinin arasından "Yorgunum abi," dedi.

"Gel oturalım az, geçer yorgunluğun."

Süveyda adama tiksintiyle bakarken sertçe "Annem yok mu?" diye sordu.

Annesi olacak o kadın, babası öldüğünden beri bambaşka biri hâline gelmişti. Cemil hayatına girince ise her şey daha kötüye gitmişti. Gözü bu heriften başka kimseyi görmüyordu. Ne kızını ne evini... Tüm hayatı, sahnesi ve bu adam olmuştu. Yine de onun varlığı Süveyda'yı, bu adamın bakışlarından koruyordu.

Cemil ona doğru sarsak bir adım attı. "Sahnesi uzayacakmış bu gece."

Adamın baygınlaşan gözleri, Süveyda'nın kazağının gizlediği iri göğüslerine kaydı. Gözlerindeki zevki gizleme gereği duymadan dudaklarını yaladı.

Bakışları gerginliğini arttırırken "Sen neden yanında değilsin?" dedi.

Süveyda kusmamak için kendini zor tutuyordu. İçki kokusu, adamın bakışları ve hissettiği yoğun korku yüzünden yediklerini her an çıkarabilirdi.

Cemil kelimeleri uzatarak "Canım istemedi," diye geveledi.

Süveyda başını sallayıp yanından geçmek için hareketlendi. Tam gideceği sırada Cemil uzanıp kolunu tuttu.

"Hemen gitme kız, gel iki kadeh içelim."

Sertçe kolunu çekti. "Yorgunum dedim ya," diye tersledi adamı.

Hızlı adımlarla odasına doğru yürüdüğünde gözleri öfkeyle doluydu. Sırf annesi için bu adama katlanıyordu ama artık gücü tükenmişti. Daha fazla dayanamıyordu. Annesine bir şey olmasından korktuğu için bu evdeydi, onu bu adamdan ve yaşadığı iğrenç hayattan kurtarmak istiyordu. Fakat geçen her günle bu isteği, hayale dönüşüyordu. Ama artık yeterdi, annesi için bile bu olanlara katlanamazdı, bu evden ve şehirden çekip gidecekti.

Yavaşça burnunu çekerken Cemil tekrar odasına geldi.

Süveyda şaşkınlıkla adama döndüğü an, gözlerindeki değişimi gördü. Yüzündeki ifade kararmış, elleri sabırsızca kirli sakallarının içinde

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

dolaşıyordu. İç güdüleri ayaklandı. Cemil bugüne kadar ona bakmak dışında herhangi bir şey yapmamıştı ama bu gece onda bir değişiklik vardı. Bir şeyler yapacaktı. Gözleri hızla odada dolaştı. Onu durduracak bir şeyler arıyordu. Vakit kaybetmek istemeyen Cemil, kızın üzerine atıldı. Kolunu hızla ince beline sardı. Kızın yumuşak bedeni, ona temas eder etmez genzinden bir inleme döküldü. Süveyda korkuyla çırpınmaya başladı ama adamın umurunda değildi.

Süveyda can havliyle bağırmaya başladı. "N'apıyorsun be, bırak beni!"

Ellerini, adamın geniş göğsüne yerleştirip tüm gücüyle itmeye başladı. Boşa bir çabayla ondan kurtulmaya çalışıyordu. Ama içten içe kurtulamayacağını biliyordu. Korku boğazında sert bir düğüm oluştururken gözleri yaşla doldu. Cemil uzun ve kalıplı bir adamdı. Eskiden pavyonda güvenlikçi olduğu için çok güçlüydü.

Boğuk bir sesle "Seni nasıl istiyorum bir bilsen... Aklımı kaçıracağım lan!" diye kükredi.

Esmer teni duyduğu hazdan ötürü kızarmış, içki kokan nefesi de Süveyda'nın yüzüne çarpıyordu. Mide bulantısı iyice artarken "Bırak!" diye çığlık attı. Daha hızlı çırpındı ve tekme atmaya çalıştı.

Cemil kızın haykırışını duymazdan gelerek ince dudaklarını, Süveyda'nın tenine gömdü. Yumuşacık tenini, sakallarıyla çizip ıslak dudaklarıyla kirletti. Tüm gücüyle adamın saçlarına asıldı. Tırnaklarını kafa derisine geçirdi. Bilmediği şey, adamın acıdan aldığı yoğun zevkti. Daha sert çizdi tenini, tırnaklarını ince derisine geçirip onu teninden koparmaya çalıştı. Ölecek gibi hissediyordu.

Nefes alamıyordu. "Allah aşkına bırak," diye hıçkırdı. Tekmeleri çırpınışları boşunaydı.

Cemil başını kaldırıp sıklaşan nefesleriyle kızın ağlayan yüzüne baktı. Nefes nefese "Çok istiyorum lan seni. Yıllardır bunun hayalini kuruyorum," dedi.

Aniden kızın saçlarına asılıp geriye doğru çekti. Başı geriye doğru düşerken acıyla inledi.

"Bu gece hayalime kavuşacağım. Benim olacaksın artık!"

Hırsla kızın dudaklarına kapanmaya çalıştı fakat korkudan titreyen genç kız, başını çevirerek ona engel oldu. Çığlık çığlığa ağlarken korkudan irileşmiş gözleri, odada gezindi. Komodinin üstündeki küçük vazoyu gördü. Düşünmeden vazoyu alıp titreyen elleriyle adamın kafasına hızla geçirdi.

Cemil başını tutarken "Siktir!" diye kükredi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Elini kafasına götürdü. Süveyda korkudan nefes dahi almadan ona bakıyordu. Ellerini göğsüne yerleştirip tüm gücüyle adamı iteledi. Yerinden kımıldamayan Cemil "Orospu!" diye kükreyip kızın yanağına tüm gücüyle tokadı savurdu.

Süveyda, bacağını odasındaki eski komodine çarparken yere düştü. Hıncını alamayan Cemil, eğilip uzun saçlarını kavradı. Babasının sevmeye kıyamadığı saçlarını sertçe çekerek ayağa kaldırdı. Yüzünü kızın kulağına doğru eğdi.

"Canının daha çok yanmasını istemiyorsan rahat durursun."

Canını acıtan ellerini iteleme çalıştı. "Bırak Allah'ın cezası. Yalvarırım bırak!"

"Seni o adamlara vermeden önce ilk ben tadına bakacağım, sonra da bırakacağım."

Umutları can çekişirken kaderin yağlı ipi boynuna geçti.

"Ne diyorsun?" diye soludu.

"Kes sesini ve soyun!"

Bu adamın elinden kurtulamayacaktı. Bu gece onun ölümü olacak, diri diri mezara girecekti. Gözleri yerdeki cam parçalarına takıldı. Ölmeyi tercih ederdi. Yerdeki cam parçalarını alırsa bileklerini kesip kurtulabilirdi. Adam pantolonunun düğmesini açtığı sırada odanın kapısı açıldı. Ayperi gördüğü manzarayla geriye doğru sendeledi. Yeşil gözleri şaşkınlıktan kocaman açıldı. Çünkü Süveyda'nın saçları, Cemil'in elindeydi ve Cemil'in kafasından ensesine doğru kan akıyordu. Sevgilisinin diğer eli ise pantolonun ağında duruyordu.

Annesini gören Süveyda ümitle "Anne, anne ne olur kurtar beni," diye ağladı.

Annesi gelmişti, onu kurtaracaktı. Annesi onun son umuduydu. Sonra annesinin gözlerini gördü. O gözlerdeki nefret, göğsüne bir hançer gibi saplandı. Ayperi, kızının ağlamaktan kızarmış güzel yüzüne, gizleme gereği duymadığı bir nefretle bakıyordu.

Öfkeden titreyen sesiyle "Burada neler oluyor?" diye soludu.

Cemil kızın saçlarını bırakırken burnunu sertçe çekip Süveyda'yı arkasına aldı. Hevesi kursağında kaldığından içinde çağlayan öfkeyle Ayperi'ye baktı.

"Sana ne lan?"

Cemil normalde annesinden çekinirdi fakat bu gece ikisi de sarhoştu. Bunun verdiği cesaretle böyle konuşuyordu, nasılsa sabah olduğunda annesi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

her şeyi unutacaktı.

Ayperi'nin gözleri dolarken "Aşkım bu kız seni ayartıyor mu?" diye sordu.

Süveyda darbe almış gibi geriye doğru savruldu. Ciğerlerindeki nefes boşalmış annesinin kalbine indirdiği darbe onu derinden sarsmıştı.

"Ben hiçbir şey yapmadım!" diye ağladı. Eliyle Cemil olacak adamı işaret etti. Hıçkırıkları arasından "B-bu adam bana tecavüz edecekti," diyebildi.

Gözyaşları o kadar hızlı akıyordu ki etrafı bulanık gözlerle görüyordu.

"Kes sesini pis sürtük! Kıskandın değil mi mutluluğumu?"

Annesinin sözlerini duyunca eliyle ağzını kapattı. Kalbi binlerce parçaya bölündü ve annesinin ayaklarının altında ezildi. Bu zalim kadın, annesi olamazdı! Nasıl böyle konuşabiliyordu? O da Cemil'in bakışlarını fark ederdi bazen. Cemil ile kaç kez kavga etmişlerdi, sırf bu yüzden onu evden bile kovmuştu. Bazen Süveyda'yı da suçladığı oluyordu ama hiçbir zaman bu kadar ileri gitmemişti. Hiçbir zaman kızına düşkün bir anne olmamıştı ama o lanet uyuşturucuya başladığından beri annesini tanıyamıyordu. Cemil, sabırsız bir sesle konuşmaya başladı.

"Ayperi odana git."

Ayperi şaşkınlıkla "Cemil," diye atıldı. Cemil kadının beyaz tenini kızartacak kuvvette kolunu sıkıp geriye doğru savurdu. Ayperi'nin boyadığı sarı saçları yüzüne doğru savruldu.

"Rahat bırak bizi."

Eliyle kızı gösterdi.

"Sadece bir gece istiyorum. O da istiyor, sadece senden korkuyor."

Ayperi şaşkınlıkla solurken içindeki hırs büyüyordu.

"Ne diyorsun sen Cemil! Şu kızın seni kandırmasına izin verme."

Cemil öfkeyle "Sana git dedim Ayperi! Şimdi değil," diye bağırdı.

Süveyda annesinin kararan gözlerinden bunu kabul etmeyeceğini anladı. Çünkü Ayperi Karayağız ne bu adamı ne de uyuşturucusunu bırakamazdı. Süveyda üstüne gelen adamdan kurtulmak için kapıya doğru kaçarken annesi tekrar içeri girdi. Elinde şimdi Cemil'in silahını tutuyordu, küçük bir umutla baktı. Annesi belki de akıllanmıştı.

Onu, bu iğrenç adamın elinden kurtaracaktı.

Çaresiz bir sesle "Anne," diye fısıldadı.

Sesindeki yakarış, annesine duyduğu ihtiyacı bas bas bağırıyordu. Fakat annesi, kızına sağırdı. Süveyda onun gözlerindeki düşmanca bakışı geç de

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

olsa fark etti. Adımları kesilirken dünyası bir kez daha o gece başına yıkıldı. Annesi, onu doğuran kadın, şuurunu o kadar yitirmişti ki canından bir parça olan kızını öldürecekti. Yer ayaklarının altında sallanırken duvara tutundu. Ölümü de doğumu gibi annesinin elinden olacaktı. Bu çok acımasızcaydı. Kaderi çok acıydı.

Mücadeleci bir kızdı Süveyda ama tüm gücünü annesinin gözlerindeki nefrette yitirdi. Acı acı gülümsedi. Hiçbir şey yapmayacaktı. Annesinin onu öldürmesine göz yumacaktı. Hem hiçbir evlat, kendi öz annesine karşı savaşamazdı ki!

Cemil "Ne yapıyorsun lan, deli karı!" diye bağırdı.

"Artık senden kurtulma vaktim geldi."

Silahın kilidini açtıktan sonra kızını nişan aldı. Cemil hızla öne atılarak Süveyda'yı yere fırlattı. Kızı kurtarmıştı fakat kurşun, sağ omzunu sıyırmıştı.

Acı dolu bir sesle "Ah!" diye kükredi.

Cemil kolundan akan kanlarla Ayperi'ye doğru atıldı.

Ayperi histerik bir şekilde bağırmaya başladı. "Bırak beni! Bırak öldüreyim şunu. Sonra seninle hayatımıza devam ederiz."

"Bırak şu silahı Ayperi!"

Cemil, Ayperi'nin silahı tutan elini tuttu. İkisi cebelleşirken Süveyda yavaşça ayağa kalktı. Buradan bir an önce gitmesi gerekiyordu. Yatağın üstündeki montunu alıp koşarak yanlarından geçti. Titreyen elleriyle kırık dolabın kapağını açıp ayakkabılarını ve çantasını aldıktan sonra kapıya yöneldi.

Eli kapı kolunun üstündeyken bir patlama sesi daha duyuldu. Dudaklarından korku dolu bir çığlık koparken ortama, uğursuz bir sessizlik hâkim oldu. Korku dolu kanlı saniyelerin içinde kısa bir an durdu. Bütün bedeni titriyordu. Biri vuruldu! Nefes almaya çalıştı ama yapamadı. Kan kokusunu daha fazla solumak istemiyordu. Bir an geriye doğru bakmak istedi. Kimin vurulduğunu görmek istedi ama onu da yapamadı.

Ne fark ederdi? Vurulan ya da ölen her kimse, bu saatten sonra ne fark ederdi?

Bu yüzden durmadı, geriye bakmadı. Kapının kolunu indirip evden çıktı. Onları geride bıraktı. O evde o gece iki kişi vurulmuştu. Biri yaralanmış biri ölmüştü. Cemil tarafından kalbi isabet alınarak vurulan kişi annesiydi. Süveyda o gece ölenin annesi olduğunu bilmedi. Sadece gitti. Cebinde bakıcılık yaptığı için kazandığı parayla koştu. Gecenin karanlığına karıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gece onu gizledi.

O iğrenç heriften, uyuşturucu bağımlısı, sorunlu annesinden, yaşadığı şeylerden... Ne yapacağını bilmeden koştu. Bir an babasının mezarına gitmek istedi ama Cemil onu orada bulurdu. Çocuklarına baktığı Semra Hanım aklına geldi ama orası da olmazdı. Cemil onlara zarar verirdi. Bu yüzden durmadan koştu.

Yaşadıklarını düşünmedi. Kuruyup çatlayan dudaklarında devamlı tekrar ettiği "Geçti, geçti," kelimesiyle beraber hızla koştu. Rastgele bir durakta durduğunda nefessiz kaldı. Sırtını durağın soğuk camına yasladı. Ciğerlerini sızlatan soğuk havayı umursamadan sık sık nefes aldı.

Şok hâlinde olduğu için aklı başında değildi. Gözlerinden akan yaşı silmek dışında hiçbir şey yapmıyordu. Zihni felç geçirmiş gibiydi. Hiçbir şey düşünemediği için olanları henüz idrak edememişti. Sert bir rüzgâr esince zayıf bedeninin titremesi arttı. Buradan bir an önce uzaklaşmalıydı.

Kısa süre içinde taksi gelince durdurup bindi. Yanında cüzdanı vardı, içinde kimliği, nakit parası ve banka kartı hâriç hiçbir şey yoktu. Burnunu çekerken "Otogara lütfen," dedi.

Bir gecede her şeyini kaybetmiş kimsesiz kalmıştı. Belki annesi de ölmüştü. Yüzünde hüzünlü bir gülümseme oluştu. Annesi o adamın tarafını tuttuğu an ölmüştü aslında. Her şekilde annesizdi. Burnunu tekrar çekti. Tüm bu yaşananlarla nasıl başa çıkacaktı? Dolan gözlerini yavaşça yumup başını cama yasladı.

Tek bir yol vardı; unutmak... Hepsini geride bırakıp bu geceyi unutacaktı. Unutmak zorundaydı. Hayat ona başka şans tanımamıştı. Yaşamaya devam etmesinin tek yolu, yaşanan her şeyi hafızasından silmekti. Kuruyan boğazını ıslatmak için yutkundu. Bu gece onun miladı olacaktı. Kendine yeni bir hayat kuracaktı. O adamdan ve annesinden uzak bir hayat... Tabii biri ölmüş de olabilirdi.

Araba durunca ağlamaktan şişen gözlerini açıp yavaşça parayı uzattı ve titreyen bacaklarıyla indi. Uyuşuk adımlarla terminalin içine girip Ankara'ya giden otobüse bilet aldı. Otobüs yarım saat içinde kalkacaktı. Araca binip tek kişilik koltukta oturdu. Banka hesabındaki parası onu bir süre idare ederdi ama hemen iş bulmalıydı. Fakat Ankara'da tanıdığı kimse yoktu.

Ne yapacağını bilmiyordu. İçli bir nefes aldı. Bu gece doğup büyüdüğü şehri, masumiyetini yitirmişti, kan bulanmıştı her yanına. Artık ne olursa olsun gitmek zorundaydı. Bu yüzden gitti Süveyda. Annesinin ve babasının

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

cesedinin yanına, kendi çocukluğunu da gömdü ve Bursa'yı bir daha dönmemek üzere terk etti.

- **Diğer bölümler kahraman bakış açısından yazılmıştır.**
  İletişim ve alıntılar için instagram umrantn

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BÖLÜM 1: UMUT TOHUMLARI

Keyifli okumalar dilerim, ilginiz öyle güzel ki dayanamayıp ikinci bölümü de sizinle paylaşmak istedim. Lütfen oy verip yorum yapmaktan çekinmeyin, beni aşırı motive ediyor da♡

•Ezginin Günlüğü Gemi

"Aşkın ne olduğunu bile bilmeden sevdim birdenbire. İnsanın en ateşli duygusunun ilk olarak böyle birdenbire bastırıvermesi çok garip bir şey değil mi?"

Vadideki Zambak, Balzac

Geç kalmıştım.

Babamın ölümünün ardından yaşamaya hep geç kalmıştım. Annem üniversiteye devam etmemem gerektiğini söylediğinde onu dinlemiştim. Geç kalışın ilk adımını o gün attıktan sonra devamı da çorap söküğü gibi gelmişti. Cemil evimize girip çıkmaya başladığında bunu istemeyip o adamdan rahatsız olduğumu söylediğimde annem tarafından bir kez daha susturulmuştum. "Süveyda haddin olmayan meselelere karışma! Benim evim benim kurallarım." Sesinin keskin tınısı hâlâ kulaklarımda yankılanıyordu. Her şeye rağmen o evde kalarak yaşamıma çok geç kalmış ve kendime çok büyük haksızlıklar yapmıştım.

O adam hayatımıza girdiği gün, resti çekmeli ve evden gitmeliydim. Fakat yapamamıştım. Çünkü o zamanlar daha on dokuz yaşlarındaydım ve eve doğru düzgün gelmeyen annem için çok endişeliydim. Babam ben on beş yaşındayken ölmüştü ve o günden beri anneme, anneliği ben yapıyordum. Hayatımı düşünmeden onun uğruna harcamıştım. Şimdi ise...

Annem beni hiç düşünmeden o adam uğruna harcamıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yirmi iki yaşında kimsesiz kalmış bir kızdım ve elimde hiçbir şey yoktu. Canıma kasteden annem dışında... Daha önce Bursa'dan çıkmadığım için beni nasıl bir hayatın beklediğinden habersizdim. Nasıl ayakta duracağımı bile bilmiyordum. Biriktirdiğim para, yeni bir hayata başlamak için yeterli değildi. Zaman, içimdeki korkuyu beslediği için anbean büyüyor ve nefes almamı güçleştiriyordu.

"Yolculuğumuz bitmiştir."

Muavinin sesini duyduğumda saatlerdir daldığım düşüncelerden sıyrıldım. Hissettiğim yoğun korkuyu zor da olsa bastırıp titreyen dizlerimle ayağa kalktım. Yeni bir hayata başlayacaktım, her şeyi geride bırakarak bunu başarabilirdim. Başımı dikleştirip güçlü olmaya çalışarak otobüsten indiğimde Ankara'nın keskin soğuğu tenimi dağladı. Ellerimi hızla cebime yerleştirdim. Soğuk havalar bana kimsesizliğimi hatırlatırdı. Soğuk bir kış günü ölmüştü babam, bu yüzden kışı da soğuğu da sevmezdim. Soğuktan büzüşerek nereye gittiğimi bilmeden yürümeye başladım. Bir an önce iş bulmalıydım. İş deyince aklıma Semra Hanım geldi. Elimle gergince alnımı ovaladım. Onlara haber vermeyi unutmuştum. Cebimden, otobüste şarj etme fırsatı bulduğum telefonumu çıkarıp numarasına tıkladım.

İkinci çalışta açmıştı. "Merhaba Semra Hanım."

Semra Hanım her daim pozitif bir kadındı. Enerjik sesiyle "Merhaba tatlım, nasılsın?" dedi.

Dile getiremeyeceğim kadar kötüydüm. Bu yüzden "Benim size bir şey söylemem lazım," diyerek soruyu geçiştirdim.

"Tabii."

Derin bir nefes aldıktan sonra devam ettim. "Size günün birinde Bursa'dan ayrılma ihtimalimden bahsetmiştim ya," deyip kısa bir an duraksadım. "O ihtimal gerçekleşti."

Telefonda kısa bir sessizlik yaşandı. Olayları tam olarak anlatmasam da Semra Hanım her zaman bir şeylerden şüphelenirdi. "Çocuklar ve biz, seni özleyeceğiz."

Dolan gözlerimi kırpıştırdım. "Ben de sizleri özleyeceğim ama beklenmedik bir şekilde ayrılmam gerekti. Önceden haber veremediğim için üzgünüm."

"Geçerli bir nedenin olduğunu bilecek kadar iyi tanıyorum seni. Eğer bir şeye ihtiyacın olursa beni aramaktan çekinme lütfen."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yüzümde oluşan buruk gülümsemeyle "Peki," dedikten sonra vedalaşıp telefonu kapattım.

Bir şeyleri geride bırakmak, her şeye rağmen canımı acıtmıştı. İkizleri gerçekten özleyecektim. Burnumu çekerek yürümeye devam ederken iş bakmaya başladım. Bir an önce iş bulmam ve yeni bir ev tutmam gerekiyordu. Bu düşüncenin bana verdiği umuda sarıldım ve insanlardan aldığım yardımla Ankara'nın merkezine gittim. Kalabalık ve yoğun bir şehirdi burası. İnsanların yüz ifadeleri biraz gergindi. Herkes bir yere yetişiyor gibiydi. Ben de onlara ayak uydurmaya çalışarak dükkân dükkân gezip iş aradım. Ne yazık ki kış mevsimi olduğu için piyasa durgundu. Bu yüzden kimse çalışacak birini aramıyordu. Yine de pes etmedim. Zaten öyle bir şansım da yoktu.

Uzun saatler boyunca gezinmeye devam ettim. Yemek yemeye bile fırsatım olmamıştı. Bir iki yer ile anlaşacak gibi oldum ama adamların bakışları tıpkı Cemil gibiydi. Kendime bir daha bunu yapamazdım. Karanlık çöktüğünde yorgun bir hâlde ufak bir otele girip işlemlerimi yaptım. Tek gece kalmayı planladığım odaya girdiğimde üstümdeki montu çıkarıp yatağa uzandım. Bacaklarım yorgunluktan sızlıyordu. Kızaran gözlerimle telefonuma baktığımda Şeyma'dan bir saat önce mesaj geldiğini gördüm. Alt dudağımı ısırırken ona haber vermem gerektiğini biliyordum. Bu yüzden kısaca "Bursa'dan ayrıldım" yazdım ve telefonu kapatıp kenara koydum. Yemek yiyecek hâlim bile yoktu. Sadece uyumak istiyordum ve uyandığımda her şeyin geçmesini... Mümkün olmadığını bilsem de istiyordum işte. Gözlerimden akan yaşlar, yavaşça süzülürken uykusuzluktan sızlayan gözlerimi yumdum.

Annemin ihaneti göğsümde taze bir yaraydı. Onu görmezden gelmeye çalışsam da orada benimleydi ve sürekli kanıyordu.

Elimi göğsüme bastırdım. Babamın kaybı kadar canımı acıtan başka bir acı yaşamam diye düşünüyordum ama yanılmıştım. İhanet, ölüm kadar acıtıyordu. Bunu sert bir şekilde öğrenmiştim. Ağlaya ağlaya uyuyakaldığımda saat gecenin bir yarısıydı. Zor günler geçirmiştim ama kapıda daha zor günler beni bekliyordu.

****

Sabah uyandığımda midemdeki şiddetli bulantıyla banyoya koştum. Ucuz bir otel odasında olduğum için banyo yıkık dökük ve eskiydi. Dizlerimi sertçe zemine yaslayıp kusmaya başladım. İçimdeki her şeyi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kusup dışarı çıkarmayı istiyordum. Hayal kırıklıklarım, acılarım, korkularım... Boğazımdaki acıyla zor da olsa ayağa kalkıp elimi yüzümü yıkadım. Açılmamış bir paket diş fırçasıyla dişlerimi fırçaladıktan sonra bal rengi gözlerim lekeli aynaya kaydı. Kendi aksimi bir an tanıyamadığım için irkildim. Beyaz tenim solmuş, gözlerimin etrafındaki koyu mor halkalar belirginleşmişti. Hafif geniş, dolgun dudaklarım da en az tenim kadar beyazlamıştı. Ruhu çekilen bir bedenin fersiz gözleri bakıyordu bana. Daha fazla bakmaya dayanamayıp gözlerimi kaçırdım. Kendimle yüzleşmeye hazır değildim. Bal rengi tonlarındaki saçlarımı bileğimdeki siyah tokayla bağladıktan sonra odaya geçtim ve Şeyma'dan gelen endişeli ses kaydını dinledim.

Onu korkutmak istemediğim için sahte bir mutlulukla ses atıp her şey yolundaymış gibi gösterdim. Artık Cemil'e tahammül edemediğim için evi terk edip birikmiş paramla hemen ev tutacağıma ve tanıdığım biri sayesinde de işe girdiğime dair yalanlar sıralamıştım. Bu kadar yalan içimi sıkıntıyla doldurmuştu. Özellikle yalan söylediğim kişinin Şeyma olması çok kötü hissettiriyordu ama mecburdum. Çok uzaktaydı, elinden bir şey gelmeyeceği için kendini yiyip bitirirdi. Bu yüzden hiçbir şey bilmemesi gerekiyordu. Telefonu montumun cebine koyduktan sonra odadan çıktım. Midem düğüm düğüm olduğu için canım hiçbir şey istemiyordu. Açıkçası hasta gibi hissediyordum ama iş bulmam gerekiyordu. Yoksa elimdeki para da kısa sürede biterdi. Ayakta kalmak için rastgele girdiğim bir fırından simit alsam da birkaç ısırıktan fazlasını yiyememiştim.

Bitkin bir hâlde tüm gün iş aramaya devam ettim. Mağazalar doluydu ve başvuru yaptığım herkes, kış sezonu olduğu için eleman alımının olmadığını söylüyordu.

Yorgunca bir banka oturduğumda akşam çökmüştü. Bir arpa boyu kadar yol alamamıştım. Resmen saatlerdir boşuna geziniyordum. Başımı ellerimin arasına aldım. Üşümüş ve hâlsiz düşmüştüm. Keşke her şey kötü bir kâbustan ibaret olsaydı. O kadar çaresiz hissediyordum ki umutlarımı yitirmek üzereydim. Şimdi ne yapacaktım? Derin bir nefes alıp ayağa kalktım. Pes edemezdim, öyle bir şansım yoktu. İş aramaya devam etmeliydim. Yorgunluktan sızlayan bacaklarımla yürümeye çalıştım. Başım dönünce bir an

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

durdum. Gözlerimi kapatıp burnumun kemerini sıktım. Fakat başım dönmeye devam ediyordu. Hayır hayır, şimdi hasta olamazdım.

"İyi misiniz?"

Duyduğum tatlı bir kadın sesi üzerine gözlerimi zor da olsa açıp bana endişeli gözlerle bakan kişiyi gördüm. İlk fark ettiğim şey, saçları oldu. Kadının kıvırcık saçları o kadar çok ve uzundu ki sevimli yüzü, küçük duruyordu. Zoraki bir gülümsemeyle "Evet," diye mırıldandım.

Minyon tipli genç kadın, sözlerime rağmen endişeli gözlerle bana bakmaya devam etti. İyi olduğumu söylememe rağmen bana inanmamış gibi görünüyordu. Haksız sayılmazdı çünkü yarı baygın bakan gözlerimle her an bayılacak gibi durduğuma emindim.

"Oturmak ister misiniz?"

Başımı iki yana doğru salladım. Kaybedecek vaktim yoktu. "Hayır hayır, iyiyim."

Yürümek için hareketlendiğimde kadının yanında duran adam telefonunu kapattı.

"Sorun ne Nazlı'm?"

Adının Nazlı olduğunu öğrendiğim kadın, "Şu kız pek iyi görünmüyordu," dedi.

Uzaklaşmaya başladığım için adamın cevabını duymamıştım. Dikkatim adımlarıma kilitlenmişti. Tüm gücümü yürümek için kullanıyordum. Kendimi daha fazla zorlayamazdım yoksa daha kötü olacaktım. Bir an önce otele gidip dinlenmem gerekiyordu. Fakat diğer adımı atmak gittikçe zorlaşmıştı. Gözlerim kararıyor başım dönüyordu. Uykusuzluktan sızlayan gözlerimi kırpıştırırken yer ayaklarımın altında sallandı. Etraf aniden kararırken dizlerimin bağı çözüldü ve bilincim kapandı. Bedenim olanları daha fazla taşıyamamıştı.

Dünya ile olan bağımı birkaç dakikalığına da olsa tamamen yitirmiştim. Bedenimin sarsılması üzerine gözlerimi sıkıca yumdum. Bilincim yavaş yavaş yerine geliyordu. İlk fark ettiğim şey bedenime dolanan kollardı. Gözlerim korkuyla açılırken yabancı bir adamın kucağında olduğumu gördüm.

Korku ve endişe bulanmış sesimle "Neler oluyor?" diye soludum. Az önce yolda yürürken şimdi yabancı, kumral bir adamın kucağında duruyordum. Kafam iyice karışırken panik duygusu göğsümü tırmalıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sıcak bir el buz kesen parmaklarımı tutunca irkildim. Bakışlarımı hızla elimi tutan kişiye çevirince endişeli gözlerle ona bakan Nazlı'yı gördüm. Kısık bir sesle "Bayıldın," dediğinde bir kapıdan içeri girdik.

Bir nevi şok geçirirken yabancı adam beni, yavaşça indirip bir sandalyenin üstüne yerleştirdi. İri gözlerim hızla etrafı tarayınca buranın kitap kafe tarzında bir yer olduğunu gördüm. Nazlı önümde diz çökünce dikkatimi ona verdim. Kahverengi çekik gözlerinin içine ürkek bir ifadeyle bakıyordum. Nazlı endişeyle "Ambulansı arayalım mı?" dedi.

Şaşkın gözlerimi kırpıştırırken aklım yavaş yavaş yerine geliyordu. Hastalık, açlık ve yorgunluk, bünyeme fazla geldiği için bayılmış olmalıydım. Dinlenmek yerine kendimi çok zorlamıştım. Ufak bir nefes alırken başımı hafifçe iki yana doğru salladım. Hastaneye gitmek istemiyordum. Otelde bir iki gün dinlenip daha sonra iş bakmalıydım.

"Gerek yok, sadece tansiyonum düşmüş olmalı."

"Emin misiniz?"

Bakışlarımı yanı başımda dikilen kumral adama çevirdim. Nazlı'nın gözlerinde yer edinen ifade, adamın koyu kahverengi gözlerine de yerleşmişti. Bu yüzden boğazımı temizleyip daha güçlü bir sesle cevap verdim.

"İyiyim ben, her şey için teşekkür ederim."

İnsanları daha fazla meşgul etmemek adına yorgun bir şekilde ayağa kalktım. Bedenimdeki kemikler itiraz edercesine sızladı. Her yanım ağrıyordu. Yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tutarken ufak bir nefes aldım. Etraf kısa bir süreliğine tekrar kararırken dengemi sağlayamadım ve sandalyeye geri oturdum.

"İyi değilsin."

Nazlı'nın sözlerine itiraz etmek istesem de o kadar yorgundum ki yapamadım. "Tüm gün iş aradığım için dinlenme fırsatım olmadı, sanırım grip de oluyorum. Bu yüzden baygınlık geçirmiş olmalıyım."

Nazlı anlayışla bakarken "Muhtemelen," diye cevap verdi.

İş bulmaya o kadar odaklanmıştım ki bedenimdeki değişimleri görmezden gelmiş ve sonunda bayılmıştım. Nazlı gözlerini ayırmadan bana bakıyordu. Bakışları karşısında gerilirken tedirgin bir şekilde "Bir şey mi oldu?" diye sordum. Bana neden böyle uzun uzun ve içli bakıyordu?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sorumu duyunca irkildi. "Şey," diye gevelerken gözleri hüzünle doldu. "Sadece, seni bir zamanlar çok yakınım olan birine benzettim."

Sesindeki hüzün üzerine "Anladım," demekle yetindim. Başka ne diyeceğimi bilemediğim için sessiz kaldığımda Nazlı konuşmaya başladı.

"Tanışma fırsatımız olmadı. Adım Nazlı."

Gözlerim onu bulurken elimi uzatıp cevap verdim. "Ben de Süveyda. Tanıştığıma memnun oldum Nazlı."

Ardından etrafı incelemeye başladım. Burası bir kitap kafeydi. Sıra sıra dizilmiş beyaz raflardaki kitaplara büyük bir hayranlıkla baktım. Böyle yerleri her zaman çok sevmiştim.

"Burası çok güzel."

Nazlı ufak bir gülümsemeyle "Teşekkür ederiz," diye cevap verdi.

O sırada mutfaktan çıkan adam, elinde tuttuğu tepsiyle yanımıza geldi. Oturduğumuz masanın ortasına tepsiyi bıraktı, içinde dumanı tüten çay ve tuzlu çubuk kurabiyeler vardı.

"Teşekkür ederim hayatım."

Adam bana doğru döndü. "Bu arada ben Barış."

Barış'la tanıştıktan sonra kısaca onu inceledim. Bir seksen boylarında, yapılı bir adamdı. Tahminen yirmilerinin ortasında olmalıydı. Sakalsız yüzü fazla sevimli olduğu için yaşını tahmin etmek güçtü. Barış kolunu Nazlı'nın omzuna atıp onu kendine doğru çektiğinde gözlerim, parmaklarındaki alyansa takılınca ikisinin evli ya da nişanlı olduklarını anladım. Hoş, yüzük olmasa bile birbirlerine attıkları aşk dolu bakışlar beraber olduklarını gösteriyordu. Ve yan yana çok güzel görünüyorlardı.

Barış eğilip kıvırcık saçlarını öptüğünde Nazlı, yüzündeki parlak gülümsemeyle bana döndü.

"Bu arada iş aradığından bahsetmiştin."

İçli bir nefes alırken midemdeki bulantıyı bastırması için tuzlu kurabiyeden ufak bir ısırık aldım. Soruyu başımla onayladığımda Nazlı, düşünceli bir ifadeyle dudaklarını büzdü.

"Bir kitapçıda çalışmak ister misin?"

Bu ani teklif karşısında şaşkınlıkla bakakaldığımda konuşmaya devam etti.

"Biz de uzun zamandır çalışan birini arıyorduk. Sen de kabul edersen seninle çalışmayı isteriz. Bir haftalık deneme süresinden sonra

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

iki taraf memnun kalırsa devam ederiz."

Ardından Barış'a dönüp "Olur değil mi?" diye sordu.

Barış yüzünde oluşan tereddütlü bir gülümsemeyle omuz silkti. "Olabilir."

Ne diyeceğimi bilmeden susup kalmıştım. Aradığım fırsat resmen ayağıma gelmişti. Hissettiğim rahatlama duygusuyla gözlerim doldu. Gözlerimi kırpıştırıp gözyaşlarını geri yolladım. Cevap vermek için kuruyan dudaklarımı aralayıp hevesli bir şekilde "Çok isterim," diyebildim.

Nazlı hafifçe gülümsedi. "O zaman tamamdır. Şartları daha sonra detaylı bir şekilde konuşuruz."

Akşam saati olduğu için kitap kafe kapalıydı. Bu sayede rahatlıkla oturabiliyorduk. Bir şeyleri sıcak içmeyi pek sevmediğim için çayı bekletmiştim. İlk yudumu aldığımda tereddütlü bakışlarım karşımda oturan Nazlı'ya kaydı. Böyle iyi insanların varlığına inanasım gelmediği için tedirginliğim sürüyordu. İnsanlara güvenmekten korkan yanımdı bu. Annem bile bana sahip çıkmamışken tanımadığım insanların yardım etmesi son derece garip geliyordu. Şu an öyle bir durumdaydım ki güvenmekten başka şansım da yoktu. Bu yüzden içimdeki tedirginliği bastırmaya çalıştım.

"Nerede oturuyorsun Süveyda?"

Bakışlarımı Nazlı'ya çevirdim. Açıkçası ne cevap vereceğimi bilmiyordum. Bu yüzden birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra gerçeklere bağlı kalarak cevap vermeyi tercih ettim.

"Aslında Bursa'da yaşıyordum. Dün sabah buraya geldim ve otelde kaldım. İş bulup ev tutana kadar orada kalacağım."

Düşünceli bir şekilde başını salladı. Neden buraya geldiğimi sormamıştı ve bu durum, gerginliğimi azaltmıştı. Yaşadıklarımı anlatacak durumda değildim. Daha kendime bile anlatamıyorken...

"Anladım. Buraya yakın mı?"

Yakın olduğu için başımla onayladım. "Yakın olması işe rahat gelmen açısından iyi." Mideme iyi gelen çaydan bir yudum daha aldığımda hâlâ iş bulduğuma inanamıyordum.

"Sabahları dokuzda açıyoruz, sen alışana kadar beraber açarız. Akşamları da kış olduğu için altı gibi kapatıyoruz."

Sözlerini başımla onayladım. Bu işe o kadar çok ihtiyacım vardı ki bütün gün çalışmaya bile razıydım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Peki kitap okumayı sever misin?" Duyduğum soru karşısında hafifçe gülümsedim.

"Çok severim."

Nazlı derin bir nefes aldı. "Buna sevindim işte. Çünkü her hafta en az bir kitap okuyup kitapçımızın Instagram adresinden paylaşım yapıyoruz."

"Bu çok güzel bir fikir."

Nazlı koca bir gülümsemeyle rafları düzenleyen Barış'ı gösterdi.

"Benim tatlı kocamın fikirleri."

Nazlı'nın gözlerindeki aşkı görünce, içten bir şekilde gülümsedim. Mutlu insanları görmeyeli o kadar uzun zaman oluyordu ki şimdi böyle şeyler bana garip geliyordu.

"Diğer detayları yarın konuşuruz. Şimdi gidelim, dinlenmeye ihtiyacın var gibi görünüyor."

Ayağa kalkınca Barış yanımıza geldi. "Gidiyor muyuz?"

"Evet," deyip bana döndü. "Seni kaldığın otele bırakalım mı?"

"Gerek yok, buraya çok yakın zaten."

Sesim kararlı olduğu için Nazlı ısrar etmedi.

"Sabah görüşürüz o zaman," diyerek vedalaştık. Yanlarından ayrıldığımda kalbimdeki ağır yükün bir kısmı hafiflemişti. Bu yüzden otele yürüdüğüm yolun farkında bile değildim. Deneme haftasını iyi bir şekilde geçirip bu işe girmek istiyordum. Hayatım yıllar sonra belki de yolunda gitmeye başlamıştı. Henüz bunları düşünmek için erkendi ama öyle hissediyordum. İçimde her şeye rağmen umudun yalancı tohumları ekildi. Oysa umut, insanın en büyük cezasıydı. Bunu unutmuş olsam da...

Çünkü umut etmekten başka bir şey gelmiyordu elimden. Otele vardığımda dalgınca odanın bulunduğu kata çıktım. İki gün önceki gece hayatımın biteceğini düşünmüştüm bugün ise hayat, beni şaşırtmıştı. Belki de tekrar mutlu olabilir yeni bir hayat kurabilirdim. Ankara bana uğurlu gelebilirdi. İş bulmanın verdiği mutlulukla odaya girdim. Çok yorgundum bu yüzden çok istememe rağmen duş alamadım. Yatağa girip yorgana sıkıca sarıldım. Bedenimdeki kemikler yorgunluktan sızlıyordu. Gözlerimi yavaşça yumdum. Sadece saniyeler içinde uyuya kalmıştım. Yıllar sonra ilk defa güvenle uyumuştum. Tüm yaşadıklarıma rağmen...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

- Sizce Nazlı ve Barış nasıl birileri?

Öhöm öhöm, tanıtım kısmında geçen Oğuz'u merak edenler yeni bölümü beklesin
Yeni bölüm içinde bol bol yorum yapmaktan çekinmeyiin.
İnstagram adresim umrantn a beklerim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BÖLÜM 2: KADERİN SATIRLARI

Keyifle okuyuun✨
•Sedef Sabüktekin Kayboluyorum
⛓

"Günaydın."

Elimdeki kitabı rafa yerleştirirken saçı karlarla kaplı olan Nazlı'ya kocaman bir gülümsemeyle baktım. Başını sallayarak saçlarındaki karı savururken "Günaydın," diye şakıdı. Kırmızı atkısını çıkarırken "Resmen kardan kadına döndüm," diye söylendi.

Sözleri üzerine kısık bir sesle kıkırdadım. Nazlı çok tatlı ve esprili biriydi. Bunu burada çalıştığım on günlük sürecin içinde öğrenmiştim. Açıkçası yıllar sonra hayatımın en iyi günlerini geçirmiştim çünkü Barış ve Nazlı, iyi insanlardı. Deneme sürecinden sonra işe alındığım için mutluydum, onlarla çalışmak gerçekten de keyifliydi. İkisi de bana karşı nazik ve sıcak davranıyorlardı. Burada kavga, içki kokusu, uyuşturucu illeti ya da pis bakışlar yoktu. Yıllardan beridir hasret kaldığım aile ortamı ve huzur vardı sadece.

"Sen nasılsın?"

"İyiyim, sabah birkaç kız kitap almaya geldi. Güne güzel başladık."

Beyaz kaşe kabanını çıkardıktan sonra gülümseyerek bana doğru döndü.

"Çok sevindim, işler bu ara iyi gidiyor."

Elimdeki son kitabı rafa yerleştirdim. "Evet, insanlar kışın kitap okumayı seviyor."

O sırada iki kişi içeri girdi. İstedikleri kitabı sorup bilgisayarda arattım. Son bir kitap kalmıştı. Kitabı onlara satınca Nazlı yazarın diğer kitaplarını getirmek için depoya gitti. Masanın üstündeki kitapları alıp yerlerine yerleştirmeye devam ettim. Yaptığım işe o kadar dalmıştım ki içeri giren adamı görmemiştim bile. Tüm dikkatim kitaplardaydı. Titiz bir şekilde boyutlarını kıyaslayıp hizaladım. Elimde kalan son kitabı yerleştirmeden önce durup kitabın kapağına

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

baktım. O kadar zarif duruyordu ki yüzümde oluşan hayranlık dolu ifadeyle adını okudum.

Bilinmeyen Bir Kadının Mektubu, adı da kapağı kadar güzeldi. Bu kitabı yakın zamanda okumayı aklıma not ettim.

"Ben yalnızca sana inanıyorum, yalnızca seni seviyorum ve yalnızca sende, biraz daha yaşamaya devam etmek istiyorum."

Aniden duyduğum, güçlü erkek sesi üzerine korkuyla irkildim ve kitabı düşürdüm. Şaşkınlık ve korkudan irileşmiş gözlerim, sesin sahibine döndü. Fakat yakınımda duran yabancı adam yere eğilmiş düşürdüğüm kitabı alıyordu. Bu yüzden sadece açık kestane rengi saçlarını görebildim.

Meraklı bakışlarım onun üstünde sabitlenirken adam, zarif bir şekilde doğruldu. İlk fark ettiğim şey, uzun boyu oldu. Gözlerim, adamın siyah botlarından başlayıp yavaşça siyah kotundan, geniş göğsünü sarmalayan siyah, boğazlı kazağına kadar tırmandı. Üstündeki siyah paltonun düğmeleri açıktı. Giyimi son derece hoştu ve boyu, o kadar uzundu ki yüzünü görebilmek için başımı geriye atmak zorunda kaldım. Yüzüne baktığım an, göz göze geldik.

Derler ki kaderin, görünmez bir ipliği vardır. Önce kalbe dokunur ardından ruha karışır. Bu rivayeti anımsadığımda bu ara çok fazla kitap okuduğumu anlamıştım.

Gözlerimi bir kez kırptım. Gözleri ela rengindeydi ve güzeldi...

Yirmilerinin sonunda duruyordu, beyaz tenliydi ve kemikli yüz hatları vardı. Geniş, kare çenesini kaplayan hafif kirli sakalı, ona farklı bir hava katıyordu. Fakat çenesindeki gamze bu sertliği yumuşatıyordu. Burnu düzdü ve yüz şekline yakışıyordu. Açık pembe dudakları dolgun ve biçimliydi. Hafif dalgalı saçları, düzgün bir şekilde geriye atılmış geniş alnını açıkta bırakıyordu. Yüzündeki tek kusur, kaşının üstündeki soluk ama hayli derin olan izdi. Yine de bu iz, erkeksi güzelliğinden bir şey kaybettirmemişti.

Boğazımı hafifçe temizleyip yumuşak bir sesle konuştum.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Adam ise sessizce gözlerime bakıyordu. Yüzüme, ardından saçlarıma bakarken kaşları çatılmıştı. Uzun düz kirpiklerle çevrili olan gözleri, hafif çekik bakışları ise cesurdu. Çok yakışıklı bir adam olduğu su götürmez bir gerçekti. Bunun yanı sıra kendine güvenen biri olduğu dik duruşundan bile anlaşılıyordu. Elinde tuttuğu kitabı gösterdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Daha önce okudunuz mu?"

Soru karşısında yanağımın iç kısmını ısırırken başımı iki yana doğru salladım. Bakışları elinde tuttuğu kitaba kaydığında tok çıkan buğulu sesiyle konuşmaya devam etti.

"Tavsiye edeceğim bir kitap."

Gözlerimi kaçırıp profesyonel bir gülümseme takındım. Yakışıklı bir adam olsa da bu kadar kapılmam çok saçmaydı.

"Mutlaka okuyacağım."

Yavaşça kitabı açtı. Yüzünde oluşan anlamlı bir gülümsemeyle açılan sayfayı okumaya başladı.

"Sana, diyor yazar kitabında. Beni hiç tanımayan sana."

Güzel ses tonuyla okuduğu kısa alıntı çok etkileyiciydi. Hafifçe iç çektim.

Böyle bir kitabı daha önce okumadığım için kendime kızarken "Sanırım bu hafta okunacak kitap belli oldu," dedim. İçten gülümsemeyle konuşmaya devam ettim. "Takipçiler, alıntıları çok beğenecek."

Sözlerimi başıyla onayladı. "Bana önerebileceğiniz bir kitap var mı?

Profesyonel bir ifadeyle "Tabii ki," dedikten sonra arkamı dönüp raflara bakmaya başladım.

"Sanırım klasik kitaplardan hoşlanıyorsunuz," diye bir tespitte bulundum.

Aldığım kısa cevaptan sonra bir an duraksadım. Açıkçası onu etkilemek istiyordum. Saçma bir dürtüydü ama kendime de engel olamıyorum. Bu yüzden büyük bir hassasiyetle kitapları incelemeye başladım. Gözüme çarpan kitabı görünce dudaklarım kıvrıldı. Kitabı elime alıp uzun uzun baktım.

Genç Werther'in Acıları, bu kitabı çok seviyordum. Bendeki yeri çok farklıydı çünkü bu kitabın acıyla yıkanmış bir ruhu vardı. Werther'in Lotte'ye duyduğu imkânsız aşk ve yaşadığı çaresizlik, çok etkileyiciydi. Yavaşça beni izleyen adama doğru dönüp elimdeki kitabı uzattım. Sessizce elini uzatıp kitabı aldı. İncelemeye başladığı sırada onun yaptığı gibi sevdiğim bir alıntıyı ezbere okumaya başladım.

"Bazen aklım almıyor; onu yalnızca ben, hem de öylesine içten, öylesine dolu dolu severken, ondan başka hiçbir şey görmez, bilmezken, ondan başka hiçbir varlığım yokken, nasıl olur da onu bir başkası da sever, sevebilir?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Karşımda gizleyemediği bir hayranlıkla bakıyordu şimdi. "Etkileyici," diye fısıldadığında, yüzümdeki kızarıklık arttı. İlk defa bu kadar yoğun ve etkileyici bakan biriyle tanışmıştım.

"Kitabı alacak mısınız?"

Gizemli bir gülümsemeyle "Evet," dedi.

Satış yapmanın mutluluğuyla kasaya doğru yürüdüm. Elimdeki titremeyi görmezden gelip kitabı poşete koydum ve ücreti söyledim. Ücreti ödedikten sonra poşeti uzattığım sırada göz göze geldik. Bu defa gözlerimi hemen kaçırdım. Aynı etki altına girmek istemiyordum. Hem müşteri ile aramdaki mesafeyi korumam gerekiyordu.

"Nihayet buldum kitapları."

Nazlı'nın sesini duyunca bakışlarımı ona çevirdim. Başını elindeki kitaplardan kaldırınca gözleri irileşti. Bakışlarına bir anlam veremezken Nazlı, kınayan gözlerle adama bakıyordu.

"Yine mi kim olduğunu söylemedin?"

Kafam iyice karışmıştı. "Anlamadım?" dediğimde Nazlı, gülümseyerek yanımıza geldi.

Kitapları masaya bıraktıktan sonra adamın koluna girip başını omzuna yasladı. Gördüğüm manzara karşısında iyice şaşkına döndüm.

"Süveydacığım tanıştırayım Oğuz Sarhan, kitapçımızın esas sahibi."

Oğuz utangaç bir ifadeyle gözlerini kaçırırken "Burası senin Nazlı," diye söylendi.

Şaşkınlıktan havalanan kaşlarım neredeyse saç köklerime değecekti. Resmen buranın sahibine kitap satmıştım. Yanaklarım bir kez daha kızarırken ne diyeceğimi bilemedim. Bakışlarımı Oğuz'a çevirdiğimde hafifçe gülümsediğini gördüm. Öfke ve utançla dudaklarımı birbirine bastırdım. Beni kandırmıştı!

Oğuz sessizce uzanıp elimdeki poşeti aldıktan sonra konuşmaya başladı. "Bana kitap aldıran ikinci kişi."

Nazlı kıkırdadı. "Evet, Burak da işinde iyiydi. Barış'ın onu kovması kötü oldu."

Konu hakkında bilgi sahibi olmadığım için sessiz kaldım.

Oğuz kolunu, samimi bir şekilde Nazlı'ya sardı. "Sen nasılsın küçüğüm?"

"İyiyim abicim, seni hangi rüzgâr attı buraya?"

Çenesini kaşıdı. "Geçerken uğramak istedim."

Nazlı tek kaşını kaldırdı. "Yeni çalışanımızı merak etmedin yani?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Demek Nazlı, Oğuz'a kendisinden bahsetmişti. Buranın esas sahibi olduğu için normaldi aslında.

Oğuz sessiz kalırken Nazlı, bana dönüp sıcak bir şekilde gülümsedi. "Senden o kadar çok bahsettim ki merak etmesi normal."

Sözleri içimi ısıtmıştı. Daha on gündür hayatımdaydı ama annemin bana sağlayamadığı güven ve sevgiyle yaklaşmıştı. Bu durum, kanamaya devam eden yaramı acıtıyordu. Çünkü bana annemin beni mahrum bıraktığı sevgiyi anımsatıyordu. Babam öldükten sonra sokaklarım karanlığa gömülmüştü. Sadece Şeyma yanımda olmuştu. Hafifçe iç geçirdim, daha şimdiden Nazlı'ya çok alışmıştım. Mahcup bir gülümsemeyle ona baktığımda bana, uzaktan öpücük yolladı.

"Kahve içelim mi abi?"

Oğuz, Nazlı'ya bakıp "Olur," dedi.

Biraz yalnız kalmak istiyordum bu yüzden hızla "Ben yaparım," deyip kahveleri yapmak için yanlarından ayrılınca derin bir nefes alabildim. Yaşananlar çok tuhaf geliyordu.

Kafenin mutfağına girince kahveyi nasıl içtiklerini sormadığımı fark ettim. Tekrar mutfaktan çıktım.

İkisi kitapçının ambiyansına uygun bir şekilde ayarlanan küçük şirin koltuklarda karşılıklı oturuyorlardı. Yanlarına gitmek için hareket ettiğimde adımı duyunca bir an durdum.

"Bahsettiğim kadar tatlı bir kız değil mi?"

Nefesimi tutup vereceği cevabı bekledim.

Oğuz sırtını koltuğa yaslarken yavan bir sesle "Bilmem," dedi.

En azından kötü bir şey söylemediği için rahatlamaya çalıştım.

"Ketum herif," deyip dil çıkardı. Oğuz uzanıp Nazlı'nın çilli, ufak burnunu sıktı. Karşımdaki manzara karşısında hafifçe gülümsedim. Aralarındaki bağ çok sağlam ve doğal duruyordu, bir an için imrenmiştim.

"Cimcimeye bak hele, büyümüş de abisine laf ediyor."

Nazlı omuz silkti. "Ederim tabii, resmen güvenmiyorsun bana."

Oğuz başını yana doğru eğdi. Sert bir sesle "Ne alakası var Nazlı?" dedi.

Ardından boğazını temizledi. "Gerçekten de Aylin'e benziyor."

Sözlerini duyunca kaşlarım çatıldı. Aylin de kimdi? Oğuz "Özellikle," dediği sırada Nazlı araya girdi. "Saçları ve gözleri..."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Oğuz başıyla onayladığında kafam karışmış bir hâlde yanlarına yaklaştım. İkisinin bakışları beni bulduğunda gergince "Kahvelerinizi nasıl alırdınız?" diye sordum.

Aklım az önce duyduklarımdan ötürü bulanıktı.

Nazlı bana dönüp gülümsemeye çalıştı. "Orta olsun."

Yanlarından ayrıldığımda ikisi de sessizdi. Uygun bir zamanda Aylin'in kim olduğunu sormaya karar verdim. Onları dinlemekle suçlanırsam da planlı olmadığını söylerdim. Kafam karışmış bir hâlde mutfağa girip kahveleri hazırlamaya başladım. Aklım onlarda olduğu için hareketlerim aksaktı. Fincanları tepsiye yerleştirirken derin bir nefes aldım.

Yanlarına doğru yürürken Nazlı'nın "Söz ver Oğuz," dediğini duydum.

İçime dolan meraka engel olamazken Oğuz beni gördü ve cevap vermedi. Elimde dikkatle tuttuğum tepsideki fincanı ilk önce ona uzattım. Oğuz bol köpüklü kahveyi alırken özellikle bana bakmıyor gibiydi. Aynı durum benim için de geçerliydi, ona bakmamak için ekstra çaba sarf ediyordum. Bu defa Nazlı'nın kahvesini uzattım.

"Teşekkür ederim."

Yavaşça doğrulup "Afiyet olsun," dedim.

Nazlı ayakta dikilen bana döndü.

"Sen de otur lütfen."

Soruya cevap veremeden kitap kafenin kapısı açıldı. On üç - on dört yaşlarında iki kız ve bir erkek içeri girdi. Hızla "Ben müşterilere bakayım," deyip yanlarından ayrıldım.

İkisine arkamı dönüp kızlara doğru ilerlemeye başladım. Sırtımda hissettiğim bakışları ve varlığı, o kadar yoğundu ki yüzümün ısındığını hissettim. Başımı iki yana sallayıp varlığını unutmaya çalıştım. Şu an daha önemli işlerim vardı. Kızların yanına yaklaşınca tatlı bir gülümsemeyle "Merhaba," dedim.

Kızlar bana doğru dönüp heyecanlı bir sesle aradıkları kitabın isimlerini söylediler. Hevesleri karşısında gülümserken onlara yardımcı olmaya başladım. Kitaplara düşkün insanları gördükçe mutlu oluyordum. İzlendiğimden habersizce kızlarla ilgilendim.

"Bu yazarı her yerde aradım ve sonunda buldum. Allah'ım çok mutluyum!"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kızın samimi heyecanı karşısında güldüm. Uzanıp saçını okşadıktan sonra raflara uzandım. Parmaklarımın ucunda yükselip üst raflarda olan kitabı aldım.

"Al bakalım."

Kitabını alırken hafifçe zıplayıp yanındaki arkadaşına döndü. "Bulduk, bulduk!"

Ardından hevesle bana kitabın konusunu kısaca anlattı. Kitabın uyarlama olduğunu anlayınca kısa bir an düşündüm.

"Size bu kitabın esin kaynağı olan kitabı da göstermemi ister misiniz?"

Kızlar hevesle onaylayınca kitabı raftan alıp onlara uzattım. Kızlar incelerken "Bunu da almak istiyoruz," dediler.

Birlikte kasaya ilerledik. Kitap hakkında konuşmaya devam ederlerken ücreti alıp kitapları verdim.

"İyi iş çıkardın Süveyda."

Nazlı'nın sesini duyunca onlara doğru ilerledim. "Sadece istedikleri yazarın kitabını onlara verdim."

Ufak bir gülümsemeyle konuşmaya katıldı. "Ve klasik bir kitap..."

Hissettiğim utançla boynumu kaşıdım.

"Sadece önerdim."

Oğuz boşalan kahve fincanını masanın üzerine bıraktı. Ardından yavaşça ayağa kalktı. Kirpiklerimin altından onu izliyordum. İfadesiz bir yüzle bana bakan Oğuz elini uzattı.

"Tanıştığımıza memnun oldum."

Bana uzatılan ele baktım. Kemikli ve uzun parmaklı eli, beyaz olduğu için üstündeki mavi damarlar belirgindi. Tereddütlü bir şekilde elimi uzattığım sırada bakışlarımı elinden çekip gözlerine çevirdim. Gözleri bir kez daha çarpışırken ılık elim, sıcak eline dokundu. Oğuz güçlü bir şekilde elimi kavrarken elinden tenime akın eden sıcaklık, kalbime aktı.

Ve kaderin satırları, kırmızı kalemle yazıldı.

•

Ve Oğuz Sarhan, sahalarda...

Bakalım aralarında neler neler olacak🙈

Yeni bölümde görüşmek üzere, oy ve yorumun az olması beni üzer, üzmeyin benii djsjjs

Bölüm alıntı ve tarihleri için İnstagram adresim umrantn

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BÖLÜM 3: BURUK BİR MUTLULUK

Keyifli okumalar dileriim, ❀

•*Hande Mehan Bir Kızıl Goncaya Benzer Dudağın*

"Gökten işaret gelmez. Kalbin dediğine inan!"
Karamazov Kardeşler, Dostoyevski
⁂

"Barış Bey, ben çıkıyorum. Birkaç saat içinde dönerim."

Barış düzenlediği kitaplar arasından "Tamam Süveyda, kolay gelsin," diye seslendi.

Beyaz atkıyı boynuma dolayıp kitap kafeden çıktım. Bir türlü alışamadığım Ankara'nın keskin soğuğu, sadece birkaç saniye içinde iliklerime kadar üşümeme neden oldu. Bedenimi saran titremeyle adımlarımı hızlandırıp yürümeye başladım. Yaklaşık yirmi gündür çalıştığım için biriktirdiğim parayı, otel masraflarına rağmen az da olsa çoğaltmayı başarmıştım. Maaşımı, ilk bir aylık süre için günlük olarak alıyordum. Ufak bir nefes aldım. Umarım bugünkü evi tutabilirdim. Birkaç gündür ev aramama rağmen henüz uygun bir ev bulamamıştım. Yakınlarda aradığım için evler çok pahalıydı. Fakat bugün gideceğim ev için umutluydum.

Yüzümde ufak bir gülümseme oluştu. Kendime ait bir evim olacaktı, içki kokmayan, kavga gürültü ve rahatsız edici bakışlar olmayan sıcacık bir ev... Buruk bir mutluluk göğsümün kıyılarında geziniyordu. Otobüs durağında durduğumda internetten bulduğum evin semtine gidecek olan otobüsü beklemeye başladım. Beklerken yeni evim ile ilgili hayaller kurmaya devam ediyordum. İkinci el eşya satan yerlerden uygun fiyata güzel eşyalar alabilirdim. Evimi kendi zevkime göre dizecektim ve sadece bana ait olacaktı. Isınmak için ileri geri hareket

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ederken otobüs birkaç dakika içinde geldi. Otobüse binerek boş koltuklara doğru ilerleyip cam kenarı kısmında oturdum.

Bu semtte ev bulamayacağımı kabul etmiştim. Bu yüzden elli dakikalık mesafede bir ev bulmuştum ama internetteki görsellerden anladığım kadarıyla 1+1 olan, küçük sevimli bir yerdi. Fotoğraftaki gibi çıkmasını umuyordum. Her şeye rağmen yıllar sonunda ilk defa tasasız ve mutlu hissediyordum. Babamın ölümünden bu yana böyle hissetmemiştim. Önce annem ağır bir depresyon geçirmişti. Uzun yıllar sonunda tam düzeldiğini düşünürken bu defa da o iğrenç adam hayatımıza girmişti. Cemil önce annemi çalmış, sonra sürekli evimize gelerek huzurumu bozmuştu. Kaygısız geçirmediğim tek bir gün bile olmamıştı. Ama şimdi her şey değişmişti. Artık geceleri, korkusuz bir şekilde uyuyabiliyordum. Sonra Nazlı ve Barış vardı.

Onlar bana sanki yıllardır tanışıyormuşuz gibi samimiyetle yaklaşıyordu. Kısa süre içinde birbirimizi çok benimsemiştik. Ve Oğuz... Dudaklarımı büzdüm. Onu sadece iki kere görmüştüm. Tanıştığımız gün hâricinde bir kere daha kısa bir süre için uğramıştı. Fazla sessiz ve ciddi bir adama benziyordu. Bu yüzden onun hakkında pek bir şey bilmiyordum. Nazlı'nın dediğine göre çalışkan ve iyi biriydi. Bakışları, ürpermeme neden olan gizemli bir adamdı. Zamanla onu da tanırdım nasılsa. Otobüs, inmem gereken durakta durunca onları düşünmeyi bırakıp indim. Ufak bir yokuş çıktıktan sonra adreste yazılı olan binayı gördüm.

Biraz yıkık dökük duruyordu ama umursamadım. Binanın kapısı bozuk olduğu için yarı açık duruyordu. Temkinli adımlarla içeri girdim. Asansör bozuk olduğu için merdivenlere yöneldim. Apartmanın eski lekeli duvarları da pek iç açıcı görünmüyordu. Yine de takılmamaya çalışarak ikinci katta durdum. Kapıyı itekleyince kilit bozuk olduğu için kendiliğinden açıldı. Kaşlarım iyice çatıldı, burnuma çarpan yoğun nem kokusu yüzünden elimle burnumu kapattım. İğrenç kokuyordu burası ve içerisi, dışarısı gibi buz gibiydi. Evin içine ilerleyince soğuk havanın salonun pencerelerinden geldiğini gördüm.

Ayrıca duvarlar leke izleriyle doluydu. Tavanda ise alçı kabarmıştı. Neyse ki parkelerin durumu, daha iyiydi. Soğuktan kızaran dudaklarımı büzdüm. Ev internetteki fotoğrafların yıkıntı hâli gibiydi, büyük bir tadilata ihtiyacı vardı. Yine de fiyatı uygun olduğu için burayı kısa sürede düzeltebilir ve eski hâline getirebilirdim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Sonunda geldiniz."

Arkamı dönünce orta yaşlarda duran kadını gördüm. Ufak tefek, boyalı kızıl kısa saçları olan bir kadındı. Kadın memnuniyetsizlik dolu gözlerle, beni izlerken suratım iyice düştü. Kadının anlam veremediğim düşmanca bakışlarını görmezden gelerek gülümsedim.

"Merhaba, ben yeni kiracınız Süveyda."

Kadın kollarını önünde bağlarken sağ kaşını havaya kaldırdı.

"Şartları konuşmadan bu kadar erken karar vermeyelim."

Bu ani çıkış karşısında bozulmamaya çalışarak devam ettim. "Evin biraz tadilata ihtiyacı var ama sorun değil."

Bu iyi niyetli yaklaşımıma karşın sertçe cevap verdi. "Tadilat sana ait olduğu gibi kiradan da düşmeyecektir."

Kaşlarım şaşkınlıkla havalandı. "Ama genelde kiradan düşülür," diye soludum.

"Bizim kurallarımız, genelin dışında işler."

Ev ne kadar kötü olsa da bırakmaya niyetim yoktu. Çünkü bundan daha iyisini bulacağımı sanmıyordum. Otelde daha fazla kalamazdım ve kiralar maaşıma göre çok pahalıydı. Bu bütçeyle daha iyisini bulamazdım.

"Tamam, sorun değil." Sesim sözlerimin aksine isteksiz ve mutsuz çıktı.

Kahverengi küçük gözleri kısıldı. "Ayrıca kira zamlandı. Yazılandan yüz lira daha fazla vereceksin."

Duyduklarım karşısında dudaklarım aralanırken içimden yok artık diye geçirdim. Uzlaşmacı olmaya çalışarak "Biraz fazla bir zam değil mi?" dedim.

Net bir şekilde "Hayır," dedi.

Konuşmak için dudaklarımı araladım ama bir an, ne diyeceğimi bilemediğim için sustum. Biraz düşününce kabul etmekten başka şansım olmadığına karar verdim. Yüz lira zam gelse de diğer evlere göre uygundu.

Umutsuz bir şekilde "Lütfen biraz yardımcı olur musunuz? Bu evi gerçekten tutmak istiyorum," dedim.

Bana bir an şaşkınlıkla baktı. Gözlerini kırpıştırırken sertçe konuştu.

"Ama ben istemiyorum."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Böyle bir cevabı beklemediğim için şaşkınlıkla "Neden?" diye soludum.

"Bilmem, rahat birine benziyorsun ve bu apartman aile apartmanı."

İşte bu bardağı taşıran son noktaydı. Öfkeyle dişlerimi kenetlerken duruşumu dikleştirdim.

"Sözlerinize ve ithamlarınıza dikkat edin. Haddinizi aşıyorsunuz."

Alayla güldü. "Yalan mı? Senin gibi yosmaları iyi bilirim ben, her şeyi kabul eder zavallı ayağına yatarsınız. Sonra da zengin bir adama evli olup olmadığına bakmadan kancayı takarsınız."

Bu sözler karşısında öfkeden kudurdum, resmen burnumdan soluyordum. Öfkeyle üstüne yürüdüm.

"Terbiyesizlik yapıyorsun!" diye bağırdım.

Parmağımı ona doğru sallarken yüksek sesle konuştum. "Tanımadığın bir insan hakkında nasıl böyle konuşursun?"

"Neyse ne, çık git evimden."

Küçümser gibi bir ifadeyle eve bakarken konuşmaya devam ettim.

"Meraklı değilim senin bu pis, harabe evine. Al da başına çal!"

Öfkeli adımlarla kapıya doğru yürüdüm. Evden çıkarken bilerek kapıyı sertçe çarptım. Seslerden anladığım kadarıyla kapının kilidi tamamen kırılmıştı. Buna içten içe sevindim. Hak etmişti. Öfkeden dolayı tenim alev alev yanıyordu. Bu yüzden soğuğu bile hissetmedim. Yolda dikkatsizce yürürken kadının söylediği sözler aklıma geliyordu. Kendi kendime söylenirken bu ithamlara maruz kaldığıma inanamıyordum. Böylesi bir şey kaç kişinin başına gelirdi ki cidden? Ne demişti, kocalarına pençelerini geçirecek zavallı yosma! Yok artık...

"Aptal!" diye bağırdım. Başımı iki yana doğru salladım, asıl suç bendeydi. O yıkıntı evi en başta kabul etmeyecektim!

Söylenmeye öyle kapılmıştım ki aniden önümde duran arabayı görünce korkuyla çığlık attım. Geriye doğru sıçradığımda yolun ortasında yürüdüğümün farkına vardım. Korkuyla ağzımı kapatırken duran arabanın siyah camına baktım. Muhtemelen sürücü şu an küfürler savuruyordu. Korkuyla geriye doğru bir adım attığım sırada arabanın kapısı açıldı. Şimdi yanmıştım işte.

Gözlerimi korkuyla kapatırken "Ben çok özür dilerim," dedim.

Karşımdaki kişinin cevap vermediğini fark ettiğimde gözlerimi yavaşça araladım. Karşımda görmeyi en son beklediğim insan

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

duruyordu. Gözlerim kocaman açılırken elimle ağzımı kapattım. Oğuz Sarhan dik dik bana bakıyordu. Son derece kızgın görünüyordu.

Cılız bir sesle "Oğuz Bey," dedim.

Çatık kaşlarıyla "Süveyda Hanım," diye cevap verdi.

Oğuz'un öfkeli yanıyla ilk defa tanışıyordum. Gözleri yumuşak bakardı fakat şimdi, kısılı duran gözleriyle son derece tehlikeli duruyordu. Neredeyse adamın kaza yapmasına neden olacaktım. Öfkelenmekte haksız da sayılmazdı.

Ortamdaki havayı yumuşatmak için konuşmaya devam ettim. "Sizi burada görmeyi beklemiyordum."

Kollarını önünde bağlarken bakışları yüzümde asılı kaldı.

"Ben de seni yolun ortasında yürürken görmeyi beklemiyordum."

Aldığım iğneleyici cevap karşısında utançla dudağımın kenarını ısırdım. Hepsi o aptal kadın yüzündendi. O kadar öfkelenmiştim ki ne yaptığımın farkında bile değildim.

"Ne yaptığımın farkında değildim," diye geveledim.

Sağ kaşı havalandı. "O ne demek?"

Hızla başımı iki yana doğru salladım.

"Hiçbir şey. Siz burada ne yapıyordunuz?"

Konuyu değiştirmek için sorduğum soru işe yaramıştı.

Rahat bir tavırla "Seni arıyordum," dediğinde kaşlarım şaşkınlıkla havalandı.

"Beni mi arıyordunuz?" diye tekrarladım.

Başıyla onaylarken "Arabaya bin," dedi.

Cevap beklemeden sırtını dönüp sürücü koltuğuna doğru yürüdüğünde, şaşkınca arkasından bakakaldım. "Neden?" diye sorduğumda yürümeyi bırakıp başını bana doğru çevirdi.

"Yol ortasındayız."

Eh, haklıydı. Tereddütlü adımlarımla patronumun patronu olan adamı takip ederken siyah takım elbisenin altında oldukça geniş duran sırtına baktım. Sırtının genişliğine şaşırmadan edemedim. Hoş, nereden baksan 1.90 boyu vardı ve bu boya böyle kalıplı bir fizik yakışırdı. Sessizce yolcu koltuğuna geçip oturduğumda soğuktan uyuşan parmaklarım ve yüzüm sızladı. Ellerimi ovuştururken "Beni neden arıyordunuz?" diye sordum.

Cevap vermeden önce başını bana doğru çevirip çenesiyle kemeri gösterdi. "Önce kemerini bağlamalısın."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sözlerini duyunca uyuşan parmaklarımla uzanıp kemeri bağladım. Beni neden aradığını söylememişti. Ürkek bakışlarımla ona bakarken tekrar sorup sormamayı düşündüm. Sormamaya karar verirken meraklı bakışlarım erkeksi yüzünde gezindi. Geçen güne oranla uzayan sakalları köşeli çenesini kaplıyordu. Yanımda oturan adam, hayatım boyunca gördüğüm en yakışıklı erkeklerden biriydi.

Dikkatli bakışlarımı hissedince bana baktı. Ona yakalanınca bakışlarımı hızla önüme çevirdim.

"Burada olduğunu Nazlı söyledi."

Şaşkınlıkla ona doğru döndüm. "Öyle mi? Neden?"

Oğuz önüne dönerken sıkıntılı bir ifadeyle devam etti.

"Senin böyle bir semtte oturmanı istemiyor."

Nazlı endişelenmekte haksız da sayılmazdı. Az önce yaşadıklarımdan sonra özellikle... Yine de "Bu semtin nesi var ki?" diye sordum.

Kısaca "Senin gibi kızlar için tehlikeli," dedi.

Kafam karışırken yavaşça konuştum. "Benim gibi kızlar mı?"

Derin bir nefes aldı ve isteksiz bir şekilde cevap verdi. "Genç, güzel ve yalnız."

Açıkçası bu sözleri duymayı pek beklemiyordum. Güzel olduğumun farkındaydım ama bunun farkında olmasına biraz şaşırdım. Sessizliğimi korurken bakışlarımı cama çevirdim. Nereye gittiğimizi bilmiyordum. Anlaşılan oraya varınca görecektim. Ufak bir nefes aldım, kar da yağmaya başlamıştı. Bunu görünce dudaklarımda ufak bir gülümseme belirdi. Cama vuran karların eriyişini izlerken içim huzurla doldu. Her kar yağdığında aklıma babama ait anılar geliyordu. İkimiz de karı çok severdik, beraber kardan adam yaptığımız zamanı hatırlayınca dudaklarımdaki gülümseme büyüdü. Annem o zamanlar böyle değildi. Babam ile karla oynadıktan sonra eve geldiğimizde bize sıcak çikolata yapardı. Boğazımda oluşan düğümü gidermek için yutkundum. O günler çok eskide kaldı, artık kışı sevmiyordum.

Göğsüme saplanan bu anı, acı veriyordu. Dolan gözlerimi kırpıştırırken parmağımla cama dokunup karın eriyişine eşlik ettim. Kırmızı ışıkta duran Oğuz'un bakışlarını hissetsem de karşılık vermek yerine anılarımda kaybolmaya devam ettim.

Arabayı aniden telefon sesi kaplayınca düşüncelerimden sıyrıldım.

Yüzünde oluşan gülümsemeyle "Efendim Nazlı?" diye cevapladı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Meraklı bakışlarım Oğuz'u buldu. Nazlı'nın neden aradığını merak ediyordum. Fakat sesi boğuk geldiği için pek anlaşılmıyordu.

Bakışları kısa süreliğine bana kaydı. Bakışlarımız karşılaşırken "Evet, yanımda şu an," dedi.

Bir süre karşı tarafı dinlerken gözlerini cama çevirip derin bir nefes aldı. "Tamam, denerim."

Kırmızı ışık turuncuya dönünce "Şimdi kapatmam lazım, sonra görüşürüz," deyip kapattı.

Merakım iyice artmıştı. Oğuz da bunun farkında olmalıydı ama ona herhangi bir şey sormadım. Birkaç dakika sonra araba iki katlı bir evin bahçesine girdi.

"Geldik, in bakalım."

Kemerimi açarken merakla "Burası neresi?" dedim.

Kapıyı açıp sadece "Gel," dedi.

Sıcak arabadan inince beni karşılayan soğuk hava karşısında titredim. Hızlı adımlarla onu takip ederken son derece lüks görünen eve doğru ilerledik. Oğuz sessizce ikinci kata giden merdivenleri tırmanırken hemen arkasındaydım. Kapıyı açıp içeri girdi. Ev kullanılmadığı için içerideki hava ağırlaşmıştı. Arkasından eve girince kapıyı kapattı.

"Bu ev Nazlı'nın, Barış ile evlenmeden önce burada kalıyordu."

Evi hayranlık dolu bakışlarımla incelemeye başladım. Biraz küçük ama güzeldi. Karşı duvarın üst kısmı, beyaz renkli kitaplıkla kaplıydı. Kitaplığın hemen altında krem renkli bir kanepe vardı. Kanepenin karşısında aynı renkli iki koltuk vardı. Odanın ortasında küçük bir sehpa vardı. Pencerenin bulunduğu tarafta ise çalışma masası ve dizüstü bilgisayar vardı. Evin duvarlarını süsleyen fotoğraf ve tablolar, eve farklı bir hava katmıştı. Oğuz yan odaya geçince evi incelemeye devam ederek, onu takip ettim. Burası çatı katı olan yatak odasıydı ve çok güzeldi. Büyük bir yatak vardı ve yatağın hemen karşısında duvarı kaplayan büyük pencere, odaya güzel bir hava katmıştı.

Hayranlık dolu bir sesle "Ev çok güzelmiş," dedim.

Sessiz kalırken başını bana doğru çevirdi.

"Beni buraya neden getirdiniz?"

Bana doğru yürüdü. Yanıma yaklaşınca anahtarı uzattı. Gözlerim şaşkınlıkla irileşti. Aklıma gelen şeyi kabullenemediğim için yavaşça "Bunu neden bana veriyorsunuz?" dedim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bizimle çalıştığın sürece evi sana kiralamak istiyoruz."

Kirpiklerimi kırpıştırırken alık alık yüzüne baktım. Bu adam ciddi miydi?

"Bana mı?"

Şaşkın ifademe gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı ve sakin bir şekilde cevap verdi. "Evet Süveyda, sana."

•

Alıntı ve iletişim için instagram adresim umrantn

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BÖLÜM 4: DÜŞLER SOKAĞI

Keyifle okuyunuz♡

•*Canozan Aşk*

⛓

Duyduklarım karşısında ne diyeceğimi bilemedim. Kendimi ciddi duran suratına bakmaktan alıkoyamıyordum. İfadesiz bir yüzle elini uzatıp çenemin altına yerleştirdi. Aramızdaki ilk temastı bu. Fakat bunun farkında olamayacak kadar şaşkındım. Kısa bir an duraksadıktan sonra çenemi hafifçe yukarı doğru kaldırdı ve açık kalan ağzımı kapattı. Evet, teklifi karşısında ağzım en az bir karış açık kalmıştı.

Bu yüzden dokunuşunu dahi hissetmeyerek "Siz ciddisiniz," diye mırıldandım.

Nihayet konuştuğumda bunları söyleyebildim. Oğuz yavaşça elini çekti ve kumaş pantolonunun cebine yerleştirirken başıyla onayladı.

Şaşkınlığını koruyan bakışlarımla yüzüne bakarken "Bu evin kirasını karşılayamayacağımı biliyorsunuz," diyebildim.

Omuz silkerken rahat ve sakin bir tavırla cevap verdi. "Uygun bir fiyata kiralayacağız."

Ne tepki vereceğimi bilmiyordum. Yavaşça yatağa çöktüm. İrileşen gözlerimi yatağın karşısındaki duvarı kaplayan uzun camlara çevirdim. Uzun uzun, griye boyanan puslu gökyüzünü izlerken olanlara bir anlam vermeye çalışıyordum ama başaramıyordum. Aklım bir türlü almıyordu. Bu yüzden kısık bir sesle "Neden?" dedim.

Bakışlarımı camdan çekip yanı başımda dikilen adama çevirdim. "Çalışan indirimi olarak düşün."

"Bunu neden yapıyorsunuz? Daha yirmi gündür tanıdığınız bir yabancıya bu kadar taviz vermek... Bu çok..."

"Mantıksız mı?" diyerek cümlemi tamamladı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Başımı aşağı yukarı doğru salladım. "Evet, beni doğru düzgün tanımıyorsunuz bile."

Kısa bir an sessiz kaldıktan sonra yanıma oturdu. Gözlerini karşıya dikerken derin bir nefes aldı.

"Ben de senin gibi düşünüyorum."

Bakışlarımı tekrar ona çevirdim. Profili yandan son derece hoş duruyordu. Bunu görmezden gelerek sertçe yutkundum. "Peki o hâlde neden kabul ettiniz?"

"Nazlı için."

Kendinden emin bir şekilde verdiği cevabı, kısa ve netti. Ağzımı bir iki kere açıp tekrar kapattım. Ne diyeceğimi gerçekten bilmiyordum, bu teklif karşısında nutkum tutuldu. Bu devirde böyle bir iyiliği kimse kimseye yapmazdı. Babam öldükten sonra hayat bana ilk bunu öğretmişti. Kimse kimse için karşılıksız bir şey yapmazdı. Kim olursa olsun!

"Nazlı olaya duygusal yaklaşıyor olabilir ama siz neden kabul ettiniz?"

Yaşadığım şeyleri anımsadığım için sesim sert ve kuruydu. Oğuz bana baktığında gözlerimiz çarpıştı ve bir an sessizleştik. Gözlerindeki kararlılık, yaşadığım şaşkınlığı perçinliyordu. Kaşları, sözlerimden ötürü çatılmıştı. Muhtemelen bu teklifi reddedeceğimi hiç düşünmemiş olmalıydı.

"Sen neden bu kadar diretiyorsun?"

Sesindeki merak, kafamı iyice karıştırdı.

"Beni daha yirmi gündür tanıyorsunuz," dedikten sonra derin bir nefes aldım ve devam ettim. "Belki bu kadar iyiliği hak etmeyen kötü biriyimdir."

Başını yana doğru eğdi. "Kötü biri misin?"

Alt dudağımı büktüm. "Belki. Öyle olsaydım bile bunu size söylemezdim, değil mi?"

Uzun uzun gözlerime baktıktan sonra devam etti. "Nazlı seni sevdi Süveyda ve sana güveniyor, bunu hayatı boyunca sadece üç kişi için yaptı. Biriyle evli diğeri de benim."

Gözlerim dalgınlaşırken alnımda kırışıklıklar belirdi. "D-diğer kişi de ben miyim?"

Oğuz sadece başını eğmekle yetindi. Gözlerim şimdi iyice açılmıştı. Duyduklarım bir yandan beni şaşkınlığa uğratırken diğer yandan ise

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

çok mutlu etti. Aniden gözlerime dolan yaşlara engel olamadım. Dişlerimi kenetlerken ağlamamak için tüm gücümü kullanıyordum. Oğuz'un çatılan kaşlarından anlaşıldığı üzere ruh hâlim, dikkatli bakışlarından kaçmamıştı.

"Ağlayacak mısın?"

Sesi telaşlıydı, muhtemelen ağlayan kadınların yanında nasıl tepki vereceğini şaşıran adamlardandı. Gözyaşlarım yüzünden parlayan gözlerimi ellerime diktim.

"Ben ne diyeceğimi bilemiyorum," diye fısıldadığımda sesim boğuktu. Nazlı'nın sevgi ve güveni karşısında o kadar yoğun hislerle dolmuştum ki kalbim, ne tepki vereceğini şaşırdı.

"Sadece teşekkür edip kabul edebilirsin."

Başımı iki yana doğru salladım. "Teşekkür ederim ama böyle bir şeyi kabul edemem."

Şaşkınlık sırası Oğuz'a geçti. "Neden?"

Gözlerimi kırpıştırıp burnumu çektim. Anahtarı ona geri uzatırken gözlerimi yüzüne doğru kaldırdım.

"Parasını tam olarak veremeyeceğim bir evde yaşayamam."

Dudaklarını bükerken yavan bir sesle "Saçmalık," diye cevapladığında sesi huysuzdu. "Abartıyorsun."

"Dediğim gibi böyle bir şeyi kabul edemem."

Çatılı kaşlarıyla kısa bir süre düşündü. "Maaşından kira parasını düşeceğiz."

Dudaklarım hafifçe kıvrıldığında derin bir nefes aldım.

"Maaşımın tamamı bile buranın kirasına yetmez."

Oğuz sıkıntıyla oflarken bir teklif daha sundu.

"Şirketimin planladığı kütüphane etkinliğine yardımcı olmanı istiyorum. Haftada bir ya da iki gün orada da çalışırsan maaşın kirayı ödemeye yeter hatta artar bile."

Kaşlarım havalandığında tedbirli bir ifadeyle konuştum.

"Beni bir kere daha mı işe almak istiyorsunuz?" diye soludum.

Boğazını temizlerken kuru bir sesle cevap verdi. "Öyle görünüyor."

"Nasıl bir yardım?" Fazladan işte çalışmak maddi açıdan iyi bir kazanç sağlayacaktı ve bu evde yaşayabilirdim.

Oğuz rahatsız bir yüz ifadesiyle kıpırdandı.

"Şirketimin prestiji için her yıl sanatsal etkinlikler düzenleniyor. Bu senenin konusu kitaplar. Çoğu şey planlandı sadece kitapları seçmek ve

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yerleştirme planını yapmak kaldı."

Anlattıklarını büyük bir ilgiyle dinliyordum. Kitapları sevdiğim için konu dikkatimi çekmişti.

"Bu etkinlikte çalışırken normalde kazandığından daha fazla ücret alacaksın."

Kısa bir an düşündüm. Başıma resmen talih kuşu konmuştu ama içim böyle rahat değildi. Onların sırtından geçinmek istemiyordum.

"Ben..."

Elini kaldırıp cümlemi yarıda kesti.

"Daha fazla itiraz istemiyorum. Her ay kirasını ödeyeceğin ev, bizimle çalıştığın sürece senindir."

Sesi o kadar otoriter çıkmıştı ki itiraz etmeye çekindim.

"Pekâlâ," diye fısıldadım.

Ayağa kalktı. "Anlaştığımıza sevindim, şimdi gidelim mi?"

Ben de ayağa kalktım. Oğuz gitmek için arkasını dönmüştü ki uzanıp kolunu tuttum. Şaşkınlıkla bana doğru dönüp kolundaki elime baktı. İçten bir gülümsemeyle ona bakıyordum. Minnetim gözlerimden anlaşılıyor olmalıydı.

"Ben çok teşekkür ederim."

Oğuz sertçe yutkundu. Dudaklarımda kırık bir gülümseme vardı. Bana yabancı olan gözlerine dalıp gitmek çok kolay olurdu. Çünkü bu adamın varlığı kafamı biraz allak bullak ediyordu. Gözlerimi kırpıştırdım. Geriye doğru bir adım attıktan sonra arkamı döndüm ve bu ana son verdim.

"Ayrıca," deyip kısa bir an sustuktan sonra "Kötü biri olmadığını biliyorum," deyip yanımdan geçip gitti.

****

Kapıdan içeri girdiğimizi gören Nazlı yüzündeki mutlulukla ayağa kalktı. "Sonunda gelebildin."

İçtenlikle gülümseyerek içeri girdiğimde Oğuz da hemen arkamdaydı.

"Sen de mi geldin abi?"

"Hazır gelmişken seni görmeden gitmek istemedim."

Nazlı abisine doğru yürüyüp yanağını öptü. "İyi yapmışsın."

Atkımı ve montumu çıkarıp kafenin mutfak kısmındaki yere astım.

"Geciktim, kusura bakmayın."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Nazlı önemli değil manasında başını sağladı. Yanımıza gelince beklenti dolu gözlerle ikimize baktı.

"Sonuç? Kabul ettin mi?"

Nazlı'nın hissettiği endişe sesine yansımıştı. Ev teklifini kabul etmememden korkuyor gibiydi.

Oğuz düşünceli bir sesle konuştu. "Fazla inatçı."

Nazlı dudaklarını büküp bana döndü. "Kabul etmedin değil mi?"

Kolunu kardeşinin omzuna atıp kendine doğru çekti. "Ama ben daha inatçıyım."

Yarım bir gülümsemeyle konuştum. "Bu yüzden kabul etmek zorunda kaldım."

Nazlı'nın gözleri parlarken alkış çaldı. "Çok sevindim."

İçtenliği karşısında utangaç bir şekilde gülümsedim.

"Çok teşekkür ederim."

Nazlı uzanıp elimi tuttu. "Bir an kabul etmeyeceksin diye korktum."

Sonra merakla abisine döndü. "Peki nasıl ikna ettin?"

Gergince ensesini kaşıdı. Cevap verirken Nazlı'nın bu olayı başka yöne çekmesinden korkuyor gibiydi.

"Kiranın tamamını ödemek için hafta sonları benim şirketimde çalışarak kütüphane etkinliğine yardım edecek."

Nazlı'nın kaşları âdeta saç köklerine değecek kadar havalandı.

Birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra "Bu beklenmedik bir gelişme," dedi. Sözleri masum dursa da abisine diktiği gözleri hiç öyle değildi.

Oğuz kolunu çekerken "Kahve yok mu?" diye sordu.

"Ben hemen yapıyorum," deyip mutfağa doğru ilerledim. Hızlı hareketlerle Türk kahvesi yapmaya başladım. Artık bir evim vardı... Hem de hayallerimin çok ötesinde güzel bir ev...

Gözlerime dolan yaşlar çok aniydi. Güzel olan şeyler içimde ağlama isteği doğuruyordu. Burnumu çekerken bakışlarımı tavana diktim. Son günlerde sürekli yaptığım gibi gözyaşlarımı geri gönderdim. Ağlamak istemiyordum, ağlarsam duramazdım biliyordum.

"Teklifi kabul etmene çok sevindim."

Nazlı'nın sesini duyunca yutkundum ve ona doğru dönüp gülümsedim. Hüzünlü bir sesle "Asıl ben teşekkür ederim," dedim.

Nazlı tezgâha yaslandı. "Peki ilk ev görüşmesi nasıl gitti? O semti hiç sevmiyorum, iyi bir şey çıkacağını da düşünmüyorum ama neyse."

"Çok kötü geçti, ev sahibi çok garipti."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Merakla "Nasıl yani?" dediğinde omuz silktim.

"Ev resmen harabe gibi bir yerdi ve tadilat parası kiradan düşmeyecekti."

Şaşkınlıktan aralanan dudaklarıyla "Bak sen, bunu da ilk defa duydum," dedi.

Başımla onayladım. "Ben de. Asıl tuhaf olan şey her şeyi kabul ettim ama kadın evi kiralamaktan vazgeçti."

"O nedenmiş?"

Somurtmaya başladım. "Aile apartmanıymış, kocalarını ayartırmışım," diye öfkeyle soludum. O sözleri hatırlayınca bile öfkeden kuduruyordum.

Kocaman açılan gözleriyle bakakaldı. "Ciddi misin?"

Dudaklarımı üzgünce büktüm. "Resmen kötü kadın muamelesi gördüm. İnanılır gibi değil."

"Ve sen buna rağmen kiralık olan ev teklifini kabul etmedin!"

Oğuz'un suçlayıcı sesi ikimizin de korkudan irkilmesine neden oldu.

"Sen ne ara geldin?"

Oğuz, Nazlı'yı duymazdan gelerek öfkeli gözlerini bana dikti. Bu bakışlar karşısında sinmek yerine dik durdum. "Parasını ödeyemeyeceğim bir evde kalamazdım."

İnatçı bir sesle sarf ettiğim sözler üzerine dudakları tek çizgi hâlini aldı. Nazlı hemen araya girdi.

"Neyse, yaşandı ve bitti."

Oğuz bakışlarını Nazlı'ya çevirdi.

"Şirkete geçiyorum ben."

Nazlı'nın kaşları havalandı. "Ama kahve içecektik."

Uzanıp yanağını sıktı. "Başka zamana artık."

Sonra bakışlarını kısa bir an bana çevirdi. Ne düşündüğünü belli etmeyen gözlerle bir süre baktıktan sonra bir şey demeden sırtını dönüp mutfaktan çıktı. Ne düşüneceğimi bilmeden arkasından baktım. Tepkileri kafamı karıştırıyordu.

Oğuz'un gidişinden yarım saat sonra Nazlı ile masaya geçip kahve içmeye başladık. Bugün kafe sakindi, gelen kişiler oturmak yerine kitap alıp çıkıyordu. Soğumaya başlayan kahvemden bir yudum aldıktan sonra "Barış Bey nerede?" diye sordum.

"Ona ait olan kafede birkaç sorun çıktı onlara bakmaya gitti."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Merakla "Barış Bey'in kafesi mi var?" dediğimde Nazlı başıyla onayladı.

"Aslında üç tane." Bana doğru eğildi. "Nasıl tanıştığımızı anlatmamı ister misin?"

Hevesle "Çok isterim," deyince iç geçirdi.

"Bu kafeyi açacağımız zamanlar civardaki kafeleri gezip fikir edinmek istiyordum. Sonra bir gün Barış'a ait olan bir kafeye girdim."

Çenemi avucuma yasladım. Gözlerindeki aşk o kadar belirgindi ki onun adına çok mutlu oldum. Böyle bir aşk herkese nasip olmazdı.

"Sonra ben onu garson sandım," deyip kıkırdadı.

"O kadar küstah davranıyordu ki görmen lazım. Meğer adam oranın sahibiymiş. Neyse bu beni işletmeye devam etti."

İyice meraklandım. "Sonra?"

"İşte ben de işinden olmasın diye görmezden geldim tavırlarını. Ama beni ona çeken bir şey vardı. Bu şey yüzünden sanırım haftada bir gün kafesine gidiyordum. Aramızda yavaştan bir şeyler oluşmaya başladı."

Nazlı kahvesinden bir yudum aldı. "Bir gün okuldan bir erkek arkadaşımla oraya gittik."

İşler gittikçe ilginçleşiyordu. Nazlı o günleri anımsamanın verdiği tatlı hüzünle devam etti.

"Ama bu kıskanç Barış, düşünmeden dinlemeden masaya geldi. Buz gibi limonatayı çocuğun üstüne döktü. Bana da laflar söylüyor tabii. Bende de şalter attı, o sırada arkadaşım sahibini çağırın diye bağırdı. Orada adamın karşısına dikilip benim dedi."

Yüzündeki gülümseme büyüdü.

"Sonra kolumdan tutup kendine çekti. Bu mekân benim, bu kıza da âşığım dedi. Sonra çocuğu dışarı attı, hödük."

Gülmeye başladım. "Gerçekten mi?"

Başını aşağı yukarı doğru sallayınca saçları hareketlendi.

"O zaman kanı ters akıyordu, şimdilerde daha olgun beyefendi. İşte o günden beri hep hayatımda."

İç geçirdim. "Ne güzel."

"Ona sahip olduğum için her gün şükrediyorum."

O sırada Barış içeri girdi. "Selamlar," deyip Nazlı'ya doğru yürüdü.

Nazlı oturduğu yerden kollarını açtı. Barış sevgiyle karısının huzur dolu kollarına sığındı. Birbirlerine çok yakışıyorlardı. Barış kumral,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Nazlı ise tam bir esmer güzeliydi. Barış geri çekip kıvırcık saçlarını karıştırdı.

"İşlerini hallettin mi?"

Barış başıyla onayladı. "Hallettim, hallettim."

Bakışları bana doğru döndü. "Teklifi kabul ettiğini umuyorum."

Şaşkınlıkla bakakaldım. "Sizin de mi haberiniz vardı?"

İkisi sırıtmaya başladılar. Nazlı dudaklarını oynatarak "Ortak karar," dedi.

Ardından Barış'a döndü. "Şirkette çalışarak ücretin tamamını ödemek şartıyla kabul etti."

Barış şaşkın bir ifadeyle "Öyle mi?" dedi.

Başımla onayladığımda Barış gülümsedi. "O zaman hayırlı olsun hem yeni işin hem de evin."

"Teşekkür ederim Barış Bey."

Nazlı ayağa kalktı. "Saat geç oldu, çıkalım mı?"

Beraber toparlanıp kafeyi kapattık. Nazlı'nın ısrarı üzerine önce otele uğrayıp eşyalarımı almamı beklediler. Ardından beni yeni evime bırakmak için yola çıktık. Ev kafe arası otobüsle yirmi beş, özel araçla neredeyse on dakika civarıydı. Çok uzak sayılmazdı. Nazlı yol boyunca işe nasıl gelebileceğimi anlattı. Eve vardığımızda yukarı gelmeyi teklif etseler de daha fazla zahmet vermek istemiyordum.

"Benim için daha fazla yorulmayın lütfen."

Nazlı uzanıp bana sarıldı.

"O zaman başka zaman kahveni içmeye gelirim."

"Beklerim."

Ardından vedalaştık. Onlar gittikten sonra elimdeki anahtarı çevirip bakışlarımı eve çevirdim. Düşler Sokağı kafesiyle beraber hayatım tamamen değişmişti. Bu ev geçici de olsa benimdi ve bu büyük bir adımdı. İçimdeki sevinçle eve doğru yürüdüm. Kötü günlerin anılarını sırtımda taşıyor olsam da artık o günler geride kalmıştı. Bunun verdiği rahatlamayla eve girdim. Kendi hayatım için yaşama zamanım gelmişti belki de kim bilir...

•

Oğuz... benim gizemli kekim, sizce bu etkinlik işinde neler olacak

Yeni bölüm tarihleri için instagram adresim umrantn ı takip etmeyi unutmayın🙈

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BÖLÜM 5: GEÇMİŞİN HAYALETLERİ

Keyifli okumalar dilerim güzellikler ♡ ilginiz için her birinize çok teşekkür ederim. yıldıza basmayı da unutmayın. Öpüldünüz xoxo

•*Emir Can İğrek Sapa*

"Aşkın akılla alakası yoktu. İnsanın âşık olduğu kadının mantıklı düşünüp düşünmemesi önemli değildi. Aşk, aklın üzerindeydi..."

Martin Eden, Jack London

Yeni evimin içine adım attığımda tuttuğum nefesimi yavaşça dışarı üfledim. Gergin omuzlarım çöktüğünde kapı eşiğinde durup boş bakan gözlerle evi izlemeye başladım. Dakikalar ağır ağır geçerken orada dikilip kalmıştım. Yönünü kaybeden zihnim, şimdiki andan kopup geçmişe savruldu. Bugüne kadar yaşadıklarım, eve adım attığım anda korkunç bir karabasan gibi üstüme çökmüştü. Çünkü geçmiş bir canavardı ve yalnız olduğum an bana saldırmaktan çekinmiyordu.

Bu ev bana, nasıl evsiz kaldığımı hatırlatıyordu. Yirmi gün geçmişti ama geçiştirmeye çalıştığım anıların acısı hiç azalmamıştı. Yirmi iki yıllık hayatım boyunca iki kez evsiz kalmıştım. Birisi babamı kaybettiğim zamandı diğeri ise... Annem tarafından öldürülmek istendiğim o karanlık geceydi... Yaşananlar sırtıma ağır bir kambur gibi çöreklenmiş beni dibe çekiyordu. Yavaş yavaş çökmeye başladım. Dizlerim parkenin sert yüzeyi ile buluştuğunda ilk hıçkırığım, sıkı sıkı kapattığım dudaklarımın arasında boğuldu. Günlerdir acımı oyalıyor, içimdeki çığlıkları duymazdan geliyordum. Olanları hatırlamak için kendime izin vermiyordum.

Ama acılar, bir kartal gibi pençesini göğsüme geçirmiş dışarı çıkmak için eşeliyordu. Yaşananlardan daha fazla kaçamayacaktım. O geceki anılar, zihnimi işgal ederken hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım. Canımdan can sökülüyormuş gibi ağladım. Gözyaşlarım yüzümü yıkarken başım öne doğru düştü. Elimi göğsüme yerleştirip kendimi, yaşadığım acılara teslim ettim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ayperi, o gece benim elimden, annemi almıştı.

Ciğeri beş para etmez bir adam uğruna...

Karanlığa doğru "Değdi mi anne?" diye fısıldadım.

Tüm bu yaşananlara değdi mi?

Belki de uğruna kızını öldürmek istediği adam tarafından öldürülmüştü. Bunu ilk defa açık bir şekilde düşünüyordum. Annem ölmüş olabilirdi, kelimenin tam anlamıyla kimsesiz kalmıştım. Annem... Ah annem! Bende öyle derin yaralar açmıştı ki ölüsüne bile doğru düzgün üzülemiyordum. O ölmeseydi ölen ben olacaktım çünkü. Kaderim acıydı, zalimdi. Kaderime ağladım, babama ağladım, anneme bile ağladım. Çöktüğüm kapı eşiğinde uzun dakikalar boyunca geriye hıçkırıklarım kalana kadar devam ettim. Sesim boş evde yankılanırken kaçtığım acılar tarafından esir alınmıştım, kurtulamıyordum.

Özellikle Cemil şerefsizi ve yaptıkları aklıma gelince ağlamam tekrar şiddetlendi. O adamdan tüm kalbimle nefret ediyordum. Asıl ölmesi gereken kişi oydu. Ama onun yerine olan, anneme ve bana olmuştu. Hıçkırıklarım iç çekişlerine döndüğünde o adamı düşünmeyi kendime anında yasakladım. Artık hayatımda yoktu. Kaçmış kurtulmuştum ondan.

Fakat onu hatırlamak bile içimi ürpertti. Islanan yüzümü ellerimle kuruladım. Titreyen bacaklarımla ayağa kalkıp montumu çıkardım ve askıya astım. İç çekmeye devam ediyordum. Muhtemelen beyaz tenim ağladığım için kızarmış ve kabarmıştı. Eğilip yerden poşeti aldım. İş arasında yemek yapmak için birkaç malzeme almıştım. Yemek yapmayı çok seviyordum ve bana iyi geliyordu.

Bu yüzden hemen mutfağa girip bir şeyler hazırlayarak kafamı meşgul etmek istiyordum. Tam doğrulacağım sırada kapı çalındı. Kimseyi beklemediğim için şaşkınlıkla doldum. Poşetleri bırakıp tedirgin bir şekilde kapıya doğru döndüm.

Ağladığım için boğuklaşan sesimle "Kim o?" dedim.

"Benim."

Tanıdık sesi duyunca gözlerim şaşkınlıkla irileşti. Gelen Oğuz'du! İyi de bu saatte burada ne işi vardı ki? Onu daha fazla bekletmemek adına kapıyı açtım. Başımı yavaşça karşımda dikilen adamın yüzüne doğru kaldırdım, gerçekten de buradaydı.

"Bir şey mi oldu?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ürkek bir şekilde sorduğum soru üzerine yavaşça başını iki yana doğru salladı.

"Atölyeye uğramışken mutfağın gazının açık olmadığını hatırladım. Onu söylemek için geldim."

Ağladığımı duymuştu. Utandığımı hissederken yüzüm kızarmaya başladı. Oğuz ise başını hafifçe eğip yüzüme dikkatli gözlerle baktı. Bu yaptığı iyice gerilmeme neden oldu.

"İyi misin?"

Beklenmedik sorusu karşısında kaşlarım havalandı. Sadece ağladığımı duymakla kalmamış şimdi de şişen yüzümden görmüştü. "İyiyim," diye geveledim.

Patronum inanmayan gözlerle bana bakıyordu. Yine de üstelemek yerine başıyla onayladı.

"İçeri gelip gazı açayım."

İçeri girmesi için kapıyı araladım. Ankara'nın havası geceleri daha soğuk ve keskin oluyordu. İçeriye dolan soğuk hava beni titretti. Büyük adımlarla içeri girip postallarını çıkardı.

"Siz halledin, ben hemen geliyorum."

Cevap beklemeden arkamı dönüp banyoya doğru ilerledim. Aynaya bakmayı reddederek soğuk suyu açtım. Yüzümü buz gibi suyla yıkayıp kendime gelmeye çalıştım. Yüzümü kurulayıp banyodan çıktığımda mutfaktan sesler geliyordu. Salondaki poşeti alıp mutfağa ilerlediğimde Oğuz'un işini bitirmiş olduğunu gördüm.

"Tamamdır hallettim, ocağı kullanabilirsin."

İçten bir şekilde gülümsedim. "Teşekkür ederim, sayenizde bu akşam yemek yapabilirim."

Sesimdeki muziplik üzerine hafifçe gülümsedi. Fakat bakışları hâlâ şüpheliydi çünkü bir şeylerin yolunda gitmediğini anlamıştı. Yine de herhangi bir şey sormadı. Sadece uzun uzun yüzüme baktı, artık iyi olduğumdan emin olmak ister gibiydi. Mutfak küçük olduğu için aramızdaki mesafe azdı. Derin bir nefes aldığımda parfüm kokusu genzime doldu. Güzel ve erkeksi olan kokusu etkileyiciydi. Yanağımın iç kısmını ısırırken dikkatli bakışlarından kaçınmak için gözlerimi kaçırdım.

Oğuz derin bir nefes alırken "Ben gideyim," dedi.

Başımla onaylarken yanımdan geçip mutfağın çıkışına doğru yürümeye başladı. Bir an duraksadım. Açıkçası bu gece tek kalmayı hiç

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

istemiyordum. Yaşananları hatırlamak huzurumu kaçırmış, geçmişin hayaletlerini serbest bırakmıştı.

Alt dudağımı ısırıp kısa bir an düşündükten sonra çekingen bir sesle "Siz de yemeğe kalmak ister misiniz?" dedim.

Normalde erkeklerden çekinen biri olsam da bu adama nedensizce güveniyordum. İyi bir elektrik alıyordum ondan ve arada Nazlı vardı. Bu yüzden yalnız olmak yerine ani bir dürtüyle yemeğe kalmasını istemiştim. Oğuz'un adımları, söylediklerimden sonra durdu. Birkaç saniye boyunca cevap vermeyince reddedeceğini düşündüm. Fakat bana doğru dönüp muzip bir sesle cevap verdi.

"Zehirlenme falan olmaz değil mi?"

Bu sözler üzerine kıkırdamaya başladım. Bakışları kısa bir an da olsa yüzümde asılı kaldı.

"Söz veriyorum böyle bir asla olmayacak," dedikten sonra poşetleri açıp içindeki malzemeleri çıkarmaya başladım.

Başımı kaldırıp mutfakta dikilen patronuma bakarken dudaklarımı büzdüm.

Sahte bir ciddiyetle "Kendi evinizmiş gibi rahat olun," dediğimde kaşları havalandı.

Dudağının kenarı havalanırken üstündeki siyah paltonun düğmelerini açmaya başladı. "Öyle yapacağım."

O içeri geçerken gizli bir gülümsemeyle işime geri döndüm. Şu an yalnız kalmadığım için mutluydum. Tüm geceyi sessiz evimde korku dolu bir halde ağlayarak geçirmeyecektim. Gülümsemem büyürken makarnanın suyunu ocağa koydum. Oğuz'un bana katılacağını bilseydim tavuklu makarnadan daha farklı bir şeyler yapabilirdim ama maalesef kısıtlı malzemelerim vardı. Suyun kaynamasını beklerken sosu hazırlamaya başladım.

Makarna haşlanırken beyaz mutfak dolaplarını açıp içindekileri incelemiştim. Mutfakta her şey mevcuttu. Küçük ama şirin bir mutfaktı. Masanın üstüne tabak, bardak ve çatal gibi malzemeleri yerleştirdim. Yemek yapmak çok daha iyi hissetmemi sağlamış ve kafam az da olsa boşalmıştı. Otel odasında kısıtlı kaldıktan sonra geçici de olsa kendime ait bir evde bir şeyler hazırlamak güzeldi.

Yaklaşık yarım saat içinde her şey hazırdı. Makarnayı tabaklara doldurduğum sırada telefonum çaldı. Cebimden çıkarıp bakınca Şeyma'nın aradığını gördüm. Onunla konuşmak istesem de şu an

müsait değildim. Meşgule atıp sonra arayacağımı bildiren bir mesaj attım.

Günlerdir konuşamadığımız için onu özlemiştim. Yarın aramayı aklıma not ederken Oğuz'u çağırmak için içeri geçtim.

Kanepede oturmuş, ciddi bakışlarla elindeki telefona bakıyordu. Kısa bir an onu inceledim. Çok dikkat çekiciydi. Yüzü, uzun ve kalıplı fiziği, konuşma şekli... Her şeyi fazla kusursuz duruyordu ve onun mükemmel bir hayatı vardı. Benim hayatımın tam zıttıydı.

Kuruyan dudaklarımı dilimle ıslatırken yavaşça "Oğuz Bey?" diye seslendim.

Bakışlarını telefondan çekip bana çevirdi. Ela rengi güzel gözleri cam gibi parlıyordu ve gözlerime o kadar dikkatli bakıyordu ki... Sanki düşündüğüm her şeyi görebiliyor gibiydi.

"Yemek hazır mı?"

"Evet," dediğimde ayağa kalktı. Telefonunu cebine yerleştirirken "Geliyorum," dedi.

Beraber mutfağa geçip üç kişilik olan küçük, beyaz masada karşılıklı oturduk. Mutfak onun varlığıyla daha da küçülmüş gibiydi. Gergince sandalyemde kıpırdandım. Ortamda yoğun ve garip bir şekilde gergin bir hava vardı. Yemeğe kalmasını istemek pek de mantıklı bir fikir değildi. Daha dakikalar önce ağladığım evde şimdi de patronumla baş başa yemek yiyordum. Bu İçinde bulunduğumuz durumu iki kat daha tuhaf kılıyordu.

Makarnadan bir çatal aldığında düşüncelerimi bir kenara bırakıp meraklı gözlerle onu izledim. Yüz ifadesinde beliren beğeniyi yakalayınca "Beğendiniz mi?" diye sordum.

Başıyla onaylarken "Evet," dedi biraz şaşkın bir sesle. "Gerçekten çok güzel olmuş." Suyundan bir yudum alırken gözlerine bakarak "Ellerine sağlık," dedi.

Yemeği beğendiği için mutlu olmuştum. "Afiyet olsun."

Oğuz bir çatal daha aldı. Dalgınca "Makarna sevmem aslında," dediğinde, makarna dolu çatalım havada asılı kaldı.

Şaşkınlıkla "Gerçekten mi?" diye sorduğumda başını aşağı eğdi

"Uzun zamandır yememiştim."

Yüzüm asılmıştı çatalı tabağa koydum. "Bilseydim başka bir şey yapardım."

Tabağındakileri yemeye devam ederken "Hayır iyi ki makarna yapmışsın, tadını gerçekten sevdim," dedi ikna edici bir tonla.

Daha az keyif alarak yemeye devam ettim. "Benim ise en sevdiğim yemek makarna."

Yüzünde sıkıntılı bir ifade belirdi. "Eskiden çok yediğim için sanırım bıkmıştım."

Dudaklarımı peçeteyle sildiğimde gözleri uzaklara dalmıştı. Dudaklarında varla yok arası bir gülümseme oluştuğunda beni şaşırtarak konuşmaya devam etti. "Yetimhanenin favori yemeği makarnadır."

Gözlerim şaşkınlıkla açıldı. Duyduklarım karşısında şok olurken "Yetimhane mi?" diyebildim. Yetimhane ve onun arasında bir bağlantı kuramıyordum.

Boğazını temizleyip gergince başını aşağı doğru eğerek onayladı. Küçük yaşta yetimhane köşelerinde büyümüş olması içimi kederle doldururken merak ettiğim diğer şey dilimden döküldü.

"Peki Nazlı?"

Suyundan bir yudum aldı.

"Yetimhanede tanıştık."

İçimi kaplayan acıyla birlikte çatalı yavaşça bıraktım. Yeni öğrendiğim bilgi yüreğimin orta yerine taş gibi oturmuştu. İkisini öz kardeş sanıyordum ama onlar, daha küçük yaşta kimsesiz kalmışlardı. Nazlı... Onun gibi hassas ve tatlı bir kızın, yetimhanede büyümüş olması kalbimi acıttı. Daha fazlasını merak ediyordum ama sormadım. Ona daha fazla geçmişi hatırlatmak istemiyordum. Çaresi olmayacak bir acıyı, sorularımla kaşıyamazdım. Ortamdaki hava giderek ağırlaşmış ve hüzünle dolmuştu.

Daha birkaç dakika önce onun hayatının mükemmel olduğunu düşünüyordum. Fazlasıyla yanılmıştım işte. Hiçbir şey göründüğü gibi değildi...

"Daha önce bu kadar lezzetli makarna yememiştim, artık daha sık yiyeceğim bir yemek."

Sözleri üzerine hafifçe gülümsedim. Düşünmeden "Ben size yaparım," dedim ve başımı yana doğru eğip samimiyet dolu gözlerle baktım. "İstemeniz yeterli."

Ufak bir gülümsemeyle cevap verdi. "Bu sözünü sana hatırlatırım."

Tuhaf bir heyecan içimi kapladığında yutkundum."Sorun değil," diye geveledim. "Evimde sürekli yemek olacağı için istediğiniz zaman hatırlatabilirsiniz."

Çünkü ben yemek yapmaya bayılan biriydim. İnternette ilgilimi çeken her şeyi üşenmeden yapardım. Bu yüzden evimde yemek tarzı şeylerin hiç bitmeyeceğini biliyordum.

İç çektiğimde yemek yemeye döndüm. Kafam son derece dolu olduğu için daha fazla konuşmadım. Muhtemelen o da benimle aynı durumdaydı. Kaçamak gözlerle ona baktım. Duyduklarımdan sonra ona karşı merakım iyice artmıştı. Bunun gereksiz bir merak olduğunu bilsem de kendime engel olamıyordum. Of iyice saçmalıyordum. Adam benim patronumun patronuydu. Düşüncelerimi zapt etmeye çalışırken tabağını bitirdiğini gördüm.

Bunu fark edince hafifçe gülümsedim. gizli Demek ki gerçekten beğenmişti, yoksa yemezdi. Oğuz peçeteyle dudaklarının kenarını sildikten sonra bardağında kalan suyu içip cebinden telefonunu çıkardı. Saat geç olmuştu.

"Ben artık gideyim," deyip ayağa kalktı. Ben de ayaklandığımda beraber mutfaktan çıktık.

"Yemeğe kaldığınız için teşekkür ederim."

Ona uzattığım paltoyu alırken içten bir şekilde cevap verdi. "Benim için zevkti."

Paltosunu geniş omuzlarından geçirip düğmelerini ilikledi. Duvar kenarına çekilmiş sessizce onu izliyordum. Eğilip postallarını sırayla ayaklarına geçirdi. Bu gece beni yalnız bırakmadığı için ona minnettardım ve bu bakışlarımdan rahatlıkla anlaşılıyor olmalıydı. Bana bakmadan kapıyı açtı.

"İyi akşamlar," dediğimde sadece başını eğip merdivenlerden indi.

Aniden bu kadar soğuk olması ilginç gelse de üstünde durmadım. Soğuğu engellemek için kapıyı kapattım ve sırtımı yasladım. Oğuz anlaşılması güç olsa da iyi biri gibiydi. Bu gece ona dai olan bütün düşüncelerimi karmakarışık bir hale getirmişti. Başımı iki yana doğru salladım, net olan her şey yavaş yavaş bulanıklaşıyordu ve bu benim için hiç de iyi değildi.

****

"Evdeki ilk günün nasıldı?"

Elimdeki kitabı yerleştirip yanı başımda duran Nazlı'ya baktım.

Dün gece yaşananları anlatmamaya karar vermiştim. Ama yalan da söylemek istemiyordum. Bu yüzden sadece "İyi geçti, evin çok güzelmiş," dedim.

Kaşlarını çattı. "Artık senin evin."

Elimdeki kitapları yerleştirmeye döndüm. "Geçici kiralık evim."

"Neyse işte. Evi beğenmene sevindim."

Elimde kalan kitapları rafa koyduktan sonra beni izleyen Nazlı'ya doğru döndüm. Benden yaklaşık on santim kısa olduğu için eğilip onu sıkıca kucakladım. Bu ani sarılışım karşısında başta şaşırsa da kendini kısa süre içinde toplayıp karşılık verdi. Hafifçe geri çekilip dolan gözlerimle gözlerine baktım. Eğer Nazlı'ya rastlamamış olsaydım her şey benim için daha zor olacaktı.

"Her şey için çok teşekkür ederim. Hayatıma girdiğin için çok şanslıyım."

Muzip bir tavırla gülümsedi. "Eh, bir Nazlı Duman dünyaya bir daha gelmez."

Ortamdaki hüzünlü havayı dağıtmak için işi şakaya vursa da minnet dolu gözlerimle ona baktım. Hayatıma sihirli bir değnek gibi dokunmuştu. Her şeyin ters gittiği noktada hayatıma dâhil olup işlerin düzelmesini sağlamıştı. Artık bir işim, param ve en önemlisi evim vardı.

Nazlı heyecanlı bir tavırla "Bu arada..." deyip kocaman bir gülümsemeyle raftaki bir kitabı aldı. Son yılların popüler kitaplarından biriydi. Nazlı ile yazarın son çıkan kitabını geçen gün okuyup çok beğenmiştik.

"Yazarıyla iletişime geçtim ve kafemizde imza günü düzenlemesi için ikna ettim."

Gözlerim irileşirken "Gerçekten mi?" diye soludum. Başını aşağı yukarı doğru salladı. "Evet. Bu satışlar için çok iyi olacak. Hem müşteriler böyle etkinlikleri çok sever."

Saçımı kulağımın arkasına ittelediğimde heyecanla "Bence de," diyerek onu onayladım. Açıkçası yazarla tanışmayı ben de istiyordum.

O sırada kafenin kapısı açıldı ve bir çift içeri girdi.

"Sen kitapları hallet, ben siparişleri alayım."

Geri çekilip kitaplara döndüm. Kitaplarla ilgilendikçe üniversiteye devam etme fikri aklımdan çıkmıyordu. Türkçe öğretmenliği okuyordum fakat annemin şikâyetleri üzerine sadece bir dönem

okuduğum üniversiteyi dondurup çalışmaya başlamıştım. Şimdi yatay geçiş yapıp kaydımı buradaki üniversiteye aldırmak istiyordum ama dönem ortasında mümkün değildi. Baştan sınava girip kazanmam gerekecekti. Gerçekleşmeyi bekleyen bir sürü hayalim vardı ve artık bir yerden başlamam gerekiyordu. İşimi bitirdikten sonra Nazlı'ya yardım etmek için kafenin mutfağına geçtim. Beraber hazırladığımız siparişleri müşterilere ikram ettim.

"Süveyda telefonun çalıyor!"

Nazlı'nın sesini duyunca hızla "Afiyet olsun," deyip mutfak kısmına geçtim. Nazlı tezgâhın üstünde duran telefonumu işaret etti. Telefonunu alıp ekrana baktım.

Bilinmeyen numara...

Bu yazıyı okuyunca kalbim güm güm atmaya başladı. Ellerim titrerken aklımda sadece bir isim beliriyordu. İçime dolan korku yüzünden bir an nefes alamadığımı hissettim. Telefon elimden düşüp parçalara ayrıldığında Nazlı hızla bana döndü. Yüzümdeki kan çekilirken bakışlarım yerde parçalanan telefona kaydı. Nazlı'nın titreyen elimi tuttuğunun hayal meyal farkındaydım.

"Ne oldu? İyi görünmüyorsun?"

Sesi kulağıma uğultu gibi geliyordu. Aklımdan geçen ihtimaller soluk boruma dolanmış acımadan sıkıyordu. Ya beni bulursa? Cemil tekrar hayatıma girerse? O zaman ne yapacaktım?

"İyi misin? Konuş lütfen."

"B-ben telefonu düşürdüm," diyebildim.

Bir çırpıda söylediğim sözler üzerine eğilip telefonu aldım ve Nazlı'nın ne kadar yıkıldığımı görmesini istemedim. Kırılan telefonun içinden kartımı çıkardım.

"Kırılmış."

Nazlı'nın sözleri üzerine "Zaten eskiydi," diye geveledim. Kartı cebime koydum. İlk fırsatta ondan kurtulmalıydım. Bedenimdeki titremeyi bastırmak için ellerimi kenetlediğimde Nazlı koluma dokundu.

"İyi olduğuna emin misin?"

Gülümsemeye çalışarak ona baktım. "Sadece telefon aniden düşünce gerildim."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Ya arayan gerçekten Cemil ise... Gerçekler bir balyoz gibi, yaşanan güzelliklerin üstüne inmiş ve her

şeyi parçalamıştı.

Sadece birkaç dakika içinde...

•

Bölüm sonu! Sizi neler bekliyor dersiniz?

Bu gizli numara kim sizce?

Nazlı ve Oğuz hakkında neler düşünüyorsunuz? Onların yetimhane de büyüdüğü gerçeği eminim sizi de en az Süveyda kadar şaşırtmıştır.🙈

En sevdiğiniz karakter kim diye sorsam?

Yeni bölümde görüşmek üzere instagram adresim umrantn'a da beklerim, çıkın çıkın gelin.♡

BÖLÜM 6: BOZULAN KALP RİTİMLERİ

Yıldıza basmayı ve yorum yazmayı unutmayın olur mu, keyifli okumalar dilerim♡

•*Fasıl-ı Jazz Sen Bir Aysın*

Baskı altında içte tutulan gözyaşları, dışarı akıtılanlardan daha acıdır.

Korku • Stefan Zweig

⛓

Arayanın Cemil olma düşüncesi kalbimi mengene gibi sıktı. Aradan geçen dakikalara rağmen korku damarlarımda kol geziyordu. Nazlı bir bardağa su doldurup bana uzattığında minnetle gülümsedim. Muhtemelen neler olduğuna anlam veremiyordu ama neyse ki beni konuşmak için zorlamamıştı. Cemil'in yaptıkları, zihnimde dönüp dolaşırken sudan küçük bir yudum aldım. Yaşananlar midemde bir su birikintisi gibi kaynıyordu.

Çaresizdim, söz konusu Cemil ve yapacağı şeyler olunca tek hissettiğim çaresizlikti. Elimde değildi, o adam öyle kötü biriydi ki onunla başa çıkamazdım. Yeni yeni kurmaya çalıştığım hayatım yıkılırken hayallerim, göğüs kafesimde sallanıyordu. Mutluluğum bu kadar kısa sürmüş olamazdı. Belki de yanılıyordum.

Sadece öylesine biri de aramış olabilirdi. Kafam iyice bulanırken derin bir nefes aldım. Nazlı hâlâ bana bakıyordu ama gözlerinde garip bir hüzün vardı. İlk tanıştığımız gün de böyle bakmıştı. Sormaktan kaçındığım soru aklıma geldiğinde "Nazlı?" dedim.

"Efendim," dediğinde bir an duraksadım.

"Beni benzettiğin..." dedim ve uzun uzun gözlerine baktım. "Aylin kim?"

Gözleri anında doldu. Bunu beklemediğim için gözlerim irileşti. Gözlerini kırpıştırırken titrek ve zayıf bir sesle "Bir arkadaşım," dedi.

Onu ilk defa bu kadar üzgün ve kırılgan görüyordum. Nazlı arkasını dönüp mutfaktan çıktığında arkasından bakakaldım. Önemli biri olduğunu anlamıştım. Ne yapacağımı bilmeden birkaç dakika dikildikten sonra bu konuyu daha sonra konuşmaya karar verdim. Ardından cebimdeki kartı çıkarıp ortadan ikiye böldükten sonra çöpe attım.

Müşterilerden biri "Bakar mısınız?" diye seslendiğinde sakinleşmek için derin nefesler aldım. Daha iyi hissedince dudaklarıma kondurduğum sahte bir gülümsemeyle yürümeye başladım. Orta yaşlarında bir adam kitap almak için gelmiş kasanın önünde bekliyordu.

"Nasıl yardımcı olabilirim?" diye sorduğumda adam konuşmadan elindeki kitabı kasaya uzattı.

Anlaşılan istediği kitabı kendi bulmuştu. Adamla ilgilenirken Nazlı da hesabı isteyen müşterilerle ilgileniyordu. Günün geri kalanı da bu şekilde geçti. Kış ayı olduğu için özellikle üniversite öğrencileri çok geliyordu. Bu yüzden işler iyi ve yorucuydu. Kapanma saatine yarım saat kala, kafe nihayet boşaldı. Nazlı ile sandalyeye çöktük. İkimiz de çok yorgunduk.

"Bacaklarım kopuyor resmen."

Nazlı ağlamaklı bir sesle bacaklarını ovunca yorgunca kıkırdadım.

"Benim de ayakta durmaktan topuklarım acıyor."

Eğilip botlarımı sırasıyla çıkardım. Ayaklarımı karşı sandalyenin üstüne uzatıp hareket ettirirken "Bugün çok yorucuydu," dedim.

Alt dudağını büktü. "Evet, Barış olmadığı için daha fazla yorulduk."

O sırada kafenin kapısı açıldı ve Barış ile Oğuz içeri girdi. Karşımda Oğuz'u gördüğümde şaşkınca gözlerimi kırpıştırdım. Siyah paltosu ve ıslandığı için dalgalı olan saçları alnına dökülüyordu. Böyle daha genç ve tatlı görünüyordu. Karşımdaki adamı incelerken onun bakışları da sandalyeye uzattığım ayaklarıma kaydı, şeker pembesi çorap vardı ayağımda. Nedensizce utanarak ayaklarımı usulca sandalyeden indirdim. Oturuşumu dikleşirken eğlenen gözleri yüzüme kaydı.

Boğazımı temizlerken "Hoş geldiniz," dedim. Ardından bakışlarından kaçmak için botlarımı ayaklarıma geçirdim.

"Hoş bulduk," diyen Oğuz'un ardından Barış muzip bir sesle "Oo kızlar, bitmişsiniz siz," dedi.

Nazlı "Hem de nasıl," diye inledi.

Doğrulduğum sırada Barış'ın, Nazlı'ya doğru yürüdüğünü gördüm. Eğilip başının üstünü öptü.

"Kıyamam ben sana," deyip şefkatle yanağını okşadı.

Nazlı başını kocasına doğru yaslayıp esnedi. Bu tatlı manzara karşısında gülümserken beni izleyen adamın yoğun bakışlarını hissediyordum ama bakmaya cesaret edemiyordum. Nazlı tekrar esnerken gözlerini kapatıp iyice sokuldu. Gerçekten çok yorulmuş olmalıydı.

"Hadi kalkın da burayı kapatalım." Barış'ın sözlerine rağmen Nazlı kıpırdamadı.

"Uyuya mı kaldı o?"

Oğuz'un sorusu üzerine Barış eğilip Nazlı'ya baktı. "Öyle görünüyor," diye fısıldadı. Kaşları çatılırken "Bu ara fazla uyuyor," diye ekledi.

"Sen Nazlı'yı alıp eve git. Biz kapatırız."

Araya girip "Ben hallederim Oğuz Bey, siz de gidebilirsiniz," dediğimde sessiz kaldı.

Barış eğilip karısını kucağına aldı. Nazlı uyku sersemliğiyle "Ben yürürüm," gibi şeyler geveleyince Barış güldü. "Yürürsün tabii uyuyan güzel," dedikten sonra bize iyi akşamlar dileyip kitapçıdan çıktı.

Onlar gidince ayağa kalkıp sandalyeleri düzeltmeye başladım. Onunla baş başa kalmak beni geriyordu. Özellikle böyle dikkatli bir şekilde izlemesi durumu daha da zorlaştırıyordu. Yüzüm ısınırken bozuntuya vermemeye çalışarak dikkatimi elimdeki işe verdim.

"Sen de yorgunsun, daha sonra topla istersen."

Başımı iki yana doğru salladım. "Yarın hafta sonu, sizin şirketinizde olacağım için şimdi toplamalıyım."

Bana doğru ilerlerken "Barış halleder," dedi.

"Sorun değil," diyerek işime devam ettiğimde bana yardım etmeye başladı.

Başta reddetsem de beni duymazdan geldi. Hemen yanımdaydı ve aramızda sadece bir adımlık mesafe vardı. Sıcaklığını hissedebiliyordum ve bu beni nedensizce geriyordu. Ufak bir nefes aldığımda kokusu içime süzüldü. Bir an gözlerimi kapatmak istesem de kendime engel oldum ve ağzımdan nefes almaya çalıştım. Kitabı üst rafa koymak için kolumu kaldırınca dirseğim koluna değdi. Küçük bir temastı ama tenim karıncalanmıştı. Bedenimdeki ısı garip bir şekilde yükselirken yana çekildim ve aramıza ihtiyaç duyduğum mesafeyi koydum. Bakışlarını yüzümde hissedince saçımı gergince kulağımın arkasına iteledim.

Ona baktığımda göz göze geldik. Bakışlarının beni neden bu kadar gerdiğini anlamıyordum. Ama o bana bakınca ortamdaki bütün hava çekiliyordu ve bu beni nefessiz bırakıyordu. Kuruyan dudaklarımı gergince

ıslattığımda bakışları çok kısa bir am dudaklarıma kaydı. Belki bir saniyelik bir şeydi ama ona rağmen ortamdaki havanın ısınıp ağırlaştığını hissettim. Oğuz boğazını temizlerken elindeki kitabı gösterdi.

"Yeri burası değil sanırım."

Başka rafın kitabıydı. Elime geçen fırsatı kullanmak isteyerek kitaba uzandım. Kitabı alırken ılık parmaklarım Oğuz'un sıcak eline değdi. Hissettiğim elektriklenme karşısında elimi hızla çektim. "B-ben yerine koyarım."

Ondan uzaklaşırken verdiğim tepkilere anlam veremiyordum. Elimdeki kitapla kendimi yelpazeledim. Bu sıcaklayan tenime iyi gelmişti.

Uzaklaşınca daha iyi hissetmeye başlamıştım. Rahat bir nefes aldığımda Oğuz dağılan kitapları raflarına yerleştirmeye devam ediyordu. Pek de dikkatli düzeltmediğini fark ettim. Dudaklarımı büzerken ona doğru ilerledim. Kitapları alıp ölçülerine dikkat ederek tekrar yerleştirdim ve hizalarını ölçmek için gözlerimi kısıp iyice inceledim. Ardından geri çekilip kendi kendime "Oldu," dedim.

Arkamı dönünce bakışlarıyla karşılaştım. Yanaklarım kızardı, kendimi çok fazla kaptırmıştım. Ama elimde değildi, bir şeyler dağınık şekilde yerleştirildiğinde rahatsız oluyordum. Açıklama yapma gereği duyarak elimle rafı gösterdim.

"Düzgün durmuyordu."

Oğuz ufak bir gülümsemeyle bakmak dışında yorum yapmadı. Dikkatli gözlerle etrafa son kez baktım. Her şey düzgün ve yerli yerinde görünüyordu.

"Şimdi çıkabiliriz."

Hızlı adımlarla uzaklaşıp askıdan aldığım montumu giydim ve atkımı boynuma doladım. Ankara'nın ayazına alışamadığım için elimden geldiğince kalın giyiniyordum. Oğuz lambaları kapatınca kafenin kapısını kilitledi. Yerimde kıpırdanırken eldivenlerimi giydim. "İyi geceler Oğuz Bey."

Ondan bir an önce uzaklaşmak istiyordum çünkü onun yanındayken bedenimin verdiği garip ve korkutucu tepkiler son derece yabancı geliyordu. Buna alışık değildim ve böyle tuhaf şeyler hissetmek istemiyorum. Eve gitmek için arkamı döndüğümde sert esen rüzgâr uzun saçlarımı geriye doğru savurdu. O kadar soğuktu ki dişlerim kenetlendi. Otobüs durağına gidene kadar donmam inşallah diye düşünürken yürümeye

başladım. Daha bir adım atmıştım ki kolumu tutan güçlü el, ilerlememe engel oldu. Adımlarım aniden kesilirken şaşkın gözlerle arkamı döndüm.

"Nereye gidiyorsun?"

Şaşkın sesiyle sorduğu soru üzerine kaşlarım çatıldı. Kalbim göğüs kafesimin içinde çok hızlı atmaya başladı. Bunun nedeninin dokunuşu olmadığını umuyordum.

Tereddütlü bir sesle "Eve?" dediğimde gözlerini devirdi.

"Arabaya bin Süveyda." Onunla küçük bir alanda vakit geçirme fikri pek mantıklı gelmiyordu. En azından bu gece için...

"Kendim gidebilirim," diye itiraz etmeme rağmen beni duymazdan gelen patronum, arabasına doğru yürümeye başladı. Sert bir rüzgâr daha esince bedenim titredi, hava çok soğuktu. Bu yüzden daha fazla itiraz etmek yerine omuz silkip arabaya doğru koşar adımlarla ilerledim. Nasılsa yol kısa sürecekti. Arabaya bindiğimde buz kesen ellerimi ovdum. Dışarıda kısacık zaman geçirmeme rağmen resmen donmuştum. Oğuz arabayı çalıştırıp yola koyuldu. İş çıkış saati olduğu için trafik vardı. Bu yüzden yavaş ilerliyorduk.

"Eve alışabildin mi?"

Ellerimi klimaya doğru yanaştırırken "Evet, çok güzel bir ev. Tekrar teşekkür ederim," diye mırıldandım.

Bakışlarını hissedince bir an karşılık verdim ve kalbimde tanıdık olmaya başlayan ritim bozukluğu baş gösterdi. Kalbimde kesinlikle bir sorun vardı ve sadece Oğuz'un yanında baş gösteriyordu. Ay hasta falan mı oluyordum acaba ya? Çünkü hissettiklerim hastalık belirtisi gibiydi ve onu görünce bu belirtiler nüksediyordu. Of bir bu eksikti. Zihnimi bulandıran düşüncelerimi ve küt küt atan kalbimi bir kenara bırakmaya çalıştım.

Arabanın içini, ara ara yansıyan sokak lambalarının solgun ışığı aydınlattığı için tam olarak yüz ifadesini çözemediğim Oğuz, kısaca "Önemli bir şey değil," dedi.

Dudaklarım acı bir tebessümle kıvrıldı. Bakışlarımı cama çevirirken "Aslında önemli," diye fısıldadım.

Yaşadığım onca şeyden sonra önemini anlatmaya kelimelerim yetmezdi. Arabanın içini sessizlik kaplarken kendi düşüncelerimizin içine çekildik. Trafik açıldığı için araba daha hızlı gidiyordu. Birkaç dakikaya evde olurduk. Yorgunca esnedim. Gece doğru düzgün uyuyamadığım için uykusuzdum. Arabanın sıcaklığı mayışmama neden olurken gözlerimi açık tutmaya çalıştım. Aniden aklına gelen ayrıntıyla Oğuz'a döndüm.

"Yarın kaçta gelmem gerekiyor?"

Ciddi ifadesiyle "Dokuz buçuk gibi," dedi.

Arabayı evin önüne park etti. "Adresi sana konum atarım."

Aklıma sabah kırılan telefonum gelince yanaklarım kızardı.

"Aslında atamazsınız," diye cevap verdim. "Telefonum bugün kırıldı da."

Aslında o numaradan daha önce kurtulmadığım için kendime kızıyordum. Bu yüzden kırılması iyi olmuştu.

"Siz bana tarif ederseniz, ben yarın gelirim."

Kaşları çatıldı. "Bulamazsın öyle," dediğinde "Bulurum," diye atıldım.

Sora sora her yer bulunurdu. Sanki aklımdan geçenleri duymuş gibi kaşlarını çattı.

"Yarın dokuz gibi hazır ol."

İtiraz etmek için atılacaktım ki bakışlarındaki kararlılığı gördüm. Bu yüzden omuz silktim. "Peki."

Oğuz despot biriydi. Tam bir patrondu. Adam o kadar dik başlı ve buyurgandı ki ona hayır demek zordu. Hoş hayır cevabını kabul bile etmiyordu. İç geçirirken, arabanın kapısına uzandım.

"Tekrar iyi geceler Oğuz Bey."

Kapıyı açmadan evvel "İyi geceler Süveyda," diye yanıt verirken boğuk sesi, içimi ısıttı. Bari ses tonu bu kadar güzel olmasaydı. Adama dair her şey fazla iyiydi. Yüzüm asılırken arkama bakmadan kapıyı açtı. Soğuğu bile algılayamamamın nedeni oydu. Arabadan inip eve doğru ilerlerken soğuk hava kızarmış tenime iyi geliyordu. Karanlığın içinden beni takip eden bir çift ela göz eşliğinde bahçeye girdim. Elim, farkında olmadan göğsüme doğru uzanıp kalbimin üstünde durdu.

Kalp atışımı avucumun içinde hissedince sarsıldım. Geceye doğru "Bu iyi değil," diye fısıldadım.

Bu kalbim için hiç iyi değildi...

*

Gece örtüsünü gökyüzünden topladığında cılız güneş ışığı, gökteki yerini almıştı. Sabaha kadar dönüp durduğum için saat sekiz bile olmadan uyanmıştım. Bu iyi de olmuştu çünkü gece korktuğum için duşu sabah alabilmiştim. Kısıtlı kıyafetlerimin olduğu küçük giysi dolabımın karşısına geçtim. Geçen gün, birkaç parça kıyafet almıştım. Yeni dolabım birkaç kazak, pantolon ve etekten oluşuyordu. İlk defa gideceğim bir ortam olduğu için daha şık olmaya karar verdim ve siyah mini eğime uzandım. Düz kumaş bir etekti ve küçük bir yırtmacı vardı. Üstüne balıkçı yaka olan

antrasit rengi kazak giydim. Etek dizlerimin çok üstünde bittiği için ince siyah çorap da gitmiştim.

Ardından banyoya girip Nazlı'ya ait olan düzleştiriciyle kuruyan saçlarımı düzleştirmeye başladım. Saçlarım zaten düz olduğu için çok fazla uğraşmamıştım. Neredeyse belime ulaşan saçlarımı düzelttikten sonra dolabın içindeki makyaj malzemelerini çıkardım. Eskiden makyaj yapmayı çok severdim. Cemil evimize geldikten sonra dikkat çekici kıyafetlerim gibi makyaj malzemelerimi de bir daha kullanmamıştım. O adamın bakışlarından kaçmak için her yolu denemiştim. Hatta çoğu zaman paspal gezinirdim ama pislik herif, gözlerini üstümden çekmezdi.

Midem bulanırken aynadaki yansımamla karşılaştım. Kehribar rengi iri gözlerim nefretle doluydu. Gözlerimi bir an yumup derin bir nefes aldım. Her saat başı yaptığım gibi o adamın hayatımda olmadığını kendime hatırlattım. Bu bir nebze de olsa sakinleşmemi sağlarken makyaj yapmaya başladım. Gözlerimin etrafında oluşan morluğu kapatıcı yardımıyla gizledim. Maskara yardımıyla kirpiklerimi belirginleştirdiğimde gözlerim, beyaz tenimde ışıl ışıl parladı. Dolgun dudaklarıma lip gloss yanaklarıma da allık sürdükten sonra hazırdım.

Aynadaki yansımam güzel duruyordu. Gerginliğim bir nebze olsun azalırken banyodan çıkıp salona geçtim. Saatin dokuz olmasına birkaç dakika vardı. Krem kaşe kabanımı ve dizlerimin altında biten siyah çizmelerimi giydikten sonra evden çıkıp kapıyı kilitledim. Oğuz her an burada olabilirdi. Merdivenlerden inip soğuk hava karşısında titrememeye çalışırken ellerimi ceplerime yerleştirdim. Attığım her adımda midemdeki endişe düğümü büyüyordu. Bunun nedeni Oğuz'u görecek olmam mıydı yoksa yeni bir ortama girecek olmam mı, emin olamıyordum. Sadece her an kusacak gibi hissediyordum. Sakinleşmek adına derin derin nefesler alırken bahçe kapısından çıktım.

Sabah ayazı çok fenaydı. Yüzüm sızlıyor gözlerim sulanıyordu. Buz kesen yüzümü atkıma doğru bastırdım. Neyse ki birkaç dakika içinde artık tanıdık olan Audi marka siyah araba, bakış açıma girdi ve anında kalp atışlarım hızlandı. Yüzümü buruştururken içten içe kendime kızdım. Kalbim buna bir son vermeliydi!

Araba önümde durduğunda yutkunup kapısını açtım. Derin bir nefes aldıktan sonra mesafeli olmaya özen gösterdiğim bir gülümsemeyle "Günaydın," dedim.

Dikkatli gözlerle beni izliyordu. Bunu fark ettiğim an, ciğerlerimdeki nefes boşaldı ve gülümsemem tarihe karıştı. Bu adamın yanında mesafeli duramıyordum.

Boğazını temizleyip "Günaydın," dedi.

Ardından önüne dönüp arabayı çalıştırdı. Rahat bir nefes alırken parmaklarımla uğraşmaya başladım. Nefes alıp verdikçe erkeksi kokusu içime süzülüp genzime doluyordu. Bayağı hoş bir kokuydu.

Sırtımı dikleştirirken "Nasılsın?" diye sordu. "Dünün yorgunluğu geçti mi?"

Ona bakmadan "Gayet iyiyim," diye karşılık verdim. Sesimde hafif bir titreme vardı. "Dinlenmek iyi geldi. Sadece biraz gerginim."

"Endişelenme, halledemeyeceğin bir iş olmayacak."

"Umarım."

Sonrasında ikimiz de sustuk. Bu sessizlik gergin bir bekleyiş içindeydi. Aslında bugün ile ilgili merak ettiğim birçok şey vardı ama onu görünce dilim bağlanmış, zihnimdeki tüm sorular uçup gitmişti. Yanlış bir şey söylemekten korktuğum için de sustum. O da bu sessizliğe ayak uydurdu. Yol akıp giderken bu hafta başında düzenlenecek etkinlik aklıma geldi.

"İmza günü var bu hafta, gelecek misiniz?"

Kaşları çatılırken "Bu hafta mıydı o?" diye homurdandı. Hevesle "Evet," dediğimde yüzü asıldı. Tepkisine bir anlam veremedim.

"Yazarı sevmiyor musunuz?" diyerek tahmin yürüttüğümde omuz silkti. "Hazzetmiyorum diyelim."

Cevabı karşısında şaşırmıştım. Daha fazla soru sormak istiyordum ama şirkete gelmiştik. Oğuz arabayı kapalı otoparka park ettikten sonra arabadan indik. Aramızda üç adımlık mesafeyle asansöre doğru yürüdüğümüzde Oğuz konuştu.

"Hala gergin misin?"

Yan gözlerle ona bakarken "Biraz," diye yanıt verdim.

Asansöre bindiğimizde gözlerini bana çevirdi. İkimiz hâricinde kimse yoktu. Ortamdaki hava ağırlaşırken bakışlarının altında kıpırdamadan durmak çok zordu. Bana doğru bir adım attığında aramızdaki mesafe iyice azalmıştı. Asansör şimdi çok daha küçük ve boğucu geliyordu.

Kalbimde artık tanıdık olan hızlanma baş gösterdiğinde gözlerindeki tonun koyulaştığını fark ettim. Ağzım bir avuç toprak yutmuş gibi kurudu.

Kısık sesiyle "Gerilmeni gerektirecek bir durum yok," dedi. Bu kadar yakınımda durması bile başlı başına bir nedendi. Özellikle yanında

verdiğim kontrolsüz tepkiler... En büyük neden buydu.

Dilimle kuruyan dudaklarımı ıslattığımda Oğuz'un bakışları ikinci sefer dudaklarımı buldu. Nefesim şimdi ciğerlerime pek de ulaşmıyordu.

"Denerim," diye fısıldadım.

Neyse ki asansör, odasının bulunduğu katta durdu. Çelik kapılar kayarak açılırken ortamdaki gergin hava anında bozuldu. Oğuz boğazını temizleyip geri çekildi.

"Gel."

Onu titreyen dizlerimle takip ettiğimde aklım allak bullaktı. Bana neler olduğunu anlayamıyordum. Gözlerimi kırpıştırırken derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştım.

Oğuz'u gören çalışanlar toparlanırken saygıyla selam verdiklerinde dikkatim dağıldı. Etrafı izlemeye başladığımda ilk fark ettiğim şey her yerin beyaz, parlak ve son derece temiz olduğuydu. Duvarda asılı soyut çalışmalardan oluşan tablolar dikkat çekici duruyordu. Karşıma çıkan kadın ya da erkekler çalışanlar ise son derece düzgün giyimliydi. Büyük bir hevesle şirketi incelerken ona duyduğum hayranlık artmıştı. Tek başına böyle bir yeri idare etmek zor olmalıydı.

Odaya girdiğimizde bu defa karşılaştığım manzara bambaşkaydı. Her yer simsiyah ve çok şık bir şekilde dizayn edilmişti. Siyah camdan masa, siyah duvarlar ve tablolar son derece modern görünüyordu.

Çalışma masasında pek bir şey yoktu. Siyah bir laptop, bir çerçeve ve düzgün bir şekilde dizilmiş dosyalar vardı. Güzel bir odaydı. Oğuz paltosunu asarken ben de önce atkımı ardından kaşe kabanımı çıkardım. Oğuz'un bakışları beni bulduğunda bir an duraksadı. Gözlerinde gizleme gereği duymadığı beğeni dolu parıltılar vardı. Bunu fark edince yanaklarım kızardı, neyse ki allık bunu gizledi.

Aramızda kısa bir sessizlik yaşanırken kaşları çatıldı.

Tam o anda ikimiz aynı anda konuştuk.

"Çok güzelsin."

"Gidelim mi Oğuz Bey?"

•

Sizce Cemil'in derdi ne?

Şirkette işler nasıl gelişecek dersiniz?

Oğuz'un sondaki itirafı sizi de bir miktar şaşırttı mı?

Süveyda sizce nasıl tepki verecek?

Yeni bölümde görüşmek üzere kocaman öpüldünüz.

Alıntı ve bölüm tarihlerini erkenden öğrenmek isterseniz instagram hesabım @umrantn'ı takip edebilirsiniz.

BÖLÜM 7: KAR KÜRESİ

Keyifli okumalar dilerim♡

•*Yaşar Aldanırım*

Bence ne kadar baş varsa o kadar da akıl olduğuna göre, ne kadar kalp varsa bir o kadar da aşk türü vardır.

Anna Karenina, Lev Nikolayeviç Tolstoy

Duyduğum sözler yüzünden kalbim kaburgalarımı tekmelemeye başladı. Kesinlikle kalbimde bir hastalık vardı. Ufak bir iltifat karşısında böyle bir tepki vermesinin başka bir açıklaması olamazdı.
Yüzündeki karmaşık ifadeden anladığım kadarıyla söylediği sözlere en az benim kadar şaşırmıştı. Bu durum ortamdaki havanın gerilmesine neden oldu. İkimiz de bakışlarımızı kaçırdığımızda yanaklarında oluşan kızarıklığı gördüm.

"Hadi sana çalışacağın yeri göstereyim."

Bizi bu durumdan kurtardığı için minnetle dolarken hızlıca "Olur," dedim. sesim biraz tiz çıkmıştı. Bunun nedeni ise yaşadığım utanç ve heyecandı. Ama beni güzel buluyordu. Heyecanlanmakta haklıydım. Gülümsememek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Sesi kulaklarımda yankılanmaya devam ediyordu. *Çok güzelsin*...

Bir an güzel miyim gerçekten diye sormamak için kendimi zor tutmuştum.

Düşüncelerimin gittiği başı boş yön yüzünden yüzümü buruştururken onu takip etmeye başladım.
Beraber etkinliğin düzenleneceği çatı katına ulaşmak için asansöre yöneldik. Asansör boş olduğu için sadece ikimiz vardık. Yine mi ya? Gerginlikten terleyen ellerimi yumruk yaptım. Neyse ki çatı katına

ulaşmak için sadece bir kat çıkmıştık. Bu sürede nefes bile almamıştım. Asansör durunca, ilk inen ben olsam da nereye gideceğimi bilmediğim için bir adım geride durup onu takip etmeye karar verdim. Oğuz önden ilerleyip kahverengi bir kapıyı açıp içeriye elini uzattı.

"İçeri gel lütfen."

Ayağımdaki topuklu çizmelerin çıkardığı tok ses eşliğinde, bana gösterilen kapıdan içeri girdim. Etrafı görünce hayranlıktan bir an nefesim kesildi. Çok büyük bir salondu. Duvar yerine her yer camla kaplıydı, tavan dahi camdı. Bu sayede içerisi kış güneşini alıyor ve ışıl ışıl parlıyordu. Ayrıca bir kütüphane gibi kitaplıklar diziliydi. Fakat kitaplıkların şekilleri müzik aleti gibiydi. Boş kalan orta kısımlarda ise yuvarlak camdan oluşan masalar vardı. Camın kenarlarında uzun bacaklı oturma kısımları kitap şeklinde açılıyordu. Her şey en ince ayrıntısına kadar düşünülmüş ve hazırlanmıştı.

O kadar güzel duruyordu ki "Burası çok güzel," diye fısıldadım.

Hayranlıkla irileşen gözlerimi ona çevirdiğimde elini cebine yerleştirmiş beni izlemekte olduğunu gördüm. Anlamını çözemediğim bakışlarını görmezden gelmek için büyük çaba sarf ettim.

İçimdeki gerginlik tekrar yeşerirken "Gerçekten her şey çok güzel görünüyor," diye tekrarladım.

İçtenlikle söylediğim sözler karşısında gizemli bir gülümsemeyle "Teşekkürler," dedi. "Nota ve kitabı buluşturduk ve ortaya bunlar çıktı."

İki büyük adım atıp eliyle boş rafları gösterdi.

"Bu gördüğün boş rafların doldurulması gerek ve tam bu noktada, devreye sen giriyorsun."

Hayranlık dolu bir gülümsemeyle "Seve seve," dedim.

Sanki düşler âleminde gibiydim. Hayallerimin ötesinde bir mekânda sevdiğim iş, bana altın tepside sunuluyordu. Yıllardır hayatın kötü yüzünü gördüğüm için bu olanlara inanmak ve ayak uydurmak son derece zor geliyordu. Gözlerime dolmak isteyen yaşları geri itelemek için gözlerimi kırpıştırdım. Boğazımı temizleyip mutlu bir ses tonuyla cevap vermeye çalıştım.

"Ben her şey için tekrar teşekkür ederim," dediğimde yüzünü buruşturdu.

"Çok fazla teşekkür ediyorsun," diye söylendi.

Yüzümde oluşan hüzünlü ifadeyle "Teşekkür etmemi gerektirecek şeyler yapıyorsunuz," diye mırıldandım.

Oğuz'un sessiz kalması ve beni izlemesi karşısında rahatsız oluyordum çünkü gözlerime bakınca, yaşadığım her şeyi görüyordu. *Ruhumdaki darbeleri, kalbimdeki acıları, hayal kırıklıklarımı...*

Olayı basite indirmek ister gibi "Sadece bir iş Süveyda," dedi.

Sadece bir iş olmadığını ikimiz de biliyorduk fakat daha da fazla ısrar etmek istemediğim için sessiz kaldım. O sırada salonun kapısından içeri iki çalışan girdi. Oğuz içeri giren kadınlara doğru yöneldi.

Yanlarına yürürken orta yaşlarında duran sarışın kadını gösterdi. "Seni, Melda Hanım ile tanıştırayım. Buranın kıdemli çalışanlarından biridir, çalışırken herhangi bir sorun olursa ona danışabilirsin."

Karşımdaki kadını hızlıca inceledim. Melda Hanım, kısa kesimli sarı saçları ve koyu kahverengi gözleri olan hoş bir kadındı, yüzündeki makyajı sade kıyafetleri ve duruşu ise son derece profesyoneldi. İnce dudaklarında oluşan mesafeli bir gülümsemeyle "Tanıştığımıza memnun oldum," dedi.

Bu gülümsemeye karşılık verip "Ben de tanıştığımıza memnun oldum," dedim.

Tanıştıktan sonra Oğuz, Melda Hanım'ın hemen yanında duran esmer, genç kızı gösterdi.

"Ve stajyerimiz Esra, burada çalıştığın süre boyunca senin asistanın olacak, bir şeye ihtiyacın olursa ondan istemekten çekinme lütfen."

Esra çekingen bir ifadeyle gülümseyip heyecanlı bir sesle "Merhaba Süveyda Hanım," diye cevap verdi.

Uzun koyu kahverengi saçlarını at kuyruğu şeklinde bağlayan, minyon tipli bir kızdı Esra. Gözlerindeki pırıltı ve heyecan çok hoşuma gitti. Anlaşılan hayallerindeki işi yapıyordu.

"Tanıştığımıza memnun oldum."

Oğuz araya girip "O zaman ben sizi yalnız bırakayım hanımlar," dedi.

Ardından bizi yalnız bırakıp işlerinin başına dönmek için odadan çıktı. Etkinliğin düzenleneceği salonu terk eden Oğuz'un ardından, derin bir nefes aldım ve beni izleyen yeni iş arkadaşlarıma döndüm. Yüzümde oluşan bir gülümsemeyle konuşmaya başladım.

"İlk olarak seçeceğimiz kitapların listesini düzenleyelim mi Melda Hanım?" diye sordum.

Melda Hanım başıyla onayladı. "Ben de öyle düşünüyordum," diye karşılık verdi. Daha sonra üçümüz salonda bulunan çalışma masasına doğru ilerledik.

Esra elinde tuttuğu büyük beyaz, son model tableti bana uzattı. "Bu sizin Süveyda Hanım, listeyi buradan yaparsınız."

Tableti aldıktan sonra Melda Hanım ile seçeceğimiz kitapların türü hakkında konuşmaya başladık. Bu konu hakkında çok farklı planlarım vardı. Rafları her yaşa göre ayırmak ve ona göre kitaplarla doldurmak istiyordum. Her yaş grubu için farklı bir raf istiyordum. Bu fikri Melda ve Esra çok beğenince ilk önce on altı ve on sekiz yaş arası için kitaplar seçmeye karar verdik. Bu görev için en uygun kişi Esra'ydı. Esra tercih edilen yayınlar ve bloggerları araştırmaya başlarken ben de dünya klasikleri ve modern klasikler için araştırma yapmaya başladım. Melda Hanım ise tarihi ve polisiye kitapların listesini üstlendi.

Bu şekilde çalışarak hedeflerinize daha hızlı ulaşabilecektik. Ayrıca çalışma alanı o kadar güzeldi ki tüm günümü burada geçirebilirdim. Bakışlarım sürekli gökyüzünü buluyordu. Gördüğüm mavilik karşısında derin bir nefes alıp tekrar çalışmaya dönüyordum.

Birkaç saat sonra kahve arası verdiğimizde Melda Hanım sigara içmeye gitti. Esra da telefon görüşmesi yapmak için yanımdan ayrılınca bu güzel odada tek kaldım. Kahvemden bir yudum alırken bakışlarım tekrar gökyüzünü buldu. Karın yağmaya başladığını görünce dudaklarım kıvrıldı. Çalıştığım masanın üstüne oturup gözlerimi kar tanelerine kilitledim. Camdan tavan sayesinde kendimi küçükken babamın bana aldığı kar küresinin içindeymişim gibi hissediyordum.

Bu öyle güzel bir histi ki...

Bu güzel manzaraya öyle çok kaptırmıştım ki içeri giren Oğuz'u dahi görmemiştim. Kahvemden bir yudum daha alacağım sırada izleniyormuşum gibi bir hisse kapıldım ve bakışlarımı kapıya çevirdim. Oğuz tam karşımda durmuş dalgın gözlerle beni seyrediyordu. Gözlerim şaşkınlıkla irileşirken birkaç saniye donup kaldım.

Koyulaşan gözleriyle, elbisenin açıkta bıraktığı bacaklarıma kısaca bakıp bakışlarını hızla yüzüme çevirdi. Boğazımı temizlerken kahveyi masanın üstüne bırakıp yavaşça ayağa kalktım.

"Affedersiniz, içeri girdiğinizi duymadım," diye mırıldandım. Utancın izlerini taşıyan sesim, kısıktı.

Bu adamın yanında neden sürekli utangaç hissediyordum? Normalde bu kadar çekingen bir insan değildim bile. Sanki ayarlarımla oynanmış gibiydi. Derin bir nefes alıp bana doğru yürüdü.

"Öğle arasına girmişken işlerin nasıl gittiğini sormak istedim."

Onu görmenin içimde yarattığı heyecanı görmezden gelerek gülümsemeye çalıştım. "Her şey yolunda."

Arkamı dönüp masanın üstündeki tableti aldığım sırada Oğuz da masaya doğru geldi. Tabletten dokümanları açıp neler yaptığımızı ona gösterdim. Aynı zamanda planlarım hakkında konuşmaya başladım.

İş hakkında konuşurken o kadar heyecanlıydım ki az önce burada yaşananları unutmuştum bile. Şu an tek istediğim patronumun planlarımı beğenmesiydi, bu yüzden elimden geldiğince hızlı bir şekilde anlatmaya çalışıyordum. Saçımı geriye doğru atıp açıkta kalan boynumu gergince ovduğumda anlatacaklarımı bitirmiştim. Ortamı sessizlik kapladığında çekingen bakışlarımı ifadesiz yüzüne çevirdim. Ne düşündüğü hakkında en ufak bir fikir vermiyordu.

İhtiyatlı bir sesle "Beğendiniz mi?" dediğimde elini çenesine yerleştirip hafifçe kaşıdı.

Derin bir nefes alırken "İtiraf ediyorum, bu kadar iyi sonuçlar beklemiyordum," dedi.

Gerginlik bedenimi terk ederken rahat bir nefes alıp gevşedim.

"Beğenmenize çok sevindim," dediğim sırada tableti masanın üzerine doğru uzattım ve dirseğim, Oğuz'un koluna değdi. Temasım karşısında hissettiğim elektrik bedenime akın ederken Oğuz, açıkta kalan boynuma doğru baktı. Kanım ağır ağır ısınırken tenim koyu bir kızıllığa boyandı.

Yavaşça "Anlaşılan," deyip derin bir nefes aldı. "Bu işi, doğru kişiye vermişim."

Duyduğum sözler karşısında dudaklarım kıvrıldı. "Teşekkür ederim," diye fısıldadığımda birbirimize son derece yakın duruyorduk. Karnımın alt kısmında toplanan gerginlik yüzünden doğru düzgün düşünemiyordum.

Oğuz gülümserken başını iki yana doğru salladı. "Bu durumda da teşekkür etmesi gereken kişi ben oluyorum."

Titrek bir nefes aldığımda uzaklaşmak için bir adım geriye gittim. Bu kadar yakın olmak iyi değildi.

"Hadi yemeğe gidelim."

Onunla baş başa yemek yeme fikri karşısında kalp atışlarım hızlanınca "Gerek yok Oğuz Bey," diye karşı çıktım. Ondan etkileniyordum, bunu bile bile Oğuz ile vakit geçirmem yangına körükle gitmek gibi bir şeydi. Fakat her zamanki inatçı tavrıyla "Gerek olup olmadığını sormadım," dedi. Ardından ciddi sesiyle devam etti. "İtiraz kabul etmiyorum, gidelim."

Kaşlarım çatılırken başımı yana doğru eğdim. Aklımdan geçen sözleri fark etmeden yüksek sesle dile getirdim. "Çok despotsunuz."

Kaşları havalandı. Şaşkınlıkla "Anlamadım?" dedi. Duymasını istemediğim için "Hiç," desem de "Söyle," diye diretti.

Dudaklarımı büzerken söyleyip söylememek de kararsız kalsam da Oğuz'un cevabı duymadan beni rahat bırakmayacağını biliyordum. Bu yüzden "Despotsunuz," diye tekrarladım.

"Despot mu?

"Hıhı, sözlük anlamı buyurgan demek," sahte bir tatlılıkla.

Kaşları çatıldı. "Despotun kelime anlamını biliyorum," diye homurdandı. "Ayrıca öyle biri değilim," diye eklediğinde dik dik yüzüne baktım. Tam olarak öyleydi. Oğuz'un alnındaki kırışıklıklar artarken elini ensesine yerleştirdi.

"Sadece sözümün dinlenmesini severim," diye itiraf etti.

Bilmiş bir ifadeyle konuştum. "Sözünüzü dinletmek konusunda oldukça ısrarcısınız."

"Gereksiz inadı sevmiyorum diyelim," diye yanıtladı. "Şu an olduğu gibi."

Şaşkınca "Gereksiz inat yapmıyorum," diye inkâr ettiğimde dik dik bakma sırası ona geçmişti.

"Sadece gerek olmadığını söylüyorum."

Beni duymazdan geldi. "Patronun olarak yemeye çıkmamız gerektiğini söylüyorum. Daha fazla itiraz kabul etmiyorum," deyip arkasını döndüğünde gözlerimi devirdi. Çantamı alıp ona yetişmeye çalışırken ağzımın içinde "Despotsunuz işte," diye homurdandım.

Yan gözlerle bana baktı. "Duydum seni."

Omuz silkip sessiz kaldım. Asansöre bindiğimizde yine yalnızdık, kenara doğru çekildim. Tam kapılar kapanacaktı ki bir kadın son anda

yetişti.

"Ah, merhaba," dediğinde dikkatli gözlerle kadını incelemeye başladım. İlk söyleyeceğim şey çok çekici bir kadın olduğuydu. Simsiyah saçları beyaz teninde parlıyordu. Küçük çekik gözleri saçları gibi siyaha çalıyordu ve yaptığı dumanlı makyaj ona farklı bir hava katıyordu. Küt kesimli düz saçını düzeltirken Oğuz resmî bir ifadeyle "Merhaba Özgü," dedi.

Kadının bacakları, kısa eteği ve topuklu ayakkabıları sayesinde çok daha uzun duruyordu. Gerçekten de hoş ve bakımlı bir kadındı. Oğuz'a bakıp kırmızı ruj sürdüğü dolgun dudaklarını büzdü. Elini Oğuz'un omzuna yerleştirirken "Nasılsın?" diye sordu. Bu temas karşısında kaşlarım havalandı. Anlaşılan bayağı samimiydiler.

Kadının attığı cilveli bakışları görünce yakın olduklarına emin oldum. Fakat Oğuz kolunu çekip bu teması kesti.

"İyiyim, sen nasılsın?"

"İyiyim ama çok acıktım, yemek ısmarlarsan daha iyi olabilirim."

Oğuz hafif bir gülümsemeyle "Başkasına sözüm var," deyip keskin bakışlarını, asansörün köşesinde sessizce onları izleyen bana döndürdü.

Bu bakışları gören Özgü, merakla Oğuz'un baktığı yöne doğru baktı. Aniden ilgi odağı olduğum için duruşumu dikleştirip "Merhaba," dedim.

Özgü gülümseyerek elini uzattı. "Özgü," dediğinde elimi uzatıp "Süveyda," diye karşılık verdim.

Genç kadın dikkatli bakışlarıyla beni inceledi.

"İşe yeni mi başladın?"

Oğuz araya girip "Kütüphane etkinliği süresinde bizimle çalışacak," dedi.

Asansör dururken Özgü tatlı bir ifadeyle "Tanıştığıma memnun oldum Süveyda," deyip Oğuz'a döndü. "Sonra görüşürüz patron," deyip göz kırptıktan sonra asansörden ilk o çıktı.

Ardından ikimiz çıkarken ortamdaki hava gerginleşmişti. Sessizce lobide yürürken merakla bize dönen gözleri gördüm. Bu bakışlar karşısında utandığımı hissederken adımlarımı hızlandırdım. Birlikte dışarı çıktığımızda soğuk hava karşısında irkildim.

Oğuz, "Yolun karşısındaki restoranın yemekleri güzeldir," dediğinde başımla onayladım. Birlikte yürümeye devam ettik, adımlarını yavaşlattığı için yan yana yürüyorduk.

Restorana ulaştığımızda Oğuz kenara çekilip ilk benim girmemi bekledi. Sıcaklık karşısında bedenim gevşedi. Kaşe kabanımı çıkarırken garson yanımıza geldi.

"Hoş geldiniz Oğuz Bey," deyip cam kenarında bir masaya doğru yönlendirdi. Oğuz, ben sandalyeye oturduktan sonra karşımdaki sandalyesine oturmuştu ki telefonu çaldı. Ceketinin cebinden çıkarıp telefona bakarken yüzündeki ifade ciddileşti.

"Affedersin, bunu açmam gerekiyor," dedikten sonra dışarı çıkıp telefonunu yanıtladı. Sandalyeye yerleşip onu beklemeye başladım. Bakışlarım cama kayarken gözlerim telefonda konuşan Oğuz'a kaydı. Genel olarak karşı tarafı dinliyor, cevapları da kısa oluyordu. Elimi çenemin altına yerleştirip onu izlemeye devam ettim. Daha önce onun gibi biriyle hiç karşılaşmamıştım. Hem yakışıklı hem de centilmen bir adamdı. Her ne kadar despot olsa da özünde iyi ve düşünceli biriydi. Ona bakınca bile kalbimin atışları hızlanıyordu. Aramızdaki mesafeye rağmen kalbim göğüs kafesimin altında bir kuş gibi çırpınıyordu. Hafifçe iç geçirdim. Patronum olan adama karşı böyle şeyler hissetmem yanlıştı, bu duruma bir an önce çare bulmak zorundaydım.

Oğuz yüzünü bana doğru çevirince gözlerimiz kesişti.

Sanki gözlerimiz arasında bir mıknatıs vardı ve bizi birbirimize doğru çekiyordu. Kalbimdeki hareketlilik şimdi had safhadaydı. Her şeyden öte yüreğime akan sıcaklık öyle yoğun ve yakıcıydı ki nefes dahi alamadım. Bir şeyler hızla ve geri dönülmez bir şekilde değişiyordu. Akan nehrin tersine doğru yüzmeye çalışsam da boşaymış gibi hissediyordum. Daha ne kadar çabalayacağımı ben de bilmiyordum. Tıpkı olacakları bilmediğim gibi...

•

Bölümü beğendiniz mi?

Süveyda ve Oğuz arasında bir şeyler filizlenmeye başladı. Sizce önce hangisi pes edecek?

Özgü hakkındaki görüşler?

Yeni bölümde görüşmek üzere esen kalın♡

BÖLÜM 8: YAKINLAŞMA

Keyifli okumalar dileriim❤

•*Emir Can İğrek Gönül Davası*

Ama aşk, bir cenin gibi bedenin karanlıklarında acıyla dönüp durmaktan kurtulduğu, nefes ve dudak aracılığıyla kendini zikir ve itiraf edebildiği zaman gerçek aşktı.

Geçmişe Yolculuk • Stefan Zweig

⛓

Üstüme örttüğüm yumuşak, beyaz battaniyeye iyice sarılıp kanepeye gömüldüm. Bakışlarım televizyonda olsa da aklım bambaşka yerlerdeydi. Hafifçe iç çektim. Hayatımın en garip günlerinden birini geçirmiştim ve olanları düşünmeden duramıyordum. Oğuz, aklımı bulandırıyordu. Bu yüzden birlikte yediğimiz yemek boyunca sessizliğimi korumuştum. O da bana ayak uydurmuş ve üstüme gelmemişti. Yemekten sonra işimizin başına geçmiştik ve çıkış saati geldiğinde onu beklemeden şirketten çıkmıştım. Hatta resmen kaçmıştım. Çünkü yalnız kalmalı ve kalbimdeki telaşı dindirmeliydim.

Muhtemelen hislerim hayranlıktı. Sonuçta çok yakışıklı ve güçlü biriydi, ayrıca bana çok yardımı dokunmuştu. Bu yüzden kibarlığından etkilenip hayranlık duyuyor olmalıydım. Aklıma, başka bir açıklama gelmiyordu, getirmek de istemiyordum. Çizgiler belirleyip ona göre ilerlemek en iyisiydi. Bugün patronuma despot olduğunu söyleyerek o çizgiyi yeterince aşmıştım zaten. O anı hatırlayınca utançtan yanaklarım kızardı, daha dikkatli olmam gerekiyordu.

Sonuçta adam arkadaşım değil patronumdu. Kapının zilini duyunca düşüncelerim zihnimi terk etti. Tedirgin bir şekilde üstümdeki battaniyeyi iteleyip ayağa kalktım. Kapıdakinin kim olduğuna dair en

ufak bir fikrim yoktu. Bu yüzden temkinli adımlarla kapıya doğru yürüdüm.

"Süveyda dondum, aç kapıyı."

Nazlı'nın sesini duyunca rahat bir nefes aldım, aynı zamanda dudaklarımda ufak bir gülümseme yeşerdi. Kapının kilidini hızlı hareketlerle açtım. Karşımda kıvırcık saçları karlarla kaplı olan Nazlı'yı görünce yüzümdeki gülümseme büyüdü. Küçük burnu kızarmış saçları ise rüzgârdan dolayı uçuşuyordu. Küçük tatlı bir kız çocuğu gibi duruyordu.

İçten bir sesle "Hoş geldin," deyip kenara çekildim.

Nazlı hemen içeri girdi. "Hoş buldum."

Üstündeki montu çıkarırken bir an duraksadı. "Aniden geldim, müsait miydin?"

"Müsaidim, içeri gel."

Elindeki montu alıp astıktan sonra küçük salona geçtik. Birlikte kanepeye çöküp battaniyenin altına girdik.

"Ankara'nın soğuğundan nefret ediyorum."

Nazlı'nın sızlanması üzerine hafifçe güldüm.

"Ben de sanırım alışamayacağım. Kahve içer misin?"

Hevesle başını salladı. "Olur," dediğinde kalkıp mutfağa ilerledim. Nazlı da arkamdan geldi, ben kahveyi hazırlarken o da sandalyeye oturdu.

"Barış da arkadaşlarıyla maç izlemeye gitti. Ben de bugün neler yaptığını merak ettim. Telefonun da olmadığı için çat kapı geldim."

Sesindeki mahcup ton üzerine ona doğru döndüm.

"Evde sıkılıyordum bende, iyi ki geldin."

Meraklı bir ifadeyle "Ee, ilk iş günü nasıl geçti?" diye sordu. Buraya tamamen merakından gelmişti.

"Tahmin ettiğimden de güzel. Çalıştığım yer özellikle o kadar güzel ki..." deyip iç çektim.

Sesimdeki hayranlık üzerine sırıttı. "Peki yeni patronun nasıl?"

İmalı sorusu beni utandırsa da belli etmemeye çalışarak "İyi," demekle yetindim.

"Sadece iyi mi?"

Sanki bilerek üstüme geliyordu. Derin bir nefes alıp "Evet, sadece iyi," dedim.

"Abim zordur, ketumdur ama haklısın, iyidir."

Yorumu üstüne sessiz kaldım. Oğuz'un iyi biri olduğuna tüm kalbimle inanıyordum. Yaptığı bu kadar şeyden sonra aksini düşünemezdim zaten.

"Bakalım hangimizin patronluğunu daha çok seveceksin."

Sözleri beni gülümsetti. "Her zaman için sen."

"On numara patronum kız."

"Kesinlikle öylesin," diyerek destekledim.

Nazlı lavaboya gitmek için yanımdan ayrıldığında dolaptan bardakları çıkardım. Kahveleri hazırlayıp salona girdiğimde o da gelmişti. Beraber kanepeye geçtiğimizde şirkette yaptıklarımı detaylı bir şekilde anlattım. Nazlı, şirkette çalışıyor olmama gerçekten sevinmiş gibiydi. Her şekilde yanımda olması çok anlamlıydı. Kahvesinden bir yudum daha aldıktan sonra "Bursa'da yaşarken neler yapıyordun?" diye sordu.

Bursa'nın konusunu konuşmak gerilmeme neden oldu. Çünkü oradaki anılarıma acı çalınmıştı, orayı hatırlayınca hüzün, sis gibi etrafımı kuşatıyordu. Gözlerimi elimde sıkıca tuttuğum yarısı boşalmış bardağa çevirdim.

"İş olarak çocuk bakıcılığı yapıyordum."

Nazlı hafifçe gülümsedi. "Özlüyor musun?"

Kaskatı kesildim. Özlemiyordum, Cemil denen herif yüzünden çok sevdiğim memleketim cehennem gibi görünüyordu gözüme. Orası bana sadece ölümü hatırlatıyordu. Benim için anlamı olan her şeyi Bursa'nın toprağına gömmüştüm. Gözlerimi kırpıştırırken katı bir sesle "Bazen," demekle yetindim. Sadece ikizleri özlüyordum.

Nazlı'nın elini elimde hissedince irkildim. Bakışlarımı ona çevirince anlayışlı gözleriyle karşılaştım.

"Bursa konusu açılınca çok geriliyorsun." Kısa bir sessizlikten sonra devam etti.

Kısık bir sesle sorduğu sorusuna hüzün bulaşmıştı. Göğsümdeki basınç arttığı için nefes almakta zorlandım. Gözlerime dolan yaşlar hakimiyetim dışında olmuştu. "Ben..." diye fısıldadım ama devam edemedim.

Kelimeler boğazıma düğümlendi. Gözümün önüne akın eden anılar, beni derinden sarsmıştı. Sanki yine o evde ve çaresiz bir hâldeydim. Yaşananlar halat gibi boynuma dolanırken zar zor nefes alabildim. Bu

yüzden düşünmek istemiyordum çünkü hatırlamak yaralarımı eşeliyordu.

"İyi misin?"

Nazlı'nın yatıştırıcı sesi kulağıma uzaktan geldi. Gözlerimi art arda kırpıştırırken dişlerimi o kadar sıkı kenetlemiştim ki diş etlerim sızlıyordu.

Zar zor "Orada pek iyi şeyler yaşamadım," dediğimde boğuk çıkan sesim bana bile yabancı geldi. Elini omzuma yerleştirip hafifçe okşadı. Yalnız olmadığımı hatırlatmak ister gibiydi. Gözlerimi kapatıp sakinleşmek için derin derin nefesler alıp verdim.

O evde değildim, kurtulmuştum. Artık Cemil hayatımda değildi, bana zarar veremezdi. Bunu defalarca tekrarladım. Telkinlerim sayesinde az da olsa sakinleşirken gözlerimi açtım ve Nazlı'nın endişeli yüzüne baktım. Konuşmamı bekliyordu ama yapamıyordum işte. Yaşadıklarım o kadar ağırdı ki anlatmak çok zor geliyordu.

Alt dudağımı dişlerimin arasında çiğnerken detay vermemeye karar verdim. "Babam öldükten sonra annem çok değişti," diye fısıldadım. "Özellikle hayatına giren sevgilisinden sonra," dediğimde sesim titredi.

Boş bakan gözlerimi odanın bir kenarına diktim. "Güzel zamanlar değildi," deyip yüzümü buruşturdum. O günleri anımsamak midemi bulandırmıştı.

Burnumu çekerken kararlı bir sesle konuştum. "Bu yüzden geride bırakmak istiyorum." Konuyu kapatmak istiyordum. Elimdeki bardağı o kadar sıkı kavramıştım ki parmak boğumlarım beyazlamıştı. Belki Cemil bana dokunamamıştı ama kirli elleri, zihnime dokunmuş ve kalıcı hatıraları oraya kazımıştı. Nazlı'ya baktığımda gözlerimde buz gibi bir ifadenin olduğunu biliyordum.

"Yaşananları ve Bursa'yı arkamda bıraktım ve o günleri bir daha hatırlamak dahi istemiyorum Nazlı."

Nazlı iç çektiğinde zoraki bir gülümsemeyle "Geçti gitti," dedim.

Aslında geçmemişti, o gece yaşananların acısı hiç geçmeyecekti. Annemin bana yaptığını düşman düşmana yapmazdı ama o öz kızına yapmıştı. İnsan kendi canına ihanet eder miydi? Belki hâlâ yaşıyordum ama ruhumu öldürmüştü. Annemin kalbimdeki dokunulmazlığını öldürmüştü.

"Anlıyorum seni, bazen bazı şeyleri söylemek içindeki yarayı aşındırır," dediğinde başımla onayladım.

"Ama geçer..." dediğinde yüzümde kırık dökük bir gülümseme vardı. "Ağır yaralasa da geçer."

Yaşananlar beni parçalara ayırarak geçmişti. Anılar taze ve kötüydü, hatırlamak ruhuma derin bir çentik daha atmıştı. Ağlamamak için direniyordum, bedenim kaskatı kesilmişti.

"Yaşadığın şeyler için üzgünüm."

Bu sözler gözlerimin dolmasına neden oldu. Üzgün olması gereken kişi kısa süre önce tanıştığım yabancı bir kadın değil annem olmalıydı. Kendi kızını ateşlere atan, iğrenç bir adam yüzünden öldürmek isteyen annem...

Anne bizi mahvettin.

Boğazımdaki düğümü gidermek adına yutkundum. Annem beni hiç düşünmeden gözden çıkarmıştı. Tek istediği Cemil'di. Bu yüzden yokluğu umurumda olmamalıydı. Bunları düşünmek bile parçalanan kısımlarıma daha sert darbeler indiriyordu. Annemin yaktığı ateşin içinde bir başıma yandım.

"Gözlerindeki kimsesizlik ifadesini kendi gözlerimden tanıyorum Süveyda."

Duyduğum sözlerden ötürü gözlerimi acıyla yumdum. Nazlı da benim gibi kimsesiz kalmıştı, hem de daha çok küçük yaşlarda.

Akmayan yaşlarımın gözlerimde oluşturduğu parlaklıkla ona baktım. "İyi ki varsın Nazlı."

****

Pazar günü olmasına rağmen erken saatte şirkete gittim. Oğuz'un gelip beni almasını istemediğim için erkenden evden çıkmıştım. Patronumun benimle daha fazla uğraşmasını istemiyordum. Tek sorun şirkette pek kimse yoktu. Sekreterden öğrendiğim kadarıyla pazar günleri iş saati daha geç başlıyordu ve sadece etkinlikle ilgilenenler şirkete geliyordu. Elimdeki çayla beraber cama doğru ilerledim. Çalıştığım yer o kadar güzeldi ki burada vakit geçirmekten çok hoşlanıyordum. Erken gelip tadını çıkarma fırsatını yakaladığım için seviniyordum. Çayımdan küçük bir yudum aldığım sırada kapı açıldı.

Meraklı gözlerle, içeri gelen kişiye doğru döndüm ve olduğum yerde kaldım. Onu aniden karşımda görmek pek de iyi gelmemişti. Kalbim anlık bir kriz geçirirken bakışlarım, dünden beri kaçtığım adamın üzerinde gezindi. Siyah boğazlı bir kazak ve aynı renk bir kot giymişti. Saçları hafif dağınık duruyordu ela rengi gözleri ise bugün daha çok

yeşile çalıyordu. Kuruyan boğazımı ıslatmak için yutkunduğumda gözleri beni incelemeye başladı.

Bugün yüksek bel, bol paça bir kot ve yeni olan crop kazaklarımdan birini giymiştim.

"Günaydın Oğuz Bey."

İfadesiz bir sesle "Günaydın," diye karşılık verdi ve bana doğru yürümeye başladı.

"Erkencisin," dediğinde hafif bir gülümsemeyle "Biraz," diye karşılık verdim.

Düşünceli bir ifadeyle bakıyordu. "Neden beni beklemedin ki?" Bir an ne diyeceğimi bilemez bir ifadeyle baktım.

Ona daha fazla ayak bağı olmak istemediğimi nasıl söyleyebilirdim ki? "Yolu öğrendiğim için sizi uğraştırmak istemedim."

Kaşları çatılsa da başıyla onayladı. "Pazar günleri on bir ile üç arası burada olman yeterli."

Ardından cevap beklemeden arkasını döndü ve geldiği hızda gitti. Şaşkın ve tuhaf hissediyordum. Fırtına gibiydi. Kısa sürede her şeyi kasıp kavuran bir etkisi vardı. Masaya doğru ilerleyip yavaşça oturdum. Şu an ruh hâlimi anlatabilecek tek kelime karmaşık olurdu. Kelimenin tam anlamıyla karmakarışık olmuştum. Odanın kapısı tekrar açılırken Esra içeri girdi. "Günaydın," dedim.

Esra enerjik bir ifadeyle "Günaydın," deyip anında işe koyuldu. Dün topladığı verileri benimle paylaşmaya başladı. Yarım saat içinde Melda Hanım da gelince küçük ekibimiz tamamlanmıştı. Kitaplar hakkında konuşmak o kadar zevkliydi ki çalıştığımız her andan son derece keyif alıyordum ve başka bir şey düşünmüyordum.

"Yetişkin roman kısmında kararsızım."

Melda Hanım'ın sözlerini duyunca düşünceli bir şekilde boynumu kaşıdım.

"Açıkçası kadınların bu fikri seveceğini düşünüyorum. Mutlaka aralarından bu tarz okuyan vardır."

Melda Hanım bu duyunca memnuniyetsiz bir şekilde iç geçirdi. "Gerçekten var mıdır?"

Eleştirel tarzda söylediği sözler üzerine kaşlarım çatıldı. Büyük bir zevk alarak okuduğum tarzdı.

"Ben de çok severek okurum."

Melda Hanım, sözlerimi duyunca gözlerini kaçırdı. "Ah anlıyorum, tabii zevk meselesi."

Kısa, gergin bir sessizlik anı yaşandı. Esra bunu bozmak ister gibi "Oğuz Bey'e mi sorsak?" diye önerdi.

"Evet, ona soralım Süveydacığım."

"Olabilir," diye mırıldandım.

"Sen sorarsın o zaman ben de bir sigara molası vereceğim."

Melda Hanım'ın sözleri ardından Esra'nın da telefonu çaldı. İzin isteyip odadan çıktı. Melda masanın üstündeki çantasını alıp bana söz hakkı tanımadan odadan çıktı. Şaşkınca boşalan odaya bakakaldım. Anlaşılan ihale bana kalmıştı. Masanın üstündeki tableti alıp isteksiz bir şekilde odadan çıktım. Bedenim öyle gergindi ki sanki adımlarım geri geri gidiyordu. Elimdeki beyaz tableti o kadar sıkı kavramıştım ki parmaklarım beyazlamıştı. Asansöre binip tuşa bastım. Bir kat olduğu için birkaç saniye içinde asansörden indim. Sekreteri gülümseyen bir ifadeyle "Merhaba," dedi.

"Oğuz Bey odasında mı?"

"Evet, birazdan çıkacak ama."

Ufak bir gülümsemeyle odasına doğru ilerledim. Kapısını tıklatırken derin bir nefes alıp içeri girdim. Yüzündeki ciddi ifadeyle bilgisayara bakıyordu. Kaşlarının arasındaki derinlikten anladığım kadarıyla önemli bir işle uğraşıyordu. Dolgun dudaklarını sıkıca birbirine bastırmıştı. Bir elini ensesine yerleştirip kaşıdığı sırada bakışları kapıya kaydı. Küçük bir gülümsemeyle "Girebilir miyim?" dediğimde gözlerini bana dikip sessizce bakmaya başladı.

Zaman aramızda sıkışıp kalırken gözlerim, gözlerinde asılıydı. Aramızda sanki görünmez bir bağ vardı ve bizi birbirimize doğru çekiyordu. Karşı koydukça ip, yay gibi geriliyordu. Boynunu ovalarken ona doğru ilerledim. Gözlerimi tablete indirip aramızdaki bağı kopardım. Yabancı hisler tarafından kalbim saldırı altında gibiydi. Çünkü gözlerindeki ifade ruhuma dokunuyordu ve verdiğim mücadele, aleyhime işliyordu. Tek müttefik zihnimdi ve ondan uzak durmam gerektiğini bağırıyordu.

"Size bir konu hakkında danışmak istiyorum." Sesim istediğim gibi resmî çıkmıştı.

"Dinliyorum."

Masasının karşısında durup okuma verilerini ona doğru uzattım.

"Yetişkin romantik tarzında olan kitapların okunma oranı, son yıllarda çok fazla olduğu için ben bu türü de eklemek istiyorum."

Dikkatle verileri inceledi. "Özellikle etkinliğe katılacak hanımların bunu çok seveceğini düşünüyorum. Okudukları tarzla karşılaşmak dikkatlerini çekebilir."

Kısa bir sessizlik ardından "Mantıklı bir fikir," diyerek onay verdiğinde kocaman gülümsedim.

"Melda Hanım kararsız kaldığı için size danışmak istedik."

Ona doğru ilerleyip arkasında durdum. Tablete eğilip geçmiş zamanların verilerini açtım. "Gördüğünüz gibi en çok okunanlar arasında bu tarz kitaplar da var."

Çok fazla yaklaştığımın farkında değildim ta ki sıcaklığını hissedene kadar. Ayrıca kokusu... yakından daha baskın bir sedir ağcı kokusu geliyordu. Duraksadığımı fark eden Oğuz, hafifçe bana doğru döndüğünde göğüslerim, omzuna sürtündü. Bu temasla beraber irkildiğimde tenim karıncalanmaya başladı. Damarlarımın altında akan kan hızlanmış ve ısınmıştı. Kuruyan boğazımı ıslatmak için yutkunmaya çalıştım fakat pek de işe yaramadı. Omzunun baskısı yüzünden canlanan bedenim, uğulduyordu. Aramızdaki hava ağır ağır ısınırken sağır edici sessizlik etrafı kaplamıştı.

Koyulaşan gözlerini gözlerime çevirdiğinde nefes alamadım. Göz bebeklerinin içinde yeşil ve sarı benekler vardı ve yakından o kadar güzeldi ki... Yanağımın iç kısmını ısırırken yüreğimi kasıp kavuran bu histen kurtulmak için aniden geri çekildim ve aramızdaki teması bozdum. Hafifçe öksürüp boğazımda oluşan düğümü gidermeye çalıştım. Bakışlarımı tekrar tablete çevirip konuşmaya devam ettim. Kanım kaynar bir su gibiydi ve yüzümü cayır cayır yaktığı için fildişi rengindeki tenim, yanaklarıma toplanan kanı gizleyemiyordu.

"Etkinliğe bu tarz kitapları katarsak güzel olacak," nihayet cümlemi bitirdiğimde sesimin titrememesi için tüm gücümü harcamıştım.

Oğuz derin bir nefes aldı. "Bu tarz kitaplardan pek anlamam, istediğini seçebilirsin."

"Peki," dedikten sonra doğruldum. Bir an önce bu odadan çıkmalıydım. "O zaman ben işime geri döneyim."

Bana tableti uzatırken "Yemek yedin mi?" diye sordu.

"Esra ile bir şeyler atıştırdık."

Tableti alırken ifadesiz bir yüzle ayağa kalkıp bana doğru bir adım attı. İçgüdüsel olarak geriye doğru bir adım attım. Telaşlandığım için hareketlerim sarsaktı. Geriye doğru bir adım daha atacağım sırada botun topuğu burkuldu. Geriye doğru sendelediğim an Oğuz, uzanıp kolunu belime doladı. Oysa ufak bir sendelemeydi bu, yere düşmeden de kurtulabilirdim fakat buna müsaade etmemişti. Beni kendine doğru çektiğinde kalbim güm güm atıyordu. Kazağımın açıkta bıraktığı bel kısmında sıcak nasırlı eli duruyordu ve bu tenimi yakıyordu. Sanki parmaklarında elektrik vardı ve tenime doğru akın ediyordu. Tüylerim ürperirken bedenimdeki kaslar gerilmiş, nefes alışverişim bile ağırlaşmıştı.

Delici bakışları yüzümde asılıyken belimi iyice kavradı. Öyle bir pozisyonun içinde kalmıştık ki! İnce bedenim, bacaklarının arasında duruyordu. Göğüslerim, onun sert göğsüne yaslanmıştı. Kahve kokan sıcak nefesini yüzümde hissedince içimde hareketlenen kelebeklere engel olamadım. Kelebeklerin etkisi öyle büyüktü ki karnımın alt kısmı karıncalanmaya başladı. Baş parmağı hafifçe tenimde gezindi ve boğuk sesiyle "İnceciksin," diye fısıldadı.

Çok sıcaktı, nefes alamıyordum ve bedenim pelte kıvamını almıştı. Ağırlaşan göz kapaklarımı açık tutmaya çalışırken boğulur gibi "Anlamadım," dedim. Aslında gayet net anlamıştım.

"Fazla incesin, biraz yemek ye."

Kolunu yavaşça çekip geriye doğru bir adım attı. Kişisel alanımdan çıkınca rahat bir nefes alabildim.

"Yiyorum."

Oğuz omuz silkip dudaklarında oluşan yan bir gülümsemeyle bedenime baktı. "Pek de öyle görünmüyor." Yüzümün aşıldığını görünce gülümsemesi büyüdü. "Siz bana despot derken iyiydi küçük hanım."

Şaşkınca gözlerimi kırpıştırırken yüzündeki ufak gülümsemeye bakmamak için kendimi zor tutuyordum. Bu adama gülümsemek çok yakışıyordu ve çenesindeki gamze çok tatlıydı. Sert yüz hatları gevşediği için olduğundan daha genç duruyordu.

Kısık bir sesle "Üzgünüm," dediğimde kaşları çatıldı.

"Neden?"

Alt dudağımı hafifçe ısırdım. "Size öyle söylememeliydim."

Geriye doğru bir adım attım. Soru soran bakışları yüzümde asılıydı. "Sorun değildi."

Gülümsemeye çalıştım. "Ben artık işime döneyim," deyip arkamı döndüm. Adımlarım aceleciydi, bir an önce onun akıl çelici ekseninden kurtulmak istiyordum.

Kısık bir sesle "Süveyda," dediğinde adımlarım bir an duracak gibi olsa da durmadı. Kalbimdeki baskıyla beraber odadan çıkıp kapıyı kapattım. Böylesi bizim için en doğru olanıydı. Çenemi havaya kaldırıp çalışma odasına doğru ilerledim. Sınırlar aşılmamak için vardı. Bunun farkında olacak yaştaydım. Bu yüzden adımlarımı daha dikkatli atmak zorundaydım.

*****

"Her şey hazır, değil mi?"

Nazlı'ya dönüp heyecanla parlayan gözlerine baktım.

"Hazır, sadece yazarın gelmesi kaldı."

Kafe bugün imza gününden ötürü çok kalabalıktı. Yazarın kitaplarının çoğu alınmıştı bile.

"İmza günü yapmak iyi fikirdi."

Yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "Bence de, iyi ki abimi dinlememişim."

Oğuz'un neden istemediğini soracağım sırada bir kız yanıma geldi. "Merhaba, Alacakaranlık serisinin son çıkan kitabı var mı?"

Başımı iki yana doğru salladım. "Maalesef tükendi, baskı yenilenince gelecek."

On sekiz yaşlarında duran kızın yüzü asılırken "Peki," deyip başka kitaplara bakmak için yanımızdan ayrıldı.

"Demek tek Edward fanı ben değilmişim," deyip güldüğümde Nazlı da kıkırdadı.

"Beni de unutma lütfen."

Kafenin kapısı açılırken Oğuz ve Barış içeri girdiler. İmza günü için Nazlı onu da çağırmıştı. Oğuz gelmek istemese de Nazlı fazla ısrarcı ve ikna ediciydi.

Nazlı onlara doğru dönüp "Hoş geldiniz," diye şakıdı. Enerjisi o kadar yüksekti ki etrafındaki herkese bulaştırıyordu.

"Hoş bulduk."

Oğuz başıyla selam verdiğinde aynı şekilde karşılık verdim. Şirkette yaşananlardan sonra mesafemi korumakta kararlıydım. Nazlı yanına

gidip yanağını öptüğünde kinayeli bir sesle "Ne kadar mutlusun abiciğim," dedi.

Oğuz yüzünü buruşturduğunda ağzının içinde bir şeyler homurdandı. Tepkisine şaşırmıştım, Nazlı ona dik dik bakarken yanıma geldi. Ona doğru eğilip kısık bir sesle "Oğuz Bey neden Mert Dinçer'den hoşlanmıyor?" diye sordum.

Nazlı omuz silkti. "Sen ona bakma ya, popüler kültürü pek sevmez ondan bu tavırları."

Oğuz, "Ne alakası var?" diye karşı çıksa da Nazlı onu dinlemiyordu.

"Çok alakası var. Neyse, zaten seni bugünün ne kadar verimli bir gün olacağını görmen için çağırdım."

Oğuz gözlerini devirirken ellerini cebine koyup sessiz kaldı. Ben de müşterilerle ilgilenmeye döndüm. Birkaç kız ona bakıp kıkırdayarak konuşuyordu. Gözlerinde hayranlık dolu parıltılar vardı. Gözlerimde aynı parıltıların olup olmadığını merak ettim. Umarım kendimi bu kadar açık etmiyorumdur. Çaktırmadan Oğuz'a baktım.

Üstünde olan gözlerden habersiz telefonuna bakıyordu. Muhtemelen bu bakışlara alışıktı.

"Ay geldi, geldi."

Nazlı'nın sesiyle birlikte düşüncelerimden kurtulurken kapıya doğru ilerledik. Arkalarından bir kız "Aman boş ver yazarı, şu uzun boylu adam ondan daha yakışıklı," diye fısıldadı.

Oğuz'dan bahsettiklerini anında anlamıştım. Eh, haksız sayılmazlardı. Mert Bey uzun boylu esmer bir adamdı. Saçları hafif uzun ve keçi sakalı vardı. Kemikli gözlükleri ona farklı bir hava katıyordu. Yüzü hoş olsa da Oğuz'da olan çekicilik onda yoktu.

"Hoş geldiniz Mert Bey."

Nazlı uzanıp elini sıktığında adam sıcak bir gülümsemeyle "Hoş buldum," dedi.

Ardından bakışları bana kaydı. İkimize de gözlerindeki beğeni dolu ifadeyi gizleme gereği duymadan bakıyordu.

"Hoş geldiniz," dediğimde gözleri baştan aşağı beni inceledi.

"Çok hoş buldum."

Elini uzatınca hemen karşılık verdim. Kitaplarını severek okuduğum bir yazarla tanıştığım için heyecanlıydım.

"Sizi masaya alalım."

Adam masaya doğru ilerlediğinde Nazlı ile hemen yanındaydık. Barış müşterilerle ilgilenirken Oğuz, uzak bir köşede durmuş memnuniyetsizlik dolu gözlerle yazara bakıyordu. Yanına gelmeye bile tenezzül etmemişti. Bu garip tutumuna takılmamaya çalışarak yazara döndüm. Masada oturmuş gelen hayranlarına imza veriyor ardından fotoğraf çekiniyordu.

"Mert Bey, ne istersiniz? Çay, kahve?"

Mert Nazlı'ya samimi bir şekilde gülümserken "Filtre kahve alabilir miyim?" dedi.

Hazırlamak için mutfak kısmına geçtiğimde Barış da yeni siparişler hazırlıyordu.

"Kahveyi götürüp yardıma geleyim," dediğimde Barış gülümsedi. "Çok iyi olur."

Nazlı içeriye gelip "Kurabiye de koyalım Süveyda," dedi.

Güzel bir tabak ve kahveyi alıp yanına döndüğümüzde Mert Bey'in, güzel bir kadınla samimi bir şekilde muhabbet ettiğini gördüm. Bizim geldiğimizi görmeyen Mert, kadının telefon numarasını aldığında Nazlı ile birbirimize garip garip baksak da tepki vermedik.

Kadın gidince Mert bize dönüp gülümsedi. "Teşekkür ederim."

İki kız yanımıza gelince adam onlara bakarak boğazını temizledi, görüldüğünden habersiz olduğu için son derece rahattı. O sırada Barış yanımıza gelip kolunu Nazlı'nın omzuna attı.

"Nasıl gidiyor?"

Mert'in bakışları ikisine kaydı. Ellerine bakarken "Evli misiniz?" diye sordu.

Nazlı başıyla onayladığında Mert gülümseyip tebrik etti. Birkaç kız daha gelince geri çekilip müşterilerle ilgilendim. Ara ara gözlerim Oğuz'a kayıyordu. Uzak bir köşede oturmuş dikkatli gözlerle telefonuna bakıyordu. Onun neler yaptığı merak ederken buldum kendimi. Her ne kadar mesafeli davranmaya çalışsam da engel olamıyordum işte. Çaktırmadan o tarafa doğru yürüdüğümde bakışlarım telefonuna kaydı. Oyun oynadığını görünce gözlerim irileşti. Bu kadar büyük bir dikkatle uğraştığı şey, telefon oyunu muydu? Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdığımda Oğuz başını kaldırdı ve göz göze geldik.

Boğazımı temizleyerek "Bir şey ister misiniz diye sormaya geldim," diyerek neden yanına geldiğimi açıklamaya çalıştım.

Asık bir suratla cevap verdiğinde tekrar telefonuna döndü. "İstemem, siz sevgili yazarınız Mert ile ilgilenin."

Şaşkınca yanından uzaklaştım. Mert ile ne derdi olduğunu hâlâ anlayamamıştım. İmza biraz sakinleştiği için, Mert'in yanına gidip hafif heyecanlı çıkan sesimle konuştum. "Ben de bir imza alabilir miyim?" diyerek kitabımı uzattım.

"Tabii," diyerek kitabın kapağını açtı. İmza atarken "Yoksa sen de mi evliler kervanındasın?" diye sordu.

Başımı iki yana doğru salladım. "Hayır, neden ki?"

Memnuniyet dolu bir gülümsemeyle "Buna sevindim," dediğinde yüzünde çapkın bir gülümseme vardı. Bu tavrı karşısında şaşırsam da bozuntuya vermedim. Daha az önce başka bir kadına numarasını vermişken şimdi de benimle flörtleşiyordu.

"Bu arada adın neydi?"

"Süveyda."

Kaşları havalandı. "Çok güzelmiş, yeni kitabımda kesinlikle kullanacağım."

Hafif bir gülümsemeyle "Teşekkür ederim," dediğimde bana doğru yanaştı.

"Sen neler yapıyorsun Süveyda?"

O sırada yanımıza bir kız geldi.

"Kitaplarınızı çok seviyorum," diyerek yazara sarıldı. Mert ona karşılık verirken kızla tatlı tatlı konuştu ve kitabını imzaladı. Kız mutlulukla yanından ayrıldığında tekrar bana döndü.

"Hâlâ cevap vermedin."

Saçımı kulağımın arkasına iteledim. "Burada çalışıyorum."

Mert'in kahverengi gözleri etrafta gezindi. "Güzel yer," dediğinde tekrar bana baktı.

"İyi ki imza teklifini kabul etmişim," dediğinde sesi kısılmıştı.

Adamın bakışlarından ve yakın tavırlarından ötürü rahatsızlık duymaya başladım. "Öyle mi?" diye geveledığimde başını ağırca aşağı yukarı salladı.

"Yoksa seninle tanışma fırsatım hiç olmayacaktı."

Bir an ne diyeceğimi bilemediğim için sessiz kaldım. "Ben..." dediğim zaman Mert araya girdi. Kitabı uzatırken o kadar yakınıma sokulmuştu ki parfümünün kokusunu alabiliyordum. "Buradan yemeğe gidebilir miyiz? Yeni kurgumu konuşuruz."

Geriye doğru bir adım attım. Ters bir laf etmemek için kendimi tutarken nazik bir şekilde "Maalesef çok yoğunuz," diyerek geçiştirdim.

Mert pes etmeyerek "O zaman yarın?" diye üsteledi. Başını yana doğru eğerken samimiyet dolu bir şekilde bakıyordu. "Senin gibi birini daha iyi tanıyamazsam kendime çok kızarım."

"Benim gibi mi?"

Başıyla onayladı. "Çok güzel ve çekici... Saçların, gözlerin o kadar güzelsin ki. Gözlerimi senden alamıyorum. Bunu fark etmemiş olamazsın."

Yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tuttum. Sırf dış görünüşüm için ilgi duymasını itici bulmuştum. "Teşekkür ederim ama dediğim gibi yoğun bir şekilde çalışıyorum."

Mert kocaman bir gülümsemeyle "Ben izin alırım patronundan," dedi.

"Aslında alamazsın." Oğuz'un kendinden emin çıkan keskin sesini duyunca ona doğru döndük. Hemen arkamda durmuş dik dik Mert'e bakıyordu.

Mert duruşunu dikleştirirken sinir bozucu gülümsemesi yüzündeydi. "Nedenmiş?"

Oğuz dudaklarını büktü. "Canım izin vermek istemiyor."

Mert'in kaşları havalandığında "Siz kim oluyorsunuz peki?" diye sordu.

"Patronu," diye cevaplarken elini sahiplenici bir şekilde belime yerleştirdi. Bu dokunuş karşısında irkilirken gözlerim Oğuz'u buldu.

"Hem bence Süveyda da sizinle yemeğe çıkmakla pek ilgilenmiyor," dediğinde gözlerini bana çevirdi. "Değil mi?"

Oğuz rahatsızlığımı anladığı için devreye girmiş olmalıydı. Bunu fark ettiğim için başımla onayladım.

Mert'in konuşmasına fırsat vermeyen Oğuz, beni başka tarafa doğru yönlendirdi. Mert'in yanından uzaklaştığımızda elini geri çekti.

"Yavşak piç," diye homurdandığında irileşen gözlerimi ona çevirdim.

"Ondan neden bu kadar nefret ediyorsunuz?"

Az çok tahmin ettiğim sorunun cevabını ondan da duymak istemiştim. Sert bir şekilde "Şerefsizin teki," dedi.

"Geçen yıl bir okuru, bunun tarafından tacize uğradığı için dava açtı. Fakat kadını parayla susturdukları için davayı geri çekti."

Resmen şok olmuştum. Bu kadar nahif şeyler yazan bir adamın tacizci biri çıkması karşısında ne düşüneceğimi şaşırmıştım. "Neden bize söylemediniz?"

Gözlerini devirdi. "Nazlı Hanım inanamadı, iftira olduğunu düşündü. Kadın ifadesini bu yönde değiştirdi çünkü."

Açıkçası ne diyeceğimi bilemedim. Hayranlığım buhar olup uçmuş yerini tiksintiye bırakmıştı. Yüzümü buruştururken Oğuz "Böylelerine karşı daha dikkatli ol," diye uyardı. Azarlar gibi konuşması karşısında kaşlarım havalandı.

"Abi adama ne dedin de kaçar gibi gitti?"

Nazlı'nın sesi konuşmamızı böldüğünde Oğuz ona dönüp omuz silkti. "Bir şey demedim."

Nazlı gözlerini kıstı. "Sen yanına gittikten sonra neden gitti?"

Araya girdim. "Haklı, gerçekten bir şey demedi."

Nazlı şaşkınca "O zaman neden gitti?" diye sordu.

"Süveyda yemek teklifini kabul etmeyince zoruna gitmiş olabilir."

Nazlı "Ama başka kadının numarasını almıştı," diye soluduğunda Oğuz tatsız bir şekilde güldü.

"Adam şerefsizin teki Nazlı. Evli olmasan muhtemelen sana da aynı teklifi yapacaktı."

Başımla onayladığımda Nazlı'nın ağzı açık kalmıştı.

"Yine haklı çıktım," diyen Oğuz iç çektiğinde gözleri öfkeli bakıyordu. Parmağını bize doğru kaldırıp sert bir sesle devam etti.

"Bir dahakine söz dinleyin."

Ardından sırtını dönüp yanımızdan uzaklaştı.

•

Oğuz'un sondaki tepkisi hakkında görüşlerinizi alalım?

Nazlı ve Süveyda aradındaki bağ için ne düşünüyorsunuz?

Ve sizce Süveyda uzak durmak istemekte haklı mı?

Bakalım ilerleyen bölümlerde bizi beler bekliyor, esen kalın. ♡

İletişim için instagram adresim umrantn

BÖLÜM 9: AŞK MI LANET Mİ?

Keyifli okumalar dilerim✨

#Çağan Şengül Diken

Aşk, karşılıklı, duyumlar uyumlar isteyen bir ilişkidir. Başka zevkleri insan karşı cinsten türlü karşılıklar ödeyerek elde edebilir; ama bunda aldığını aynı parayla ödemek zorundadır.

Denemeler • Montaigne

⛓

Uzun zamandan sonra huzurlu ve sakin günler geçiriyordum. Aslında işim çok yoğundu, bu yüzden eve gittiğim zaman yorgunluktan resmen bayılıyordum. Fakat hayatım artık huzurluydu. Bu da yaşadığım yorgunluğu bile mutlulukla karşılamamı sağlıyordu. Sadece geceleri gördüğüm kâbuslar, geçmişimin bir gölge gibi beni takip etmesine neden oluyordu. Kâbus gördüğüm gecelerin sabahlarında daha yorgun oluyordum çünkü bir daha uyuyamıyordum. O adamı rüyamda dahi görmeye katlanamıyordum. Sadece sonsuza kadar hayatımdan çıkıp gitmesini istiyordum.

Masanın üstünde duran sıcak çikolatama uzanıp küçük bir yudum aldığım sırada özlemle iç geçirdim. Ne zaman sıcak çikolata içsem geçmişimi hatırlıyordum. Babam, henüz ben on beş yaşlarındayken yaşadığı kalp krizi sonucunda ölmüştü. Aniden. O zamana kadar hayatımın en güzel zamanlarını yaşamıştım. Maddi durumumuz pek iyi değildi ama mutluyduk. Annem bana karşı pek sevgi dolu olmasa da babam çok seviyordu. Beni gözünden bile esirgerdi. Fakat bir gün her şey alt üst olmuştu.

Babam iş yerinde kalp krizi geçirip hastaneye kaldırılmıştı. Kalbi zayıf olduğu için yapılan müdahaleler işe yaramadı ve ameliyat

masasında son nefesini verdi. Ardından annem üç aylık bebeğini düşürmüştü.

Babamın mezarına hem annemin vicdanını hem de kardeşimi gömmüştüm. Başta annem sürekli ağlıyordu. Daha sonra şikâyet etmeye başlamıştı. Ağır bir depresyon geçiriyordu. Bu yüzden liseyi bitirir bitirmez bir işte çalışmaya başladım ama pek yararı olmadı. Üniversiteyi kazanmama rağmen devam edemedim. Annem günden güne benden uzaklaşıp bambaşka bir kadın haline geldi. En kötüsü sevgisini yitirdiğine şahitlik etmekti. Babamın ölümü kadar yaralamıştı beni.

Pavyonda çalışmaya başladığını bile çok sonradan şans eseri öğrenmiştim. Annem, kızı yokmuş gibi yaşamayı tercih etmişti. Gözümden akan yaşlar okuduğum kitaba damlayıncaya kadar ağladığımın farkında değildim. Gözlerimi yumunca birkaç damla yaş daha döküldü. Ufak bir nefes alırken kalbim, yaşadıklarım tarafından eziliyordu. Acıtan anılarımı düşünmeyi bırakarak okuduğum paragrafı tekrarladım.

"Ah, ne delilikler yaptım bir bilsen! Elinin değdiği kapı tokmağını öptüm, dairene girmeden önce fırlatıp attığın izmaritini çaldım ve onu, dudakların değmiş olduğu için kutsal bir nesne saydım..."

Kitap öyle acıydı ki kadının yaşadıklarını, bütün hücremde hissediyordum ve göğsümde bir şeyler sıkışıyordu. Boğazımdaki düğümü gidermek adına yutkunurken masanın üstündeki kalemi alıp bir alıntının daha altını çizdim. Öyle çok acı sığmıştı ki satırlara, tekrar ağlamaya başlamam an meselesiydi. Bakışlarım bir an saate kaydı. Kafeyi kapatmama yarım saat daha vardı. Bugün sakin geçmişti, bu yüzden Nazlı ve Barış erkenden çıkmıştı. Tek başıma kalmıştım. Burayı sevdiğim için şikâyetim yoktu. Kitaba dönüp okumaya devam ettim.

"Kimdim ki ben senin gözünde? Yüzlercesi arasından sadece birisi, sonrasız sürüp giden bir zincirde tek bir serüven halkası."

Her sayfada birkaç tane alıntı çıkıyordu. Kısacık bir kitabın içine yazarı, o kadar çok şey doldurmuştu ki hayranlıkla doluyordum. Üzüntüyle iç çektiğim sırada sayfalar akıp gidiyordu. Son satırı okuduğumda gözyaşlarım tekrar aktı. Kadın karakter, bu kadar sevmesine rağmen hiç sevilmemişti. Adam onun farkında bile olmamıştı. Hastalıklı bir aşktı ve sadece acı vermişti. Gözyaşlarım

akmaya devam ederken kafenin kapısı açıldı. Kitaba o kadar dalmıştım ki korkuyla irkildim.

"Korkma benim."

Korkuyla solurken imza gününden beri görmediğim Oğuz ile göz göze geldim. Ayağa kalkıp kitabı masanın üstüne koyduktan sonra arkamı dönüp yüzündeki yaşlarımı sildim. Derin bir nefes aldıktan sonra tekrar ona doğru döndüm. Yokluğunda düzeldiğini sandığım kalbimin ritminin bozulması, sadece bir saniye sürmüştü. Gözlerindeki renkleri bile bir başka olan adamın, hissettirdiği hisler kalbimde titreşiyordu. Oğuz içeriye doğru iki büyük adım attı. Beraberinde dışarının soğuğunu da getirdiği için hafifçe titredim. Bu titremenin soğuktan olduğuna kendimi ikna etmeye çalışırken ayağa kalktım.

"İyi misin?"

Çabucak "İyiyim, hoş geldiniz," dedim.

Bakışları masanın üstünde duran kitaba kayınca neden ağladığımı anlamıştı. Dudaklarında hafif bir kıvrılma oluşurken havayı değiştirmek için "Güzel kitap seçimi," dedi.

Bu cevap beni gülümsetti. Burnumu çekerken "Tanıdığım biri tavsiye etmişti," dediğimde Oğuz'un kaşları havalandı.

"Zevkli biriymiş."

Sözlerini duyunca omuz silktim. "Öyleymiş."

Bakışları dikkatle yüzümde geziniyordu. Ağlamaya devam edip etmeyeceğimi merak ediyor olmalıydı.

Bakışları etrafta gezinmeye başladı. "Kimse yok mu?"

Boğazımı temizledim. "Yok, ben tekim."

Oğuz raftan bir kitap alıp arka kapağını incelerken bakışları tekrar beni buldu. "Nazlı nerede?"

"Bugün sakin olduğu için erken ayrıldılar."

Kaşları hafifçe çatıldı. "Gelmeden önce aramalıydım," dediğinde daha çok kendi kendiyle konuşur gibiydi, bu yüzden sessiz kaldım.

"Bir şey içmek ister misiniz?" diye sorduğumda elindeki kitabı tekrar rafa yerleştirdikten sonra yorgunca koltuğa çöktü. "Kahve olabilir."

Kitabı masanın üstüne bırakıp boşalan bardağı alıp doğruldum. "Tamam, hemen yapıp geliyorum."

Oğuz teşekkür ettikten sonra başını koltuğa yaslayıp gözlerini yumdu. Zorlu bir gün olmuştu anlaşılan. Kafenin mutfak kısmına geçip

kahve yapmaya başladım. Türk kahvesinin kokusu o kadar cezbediciydi ki kendime de yapmaya karar verdim. Ellerim heyecanlandığım zamanlarda olduğu gibi birbirine dolaşıyordu. Bu sinir olmama neden oldu. Durup derin bir nefes aldıktan sonra fincanları çıkarttım. Kahve kısa sürede hazır olmuştu. Oğuz'a doğru ilerlerken bakışlarımı fincanların üstünde tutuyordum. Kahvelerin olduğu küçük tepsiyi masanın üstüne yerleştirip hemen karşısına oturdum. Oğuz elinde az önce masaya bıraktığım Bilinmeyen Bir Kadının Mektubu adlı kitabı tutuyordu. Sessizce son sayfadaki son satırı okumaya başladı.

"*R, bir ölümü ve ölümsüz aşkı hissetti: ruhunda sanki bir kabuk kırıldı ve adam görünmeyeni, uzaklardaki bir müziği hatırlarcasına, cisimlikten yoksun ve tutkuyla düşündü.*"

Bu satırları onun güzel sesinden duymak gözyaşlarımı tetiklemişti. Her an ağlayacak gibi hissediyordum. "Çok etkileyici," diye fısıldadığımda Oğuz kitabı kapatıp masanın üstüne koydu.

"Hastalıklı aşkı mı yoksa karşılık bulamaması mı?"

Alt dudağımı ağzımın içine yuvarlarken sorduğu soruyu düşündüm. Alnımda oluşan kırışıklık artarken boğuk bir sesle "Aşkı ya da laneti," diye cevap verdim. Dudakları cevabımdan ötürü hafifçe kıvrıldı.

"Aklın aşağılık saydığında kalp çoğu zaman güzellik buluyor, demiş Dostoyevski."

Ufak bir nefes aldım. "Aşkın laneti bu olsa gerek," diye mırıldandım.

Düşüncelerimin arasında boğulurken zaman sessizliği sırtlamış yavaşça geçiyordu. Annem de belki bu lanete düşmüştü ve bu uğurda beni hatta kendini harcamıştı. Bu düşünce acıdan yapılmış bir ok gibi göğsüme saplandı.

Oğuz, "Aşkı lanet olarak mı görüyorsun?" dediğinde başımı iki yana doğru salladım.

"Hayır hayır, sadece aşk bir lanet olsa bile onu yine de lanet olarak nitelendirmezdim."

"Bir laneti başka nasıl nitelendirebilirsin Süveyda?"

Yavaşça "Bilmem," dediğimde, zihnimde kaynayan düşünceleri belli bir hizaya getirmek için kısa bir an düşündüm. "İnsanlar, karanlık bir tünelin içinde bile olsa o tünelin ucunda, görmeyi düşledikleri aydınlık için karanlığa minnet duyabilirler."

Sesim kısık ve düşünce doluydu. Oğuz ciddi bir sesle "Yani aşkın hissettirdiği en ufak duygu için bile o lanete minnet duyabilirsin, öyle mi?" diye karşılık verdi.

Daha önce kimseyle paylaşmadığım düşüncelerimi anladığını fark ettiğimde gözlerim parladı. Düşünceli bir ifadeyle bana bakıyordu.

"Fazla güzel söyledin. Normal bir okuyucunun kurabileceği bir cümle değil bu."

Çatılan kaşlarıyla "Daha önce âşık oldun mu?" diye sorduğunda duru bir sesle "Hayır," dedim.

"Şaşırtıcı, böyle bir duyguyu tatmadan bu kadar güzel ifade etmen... Yazıyor musun?"

"Bir zamanlar yazıyordum, nasıl anladınız?" diye sorduğumda yaşadığım şaşkınlık sesime de yansımıştı. Kısa bir süre önce tanıştığım adamın beni bu kadar iyi anlaması, hiç beklemediğim bir şeydi.

"Çünkü sadece okumak, bu cümleyi kurmak için yeterli değil." Kaşları çatılırken konuşmasına devam etti. "Tamam okumak da insana çok şey katıyor ama yazmak, insanın zihninde daha önce bilmediği bir aydınlık vadediyor."

Sözlerinde öyle haklıydı ki verecek bir yanıt bulamadım.

"Katıldığım bir seminerde yazara yönetilen sorulardan birinde yazmak mı okumak mı diye sormuşlardı. Yazar bu tarz bir cevap vermişti, çok etkilenmiştim," deyip bıyık altından güldükten sonra "Yoksa yazmakla pek aram yok, sadece iyi bir dinleyici ve okuyucuyumdur," diye ekledi.

Bakışlarım elime kaydı. "Aslında," deyip duraksadım. Sabah aceleyle sürdüğüm beyaz ojenin küçük bir kısmı taşmıştı. Onu tırnağımla kazıdım. "İnsan bazen sadece ama sadece yazmak bazen de okumak istiyor. Aslında belki bu ayrım yapılabilir, yeteri kadar okudum deyip yazarak yeni dünyalar yaratabilirsin evet ama o dünyayı var etmek sağ elindeyse yok etmek de sol elindedir. Ve bazen iki elimizi kullanmamız gereken durumlar vardır. Bence ayrım yapılsa da eksik olur kısacası."

Oğuz, uzun uzun yüzüme baktıktan sonra başıyla onayladı.

"Sen ne kadar okursan, kaleminin mürekkebini o kadar çok beslersin çünkü."

Hayranlık dolu bakışlarla karşılık verdim. "Kesinlikle, hislerimi bu kadar iyi anlamanız beni çok sevindirdi," dediğimde sesim, yaşadığım

heyecandan ötürü titremişti. Oğuz sadece dış görünüşümle değil düşüncelerimle de ilgileniyordu.

Hafifçe gülümserken kahvesini içmeye devam etti. "Sevdin mi Ankara'yı?"

Ankara'yı sevmiş ve şaşırtıcı bir şekilde alışmıştım. Sanki yıllardır bu şehirde yaşıyormuş gibi hissediyordum. Bu yüzden içtenlikle "Evet," dedim. Ardından fincanıma uzanıp ılıyan kahvemden içtim.

Oğuz muzipçe "Ben kahvemi bitirdim ama sen daha içmedin," diyerek gülümsedi. "Genel olarak sıcak şeyleri hemen içmiyorsun."

Böyle bir tespitte bulunmasına şaşırdım. Bu kadar dikkatli olmasını beklemiyordum ve bu, hoşuma gitmişti. "Çok sıcak içemiyorum," diye açıkladım.

"Son günlerde sende bir gariplik var."

Aniden söylediği sözler, beni büyük bir şaşkınlığa sürüklemişti. "Anlamadım?" dediğimde cümlesini "Zorunluluk dışında benimle konuşmuyorsun," diye açıkladı.

Bu sözler beni hazırlıksız yakalamıştı. Bir an ne cevap vereceğimi bilemedim. Derin bir nefes alıp gözlerimi yumdum. Ona duyduğum büyük hayranlıktan o kadar çok korkuyordum ki yanlış hislere kapılmak ve şu anki düzenini bozacak hiçbir şey istemiyordum. Bu yüzden uzak durduğumu söyleyemezdim.

"Aramızdaki mesafeyi aşmak istemiyorum," dedim sadece.

"Neden?"

"Çünkü benim patronumsunuz ve ben, bu gerçeği göz ardı edip sınırları aşamam." Bir diğer gerçek de buydu.

Başını yana doğru eğerken sağ kaşı havalandı. "Ben değil, Nazlı senin patronun."

Şaşkınlığım iyice büyüdü, böyle bir cevap duymayı beklemiyordum. "Bu bir şeyi değiştirmez, sizin deyiminizle patronumun patronu oluyorsunuz," dediğimde sesim son derece sakin ve katıydı. "Sizinle sohbet etmek çok keyifli ama," deyip saçımı kulağımın arkasına iteledim. "Çizgiyi aşmak istemiyorum. Eğer şimdiye kadar böyle bir şey yaptıysam, özür dilerim."

Yüzünü buruşturdu ve sertçe "Saçmalıyorsun," dedi.

Şaşkınlıkla soludum, onca açıklamadan sonra böyle düşünmesine inanamamıştım.

Yavaşça iç çektiğim sırada Oğuz, gizemli bir gülümsemeyle bana doğru eğildi.

"Anı yaşa Süveyda," deyip kısa bir an durdu. "Sen ne kadar sınırlar belirlesen de hayat o sınırları elbet aşacaktır."

Gözleri yakından öyle güzeldi ki nefes alamadım. Bu kadar yakın olması doğru değildi. Gözlerimi kırpıştırırken bu yakınlığı bozmak için ayağa kalktım. İtiraz etmedi çünkü artık onu tanımaya başlamıştım ve bu itirazın, boşa olacağını biliyordum.

"Peki Oğuz Bey, izninizle işlerimi halledeceğim."

Oğuz yavaşça kıkırdadı. Bu öyle güzel ve sıcak bir sesti ki iç çekmemek için kendimi zor tuttum.

"Şu an bile aklından onca şey geçirirken, o sınırın arkasına saklanıp sessiz kalmayı seçiyorsun."

Bir an duraksadım, cümlelerinde haklı olması afallamama neden olsa da bir şey demedim çünkü aklım, karmakarışıktı. Oğuz kısacık bir süre içinde bunu yapmayı başarmıştı. Sözleri ve davranışları, zihnimi bulandırıyordu. Bunu belli etmemeye çalışarak rafa doğru yürüdüm. İçimde kopan fırtınaların aksine gayet soğuk kanlıydım.

Benliğimdeki çatışmayı belli etmemeye çalışıyordum, ufak bir nefes aldım. Yeni gelen kitapları düzenlerken bir tanesinin kaydını girmemiş olduğumu hatırladım. Onu yan tarafındaki rafa koyarken raftaki bozukluk dikkatimi çekti.

Kaşlarım anında çatılmıştı. Yeni gelen kitapları düzenlerken olmuş olmalıydı. Kitapları dikkatle yerinden çıkarıp boyutlarına göre düzenlendiğimde, yüzümde son derece ciddi bir ifade vardı. Beni izleyen Oğuz'u bile görmüyordum. Rafı olması gerekenden uzun bir sürede düzenledikten sonra memnun olmuş bir gülümsemeyle geri çekildim. Şimdi çok güzel görünüyordu işte.

"Düzgünler."

Oğuz'un sesini duyunca irkildim. O an, yine kendimi çok kaptırdığımın farkına vardım. Bu simetri takıntım bazen çok ileri düzeyde oluyordu. Özellikle stres yaptığım zamanlar... Ve o beni fazlasıyla geriyordu.

Sessiz kalırken ilk önce masanın üstündeki boşalan fincanları alıp mutfağa götürdüm. Onları hızlıca yıkarken az önceki konuşmaları düşünmemeye çalışıyordum ama da bu son derece zordu. Yorgun bir şekilde mutfaktan çıktığım zaman Oğuz'un da ayaklandığını gördüm.

"İşin bittiyse çıkalım."

Bu sözleri duyunca içimdeki telaş büyüdü, başımı iki yana doğru salladım. "Kendim giderim."

Cevabımı duymazdan gelip beklemeye devam etti. Anlaşılan yine inadı tutmuştu. Masanın üzerine bıraktığım kitabı alıp bilgisayara ilerledim. Bakışlarını görmezden gelerek kitabın kaydını yaptıktan sonra ağır hareketlerle bilgisayarı kapattım. Ardından montumu üstüne geçirip uzun, bal rengini andıran saçlarımı havalandırdım.

Saçlarım iri dalgalar hâlinde belime doğru süzülüyordu. Beremi de kafama takıp kapıya doğru döndüğümde Oğuz'u saçlarıma bakarken yakaladım ve bu, mümkünmüş gibi içimdeki karmaşayı iyice büyüttü. Sertçe yutkunurken bakışlarını hızlıca kaçırıp "Çıkalım," dedi. Kafeyi kilitledikten sonra ona doğru döndüm ve son bir kez şansımı denemeye karar verdim.

"Beni bırakmanıza gerçekten gerek yok." Onunla baş başa vakit geçirmek ince bir ipin üstünde yürümek gibiydi.

"Atölyede işim var zaten."

Atölyesi evin hemen alt katındaydı. Yorgun bir nefes bırakıp başımla onayladım. Arabaya isteksiz adımlarla yürüyordum. Yolcu koltuğuna yerleşip kemeri bağladığımda Oğuz da arabayı çalıştırdı. Alan dar olduğu için varlığını tüm hücrelerimde hissediyordum. Kokusunu solurken başımı cama doğru çevirip bulunduğum andan soyutlanmaya çalıştım.

Oğuz arabayı, bir haftadır yaşadığım eve doğru sürerken sessizdi. Bu sessizlik beni daha çok geriyordu. Konuşulmayan şeyler havada asılı kalmıştı ve bu boğucu bir histi. Parmaklarımla oynarken karın yağışını izliyordum.

Sessizliğe daha fazla dayanamayıp başımı yanımda oturan adama doğru çevirdim. Ciddi bir yüz ifadesiyle yola bakıyordu. Kar yağışı yüzünden yollar buzlanmıştı.

"Atölyeniz neyle ilgili?" diye sorarken buldum kendimi. Sohbet etmek iyiydi, aklımı yanlış şeylere vermemi engellerdi. Yüz hatları anında gevşedi. Parlak gözleri beni bulunca nefes almaya çalıştım.

"Çömlek."

Merakla "Siz mi yapıyorsunuz?" diye sordum.

Bakışları tekrar yolu bulurken başıyla onayladı. Gözlerim eline doğru kaydığında onun yaptığı çalışmaları merak ettim. Parmakları

uzun elleri kemikliydi, beyaz elinin üst kısmında soluk bir iz vardı.

"Daha önce çömlek atölyesi gördün mü?"

"Sadece filmlerde," diye cevap verdiğimde güldü.

Sonrasında ikimiz de sustuğumuz için etrafı sessizlik kapladı ama bu defa az önce olduğu gibi gergin değildim. Yavaşça sakinleşirken uykusuzluktan sızlayan gözlerimi yumdum. Geceleri doğru düzgün uyuyamadığım için erken saatlerde uykum geliyordu. Arabanın sıcaklığı iyice mayışmama neden olurken esnedim. Uyumamak için caddeyi izlerken radyoda çalan şarkıya sessizce eşlik ediyordum.

Hatırlarım, hiç gidemem deyişini
Hatırlarım, erken ölürüm deyişini
Aldanırım ben zaten gülüşüne, ah gülüşüne
Aldanırım, aldanırım
Aldanırım, gülüşüne
Aldanırım, aldanırım
Aldanırım, gülüşüne

Şarkının naif sözleri çok hoşuma gidiyordu. Bu tarz şarkılar bana hep eskiyi hatırlatırdı. Şarkı biterken hafifçe iç çektim. Ev, kafeye yakın olduğu için araba kısa süre içinde evin bahçesinin önünde durdu. Uyumadan geldiğimiz için mutlu olmuştum. Arabanın sıcaklığından çıktığımda akşam ayazı başlamıştı. Sıcaktan ani soğuğa geçtiğim için titrerken ellerimi hızla ceplerime yerleştirdim. Birlikte bahçeden içeri girdikten sonra hemen merdivenlere yöneldim.

Tam o sırada "Atölyeyi görmek ister misin?" diye sordu.

Aslında görmeyi çok istiyordum ama bu daha fazla yakınlık gibi geliyordu. Bu yüzden kendimi "Daha sonra," derken buldum. Oysa görmeyi o kadar çok istiyordum ki...

İfadesiz bir yüzle başını aşağı eğdi. Ardından sırtını dönüp atölyenin kapısına doğru ilerledi. Kararımdan caymamak için hızlı ama dikkatli adımlarla merdiveni çıktım.

Evin sıcaklığına sığındığımda üstümdeki montu çıkardım. Aklım atölyede kalmıştı. Kabul etmediğim için kendime kızarken ellerimi yıkamak için banyoya ilerledim. Acaba gidip görse miydim? Of, iyice dengesiz olmuştum. Yatak odasına geçip üstüme rahat bir şeyler geçirdim. Siyah bir kazak ve siyah tayt giydikten sonra mutfağa ilerledim.

Kafamı dağıtmak için başka şeylerle uğraşmam gerekiyordu, en iyi seçeneğim yemek yapmaktı. Dolaptan dün aldığım kıymayı çıkardım. Kıymayı köfte yaptıktan sonra patatesleri ince ince doğradım. Az yapacağım için kısa sürede hazırlayıp fırına vermiştim. Mutfağın camına doğru ilerleyip bahçeye baktığımda arabasının hâlâ aynı yerde olduğunu gördüm ve içimdeki merak katlanarak arttı.

Camdan uzaklaşıp bu defa pilav yapmaya başladım. O sırada aklıma geçen hafta geldi. Oğuz ile yemek yemiştik ve ona bir daha yemek yapacağıma dair söz vermiştim. Bir an kararsız kalsam da merakım o kadar baskındı ki kendime engel olamadan bulduğum bahaneye sıkı sıkıya sarılıp kapıya doğru ilerledim.

Üstüme montumu geçirip dikkatli adımlarla merdivenden indim. Kapıya doğru ilerleyip yavaşça iteledim. Sarı ışıkla aydınlatılan atölyenin duvarları açık kahverengi tonlarındaydı. İçeriye doğru yürüdüğümde etrafta olan raflara merakla bakındım. Değişik şekilde çömlekler sıralıydı. Daha fazla ilerleyemeden Oğuz başka bir odadan çıktı. Karşısında beni görünce kaşları havalandı.

"Süveyda?" dediğinde sesi soru sorar gibiydi. Boğazımı temizledim.

"Ben şey," deyip saçımı kulağımın arkasına iteledim.
"Yemek yapmıştım, isterseniz..." deyip durdum. Cümlemi nasıl tamamlayacağımı bilememiştim. Bunun farkında olduğu için gülümsemesini bastırırken "İsterim," dedi.

Kaçamak bakışlarla etrafa bakarken arkamı döndüm. Bu defa etrafı gezdirmeyi teklif etmemişti. Keşke etseydi diye düşünürken kapıdan çıktım. Acele etmeden yürüdüm. Yerler buzlandığı için düşmek istemiyordum. Bir adım gerimde beni takip ederken eve doğru ilerledik.

Yemek pişmeye başladığı için evin içinden güzel kokular geliyordu. Kapıyı kapatınca montumu çıkardım. Oğuz da üstündeki paltoyu çıkarınca koyu yeşil gömleği ile kaldı. Gömlek göğsünde gerilip kaslarını ortaya çıkarınca bakışlarımı hızla kaçırdım. Gözlerini ortaya çıkaran yeşil ona çok yakışıyordu. Yemeğe bakma bahanesiyle mutfağa doğru ilerledim.

Bu adamın yanında duygularım şaha kalkıyordu ve bu gerilmeme neden oluyordu. Midemde oluşan düğümü gidermek adına büyük bir bardak su içtim. Onu yemeğe çağırmak hiç iyi bir fikir değildi. Hem uzak durmaya karar verip hem böyle bir teklifte bulunmam... başımı

iki yana doğru salladım. Yaşadığım çelişkilerin kalbime mal olmamasını umarak masayı hazırladım.

Oğuz mutfağa girince küçük alan daha da küçülmüştü, varlığı her yanı kaplıyordu. Gülümsemeye çalışarak "Fırında köfte patates, yanında da pilav yapmıştım," dedim.

Masaya oturup sırtını sandalyeye yasladı. "Sever misiniz?"

Baş parmağıyla çenesini kaşırken "Severim," dedi.

Bu cevap mutlu olmamı sağlarken sırtımı döndüm. Bardakları dolaptan çıkarıp masaya yerleştirdim. Dolaptan soğuk içecek çıkarıp masanın üstüne koyduktan sonra yapacak işim kalmayınca tezgâha doğru ilerledim. Neyse ki o an fırının alarmı çaldı. Tuttuğumdan habersiz olduğum nefesimi dışarı üfleyip doğruldum. Pişen yemekleri tabaklara servis ederken yakıcı bakışlarını sırtımda hissediyordum.

Kendime sakin olmamı telkin edip elimdeki tabaklarla masaya ilerledim. Karşı karşıya oturduğumuzda ona bakmaktan kaçınarak yemeğimi yemeye başladım.

"Çok güzel olmuş."

Yanaklarım zevkle kızardı. İçten bir gülümsemeyle gözlerine bakıp "Afiyet olsun," dedim.

"Dolapta dün yaptığım tatlı var, isterseniz yemekten sonra getirebilirim."

Hafif bir gülümsemeyle "Yemek yapmayı seviyorsun," dediğinde bakışlarımı kaçırdım.

Dalgınca "Annem yemek yapmayı sevmezdi. Sanırım babam da benim yaptığım yemekleri daha çok seviyordu," dedim.

Annem mutfakta gerçekten tam bir felaketti. Bir şeyleri mutlaka ya eksik yapar ya da altını yakardı. Babam anlayışlı bir adam olduğu için bu duruma kızmak yerine şakacı bir tavırla takılırdı. Neyse ki mutfakta annemin aksine çok iyiydim. O günleri hatırlamak içimi ısıtmıştı. On üç yaşından beri yemekleri neredeyse ben yapardım.

"Peki şimdi neredeler?"

Soruyu duyunca kalbimde ısınan hisler yerini soğukluğa bıraktı, içim buz kesti. İçeceğime uzanıp büyük bir yudum alırken "Öldüler," dediğimde sesimdeki katılık irkilmeme neden oldu. Annemin ölüp ölmediğini bilmiyordum ama bu saatten sonra fark etmezdi. Annem de benim için ölmüştü.

"Başın sağ olsun."

Dolu gözlerimle "Sağ olun," diye fısıldadım.

İştahım kaçtığı için pek fazla yemek yiyemedim. Oğuz da tabağını bitirememişti. Konuşulan konunun ağırlığı, iştahımızı kapatmıştı. Sofrayı toplamak için kalktığım sırada Oğuz'un masanın üstünde duran telefonu çaldı.

Uzanıp telefonu alırken ayağa kalkmıştı. Konuşmak için salona geçtiğinde masayı topladım. Sesi çok kısık geldiği için ne dediğini tam olarak duymuyordum. Ona bakmak için içeri geçtiğimde telefonu kapattı. Kimin aradığını merak etsem de sessiz kaldım.

"Gitmem gerekiyor," dediğinde sesinde belli belirsiz de olsa isteksiz bir ton vardı. Bu hoşuma gitmemeliydi!

Sadece "Peki," dedim. Onu yolcu etmek için kapıya doğru ilerledim. Siyah paltosunu askıdan alıp ona uzattım. Paltosunu giyerken bakışları üstümdeydi. Aramızda sadece iki adımlık bir mesafe vardı. Gözlerimiz kilitlenirken aramızda artık alışık olduğum yoğun, bunaltıcı bir hava vardı. Aldığım nefes bile fazla yoğundu.

Boğazımda oluşan kuruluğu gidermek adına yutkunurken bana doğru bir adım attı. Kalbim tekledi. Ellerim yumruk şeklini alırken tırnaklarımı avuç içime geçirdim. Elini kaldırıp yüzüme doğru uzattı. Parmaklarını, gözümün önüne düşen saçıma yerleştirdi, zaman parçalara ayrıldı. Hafifçe dokunduktan sonra saçımı geriye iteledi, kalbim ortadan ikiye bölündü. Elinin tersi şakağıma değdi, tenimde bir ateş yandı.

Titrerken ciğerlerim sızlıyordu. Tenimi yavaşça okşadığında yüzüm sıcacık oldu. Kalbim öyle şişmişti ki patlayacak gibiydi. Titreyen dizlerime rağmen dimdik durmuş ela rengi gözlerine bakıyordum. Aklım başımdan gitmeseydi eğer geriye doğru adım atardım ama yapamıyordum işte.

Ufak dokunuşuna son verip elini geri çekerken "İyi geceler," dedi. Ardından arkasını dönüp büyük adımlarla evden çıktı. Keşke aklımdan da o kadar çabuk çıksaydı...

•

Oğuz'un güzel tespitlerinin olduğu bir bölümdü🫣
Süveyda'nın kafası inceden bi karıştı gibi, hadi hayırlısı ♡

Bu arada Bilinmeyen Bir Kadının Mektubu adlı kitabı okudunuz mu? Eğer okumadıysanız lütfen alın ve okuyun✨

İnstagram adresim @umrantn bana buradan ulaşabilirsiniz, sağlıcakla kalın♡

BÖLÜM 10: TEMAS

Keyif dolu okumalar dilerim.
Yorum ve oy çokluğuna bağlı yeni bölüm gelecektir.
Süveyda için bir kalp?❤
#Suzan Hacigarip Bir Adam

Anne Kareninayı taklit ediyor zaman
Atıyor kendini raylara
Ah'lar Ağacı, Didem Madak
⛓

Soğuk hava buzdan parçacıklar gibi ciğerlerime saplanırken adımlarımı hızlandırdım. Nazlı dün kafeyi açacağını söylediği için bugün iki saat geç çıkmıştım evden. Tüm geceyi düşünerek geçirdiğim için sabaha doğru ancak uyumuştum. Bu yüzden bugün işe geç gelmem iyi olmuştu. Kendimi günler sonunda dinlenmiş hissediyordum. Aklıma dün olanlar gelince iç geçirdim. Oğuz ile yaptığım konuşmalar aklımdan çıkmıyordu ve dokunuşu... İçimi titreten ufak dokunuşu, aklımı başımdan almıştı. Kendimi tanıyamıyordum, sürekli onu ve dokunuşunu düşünüyordum, aklımı çok fena karıştırmıştı. Mantıklı düşüncelerim zihnimin gerilerinde, derin suların altında kalmıştı. Sınırlarım bile belirsizleşiyordu.

Aramızda kabul etmek istemesem de bir çekim vardı. Dokunuşu, bunun tek taraflı olmadığını anlamamı sağlamıştı. Bunları düşünmek bir yanımı heyecanlandırsa da diğer yanım korku doluydu. Bu sağduyulu olan yanımdı. Bu yanımın baskın çıkmasını dilerken kafeye girdim. Bakışlarım etrafta gezince masaların düne oranla kalabalık olduğunu gördüm. Hafifçe gülümserken kenardaki bir masada tek başına oturan genç bir adam bana bakmaya başladı. Bu kadar dikkatli

bakması rahatsız olmama neden olurken bakışlarımı hızlıca kaçırıp montumu çıkardım.

"Hoş geldin Süveyda." Saçlarımı düzelttiğim sırada Nazlı'nın sesini duyunca yan taraftaki masaya doğru döndüm. Konuşmak için dudaklarımı aralasam da karşımda gördüğüm kadınla beraber donup kaldım. Birkaç gün önce şirketin asansöründe tanıştığım Özgü'yü görmeyi hiç beklemiyordum. Boğazımı temizlerken kendimi toplamaya çalıştım.

"Hoş buldum."

Nazlı ufak bir gülümsemeyle "Seni Özgü ile tanıştırayım, çocukluk arkadaşımız sayılır," dediğinde şaşkınlığım iyice arttı.

Özgü araya girip "Aslında biz tanıştık," diye cevap verdi. Şaşırma sırası şimdi Nazlı'ya geçmişti. Tereddütlü bir sesle "Şirkette mi?" diye sorduğunda Özgü başıyla onayladı.

Gülümseme çalışırken, "Evet, Oğuz Bey bizi tanıştırdı," diye konuştum.

Özgü'nün bakışları tekrar bana kaydı. Üstümde v yaka, siyah düz bir kazak ve dar kot vardı. Saçlarımı at kuyruğu şeklinde bağlamış makyajımı ise yok denecek kadar az düzeyde tutmuştum. Özgü ise benim aksime çok iddialı görünüyordu. Kulağının biraz altında biten siyah saçları dümdüzdü. Dudaklarındaki koyu kırmızı ruj, beyaz teninde parlıyordu. Üstünde krem rengi ipek bir gömlek ve dizlerinin üstünde biten dar kalem etek vardı. Güzel ve çekici görüyordu. Sanırım soğuk hava sadece beni etkiliyordu.

"Gözlerin ne güzel."

Özgü'nün sesini duyunca gülümseyip "Teşekkür ederim," dedim. Özgü ve Nazlı'nın masasına oturacağım sırada bir erkek sesi, "Bakar mısınız?" diye seslendi.

Nazlı'dan önce atılıp "Ben bakarım," dedim ve sesin geldiği yöne doğru ilerledim. Kafeye girdiğimde bana bakan adamdı. Mesafeli bir gülümsemeyle "Nasıl yardımcı olabilirim?" diye sorduğumda yüzünde gizleyemediği beğeni dolu ifadeyle beni inceliyordu. En fazla yirmi beş yaşlarında duran adamın sarıya çalan saçları ensesinde toplanmıştı. Çenesini kaplayan kirli sakalları, saçıyla aynı renkti, gözleri ise açık maviydi.

"Burada mı çalışıyorsunuz?"

Sorusunu duyunca başımla onaylayıp "Evet," diye yanıtladım.

Gergince ensesini kaşırken "Sizi daha önce görmemiştim," dediğinde boğazımı hafifçe temizledim.

"Yeni başladım sayılır."

Kollarını masanın üstünde birleştirip öne doğru eğildi ve "Okuyor musunuz?" diye yeni bir soru yöneltti.

Bu kadar çok soru sorması beni bunaltmıştı. Cevap vermek yerine "İstediğiniz bir şey var mı?" diye sordum. Yabancılarla muhabbet etmeyi pek sevmiyordum. Hevesle başını salladı ve "Sizin bana eşlik etmeniz," dedi. Ağzım şaşkınlıktan açık kaldı, gözlerimi kırpıştırırken "Anlamadım?" dedim. Oysa bal gibi de anlamıştım sadece açık sözlülüğü karşısında şaşırmıştım.

Gülmeye başladı. "Sadece şakaydı. Bir dilim cheesecake alabilir miyim? Limonlu olsun."

Hâlâ şaşkın hissediyordum, daha önce hiç bu kadar tuhaf bir müşteriyle karşılaşmamıştım.

"Tabii," deyip gülümsedikten sonra arkamı dönüp rahat bir nefes aldım. Kafenin mutfağına gidip adamın siparişini hazırladığım sırada aklım Özgü'deydi. Geçen haftaki rahat tavırlarının sebebini öğrenmiş olmama rağmen o kadınla ilgili merak ettiğim çok şey vardı. Kaşlarım çatıldı, beni ilgilendirmezdi, haddim olmayan şeyleri merak ediyordum. Başımı iki yana doğru sallarken tabağımı alıp müşteriye götürdüm. Adam ilgiyle beni izliyordu. "Bu arada, Yaman ben."

Adının Yaman olduğunu öğrendiğim bu yabancı adamla ismimi paylaşmak istemediğim için konuyu değiştirdim.

"Afiyet olsun Yaman Bey, başka bir isteğiniz var mı?"

Hınzır bir gülümsemeyle "Evet isminizi öğrenmek isterim," dediğinde sıkıntılı bir nefes aldım.

Huzursuzluğumu belli etmemeye çalışarak kibar bir şekilde "Süveyda," dedim.

Yaman'ın yüzündeki gülümseme büyürken oturduğu koltuğa yaslandı. "Güzel bir kıza güzel bir isim."

"Teşekkür ederim," dedikten sonra yanından ayrılmak için arkamı döndüm ve rahat bir nefes aldım. Bu tarz durumlar beni fazlasıyla geriyordu. Nazlı bana el sallayınca adımlarımı onlara doğru çevirdim. Sandalye çekip otururken Özgü'nün meraklı bakışları üstümdeydi. Dudaklarında oluşan kıvrılma ile "Hoş adam," deyip göz kırptı.

Nazlı araya girip "Senden hoşlandı sanırım, hâlâ bakıyor," dediğinde yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tuttum. Böyle şeylerden hazzetmiyordum. Umursamaz bir tavırla omuz silktim. Özgü kollarını önünde bağlarken "Oğuz, burada çalıştığını söylememişti," dedi.

Rahat bir tavırla "Öyle mi?" dediğimde başıyla onayladı.

Ardından bakışları Nazlı'yı buldu ve imalı bir ses tonuyla "Oğuz mu tanışmanızı sağladı?" diye sordu. Nazlı, gülümseyerek başını iki yana doğru salladı.

"Hayır aslında tam tersi oldu. Ben abimle ikisini tanıştırdım."

Özgü'nün bakışlarında bu durumdan hoşlanmadığını gösteren bir ışık yanıp hızla söndü. O kadar hızlı kaybolmuştu ki bir an hayal gördüğümü bile düşündüm.

"Anladım. Nasıl tanıştınız peki?"

Bu soruya nasıl bir cevap vereceğimi düşünürken Nazlı tekrar araya girdi.

"Yardımcı arıyorduk ve Süveyda kitapları seviyordu."

Özgü'nün kaşları havalandı. "Peki şirket etkinliği nasıl oldu?" dediğinde, Nazlı rahat bir tavırla omuz silkerken "O tamamen abimin fikri," diye yanıtladı.

"Ne güzel," dedikten sonra huzursuz bakışları kolundaki saate kaydı.

"Sizinle konuşmak çok keyifli ama benim işe geri dönmem lazım," deyip ayaklandı. Nazlı ile ayağa kalktık.

"Ben gelmezsem senin hiç geleceğin yok Nazlı. Lütfen kendini özletme," deyip kollarını Nazlı'nın boynuna sardı. Nazlı ona karşılık verirken "Anlaştık," dedi.

Özgü geri çekilip elini bana uzattığında yüzünde temkinli bir ifade vardı. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Elimi uzatıp kısaca sıkarken "Ben de," diye karşılık versem de içimden, umarım memnun kalırım diye geçirdim. Özgü kafeden çıkarken bir başka masada oturan bir çift hesabı istedi. Onlarla ilgilenirken kitap okuyan Yaman'ın bakışlarını üstümde hissediyordum. Bunu görmezden gelip Nazlı'nın yanına oturdum.

Elimde olmadan "Yakın arkadaşın mı?" diye sordum.

Nazlı bir an duraksadı, cevap verip vermemek de kararsız görünüyordu.

"Eskiden daha yakındık."

Saçlarıyla uğraşırken kıvırcık bir bukleyi parmağına doladı.

"Özgü ile lisede tanıştık."

Dikkatle yüzüne bakarken dudaklarını büzdü. "Sonra bir ara abimle çıkmaya başladılar."

Bu sözler mideme taş gibi oturdu. Oğuz ve Özgü, sevgili miydiler? Kalp atışlarım hızlanırken içime dolan keskin hislere engel olamadım. Kendime karşı biraz cesur olsaydım bu hislerin kıskançlık olduğunu itiraf edebilirdim. Ama kendimden bile kaçabiliyordum çoğu zaman.

İfadesiz bir sesle "Ayrıldılar mı?" diye sorduğumda Nazlı başıyla onayladı.

"Üniversite zamanlarında olan kısa bir ilişkiydi. Açıkçası Özgü'nün abime karşı ilgisi olduğunu en başından beri biliyordum, beni şaşırtan abimin ona karşılık vermesi."

Bu sözler kafamı iyice karıştırmıştı. "Bu normal değil mi? O çok güzel bir kadın."

"Biliyorum ama nasıl söylesem, bence abim ona hiç o gözle bakmıyordu. Baksaydı bilirdim."

Gözleri uzağa dalarken kısa bir an sessiz kaldı. Geçmişi düşünüyor olmalıydı.

"Şaşırdığım asıl konuysa Özgü'nün onu terk etmesi."

İşte bu yanıtı, hiç beklemiyordum. Kaşlarım şaşkınlıktan öyle havalanmıştı ki saç diplerime değecekti.

"Gerçekten mi?" diye soluduğumda Nazlı başıyla onayladı.

"Abim, biraz ketum biridir. Bu sanırım Özgü'nün geri çekilmesine neden oldu."

Duyduklarıma bir anlam verememiştim. "İyi de onu tanımıyor muydu?" diye konuştuğumda Nazlı tatsız bir şekilde güldü. "Sanırım sevgili olduktan sonra değişmesini bekliyordu. Ona karşı daha açık olacağını düşündü."

Kuruyan dudaklarımı dilimle ıslattı. "Bu çok mu imkânsız bir şey?"

Nazlı iç çekerken "Evet," dedi.

Daha fazla soru sormak istiyordum. Mesela Oğuz, onu terk eden kadını seviyor muydu? Muhtemelen seviyor olmalıydı yoksa neden yanında çalıştırsın ki? Midemdeki taşın büyüdüğünü hissettim. O kadına rağmen bana yanaşmış ve aklımın karışmasına neden olmuştu. İçimde alevlenen öfke beni hazırlıksız yakaladı.

Öfkemi zar zor bastırıp "Neden hâlâ yan yana çalışıyorlar?" diye sordum.

Bu kadar meraklı biri değildim ve daha önce hiç bu kadar çok soru sormamıştım. Yine de kendime engel olamamıştım. Muhtemelen bu durum Nazlı'nın da dikkatini çekmişti ama bozuntuya vermeden omuz silkti. "Bu çok eski bir mevzu. Bu durumu aştılar."

Yüzümü buruşturdum. Bu aşılacak bir durum değil ki! Nazlı'nın masanın üstünde duran telefonu çalınca sohbetimiz yarım kaldı. Telefona bakınca Oğuz'un aradığını gördüm. Nazlı cevaplayacağı sırada Yaman "Bakar mısınız?" diye seslenince yavaşça doğrulup ona doğru ilerledim.

"Buyurun?"

Yaman ufak bir gülümsemeyle "Menüyü alabilir miyim?" diye sordu. Başımla onaylayıp menüyü getirmek için sırtımı döndüm. İlerideki masanın üstünde duran menüyü alıp Yaman'a verdim.

"Teşekkür ederim Süveyda."

Sessiz kalmayı tercih ederken Yaman, menüyü açıp inceledi. Kısa bir süre ardından başını kaldırıp "Filtre kahve alabilir miyim?" dedi.

"Tabii," deyip mutfağa doğru ilerledim. Siparişi hazırlarken Nazlı mutfak kısmına geldi. Başımı kaldırıp ona baktığında esmer teninin solduğunu gördüm. Endişeli bir sesle "İyi misin?" diye sorduğumda Nazlı başıyla onayladı ve "İyiyim," diye cevap verdi.

"Pek iyi görünmüyorsun."

Yüzünü buruşturup "Sadece midem bulanıyor," dedi.

"Bir şey ister misin, kraker falan?"

Başını iki yana doğru salladı. "Birazdan geçer. Abim de yoldaymış."

Ondan bahsetmek bile nabzımı hızlandırıyordu. Nazlı'ya sırtımı dönüp siparişle ilgilenirken ifadesiz bir sesle "Dün de uğradı," dedim.

"Öyle mi?" dediğinde sesi şaşkındı. Sırtını tezgâha yaslayıp "Bayağıdır görüşemedik, en son o yazar bozuntusunun geldiği gün gelmişti," dediğinde sesindeki özlem, beni gülümsetti. Birbirlerine çok düşkünlerdi, aralarındaki bağa imreniyordum.

"Ee, peki ne yaptınız dün?"

Meraklı bir ifadeyle sorduğu soru, gerilmeme neden olsa da belli etmemeye çalıştım. Kahveyi ve fincanı bambu tepsiye yerleştirirken "Hiç, beni eve bıraktı," dedim.

Nazlı ile göz göze gelmekten kaçınıyordum. Tepsiyi elime aldım fakat önümde dikilen Nazlı gitmeme engel oldu.

"Başka?" diye üstelediğinde gözlerinde yaramaz parıltılar vardı. Gülümsemeye çalışırken sakin bir şekilde "Başka bir şey yok," dedim ve yanından geçmek için hareketlendim.

Aceleci adımlarla Nazlı'dan uzaklaşırken daha fazla soruya maruz kalmadığım için rahat bir nefes aldım. Yaman ise kitabını kapatmış gelmemi bekliyordu. Beni görünce gözlerindeki hayranlıkla "Selam," dedi.

Siparişi masaya bıraktıktan sonra boşalan tabağı aldım.

"Başka bir şey ister miydiniz?"

Formalite gereği sorduğum soru üzerine dudaklarında hınzır bir gülümseme oluşurken başını hevesle aşağı yukarı doğru salladı. "Evet."

"Nedir?"

Doğal bir şekilde "Numaran?" dediğinde oflamamak için kendimi zor tuttum.

Sertçe "Afiyet olsun," deyip uzaklaşacağım sırada Yaman telaşla "Yine şaka yaptım," diye atıldı.

Ona sertçe bakmaya devam ediyordum. Bir yandan tavırları komik gelse de taviz vermek istemiyordum. Yaman yanağına düşen saçı geriye doğru atarken "Kitap tavsiyesi istiyorum," diyerek konuyu değiştirdi.

"Hangi tarz kitaplar okuyorsunuz?"

Sorum üzerine başını yana eğdi. "Sen hangi tarz kitaplar okuyorsun?"

Kaşlarımı çatarken "Ben mi?" dedim. Başıyla onayladı ve "Senin okuduğun ve sevdiğin tarzda kitapları merak ediyorum, önerdiğin varsa almadan gitmek istemem," dedi.

"Bir dakika," deyip yanından ayrıldım ve raflara doğru ilerledim. Aradığım rafı bulmam pek de uzun sürmemişti. Daha dün okuduğum Bilinmeyen Bir Kadının Mektubu kitabını aldım, ardından Korku, Vadideki Zambak ve Emma'yı eklediğim sırada kafenin kapısı açıldı.

Ensemdeki tüyler diken diken olurken kimin geldiğini görmemiş olsam bile tüm kalbimle hissetmiştim. Bu farkındalık dilimi damağımı kurutmuştu. Ufak bir nefes alırken kaçamak bir bakışla kapıya doğru baktım ve hislerimde yanılmadığımı gördüm. Oğuz Sarhan tüm heybetiyle kapıda durmuş bana bakıyordu. Göz göze geldiğimizde

dudaklarında oluşan ufak kıvrılma, kalp atışlarımı mümkünmüş gibi daha fazla hızlandırdı. Oğuz başıyla selam verince gergin bir şekilde gülümseyip önüme döndüm. Aklıma yine Özgü gelmişti... Dudaklarımı birbirine sıkıca bastırdım, sağduyulu yanım sabaha oranla daha baskındı. Bu adamdan uzak durmam gerekiyordu. Tuttuğum kitapları sıkıca kavrayarak elini çenesine koymuş beni izleyen Yaman'a doğru yürüdüm.

Kitapları masasına koyarken "Sevdiğim birkaç kitap," dedim.

Kitaplara kısaca baktı. "Güzel görünüyorlar, alacağım."

Durumun garipliği karşısında gülmemek için kendimi zor tutuyordum.

"Peki Yaman Bey."

Aslında hoş bir adamdı ama ilgimi çekmiyordu, cevap vermeden yanından ayrıldım ve önüme döndüğümde Oğuz'un kısılı gözlerle beni izlediğini gördüm. Yüzündeki ifadeden ne düşündüğü anlaşılmıyordu. O sırada mutfaktan çıkan Nazlı kocaman bir gülümsemeyle ona doğru ilerledi. Oğuz'un yüzündeki ifade anında gevşerken eğilip kardeşine sarıldı. Bakışlarımı onlardan çekip başka bir masaya döndüm. İki genç kız su istiyordu. Onlara istediklerini getirmek için mutfağa ilerlediğimde orada bir süre durup sakinleşmeye çalıştım.

Elimle yüzümü sıvazlarken derin nefesler alıp veriyordum. Dün aşılan sınırları zihnimde tekrar belirginleştirdim. Patronumun patronu olan adamdan elimden geldiğince uzak duracak ve mesafeyi koruyacaktım. Daha fazla sohbet etmek ya da baş başa vakit geçirmek yoktu. Kalbimdeki duvarlar yükselirken sırtımı dikleştirip elimdeki suyla mutfaktan çıktım ve kızlara suyu uzattım. Ardından içimdeki çatışmalara inat, mesafeli bir gülümsemeyle Nazlı ve Oğuz'a doğru ilerledim.

Oğuz'un bakışları anında beni bulmuştu. "Hoş geldiniz."

Mesafeli tavrım karşısında şaşırmışsa bile bozuntuya vermeden gözlerime baktı. Dün yakından baktığım gözleri bugün açık bir kahverengiye dönmüştü. Ona bu kadar yakın olmak dün akşamı hatırlatıyordu. Yanaklarım kızarmaya başladı, parmaklarının dokunduğu tenim sızlıyordu.

"İstediğiniz bir şey var mı Oğuz Bey?"

Cevap veremeden Nazlı araya girdi. "Niye bey diyorsun ki?" diye sordu yüzünü buruşturarak. "Bence sen de abi diyebilirsin."

Gözlerim irileşirken Oğuz "Ne abisi?" diye parladı.

Nazlı masum bir şekilde gözlerini kırpıştırdı. "E abisi yaşındasın, hem bey çok resmî."

Gergince boğazımı temizlerken Oğuz ters bir şekilde Nazlı'ya baktı. "Yaşlı mıyım ben Nazlı?"

Nazlı telaşla konuşmaya başladı. "Ne alakası var ya ben sadece resmiyet kalksın diye abi desin dedim."

Oğuz alayla homurdandı. "Yok istersen amca desin. Fesuphanallah," diye söylenirken "Ben size çay getireyim," diyerek arkamı dönüp uzaklaştım.

Ona abi falan demeyecektim! Tamam uzak durabilirdim ama abi demek... Başımı iki yana doğru sallarken gergince kıkırdadım. Bey demek iyiydi... Tuttuğum nefesi yavaşça dışarı üfledim. Ellerimdeki titremeyi görmezden geldim ve daha fazla düşünmeyi reddederek çayı ince belli bardağa doldurdum. Kalbimin gümbürtüsü kulaklarımda çalınıyordu. Ellerimi birkaç kez sıkıp bıraktıktan sonra daha sakin bir şekilde bardağı alıp yanlarına ilerledim. Masanın üstüne bıraktığımda Nazlı sıcak bir gülümsemeyle "Teşekkür ederim Süveydacığım," dedi.

Zoraki bir gülümsemeyle karşılık verdiğimde Yaman "Süveyda, bakar mısın?" diye seslendi.

Nazlı'nın kaşları havalandığın gülmemek için kendini zor tutuyordu. İmalı bir sesle "Oo, ne bu samimiyet?" dediğinde dik dik yüzüne baktım. Boğazını temizleyip "Tamam kızma," dediğinde doğruldum. Oğuz memnuniyetsiz bir ifadeyle "O kim?" diye sorduğunda gerildiğimi hissettim.

"Süveyda'nın yeni hayranı."

Uyaran bir tonla "Nazlı ya," dedim.

Nazlı kıkırdarken "Neyse, bekletme sen adamı," dediğinde başımı bezgince iki yana doğru sallayıp uzaklaştım.

"Buyurun Yaman Bey?"

"Çay alabilir miyim?"

Boşalan kahve bardağını alıp istediği çayı getirmek için uzaklaştım. Mutfağa girdiğimde sırtımı tezgâha yaslayıp yorgunca gözlerimi yumdum. Daha bir iki saattir buradaydım ama çok yorgun hissediyordum. Elimi boynuma yerleştirip yavaşça düğümlenen kaslarımı ovdum. Bir an önce bugünün bitmesini istiyordum. Derin bir nefes alıp birkaç saniye içimde tuttum. Yavaşça dışarı verdikten sonra

gözlerimi açtığımda donakaldım. Kapının önünde dikilen Oğuz, dikkatli gözlerle bana bakıyordu. Hızla doğrulup "Bir şey mi istemiştiniz?" diye sordum.

Sorumu görmezden gelip "Solgun görünüyorsun," dediğinde yüzümü asmamak için kendimi zor tutuyordum. İşte yine aynısını yapıyor ve sınırlarımı aşındırıyordu, bu sinir bozucuydu. Duruşumu dikleştirip dolaptan bardak çıkardım ve "İyiyim," dedim.

Bana yaklaşan adım seslerini işitince gerilsem de bunu belli etmemek için bedenimi sıkıyordum. Beni göz hapsine aldığı için ellerim birbirine dolaşıyordu, oflamamak için kendimi zor tuttum.

"Bir sorun mu var?"

Hareket etmeyi keserken yan gözlerle ona baktım, içimde kopan fırtınaların aksine bakışlarım sakindi. Fırtına öncesi bir sessizlikti bu. Başımı yana doğru eğip katı bir sesle "Hayır, bir sorun yok," dedim. Sonra Nazlı'nın sözlerini hatırlarım. "Size abi dememi ister misiniz?"

Kaşları çatıldı. "Yok artık."

Gülmemek için dudaklarımı birbirime bastırdım. "Benden büyüksünüz sonuçta."

Boğazını temizledi. "Hiç duymadın mı?" dediğinde bana doğru bir adım attı. Aramızdaki mesafe azalınca gergince yutkundum. Yakınlığı kanımı kaynatıyordu.

"Neyi?"

Sesim son derece kısıktı. Bana doğru yaklaşmaya devam etti. İyice yakındı şimdi. Başını bana doğru eğdiğinde nefesini yüzümde hissediyordum.

"Abi deme lazım olur."

Gözlerimi kırpıştırırken bir adım geri çekildim. "D-duydum da bu durumla ne alakası var ki?"

"Emin ol çok alakası var."

Böyle yaptığında elim ayağım birbirine giriyordu. "Neyse ki size abi demiyorum."

Çay fincanını alıp "İşime dönmem gerekiyor," diye ekledim.

"Süveyda dün gece..." dediği sırada gözlerimde bir an kıvılcımlar çaktı.

Dişlerimin arasından "Ne olmuş dün geceye?" dediğimde sesimde yalancı bir tatlılık vardı ve o, bu tatlılığa kanmayacak kadar zekiydi.

Cümlesini tamamlamak yerine "Yine sınırlarının arkasına saklanmışsın," dedi.

Çenemi havaya kaldırıp "Oradan hiç çıkmadım," dediğimde gür kaşları çatıldı.

"Neden duvarların bu kadar sert?"

Bu cümle, göğsümde yer edinen, unutmak istediğim yarayı kaşındırdı. Hayatı zorluklarla dolu birine sorulacak bir soru değildi bu. Boğazımda yer edinen düğümü gidermek adına yutkundum ve soğukça "Böylesi daha iyi," dedim. Beni dinleyen Oğuz, düşünceli bir ifadeyle uzun uzun gözlerime baktı. İtiraz etmesini bekledim ama beni yanılttı. Sakince yana doğru çekilip gitmem için alan tanırken "Peki, istediğin gibi olsun," dedi.

Bu tepkiye şaşırsam bile bozuntuya vermeden "İzninizle," deyip kapıya doğru yürüdüm.

Sessizce "Şimdilik," dediğinde kalbim sekteye uğradı ve zaman bir an için durdu. Basit bir kelimeyle dünyamı, saniyeler içinde alt üst etmeyi başarmıştı.

•

İnstagram adresim umtantn. Bana buradan ulaşabilirsiniz

BÖLÜM 11: SINIR

Keyifli okumalar dilerim
Oğuz'a bi kalp?♡
#Dolu Kadehi Ters Tut Sedef Sabüktekin • Gitme
Sözle ve dille değil, eylemle ve içtenlikle sevelim.
İnsan Neyle Yaşar? Lev Nikolayeviç Tolstoy
⛓

Aynadaki yansımama doğru ilerlerken elimdeki rujun kapağını açtım. Koyu kırmızı renginde olan mat ruju sürüp sürmemekte kararsızdım. Daha önce hiç kullanmadığım bir renkti. Benim için hep fazla cesur bir renk gibi geliyordu. Kaşlarım bir an için çatılsa da sürmeye karar verdim. Yeterince yapmak istediğim şeyleri ertelemiştim zaten, bunu daha fazla yapmak istemiyordum. Geç kaldığım hayatıma yetişmem gerekiyordu. Bunu bir rujla yapamazdım elbette ama kafam olan şeyleri yavaş yavaş hayata geçirecektim.

Ruju dikkatle dolgun dudaklarıma yedirdim. Beyaz tenimde çarpıcı durmuştu. Bir adım geriye gidip aynadaki aksimi inceledim. Yarın yeni bir yılın başlangıcı olacağı için Nazlı ufak bir kutlama ayarlamıştı. Ben de bu gece için dün, Nazlı'nın ısrarıyla aldığım elbiseyi giymiştim. Degaje yaka olan siyah, ip askılı elbise, kadifeydi. Boyu midi olsa da uyluğuma kadar uzanan yırtmacı, elbiseye farklı ve cüretkâr bir hava katıyordu, normalde giyemeyeceğim kadar cesurdu. Dar kumaşı sayesinde elbise, bedenime güzel bir şekilde oturmuştu. Düzleştirdiğim saçımın bir kısmını geriye atmıştım sırtımdan aşağı dökülüyordu diğer kısmını ise kulağımın arkasına itelemiştim.

Güzel ve farklı görünüyordum. Ufak bir nefes alıp taksi çağırmak için birkaç gün önce aldığım telefonuma uzandım. Numarayı çevirdikten sonra masanın üstündeki küpeyi aldığım sırada evin kapısı çalındı. Telefon meşgule düşerken kapıya doğru ilerledim. Kimseyi

beklemiyordum. Temkinli bir şekilde kapıyı açtığımda Oğuz'u gördüm. Görmeyi beklediğim en son insan bile değildi. Nefesim kesilirken şaşkınca "Oğuz Bey?" diye soludum.

Kafedeki konuşmanın üstünden tam iki hafta geçmişti ve ikimiz, o günden sonra birbirimizi görmezden gelmiştik. Hem şirkette hem kafede bu durum geçerli olmuştu. Aramızdaki mesafeyi belirginleştirmiştim, Oğuz da bu tavrıma sessiz kalmış ve durumu değiştirmek için hiçbir şey yapmamıştı. Böyle davranması anlamadığım bir şekilde beni hayal kırıklığına uğratsa da aklı başında olan yanım, bu durumdan memnundu. Zaten pamuk ipine bağlı olan hayatımı daha fazla karıştırmak istemiyordum. Şaşkınlığımdan sıyrılınca boğazımı hafifçe temizledim ve yarım şekilde açık bırakılan kapının ardından, "Sizin burada ne işiniz var?" diye sordum.

Kalbim, şiddetli hamlelerle göğüs kafesimi tekmelerken Oğuz, ifadesiz bir sesle cevap verdi.

"Nazlı gelirken seni de almamı istedi."

Bu plandan haberim yoktu ama duyduklarım karşısında şaşırmamıştım çünkü Nazlı'yı artık daha iyi tanıyordum. Bu saatte taksiyle bir başıma onlara gitmeme evhamlı yapısı müsaade etmezdi.

"Anladım," dediğimde Oğuz "Hazır mısın?" dedi.

İçeri girmesi için kapıyı tam açarken "Henüz değil," diye cevapladım.

Oğuz derin bir nefes alıp başıyla onaylarken içeri girdi. Kapıyı kapatırken boştaki elimle gözümün önüne düşen saçımı kulağımın arkasına iteleyip ufak bir nefes aldım ve kokusu içime süzüldü, bu içimdeki paniği arttırdı. Ona bu kadar yakın olmamalıydım, kalbim için bu iyi değildi. Yavaşça yüzümü ona doğru döndüğümde etrafta gezinen bakışları beni buldu. Gözlerinde yanan ışıklar, karanlık göğümdeki yıldızları parlattı. Bakışlarındaki beğeniyi gizlemeden ağır ağır beni inceledi. Kalbimin atışları öyle şiddetliydi ki Oğuz'un duymasından korktum bir an. Tenim bakışları altında ısınırken boğazımdaki kuruluk arttı. Kahverengi ve yeşilin karışımı olan güzel gözlerinde titreşen beğeni, ruhumu ateşe veriyor tenimi tutuşturuyordu.

Akrep zehrini yelkovana akıtırken zaman, yanan bir meşale gibi alev aldı. İkimizi o yangının orta yerine hapsederken sessizlik, buzdan bir

mühür gibi dudaklarıma basılmıştı. Bu yüzden susuyordum ama konuşulmayan sözler, gözlerimizde hırçın denizler gibi çağlıyordu.

Kuruyan dudaklarımı aralayıp küçük bir nefesi yanan ciğerlerime yolladım. Boğuk bir sesle "Bir dakikaya ihtiyacım var," diye geveleyip geriye doğru bir adım attım ve bakışlarımı, Oğuz'un koyulaşan gözlerinden kurtardım. İçimde uyandırdığı hisler yapışkan bir ağ gibiydi ve bir kere düşünce kurtulmak kolay olmuyordu. Ağırlaşan bacaklarımla geriye doğru bir adım daha atıp içine düştüğüm sis bulutundan kurtulmak için ona, sırtımı döndüm. Salonda duran aynaya doğru ilerleyip avucumda sıktığım küpeyi rahat bıraktım. Farkında olmadan sıkı sıkıya tuttuğum küpe, derin bir iz bırakmıştı.

Titreyen elimle kulağıma takıp saçımı düzelttikten sonra aynadan beni izleyen adama baktım. Geriye doğru taradığı açık kestane rengi saçları, rüzgârdan ötürü hafifçe dağılmış ve bir tutam alnına dökülmüştü. Birkaç günlük olan sakalları yüzüne daha sert bir hava katmıştı. Bu gece elaları koyulaşmış, kahverengi benekler, yeşilleri yutmuştu. Sertçe yutkunup onu izlemeye son vermek için irademi zorladım.

"Hazırım," dedikten sonra askıya doğru ilerlemeye başladım ancak Oğuz, sessizce kaşe kabanımı aldı. Dudağının kenarında oluşan kıvrılmayla kabanı giymem için tuttu. Alt dudağımı hafifçe ısırırken ona iyice yaklaşıp bir kolumu içeri geçirdim. Diğer kolumu da giyerken ılık parmakları, enseme dokundu. Bedenimi saran elektriğin yankısını, ayak parmaklarıma kadar hissettim. Bana o kadar yakındı ki göğsü neredeyse sırtıma dokunacaktı, bunun düşüncesi bile bedenimi pelte kıvamına getiriyordu. Başını eğince sıcacık nefesi, çıplak boynuma dokundu. Bedenimi saran tatlı titreme göz kapaklarımı ağırlaştırdı.

Kısık bir sesle "Çok güzel görünüyorsun," diye fısıldadığında, göğsümde rengârenk havai fişekler patladı. "Her zamanki gibi..."

Gözlerimi yavaşça yumup zihnimdeki fısıltıları susturdum ve içimi sıcacık eden duygulara, bir an için olsun izin verdim. Yirmi iki yıllık hayatım boyunca vücudumda sabit olan her şey, değişiyordu. Bu adam beni, iç organlarıma kadar titretiyordu. Bir adım geri çekildiğinde bile bir süre hareket edemedim. Kendime gelmek için gözlerimi kırpıştırdım, titreyen ellerimle saçlarımı düzeltirken Oğuz kapıyı açtı. Siyah topuklu botlarımı giydikten sonra kapıya doğru döndüm. Yüzüm o kadar sıcaktı ki gecenin ayazını severek karşıladım. Bir adım

attığımda merdiven buzlu olduğu için ayağım hafifçe kaydı. Elini anında belime yerleştirip dengemi sağlamama yardımcı olduğunda "Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

Beraber merdivenden indiğimizde üstümdeki kalın kıyafete rağmen vücudumu canlandıran elini ve dokunuşunu hissedebiliyordum. Midemde oluşan kasılmaları görmezden gelip dikkatli adımlarla merdivenlerden indim. Ani bir rüzgâr esince bana doğru yanaştı. Şimdi sıcaklığını daha net hissediyordum. Arabaya yaklaştığımızda uzanıp arabanın yolcu kapısını benim için açtı. Mahcup bir gülümsemeyle arabaya bindim.

Oğuz kişisel alanımdan çıkınca gözlerimi yumup büyük bir nefes aldım. Ondan uzak durmamı imkânsız bir hâle getiriyordu. Başımı iki yana doğru sallayıp kendime gelmeye çalıştım. Oğuz kendi yerine geçince arabayı çalıştırdı. Yola koyulurken ısıtıcı sayesinde araba birkaç dakika içinde ısınmıştı. Sıcak koltuğa iyice sokuldum. Bakışlarım dışarıya kayınca karın serpiştirdiğini gördüm ve dudaklarımda içten bir gülümseme oluştu. Soğuk havaya rağmen karın yağışını izlemeyi seviyordum.

"Radyoyu açar mısın?"

Uzanıp radyoyu açtım. Sevdiğim tarzda şarkı bulmak için kanalları gezinmeye başladım ve birkaç kanal sonunda doksanların şarkılarını çalan bir kanala rastlayınca durdum.

Yamuk bir gülümsemeyle "İyi seçim," dediğinde içtenlikle gülümsedim.

"Okuduğun kitap nasıl gidiyor?"

Sorduğu soruyu duyunca bakışlarımı ona çevirdim. "Uğultulu Tepeler mi?"

Başıyla onayladığında şaşırmamam gerektiğini bilsem de şaşırmıştım işte. Benimle konuşmuyorken bile fazla dikkatliydi.

"Henüz başlarındayım aslında. Fakat yazarın ilk kitabı olmasına rağmen çok güzel ilerliyor."

Başıyla onaylarken "Tek eserinin olması üzücü," dediğinde meraklı bir sesle "Siz okumuş muydunuz?" diye sordum.

"Evet, döneminde yazılan en iyi eserlerden biri. Özellikle aşk ve nefret arasındaki ince çizginin işlenişi eseri çok farklı kılıyor." Kaşları hafifçe çatılırken düşünceli bir sesle devam etti. "Delice ve tutkulu bir aşktı ama sadece bir aşk kitabı olarak da adlandırılamaz."

Sözleri kitaba olan merakımı perçinlemişti. "Bir an önce bitirmek için sabırsızlanıyorum," dediğimde heyecanım sesime de yansımıştı.

Sessiz kalmayı tercih ederken araba durdu. Yol mesafesi kısa olduğu için çabuk gelmiştik. Arabadan inince Oğuz, ona doğru gitmemi bekledi. Nazlı ve Barış'ın evinin bulunduğu rezidansın dışarıdaki otoparkında yürüdüğümüzde etraf sessizdi. Birbirimize yakın bir şekilde kapıya doğru ilerledik. Oğuz şifreyi yazdıktan sonra apartmana girip asansöre doğru sessizce yürümeye devam ettik. Daha önce Nazlı'nın evine gelme fırsatı yakalayamamıştım, bu yüzden buralara yabancıydım. Asansöre binince Oğuz sekizinci kata bastı. Onunla dar bir alanda olmak duyularımı hassaslaştırıyordu. Ortamdaki nabız yükselirken hava ağırlaştı. Bakışlarımı, asansörün kırmızı renkli sayı paneline kilitledim. Sırayla katları takip ederken bakışlarını hissediyordum ve bu, soluklarımın hızlanmasına neden oluyordu. Bu yüzden karşılık vermedim, asansör durunca ise rahat bir nefes aldım ve inmek için hareketlendim.

Kaçamak gözlerle Oğuz'a bakınca dudağının kenarında oluşan kıvrılmayla karşılaştım. Kaşlarım çatıldı, beni gerdiğinin farkındaydı ve bu durum onu eğlendiriyordu. İç çekerken kapıya doğru yürüdük ama zili çalamadan kapı, Nazlı tarafından açıldı. Yüzünde oluşan kocaman bir gülümsemeyle "Hoş geldiniz," diye şakıdı. Aynı gülümsemeyle karşılık verirken bakışlarım Nazlı'nın üstünde gezindi.

Yeşil, ipek olduğunu tahmin ettiğim askılı bir bluz giymişti. Altında da siyah, mini ve dar bir etek giymişti. Çok güzel görünüyordu.

Oğuz ile aynı anda "Hoş bulduk," dediğimizde Nazlı kapıyı kapatıyordu. Üstümdeki kaşe kabanı çıkarıp portmantoya asarken Oğuz, Nazlı'ya sarılıp başının tepesini öptü.

"Nasılsın küçük?"

"İyiyim, beni kırmadığın için teşekkür ederim," deyip geri çekildi. Nazlı bu defa yanıma gelip bana sarıldı. Ufak bir gülümsemeyle "Çok güzel olmuşsun," dediğimde kıkırdadı.

"Teşekkür ederim ama gecenin yıldızı sensin. İyi ki bu elbiseyi aldın, çok yakışmış."

Geri çekilirken "Teşekkür ederim," dedim. Birlikte içeri geçerken mutfaktan gelen Barış da bize eşlik etti. Hayranlıkla evi incelemeye başladım. Ev, sütlü kahverengi ve krem tonlarının hâkim olduğu mobilyalar sayesinde çok hoş görünüyordu.

Kanepeye otururken "Eviniz çok güzel," dedim.

"Ben düzenledim, iç mimariye çok merakım vardı," diyen Nazlı'ya baktım.

Barış, kolunu Nazlı'nın beline dolayıp yanağına ufak bir öpücük kondurdu. "Yetenekli karım benim."

"Biz masayı hazırlarken siz oturun ve keyfinize bakın."

İkisi yanımızdan uzaklaşırken bakışlarım evde gezinmeye devam ediyordu. Karşı duvarı kaplayan fotoğrafları görünce merakıma engel olamayıp ayağa kalktım.

Nazlı, Barış ve Oğuz'un fotoğrafları vardı, hatta Özgü'nün bile dâhil olduğu iki fotoğraf vardı. Yakından inceleyince Nazlı ve Oğuz'un küçük yaştaki fotoğraflarına rastladım. Oğuz Nazlı'dan büyük olduğu için savunmacı bir tavırla yanında duruyordu. O zaman bile parlak gözleri ve masum yüz hatlarıyla çok güzel bir çocuktu. Nazlı ise uzun kıvırcık saçları ve kocaman bir gülümsemesiyle Oğuz'a yaslanmıştı. Başka bir fotoğraf lise çağlarına aitti. İkisi arasında yaklaşık dört yaş bulunduğu için Oğuz lise sonda Nazlı ise lise birde olmalıydı. Oğuz'un kravatı gevşek, saçları dağınıktı yüzünde ise serseri bir gülümseme vardı.

"Çılgın zamanlardı," Oğuz'un şakacı ses tonunu duyunca gülümsedim.

Sahte bir ciddiyetle elimi çeneme yerleştirdim.

"Şaşırtıcı, sizi daha çok ön sıralarda oturan ve çok okuyan çalışkan bir öğrenci olarak hayal etmiştim," dediğimde Oğuz sessizce kıkırdadı.

Salona giren Nazlı ufak bir kahkaha attı. "Abim mi?" dediğinde ses tonu hayret doluydu. Ona doğru dönüp başımla onayladı.

"Hep en arkada oturur hiç ders çalışmazdı ama okulun en çalışkan öğrencisiydi. Yine de okuldan kovulmadan liseyi bitirmesi mucize," dediğinde gözlerimi irice açmıştım.

Oğuz ensesini kaşırken "O kadar da değil," diye itiraz etti ama bu çok cılız bir inkârdı.

"Hadi sofraya gelin," diyen Barış ardından masaya doğru ilerledik.

"Abi bir keresinde iki çocuğu hastanelik etmiştin."

Kaşları çatılırken "Hak etmişlerdi," dedi.

Nazlı gözlerini devirirken "Bana laf attı diye sorunlu bir çeteyle de kavga ettin," dediğinde omuz silkti.

"Kendin sebebini açıklıyorsun."

"Bir keresinde de Özgü'ye sulandığı için bir öğretmene yumruk atmıştın. Sırf çok zeki olduğun için seni okuldan atmadılar."

Özgü'nün adını duyduğum an tadım kaçtı. Gülümsemeye çalışırken yavaşça masaya oturdum. Oğuz da hemen yanıma otururken "Onun daha beterini hak ettiğini biliyorsun Nazlı," diye geveledi.

Nazlı dudaklarını büküp karşımıza oturduğunda başını iki yana doğru salladı. "Bence onu tamamen Özgü uydurdu ve yalanı yüzünden uzaklaştırma aldın."

"Neden böyle bir şey yapsın ki?" diye sorduğunda ona ters ters bakmamak için kendimi zor tuttu.

Su bardağına uzanırken Nazlı'dan önce cevap verdim. "Muhtemelen dikkatinizi çekmek istemiştir." Sesim kuru çıkmıştı.

Nazlı "Kesinlikle öyle," diyerek onayladı.

Oğuz sessiz kalmayı tercih ederken Nazlı ortamı yumuşatmak adına tekrar gülmeye başladı. "Şeyi hatırlıyor musun? Sana takık bir kız vardı, neydi adı Beyza mıydı?"

Oğuz sertçe "Bade," dediğinde irkildi. Nazlı daha fazla kahkaha atmaya başladığında iyice merak etmeye başladım.

"Evet evet, Bade."

Eliyle yüzünü yelpazeledi, biraz daha sakinleşince konuşmaya başladı. "Ders sırasında bütün okulun panosuna Oğuz'un resmini yapıştırıp renkli kâğıtlara ona duyduğu hisleri yazmıştı. Oğuz'un yüzünü görmeniz lazımdı, kıpkırmızı olmuştu."

Kendimi tutmaya çalışsam da dayanamamış ve gülmeye başlamıştım. "Oğuz'un sinirlendiğini duyunca bir ağladı görmeniz lazım. En son fenalaşınca ambulans çağırmak zorunda kaldılar."

Daha şiddetli güldüğümde Oğuz ise homurdanıyordu. "Daha komiğine hazır mısınız? Kız cuma günü İstiklal Marşı'nı söylemek için sıraya dizildiğimizde mikrofonu kapıp, tüm okulun önünde Oğuz'dan özür diledi."

Oğuz yüzünü buruşturup rahatsız olmuş bir sesle "Komik değildi," dedi fakat onun hâricinde hepimiz gülüyorduk.

"Bir ay boyunca okulda bu mevzu konuşuldu."

Sertçe "Tüm okula rezil olmuştum," diye söylendiğinde yanaklarında hafif bir kızarıklık oluştu. Bunu fark edince daha çok güldüm.

"Aga bence utanması gereken kişi sen değilmişsin," diyen Barış'a bakıp rahatsız olmuş bir sesle "Herkes bana bakıyordu," dedi.

"Konuyu değiştirin artık, kızı hatırlamak bile tüylerimi ürpertti," dediğinde daha fazla gülmemek için elimi dudaklarıma bastırdım.

Nazlı saçını geriye doğru atarken "Acaba şimdi nerede?" diye sorduğunda Oğuz gözlerini devirdi.

"Bulmuştur bela olacak birisini."

Üstündeki ilgiyi dağıtmak için bana döndü. "Sen nasıldın lisede?"

Liseyi hatırlayınca gözlerim bulutlandı. Hayatım iki kısma ayrılıyordu, babam ölmeden önce ve babam öldükten sonra... Babam arkamda duran sırtımı yasladığım koca bir dağdı. O dağ yıkılınca hayatım tepetaklak olmuştu. İki farklı kız olarak yaşamıştım. Öncesinde neşeli ve haylaz biriydim sonrasında ise içe kapanık biri olmuştum. Omuz silkerken dalgınca "Daha çok kendi hâlimdeydim," diye cevap verdim.

Nazlı yemekleri servis ederken "Sınıfın çalışkan kızıydın değil mi sen?" dediğinde dudak büktüm. Babamın vefatından sonra derslerim de bir süre kötüye gitmişti. Bu yüzden "Pek değil," dedim.

Nazlı bu defa Barış'a dönüp gözlerini kıstı. "Sen kesin çok çapkındın Barış."

Barış'ın gözleri irileşirken "Ne alakası var ya?" deyip suyuna uzandı.

Kocasına ters ters bakıp gözlerini kıstı. "O elektriği alıyorum ben senden."

Barış gülümsemeye çalışarak karısının elini tuttu. "Yok yok, yanlış alıyorsun."

Yemeğe başladıklarında Nazlı hâlâ ikna olmamıştı. "Sus Barış, sus. Unutmadım Ayşelerini Zeyneplerini."

"Ne Ayşe'si ne Zeynep'i, Nazlı'm ya."

Nazlı patates püresinde bir çatal alırken "Nazlı'm deme bana, pis çapkın," diye söylendi.

Şimdi gülme sırası Oğuz'a geçmişti. Barış konuyu değiştirme adına ayağa kalkıp mutfaktan soğutulmuş kırmızı şarabı getirdi. Hepimizin kadehlerine doldururken Nazlı'yı es geçmişti. Daha önce yakın arkadaşım olan Şeyma ile şarap içtiğim için tadına aşinaydım. Fakat o evlendikten sonra pek görüşememiştik ve uzun zamandır öyle bir ortamım olmamıştı. Kadehe uzanıp minik bir yudum aldım. Tadına

alışmak için kendime izin verirken sohbet şimdi daha sıcak ilerliyordu. Bu ortamda oldukça mutluydum. Onların yanında çok kaygısız ve huzurlu hissediyordum, bu benim için bulunmaz bir nimetti. Şarabımı içmeye devam ederken Nazlı ve Barış'ın atışmaları yüzümde içten bir gülümseme oluşturmuştu. Nazlı birden bize doğru döndü ve heyecanlı bir sesle "Size bir şey itiraf etmem lazım," dedi.

Oturuşumu dikleştirirken merakla bakıyordum.

Oğuz temkinli bir sesle "Nedir?" dediğinde derin bir nefes aldı ve bir çırpıda konuştu.

"Hamileyim."

Bu söz, ortamda bomba etkisi yaratırken ilk tepki veren ben oldum. Ufak bir çığlıkla ayağa kalkıp Nazlı'ya doğru ilerledim. Onu sıkıca kucaklarken "Çok sevindim," dedim.

Sıkıca sarıldıktan sonra geri çekilip dolu olan gözlerine baktım.

"Mükemmel bir anne olacaksın," dediğimde Nazlı'nın gözlerindeki yaşlar süzüldü.

Zor da olsa geri çekildiğimde Oğuz ağır ve şaşkın adımlarla Nazlı'ya doğru ilerledi. Yüzündeki ifadeyi adlandırmak zordu. Hüzün ve mutluluk şaşkınlıkla karışmıştı.

"Ben şimdi dayı mı oluyorum?" dediğinde sesi kısıktı.

Nazlı başıyla onaylarken yaşlar akmaya devam ediyordu. Oğuz kollarını açıp "Gel buraya küçük cadı," dediğinde Nazlı, hızlı adımlarla ona ilerleyip sıkıca sarıldı. Dolan gözlerimdeki yaşları itelemek için gözlerimi kırpıştırdım. Ufak bir nefes alıp Barış'a doğru döndüm.

"Tebrik ederim," dediğimde utangaç bir gülümsemeyle teşekkür etti. Oğuz, Nazlı'dan ayrılınca bakışları Barış'a döndü.

"Baba mı olacaksın lan sen?"

Barış hevesle başını salladı. Oğuz ona da sarılıp tebrik ettikten sonra yerlerine oturdular ama şimdi ortam daha duygusaldı.

"Yılı böyle güzel bir haberle kapattığınız için çok şanslısınız."

Barış'ın sözleri üzerine gülüştük. Barış ayağa kalktı kadehlerini tazelerken kanımda gezen alkolün farkındalığıyla gevşemiş ve sıcaklamıştım. Tüm gerginliğim kaybolmuş sürekli gülümsüyordum. Masadan kalkıp kanepelere oturduk. Nazlı, Barış'a sokulurken yorgunca esnedi.

"Sürekli uykumun gelmesi gerçekten kötü."

Yavaşça güldüğümde Oğuz'un gözleri beni buldu. Baygınlaşan gözlerimi anında ona çevirdim ve günler sonunda belki de ilk defa karşılık verdim. Uzun uzun gözlerine bakıp sınırlarımı bir geceliğine de olsa ateşe verdim. Oğuz hâricindeki şeyler silinmişti. Her şeyi boş verip ona kapılmam öyle kolay olurdu ki... Hafifçe iç geçirdiğimde bana eğildi. "Ne düşünüyorsun?"

Sorusunu duyunca kadehimi dudaklarıma yaslayıp şaraptan bir yudum daha aldım. Düşüncelerimi dile getirecek kadar sarhoş olmamıştım.

Nazlı "On iki olmasına az kaldı," diyerek beni bir cevap vermekten kurtardı.

Barış kıkırdarken "Bence yeni yıla uyuyarak gireceksin," dedi.

"Panda oldum iyice."

Nazlı'ya doğru döndüm. "Kaç aylık?"

Nazlı utangaç bir gülümsemeyle "İki aylık olmuş," deyip mutlulukla iç geçirdi.

"Cinsiyetini merak ediyorum."

Nazlı'nın gözleri parlarken "Ben de ama kesin erkek olacak," dediğinde Barış homurdandı.

"Bence kız olacak, görürsünüz. Ama en önemlisi sağlıklı olsun."

Oğuz da onu onaylarken başımı koltuğa yaslayıp kadehi tekrar dudaklarıma yasladım ama boşalmış olduğunu gördüm. Dudaklarımı sarkıtırken doldurmak için ayağa kalktım. Adımlarım sendeleyince tahmin ettiğimden daha sarhoş olduğumu fark ettim. Kanepeye geri oturduğumda Oğuz uzanıp kadehimi aldı. Sessizce kalkıp kadehimi doldurduktan sonra gelip yanıma oturdu ve bana uzattı.

Gevşemiş bir ifadeyle "Teşekkür ederim," diye mırıldandığımda sessizce beni izlemekle yetindi.

"Sorumu cevaplamadın?"

Kaşlarım çatılırken yavaşça "Birçok şeyi aynı anda düşünüyorum," diye cevapladım. Büyük bir yudum alırken tekrar gülümsedim. "Şu an en çok sınırları."

Bilmezden gelerek "Hangi sınırlar?" diye üsteledi.

Kaşlarım çatarken "Cevabını bildiğiniz bir soru," diye somurttum.

Bıyık altından güldü. "Peki ne âlemdeler?" diyerek soruyu değiştirdi.

Elimi boynuma yerleştirip yavaşça kaşıdığımda yakıcı bakışları, boynuma kaydı.

"Sınırlar zorlanıyor." O böyle derin derin baktığı zaman tüm netlikler silikleşiyordu.

"Nazlı uyuyakaldı, ben onu uyutayım. Siz keyfinize bakın."

Barış, Nazlı'yı kucaklarken "İyi geceler," diye seslendim.

Şu an alkolün etkisindeydim, bu yüzden itirafımın ağırlığının farkında değildim. Puslu bakışlarımı tekrar karşımda oturan adama çevirdim ve gizleyemediğim bir hayranlıkla yüzüne baktım. O kadar güzel bir yüzü vardı ki ona bakmaya doyamıyordum.

Kaşının kenarındaki soluk ize bakarken "Bu nasıl oldu?" diye sordum.

Oğuz kısaca "Küçük bir kazaydı," diyerek geçiştirdi.

Başımı yana doğru eğdim. "Sınırların silinmemesi lazım," deyip iç çektim.

"Neden?"

Omuz silkerken ufak bir yudum daha aldım. "Tehlikeli," diye fısıldadığımda Oğuz "Tehlikeli mi?" diye tekrarladı.

"Benim için öyle." Gözlerim, gözlerinde asılırken saat tam on ikiyi buldu. Dışarda havai fişeklerin sesi duyulurken gözlerimi yumup başımı, yanımda oturan adamın omzuna yerleştirdim. Bu yaptığım ikimizi birden şaşırtmıştı.

"Sana daha sık içki içirmem gerek," dediğinde sesinde muzip bir ton vardı. Kıkırdarken iyice ona doğru yanaştığımın farkında değildim. Kokusunu teninden solurken hiçbir şeyin önemi yok gibiydi. Sabah olunca zar zor hatırlayacağım bu anılar için, kendime kızacak çok vaktim olacaktı nasılsa. Şimdi elimde olan anı, bir daha bulmayacağımı biliyordum. Bu yüzden kımıldamadan öylece durdum.

"Öyle güzelsin ki..."

Oğuz'un kısık sesle sarf ettiği sözleri, kalbimde yeni bir devrimin yankısıydı.

"Öyle çok..." diye devam etti.

Zihnimde yeni bir isyanın ayak sesleri duyuluyordu.

Oğuz'un sıcak avuçları saçlarımda gezinmeye başladığında hissettiğim yoğun hisler yüzünden ağlamak istedim. Saçlarımda gezinen şefkatli dokunuşu, kalbimdeki soğukluğu gideren sıcak bir

nefesti. İçim ağır ağır ısınırken bir damla gözyaşı, kapalı göz kapaklarımdan şakağıma süzüldü ve siyah gömleğine aktı.

"Özelsin Süveyda," deyip iç çekti. "Sen kalbime özelsin."

Bazı yenilgiler daha fazla acı veriyordu. Bazı kabullenişler daha fazla yaralıyordu. Ve bazı hisler, hiç söz dinlemiyordu, tüm yasakları çiğneyecek kadar gözü kara oluyordu. Kalbimi ele geçiren hisler gibi...

*****

Yeni yılın uğur getireceğine dair söylemlere inanmayı birkaç yıl önce bırakmıştım. Çünkü bir yeni yıl sabahı Cemil, hayatıma girmişti. Yeni yıl değil, insanlar getiriyordu; şansı, uğuru, mutluluğu... Bu yüzden sabah uyandığımda benim için diğer günlerin aynısıydı, tek sorun kendi evimde değildim.

Şaşkınca etrafa bakındığımda Nazlı'nın evinde olduğumu gördüm. Elimi ağrıyan başıma yerleştirip yavaşça doğruldum. Dün akşam oturduğum kanepede uyumuştum. Üstümdeki krem battaniyeyi iteleyip saçlarımı geriye doğru attım. Başımdaki ağrı şiddetlenirken yutkunmaya çalıştım ama ağzım kupkuruydu. Odada benden başka kimse yoktu.

Neler olup bittiğini anlamaya çalışırken yavaşça ayağa kalkıp üstümdeki elbiseyi düzelttim. Mutfaktan birtakım sesler geliyordu, oraya uğramadan önce misafir banyosuna girdim. İhtiyaçlarımı giderdikten sonra ellerimi yıkamaya başladım. Başımı kaldırıp aynadaki aksimi görünce yüzümü buruşturdum.

Banyo dolaplarını açtığımda makyaj temizleme suyuna ve pamuklara rastlayınca rahat bir nefes aldım. Bir an önce dün geceki makyajımdan kurtulmak istiyordum. Dağılan göz makyajımı iyice temizledikten sonra yüzümü soğuk suyla yıkadım. Banyodan çıkarken kafam karmakarışıktı.

Dün gece yaşananlar bölük pörçüktü. Hatırlamak için kendimi zorlarken alnımdaki kırışıklar arttı. Mutfağa doğru ilerlediğimde kahvaltı hazırlayan Nazlı ile karşılaştım.

Tarazlı bir sesle "Günaydın," dedim.

Büyük bir gülümsemeyle bana doğru döndü. "Günaydın."

Mahcup bir ifadeyle "Uyuyakalmışım," dediğimde Nazlı kıkırdadı.

"Alkole benden sonra en dayanıksız kişi sensin."

Yüzümü buruştururken masanın üstünde duran sürahiyi alıp suyu bardağa doldurdum. Kana kana içtiğim sırada anılar, sağanak bir

yağmur gibi ansızın bastırdı. Dün gece o kanepede Oğuz ile oturuyordum. Konuşmaları net hatırlamasam da bakışları aklımdaydı ve dokunuşu...

Oğuz saçlarımı okşamıştı ve ben... Başımı Oğuz'un omzuna yaslamıştım. Su boğazımda kalınca deli gibi öksürmeye başladım. Yüzüm o kadar kızarmıştı ki yanaklarımdan alev çıkacak gibiydi.

"İyi misin?"

Nazlı'nın endişeli sesini duyunca gözlerimi kırpıştırdım. İyi değildim, dün geceden sonra nasıl iyi olabilirdim ki? Başımla onaylarken bardağı masanın üstüne bıraktım. Neler konuştuğumuzu hatırlamaya çalışıyordum ama başaramıyordum. Nazlı kahvaltıyı hazırlamaya geri döndüğünde tedirgince "Oğuz Bey de burada mı?" diye sordum. Nazlı salatalık dilimini ağzına atarken başını iki yana doğru salladı.

"Yok, gece gitmiş o."

Rahat bir nefes alırken omuzlarım çöktü. Burada olmamasına çok sevindim, şu an onunla karşılaşmaya hazır değildim. Hoş uzun bir süre de hazır olacağımı sanmıyordum.

"Günaydın hanımlar."

Barış uykulu bir ifadeyle mutfağa girerken karısına doğru ilerledi. Tam yanağını öpmek için eğildiği sırada Nazlı, elindeki bıçakla ona doğru döndü ve gözlerindeki sert ifade, Barış'ı durdurmaya yetti. Tedirgin bir sesle "N-Nazlı'm?" dediğinde Nazlı ona doğru tehditkâr dolu bir adım attı.

"Nazlı'm deme bana Barış."

Barış'ın gözleri irileşirken masumca "Niye hayatım?" diye sordu.

"Sabah kadar rüyamda seni, Ayşe ve Zeynep ile gördüm."

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

Barış bezgince oflarken "Onlar kim ya?" diye söylendi.

Nazlı omuz silkip salatalıklara geri döndü. "Sus Barış, o kızıl Ayşe'yi ve sarışın Zeynep'i unuttum ayakları yapma bana, yemiyorum çünkü."

Barış'ın kaşları çatılırken başını kaşıdı ve düşünmeye başladı. "Ha onlar," dediğinde Nazlı öyle sert baktı ki arkamı dönüp sessizce güldüm.

Hamileyken Nazlı, Nazlı değildi. Sandalyeye oturup onları izlemeye devam ettim. Barış yavaşça karısına doğru süzülüp Nazlı'nın itirazlarına aldırmadan kolunu beline doladı.

"Aşkım milattan önce kalmış hikâyeler onlar. Canını sıkmaya bile değmez."

Nazlı omuz silkip "Bana ne?" diye sızlandığında Barış eğilip saçlarını öptü.

"Senden sonra her şeyi sildim ben."

Bu sözler işe yaramış olmalı ki Nazlı yumuşamaya başlamıştı. Çenemi elime yaslayıp romantik bir film izler gibi onları seyrediyordum.

"Senden başkasını görmez gözlerim, biliyorsun."

Artık Barış tamamen affedilmişti. Nazlı ona doğru sokulurken gülümsedim. İkisi bir arada o kadar tatlıydılar ki ilişkilerine hayran olmamak elde değildi. Masaya oturduklarında atışmaya devam ediyorlardı.

"Hayatım yakışıklı olmak benim suçum mu?"

"Çapkın olmak senin suçun Barış."

"Hayda, mesele yine niye buraya geldi."

Nazlı başını yana doğru eğdi. "Mevzu buradan hiç çıkmamıştı hayatım."

Barış düşünceli bir ifadeyle parmaklarını saymaya başladığında "N'apıyorsun?" diye sordum.

"Doğumu hesaplıyorum, hormonların gazabından ne zaman kurtulacağımı merak ettim de."

Daha fazla dayanamayıp kahkaha attığımda Nazlı başta ters ters ikimize baksa da bir süre sonra dayanamayıp o da gülmeye başladı. Eğlenceli geçen bir kahvaltı ardından Barış beni eve bıraktı. Önce üstümü değiştirip bütün evi güzelce temizledim, ardından sıcak bir duş alıp okumaya başladığım Uğultulu Tepeler'i elime alıp yatağa kıvrıldım. Fakat Oğuz aklımı o kadar meşgul ediyordu ki tüm gün sadece onu düşündüm. Kalbim işgal altındaydı ve her an teslim olacağımı bilecek kadar iyi tanıyordum kendimi...

BÖLÜM 12: KORKU

Keyifli okumalar dilerim, ♥

#Cem Adrian Bu Şarkı Aşka Yazıldı

Sadece bedenleri, şekilleri, görüntüleri sevenlere ne yazık! Ölüm her şeyi yok edecek. Ruhları sevmeyi deneyin, onlara yeniden kavuşursunuz.

Sefiller • Victor Hugo

⛓

Kolumdaki saate baktığımda çoktan onu geçmiş olduğunu gördüm. Neredeyse gece yarısı olacaktı ama kafede düzenlenen doğum günü partisi bitmemişti. Yorgunca mutfak tezgâhına yaslandım. Nazlı hamileliğinden ötürü rahatsızlandığı için bir saat önce Barış onu hastaneye götürmüştü. Bu yüzden kafede tek kalmıştım. Normalde bu saate kadar kapatmış olurduk fakat bugün doğum gününden ötürü değişiklik yapılmıştı.

İçeri girip baktığımda yavaştan toparlanmaya başladıklarını gördüm. Rahat bir nefes aldım çünkü çok yorgundum. Burayı topladıktan sonra taksi çağırıp eve gidecektim, bu saatte otobüsle uğraşmak istemiyordum.

"Hesabı alabilir miyiz Süveyda?"

Yaman'ın sesini duyunca ona dönüp "Tabii," diye seslendim.

Doğum günün burada kutlama fikrinin Yaman'a ait olduğundan emindim. Yaman bu gece de sürekli beni çağırıp durmuş ve onlara katılmam için ısrar etmişti. Her defasında çalıştığımı söyleyerek nazik bir şekilde geçiştirmiştim.

Hesabı götürdüğümde doğum günü düzenlenen kızın sevgilisi bana döndü. "Her şey için teşekkür ederiz, çok güzel bir geceydi."

Sevgilisi için arkadaşı Yaman ile sürpriz bir doğum günü organize etmişlerdi. Yaman'ın dediğine göre kız kitapları çok sevdiği için burada düzenlemeye karar vermişlerdi. Her şeyden habersiz olan kız, içeri girip hazırlıkları görünce sevgilisinin boynuna atlayıp gözyaşlarına

boğulmuştu. Birbirlerini ne kadar çok sevdikleri gözlerinden anlaşılıyordu.

"Rica ederim, memnun kalmanıza sevindim."

Kızın sevgilisi arkadaşlarının ısrarlarını görmezden gelip hesabı ödedi. Kasaya gittiğimde Yaman da arkamdaydı.

"Seni çok yorduk değil mi?"

Başımı iki yana doğru salladım. "Sadece işimi yaptım."

Konuşmaya devam etmek isteyen Yaman "Önerdiğin kitaplardan birini okudum," dediğinde ona doğru döndüm.

"Öyle mi?"

"Korku'yu okudum, çok güzeldi. Bundan sonra kitap önerileri için sana geleceğim."

Sözleri üzerine gülümsedim. "Instagram hesabımızı takip edebilirsin, oradan kitap önerileri yapıyoruz."

Yaman utangaç bir şekilde gülümsedi. "Ama ben senin yanına gelmek istiyorum."

Nasıl yanıt vereceğimi bilemediğim için sessiz kaldığımda Yaman ensesini ovdu.

"Hadi Yaman, gidiyoruz."

Arkadaşlarını duymazdan gelerek "Geç oldu, seni kim bırakacak?" diye sordu.

"Taksi ile giderim."

Kaşları çatıldı. "Ben bırakırım."

Başımı iki yana doğru salladım. "Gerek yok, zaten buraları toplamam lazım. Siz arkadaşlarınızla gidin lütfen."

Yaman ısrar edecekken arkadaşları tekrar seslendi. İsteksiz bir sesle "Peki, sonra görüşürüz o zaman," dedi ve arkasını dönerek uzaklaştı. Nefesimi dışarı bırakırken eşyaları toplamaya başladım. Masayı topladıktan sonra mutfağa geçtim. Kirli bulaşıkları makineye atacağım sırada telefonum çaldı.

Oğuz'un aradığını görünce ufak bir şaşkınlık yaşadım. Aniden bastıran heyecanımı gidermek için boğazımı temizleyip telefonu açtım.

"Efendim?"

Oğuz tok sesiyle "Kafede misin hâlâ?" dedi.

Elimdeki tabağı makineye yerleştirirken "Evet," diye cevapladım.

"Yanına geliyorum, ben gelmeden çıkma."

Hızlıca "Neden ki?" dedim.

"Nazlı arayıp rica etti. Bu saatte tek gitmesen daha iyi olur."

Demek Nazlı istediği için geliyordu. Yüzüm asılırken "Gerek yok," dedim.

Oğuz duymazdan gelerek "Birkaç dakikaya oradayım," dediğinde içerden bir ses duydum.

Hızlıca "O ses neydi?" diye sorduğunda tedirgin bir şekilde "Bilmiyorum," dedim.

Mutfaktan çıkmak için hareketlendim. "Senden başka kimse var mı orada?" Sesinde endişeli bir ton vardı.

"Yok," dediğim sırada mutfaktan çıktım ve yüzünde kar maskesi olan siyah giyimli uzun bir adamı kasaya eğilmiş olarak gördüm. Korkuyla iç çektiğimde adam başını kaldırdı ve göz göze geldik.

"Süveyda ne oldu?"

Sesini duyunca ufak bir çığlık atıp arkamı döndüm ve mutfağa koştum. Hızlıca kapıyı kapatıp kilitlediğimde ellerim titriyordu.

"Süveyda cevap ver!"

Oğuz'un yüksek sesini duyunca "Hırsız var," diye soludum. Kalbim şiddetle atıyordu.

"Siktir!" diye bağırırken adamın ayak sesleri geliyordu.

Yüksek sesle "Sadece para alacağım, polise haber verme yoksa seni öldürürüm!" diye bağırdı. İrkilirken kapıya yaslandım.

"Korkuyorum," diye fısıldadığımda "Geliyorum, sakin ol olur mu? Sana hiçbir şey yapamaz," dedi.

Burnumu çekerken devam etti. "Kendini koru sadece."

"M-mutfağın kapısını kilitledim."

"Aferin yavrum. Sakın kapıyı açma, geliyorum tamam mı?"

O görmese de başımla onayladım. "T-tamam. Neredesin?"

Korna sesleri kulağıma geliyordu. "Yoldayım, çok az kaldı."

Korku mantıklı düşünmemi engellediği için ne yapacağımı bilmiyordum. Ya kapıyı kırıp yanıma gelirse? Ya o da Cemil gibi bana dokunmaya kalkışırsa? Boğazımdan kopan hıçkırığa engel olamadım. Elim ayağım buz kesmişti. Bacaklarım o kadar şiddetli titriyordu ki ayakta durmakta zorlanıyordum. Oğuz bir şeyler söylüyordu ama sesi uzaktan geliyordu.

"Süveyda," diye bağırdığında "E-efendim," diyebildim.

"Sakin ol, lütfen."

"Paraları aldım, şimdi gidiyorum güzel kız."

Adamın sesini duyunca tekrar irkildim. "Gidiyor," dediğimde sert bir sesle "Sıkar o biraz," dedi. Gözlerim korkuyla açıldı. "Ya sana zarar verirse?"

"Hiçbir şey yapamaz, geldim. Sakın mutfaktan çıkma," deyip telefonu kapattı. Saniyeler içinde içerden sesler gelmeye başladı.

Kapıya doğru yanaştığımda birinin fena hâlde dayak yediğini gelen seslerden anladım. Oğuz olmamasını umarken içeriye gidip gitmemekte kararsız kaldım. Mutfaktan çıkma demişti ama içimdeki endişeye engel olamıyordum. Gergince dudaklarımı ısırdım. Ya ona bir şey olursa? Bunun düşüncesi bile kalbimi ortadan ikiye bölüyordu.

Gergince volta atarken acılı bir inleme sesi duydum. Hayır hayır, hiçbir şey yapamadan duramazdım. Kilidi çevirip kapıyı açtıktan sonra içeri girdim. Korku dolu bakışlarım etrafta gezindiğinde yerde yatan adamın Oğuz olmadığını görünce rahat bir nefes aldım. Arkasını dönünce göz göze geldik.

Onu sağ salim karşımda görünce "Oğuz," diye hıçkırdım. Zarar görmemiş olmasına rağmen ağlamaya başladım.

Hızlı adımlarla bana doğru yürüdüğünde ikimiz de sağ duyumuzu devre dışı bırakmıştık. Kolları belime dolandığında parmaklarımın ucunda yükselip kollarımı sıkıca boynuna sardım. Birbirimize sıkıca sarılırken sessizce ağlıyordum. Yavaşça geri çekilip beni inceledi. "İyisin değil mi?"

Burnumu çekerken başımla onayladım. Titreyen sesimle "Sen nasılsın?" diye sordum.

Elini uzatıp yüzüme düşen saçlarımı yavaşça geriye doğru çektiğinde nefesini hissedecek kadar yakınımdaydı. Gözlerindeki duygular kalbimi sıkıştırıyordu.

"İyiyim," dediğimde yavaşça yanağımı okşadı.

Kalbim şimdi bambaşka duygulardan ötürü hızlanmıştı. Boğazıma düğümlenen hislerin yoğunluğu nefes almamı engelliyordu. Onun kollarında olmak, kokusunu bu kadar yakından solumak tarifi imkânsız hisleri içimin en derinliklerine aşılıyordu.

Yüzümdeki yaşları silerken "Geçti, ben yanındayım," deyip bedenimi geniş göğsüne doğru çekti. Siren sesleri duyulana kadar o şekilde kaldık. Yıllar sonra ilk defa kendimi bu kadar güvende ve huzurlu hissetmiştim. Bu bir yanımı rahatlatsa da diğer yanımı korkuyla doldurmuştu...

Elini belime yerleştirip beni dışarı yönlendirdiğinde yerde yatan adama bakmamaya çalıştım. Oğuz'un arabasına doğru ilerlediğimizde soğuk havayı bile hissedemeyecek kadar uyuşmuştum. Paltosunu omuzlarıma attığında irkildim.

Yavaşça "Titriyorsun," dedi.

İşte o zaman dişlerimin birbirine vurduğunu fark ettim. Paltoya sarıldığımda kapıyı açtı. Arabaya oturunca Oğuz bana doğru eğildi. Beklenmedik yakınlığı karşısında irkildiğimde gözlerimi kırpıştırdım. Sessizce kemerimi bağladığında nefes almadan ciddi yüzüne bakıyordum. Boğazımdaki kuruluğu gidermek için yutkundum ama pek de işe yaramadı. Bakışlarım dolgun dudaklarına kaydığında ağzımın içi kupkuru oldu. Yanağımın iç kısmını ısırırken karıncalanan dudaklarımı görmezden gelip gözlerimi kaçırdım. Kokusunu solumamak için nefes bile almıyordum. Oğuz nihayet geri çekilip arabanın kapısını kapattığında tuttuğum nefesimi gürültüyle dışarı bıraktım. Bu kadar yakınıma gelince ne yapacağımı şaşırıyordum.

Oğuz arabaya binmek yerine polislerin yanına gitti. Paltosuna iyice sarılırken gözlerimi dışarı çevirdim. Polislerle konuşarak kafenin içine girdiler. Yorgunca başımı cama yaslayıp gözlerimi yumdum.

Burnumu paltosuna bastırıp parfümünün kokusuyla karışan kokuyu soludum, bu bana huzur veriyordu. Oğuz'un kokusunu seviyordum.

Bedenim ısındığı için gevşemeye başlamıştı. Dakikalar geçmesine rağmen Oğuz gelmeyince gözlerimi açıp bakınmaya başladım. Nihayet birkaç dakikanın ardından bir polis memuruyla beraber kafeden çıktılar. Polis ile el sıkıştıktan sonra arabaya doğru geldi. Çantam ve montum da elindeydi. Arabaya oturup çalıştırdığında "İfademi alacaklar mı?" diye sordum.

"Kafenin içindeki kamera kayıtlarını verdim. Şimdilik ifadene ihtiyaçları yok."

Başımla onaylarken koltuğa iyice gömüldüm. Başıma saplanan şiddetli ağrı yüzünden gözlerimi açmakta zorlanıyordum. Parmaklarımı şakaklarıma bastırıp ağrıyı gidermeye çalıştım ama işe yaradığı söylenemezdi.

Yan gözlerle Oğuz'a baktım. "Daha önce böyle bir şey olmuş muydu?"

Başını iki yana doğru salladı. "Polislerin dediğine göre orada tek olduğunu bilen biriymiş."

Kaşlarım çatıldı. "Kim olabilir ki?"

"Muhtemelen partideydi ve senin tek olduğunu biliyordu."

Söyledikleri mantıklıydı. "Anladım," diye mırıldandığımda devam etti. "Kesinleşince polisler haber verecek."

Araba durduğunda eve geldiğimizi anlamıştım. Yol o kadar hızlı bitmişti ki nasıl geldiğimizi anlamamıştım bile. Bakışlarım karanlık eve kaydı. Şu an en son istediğim şey, tek kalmaktı fakat başka seçeneğim yoktu. Oğuz arabanın kapısını açıp indiğinde isteksizce indim. Sert rüzgâr saçlarımı geriye doğru savurunca sızlayan yüzümü paltonun içine gömdüm. Sessizce merdivenlerden çıktığımda eşyalarımı taşıyan Oğuz da arkamdaydı.

Anahtarım çantada olduğu için öne geçip kapıyı açtı. İçeri girdiğimde başımı kaldırıp ona baktım. Daha dakikalar önce adamın kolları arasındaydım. Bu gerçeklik yanaklarımın kızarmasına neden olurken kısık bir sesle "Her şey için teşekkür ederim," dedim.

Cevap vermek yerine yüzüme bakıyordu. İyi olup olmadığımı anlamak ister gibiydi. Paltoyu çıkarıp Oğuz'a doğru uzattım. Almak için elini uzatınca parmaklarımız birbirine değdi. O parmaklar az önce yüzümde geziniyordu... Bunu anımsayınca dilim damağım kurudu. Tüm yaşananlara rağmen heyecan basmıştı. Tüm sınırlarım aşılıyordu ve işlerin artık nasıl ilerleyeceğini kestiremiyordum.

"İyisin değil mi?"

Elimi geri çektiğimde "Hıhı," diye mırıldandım. Başını yana doğru eğdi. "İyi ol."

O bu kadar güzel bakarken nasıl iyi olmazdım ki? Geriye doğru bir adım attı. "Bu gece atölyede kalacağım, bir şeye ihtiyacın olursa aşağıdayım."

Minnetle gülümsedim. Böyle bir geceden sonra yalnız kalmayacağım için rahatlamıştım.

"İyi geceler," dediğimde hafifçe gülümsedi. Ardından arkasını dönüp merdivenlerden indiğinde yavaşça kapıyı kapattım. Sırtımı kapıya yaslarken elimi kalbimin üstüne yerleştirdim. Kalbimi kelebekler basmıştı. Boğazıma kadar tırmanıyorlardı. Yüzümde bastıramadığım bir gülümsemeyle elimi şiddetle çarpan kalbime bastırdım. Her şey değişiyordu ve ben mâni olamıyordum. Artık olmak istediğimi de pek sanmıyordum.

****

Israrla çalan zil sesini duyunca uykulu gözlerimi aralayıp doğruldum. Gözlerim saate kayınca daha sekiz bile olmadığını gördüm. Bu saatte kimin geldiğini merak ederken hızlı hareketle yataktan kalktım. Zil çalmaya devam ediyordu.

Kapıyı açtığımda Nazlı hızlıca içeri girip kollarını boynuma sardı. "İyi misin?" diye sorduğunda sesi endişe doluydu. Geri çekildiğinde afallamış bir yüzle ona baktım.

"İyiyim," dediğimde geri çekilip elini alnına yerleştirdi. Gözleri dolmuştu. "Sabah olanları duydum. Çok korktum Süveyda, sana da bir şey olacak sandım."

Uzanıp Nazlı'nın buz kesen ellerini tuttum. "Sakin ol lütfen canım, iyiyim ben."

Salona geçtiğimizde Nazlı, solgun yüzüyle kanepeye çöker gibi oturdu. Başını ellerinin arasına aldığında yanına oturup destek olmak için elimi omzuna yerleştirdim.

"Kimi kaybettin Nazlı?" Kısık sesiyle sorduğum soru üzerine Nazlı ıslak gözlerini bana çevirdi.

Aramızda konuşulmamış meseleler asılı kalmıştı.

"Ben..." deyip derin bir nefes aldı.

"Arkadaşım, Aylin..." Sesi tıkandığı için sustu. Rengi iyice solmuştu. Aylin ismini anımsayınca kaşlarım çatıldı. Aylin, Nazlı'nın bana benzeyen arkadaşıydı.

Birkaç dakika sessiz kaldıktan sonra yavaşça konuşmaya başladı. "Yetimhanede tanışıp kısa sürede yakın arkadaş olduk."

Ellerini ovalarken bedeni yay gibi gergindi. "Uzun yıllar boyunca hiç ayrılmadık."

Özlem dolu gözleri beni bulduğunda dudaklarında, hüzünlü bir gülümseme vardı.

"Sana çok benziyordu, saçları, gözleri özellikle bakışlarınız..."

Sesindeki özlem ve gözlerindeki kaybın acı izleri yüzünden içim hüzünle dolmuştu.

"Lise son sınıftaydık, okul çıkışıydı ve trafik çok yoğundu. Karşıya geçmek için acele ettiğinde son hızla gelen bir araba ona çarptı."

Sustuğunda ortamı kaplayan sessizlik acı yüklüydü. Boğazım düğümlenirken ne diyeceğimi bilememiştim. Sevdiği birini kaybetmenin ne demek olduğunu biliyordum ama neyin iyi geleceğini hiç bilmiyordum.

Titrek sesiyle "Kucağımda öldü," diye fısıldadığında hıçkırıklara boğuldu.

Elimle ağzımı kapattım. Nazlı açık yaralarını ortaya dökmüştü ve bunlar o kadar ağır şeylerdi ki kalbim ezildi.

Kolumu hıçkırıklardan ötürü sarsılan ince bedenine sarıp onu kendime doğru çektim. Gözlerime dolan yaşlara engel olamamıştım. "Çok üzgünüm."

Bir süre kollarımda içli içli ağladı. Onun acısını kalbimde hissederken sarılmak dışında bir şey yapamıyordum. Elimi, yumuşak kıvırcık saçlarına yaslayıp yavaşça okşadım. Hafifçe doğrulup yüzüme baktığında anlatmaya devam etti.

"Seni ilk gördüğümde Aylin'e o kadar çok benziyordun ki... Gözlerindeki ifade Aylin'le aynıydı. Seninle konuştum, o an karşımda sen vardın ama aslında gördüğüm oydu. Onu o kadar çok özlemiştim ki..." Sonra durdu ve bir şey hatırlamış gibi gülümseyip gözyaşlarını sildi. "Biz hep Aylin'le yaralarımızı birlikte sarardık, ben düşmesem bile o beni kaldırmak için hep oradaydı. Hep vardı. Seni görünce... Yardıma ihtiyacın olduğunu hissettim, dayanamadım Süveyda. Yıllar sonra ilk defa, Aylin'le olduğum gibi hissettim yanında. Sana yardım etmekten başka hiçbir şey yoktu o an aklımda."

Gözlerimi kırpıştırdım. Haklıydı, o gün yardıma çok ihtiyacım vardı ve Nazlı oradaydı.

"Yakınına gelince de iyi olmadığını fark ettim. Konuşmak için bahanem olmuştu."

Aylin ile ilgili duyduğum şeylerden ötürü bir şeylerden şüpheleniyordum ama bu kadarını hiç tahmin edememiştim. Dudaklarımı aralayıp büyük bir nefes aldım. Bir şeyleri daha iyi anlamıştım. "Anladım," dediğimde yüzünü yere eğdi.

"Olanları duyunca çok endişelendim. Sana da bir şey olacak sandım."

"Oğuz Bey sayesinde hiçbir şey olmadan atlattım. Korkma artık."

Başıyla onaylasa da gözleri korkuyla doluydu. "Aylin'in ölüm yıl dönümünde sana rastladım ben. Allah onun hayatımdaki yokluğunu seninle doldurdu."

Sessiz kaldığımda düşüncelere daldım. Annemi kaybettikten sonra da Nazlı'ya rastlamıştım. Eğer ona rastlamasaydım yine ayakta kalırdım ama işler bu kadar kolay olmazdı.

"Sana da bir şey olursa dayanamam," dediğinde tekrar sarıldı.

Şefkatle sırtını okşadım. Hayat o kadar garipti ki... Yollarımız acı bir günde kesişmişti ve ikimiz de farkında olmadan birbirimize iyi gelmiştik.

Bu durumun zihnimde yaşattığı büyük şaşkınlıkla "Geçti," diye mırıldandım sadece.

BÖLÜM 13: ŞÜPHE

Keyifli okumalar dilerim❤

•Kendimden Hallice Sakince Yoruldum

Muhakkak ki bütün insanların birer ruhu vardı, ama birçoğu bunun farkında değildi ve gene farkında olmadan geldikleri yere gideceklerdi.

Kürk Mantolu Madonna, Sabahattin Ali

⛓

Ertesi gün evden çıktığımda gergin hissediyordum. Dün Oğuz aniden şehir dışına çıktığı için onu görememiştim ama bugün görebilirdim. Henüz yılbaşı gecesinde olanları sindirememiştim. O gece olanları konuşamadan üstüne hırsızlık olayı yaşanmıştı. Alt dudağımı sertçe ısırdım. Eğer Oğuz kafeye gelirse onunla karşılaşacaktım ve bunun olmasını hiç istemiyordum çünkü hazır değildim. Hâlâ o gece neler konuştuğumuzu doğru düzgün hatırlamıyordum ve bu durumdan da şikâyetim yoktu. Ne de olsa cehalet mutluluktu... Ama geçen gecenin her anını hatırlıyordum. Onun sarılışını, dokunuşunu, korkusunu... Acaba aramızdaki yakınlığı ben mi uyduruyordum?

Dokunuşu aklıma gelince başımı şiddetle iki yana doğru salladım. Hayal olamayacak kadar gerçekti... Peki bu gerçeklikle nasıl başa çıkacaktım? Kalbime nasıl engel olacağım hakkında en ufak bir fikri yoktu. Belki de engel olmak yerine bir şeyleri oluruna bırakmalıydım. Düşündükçe kafam iyice karışıyordu.

Derin bir nefes aldım, dün olduğu gibi bugün de Oğuz'u görmemeyi diledim. En azından bir şeyler aklımda şekillenene kadar görmesem iyi olurdu çünkü onun yanındayken kendimi pek de kontrol edemiyordum. Otobüs durağına doğru ilerlerken nedense birden içimdeki gerginlik yerini kötü bir hisse bıraktı. Ensemdeki tüyler diken diken olurken huzursuzluk bedenimde kol geziniyordu. Ürkek bakışlarım etrafta gezindi. Sanki biri tarafından takip ediliyordum.

Adımlarımı hızlandırırken sakin olmaya çalıştım ama kalbim, şiddetle atıyordu. Başımı sürekli arkaya çevirerek durağa kadar

yürüdüm. Acaba hırsızlık olayından ötürü mü böyle hissediyordum? Neyse ki otobüs iki dakika içinde gelmişti. Hızlı adımlarla otobüse bindim. Neden bu kadar kötü olduğumu anlayamamıştım bile.

"İyi misin kızım?"

Koltukta oturan yaşlı kadının sesini duyunca irkildim. Gözlerimi kırpıştırırken "İ-iyiyim," diyebildim.

"Rengin soldu."

Dikkatleri üstüme çekmemek için kadının endişeli yüzüne bakarken gülümsemeye çalıştım. "Kahvaltı yapmadım ondan sanırım," diyerek geçiştirdim. Sırtımı otobüsün camına yaslarken sakinleşmeye çalışıyordum. Ama zihnim allak bullak olmuştu. Birkaç gündür yaşadıklarımdan ötürü böyle hissediyor olmalıydım.

Birkaç durak sonrasında otobüsten inip soğuk bir nefes aldım. Az önce neler olduğunu bilmiyordum ama korku, göğüs kafesimde yer edinmiş tedirgin olmama neden oluyordu. Aklımdan geçen ihtimaller, karabasan gibi kalbime çöktü. Hayır hayır. Bilinçaltım bana oyun oynuyordu.

Cemil'in beni bulması imkânsızdı. Bu düşünceye sıkı sıkıya sarılıp sakinleşmeye çalıştığım sırada kafeden içeri girdim. Gözlerim doğru düzgün kimseyi görmüyor sesler ise kulağıma, boğuk ve uzaktan geliyordu. Ellerim öyle çok titriyordu ki üstümdeki montu çıkarmakta bile zorlandım.

"Süveyda, beni duyuyor musun?"

Nazlı'nın yakından gelen sesi üzerine sıçradım. Gözlerim onu bulurken boğuk bir sesle "Efendim?" diye karşılık verebildim.

Nazlı endişeli gözlerle elini koluma yerleştirdi.

"İyi görünmüyorsun," dediğinde durumun garipliğini fark eden Oğuz ve Barış da yanımıza geldi. Gergince boynumu kaşırken "İyiyim, sorun yok," dedim.

Nazlı inanmayan gözlerle bakıyordu. Yavaşça "Her an bayılacak gibisin," dedi.

Bakışlarını ondan kaçırınca bu defa Oğuz'un ciddiyet dolu gözleriyle karşılaştım. Yarım saat önce onu görünce ne yapacağımı düşünüyordum ama şimdi buna bile tepki veremiyordum. Sakinleşmek için derin nefesler alırken "İyiyim, sadece hava çok soğuktu," dediğimde Barış araya girip şakacı bir tavırla konuştu.

"Bana daha çok birinden kaçıyormuşsun gibi geldi," dediğinde gözle görülür bir şekilde irkildim.

"Yok öyle bir şey," diye itiraz ettim.

Nazlı yavaşça "Geçen gün yaşananlardan sonra buraya gelmek zor geldiyse birkaç gün daha izin alabilirsin," dedi.

"Hayır hayır, iyiyim. Sorun yok." Yanlarından geçerken ellerimi kotumun arka cebine yerleştirip "Biraz otururşam düzeleceğim," diye geveledim ve onlara sırtımı döndüm.

Onlar da beni takip ederken üstüme gelmemek adına sustular. İçeride sadece iki masa dolu olduğu için kafe sakindi. Birlikte aynı masaya oturduğumuzda, gergince ellerimle oynuyordum. Hislerimde yanılmayı tüm kalbimle dilerken üzerimdeki gözleri görmezden geldim.

"Sıcak bir şeyler içmek ister misin?"

Midem düğüm düğüm olduğu için içebileceğimi düşünmüyordum. Bu yüzden başımı iki yana doğru salladım. Normal davranmaya çalışıyordum ama korkunun pençeleri bir kere ruhuma dokununca kurtulmak kolay olmuyordu. En derine inene kadar eşeliyor tüm benliğimi ele geçiriyordu. Bu adamdan bu kadar korktuğum için kendime de öfkeleniyordum ama elimde değildi.

En kötü kâbuslarımın başrolüydü. Burnumu çekerken bakışlarım uzaklara dalmıştı. Bu yüzden masada Oğuz ile tek kaldığımızın farkında bile değildim. Çok değil bir saat önce böyle bir durumun içinde olsam heyecandan kafayı yiyecek gibi olurdum.

"İyi görünmüyorsun."

Kollarımı göğsümde birleştirirken kısık bir sesle "İyiyim," dedim.

İyiyim, iyiyim, iyiyim... Defalarca bu kelimeyi tekrarladım. Yeterince çok söylersem gerçekten de iyi olacak gibiydim. Elini kolumda hissedince bedenim kasıldı. Bunu fark eden Oğuz'un kaşları arasında derin bir v harfi oluştu.

"Bir şey mi oldu?"

Sesindeki sertliği duyunca başımı iki yana doğru salladım. "Olmadı," dediğimde içimdeki yaralı kız, çığlık çığlığa itiraz etti. Oldu, olmamış gibi davransam da çok büyük şeyler oldu...

Keşke söyleyebilseydim. Keşke içimden geldiği gibi göğsüne sığınıp ona her şeyi anlatsaydım. Ama yapamadım.

Yüzüme sahte bir gülümseme kondurdum. İçimde ağlayan yanımı susturdum. Ufacık bir ihtimal bile beni paramparça etmeye yetmişti ama hâlâ her şey yolundaymış gibi davranıyordum. Yine kendimi kandırdım.

Bakışlarım bir an eline kaydı, dokunuşu bana iyi geliyordu. Bunu o gece de fark etmiştim. Bu beni hem korkuttu hem de rahatladı. Sanki o yanımda olunca, ona hiçbir şey olmayacak gibi hissediyordum ve bu az da olsa rahatlamamı sağladı.

"İyiyim, gerçekten."

Oğuz derin bir nefes alınca geniş göğsü havalandı. Üstünde çikolata rengi boğazlı bir kazak vardı.

"Öyle olsun bakalım," dediğinde inanmadığı sesinden anlaşılıyordu.

"Süveyda..." deyip kısa bir an duraksadı. Elini, kolumdan çekip saçlarının arasına geçirdi. Cümleyi nasıl tamamlayacağını bilmiyor gibiydi.

Sıkıntılı bir ifadeyle "Eğer bir şey olduysa ya da olmasından korkuyorsan, bana söyleyebilirsin, her ne olursa olsun," dediğinde dudaklarımı sıkıca birbirine bastırdım. Bunu yapmasam, kendime engel olamayacağımdan korktum.

Sözlerinde içtendi, bunu fark etmek bütün sınırlarımı zorluyor ve yaşadığım her şeyi anlatma isteğimi körüklüyordu. Yanağımın iç kısmını sertçe ısırıp canımı acıtan gülümsememe devam ettim.

"Teşekkür ederim."

Göğsüm acıyordu, kelimeleri hapsettiğim zihnim yanıyordu. Anlatmadıklarım bir zehir gibi damarlarımda geziniyor ve beni usul usul zehirliyordu. Yine de konuşmayacaktım.

Oğuz da bunu bakışlarımdan anlamış olsa da bozuntuya vermedi ama bakışlarındaki sertlik orada duruyordu.

Müşteriye siparişini götürdükten sonra Nazlı yanımıza geldi. Hâlâ endişeli bakıyordu. Sanki her an bayılmamı bekliyor gibiydi. Ortamı yumuşatmak için "Nasılsınız?" diye sorup çenemle karnını işaret ettim. Sıcak bir gülümsemeyle elini karnına yerleştirdi.

"Düne göre daha iyiyiz," dediğinde sesinde saf bir mutluluk vardı. Barış elindeki kitapları bırakıp telaşla yanına geldi.

"İyi misin? Karnın mı ağrıyor?" deyip karısına bakınca Nazlı güldü.

"Hayır Barış ya, korkma hemen."

Barış hâlâ tedirgin bakıyordu. Kolunu beline dolayıp kendine doğru çektiğinde Oğuz, ona dik dik baktı. Barış başını ne var anlamında sallayınca Oğuz ters bir şekilde "Koru lan mesafeni," dediğinde Barış'ın yüzü asıldı.

"Hâlâ mı ya? Evliyiz biz evli."

Oğuz öyle sert baktı ki Barış'a ben bile korktum. "Başlatma lan evlisine. Koala gibi sarılmış kardeşime. Gel Nazlı sen de buraya."

Nazlı söz dinleyen bir ifadeyle Oğuz'un yanına gelip oturdu.

"Nazlı, kocanım ama ben senin."

Nazlı omuz silkip uysal bir tavırla "O da abim," dediğinde bıyık altından güldü.

Kolunu Nazlı'nın omzuna atarken "Sen yokken biz vardık," dediğinde Barış, iyice bozulmuştu. Keyfim az da olsa yerine gelirken ufak bir gülümsemeyle onları izliyordum.

"Zaten nasıl beni ikna ettiğinizi anlamadım. Hemen kaptın kızı yavşak herif."

Barış alayla güldü. "İnsaf be, nasıl hemen aldım? Aylarca süründürdün, aylarca."

Oğuz dudak büktü. "Yoo, hatırlamıyorum."

Barış'ın gözleri kısılırken "Bir şey desene ya Nazlı'm," dediğinde Nazlı, tekrar omuz silkti.

"Abimin sözü üzerine laf söyleyemem kocacığım, üzgünüm."

Kıkırdamaya başladım. "Evlenmelerine nasıl müsaade ettiğini iyice merak ettim," dediğimde Oğuz sırıttı.

Barış masaya oturup bana doğru eğildi.

"Bana neler neler yaptı bir bilsen Süveyda."

Bu defa Nazlı araya girdi. "İlk öğrendiğinde birkaç gün benimle konuşmadı."

Oğuz gergince "Abartma," diye söylendi. "Sadece şaşırmış ve kafamı toplamak istemişimdir."

Nazlı gözlerini devirdi. "Dört gün mü?"

Barış araya girip "Nazlı harap oldu, dört gün boyunca ağladı," dediğinde Nazlı başıyla onayladı.

"Ama sonra dayanamayıp barıştı."

"Sonra da günlerce seni bana göstermedi."

Oğuz omuz silkti. "Çünkü güvenmiyordum."

Barış isyankâr bir sesle "Niye ya, ne yaptım ben?" dediğinde Oğuz rahat bir tavırla "Elin oğlusun ne güveneceğim lan," dediğinde tekrar güldüm.

Nazlı, "Uzun bir süre de baş başa buluşmamıza izin vermemişti," dediğinde Oğuz, onu kendine doğru çekip saçın öptü.

"Pişman değilim, aklım hâlâ yapmadıklarımda," dediğinde Nazlı gülümsedi.

"Canın sağ olsun abi."

"Benim de canım çıkıyordu ama neyse," diye geveleyen Barış'ı duymazdan geldiler.

"Hesabı alabilir miyim?"

Müşterinin sesini duyunca ayaklandım.

"Tabii ki," deyip yanlarından ayrılıp müşteriyle ilgilendim. Hesabı aldıktan sonra içeriye kitap almak isteyen genç bir çocuk gelmişti. Onun istediği korku kitaplarını hazırlarken bu tarz kitapların sevilmesine şaşırıyordum. Çünkü benim ödüm kopuyordu. Öyle bir kitap okursam korkudan kafayı yerdim muhtemelen.

Çocuk, kitapları alıp gittikten sonra çay içmeye karar verdim. Tam mutfağa gireceğim sırada Oğuz ile karşılaştım. Olası bir çarpışmadan son anda kurtulmuştuk. Ne tepki vereceğimi bilmeyerek şaşırmış bir vaziyetteydim. Kalbim güm güm atarken heyecandan ötürü hafif titrek çıkan sesle "Müsaadenizle," deyip yanından geçmek istedim. Yana doğru bir adım atarak buna engel oldu. Başını yana doğru eğerken muzip bir sesle "Bir dakika," dedi.

Kollarını göğsünde birleştirirken sırtını kapının pervazına yasladı. "Yılbaşı gecesi..." dediği sırada kaçtığım gerçek, yüzüme çarptı.

Gözlerimi kırpıştırırken "O gece," diyerek cümlesini yarıda kestim.

Boğazımı temizlerken yüzüme hücum eden sıcaklık, yanaklarımın kızarmasına neden oldu.

"Ben çok sarhoştum ve..." deyip sustum.

Oğuz'un kaşları havalanırken "Ve?" diyerek cümlemi bitirmem için beni teşvik etti.

Gözlerimi kaçırarak "Hiçbir şey hatırlamıyorum," dedim. Oğuz birkaç saniye sessiz kalınca ürkek bir ifadeyle yüzüne baktım.

"Öyle mi?" dediğinde "Öyle," diye atıldım.

Elini çenesine yerleştirip kaşırken "Çok yazık," deyip iç çekti.

Sözleri beni meraklandırmıştı.

"Neden öyle söylediniz?" dediğimde sesimdeki korku barizdi ve bu onu gülümsetmişti. Kollarının bağını açarken omuz silkti.

"Unutulan şeyleri hatırlamamak daha iyidir."

Yanımdan ayrılmak için yürüyeceği sırada kendime engel olamadan uzanıp elimi koluna yerleştirdim. Oğuz dururken başını bana doğru çevirdi.

"Israr ediyorum Oğuz Bey."

Tek kaşını havaya kaldırdı. "Yine bey olduk öyle mi?"

En son adını söyleyerek kollarına atılmıştım. Bu anıyı hatırlayınca yanaklarım kızardı.

Keskin bir sesle "Patronumsunuz çünkü," dedim.

Bana doğru bir adım atınca kolunu bıraktım. Yakınlığına rağmen geriye doğru kaçmak yerine çenemi dikleştirip yüzüne baktım. O kadar yakındı ki sıcaklığını hissedebiliyordum. Kokusunu solumamak için nefesimi tutsam da hücrelerim sıcaklığını hissediyordu. Başını eğip kısık bir sesle konuştuğunda, sıcak nefesi dudaklarıma çarptı. Kalbim davul gibi çalınırken boğazım kurudu ve ciğerlerimdeki nefes boşaldı. Dudaklarım o gece olduğu gibi yine karıncalanıyordu. Alt dudağımı ağzımın içine yuvarladım.

"Öpüşmemiz boşa gitti."

Bu sözler başımdan aşağı buz gibi bir kova su döktü. Dehşetle "Öyle bir şey olmadı," diye itiraz ettiğimde sesim, çığlık atmaktan bir oktav düşüktü. Oğuz doğrulurken "Hatırlamadığını söylemiştin," diyerek imalı bir şekilde konuştu.

Yüzümdeki kızarıklık boynuma kadar sıçradı. "Öyle bir şey yapmam çünkü."

Umursamaz ifadesiyle ellerini cebine yerleştirirken "Ama sarhoştun ve ne yaptığının farkında değildin," dedi. Hiddetle "Ve siz de sarhoş birinden mi faydalandınız?" diye parladım.

Tepkim karşısında gülmemek için boğazını temizledi. "Sen benden yararlandın desek daha doğru olur."

Boğulur gibi "Ö-öyle bir şey yapmadım," diye direttiğimde kendimi durdurmadan konuşmaya devam ettim. "Alt tarafı başımı omzunuza yasladım."

"Yakaladım işte seni, hani hatırlamıyordun?"

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Resmen beni oyuna getirmişti. "Pek hatırlamıyordum demek istedim," diye çırpındım.

"Hatırlamadıkların neler mesela?"

Cevap vermek için dudaklarını araladığım sırada birisi "Bakar mısınız?" diye seslendi.

Bu kurtuluşum için çok güzel bir fırsattı. "Gitmem lazım," deyip hızla arkamı döndü.

Oğuz iç çekerken "Kaç bakalım," dedi.

Dudaklarımda ufak bir gülümseme vardı. Ona doğru çekiliyordum ve artık buna karşı koymayı bırakmıştım. İçimdeki bahar telaşıyla bana seslenen müşterilere doğru yürüdüğümde masadaki çift, çay siparişi verdi.

Siparişi hazırlamak için mutfağa gireceğim sırada Oğuz'u telefonda konuşurken buldum. Mutfağa girip girmemek arasında kararsız kalırken onu yalnız bırakmayı doğru buldum. Tam arkamı dönmüş bir adım atacaktım ki daha önce duymadığım sert bir tonla konuştu.

"Sağ istemiyorum o soysuzları. Öldürün!"

Adımlarım durdu ve gözlerim irice açıldı. Yana doğru yalpalayınca düşmemek için sırtımı duvara yasladım. Bedenimdeki tüm kan saniyeler içinde çekilmişti. Yanlış mı duymuştum yoksa Oğuz, gerçekten öldürün mü demişti?

Onun gibi merhametli, düşünceli, kibar bir adam, birinin öldürülmesini onaylamış olamazdı! Neden? Niye? Kimdi bu adam! Ne hakla? Nasıl birini öldürme emri verebilirdi?

Aklım kavrayamıyor mantığım kabullenemiyordu. Başım dönerken ayak seslerini duydum. Kendimi toplamak için derin bir nefes alıp duruşumu dikleştirdim. Yüzümdeki dehşet dolu ifadeyi gizlemeye çalışarak mutfağa doğru yürüdüğüm sırada Oğuz ile yüz yüze geldim. Beni gören Oğuz'un yüzündeki sertlik anında silinmişti. Yumuşak bir ifadeyle bakıyordu gözlerime. Aklım iyice karıştı, neye inanacağımı şaşırmıştım.

Kaç kişi sığardı bir bedene? Oğuz kaç kişi barındırıyordu içinde? İyi, düşünceli, nazik adam mı yoksa soğuk kanlı bir şekilde öldürün emrini veren adam mı?

Hangisi gerçek sensin Oğuz Sarhan?

Bölüm sonunda bombayı patlattım...
Hemen tahminlerinizi almak istiyorum. Sizce Oğuz nasıl biri?
Süveyda korkmakta haklı mı ve tepkisi nasıl olacak?

Alıntılar için instagram adresim umrantn'a beklerim❤

BÖLÜM 14: BELİRSİZLİK

Keyifli okumalar dilerim❤

Satır arası yorumlarınız beni motive ediyor bu yüzden yorum atmaktan çekinmeyin🦋

•Yasir Miy Nazenin

"Ah şu benim bitmek bilmez sakarlığım. Yine, yırtık cebime koymuşum umudu..."

Suç ve Ceza, Fyodor Mihayloviç Dostoyevski

⛓

Oğuz ortadan kaybolmuştu. Geçen günkü konuşmayı duyduğum gün, onu son kez görmüştüm. Tam bir haftadır ne işe ne de kafeye gelmemişti. Geçen süre, zihnimdeki karışıklığı, daha beter bir hâle getirmişti. Neredeydi? Kiminleydi? Tehlikede miydi yoksa biri için tehlike mi arz ediyordu? Bu sorular aklımı bir kurt gibi kemiriyordu. İşin garip yanı benden başka kimse, Oğuz'un ortadan kaybolmasına şaşırmamıştı. Sanki herkes bu duruma alışık gibiydi. Olağan bir durum gibi davranıyorlardı. Bu durum, kabul etmek istemesem de canımı çok sıkıyordu. İçli bir nefes aldığım sırada cebimdeki telefonum çaldı. Çıkarıp baktığımda Şeyma'nın aradığını gördüm.

Yüzümde oluşan özlem dolu gülümsemeyle "Canım," diye cevapladım.

"Sonunda sana ulaşabildim Süveyda."

Sitemli sesini duyunca dudaklarımı büzdüm. Uzun zamandır sadece mesajlaşıyorduk çünkü ikimizden birinin sürekli işi çıkıyordu.

"Haklısın, çok ihmal ettim seni."

Şeyma "Öyle yaptın," diye atıldı.

Sevimli bir sesle "Nasıl affettirebilirim peki kendimi?" diye sordum.

"Hım, düşüneyim."

Sessizce kıkırdadım. "Düşün bakalım."

"Ankara hakkında detay ver. Özellikle patronun Oğuz Bey."

Adını duyunca iç çekmemek için kendimi zor tuttum. Bir şeyleri kafamda oturtmadan Şeyma'ya hislerim hakkında bahsetmek istemiyordum.

"Ne öğrenmek istiyorsun?"

Şeyma hevesle cevap verdi. "Bekâr mı? Yakışıklı mı? Bir de yaşı kaç? Mesajlarında sürekli ondan bahsediyorsun merak ettim."

Art arda sorduğu soruları duyunca ağzım açık kaldı. Ayrıca sürekli Oğuz'dan falan bahsetmiyordum.

"Ay ne zaman bahsettim ki Şeyma?"

İtirazım üzerine güldü. "Mesajları oku görürsün tatlım."

Dudaklarımı sarkıttım. Farkında bile değildim ki...

"Sorularıma cevap bekliyorum."

"Otuz bir yaşında ve bekâr."

"Gayet iyi, peki en önemli sorumun cevabını söyle, yakışıklı mı?"

Gözlerimi devirirken "Yakışıklı Şeyma," diye homurdandım.

"Sana karşı ilgisi hangi yönde?"

"Şeyma nasıl sorular bunlar ya?" diye parladım. "Adam patronum, patronum."

Alayla güldü. "Ne var ki bunda Süvoş? İşi gücü var işte, ne güzel."

"Kapatacağım bak telefonu."

Tehdit dolu sesim üzerine Şeyma sıkkınca ofladı. "Tamam ya sustum. Böyle devam et ama sen, evde kaldım diye ağladığında görüşürüz."

Şaşkınca "Öyle bir şey yapmam," diye soludum.

Bu tepkime gülerken işe dönmem gerektiğini söyleyerek telefonu kapattım. Oflayıp telefonu cebime koydum. Aklım iyice karışmıştı. Omzumda bir el hissettiğimde bakışlarımı kafenin camından izlediğim caddeden ayırıp bana bakan Nazlı'ya çevirdim. Gülümsemeye çalışırken Nazlı, "Nereye daldın öyle derin derin?" diye sordu.

Gözlerimi tekrar cama çevirdim. "Hiç, öyle düşünüyordum," diye geçiştirdim.

"Bugün alışverişe çıkalım mı?"

Aslında güzel bir öneriydi. Doğru düzgün kıyafetim yoktu. "Olur çıkalım."

"Nazlı?"

Nazlı saçlarıyla uğraşırken "Efendim," dediğinde kısa bir an duraksadım. Kelimeleri nasıl toplayacağımı bilmiyordum. Ama daha

fazla susamayacaktım.

"Oğuz Bey nerede?"

Nazlı gülümsemeye devam ederken "İş seyahatinde," dedi, kaşlarım hafifçe çatıldı. İçimden bir ses durumun tamamen böyle olmadığını söylüyordu. Bu sesin şüphelerini besleyen şey, o gün duyduğum telefon konuşmasıydı. Başımla onaylarken aklım dile getiremediğim sorularla dolup taşıyordu.

"Oğuz Bey gerçekten çalışkan biri, sıfırdan başlayıp buralara gelmek zor olmalı."

Bu cümleleri tamamen merakıma yenildiğim için söyledim. Çünkü Nazlı'dan Oğuz ile ilgili laf almak istiyordum. Göründüğünün ötesinde biri olmasından korkuyordum. Nazlı hüzünle gülümsedi.

"Yetimhane çocukları, hayata üç sıfır yenik başlıyor ama abim o kadar çalışkan biriydi ki..." Konuşurken gözleri uzaklara daldı. "Dersleri falan hep çok iyiydi, bu da hemen fark edildi. Önce burslar aldı sonra da yavaş yavaş yükseldi işte," deyip saçını kulağının arkasına iteledi.

"Şirketi de bu sayede mi kurdu? Yani ne bileyim, bu mevkie gelmek zor olmalı."

Gergince burnunu kaşıdı. "Zordur muhtemelen ama o bana detayları anlatmaz. Dedim ya ketumdur."

Kaşlarım havalandı. "Sana karşı da mı öyle?"

Eliyle geçiştirirken "Huyu öyle," dedi.

Düşünceli bir ifadeyle boynumu ovdum. "Hiç merak etmiyor musun?"

Nazlı başını iki yana doğru salladığında gözlerinden saf bir güven akıyordu. Derin bir nefes alıp konuşmaya başladı. "Lise sondayken benden iki şey istedi. Birincisi ona güvenmemi ikinci soru sormamamı."

Gözlerime bakarken "Ben de kabul ettim çünkü onu tanıyorum ve güveniyorum," dedi.

Zihnimdeki soru işaretleri çoğaldı. Ayrıca Nazlı'nın ona duyduğu güvene bir kez daha hayran olmuştum.

"Ona böyle koşulsuz şartsız güvenmen, garip ama güzel," dediğimde sesim dalgın çıktı.

"Çünkü iyi biri olduğunu biliyorum."

Sözleri geçen günkü telefon konuşmasıyla çatışıyordu. Sesi hiç duymadığım kadar sert ve soğuktu, hiç kendisi gibi değildi. Acaba Nazlı, onun bu yönüyle tanışmış mıydı?

Sanki aklımdan geçenleri duymuş gibi konuşmaya devam etti. "Birine kötü bir şey yaptıysa o kişi, mutlaka bunu hak etmiştir."

Bu cümle, içimdeki korkunun frene basmasına neden oldu. Bir an duraksadım ve düşündüm. Belki de ölüm emrini verdiği kişi, gerçekten de hak etmişti. Ama yine de bu kabul edilemezdi. Sonuçta o Allah değildi, kimsenin hayatına karışamazdı. Düşünmekten başım çatlayacak gibiydi. Düşüncelerimi zor da olsa bir kenara bırakıp Nazlı'yla alışverişe çıkıp kafamı dağıtmaya karar verdim. Başka türlü bu karmaşadan kurtulamayacaktım.

****

Elimdeki son kitabı, çello tarzında olan kitaplığa yerleştirdikten sonra bir adım geri çekilip hayranlıkla baktım. Şirkette düzenlenecek olan etkinlik yaklaşıyordu bu yüzden işleri biraz hızlandırmıştık. Bir kitaplığı tamamen ben hazırlamıştım. İstediğim türde romantik yetişkin eserlerdi bunlar.

Son yılların en meşhur yazarları vardı. E. L. James, Colleen Hoover, Sally Thorne, Susan Elizabeth Phillips, Julia Quinn gibi yazarların kitaplarını dizmiştim. Şu an sadece o raf hazırdı. Şu aralar keman şeklinde olan kitaplığa hangi fantastik kitapları yerleştirebileceğimizi konuşuyorduk. Alacakaranlık ve Harry Potter serileri kararlaştırılmış olsa da henüz seçilecek ve elenecek bir sürü seri vardı.

Piyano şeklinde olan kitaplığın tuş kısmına Hasan Ali Yücel setleri yerleştirilecekti. İçim heyecanla doldu. Çok güzel bir etkinlik olacaktı. Ellerimi açık renk kotumun arka ceplerine yerleştirdim. Dün Nazlı ile yaptığım alışverişte bu kotu ve üstümdeki krem rengi büyük düğmeli, crop hırkayı almıştım. Ayrıca birkaç gömlek, kazak, etek ve pantolon daha. Şimdi daha bol, çeşitli bir dolabım vardı.

"Çok güzel görünüyor."

Aniden duyduğum Oğuz'un sesi üzerine korkuyla sıçradım. Elimi korku ve heyecan karışımı duygularla çarpan kalbime yerleştirirken geriye doğru dönüp beni izleyen adama baktım.

"Korkuttunuz beni," dediğimde sesim kısık çıkmıştı.

Onu aniden karşımda görmek beklenmedik bir şeydi. Dudakları yavaşça kıvrılırken bana doğru yürümeye başladı. Gülünce ela rengi

gözleri parıldıyor, yüz hatları gevşiyordu. Keşke gülmek ona bu kadar yakışmasa, diye iç geçirdim.

"Üzgünüm, korkutmak istememiştim." Bakışlarında çözmeye korktuğum duygular vardı. Biraz cesaretim olsa bana özlemle baktığını düşünürdüm. Gözleri yüzümde gezindiğinde kalbimde farklı bir his vardı.

Bu hislere isim vermedim sadece uzun süredir görmediğim adamı inceledim, her zamanki gibi yakışıklı olan yüzünde yorgunluğun izleri vardı. Bakışlarım bedenine kaydı, üstünde boğazlı lacivert bir kazak vardı, bu sayede gözlerindeki yeşil hareler bugün daha çok maviye çalıyordu.

"Dalmışım," dediğimde önümde durdu.

"Evet, genelde bir şeyleri düzenlerken tüm dikkatini elindeki işe veriyorsun."

Dudaklarımı büzdüm, sözlerinde haklıydı.

"Gelişiniz ani oldu," diyerek konuyu değiştirdim. Beni başıyla onayladığında "Tıpkı gidişiniz gibi," diye ekledim.

Boğazını temizledi, bakışlarını kitaplığa çevirirken baştan savma bir şekilde "Çünkü aniden gelişen bir durumdu," diye cevapladı. Bir adım daha atınca omzu, omzuma dokundu. Bu temas karşısında şaşırsam da o farkında değil gibiydi. Raftaki kitaplara bakındığında "Elli Ton serisi, ha?" diye konuştuğunda bıyık altından gülüyordu.

Yanaklarım anında ısınırken "Son yılların meşhur kitaplarından," diye geçiştirdim.

Oğuz sessizce güldüğünde, hafifçe iç çektim. Sedir ağacıyla karışan kokusu içime dolduğunda gözlerimi kapatmamak için kendimi zor tuttum.

"Biliyorum," deyip raftan bir kitaba uzandı. Elindeki kitaba bakınca saçma bir şekilde utandım. Alessandra Torre'nin Karanlık Yalanlar kitabını tutuyordu.

***Ama neden bu kitap...* Kaşları havalanırken kapağı inceledi. Kitabın müstehcen olarak adlandırılan bir kapağı vardı. Yarı çıplak bir adamın elleri neredeyse çıplak olan bir kadının kalçalarındaydı.**

"İlginç bir seçim," dediğinde boğazımı temizledim ve "Aslında güzel bir kitaptı," deyip kitabı almak için uzandım. Fakat Oğuz geri çekip kitabın arkasını çevirdi. Büyük bir ciddiyetle arka yazısını

okuduğunda keşke Melda Hanım'ı dinleseydim ve bu rafı hazırlamasaydım diye düşünmeden duramadım.

Bakışlarını bana çevirdiğinde gözlerinde oynaşan parıltılar, bu durumu ne kadar eğlenceli bulduğunu gösteriyordu. Utancımı belli etmemeye çalışsam da soluk beyaz tenim kızardığı için beni anında ele veriyordu.

"Bu kitabı okudun mu?"

"Hıhı," dediğimde elimle rafı gösterdim. "Siz sormadan söyleyeyim hatta, hepsini okudum."

Tekrar ona uzanıp kitabı almak istedim ama elini kaldırarak buna engel oldu. Dik dik, yukarıya kaldırdığı kitaba baktığımda, "Bu bende kalacak," diyerek şaşkınlığımı arttırdı.

"Neden?"

Dişlerini göstererek sırıtırken yüzünü bana doğru eğdi ve nefesimi kesti, aynı zamanda kalbim deli gibi atmaya başlamıştı. Yakınlığı vücudumu canlandırıyordu. Etkisi neden bu kadar büyüktü ki...

"Çünkü kadının, Brant'i mi yoksa Lee'yi mi seçtiğini merak ediyorum."

"B-ben size anlatırım," diyerek atıldım. Tam söyleyecektim ki avucunu dudaklarıma yaslayıp beni susturdu. Gözlerim kocaman açılmıştı.

"Şişt, sakın. Ben kendim okurum," deyip göz kırptığında sus pus olmuş alık alık yüzüne bakıyordum. Dudaklarımda sıcak, nasırlı avucunu hissetmek içimde daha önce varlığından haberimin olmadığı bir avuç tırtılı, kozalarından çıkarmıştı. Şimdi göğsümde rengârenk kelebekler kanat çırpıyordu ve yakıcı bir sıcaklık damarlarımda kol geziyordu. Oğuz elini geri çektiğinde bile şaşkınlığım geçmemişti.

Bir ağız dolusu toprak yutmuş gibiydim. Gözlerimi kırpıştırıp kendime gelmeye çalışırken alt dudağımı, dişlerimin arasında ezdim. Bakışları bir an dudaklarıma kaydığında yüzündeki ifade değişti. Muziplik yerini daha ciddi ve yoğun duygulara bırakmıştı. Açıkçası bu korkutucuydu. Bu adama dair her şey korkutucuydu çünkü Oğuz Sarhan, daha önce merak etmediğim, bilmediğim hislerimi tetikliyordu. Ayrıca ona dair çoğu şeyi bilmiyordum. Tanımadığım bir adama karşı bu kadar yoğun şeyler hissetmek delilikti. Bu yüzden uzak durmak istiyordum ama bedenimle birleşen kalbim benimle aynı

fikirde değildi. Ne yapacağımı bilmez bir hâlde gözlerimi koyulaşan gözlerinden çekip yavaşça sırtımı döndüm.

Yanda duran saksafon şeklindeki kitaplığı gösterdim. "Buraya da Türk eserleri yerleştirmeyi düşündük," diyerek konuyu değiştirip ortamdaki havayı dağıtmaya çalıştım.

"Sabahattin Ali, Yusuf Atılgan, Oğuz Atay, Reşat Nuri, Hakan Günday ve diğer yazarlarımız için."

Başıyla onayladığında düşünceli görünüyordu. Bu sessizliği gerilmeme neden olurken Oğuz elini ensesine yerleştirdi.

"Bir sorun mu var?"

Sessizce bana doğru yaklaştı. Boş olan kitaplığın önünde karşı karşıya duruyorduk. Duvardaki saatin tik takları odadaki sessizliği bozan tek şeydi.

"Sürekli neden kaçtığını merak ediyorum."

Sözleri, kalbimdeki bombanın pimini çekti.

"Oğuz Bey..." dediğim zaman bana doğru ilerleyip tam önümde durdu. Aramızda sadece bir adımlık küçük bir mesafe vardı. Bu yakınlık aklımı başımdan alırken "Ne zamana kadar bana bey demeye devam edeceksin?" diyerek bitiremediğim cümlemin arasına girdi.

"Ben..." desem de konuşamadım.

Etrafımızı kuşatan görünmeyen elektrik telleri, sanki onu bana doğru çekiyordu. Karşı koyulamayacak kadar yoğun ve güçlüydü. Oğuz elini bana uzatıp gözümün önüne düşen saçıma dokunduğunda "Sen," dedi. Saçımı yavaşça geriye doğru attı.

"Sürekli kaçıyorsun."

Tenim iyice ısınırken bedenimde gezinen karıncalanmayı durduramıyordum. Bu adam bana yakın olduğu zaman, kendi bedenim bile ihanet ediyordu. Kalbim patlayacak gibi atıyor içim kıpır kıpır oluyordu.

Yanağımın iç kısmını kemirirken "Çünkü sizi tanımıyorum," dedim.

"Ayrıca," deyip küçük bir soluk aldım. Kokusu bir kor gibi ciğerlerime akıp beni yaktı. İçimde ona yakın olmak isteyen öyle baskın bir yan vardı ki tırnaklarımı avuçlarıma geçirdim.

"Size dair bilmediğim çok şey var."

Elini geri çekerken "Beni tanıman için zamanımız var," dediğinde başımı yana yatırdım.

"Peki bilmediğim şeyleri öğrenmem için cevaplarınız var mı?"

Alnında kaşlarını çattığı için kırışıklıklar olmuştu.

"Her şeyin cevabı vardır," diyerek geçiştirdi.

Geçen günkü telefon konuşmasından bahsetmeyi deli gibi istiyordum ama cesaret edemiyordum. Duymamam gereken bir şeyi duymuştum ve bunun bana zarar vermesinden korkuyordum.

"Neyi merak ediyorsun?"

Tam konuşacaktım ki odanın kapısı açıldı ve Esra, heyecanlı bir yüz ifadesiyle içeri girdi.

"Tam da zamanında," diye ağzının içinde geveleyen Oğuz, geriye doğru bir adım attığında gülmemek için kendimi zor tutuyordum. Esra ise kendini o kadar kaptırmıştı ki patronunun orada olduğunu bile görmüyordu. "Süveyda, dediğin kitapları buldum."

Esra onu fark edince ve sesi sonlara doğru kısıldı. Saygılı bir ifadeyle "Oğuz Bey, hoş geldiniz," dedi.

Oğuz mesafeli bir şekilde selam verdi. "Hoş buldum Esra."

Esra'nın ardından Melda Hanım da içeri girdi. Patronuna saygılı bir şekilde selam verdi. "Tam vaktinde geldiniz Oğuz Bey, bizim de size danışmak istediğim şeyler vardı."

Oğuz başıyla onaylarken "Tabii," deyip masaya geçti.

Melda Hanım elindeki dokümanları ona sunup arada kaldıkları kitapları saydı.

Oğuz hızlı bir şekilde göz attı. "Yüzüklerin Efendisi, Taht Oyunları, Narnia Günlükleri, Açlık Oyunları. Bunları da ekleyelim."

"Modern klasikler konusunda ne düşünüyorsunuz?"

Melda Hanım'ın sorusu üzerine gözleri beni buldu. "Sen ne düşünüyorsun Süveyda?"

Bir an afalladım. Melda Hanım benden daha bilgiliydi iş konusunda ama Oğuz bunu umursamadan benim fikirlerimi duymak istiyordu. "Onlara da yer vermemiz gerektiğini düşünüyorum."

Oğuz gülümseyerek Melda Hanım'a döndü. "Diğer soruya geçelim."

Kadın gülümsemeye çalışarak "Tabii efendim," deyip başka bir kitap listesini açtı.

"Çok fazla alternatif var, neye göre seçim yapmamızı önerirsiniz?"

Oğuz kısa bir an düşündü. "Takipçisi çok olan blogger ya da bookstagramlar ile iletişime geçip anket yapmalarını isteyebilirsiniz."

Esra "Güzel fikir, ben hallederim," diye atıldı. Ardından Oğuz hızlıca yaptığımız çalışmaları inceledi.

"Her şey gayet güzel ilerliyor. Bir aya kadar bitmiş olur," dedikten sonra ayağa kalktı. "Başka bir sorunuz yoksa ben odama geçeyim."

Melda Hanım profesyonel bir gülümsemeyle "Teşekkür ederim Oğuz Bey," dedi. Kenara çekilmiş sessizce onları izliyordum.

İfadesiz bir yüzle bana bakan Oğuz başıyla selam verdi. Sonra arkasını dönüp kapıya doğru yürüdüğünde kitap hâlâ elindeydi.

Birkaç saat sonra şirketten çıktığımda kar serpiştirmeye başlamıştı. Ellerimi cebime yerleştirip durağa doğru yürümeye başladım. Yol kısa olsa da karın şiddeti fazla olduğu için saçlarım beyaz kar taneleriyle süslenmişti. Öğleden sonra yerler iyice buzlanıyordu. Bu yüzden adımlarım dikkatliydi. Yere düşüp de bir yerimi kırmak istemiyordum. Otobüsü beklerken içimdeki gerginlik yine oradaydı. Son günlerde bu gerginlik ve korku peşimi hiç bırakmamıştı. Dışarı çıktığımda özellikle sürekli gergindim. Sanki peşimde birileri vardı. Bunu hayal gücümün bir oyunu olduğuna kendimi ikna etmeye çalışarak otobüse bindim. Camdan dışarıyı izlerken yeni hayatım hâlâ bir hayal gibi geliyordu. Her şey bir gecede mahvolmuş ve bir günde düzelmişti.

Nazlı uğurum olmuştu. Bunca yıl çektiklerimden sonra hayatıma sihirli bir değnek gibi dokunmuştu. Dudaklarımda içten bir gülümseme oluştu. İçimde hâlâ aşamadığım şeyler vardı, bunlar hep olacaktı. Ama şimdi düzelme ihtimalim de vardı. Bu ihtimal küçük de olsa çok canlıydı, umut veriyordu.

Otobüsten indiğimde çantamdaki telefon çalmaya başladı. Üşümemek için hızlı adımlarla yürüyordum. Bir an durup telefona bakınca Oğuz'un aradığını gördüm. Kaşlarım şaşkınlıkla havalandı. Telefonu açıp kulağıma götürdüğümde kalbim boğazımda atıyordu.

"Efendim?"

"Neredesin Süveyda? Atölyeye uğramam lazım, seni de eve bırakırım."

Cevap vermeden önce yutkundum. "Neredeyse eve varmak üzereydim," dediğimde hattın diğer ucunda sessizlik yaşandı.

Yürümeye devam ederken, Oğuz'un bıraktığı keskin nefes sesini duydum. "Keşke haber verseydin."

"Düşünemedim."

"Eve vardın mı?"

Yokuşu tırmanırken durup derin bir nefes aldım. "Az kaldı."

O his tekrar içime sızdı, biri sanki beni izliyordu. İzleniyordum, bundan emindim, yürümeye çalışırken Oğuz "Peki, dikkatli ol," dedi ve telefonu kapattı. Sokağa ürkek gözlerle baktığımda görünürde kimse yoktu, derin bir nefes alırken daha hızlı yürüyordum. O sırada telefonum çaldı. Oğuz'un tekrar aradığını düşünerek telefonun ekranına bakmadan cevapladım.

"Süveyda."

Duyduğum ses, en kötü kâbuslarımın başrolüydü.

•

Sizce arayan kimdi?

Kitap yavaştan seyir değiştirmeye başlıyor, biraz aksiyon zamanı geldi❤

Bu arada sizden ufak bir ricam var, sıralamaya girmediğimiz için kitlemiz yavaş büyüyor. Bu yüzden
arkadaşlarınıza önerirseniz ve listelerinize eklerseniz çok sevinirim❤

İnstagram adresim umrantn

BÖLÜM 15: KARANLIK GEÇMİŞ

Virane Düşler'e gösterdiğiniz ilgi o kadar güzel ki hepinizi kocaman öpüyorum iyi ki varsınız❤

Kahvelerinizi alın ve bölümün tadını çıkarın :)

•Zuhal Olcay Yalnızlığım

Cem Adrian Düşüyorum Hayatın Ellerinden

Korku güçsüz kıldığı için insanı,
Düşmandan korkmak düşmana bir kat daha güç katar,
Zayıflıklarınız size karşı silah olup çıkar.
Korkarsanız yok olursunuz;
En kötüsü budur savaşta;
Savaşıp ölmek, ölümün ölümü yok etmesidir,
Korkuyla ölmek,
Ölümün kölesi olmaktan başka bir şey değildir.

II. Richard, William Shakespeare

⛓

Korku, ilmek gibi boynuma geçirilmiş acımasızca soluk borumu sıkıyordu. Nefes alamıyordum, düşünemiyordum. Bütün uzuvlarım felç geçirmiş gibiydi. "Sen..." dediğimde sesim titrek ve korku doluydu. Cemil, en büyük korkum hâline gelmişti şimdi telefonda dahi olsa yüzleşmek, beni bir uçurumdan aşağı yuvarlamıştı. Bu uçurumun sonu yoktu, dipsiz bir karanlığın yuvasıydı.

Korkumdan beslenen Cemil, pis pis güldü. Yediklerim ağzıma gelirken kusmamak için kendimi zor tuttum.

"Evet, benim güzelim."

Dudaklarımdan firar eden hıçkırığı bastırmak için elimi ağzıma yerleştirip sıkıca kapattım. Numaramı nasıl bulmuştu? Hâlâ benden ne istiyordu ki! Yürümeye çalıştım kaçmak istedim ama yapamadım.

"Özledin mi beni?"

Ses tonu, o gece yaşananları hatırlamama neden olmuştu. Midemdeki bulantı şiddetlendi. Cemil'in dokunuşu, sözleri, bakışı...

Her şeyi birer birer hatırlamak buzdan bir suyun içine aniden dalıp orada boğulmak gibiydi. Sadece sesi bile beni bu hâle getirebiliyordu!

"Benden ne istiyorsun?" dediğimde sesim buz gibi bir nefretle doluydu. Öyle büyük öyle keskin bir nefretti ki bu, afalladım. İçimde böyle şeyler biriktirdiğimden bihaberdim. O kadar hiçbir şey olmamış gibi yaşıyordum ki anlaşılan kendimi bile kandırmayı başarmıştım.

Cemil alay dolu bir kahkaha attı. "Bu ne aptal bir soru böyle. Seni daha zeki sanırdım."

Yüzümü buruşturdum. "Seni istiyorum tabii ki."

"Uzak dur benden, hasta ruhlu herif," diye tısladım.

Cemil gülmeye devam ettiğinde içim öfkeyle doldu. Resmen benimle dalga geçiyordu.

"Bir daha arama beni," deyip telefonu kapatacağım anda "Oldu mu bu şimdi Ankara güzeli?" dedi ve dünyam, bir an için durdu, ardından şiddetle başıma yıkıldı. Geriye doğru sendelerken telefonu öyle çok sıktım ki elim acıdı. Biliyordu, nerede olduğumu biliyordu. Beni bulmuştu! Kâbuslarım gerçeğe dönüşürken başım öyle büyük bir şiddetle döndü ki az daha yere düşecektim.

"Nerede olduğunu bilmem seni şaşırttı sanırım."

Yaşadığım şaşkınlık yüzünden konuşamıyordum, Cemil devam etti.

"Evini, işini her şeyini biliyorum."

Dişlerimi sıkıca kenetledim, diş etlerim sızladı. Ağlamaklı bir sesle "Nasıl?" diye fısıldadım.

Cemil bu kadar donanımlı olamazdı. "Yüz yüze anlatmayı tercih ederim."

Hayır hayır hayır! Bu olamazdı, onu görmeye katlamazdım. "İzleniyorsun, bu yüzden kaçma fikrini aklından çıkar."

Kalbim korkuyla atarken ürkek gözlerle etrafıma bakındım.

"Olur da birine söylersen o tatlı arkadaşların da zarar görür."

Dolan gözlerimi kırpıştırdım. Cemil beni bir kez daha köşeye sıkıştırmıştı. "Benden ne istiyorsun?"

"Dedim ya, seni. Ama önce dediklerimi yapman gerekiyor."

Başımı şiddetle iki yana doğru sallarken "Asla," diye yanıtladım.

Bezgince ofladı. "Kes uzatmayı, başka şansın olmadığını biliyorsun."

Kahretsin biliyordu! Ama kabul edemezdim, tekrar o adamın eline düşürmezdim. Bunu yapmaktansa ölmeyi tercih ederdim.

"Üç gün içinde çalıştığın yerden istifa edeceksin. Sonra sana verdiğim adrese geleceksin ve kimse zarar görmemiş olacak."

Bu sanki çok basit bir şeymiş gibi bahsetmiş olması beni delirtiyordu.

"Bak gördün mü bu kadar basit. Bu sayede ne sen ne çevrendekiler zarar görmemiş olacak. Şimdi kapatmam gerek, sonra ararım."

Telefon aniden kapandığında sertçe dizlerimin üstüne düştüm. Bedenimi daha fazla taşıyamamıştım. Başım öne doğru düşerken ciğerlerimdeki nefes bir kerede boşaldı. Elimde ise hâlâ telefonu tutuyordum. Kurduğum düzen, saniyeler içinde domino taşları gibi birer birer devrilmişti. Başladığım noktaya çok daha kötü bir durumda geri dönmüştüm.

"Abla iyi misin?"

Genç bir çocuk yanıma gelmiş endişeyle bakıyordu. Gözlerimi kırpıştırırken başımla onayladım. Çocuk uzanıp beni yerden kaldırmak için kolumu tuttu. Şok içinde olduğum için yavaşça ayağa kalktım.

"Teşekkür ederim," dediğimde on üç on dört yaşlarında olan erkek çocuğu gülümsedi.

"Önemli değil ama yollar buzlu, dikkatli ol."

Eve doğru ilerlemeye başladım. Attığım her adım geriye doğru gidiyordu. Takip edildiğimi tahmin ediyordum ama boş bir şüphe olarak düşünmüştüm şimdi gerçek olduğunu bilmek... Boğazımdaki ilmek sıkılaştı. Ne yapacağıma dair en ufak bir fikrim yoktu.

Evin merdivenlerinden çıkarken içim sızladı. Bu sokağa, evime, işime o kadar alışmıştım ki... Şimdi her şeyi tekrar geride bırakmak zorundaydım. Gözlerime dolan yaşlar görüşümü bulanıklaştırdı. Evime girdiğimde göğsüm iyice daraldı. Ağlamak istiyordum ama bir faydası olmazdı. Kurtulmak istiyordum, tüm bu yaşananların bitmesini istiyordum. Keşke her şey kötü bir kâbustan ibaret olsaydı! Burnumu çektim. Ne yapacaktım? Birine zarar gelmesini göze alamazdım ama o iğrenç adama gidemezdim de...

Yere çöküp başımı ellerimin arasına aldım. Tüm yollarım dikenle kaplıydı ve çıkış noktalarında beni karşılayan tek şey karanlıktı. Bitmişti, bu defa her şey tamamen bitmişti.

****

"Gel bakalım güzel kızım."

Küçük kız, babasının sesini duyunca içten bir gülümsemeyle ona doğru yürüdü. Babası biricik kızı Süveyda'yı, kucağına alıp dizine yerleştirdi. Elini sırtına yerleştirip yavaşça okşadığında gözlerinde sonsuz bir sevgi akıyordu. Süveyda babasına hayranlıkla baktı. Onun gibi bir babaya sahip olduğu için çok şanslıydı.

"Okulun nasıl geçti?"

Üçüncü sınıf öğrencisi olan kızının yüzü asıldı. "İyi," dediğinde ses tonu tam tersini söylüyordu. Babasının kaşları çatıldı. "Kim üzdü benim güzel kızımı?"

Süveyda dudaklarını büktü. "Kimse," dese de her an ağlayacak gibiydi. "Anlat kızım."

Küçük kız başını yere eğdi. "Efe bana çok kötü davranıyor baba. Hep saçımı çekip benimle alay ediyor."

Babası düşünceli bir ifadeyle "Yine mi?" dediğinde başını salladı. Birkaç kez uyarıp ailesiyle görüşmelerine rağmen Efe uslu durmuyordu.

"Sınıfını değiştirmemizi ister misin?"

Süveyda dolu dolu olan gözlerini kırpıştırıp başını iki yana doğru salladı. "Hayır, onun yüzünden arkadaşlarımı ve öğretmenimi bırakamam."

Babası kızının inatçı yüzüne baktığında hafifçe gülümsedi. Saçlarını okşarken dudaklarını başına gömdü. "Benim akıllı kızım," deyip geri çekildi. Gözlerine bakarken "Sen çok güçlü bir kızsın," dedi.

Süveyda kıkırdadı. Göğsünü gererek "Çünkü ben babamın kızıyım," diye yanıtladı. Babası onu kendine doğru çekip çenesini başına yasladı.

"Evet sen benim biricik güçlü kızımsın, kimseye yenilmezsin."

"Öyleyim baba, hem kimse zarar veremez bana. Sen varsın."

"Ben varım kızım, ben hep seninleyim."

Gördüğüm rüyanın gerçekçi etkisiyle sıçrayarak uyandım. Rüya öyle gerçekti ki bir an nerede olduğumu şaşırdım. İrileşen gözlerim, korkuyla evin içinde gezinirken kapı çalındı. Bu ses beni uyandırmış olmalıydı. Kalbim korkuyla atıyordu. Yavaşça doğrulduğumda "Kim o?" dedim.

"Benim."

Oğuz'un sesini duyunca iki kere düşünmeden kapıyı açtım. Karşımda onu görünce saatlerdir beni terk eden güven duygusu içime doldu. Omuzlarım gevşerken gözlerim yaşlarla doldu. İçimdeki rahatlama öyle büyüktü ki kendimi onun kollarına atmamak için tüm

gücümü kullandım. Tırnaklarımı avuçlarıma geçirirken ciddi yüzüne baktım.

Yüzündeki gergin ifade rahatlarken "Selam," dedi.

Boğazımdaki düğümü gidermek için yutkundum ve gülümsemeye çalıştım. "Merhaba," dediğimde sesim kısık ve çatlaktı. Her an gözyaşlarına boğulacak gibiydim. Yanağımın iç kısmını dişlerimin arasında ezerken duruşumu dikleştirmeye çalıştım.

Güçlü olmak zorundaydım! Yoksa Oğuz her şeyi anlardı. Kaşları çatılırken "İyi misin?" diye sordu. Başımla onaylarken anlık bir kararla yana çekildim ve "İçeri gelmek ister misiniz?" diye sordum.

Onun yanındayken korkmuyordum ve şimdi kısa bir süre de olsa güvende hissetmek istiyordum. Kafayı yememek için buna ihtiyacım vardı. Başıyla onaylarken içeri girdiğinde hemen arkasından kapıyı kapattım.

Dışarıda geçmişimde bırakmak istediğim canavarlar vardı, keşke hepsi yok olsaydı! İçerisi karanlık olduğu için Oğuz duvardaki düğmeye basıp ışığı açtı. Karanlığa alışan gözlerim kısılırken üstümdeki kabanı çıkarmadığımı fark ettim.

Aceleyle çıkarırken bakışlarını hissetsem de konuşmadım. "Bir yere mi gittin?"

Sorusunu duyunca ilk aklıma gelen yalana sarıldım. "Markete gitmiştim."

Birlikte salona geçtiğimizde Oğuz etrafı inceledi. Ev düzgün olsa da masanın üstünde duran kitabı bir kez daha düzelttim. "Yemek yemek ister misiniz?"

Bakışlarımı ona çevirdiğimde ellerime baktığını gördüm. O an yine strese girdiğimi fark edip doğruldum.

Boğazını temizleyip "Olur," dediğinde ufak bir gülümsemeyle odadan çıktım. O da beni takip ettiğinde birlikte mutfağa girdik. Sandalyeye yerleşirken kollarını önünde bağladı. Dalgın hareketlerle dolabı açıp baktığımda sabah çıkardığım kuşbaşı şeklinde doğranmış et paketini gördüm. Onu ve sebzeleri çıkardıktan sonra tezgâha yerleştirdim.

Zihnim düşüncelerimin arasında boğuluyordu. Bunu engel olmak için bir şeylerle meşgul olmam gerekiyordu ve yemek yapmak en güzel meşguliyetti. Oğuz'un burada olması da iyiydi, artık o kadar da

huzursuz hissetmiyordum. Bu sayede daha mantıklı düşünebilirdim. Etleri tavaya döktüğümde "Yardım ister misin?" diye sordu.

"Ben hallederim." Ona baktığımda mücevher gibi parlayan gözlerini görmek kalbime bir sıcaklık akın ettirdi.

"Siz neden gelmiştiniz?"

Çenesindeki sakalları kaşırken "Atölyeye uğramıştım. Işıklar yanmayınca seni merak ettim," diye cevap verdi.

Derin bir nefes alırken işime geri döndüm. Haberim olmasa da ona ihtiyacım olduğu bir anda çıka gelmişti. Saatler sonunda dudaklarımda içten ama hüzünlü bir gülümseme belirdi.

"İçecek bir şeylerin var mı?"

"Vişne suyu vardı."

"Daha sert bir şeyler?" dediğinde başımı sağa sola doğru salladım.

"Atölyede şarap olmalıydı. İster misin?"

Bu gece tam ihtiyacım olan şeydi aslında. Gevşemek ve mümkün olmasa da yaşanan her şeyi unutmak istiyordum. En azından bir geceliğine...

"Olur," dediğimde sebzeleri doğramaya koyuldum.

"Birazdan geliyorum," deyip evden çıktığında bir an durup gözlerimi yumdum. Son anlarımızdı... Bu evde, Oğuz ile geçirdiğim son günlerimdi. Neden canım bu kadar acıyordu? Gözlerim akmayan yaşlarla parladı. Bu olaylarla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Yatağımın içine girip günlerce ağlamak istiyordum. Burnumu çektim, kendimi sakinleşmek için zorladım. Sakinleşmezsem hata yapardım. Aklımı başıma toplayacak daha sonra kararlar alacaktım. Biberleri doğrarken geri geldi. Elinde açılmamış bir şarap şişesi vardı.

"En azından masayı hazırlayayım," deyip cevap beklemeden dolapların kapağını açtı. "Pilav da ister misiniz?"

"Bana yemekler yapmana alışabilirim."

Sözlerini duyunca gülümsedim. Ben de alışabilirdim... Ama mümkün değildi. Bu düşünceyi kendime saklamayı tercih ettim. Yaklaşık yarım saat sonra masada karşılıklı oturuyorduk. Midem düğüm düğüm olduğu için yemek yiyemiyordum. Oğuz'un kadehime doldurduğu şaraptan büyük bir yudum aldım.

"Aç karnına çarpar. Önce bir şeyler ye."

Çatalımı alıp ufak bir et parçasını ağzıma atıp yavaşça çiğnedim. Gözlerim sürekli uzaklara dalıyordu, bu yüzden ne konuşuyor ne de

yemek yiyebiliyordum. Şaraptan bir yudum daha aldığımda endişeli bir ifadeyle "Süveyda?" dediğini işittim. Gözlerim onu bulduğunda başımı yana doğru eğip yüzünü inceledim. Elimde olsa saatlerce bıkmadan izlerdim onu.

Çok yakışıklıydı, düşünceliydi ve güçlü biriydi. Hayalimde bir adam çizseydim eğer aynı Oğuz Sarhan gibi biri olurdu. Ama hayallerimin bir önemi yoktu. Kaderim baştan yazılmıştı ve artık mutlu olacağıma dair umutlarımı yitirmiştim. Cemil tüm güzelliklerin üzerine yaktığı kibrit çöpünü bırakıp gitmişti. Şimdi ise her şey yanıyordu ve ben sadece izliyordum.

Endişelendiğim insan sayısı da artmıştı. Hepsini bu ateşe atamazdım, o kadar bencil biri değildim ki. Onlara zarar gelirse kendimi asla affetmezdim. Bu yüzden bir an önce bir karar alıp uygulamam gerekiyordu.

"İyi görünmüyorsun."

Bakışlarım Oğuz'a kaydı. Kısık bir sesle "İyiyim," dedim.

İyi olmakla uzaktan yakından alakam yoktu. Kalbim sancıdı. Adam bir bakışta anlayacak kadar yakından tanıyordu beni... Bu neden ağlama istediğimi tetikliyordu ki? Bakışlarımı yemeğime çevirip bir şeyler yemeye çalıştım. Dikkatini çekmek istemiyordum. Birkaç dakika sessizce yemek yedik. Ortamdaki gerginlik varlığını koruyordu.

"Doydum," dediğinde sessizce doğrulup masayı toplamaya başladım. Oğuz da ayaklanıp bana yardım ettiğinde endişeli bakışları sürekli üstümdeydi. Masayı topladıktan sonra kadehimi aldım.

"Bunun için teşekkür ederim," dediğimde birlikte içeri geçtik.

"Asıl ben yemek için teşekkür ederim," diyen patronuma gülümsedim.

"Yemeklerimi beğenmenize seviniyorum."

Hafifçe gülümsediğinde birlikte kanepeye oturduk. Parmağımı kadehin ağız kısmında gezdirirken düşüncelerim beni yine içine çekmişti. Onlara nasıl veda edecektim? Keşke bu kadar alışmasaydım...

Gözlerim sürekli doluyordu. Göğsüm daraldığı için nefes almaya çalıştım ama sıkıntıyla dolan ciğerime yeterli gelmedi. Elini bana uzattığında dokunuşunu yanağımda hissedince irkildim. Bakışlarım hızla beni izleyen adamı buldu.

"Her an ağlayacak gibi bakıyor gözlerin."

Dokunsalar ağlayacaktım ve Oğuz dokunuyordu. Şu an onun kollarında ağlayıp her şeyi anlatmayı ne çok isterdim. Ama yapamazdım. Onu herhangi bir tehlikeye atamazdım hem geçen günkü telefon görüşmesi aklımdan çıkmamıştı. Ah, her şey neden bu kadar karışıktı? Baş parmağını ağır ağır tenimde gezdirdi.

Gözlerim gözlerinde asılıyken yüzünü hafifçe bana doğru eğdi. İçten bir şekilde "Eğer bir sorun varsa bana anlatabilirsin," dedi.

Yakınlığı aklımı bulandırıyordu. Kelimeler, dilimin hemen ucundaydı. Her şeyi anlatmak ne kolay olurdu. Zor olan sonrasıydı. Zihnim boğuluyordu, kararan ruhum beni dibe çekiyordu. Nasıl kurtulacağımı bilmediğim bir karanlıkta tek başıma kalmıştım. Şimdi cılız da olsa bir ışık hüzmesi vardı ama olmazdı. Hayatımda patronum sıfatıyla bulunan bir adama sığınamazdım. Hislerimizin farklı yönde olması durumu değiştirmiyordu. Hem onlara zarar gelmesine neden olacak hiçbir şey yapamazdım. Bu benim meselemdi. Tırnaklarımı avuçlarıma geçirdim, konuşamazdım.

Yüzüme sahte, zoraki bir gülümseme yerleştirdim. "Sorun yok Oğuz Bey."

Anında kaşları çatıldı. "Şu resmiyeti artık kaldırsan mı?"

Ciddi bir ifadeyle "Olmaz, patronumsunuz," diye cevapladım.

Patronumdu ama akşamın bu saatinde kanepede oturmuş yanağımı okşamasına izin veriyordum! Bu nasıl bir ikilemdi böyle?

Sıkıntılı bir nefes aldı. "İyi görünmüyorsun."

"İyiyim."

Yüzümü sıcak parmaklarına yaslamayı ne çok isterdim. Kokusunu yavaşça içime çektim.

"Emin misin? Bak eğer bir şey varsa..." Elimi elinin üstüne yerleştirip yavaşça kavradım. Daha güçlü bir sesle "Ben iyiyim, gerçekten," diye direttim.

Bu cevaptan tatmin olmasa da sesini çıkarmadı. Bakışları, elini tutan elime kaydı. Parmaklarım biraz uzun olsa da Şeyma hep zarif olduğunu söylerdi. Toz pembe renginde oje sürdüğüm tırnaklarım içe doğru kıvrıldı. Yüzüme akın eden sıcaklıkla beraber büyük elini yavaşça bıraktım. Oğuz'un eli ise hâlâ yanağımda duruyor dokunduğu yerleri tutuşturuyordu. Başka hislerin tohumlarını ekiyordu içime.

Saatlerdir hissettiğim kötü duyguların yanında bunları hissetmek garip ama güzeldi. Keşke zaman, içinde bulunduğumuz şu ana

hapsetseydi bizi... Yaşananlar bize dokunmasaydı ve ben gitmek zorunda kalmasaydım. Ne yazık ki mümkün değildi. Bu yüzden yavaşça geri çekilip teması kestim. Yeterince karışık olan hayatımı daha fazla zorlaştırmanın anlamı yoktu.

Kafası karışmış bir şekilde bakıyordu. O da benim gibi ikilemde kalmış, hisleriyle mücadele ediyordu. Yavaşça ayağa kalktım ve kadehi masanın üstüne bıraktım. Gerçek hayata dönmenin vakti gelmişti.

"Sanırım gitmelisiniz," dediğimde sesim isteksizdi. Yine de ayağa kalktı. Son kez "Süveyda bak..." dediğinde araya girdim.

"Sizin için de yorucu bir gündü. Yarın görüşürüz."

Derin bir nefes alıp dik dik yüzüme baktı. Her an itiraz edecek gibi duruyordu. Dudaklarını sıkıca birbirine bastırırken kısaca "Peki," dedi.

Ardından yanımdan geçip gitti. Ellerimi yumruk yapıp orada dikilmeye devam ettim. Bu en doğru olandı, hayatlarından daha kolay çıkabilirdim artık. Kalbimin kırıklarını görmezden geldim. Her zaman yaptığım gibi...

•

Yoğun bir bölümdü, umarım beğenmişsinizdir. İçinizden Süveyda'yı anlayan kadar anlamayan da olacaktır muhtemelen. Ama biraz empati kurarsanız, Süveyda'nın neden Oğuz'a anlatmadığını anlayabilirsiniz.

Oğuz'a da tam olarak güvenemediği gibi korkak bir yapısı yok. Kendi sorunlarının içine başkalarını dahil etmeyecek kadar güçlü bir kız.

İleriki bölümlerle ilgili tahminleriniz var mı?

Yeni bölümde görüşmek üzere❤

İnstagram adresim umrantn

BÖLÜM 16: VEDA

Herkese kocaman bir merhaba, nasılsınız? Beni soracak olursanız, yorumlarınız ve artan okunma sayımız sayesinde mutluyum. Yanımda olduğunuz için teşekkür ederim, bölümü keyifle okuyun❤

•*Sezen Aksu Masum Değiliz*
•*Canozan Deniz Kabuğu*

İnsan hâlâ gerçek olmasını istediği bir rüyaya nasıl veda edebilirdi ki?
Yeşil Deniz Kabuğu Sarah Jio
⛓

Kanlanan gözlerim, aynadaki yansımamda asılı kalmışken anıları sırtına yükleyen zaman, ağır ağır geçiyordu. Gerçekler, uzun saatler öncesinde keskin pençesini zihnime geçirmiş, bitip tükenmeyen işkencesini sürdürüyordu. Tüm gece uyumadığım için gözlerimdeki damarlar kızarmış, bal rengi göz bebeklerimin etrafını çevreliyordu. Bu kırmızı, korkunun izleriydi. Tenim ise öyle beyazlamıştı ki bir ölü gibi solgun görünüyordum. Damarlarımdaki tüm kan çekilmiş gibiydi. Yansımamda gördüğüm kişi yüzünden irkilirken bir adım geriye doğru gittim. Sadece bir gecede ne hâle gelmiştim? Hayatımın fay hatları kaymış her şey koca bir enkaz hâlini almıştı. Altında kalan yine ben olmuştum.

Ölü balığı andıran donuk bakışlarım, lavabonun üstündeki jilete kaydı. Dişlerimi sıkıca bastırıp burnumu çektim. Bütün gece uyumamış uzun uzun düşünmüştüm. Zihnime üşüşen ihtimaller soluk boruma dolanmış acımasızca sıkıyordu. Çünkü ihtimallerin sonu çıkmaz sokakla sonuçlanıyordu. Cemil bütün yolları kapatmıştı. Ya kaçacak ya da ölecektim.

Ölüm...

Her şeyi geride bırakmamı sağlayabilirdi. Tüm bu korku ve çaresizlik hissi bitip gidebilirdi. Fevri bir hareketle uzanıp lavabonun

üstündeki jilet bıçağını aldım. Titreyen ellerimle keskin metal parçayı yerinden çıkarıp yaşlarla dolu gözlerimle baktım. Kalbimin en derinliklerinde biliyordum ki tek kurtuluşum bu jiletti. Bileklerime derin bir kesik atardım, tek başıma yaşadığım için beni bulduklarında çoktan emelime ulaşmış olurdum.

Gözlerimi sıkıca yumdum ve Cemil'in hayatıma girdiği güne lanetler yağdırdım. Yaşamımı bu şekilde sona erdirmek istemiyordum. Bu kadar aciz biri değildim! İntihar, içimdeki küçük kıza ihanet etmekti, en çok da babama ihanet etmekti. Gözlerimi açıp jilete baktığımda hızlıca karar verdim. Şimdi yapmayacaktım ama eğer Cemil'in eline düşersem... İşte o zaman kullanacaktım. Üstümdeki tişörtü kaldırıp jileti, siyah sütyenimin içine yerleştirdim. Soğuk metali tenimde hissedince ürperdim. Tişörtü hızlıca indirirken odama geçip iş için hazırlanmaya başladım. Bugün son kez şirkete gidecektim. Yarın da kafede son günümdü. Sonrasında bir yolunu bulup kaçacaktım.

Bir kez kaçmıştım bunu bir kez daha başarabilirdim. Sakin olmalı ve her şeyi adım adım planlamalıydım. Giysi dolabını açıp beyaz gömleği hızlıca giyindim. Üstüne de açık kahverengi süveterimi giydikten sonra açık renk taşlanmış kotu uzun bacaklarımdan geçirdim. Son olarak pantolonumun kemerini taktıktan sonra saçlarımı taramaya başladım. Kendimi bırakmamalıydım, aksi takdirde Oğuz, her şeyi anlardı ve onların da başı belaya girerdi. En son isteyeceğim şey bana yardımı dokunan insanların zarar görmesiydi. Gözlerimin önünde beliren Oğuz'un güzel yüzü, zayıflamış gücümü sarstı.

Gözlerime dolan yaşlar görünüşümü bulanıklaştırırken ağlamamak için tüm gücümü kullandım. Hayatımda gördüğüm en düşünceli ve gizemli olan bu adamı, ardımda bırakacak olmak her şeye rağmen canımı acıtıyordu. Fakat herkesin iyiliği için buna mecburdum... Bu cümleyi defalarca tekrarladıktan sonra gözlerimin altındaki mor halkaları saklamak için kapatıcı sürdüm. Biraz da maskara sürdükten sonra kaşe kabanımı alıp kapıya yöneldim.

Evden çıkmak istemiyordum. Dışarıda beni bekleyen kötülüklere karşı alacağım hiçbir önlem yoktu. Dizlerimdeki titremeyi görmezden gelip duruşumu dikleştirdim. Sadece iki gün, diye kendimi telkin ettim. İki gün sonra kaçıp gidecektim. Bu sürede dikkat çekmemeliydim. Çenemi dikleştirip kapıyı açtım.

Sabah ayazı, ince bedenimi titretirken kapıyı kapatıp merdivenlerden indim. Korku dolu ürkek bakışlarım etrafta geziniyordu. Yolun sonundaki siyah camlı araba dikkatimi çekince yüzümdeki kan çekildi. Gözlerimi hemen kaçırıp başımı öne eğdim. Kalbim hasta bir kuş gibi çırpınıyordu.

Bahçenin kapısından çıktığımda bir araba önümde durunca korkuyla irkildim. O kadar dalgındım ki bir an Oğuz'un arabasını dahi tanıyamamıştım. Elimi korkuyla hızlanan kalbime yerleştirip sakinleşmeye çalıştım. Oğuz arabanın camını açtığında sertçe yutkundum. Üstünde koyu yeşil boğazlı bir kazak vardı, ela gözlerindeki yeşil benekleri çoğaltmıştı bu renk.

Muzip bir sesle "Gelmek için neyi bekliyorsun?" diye sordu. Cevap vermeden kapıyı açıp sıcak arabaya yerleştim. Yine aynısı olmuştu işte. Oğuz yanımda olunca bütün korkularım, buhar olup kayboluyordu. Korkumu besleyen her şeyi saniyeler içinde eritiyor ensemdeki bütün canavarlar saklanıyordu. Yanımda olduğu için, içimi saran minnet duygusuna engel olamadım. Kısık bir sesle "Günaydın," diye mırıldandım.

Bakışları dikkatle yüzümde gezinirken "Günaydın," deyip arabayı çalıştırdı.

"Sizi burada görmeyi beklemiyordum," dediğimde kaşları hafifçe çatıldı. Kısa bir sessizlikten sonra düşünceli bir sesle konuştu.

"Dün pek iyi görünmüyordun, seni merak ettim."

Dudaklarımda yeşeren hüzün dolu gülümsemeyi gizlemek için başımı cama doğru çevirdim. Dilimin ucundaki kelimeleri eritip görmeyen gözlerle dışarıyı izledim. "İyiyim," diye yanıt verdiğimde kendim bile inanmamıştım sözlerime. Bu ara sık sık gözlerime biriken yaşları geri iteledim. *Beni merak etmişti...*

Kalbime akın eden sıcaklığa engel olamadım. Uykusuzluktan sızlayan gözlerimi yavaşça yumdum. Aniden aklıma üşüşen düşünceler kafamı iyice karıştırdı. Oğuz'un yaptığı o telefon görüşmesi zihnime, bir kanca gibi takılmıştı. O da iyi biri olmayabilirdi... Birinin ölümü hakkında emir verirken ki soğuk sesi aklıma gelince ürperdim. Artık gerçekten ne yapacağını bilmiyordum. Göğsümde çağlayan hisleri bastırmak için kendimi zorluyordum ama bu çaba nafileydi. İçimdeki korku azalınca yerini yorgunluk aldı. Ağırlaşan göz kapaklarımı

açamazken başımı koltuğa yasladım ve yorgunluk galip geldi. Bilincim yavaşça kapanırken derin bir uykuya daldım.

Ta ki yanağımda hissettiğim sıcak ve yumuşak dokunuşa kadar. Dokunuşun yarattığı sıcaklığı özümserken dudaklarım kıvrıldı. Yaşadıklarım henüz zihnime çöreklenmemişti. Gözlerimi yavaşça açtığımda karşılaştığım sıcak bakan gözler, bozuk olan dengemi iyice sarstı. Bir an nefes almayı unuturken gözlerine daldım. Baş parmağı elmacık kemiğimde gezinirken dokunduğu yerlerde kızarıklık bırakıyordu. Tepki veremiyordum çünkü kalbim ona kadar tatmadığım hislerle dolmuş ruhum, bilmediğim bir huzurla kuşanmıştı.

Ama bir yandan da şahit olduğum o telefon konuşması vardı. Bunu hatırlayınca alnım kırıştı. Bu konu hakkında hâlâ karmakarışık hissediyordum. Kime güveneceğimi şaşırmıştım. Nasılsa gideceğim diye düşündüm. Gitmeden önce cebimde ufak anılar biriktirmek istiyordum.

"Yorgun görünüyorsun," dediğinde elini henüz çekmemişti.

Gözlerimi bir kez kırptım. "Gece uyuyamadım," diye mırıldandığımda sesim kısık çıkmıştı.

Dudaklarını birbirine bastırdı. Bir şeyler söylemek istiyor gibi bakıyordu. Elimi boynuma yerleştirip hafifçe kaşırken "Tek yaşamaya hâlâ alışamadım, ondan sanırım." Onun başka bir şey düşünmesini istemiyordum.

Düşünceli bir sesle "Süveyda," dediği zaman gerildim. Sorular duymak istemiyordum. Bu yüzden geri çekilip "Gidelim mi?" dedim. Arabanın kapısına doğru döndüğüm sırada kolumu tutup beni hafifçe kendine doğru çekti. Elim kapının kolunda asılı kalırken yumuşak bir sesle konuştu.

"Bana bak."

Alt dudağımı dişlerimin arasında ezerken bana doğru eğilen yakınlığı tenimi yaktı. Bu yüzden bakamadım. Bakarsam gözlerimde saklanmış acıların görüleceğinden korkuyordum. Oğuz derin bir nefes verince sıcak nefesi, ensemdeki saçlarıma çarptı. Tahmin ettiğimden daha yakın olmalıydı...

Titrek bir sesle "Oğuz Bey," dedim.

Aniden "Görüyorum," dediğinde donup kaldım. "Sakladığın bir şeyler var," Sesi, sert ve kendinden emindi. "Bunlar her neyse seni kötü etkiliyor."

Nefes alamıyordum. Bu sözler, derinlerdeki yaralarıma parmak basmıştı. Kapanmayan yaram kaşınıyordu. Gözlerimi kapatıp içimde kopan fırtınalara inat sakince konuşmaya başladım.

"Yanlış anlamışsınız." Sertçe yutkundum ve devam ettim. "Sadece yeni bir şehre alışamadım," Sesimde, ikna edici bir ton vardı.

Ortamı kısa bir sessizlik kaplarken kolumu tutan eli gevşedi. Kuru bir sesle "Öyle olsun," deyip kolumu tamamen bıraktı.

Kapıyı açıp hızlı hareketlerle dışarı çıktım. Kapalı otoparkın ortasında sakin olmaya çalışırken Oğuz da arabadan indi. Birlikte asansöre doğru ilerlediğimizde bir adım arkasındaydım. Bugün istifamı vermekten vazgeçmiştim. Yarın sadece Nazlı ile konuşacak ve gecesinde de bu şehri bırakıp gidecektim.

Asansöre bindiğimizde sadece ikimiz vardık. Asansörün köşesine çekilip sırtımı aynaya yasladım. Başımı öne eğmiş yere bakıyordum. Oğuz da asansörün ortasında durmuş açık açık beni izliyordu. Dikkatli bakışlarını hissetsem de karşılık vermedim. Ortamdaki hava gittikçe geriliyordu. Neyse ki ikinci katta asansöre başka insanlar da bindi ve gerginlik biraz da olsa azaldı. Oğuz kendi katında indiğinde ısrarla ona bakmadım. Başımı aynaya yaslayıp gözlerimi asansörün gümüş rengi tavanına çevirdim. Keşke daha az karışık bir hayatım olsaydı... Asansör durunca duruşumu dikleştirip indim. Çalışma odasına girdiğimde Esra'yı odada tek buldum.

"Günaydın," dediğinde tablete bakan Esra başını kaldırıp gözlüğünü düzeltti.

"Günaydın."

Üstümdeki kabanı çıkarıp askıya astıktan sonra masaya doğru ilerledim. Esra parmaklarını karnına bastırmış solgun bir yüzle işine döndü. İyi görünmüyordu. "İyi misin Esra?"

Zoraki bir gülümsemeyle "Sadece regl sancısı," diye cevap verdi.

Benim de çok ağır geçtiği için anlayışlı bir ifadeyle "İstersen eve gidebilirsin, senin işlerini ben halledebilirim," dedim.

"Melda Hanım izinli bugün, tüm iş size kalır."

Bu da daha çok çalışmam anlamına geliyordu. Tam da istediğim gibi. "Sorun olmaz benim için."

"Emin misiniz?" dediğinde çektiği acı yüzünden sesi kısık çıkmıştı. "Eminim, izin alıp git hadi."

Esra ayağa kalkıp minnetle gülümsedi. "Teşekkür ederim."

O da gittikten sonra tek kalmıştım. Üzgün bakışlarım etkinliğin düzenleneceği salonda gezindi. Camlardan aşağı sarkıtılan peri ışıklarına, yarısı dolan kitaplıklara bakarken içim hüzünle doldu. Buranın son hâlini görmeyi çok isterdim. O etkinlik gecesinde bulunmayı da öyle... Derin bir nefes aldığım sırada bakışlarım açılmamış kitap kolisine kaydı. Bunları normalde Esra yerleştiriyordu. Bugün onun yerine bakacağım için bu görev, bana kalmıştı. Önce masaya geçip kendi işlerimi hallettim.

Sipariş ettiğimiz fantastik kitaplar yarın gelecekti. Melda Hanım ve Esra'ya kalacaktı bu iş. Diğer listeleri de kontrol ettikten iki saat sonra ayağa kalkıp metal, küçük merdiveni alıp kitaplığın yanına götürdüm. Kitaplık büyük olduğu için neredeyse iki koli kitap düzeltmem gerekiyordu. Kolileri açıp sırayla kitapları çıkarttım. Tek başıma bu iş zor olacaktı. Kitapların bir kısmını elime alıp merdivene çıktığımda kapı açıldı. Kapıya doğru döndüğümde Oğuz'u, elindeki bir dosyayla karşımda gördüm. İçimi saran heyecana engel olamazken adımlarım aksadı.

"Oğuz Bey?" dediğimde bakışlarını merdivenin ortasında dikilen bana çevirdi.

Kaşları hafifçe çatılırken "Melda'ya bakmıştım," dedi.

"İzinli bugün."

Bana doğru ilerlerken bakışları boş alanda gezindi. Soru sorar gibi "Esra?" dedi.

"O da rahatsız olduğu için izin aldı."

Sağ kaşını havaya kaldırdı. "Yani tüm işler sana kaldı?"

Merdivene tırmanmaya devam ederken başımla onayladım. O da yanıma gelip sırtını kitaplığa yasladı. Yakınımda olunca bile elim ayağım birbirine dolanıyordu. Sakin olmak için kendimi zorlarken çaktırmadan derin nefesler aldım ve kitapları dikkatle yerleştirdim.

Önümdeki boşluğa koyduğum kitapları da yerleştirirken ikimiz de sessizdik. Fazladan aldığım kitaplar bitince "Yardıma ihtiyacın var gibi?" diye sordu. Saçımı kulağımın arkasına itelerken inmek için hareketlendim. "Pek değil."

"Bekle, ben veririm."

İtiraz etmeme fırsat vermeden eğilip birkaç tane kitabı aldı ve bana uzattı. Ona bakmaktan kaçınarak kitapları aldım ve yerleştirmeye devam ettim.

"Ben gelmeseydim bu işi tek mi yapacaktın?" diye soran patronuma dönüp "Evet," dedim.

Memnuniyetsiz bir ifadeyle başını iki yana doğru sallayıp yeni kitapları verdi. "Birini çağırmalıydın."

Yalnız kalmak istediğim için bunu hiç düşünmemiştim.

"Sorun değil."

İkinci rafa geçtiğimde merdivenden bir basamak indim. "Bu arada dünkü kitaba başladım."

Kaşlarım havalanırken bakışlarımı parlayan gözlerine çevirdim. Boğazımı temizleyip "Nasıl gidiyor?" dediğimde ses tonumda, meraklı bir tını vardı. Dudağının sağ kenarı havalandı.

"Olayı çözene kadar karışıktı," dediğinde ilk okuduğum zamanı anımsadım ve güldüm. Başta kadın karakter Layana'dan nefret etmiştim çünkü kitaba o kadar kapılmıştım ki olayı çözmeyi düşünmemiştim. Sonrasında ise en sevdiğim karakter yine Layana olmuştu.

"Gerçekten kafa karıştırıcı bir kitap."

"Ve temposu yüksek, her anlamda," dediğinde sesindeki muzip tondan ne demek istediğini anladığım için kızarmaya başladım. Oğuz sessiz bir kahkaha attığında yan gözlerle ona baktım. Boğazını temizledi. "Utanınca çok tatlı oluyorsun," Yüzüm şimdi domates gibi olmuştu.

Cevap vermek yerine kendimi kitapların içine gömdüm. Üçüncü rafı bitirdiğimde merdivenden inmek için hareketlendim. O sırada ellerini belime yerleştirdi. Beklenmedik bu temas karşısında irkilirken bedenim kasıldı. Oğuz ise gerginliğimi görmezden gelip ince belimi kucakladığı gibi beni kaldırdı. Bedenim havalanırken düşme korkusuyla ellerine tutundum. Ayaklarım yere değince rahat bir nefes almak istedim ama yakınlığı karşısında nefesim soluk borumda takılı kaldı. Sırtım neredeyse geniş göğsüne değiyordu. Sıcaklığı ve kokusu, tenime sinerken ellerini çekmedi ama ben ellerimi yavaşça onun ellerinin üstünden çektim. Dokunuşu karnımdaki kelebeklerin fitilini ateşlerken sıcak nefesi hemen ensemdeydi.

İç gıdıklayıcı duygular bedenimi sararken göğüslerimin ağırlaştığını hissettim. Bana dokunmasından hoşlandığımı istemeyerek de olsa kabul ettim. Hoşlanmak biraz basit kalıyordu aslında. Kısa bir süreliğine izin verip yakın zamanda kaybedeceğim bu yakınlığın tadını

çıkardım. Göz kapaklarım ağırlaşırken bana doğru bir adım attı ve sert göğsü, sırtıma dokundu. Tenimde milyonlarca kıvılcım aynı anda çakarken, ayak parmaklarım içe doğru kıvrıldı. Başım, göğsüne geliyordu. Boylarımız birbirlerine uyuyordu tıpkı yapboz parçaları gibi tamamlanan bedenlerimiz gibi.

Bu bir veda anıydı...

Burnunu, saçlarıma yaklaştırıp derin bir nefes aldı. "Çok güzel kokuyorsun," diye fısıldadığında göğsümde bir şeyler alevlendi.

"Süveyda..." adımı seslendiğinde gözlerim tamamen kapandı. Bedenim uğuldarken karnımın alt kısmında biriken yakıcı sızı anbean çoğalıyordu.

"Korkularının hepsini almak istiyorum."

Cevap verip bu anı bozmak istemedim. Dişlerimi sıkıca birbirine bastırdığımda cevap alamayınca "Keşke konuşsan benimle," diye üsteledi. Yine cevap alamadı. Hareketsizce durmaya devam ederken yorgun bir nefes verdi. Direncimi yıkamayacağını anlamıştı. Ardından ellerini geri çekti ve beni dokunuşundan mahrum bıraktı. İsyan etmek istedim, bunu yapmamak için dişlerimi alt dudağıma geçirip sertçe bastırdım. Yapamazdım. Bir adım geri çekildiğinde gözlerimi açtım ama susmaya devam ettim. Benden uzaklaştığı an tenimi saran sıcaklık, ruhuma dokunan huzur da yok oldu. Odanın ısısı bile düşmüş gibiydi. Sanki bir masalın içindeydim ve gidişi bizim sonumuz olmuştu.

Her masal mutlu sonla bitmiyordu.

Kapının kapanma sesini duyduğumda gözlerimden iki damla yaş aktı.

Kalbimin unutmayacağı adamla, o bilmese de vedalaşmıştım...

*****

Bugün son günümdü, çalıştığım kafeden ve Ankara'dan ayrılacaktım. Keskin soğuk hava, ciğerlerimi sızlatırken kafenin kapısından içeri girdim. Nazlı'nın meşhur tarçınlı kurabiyelerinin kokusu kitaplara karıştığı için etrafı nefis bir koku sarmıştı. Bu güzel kokudan, derin bir nefes soluduğumda içim hüzünle doldu.

Buranın sıcaklığını, kokusunu, huzurunu özleyecektim. Yavaşça üstümdekileri çıkarıp astığımda Nazlı mutfaktan çıktı. Ufak bir gülümsemeyle "Günaydın, erkencisin," dedim. Nazlı içten bir gülümsemeyle "Günaydın fıstık, akşam çok erken uyumuşum, sabah da erken uyanınca buraya geldim," diye yanıtladı.

Sandalyeye oturup sırtını yasladı. "Uyumaktan başka bir işe yaramıyormuşum gibi hissediyorum."

Sözleri beni gülümsetirken "Abartıyorsun," diyerek karşı çıktığımda Nazlı, dudaklarını büktü.

"Hiç sanmıyorum. Bu arada," deyip hınzırca gülümsedi. "Cumartesi günü seninki geldi."

Şaşkınca "Benimki?" dediğimde başıyla onayladı.

"Yaman."

Gözlerimi devirdim. "Nereden benimki oluyor Nazlı?"

Ufak bir kahkaha attı. "Senin burada olmadığını anlayınca yüzünde beliren hayal kırıklığını görsen bana hak verirdin."

Onu duymazdan gelmeme rağmen Nazlı, anlatmaya devam etti. "Geçen geldiğinde tüm menüyü sipariş eden adam, sadece çay içti."

"Nazlı ya."

"Ne zaman geleceğini de sordu."

Ellerimi kulaklarıma yerleştirdim. "Seni duyamıyorum."

Nazlı görmezden gelerek anlatmaya devam ediyor bir yanda da gülüyordu. Bir yerden sonra ben de gülmeye başlamıştım. Bakışlarım özlemle Nazlı'nın üstünde kaldığında iç çektim. Kalbim hüzünle doluydu, Nazlı'yı çok seviyordum ve ondan ayrılmak istemiyordum. Çocuğunun cinsiyetini Nazlı ile öğrenmek, doğumunda ve bebeği büyüdüğünde yanında olmayı çok isterdim. Gözlerime dolan yaşlar çok aniydi, Nazlı görmesin diye sırtımı döndüm. Dişlerimi birbirine bastırıp ağlamamı engellemeye çalıştım. Böylesi daha iyi olacaktı. Kendime defalarca tekrarladığım bu cümleden sonra burnumu çektim. O sırada kafenin kapısı açılırken içeri müşteri girdi. Derin bir nefes alıp sahte bir gülümsemeyle gelen çiftin yanına doğru ilerledim.

"Hoş geldiniz."

Genç çift masaya geçerken Nazlı da kurabiyelerine bakmak için mutfak kısmına geçti. Menüyü çifte uzattığımda aklımda olan tek şey nasıl veda edeceğimdi. Dikkat çekmeden kısa bir veda edip buradan ayrılmalıydım.

Müşterilerin istediklerini getirmek için mutfağa gittiğimde Nazlı telefonla konuşuyordu. Çayları hazırladığımda dalgındım. Nazlı'nın "Anladım Özgücüğüm," dediğini duyunca bakışlarım anında onu buldu.

Kulak kabartıp konuşmalarını dinlerken daha yavaş hareket ediyordum. "Barış'a sorarım canım, başka planı yoksa bu akşam yemeğe geliriz. Oğuz'a sen mi haber vereceksin?"

Nazlı'nın sözleri, kızgın bir şiş gibi karnıma saplandı. Yüzümü ifadesiz tutmaya çalışırken sıkıca tezgâha tutundum. Hayatlarından tamamen ayrılacağım geceyi onlar, Özgü ile geçirecekti ve Oğuz da eşlik edecekti. İçime kaynayan kıskançlık kalbimi yakıyordu. Saçmaydı çünkü kıskanmaya hakkım yoktu.

Bu gece çıkıp gidecek bir daha da hiçbirini görmeyecektim. Dizlerimdeki titremeyi görmezden gelerek çayları tepsiye yerleştirip mutfaktan çıktım. Biraz daha burada kalırsam ifadesizliğimi yitireceğimi biliyordum.

Çayları masaya yerleştirip yarım ağızla "Afiyet olsun," deyip doğrulduğumda Barış içeriye girdi.

"Selam."

"Merhaba," diye karşılık verdim. Nazlı mutfaktan çıkarken Barış yanına gidip yanağını öptü.

"Nasılsın bebeğim?"

Nazlı tatlı bir alaycılıkla gülümsedi. "Bir saat önce nasılsam şimdi de öyleyim hayatım."

Barış üstündeki montu çıkarırken "Çok bilmiş," diye karşılık verdi. Montunu astıktan sonra kolunu, Nazlı'nın beline doladığında Nazlı da başını göğsüne yasladı.

"Özgü bizi bu akşam yemeğe davet ediyor. Gider miyiz?"

Barış başıyla onayladı. "Sen istiyorsan gideriz tabii," dediğinde Nazlı gözlerini bana çevirdi. "Seni de çağırdı, gelirsin değil mi?"

Sorusunu duyunca şaşırmıştım. Böyle bir teklifi hiç beklemiyordum. Nasıl cevap vereceğimi düşünürken daha fazla oyalanmadan cevap vermeye karar verdim.

"Aslında ben de sizinle konuşmak istiyordum."

İkisi meraklı bakışlarla bakıyordu. Burnumdan derin bir nefes aldım.

"Oturalım mı?"

Birlikte masaya oturduğumuzda gergince saçımı kulağımın arkasına iteledim ve doğrudan anlatmaya karar verdim.

"Ben yarın Bursa'ya dönüyorum," dediğimde Nazlı şaşkınca iç çekti.

"A-anlamadım?"

Masanın üstündeki gözlerimi ona çevirdim. İrileşmiş gözlerle bakışlarıma karşılık verirken devam etmeye çalıştım.

"Gidiyorum."

Nazlı büyük bir şaşkınlıkla "Ama neden?" diye soludu.

Alt dudağımı ağzımın içine yuvarladım.

"Özel sebeplerden ötürü bir an önce dönmem gerekiyor. Buradaki son günüm."

Nazlı öne doğru eğildi. "Bizim yüzümüzden mi? İstemeden seni fazla mı zorladık?"

Bu sözler gözlerimi yaşlarla doldurmuştu. "Hayır hayır," diye itiraz edip Nazlı'nın masanın üstünde duran eline uzandım. "Sizinle hiçbir alakası yok. Benim özel hayatımla ilgili."

Nazlı elimi kavrarken "Bize anlatabilirsin, seve seve yardımcı oluruz," dediğinde, boğazımdaki düğümü gidermek adına yutkundum ama pek bir işe yaramadı.

Burnumu çekerken "Biliyorum, bunun için size minnettarım," dedim.

"Süveyda bize anlatabilirsin."

Bakışlarım, samimiyetle konuşan Barış'ı bulduğunda gülümsemeye çalıştım. "Öyle bir mesele olsaydı sizinle paylaşırdım."

"Süveyda gitmeni istemiyorum," Nazlı'nın güzel gözleri yaşlarla doluydu.

Bu yaşlar, kezzap damlası gibi yüreğime damladı. Annemin beni öldürmek istediği bir dünyada kısa bir süredir tanıdığım birinin benim için ağlaması yüreğimi dağlamıştı. Gitmek istemiyordum ama mecburiyetler, isteğe bakmıyordu.

"Ben gitmek zorundayım," dediğimde sesim titrek çıkmıştı.

Nazlı'nın gözleri soramadığı sorularla doluydu. "Neden bu kadar erken?" diye sızlandı.

"Beklenmedik bir olay oldu, acilen dönmem gerekiyor."

"Yani gerçekten bugün son günümüz mü?"

Başımla onayladığımda gözlerimi kaçırdım. "Daha önce haber veremeyip sizi zor durumda bıraktığım için üzgünüm."

Nazlı gözlerinden akan yaşı sildi. "Ben de gideceğin için üzgünüm. Aylin'den sonra sen de..."

Bunun için çok üzgündüm. Bu yüzden sessiz kalmayı tercih ettim.

"Bu gidişin temelli mi?"

Barış'ın sorusu üzerine "Muhtemelen," dedim.

Cemil'e içimden lanetler yağdırırken kontrolümü kaybetmemek için kendimi zor tutuyordum. Bir daha düzgün bir hayatımın olmayacağını biliyordum. Sürekli kaçak bir hayat yaşayacaktım. Hiçbir yere alışamayacak hep diken üstünde olacaktım. Anneme duyduğum kızgınlık kaynar bir su gibi midemde fokurdadı.

Annem, öz kızının hayatını hiç acımadan mahvetmişti. Bir adam uğruna kendi hayatını da mahvetmişti. Keşke babam hayatta olsaydı... O zaman işler böyle olmazdı...

"Abimin haberi var mı?"

Bu soru düşüncelerimden sıyrılmama neden olurken bir an, ne diyeceğimi bilemedim.

"Aslında aniden gelişen bir durum olduğu için haber veremedim. Siz söylersiniz olur mu?"

Nazlı'nın kaşları çatıldı. "Senin söylemen daha iyi olmaz mı?"

O kadar da güçlü değildim. Oğuz'un gözlerine bakıp ona veda edemezdim. Yaşananların hepsi bir yana, hislerim başka bir yana ayrılmıştı. O duyduğum telefon konuşmasına rağmen Oğuz Sarhan, kalbimde farklı bir yere sahipti. Kabullenmek zor olsa da bunu biliyordum. Koruduğum kalbime sızan adam, güçlü topraklar kazanmıştı.

Birinden hem korkup hem de güvenmek mantıklı mıydı? Hiç sanmıyordum ama kalbim de laftan pek anlamıyordu. Nasılsa gidecektim, Oğuz'a duyduğum mantıksız hisler varlığını koruyacak ama o hayatımda yer almayacaktı. Bu karışık hislerimi bir kenara bırakıp konuşmaya çalıştım.

"Vaktim yok, bu gece bile gidebilirim."

Nazlı öyle üzgün görünüyordu ki... Kısık bir sesle "Peki," dedi.

"Ben her şey için teşekkür ederim," dediğimde gözlerimden yaşlar süzüldü. "Bana çok iyi davrandınız, siz olmasaydınız her şey çok zor olacaktı."

Nazlı araya girip samimi bir sesle "Lafı bile olmaz," dediğinde hüzünlü bir şekilde gülümsedim.

"Olur Nazlı, size ne kadar teşekkür edersem edeyim az kalacak. Bana bir ev ve iş verdiniz. Her şeyden öte dost oldunuz. Bunların ne kadar değerli olduğunu bilemezsiniz."

Kimsesiz kalan birinin, kimi kimsesi olmuşlardı.

Nazlı'nın gözyaşları arttı. "Peki Bursa'da ne yapacaksın?" dediğinde sesi boğuktu.

Yanağımdaki yaşları kuruladım ve endişelenmemesi için yalan söyledim. "Babamdan kalan bir ev var. Orada kalacağım ve eski işime geri döneceğim."

Buraya neden geldiğimi anlatmamıştım, Nazlı da zor durumda bırakmamak için sormamıştı. Anlatacağım günü beklemişti ama ne yazık ki o gün hiç gelmemişti. Şimdi beni bir bilinmezliğin içine bırakacağı için endişeli görünüyordu. Bunu anlıyordun ama daha fazla konuşup açık vermek istemiyordum. Hamile bir kadını üzmek en son isteyeceğim şeydi.

Bu yüzden gülümseyerek "İyi olacağım Nazlı, merak etme," dedim. Nazlı'nın yüzündeki endişe silinmemiş olsa da başıyla onayladı.

"Beni arayacaksın değil mi?"

Bedenim gerildi, Nazlı'ya yalan söylemekten nefret ediyordum ama buna mecburdum. "Tabii ki arayacağım."

"Hesabı alabilir miyiz?"

Fırsattan istifade ederek ayağa kalktım. "Hemen getiriyorum."

Sakinleşmeye çalışırken hesabı götürdüğümde üstümde olan gözleri hissediyordum. Nazlı ve Barış olanları anlamaya çalışıyordu muhtemelen. Daha fazla şüphe çekmemek adına mutluymuş gibi yapmaya karar verdim. Pek becerdiğim söylenmese de denedim en azından. Müşteriler gittiği zaman Nazlı, Barış'a döndü.

"Akşamki yemeğe gitmeyelim."

Barış başıyla onayladığında araya girdim. "Neden?"

"Yemeğe gidecek havada değilim artık."

Yüreğim bu sözler karşısında cız etti. Nazlı'ya doğru yürürken "Böyle yapma," diye itiraz ettim. "Yemeğe gidin lütfen. Benim yüzümden keyfinizin kaçmasını istemiyorum."

Nazlı üzgün yüzüyle ayağa kalktığında karşı karşıya duruyorduk. "Süveyda sana çok alıştım ben, nasıl üzülmem ve hiçbir şey olmamış gibi yemeğe gidebilirim ki?"

Samimi sözlerinin yarattığı etki büyüktü hissedilen acı ise daha büyüktü. Zaman bazen sadece sayılardan ibaret oluyordu. Kalplerimizi birbirine bağlayan kuvvetli bağlar ise süreyi umursamıyordu. Kısa sürede aramızda derin bir ilişki doğmuştu. Gözlerimi yumup güçlü

olmaya çalıştım. Birkaç saniye sonra gözlerimi açtığımda karşımdaki üzgün kadına doğru yürüyüp sıkıca sarıldım.

"Seni tanıdığım için çok mutluyum."

Nazlı sarılışıma karşılık verirken "Ben de öyle, iyi ki tanıdım seni," dedi.

"İyi ki," diye fısıldamakla yetindim. Nazlı geri çekilirken yüzündeki yaşları sildi.

"Benimle iletişime geçmezsen kalkar Bursa'ya gelirim."

Bu sözleri üzerine ikimiz de güldük. Eğer başarılı bir şekilde kaçarsam bir yolunu bulup iletişime geçecektim.

"Sırf bebek için bile ararım."

Nazlı hüzünle gülümsedi. "Bu süreçte hep yan yana olacağımızı düşünmüştüm," dediğinde gözlerimi yumdum.

Sessizce "Ben de öyle düşünmüştüm," dediğimde Nazlı geri çekildi.

"Fikrini değiştirmez misin?"

Yanağımın iç kısmını ısırdım. Keşke mümkün olsa. Başımı yavaşça iki yana doğru salladım. Nazlı tekrar ağlamaya başladığında acıyla "Yapma ama böyle," diye yakardığımda ağlamak üzereydim.

Burnunu çekti. "Hamilelik yüzünden çok duygusalım, kendime engel olamıyorum," dediğinde sadece gülümsedim.

"Çok tatlı ve iyi bir anne olacaksın, biliyorsun değil mi?"

Tereddütle baktı. "Daha önce hiç annem olmadı, nasıl anne olunur bilmiyorum," diye fısıldadığında elimi yanağına yerleştirip yavaşça okşadım.

"Sen anne olmak için doğmuşsun, boşuna endişeleniyorsun."

Hüzünlü bir şekilde gülümsedi.

"Çocuğunuz sizin gibi bir aileye sahip olacağı için çok şanslı."

Tekrar birbirimize sarıldık. Her veda, göğsüme derin bir çentik atıyordu. Ayrılığın izleri derin ve kalıcıydı, ömrümün sonuna kadar varlığını koruyacaktı.

Günün geri kalanı belli belirsiz geçmişti. Ortamdaki hüzün hissedilebilir düzeydeydi. Bu yüzden durgun bir gün olmuştu. Nazlı sürekli ağlayacak gibi duruyordu. Doğru düzgün bir şey de yememişti. Bu durum beni çok üzse de elimden bir şey gelmiyordu. Karısının üzülmesine dayanamayan Barış bile benimle tekrar konuşmuş kalmam için ikna etmeye çalışmıştı.

Eğer kalsaydım onlar için çok büyük bir tehlike olacaktım. Bunu söylemeyi çok istesem de belli etmeyerek kararımı değiştiremeyeceğimi tekrar söyledim. Bu reddedişler benim için çok zordu. Gün bittiğinde Nazlı ile son kez sarıldık. Kalbimin bir parçasını o gün Düşler Sokağı kafesinde bıraktığımı bile bile oradan ayrıldım.

Yüreği yarım kalmış bir şekilde yaşayacaktım. Yol boyu ağlamamak için kendimi zor tutmuştum. Ağlamamalıydım, şu an kendimi bırakamazdım. Otobüsten inip ellerimi cebime yerleştirdiğimde soğuğu bile hissetmiyordum. Uzun, dalgalı saçlarım geriye doğru savrulurken dalgın ve yorgun adımlarla yürümeye devam ettim. Birkaç adım atmıştım ki karşımda gördüğüm adamla beraber adımlarım durdu.

Oğuz tam karşımda dikilmiş duruyordu.

Sırtını arabasına yaslamış ellerini siyah kabanının cebine yerleştirmişti. Saçları şiddetli esen rüzgâr yüzünden dağılmış, dolgun kızarık dudakları tek çizgi hâlini almıştı. Koyulaşan gözleri ise düz bakıyordu. Yüz ifadesi çözemeyeceğim kadar karmaşıktı. Birkaç dakika boyunca konuşmadan sadece bakıştık.

Kalbim, göğüs kafesimi delmek ister gibi atıyordu. Kalbim ona koşmak onun göğüs kafesine yerleşmek ister gibi atıyordu. Dudaklarımı birbirine bastırdım. Kalbim çok şey istiyordu... Zihnim ise beni uyarıyordu. Gözlerine baktığım zaman hangi Oğuz'a baktığımı bile bilmiyordum.

Nazik, düşünceli adam mı? Ölüm emri veren soğuk kanlı kötü adam mı?

Doğrulup bana doğru yürüdüğünde ona bakmak hâricinde hiçbir şey yapmadım. Aramızda iki adım kala durdu

"Gidiyormuşsun."

Tek kelimelik sözü, taş gibi kalbime oturdu. Sessiz kalırken başımı aşağı doğru eğdim. Acaba gitmeme engel olur muydu? Görmezden gelsem de karşımda dikilen adam tehlikeliydi. Bana zarar verir miydi? Birkaç saniyelik bir düşünceydi ama etkisi büyüktü.

Oğuz'un çenesi kasılırken bir adım daha attı. "Veda bile etmeden mi?"

Sözleri aklımı kurcalayan düşüncelerin üstüne basıp geçiyordu. "Oğuz Bey," dediğimde sesim kısık ve güçsüzdü.

Yavaşça "Süveyda," dediğinde kalbimdeki hisler boğazıma tırmandı. Sertçe yutkunup bu hisleri bastırmaya çalışırken "Ani bir karar oldu,"

diyebildim.

Derin bir nefes aldığında geniş göğsü havalandı. Rüzgâr yönünü değiştirmiş saçlarımı, Oğuz'un göğsüne doğru savuruyordu.

"Ne zaman gidiyorsun?"

Yavaşça "Yarın," dediğimde kaşları çatıldı.

"Gitmeni istemiyorum."

Güçlü ve inatçı çıkan sesi, ben de gülümseme isteği doğurdu. Despot tavrı hiç değişmemişti. Tam konuşacağım sırada devam etti. "Seninle konuşmam gerek." Bu sözlerin ne anlama geldiğini hissedince geriye doğru bir adım attım. "Beni dinlemeni istiyorum."

Söyleyeceklerini dinleyemezdim. Bu karışık olan durumları daha beter bir hâle getirirdi.

"Yapamam," dediğimde gözlerim yaşlarla parlıyordu. Oğuz yaklaşacağı sırada elimi havaya kaldırdım.

"Yapmayın."

Ufak bir nefes aldım. "Konuşmasak daha iyi."

"Neden? Neyden korkuyorsun?"

Burnumu çekerken "Korkmuyorum, sadece bir şey değişmeyecek," dedim. Alnındaki kırışıklık arttı.

"Süveyda..."

"Oğuz, lütfen."

Durup yüzüme bakarken gözlerini kısa bir süreliğine yumdu. Açtığında daha sert ve duygusuz bakıyordu.

"Son sözün bu mu?"

Konuşacak gücümü yitirdiğim için başımla onayladım. Bir an durup yüzüme baktıktan sonra başını eğdi. "Nasıl istersen."

Gitmem için yana doğru çekildiğinde derin bir nefes aldım. Kokusunu son kez içime çektikten sonra titrek bir sesle "Hoşça kal," dedim.

Boğuk bir sesle cevap verdi. "Hoşça kal."

Bölüm sonu!

Genelde yorum yapmayan arkadaşlar bölüm kısaydı tarzı yorumlar yapıyor. Lütfen yapmayın, yeterli uzunlukta ve bölüm araları kısa. Hevesimi kırmaktan öteye gitmiyorsunuz bilin istedim.

Süveyda'ya kızmayın olur mu?
Sadece biraz daha bekleyin. Hem unutmayın ki henüz sevgili değiller yani Oğuz'dan hangi sıfatla yardım isteyebilir ki?
Daha az hasarla kurtulmaya çalışıyor ama bakalım Oğuz neler yapacak ;) Tahminlerinizi alalım bakalım.
Sizce Nazlı Süveyda'nın gitmek isteyişini nasıl karşılayacak?
Esen kalın, instagram adresim umrantn
Kitap hesabımız viranedusleroffıcial
Çok güzel afişler paylaşılıyor.

BÖLÜM 17: SENİ BIRAKMAM

Keyifli okumalar dilerim

•*Dolu Kadehi Ters Tut Sedef Sabüktekin Gitme*
•*Sezen Aksu Sen Ciddisin*
Düşlersokağı bir yeni gönderi
Yanımdan geçip gitme.
Dur, ne acılar çektiğimi sor bana.
Dalgalar, Virginia Woolf
⛓

Attığım her adım, kalbime batıyordu. Eve doğru yürürken ayaklarım sanki geriye doğru gidiyordu. Burnumu sertçe çekerken gözlerimi kırpıştırdım. Oğuz'un bakışlarının ağırlığını sırtımda hissediyordum. Ama bir kez olsun arkamı dönüp beni izleyen adama bakmadım. Sadece yürüdüm, *kendime inat, Oğuz'a rağmen...*

Evime yaklaşınca gördüğüm tanıdık beyaz araç, içimdeki korkuyu kabarttı. Başta uzakta olan araç artık daha yakınımdaydı. Araca bakınca içindeki adamın beni izlediğini gördüm. Gözlerimi öyle hızlı kaçırdım ki adamın siyah, kirli sakalı ve uzun saçı hâriç bir şey göremedim. Adımlarımı hızlandırırken âdeta koşar gibi evin bahçesine girdim. Merdivenlerden tırmanırken düşüncelerim fırıl fırıl beynimin içinde dönüyordu. O adama yakalanmadan buradan kaçmalıydım. Evime girip kapıyı kapatıp kilitledim. Göğsüm aldığım nefeslerden ötürü hızla inip kalkarken sakin olmaya çalışıyordum. Birkaç dakika boyunca kapıya yaslı bir şekilde durdum. Yaşananlar üstüme üstüme gelirken titreyen dizlerim bedenimi daha fazla taşıyamadığı için yavaşça yere çöktüm. Başımı ellerimin arasına alırken gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü.

Oğuz'un bakışları gözlerimin önünden gitmiyordu. Onu büyük bir hayal kırıklığına uğratmıştım. Konuşmasına dahi izin vermemiştim.

Yaşlar çenemden aşağı süzülürken az önceki ânı kafamdan atamıyordum. Bir de Nazlı vardı.

Onun yüzü aklıma gelince gözlerimden biraz daha yaş döküldü. Nazlı bir kere yakın arkadaşını kaybetmişti şimdi bir kez daha kaybediyordu. Bunu ona yaşattığım için paramparça hissediyordum, kelimenin tam anlamıyla milyonlara bölünerek parçalanmıştım. Her bir parçam bir yere dağılmıştı. Bir kısmı babamın mezarında, bir kısmı annemin silahının ucunda kalmışken şimdi kalan kısımlarım da Ankara'ya saçılmıştı. Ardımda bıraktığım şeylerin acısıyla kıvranan kalbimle öylece oturup sessizce ağladım.

Bir süre sonra ayağa kalktığımda başım dönüyordu. Zar zor üstümdekileri çıkarıp duşa girdim. Sıcak bir duş alırken hareketlerim donuktu. Bir robot gibi sadece işlerimi yapıyordum. Kısa tuttuğum duşun ardından odama geçip giyinmeye başladım. Siyah iç çamaşırlarımın üstüne siyah boğazlı bir kazak ve siyah bir kot giydim. Saçlarımı kuruttuktan sonra sıkı bir at kuyruğu yaptım. Ardından dolaptan küçük bir sırt çantası çıkarıp birkaç parça kıyafetimi ve topladığım paramı çantanın içine attım. Beni bir süreliğine de olsa idare edecek kadar param vardı.

Ardından mutfağa geçip dünden kalan yemekleri ısıttım. Gücümü kaybetmemek için bir şeyler yemeliydim. Düğüm düğüm olan mideme aldırmadan yarım tabak da olsa yemeği yedim. Ardından etrafı toplayıp salona geçtiğimde masanın üstündeki kitap dikkatimi çekti. Uzanıp yarım bıraktığım kitabı elime aldım; Uğultulu Tepeler...

Kitap elimdeyken kanepeye oturdum ve sessizce kitaba baktım. Daha iki yüz elli sayfa okumuştum. Oğuz'un kitap hakkında söyledikleri zihnimde yankılanırken kanepeye uzanıp kitabı göğsüme yasladım. Kitap sütyenimin içinde sakladığım jilete baskı yapınca içim az da olsa ferahladı. Eğer yakalanırsam başka bir çıkış yolum daha olacaktı. Bu düşünce bana hastalıklı bir güç veriyordu. Bu güce sarılıp gözlerimi yumduğumda yorgun bedenim, günler sonunda bitap düştüğü için kısa süreliğine uyuya kaldım. Uyandığımda saat gecenin ikisiydi. Kalbim göğüs kafesime şiddetli ve hızlı aralıklarla çarparken yerimden doğrulup küçük adımlarla pencereye doğru yürüdüm. Perdeyi yavaşça aralayıp beyaz arabaya baktım. Dün gece adamın bu saatlerde markete gittiğini fark etmiştim.

Orada durup adamın markete girmesini bekleyecektim. Sonra da evden çıkıp otogara gidecek ve bilmediğim başka bir şehre gitmek için bilet alacaktım. Yaklaşık yarım saatin sonunda adam arabadan inip markete doğru yürüdü. Hızlı hareketlerle siyah, şişme montumu giyip çantamı aldım. Telefonumu masanın üstüne bırakmıştım. Bulunmama neden olacak bir şeyi yanıma almayacaktım. Evin kapısını açıp dışarı çıktığımda etraf sessizdi. Kapıyı yavaşça kapatıp gecenin karanlığına doğru süzüldüm. Evin arka bahçesine ilerlediğimde kalbim boğazımda atıyordu. Hava öyle soğuktu ki dişlerim birbirine çarpıyordu. Bedenimi kasarken koşar adımlarla arka bahçeden çıktım. Az ileride duran siyah arabayı görünce buz kestim. Yavaşça yutkunurken başımı yere eğip hızlıca yürüdüm.

Arabadan herhangi bir hareket gelmeyince rahat bir nefes aldım. Yürümeye devam ederken bir üst sokağa yürüdüm. Bakışlarım korku doluydu ve sürekli etrafı izliyordum. Herhangi bir aksilik olmasa da rahat değildim. Çağırdığım taksi gelince hızla binip koltuğun köşesine yerleştim. Kalbim hâlâ deli gibi atıyordu. Bakışlarımı yere dikmiş her şeyin yolunda gitmesi için dualar ediyordum. Kafam öyle doluydu ki yol boyunca geçen zaman bulanıktı. Hiçbir şeyin farkında değildim.

Otogara doğru yürürken ellerimi cebime yerleştirip nafile bir çabayla ısıtmaya çalıştığım sırada ensemdeki tüyler, diken diken oldu. Geçen hafta boyunca hissettiğim his, yine benimleydi.

Takip ediliyordum...

İçgüdülerim ayaklanırken adımlarımı hızlandırdım. Arkama bakmaya korkuyordum ama biliyordum ki yine peşimdeydiler. Cemil'in yüzü aklıma gelince mide öz suyum ağzıma kadar geldi. O adamın eline düşmek onun merhametine kalmak... Bunları istemiyordum. Daha hızlı yürüdüm, otogara az kalmıştı. İnsan topluluğunun içinden geçerken kendimi kaybettirmek için tek şansımdı. Başımı eğip sokağın kenarındaki duvara yaslandım. Kalabalığın içinde bulunmam zordu. Bu gece maç olduğu için taraftarlar sokağa dökülmüştü. Orada soluklanırken peşimde olan kişinin beni görmeden geçip gitmesini diliyordum. Kalbim davul gibi gümbürderken yutkunmaya çalıştım ama boğazım çorak araziler gibi kupkuruydu. Birkaç dakika boyunca orada durduktan sonra daha sakin hissederek hareketlendim. İzimi kaybettirmiş olabilirdim.

Tam duvardan ayrılıp yürüyeceğim sırada bir el koluma dolandı. Kuruyan aralık dudaklarımdan yüksek sesli bir çığlık dökülürken korku dört bir yanımı kuşattı. Her şey buraya kadardı... Bu acılı düşünceyi hazmedemeden dudaklarıma kapanan el sesimi kesti. Sırtım tekrar duvara yaslanırken çırpınmaya başladım. Gözlerimi açtığımda karşımda duran adamla göz göze geldim. Baş dönmem artarken şaşkınlıkla soludum.

"O-Oğuz..." dediğimde sesim, avucunda kayboldu.

Bana doğru eğilen Oğuz elini yavaşça çekti.

"Benim," dediğinde her an bayılacak gibi hissediyordum.

Şaşkınca "N-nasıl?" diye soludum.

Gergin bir şekilde gülümsedi.

"Seni hemen bırakacağımı düşünmüyordun, değil mi?"

Sözleri şaşkınlığımı arttırmıştı. Kafam iyice karışırken konuşma yetimi kaybetmiş gibiydim. Dudaklarımı birkaç kere araladım ama konuşamadım. En sonunda doğrulup kendime gelmeye çalıştım.

"Gitmem gerekiyor."

Keskin bir dille "Hayır, artık gerekmiyor," dedi.

Tüm bunlar da ne demekti? "Anlamıyorum," diyebildim. "Beni takip mi ediyorsunuz?"

Cevap vereceği sırada bakışlarım yola kaydı. Tanıdık beyaz arabayı gördüğümde nefesim, soluk borumda tıkanıp kaldı. Yüzümdeki kan çekilirken Oğuz bakışlarını, baktığım tarafa çevirdi. Ön koltukta oturan Cemil'in yüzünü görünce geriye doğru sendeledim. "Cemil," diye fısıldadım.

Cemil beni bulmuştu! Bu gerçek, zihnime balyoz gibi inerken etraf kararmaya başladı. En son hatırladığım şey bedenimin hissizleştiğiydi, yana doğru devrildiğimde karanlık tarafından esir alındım. Karanlık güzeldi, karanlık huzurluydu.

Dakikalar ardından gözlerimi açtığımda Oğuz tarafından arabaya yerleştiriliyordum. Şaşkınlıkla doğrulmaya çalıştığımda Oğuz ile yüz yüze geldik. Gözlerim irileşirken "Neler oluyor?" diye soludum. Kafam allak bullak olmuştu.

Sakinleştirici bir sesle cevap verdi. "Sakin ol."

Gergince elini alnıma yerleştirdiğimde Oğuz, geri çekilip kapıyı kapattı. Düşünmeye çalışırken bayılmadan önce gördüğüm yüz aklıma geldi. Gözlerim kocaman açılırken nefesim kesildi. Eğer Oğuz

olmasaydı şimdi Cemil'in arabasında olacaktım. Elimle ağzımı kapattığımda Oğuz, arabaya yerleşmişti. Bakışlarım onu bulduğunda yüzünün taş gibi sert olduğunu gördüm. Zihnimde onlarca soru geziniyordu fakat hangisinden başlayacağımı bilmiyordum. Oğuz telefonunu alıp birini aradı. Sert bir sesle ezbere bildiği beyaz arabanın plakasını söyledi.

"Bu plakayı hemen araştırmanı istiyorum. Daha sonra görüşürüz."

Telefonu kapattığında ortam yine sessizleşti. Gözlerimi kırpıştırırken "Biraz konuşabilir miyiz?" diye sordum.

"Birazdan," diye cevap verdi.

"Nereye gidiyoruz?"

Bana doğru döndüğünde göz göze geldik. Güven verici bir şekilde bakıyordu.

"Sadece bana güven."

Bunu öyle rahat bir şeymiş gibi dile getirdi ki afalladım. Bir süre sessiz kalıp derin nefesler aldım. Aklım öyle çok karışmıştı ki hâlâ olanları tam anlamıyla algılamamıştım. Sessizlik sürdükçe karışıklık büyüyor ve beni içine çekiyordu. Beynim patlayacak gibiydi ve son birkaç saattir yaşadığım stres, midemi etkilemişti. Midem öyle çok bulanıyordu ki her an kusacak gibiydim. Burnumdan nefes alıp vermeye çalıştım ama bir işe yaramadı.

Zayıf bir sesle "Arabayı durdur lütfen," deyip elimi dudağıma bastırdım.

Anında arabayı kenara çekti ve kilidi açtı. Hızlı bir hareketle kapıyı açıp dışarıya doğru eğildiğim an midemdeki her şey şiddetle boşaldı. Kusmaktan nefret ediyordum. Kendimi zorladığım için gözlerimden yaşlar akarken öğürtülerim utanç verici bir süre boyunca devam etti. Saatlermiş gibi gelen dakikalar sonra doğrulduğumda bedenim, harcadığım efordan dolayı ter içinde kalmıştı. Koltuğa doğru yaslanırken serin hava iyi geliyordu. Bir şişe suyu uzattığında gözlerimi aralayıp yorgunca aldım. Önce ağzımı çalkaladıktan sonra arabanın kapısını kapattım ve suyun büyük bir kısmını içtim. Oğuz endişeyle bakıyordu.

Peçete uzatırken "İyi misin?" diye sordu.

İlk peçeteyle dudaklarımı diğeriyle alnımdaki terleri sildim. "İyiyim," desem de bembeyaz kesilen yüzüm tam aksini gösteriyor olmalıydı.

"Mola vermek ister misin?"

Kısık bir sesle "Hayır, iyiyim. Nereye gittiğimizi söyleyecek misin artık?" diye sordum.

Derin bir nefes alıp arabayı çalıştırdığında kısaca cevap verdi. "Balıkesir."

Kaşlarım şaşkınlıkla havalandı. "Neden?"

Yola bakarken sakince yanıtladı. "Güvenilir bir yer."

Elimi yüzüme yerleştirip yorgunca sıvazladım. "Hiçbir şey anlamıyorum," dediğimde sesim sitem doluydu.

"Anlatacağım."

"Ne zaman!?" diye patladığımda ellerimi, dizlerimin üstüne indirdim.

"Biraz dinlenmeye çalış, iyi görünmüyorsun."

Sabrımı iyice yitiriyordum. "Bu hâlde nasıl dinlenebilirim ki?"

Sakinleşmek için birkaç saniye bekledim ama işe yaramadı. "Birdenbire karşıma çıkıyorsun ve beni takip ettiğini öğreniyorum. Neden?"

Beklentiyle Oğuz'un yüzüne bakıyordum. Artık bir cevap almalıydım. Sessizliğini korurken bir benzinliğe giriş yaptı. Araba durduğunda bana döndü. "Önce sıcak bir şeyler içelim. İkimiz için de zor bir geceydi."

İsteksizce dudaklarımı birbirine bastırdığımda kapıyı açıp arabadan indi. İnmek için arabanın kapısını açtığımda Oğuz çalışan kişiye "Depoyu tamamen doldurun," dedi.

Ardından yanıma gelip konuşmadan uzanıp elimi tuttu. Gözlerim irileşirken donup kalmıştım. Elimi mi tutuyordu o? Arsız kalbim hareketli bir dansa başlamıştı bile. Oğuz yürümeye başlayıp benzinliğin market kısmından girdi. Onu takip ederken şaşkın bakışlarım devam ediyordu.

"Kraker falan alalım, midene iyi gelir."

Raflar arasında gezinirken kraker, çikolata, bisküvi tarzında şeyler aldı ve bu süre zarfında elimi hiç bırakmadı. Bir an bile. Elleri benim buz kesen ellerimin aksine sıcacıktı. İçime akın eden hisler engel olmak istemeyeceğim kadar güzeldi. İki tane de çay aldıktan sonra ücretlerini ödemek için elimi bıraktı. Aramızdaki temas kesilince huzursuzluk saklandığı yerden çıktı. Elim elindeyken hissettiğim hisleri sevmiştim...

"Lavaboya gidebilir miyim?"

"Tabii."

Benzinliğin lavabosuna doğru yürüdüğümde çok hâlsizdim. İşlerimi hallettikten sonra elimi yüzümü soğuk suyla yıkadım. Bakışlarım aynaya takılınca irkildim. Çok solgun ve kötü görünüyordum ama yapabileceğim bir şey yoktu. Berbat bir hâldeydim ve öyle de hissediyordum. Başımı iki yana doğru sallarken peçeteyle ellerimi kurulayıp çıktım.

Beni bekleyen Oğuz, karton bardakların birini uzattı. Diğerini de poşetle beraber kendi aldı. Tekrar arabaya doğru yürüdüğümüzde bu defa elimi tutmamıştı. Bu eksik hissettirmişti. Bu duyguyu anında kapı dışarı ettim. Şimdi bunları düşünmenin zamanı değildi. Arabaya yerleştiğimizde sessizce çaylarımızı içtik. Sıcak çay mideme iyi gelmişti. Krakeri uzattığında açıp bir tane aldım.

"Dinliyorum."

Oğuz konuşmaya başlamadan önce derin bir nefes aldı. "Yaşadıklarını biliyorum."

Bu dolambaçsız sözleri duyunca kaşlarım havalandı. "Anlamıyorum."

"Her şeyi biliyorum Süveyda."

İtirafı bomba etkisi yarattığı için birkaç saniye konuşamadım. Bu da ne demek oluyordu?

"Nasıl yani?" dediğimde sesimde şaşkınlığın izleri belirgindi.

Dudaklarını aralayıp ufak bir nefes aldı. "Öylece hayatımıza alamazdım seni."

Bedenim bir yay gibi gerilmişti. Ne diyeceğimi bilemeyecek kadar dumura uğramıştım. Sert bir sesle "Beni mi araştırdın?" dediğimde duruşumu dikleştirdim. Suçlayıcı bir şekilde konuştuğumun farkında olsam da kendime engel olamıyordum.

Gözlerini kaçırırken başıyla onaylayıp devam etti. "Evet araştırdım. Her şeyi biliyorum."

Ağzım açık kalmıştı. Bunları duymayı hiç beklemiyordum. Oğuz'a karşı duyduğum korku ve güvensizlik tekrar gün yüzüne çıktı. Geriye doğru çekilirken sırtımı arabanın kapısına yaslayıp titrek bir sesle "Sen kimsin?" dedim.

Göğsüm hızla alıp verdiği nefeslerden ötürü havalanırken kesik kesik "B-benden ne istiyorsun?" diye soludum.

Korkumu gören Oğuz, umursamadan elini bana doğru uzattı.

"Benden korkma," dediğinde dizimin üstündeki elimi tuttu ve "Lütfen," diye ekledi.

"Bana anlattığın şeylerin farkında mısın? Nasıl korkmam?" Ses tonum farkında olmadan yükselmişti.

"Süveyda seni o adamlardan korumam için bana güvenmek zorundasın."

Gözlerindeki samimiyet afallamama neden oldu. Söylediklerinden sonra ona nasıl güvenebilirdim ki? Elimi eliyle sıkıca kavradı. "Bir şeylerin yolunda gitmediğinin farkında olduğum için seni izledim. Sana yardım etmek istiyorum."

"Neden?"

Öz annem yardım etmemişken o neden yardım etmek istiyordu? Ona güvenebilir miydim? Kalbim bu sorunun cevabını hevesle cevaplamak istese de aklım şaşkın ve şüphe doluydu.

"Süveyda sakinleş, seni artık bulamazlar."

Bakışlarım ellerime takıldı. "Her şeyi biliyorsun..."

İç çekti. "Evet."

Kısa bir sessizlikten sonra konuşmaya devam etti. "Bak çok yorgun ve kötü görünüyorsun. Dört saatlik bir yolculuk bizi bekliyor. Dinlenmeye çalış, daha sonra konuşacağız, söz veriyorum."

Kabul etmek istemesem de haklıydı. Duyduğum şeyleri hazmetmek için zamana ihtiyacım vardı. Göründüğüm kadar kötü hissediyordum. Başımla onaylayınca hafifçe gülümsedi. Arabayı çalıştırdığında telefonu çaldı.

"Efendim?"

Karşı tarafı bir süre dinledikten sonra sert bir sesle "Tamam, gelince konuşuruz," diyerek telefonu kapattı.

Başımı cama yasladım. Günlerin yorgunluğunu taşıyan bedenim infilak etmişti. Gözlerimi yumduğumda yaşananlar yakamı bırakmıyordu. Olanlar tekrar tekrar gözlerimin önünden bir film şeridi gibi geçiyordu. Ayrıca Oğuz ile yaptığım konuşma aklımdan bir an olsun çıkmıyordu. Beni neden takip etmişti? Neden her şeyi bildiği hâlde susmuştu? Duyduklarımı hazmedemeyen zihnim, yeni sorulara gebeydi.

Yaklaşık iki saat boyunca gözlerim kapalı bir şekilde durdum. Daha sonra uyku ve uyanıklık arasında bir arafa sürüklendim. Her şeyin farkındaydım ama uyanamıyordum. Endişe, korku ve belirsizlik beni

kuşatma altına almıştı. Sanki bir kuyunun dibindeydim ve bu hisler üstüme üstüme geliyordu. Saatler boyunca yaşadığım bu azap, araba durunca sona erdi. Gözlerimi istemeyerek de olsa açtım. Her yanı kar olan dağ başı gibi bir yerdeydik. "Geldik."

Sessiz kalarak arabadan indiğimde başımı kaldırıp geldiğimiz yere baktım. Karşımda ahşaptan yapılmış üç katlı büyük bir ev duruyordu. Evin alt katı, duvar yerine içeriyi göstermeyen camlarla kaplıydı. Üst kısmı ise üçgen şeklinde çatıya sahipti. Evi kaplayan kar, çok hoş bir manzara sunuyordu. Sanki kartpostaldan fırlamış gibiydi. Hafifçe iç çektim. Hayatım bir kez daha değişmişti ve bu defa ne yapacağım hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

Yüreğimde mesken edinen belirsizliklerle beraber Oğuz'un bir adım arkasında yürümeye başladım. Karla kaplı basamaklardan çıktığımızda evin kapısı, yirmili yaşlarının başında duran genç bir kız tarafından açıldı. Siyah saçları beline kadar inen kadının yüzü çok güzeldi, geniş dolgun dudakları vardı. Gözleri koyu kahverengi olan esmer, bakımlı biriydi. Siyah renk, dar bir kot ve düşük v yaka krem rengi kazağıyla çok hoş duruyordu.

Yumuşak bir sesle, "Hoş geldiniz," dedi.

Birlikte içeri girdiğimizde çekingendim Oğuz ise son derece rahattı.

"Hoş bulduk Zeynep."

İçerisi tarçın ve elma gibi kokuyordu. Nazkı sayesinde aşina olduğum kokuyu içime çekerken kısık bir sesle "Merhaba," diye cevap verdim. Üstümdeki montu çıkardığımda Zeynep içten bir gülümsemeyle elimden aldı.

"Bir şeyler yemek ister misiniz?"

"Biraz dinlensek daha iyi. Uzun ve uykusuz bir geceydi."

Salon çok büyüktü ve güzelce dekore edilmişti. Eşyalar acı kahve tonlarındaydı. İki büyük kanepe ve krem renginde iki koltuk vardı. Ortadaki dikdörtgen alçak masanın yüzeyi cam, bacakları ise mobilyaydı. Perdeler ve işlemeli halı eşyalarla uyumluydu. Bakışlarım duvara kaydığında neredeyse bir duvarı kaplayan kocaman bir televizyon olduğunu gördüm. Oğuz rahat bir şekilde kanepeye çöküp başını kanepenin sırt kısmına yasladı ve gözlerini yumdu. Yorgun görünüyordu.

"Elmalı kurabiye yapmıştım, ister misin?"

Duyduğum nazik teklif karşısında Zeynep'e doğru döndüm. "Hayır, teşekkür ederim."

Samimi bir gülümsemeyle beni inceledi. "Çok güzelsin."

Yanaklarım duyduğum iltifat sayesinde kızardı ve saatlerdir ölü gibi olan solgun tenime canlılık geldi. "Teşekkür ederim," dediğimde gülümsemekle yetindi. Acaba bu kız kimdi? Bir yeni soru daha...

"Otur lütfen."

Koltuğa oturduğumda Oğuz gözlerini açıp bana baktı. "Zeynep, sana telefonda bahsettiğim misafirimiz Süveyda."

"Haberim var, odasını bile hazırladık."

Zeynep odadan çıktığında Oğuz doğruldu. "Sana odanı göstereyim, dinlen biraz."

Yanağımın iç kısmını dişlerimin arasında ezerken "Konuşacaktık," dedim.

"Zamanımız bol, önce biraz dinlen. Benim de halletmem gereken işlerim var."

Konuşmak istiyordum ama bakışlarından anladığım kadarıyla onu ikna edemeyecektim. İsteksizce onaylayıp ayağa kalktığımda Oğuz da ayaklandı. Birlikte antreyi geçip ahşap merdivenden yukarı çıktık. Sağa dönünce odanın kapısını açtığında içeri girdim. Odanın ortasında büyük bir yatak vardı ve üstünde krem renginde bir örtü vardı. Odanın geri kalan kısmı da beyaz mobilyalarla döşenmişti. Ferah, hoş bir odaydı ve pencereden bakınca güzel bir manzara sunuyordu.

"Seni yalnız bırakayım."

Gözlerinin içine bakarken Oğuz bana doğru yürüyüp aramızdaki mesafeyi sıfırladı. Elini kaldırıp yavaşça yanağıma yerleştirip okşadığında içim titredi. Ellerinin tenimde yarattığı hissi seviyordum.

Oğuz'un bakışları yumuşarken "Dinlenmeye çalış," dedi.

Sessiz kaldığımda elini geri çekti ardından sırtını dönüp odadan çıktı. Yorgunca yatağa çöktüğümde yüzümü avuçlarımın arasına gömüp gözlerimi yumdum. Neler olacağını deli gibi merak ediyordum ama günlerdir uykusuz olduğum için beynimin içi pamukla doldurulmuş gibiydi. Doğru düzgün düşünemiyordum bile. Ayağa kalkıp örtüyü topladıktan sonra yorganı açtım ve yumuşak yatağın içine girdim. Aslında uyuyamayacağımı düşünüyordum ama öyle yorgundum ki saniyeler içinde uyuyakaldım.

•

Bölüm sonu! Umarım beğenmişsinizdir.
Oğuz'un gelmesine şaşıranlar bu kısma
Gelmesini bekleyenler bu kısma yorum bıraksınahsjsjs Sayımızı bilelim
İnstagram adresim umrantn

BÖLÜM 18: İMTİHAN

Selam, ben geldim hem de upuzun bir bölümle.
Öncesinde size çok teşekkür etmek istiyorum geçen bölüme gösterdiğiniz ilgi öyle güzeldi ki çok mutlu oldum ve duygulandım.
Bu arada duvarımda bölümlerle ilgili bilgiler paylaşıyorum beni Wattpad hesabımdan takip etmeyi unutmayın
Kendinize çok iyi bakın. Canımsınız❤
•*Hande Mehan Cem Adrian Sen Benim Şarkılarımsın*
•*Badem Sen Ağlama*
Bir sıkıntının geçeceğine duyulan güven,ona dayanmanin tek çaresiydi.
Nar Ağacı, Nazan Bekiroğlu
⛓

***

Uyandığımda güneş batmak üzereydi, kafam karışmış bir şekilde doğruldum. Kısa bir an nerede olduğumu bile anlayamadım. Bakışlarım, komodinin üstündeki dijital saate kayınca gözlerim irileşti. Saat dört olmuştu. Yaklaşık yedi saattir uyuyordum. Yataktan çıktığımda saçımdaki tokayı çıkarıp saçlarımı serbest bıraktım. Başımdaki ağrının şiddeti biraz da olsa azalmıştı. Yaşananlar aklıma gelince sessizce ofladım. Hayatım, resmen arapsaçına dönmüştü.

Küçük adımlarla odadan çıkıp merdivenlerden indiğimde mutfaktan gelen sesleri duyuyordum. Bir hayli büyük olan mutfağa girdiğimde yemek yapan Zeynep'i ve bir adamı konuşurken buldum. Yemek masasında oturan adam bir yandan da elma yiyordu.

Adamın gülen gözleri beni bulduğunda ayağa kalktı. "Selam, sen Süveyda olmalısın," dediğinde yüzünde geniş bir gülümseme vardı.

Başımla onaylarken bakışlarım yüzünde gezindi. Oğuz ile aynı yaşlarda duran uzun boylu biriydi. Beyaz tenli, açık kahverengi gözlere

sahip olan adamın saçları da aynı renkti. Sivri bir çenesi, düz bir burnu vardı ve yakışıklıydı. Elini uzattığında çekingen bir şekilde uzanıp tuttum.

"Eser ben de."

Hafifçe gülümserken Zeynep "İyi uyudun mu?" diye sordu.

"Evet."

"Acıkmışsındır, otur da bir şeyler ye lütfen."

En son dün gece yemek yemiştim daha sonrasında ise hepsini kustuğum için aç ve hâlsizdim. Bu yüzden başımla onaylayıp sandalyeye geçtim. O sırada içeriye kırklı yaşlarının ortasında bir kadın girdi.

"Misafirimiz gelmiş," dediğinde bana doğru döndü.

Kadın yanıma gelip "Merhaba güzel kızım, Fatma ben," dediğinde yüzünde samimi bir gülümseme vardı. Fatma Hanım'ın kahverengi saçları zarif bir şekilde toplanmıştı. Gözleri de saçları gibi açık kahverengiydi, yüzü yuvarlak ve topluydu. Üstünde dizlerinin altında biten siyah kalem eteği ve mavi renk kazağı vardı, tatlı ve hoş bir kadındı.

Çekingen bir ifadeyle "Merhaba, Süveyda ben de," dedim. Yeni insanlarla tanışırken her zaman çekingen olurdum. Bu aşamadığım bir huydu.

"Oğuz Bey nerede?"

Eser karşımdaki sandalyeye geçerken "Çalışma odasında, işleri var," dedi.

"Anladım." Bir an önce yemeğimi yiyip onun yanına gitmek istiyordum.

"Benim üst katta işlerim var, onlarla ilgileneyim."

Fatma Hanım mutfaktan çıktığında Zeynep, bir kâse mercimek çorbasını masaya koydu.

"Teşekkür ederim." Sıcak bir şekilde gülümseyip servis tabağına hazırladığı yemeklerden koydum. Çorbayı içerken Eser'in bakışlarını üstümde hissediyordum ve bu gerilmeme neden oluyordu.

"Kaç yaşındasın Süveyda?"

"Yirmi iki."

Adamın kaşları havalandı. "Ceyda'dan iki yaş küçükmüşsün."

"Ceyda?" diye sorduğumda gülümsemesi büyüdü. "Sevgilim."

"Eser, Ceyda kaç gündür ortalarda görünmüyor."

"Okulu yoğun."

"Sen okuyor musun?"

"Dondurdum birinci sınıftayken."

Eser merakla "Hangi bölüm?" diye sordu.

"Türkçe öğretmenliği."

Yüzünü buruşturdu. "Küçük veletlerle ders işlemek, zor iş."

Tepkisi beni gülümsetti. "Çocukları severim."

Eser irkildi, anlaşılan aynı fikirde değildik.

Zeynep tabağı getirdiğinde çorbam yeni bitmişti. Boşalan kâseyi aldıktan sonra yanımıza geldi. Yemeğini yerken "Ellerinize sağlık," dedim.

Zeynep'in tatlı ve samimi bir gülümsemesi vardı. "Afiyet olsun."

Birkaç lokma aldıktan sonra daha fazla yiyemedim. Oğuz ile konuşmak istiyordum. Ayağa kalktığımda Zeynep "Biraz daha yeseydin," dedi.

"Doydum, teşekkürler."

Tabağımı aldığımda Zeynep ayaklanıp elimden aldı. "Ben hallederim," dediğinde itiraz etsem de kesin bir dille reddetti.

"Oğuz'un yanına gidebilir miyim?"

Eser ayağa kalktı. "Gel, ben seni götüreyim."

Beraber mutfaktan çıktığımızda salonun karşısındaki kapalı kapıyı gösterdi.

"Oğuz içerde."

Başımla onaylarken önce kapıyı çaldım. "Girin."

Sesi düz ve sertti. Kapıyı açıp içeri girdiğimde onu, odanın karşısındaki masanın başında laptopuna bakarken buldum. Yüzü en az sesi kadar sert ve gergindi. Büyük odada ona doğru yürüdüğümde başını kaldırıp bana baktı ve yüzü saniyeler içinde gevşedi. Bakışlarındaki ifade bile yumuşamıştı. Ayağa kalkarken "Süveyda," dedi.

"Merhaba," diye mırıldandım.

"Uyanmışsın, bir şeyler yedin mi?" diye sorduğunda başımla onayladım.

Oğuz hafifçe gülümsedi. "Daha iyi görünüyorsun."

Günler sonunda ilk defa rahat bir uyku çekmiştim. "Daha iyi hissediyorum. Sen dinlenebildin mi?"

Elini saçlarının arasından geçirdi. Saçları uzadığı için bu hareketiyle beraber dalgaları alnına döküldü. Çok tatlı görünüyordu. Kalbimin hızlanışını görmezden gelerek bakışlarımı kaçırdım. "Henüz değil."

"Ama senin için de yorucu bir geceydi."

"İşlerim vardı."

Ellerimi kotumun arka cebine yerleştirdim. "Dinlenmeliydin."

"Birazdan."

Ardından elini belime doğru yerleştirdi. Bu temas kalbimin ritmini bozarken "Gel," dedi. Beni çalışma odasındaki ikili deri kanepeye doğru yönlendirdi. Avucunun sıcaklığı karşısında tenim ürperirken yanağımın iç kısmını ısırdım. Beraber kanepeye geçtiğimizde aramızdaki temas kesildi. Bu sayede rahat bir nefes aldım.

"Artık konuşabilir miyiz?"

Başıyla onayladı. "Ne bilmek istiyorsun?

"Tüm bunları nasıl biliyorsun?"

Birkaç saniye sessiz kalırken dirseklerini dizlerine yaslayıp öne doğru eğildi.

"Nazlı sana evini vermek istediğinde seni araştırdım."

Saçımı kulağımın arkasına iteledim. "Anlıyorum," diye mırıldandım.

Başını bana doğru çevirip ela rengi gözlerini gözlerime sabitledi. "Açıkçası yılbaşından sonra sende bir tuhaflık olduğunu sezdiğim için telefonunu dinlettim."

İşte bunu hiç beklemiyordum. Gözlerim irileşirken "Bunun yasal olduğundan emin değilim," diye soludum. "Bunları nasıl yapabilirsin? Mafya falan mısın?" dediğimde aklıma duyduğum telefon konuşması geldi. Bedenim ürperirken geriye doğru kaydım.

Gülmeye başladı. "Gerçekten bu dediğine inanıyor musun?"

Kaşlarımı çatarken kuru bir sesle cevap verdim. "Artık neye inanacağımı şaşırdım."

Telefondaki kişiye verdiği ölüm emrini sormak istesem de kendime engel oldum. Oğuz'un yüzü ciddileşirken burnundan derin bir nefes aldı. "Seni o adama bırakamazdım."

Bu sözler kanımın buz kesmesine neden oldu. Bedenim gerilirken "Ben," dedim ama cümlemi tamamlayamadım.

"Bana, senin anlatmanı isterdim."

Başımı şiddetle iki yana doğru salladım. "Yapamazdım."

"Yapmalıydın." Oğuz'un sesi sert çıkmıştı.

"Ortada Nazlı ve sizler vardınız. Nasıl yapmamı beklersin?" dedikten sonra ayağa kalktım.

Oğuz da ayağa kalkarken konuşmaya devam etti. "Kendi güvenliğini hiçe saydın."

"Kaçacaktım," diye itiraz edince alayla güldü.

"Yapma güzelim, bu kadar saf olamazsın?" Dişlerimi birbirine bastırırken devam etti. "Seni bulmaları en fazla bir saat sürerdi. Bana gelmeliydin."

İçime dolan öfkeye engel olamazken dişlerimin arasından "Anlamıyorsun," dedim. Ardından sırtımı dönüp kapıya doğru yürümeye başladım.

"Süveyda bekle."

Keskin bir sesle "Yalnız kalmak istiyorum," dedikten sonra odadan çıkıp antreye doğru yürüdüm.

Portmantodan montumu alıp botlarımı ayağıma geçirdim ve dışarı çıktım. Beni neyin bu kadar öfkelendirdiğini dahi bilmiyordum. Sadece içimde harlanan, amansız bir ateş vardı. Elimi boğazıma yerleştirip kazağımın yakasını çekiştirdim. *Cemil beni sadece bir saat içinde bulabilirdi...*

Boğazımda kuru büyük bir düğüm vardı ve gitmiyordu. Yaşadıklarım bir ağ gibi boğazıma dolanmış beni boğuyordu. Kendimi tutmaya çalışırken görmeyen gözlerle karlı yolda yürüdüm. Az ilerideki ormana girdiğimin dahi farkında değildim. Güneşin son demleri etrafı aydınlatırken son günlerde yaşananlar bir çığ gibi üstüme devrildi.

Tecavüze uğrayacak olmam, annemin yaptıkları, onun ölümü...

İlk hıçkırık dudaklarımdan döküldüğünde sessizdim. Fakat o kadar çok şeyi bastırmıştım ki içime, şimdi hepsi taşma noktasına gelmişti.

Cemil'in tehdidi, yaşadıklarım, Oğuz...

En çok Oğuz...

Dudaklarım aralanırken daha yüksek sesli bir hıçkırık koptu. Gözlerimden yaşlar akarken yıkılmamak için verdiğim bütün çaba, iskambil kâğıtlarından yapılmış bir ev gibi etrafa dağıldı. Sırtımı bir ağaca yaslarken yıkıldım. Ruhum, kalbim gibi parçalara ayrıldı. Yüzümü öne doğru eğerken içim sökülürcesine ağladım. Histeri krizi geçiriyor bastırdıklarım, artık taşan bir volkan gibi dışarı

dökülüyordu. Bu yüzden hıçkıra hıçkıra ağladım. Sağanak yağmur gibi gözümden dökülen yaşlar yüzünden önümü dahi göremiyordum. Soğuk parmaklarımı yüzüme bastırdım. Yaşanan acılar, sırtıma çöreklenmiş beni dibe çekiyordu. Daha fazla taşıyamadığım yükün altında eziliyordum.

"Süveyda."

Telaşlı sesini duysam da herhangi bir tepki vermek yerine ağlamaya devam ettim. Oğuz sarsılan omuzlarımdan tutup beni kendine çektiğinde "Dayanamıyorum artık," diye hıçkırdım. Ağladığım için sesim boğuk ve kesik kesikti.

Kollarını bedenime doladığından başım göğsüne denk geldi. "O-ondan hiçbir zaman kurtulamayacağım," diye yakardım. "Mahvetti, beni mahvetti. Her şeyi mahvetti."

"Ben varım artık, sana bir şey yapamaz."

Girdiğim kriz yüzünden sözlerimi algılayamıyor içine düştüğüm korku ağında kıvranıyordum.

"Önce annemi aldı, şimdi hayatımı."

Büyük elleri şefkatle saçlarımın içinde gezindi. Sakinleştirici bir sesle "Geçti yavrum, hepsi geçti," diye fısıldadı.

"Geçmeyecek, bulacak beni."

Bunun düşüncesi bile nefesimi kesmeye yetmişti. O adamın yüzü, gözlerimin önüne gelince ağlamam şiddetlendi. Oğuz sakinleşmeyeceğimi anlayınca yüzümü ellerinin arasına aldı ve havaya kaldırdı. Islak gözlerim, bir bakışıyla kalbimi yerinden sökmeyi başaran adamı buldu. Yüzünü bana doğru eğdi.

"Artık ben varım, duyuyor musun beni?"

Gözlerindeki inanç, acıma gem vuruyordu. Kahve kokan sıcak nefesi, aralık dudaklarıma çarparken konuşmaya devam etti. "Sana bir daha zarar veremeyecek, izin vermeyeceğim."

Parmakları yanaklarımda hafifçe gezindi, dokunduğu yeri yaktı.

"Söz veriyorum," dediğinde gözleri, dudaklarıma kaydı. Ela rengi gözleri koyulaşırken ikimizin de nefes alışverişi saniyeler içinde hızlanmıştı. Soğuk havaya inat bedenimi saran sıcaklığın kaynağı kalbimdi. Birbirimize çekilirken dudaklarını, dudaklarıma yasladı. Her şey çok hızlı olmuştu, yanan kibritle buluşan kâğıt gibi alev aldı. Dünya tersine dönmeye başlarken kalbimde kök salmış hisler, yeşermeye başladı. Öyle ani ve hızlıydı ki engel olmadım. Kalbimde

yeşeren çiçekler göğüs kafesimden dışarı uzanıp iç organlarımı ele geçirdi. Oğuz'un dudakları dudaklarımı tatlı bir şekilde zorluyordu. Dili dudaklarımın aralanması için beni kışkırttığında istediğini ona verdim. Kahveyle karışan tadını alırken dillerimiz birbirine dokundu ve tüm bedenimi saran elektrik hücrelerime sıçradı.

Öyle tatlı bir sıcaklıktı ki bu içimde çağlayan acıları bile susturmuştu. Oğuz beni, içimdeki tüm acıları söküp almak ister gibi öpüyordu. Başını yana doğru eğip öpüşünü derinleştirdiğinde içimde havai fişek gibi patlayan hisler, göğsümü rengârenk hislere boyadı. Ondan başka her şey silinirken geçmiş ilk defa sustu.

Dilimi yakalayıp şeker gibi emerken dizlerim titredi. Ellerim kazağını sertçe kavradı. Bu temasım onu cesaretlendirmiş olmalı ki uzun uzun öpmeye devam etti. Ona yakın olmak sıcaklığını tatmak kokusunu solumak bedenimde değişimlere neden oluyordu. Göğüslerimdeki ağırlık ve kasıklarımdaki sızı yabancı, güzel ve etkileyiciydi. Ama her şey o kadar farklı ve yabancıydı ki ne yapacağımı bilmiyordum. Üst dudağımı hafifçe çekiştirdi. Diliyle alt dudağımı yalarken tadımı özümsemek ister gibiydi. Dudaklarımı birkaç kere daha öptükten sonra birlikte dizlerimizin üstüne çöktük. Yerler karlı olsa da umursamamıştık. Oğuz geri çekildiğinde zaman, aramızda sıkışıp kaldı. Etraftaki sessizliği, şiddetli alınan soluk sesleri bozuyordu. Kalbim yaşadığım hisler yüzünden öyle şişmişti ki patlayacak gibiydi. Şaşkınlık, korku ve en tehlikelisi tutku...

Sözcüklerim dilimin ucunda buz parçacığı gibi erirken yüzüm, soğuk havaya inat alev alev yanıyordu. Alnını alnıma yasladığında dudaklarını kapalı gözlerimin üstüne yerleştirdi. İki gözümü sırayla öptüğünde gözyaşlarım yine oradaydı.

İçim sıcacık olurken "Gözlerini aç," dedi.

Gözlerimi yavaşça açtığımda dudaklarında küçük ama içten bir gülümseme olduğunu gördüm.

"Hayallerimin bile ötesinde."

İçimdeki şaşkınlığı perçinleyen sözler, aynı zamanda hoşuma gitmişti.

Titrek çıkan sesimle "Hayal mi ettin?" diye sorduğumda kısık sesle güldü.

Baş parmağı yüzümü okşarken dudaklarını bir kez daha dudaklarıma bastırdı. Fakat bu defa hareket etmek yerine sabit kaldı.

Geri çekilip "Birçok defa," diye fısıldadı.

"Senden uzak kalmak, benim en büyük imtihanımdı Süveyda... En büyük."

Bölüm sonu!

Sonunda beklediğiniz yakınlaşma geldi 🙈

Oğuz hakkındaki düşünceleriniz neler?

Sizce ne işle uğraşıyor?

Bundan sonra neler olacak dersiniz?

Diğer bölüm sezon finali tadında olacaktır. Ufak bir ara vereceğim ❤

Oğuz ve Süveyda'ya parodi hesaplar açıldı, instagram adreslerimize beklerim.

Umrantn, oguzsarhann, suveydakarayagiz

Ayrıca Twitter da sürekli alıntılar paylaşıyorum #viranedüşler ya da umrantann hesabımı yazarak bulabilirsiniz.

BÖLÜM 19: SÖZ VERİYORUM

Keyifli okumalar ♡

Bölüm @grytanox a ithaf edilmiştir. Afiş için çok teşekkür ederim güzelim❤

•*Hirai Zerdüş Papatya*

•*Beyza Demir Sev*

Düşlersokağı bir yeni gönderi

Tesadüf seni önüme çıkarmasaydı, gene aynı şekilde, fakat her şeyden habersiz, yaşayıp gidecektim. Sen bana dünyada başka bir hayatın da mevcut olduğunu, benim bir de ruhum bulunduğunu öğrettin.

Kürk Mantolu Madonna, Sabahattin Ali

⛓

Kalbimin boşluğuna, Oğuz'un suretini çizmiştim ben. O karanlık soğuk dünyamda bana elini uzatmıştı. O gün karların içinde, ilk öpücüğümü çalan adam, yanında kalbini de sürüklemişti. İçimde baş gösteren hislerin hepsi birbirinden farklıydı ama kaynakları aynı kişiydi. Bende birçok duyguyu uyandırıyordu. Ama konuşulmayan meseleler yüzünden hepsini bastırmak zorunda kalıyordum.

Parmak uçlarımı dudaklarıma yasladığımda gözlerim tavanda asılıydı. Dün yaşananlar gözlerimin önünde dönüp duruyordu. Alt dudağımı dişlerimin arasında ezdim. Olanlardan sonra odaya kapatmıştım. Oğuz ile yüz yüze gelmeye pek de hazır değildim. Bu yüzden kabul etmek istemesem de kaçıyordum.

Telefon konuşması aramızda asılı kalmış zihnimdeki şüphe tomurcuklarını besliyordu. Korkuyordum; yanılmaktan, Oğuz'un kötü biri olmasından deli gibi korkuyordum. Hafifçe iç çektim. Kendimi frenlemem gerekiyordu.

Odasının kapısı çalındığında beklentiyle dolan kalbim, göğüs kafesimin içinde şiddetli bir dansa başladı. Yataktan doğrulduğumda uzun saçlarım, dalgalar şeklinde sırtıma doğru süzüldü.

Kuruyan boğazımı ıslatmak için yutkunurken "Girin," dedim.

Kapı açılınca karşımda dün tanıştığım Fatma Hanımı gördüm. Kadın ufak bir gülümsemeyle yanıma geldi.

"Günaydın Süveydacım."

Utangaç bir gülümsemeyle "Günaydın," dediğimde gelip yatağın yanında durdu.

"Kahvaltı hazır, hadi gel."

Yavaşça ayağa kalktım. "Üstümü değiştirip geliyorum."

Yanımda getirdiğim küçük çantama yürüdüğümde Fatma Hanım araya girdi. "Ona gerek yok."

"Anlamadım?"

Odadaki giyinme dolabına yöneldi. Kapağını açtığında yüzünde gizemli bir gülümseme vardı. Dolapta çok güzel kıyafetler asılıydı.

"Bunlar senin."

Gözlerim irileşirken "Efendim?" diyebildim. Anlayışla bakarken bana doğru yürüyüp elimi tuttu. Beni dolabın önüne çekerken "Oğuz senin için aldırdı," dedi.

Pekâlâ... Bunu gerçekten hiç beklemiyordum. Her şeyin en ince detayına kadar planlanmış olması, bu biraz korkutucuydu.

"Buradan seç."

İsteksizce başımı salladım. "Peki."

Fatma Hanım giyinmem için beni yalnız bırakırken dolaba göz attım. Yepyeni kıyafetlerle doluydu. Fakat onları giymek istemedim. Bu yüzden yerdeki çantamı alıp yanıma aldığım yedek kıyafeti çıkardım. Siyah, düşük v yaka olan bir bluz aldım. Altına da yüksek bel, siyah mom jean kotumu çıkarıp giydim.

Saçlarımı ellerimle düzeltirken aynaya baktım. Yüzüm solgun görünüyordu ama yapacak pek de bir şey yoktu. Umursamadan odadan çıktım. Oğuz ile karşılaşmaya pek de hazır değildim ama sürekli odada da kalamazdım. Mutfaktan sesler geliyordu. Oraya doğru yürüdüğümde herkesin mutfak masasına toplanmış olduğunu gördüm. Oğuz elindeki tablete bakıyordu, üstünde bedenine tam oturan siyah bir kazak vardı. Bakışları ciddi bir şekilde tabletteydi.

Her zamanki gibi çok yakışıklı ve ulaşılmaz duruyordu. Keşke bu kadar etkileyici olmasa, diye iç geçirdiğimde bakışlarım diğerlerine

kaydı. Eser telefonda konuşuyor, Zeynep de Fatma Hanıma yardım ediyordu.

Masaya doğru yürüdüğümde "Günaydın," dedim. Hepsinin bakışları bana döndüğünde özellikle Oğuz'a bakmadım.

"Günaydın," diyen Zeynep'e gülümsedim. Masaya baktığımda Oğuz'un yanının boş olduğunu gördüm. Bakışlarım bir an için ona kaydığında göz göze geldik. Nefesim, ciğerlerimi terk ettiği için soluksuz kaldım. Beklenti dolu gözleri, ne yapacağıma bakıyordu. Bakışlarımı kaçırırken Oğuz'un yanına oturmak yerine uzak bir köşeye geçtim. Kafamdaki soruların cevabını bulana kadar uzak durmak en iyisi olacaktı. İçimdeki güvensiz kızın korkularını daha fazla beslemek istemiyordum.

Bakışlarımı masanın üstündekilere sabitlerken tabağıma bir şeyler doldurmaya başladım. Oğuz'un bakışlarının ağırlığı yüzünden, yanaklarım al al olmuştu. Yine de bakışına karşılık vermedim. Feci şekilde utanıyordum zaten, dünün anıları çok tazeydi.

"Ceyda'yı bugün de göremeyeceğim, çok güzel."

Eser'in sözleri üzerine Zeynep kıkırdadı.

"Vah vah, kıyamam sana."

Eser ters ters Zeynep'e baktı. "Çok konuşma sen, bıcırık."

Zeynep gülmekle yetinirken Fatma Hanım araya girdi. "Karışmayın benim sevdalı oğluma," dedikten sonra Zeynep ile beraber masaya geçtiler.

Eser gülümserken "Yürü be ablam," dedi.

Peynirli böreğe çatalını batırıp büyük bir ısırık aldı.

"Süveyda bak Fatma Sultanın börekleri meşhurdur. Mutlaka ye."

Oğuz hafifçe güldü. "Senden fırsat kalırsa yer," diye homurdandı.

Eser omuz silkerken ikinci dilimine geçmişti. "Çok lezzetli ama n'apayım?"

Ufak bir gülümsemeyle bir dilim börek aldığımda Oğuz ayağa kalktı. "Ben çalışma odasındayım," deyip cevap beklemeden mutfaktan çıktı. Yanağımın iç kısmını ısırırken tepki vermemeye çalışıyordum.

"Kaç yaşındasın?"

Fatma Hanımın sorusuna cevap veremeden Eser araya girdi. "Yirmi iki."

"Çok gençsin, maşallah çok da güzelsin."

Ufak bir gülümsemeyle "Teşekkür ederim Fatma Hanım," diye cevap verdim.

"Ne hanımı Süveyda, abla de bana."

Samimiyeti karşısında gülümsedim. "Peki."

"Oğuz'un nesi vardı?"

Eser'in sorusu üzerine Fatma abla cevap verdi. "Dünden beri bir garip," dediğinde Eser onayladı. "Evet dalgın."

Konuşmaya dahil olmuyordum. Bakışlarım Zeynep'e kaydığında konuyu değiştirmek için "Sen kaç yaşındasın?" diye sordum.

"Ben de yirmi iki."

Demek ikimiz de aynı yaştaydık. Burada neden kaldığını çok merak etsem de nasıl soracağımı bilmediğim için sustum.

"Börek nasıl börek?"

Eser'in sorusu üzerine börekten bir ısırık aldım. "Çok lezzetli."

Sırıtmaya başladı. "Daha iyisini yapan bulunmaz ona göre."

Gülümseyip yemeğe devam ettiğimde aklım Oğuz da kalmıştı. Yanına gidip gitmemek arasında kararsızdım. Kahvaltıdan sonra masayı toplamaya yardım ederken aklım çok karışıktı. Yalnız kalmak istediğim için odaya çekilmişti. Yatakta otururken içim içime sığmıyordu. Böyle uzak durmaya çalışmak huzursuz olmama neden oluyordu. Bir süre odada oturduktan sonra öyle sıkılmıştım ki daha fazla dayanamayıp odadan çıktım. Yanımda ne telefon ne de kitap vardı. Hiçbir şey yapmadan oturmaya alışık değildim. Merdivenlerden indiğimde adımlarım beni çalışma odasının kapısına doğru yönlendirdi. Üst dudağımı ısırırken uzanıp kapıyı çaldım.

Oğuz'un tok sesiyle "Gir," dediğini duyunca ufak bir nefes alıp içeri girdim.

Küçük adımlarla ona doğru yürüdüğümde Oğuz da ayağa kalkmış bana doğru yürüyordu.

"Süveyda, bir sorun mu var?"

Başımı iki yana doğru salladığımda cesaretimi toplayıp gözlerimi ona doğru çevirdim. Gözlerini gördüğümde kalbimden bir vurgun daha yedim. Tüm yenilgilerim, Oğuz'un gözlerinde oluyordu. Karşımda, tüm cephanelerimi yitirmiş, savunmasız kalan kalbimle öylece dikiliyordum. O elektrik yine oradaydı, bizi birbirimize doğru çekiyordu sanki. Oğuz boğazını temizledi.

"Aslında gelmen iyi oldu. Sana birkaç soru sormam gerekiyor."

Kafamda biriken sorulardan kurtulmak istediğim için "Önce başka bir konu hakkında konuşabilir miyiz?" dedim. Oğuz'un kaşları çatılırken "Tabii," dedi. Aramızdaki mesafe azaldığı için içimdeki huzursuzluk da anında son buldu. Oğuz'a yakın olmak bana iyi geliyordu. Kalbimdeki hızlanmayı görmezden geldiğimde konuşmak için dudaklarımı araladım.

"Ben seni duydum."

Söylediklerimi anlamadığı için devam etmeye çalıştım. "Kafedeki telefon konuşmanı duydum."

Sertçe yutkundum ve cümlenin geri kalanını bir çırpıda bitirdim. "Birini öldürme emri verdin."

Sözlerim, yüreğimdeki ağırlığı hafifletti. Oğuz bana şaşkınlıkla bakıyordu. "Nasıl?"

Gözlerimi sıkıca yumup ufak bir nefes aldım. "O soysuzları öldürün dedin."

Gözlerimi açtığında sert yüzüyle karıştım.

"Bu yüzden mi benden uzak duruyorsun?"

"Evet," diye onayladığımda Oğuz burnundan nefes aldı.

"Senden özür dilemem gerektiğini düşünüyordum ben de."

Kaşlarım havalandı. "Neden?"

Oğuz'un yüz ifadesi sıkıntılı duruyordu. Elini saçlarının arasına geçirdiğinde dalgalı saçı yine alnına döküldü.

"Dünkü yakınlaşmadan rahatsız olduğun için uzak durduğunu düşünüyordum."

Dünü hatırlamak yüzümü tatlı bir kızıllığa boyalarken anılar, gözlerimdeki titreşimin nedeniydi. Boğulur gibi "Yanılmışsın," dediğimde Oğuz, dudaklarını birbirine bastırıp olası bir gülümsemeyi engelledi. Fakat bu yaptığı yüzünden uçuk pembe rengindeki dolgun dudaklarına bakakaldım. Yüzündeki kızarıklık boynuma doğru sıçradığında dudaklarım kurudu. Kalbim, göğsümü delecek kuvvette atıyordu.

Bakışlarımı hızla kaçırırken "İşin aslını bilmek istiyorum," dedim.

Oğuz elini cebine yerleştirdi.

"O konuşmayı duymanı istemezdim," dediğinde çenesini havaya kaldırdı. Savunmacı bir tavırla "Ama duydum," dedim. Başıyla onaylayan Oğuz, ifadesiz bir sesle "Duydun," diye tekrarladı.

"Sana anlatamam ama bana güvenmen gerekiyor."

Kaşlarım iyice çatıldı. "Birini öldürme emri verdin! Nasıl öylece güvenmemi beklersin?"

Oğuz bana doğru büyük bir adım attığında burun buruna geldik. Elini cebinden çıkarıp yanağıma yasladı. Uzun parmakları yüzümü iyice kavrayıp kendine doğru yaklaştırdı. Cehennem ateşi kadar sıcak olan nefesi, aralık dudaklarımın arasından sızarken yer ayaklarımın altından kaydı. Oğuz sertçe yutkununca âdem elması hareketlendi.

"Ben hak etmeyen kimseye zarar vermem Süveyda, bunu anlayıp bana güvenmen gerekiyor."

Bu çok basit bir şeymiş gibi söylüyordu. Nasıl öylece güvenebilirdim ki? "Ben bilmiyorum," diye fısıldadığımda sesim, kısık ve cılızdı.

Oğuz başını yana doğru eğdiğinde gözlerinde anlayışlı bir ifade vardı. Ruhuma dokunuyordu bu bakış. Gözlerim dolu dolu oldu.

"Sen tanıdığım kişi değilmişsin gibi hissediyorum. Özellikle sana o kadar güvenirken o konuşmayı duymak..." dedim ve sustum, cümleyi tamamlayamadım.

"Ben aynı kişiyim."

Sözlerini duyunca başımı iki yana doğru salladım. "Benim tanıdığım kişi, kimsenin ölümünü istemeyecek kadar iyi ve nazik birisiydi."

"Süveyda," dediğinde sesi ciddiydi. "Ben ilk gün tanıdığın adamım. İçinde bulunduğum hisleri, sana öylece anlatamam. Sadece yasa dışı olmadığını söyleyebilirim."

Son cümle kafamı iyice karıştırmıştı.

"Nasıl yani? Devletle alakası mı var?"

Parmağını dudağıma yaslayarak beni nazikçe susturdu.

"Söyleyemem, sana anlatabildiğim kadarıyla yetinmek zorundasın."

Bakışlarındaki beklenti, şüphelerimi uçuruma sürüklüyordu. Kelimelere dökülmeyecek kadar kuvvetli hislerin altında ezilirken sessiz kaldım. Yapabilir miydim?

Ufacık bilgilerle ona güvenip kalbimi ve ruhumu ona emanet edebilir miydim? Sessizliğim ardından Oğuz iç çekerek geri çekildi. "Düşün bunları."

Oğuz, yüzüme bir şeyler söyleyecek gibi baktıysa da sessiz kalıp arkasını döndü. Çalışma masasına doğru yürüyüp çekmeceyi açtı. İçinden son model bir telefon çıkarıp yanıma geldi.

"Nazlı seni çok merak ediyor."

Duyduğum sözler kalbimdeki sancıyı arttırdı. Nazlı'ya haber vermemiştim... "Tamamen unuttum," diye fısıldadım.

"Zor şeyler yaşadın," dediğinde sesi anlayışlıydı.

Sıkıntıyla "Yine de ona haber vermeliydim," dedim.

"Biraz daha haber vermezsen polisi arayacak zaten."

Gözlerim irileşirken "Hemen arayayım," dedim.

Oğuz bu telaşım karşısında gülümserken telefonu uzattı. "Kimin telefonu bu?"

Elini ensesine yerleştirip ovdu. "Senin."

Gözlerim fal taşı gibi açılırken "Ne? Önce kıyafetler şimdi de bu telefon... Bunlar çok fazla kabul edemem," diye soludum.

"Hepsini senin için aldım."

Adamın yüzüne bakarken çaresizce "Kabul edemem," diye direttim.

"Süveyda lütfen," dediğinde despot hali, tekrar ortaya çıkmıştı. Fakat artık şirkette değildik ve bana patronluk taslamasına izin vermeyecektim.

"Bunlar çok fazla."

Sıkıntıyla iç geçirdi ve sert bir şekilde cevap verdi. "Değil Süveyda."

Ondan böyle katı bir tepkiyi beklemiyordum. Oğuz eliyle telefonu gösterdi. "Nazlı'yı ara."

"Telefonu daha sonra geri vereceğim."

Oğuz yorgun gözlerle baktı. Cevabımdan hoşlanmamış olsa da sesini çıkarmadı.

"Birazdan evden Eser ile beraber ayrılacağız. Birkaç gün yokuz."

İşte bunu hiç beklemiyordum. Her şeye rağmen koruyucu varlığına öyle çok alışmıştım ki... Şimdi bundan mahrum kalacak olma fikrini içimi kasvetle doldurmuştu. Bilmediğim bir yerde onsuz kalmak istemiyordum.

"Neden?" dediğimde yüzümde çocuksu bir ifade vardı.

Sesimdeki hüzün ve gözlerimdeki bakış, Oğuz'u tekrar yumuşatmıştı. Bu yüzden daha ılımlı bir şekilde konuştu.

"Önemli işlerimiz var. Kısa sürede halledip gelmeye çalışacağım."

Gitmesini istemiyordum. Fakat bunu ona söyleyemiyordum da... Sadece "Sen olmadan burada tek başıma ne yapacağım?" diye sordum.

"Tek olmayacaksın, Zeynep ve Fatma abla var, dışarıda da sizi koruyacak kişiler var. Burada güvendesin."

Bu sözlerin içimi ferahlatması gerekiyordu ama hayır, bir işe yaramamıştı. Oğuz'dan ayrı kalacak olma fikri öyle boğucuydu ki bir nefes alamadım ama itiraz da etmedim. Kelimeleri dilimde zor zapt ederken kısaca "Peki," dedim. Gizlemeye çalışsam da yüzümdeki hayal kırıklığı barizdi.

"Bu süre zarfında düşünecek fırsatın olur."

İçimdeki ağlama isteğini bastırdım. "Ben Nazlı'yı arayayım," dedim. Oğuz'a sırtımı dönüp cama doğru yürüdüm. Karla kaplı olan bahçeye görmeyen gözlerle baktım. Telefonun kilit ekranını kaydırıp rehbere girdiğimde sadece altı kişinin numarası vardı, bunlardan biri de Oğuz'undu. iç geçirirken Nazlı'nın adının yazdığı kısma tıkladım.

Telefonu kulağıma götürüp açmasını beklerken sırtıma dikili olan gözleri hissediyor ama bir tepki vermiyordum. Nazlı ikinci çalışta telefonu açtı.

"Efendim?"

Özlediğim sesini duyunca gülümsedim. "Nazlı, benim."

"Süveyda," dediğinde sesi çığlık atmaktan bir oktav düşüktü.

"Nasılsın?" diye sorduğumda alayla güldü.

"Çok sinirliyim. Nerelerdesin sen kaç gündür? Telefonlarına ulaşamıyorum, kafayı yiyecektim."

Vicdanım sızlarken üzüntüyle "Ben çok özür dilerim," diyebildim. "Telefonum kırıldı, yenisini ancak alabildim."

Nazlı rahat bir nefes aldı. "İyisin değil mi?"

Sesindeki şefkat, içimdeki öksüz kıza dokunduğu için çenem titredi ve ağlamamak için dişlerimi sıktım.

Kısık bir sesle "Merak etme, iyiyim ben," deyip burnumu çektim. "Sen nasılsın?"

"İyiyim, aklım sendeydi. Haber verdiğin için daha iyiyim ama seni özledim."

Gözlerimi yumdum. "Ben de çok özledim."

"O zaman geri dön."

İç çektim, keşke mümkün olsaydı. Şimdi yaşamak zorunda kaldığım evde çok güzeldi ama Ankara'yı özlüyordum. Oradaki düzenimi çok seviyordum ama Nazlı'yı tehlikeye atamazdım.

"Şimdi olmaz."

Nazlı umutla "Peki ilerde?" dediğinde gözümden iki damla yaş aktı.

Cemil'den bir kez daha nefret ederken "Olabilir," dedim.

Diğer elimle gözümdeki yaşları silerken "Şimdi kapatmam lazım, seni sonra yine ararım," dedim.

Biraz daha konuşursak gözyaşlarına boğulacaktım. Bu yüzden kısaca vedalaşıp telefonu kapattım. Avuçlarımın içindeki telefonu sıkarken parmak boğumlarım beyazladı. Yüzüm öne doğru düşerken tüm bu olanların bir an önce son bulması için dua ediyordum. Omzumda hissettiğim hafif dokunuş üzerine dişlerimi birbirine daha sert bastırdım.

"İyi misin?"

Boğazımdaki düğüm konuşmama izin vermediği için başımla onayladım. Oğuz karşıma geçip diğer eliyle çenemi tutup kendine doğru kaldırdı.

Gözlerimdeki ıslaklığı görünce kaşları çatıldı.

Gözlerimi kapatırken "Sadece her şeyin bitmesini istiyorum," diye fısıldadım.

Birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra dün yaptığı gibi dudaklarını, sırayla kapalı olan göz kapaklarıma yerleştirip öptü. Bu yaptığı kalbimin bağlarını çözerken gözlerimden tekrar yaşlar aktı. İçimdeki hisler, kuvvetli bir fırtına gibi esiyor her şeyi kasıp kavuruyordu.

"Söz veriyorum bitecek."

Gözlerimi açıp güzel yüzüne sessizce baktığımda yüzünün her zerresini ezberlemek istiyordum. Oğuz gözlerini yumdu.

"Bana böyle baktığında-" deyip sertçe yüzünü sıvazladı

Dudaklarımda hüzünlü bir gülümseme yeşerdiğinde kokusundan derin bir nefes çektim. Harika kokuyordu...

Kısık bir sesle "Nasıl bakıyorum ki?" diye sorduğumda cevabını biliyor ama kabul etmekten korkuyordum.

Oğuz derin bir nefes alınca geniş göğsü havalandı. Alnını alnıma yasladıktan sonra gözlerini açtı ve koyulaşan elalarıyla baktı, ruhumu görür gibiydi... Nefes alışverişlerimiz aynı anda hızlanmış birbirine karışıyordu. Bir adım daha atınca sırtım, camın soğuk pürüzsüz yüzeyi ile buluştu.

"Bakışlarına dayanamıyorum."

Tenimdeki sıcaklık, camın soğuğu ile çatışıyordu. Göz kapaklarım ağırlaşırken dünkü yoğun hisler, yine oradaydı ve mıknatısa yakalanmış bir demir parçası gibi onu bana çekiyordu. Bu defa ikimiz de aynı anda hareket ettik. Dudaklarımız birleşirken gözlerim kapandı.

Oğuz'un çenemdeki eli, enseme doğru kayıp sertçe kendine doğru çekerken beni saf bir tutkuyla öptü. İç çekerken Oğuz fırsattan istifa ederek dilini, dudaklarımın arasına kaydırıp söyleyemediği sözlerini öpücüğüne yansıttı.

Güzel tadı ve yoğun öpücüğü, içimi eritirken ellerimi kaslı kollarının üstüne yerleştirdim. Parmaklarımı tenine batırırken Oğuz, alt dudağımı yakalayıp çekiştirdi. Bedenini bedenime iyice yaslarken tadı, damağıma yayılıyordu. Beni öyle güzel öpüyordu ki tüm gün öpse sesimi çıkarmazdım. Oğuz'un diğer eli kalçama doğru indiğinde odanın kapısı çalındı. Oğuz ışık hızında geri çekilirken kapı açıldı ve Eser kafasını içeri uzattı. Utançla solurken Oğuz'un beni kapatan geniş bedenine minnet duyuyordum.

"Vural kapıda bizi bekliyor."

Oğuz boğuklaşan sesiyle "Birazdan geliyorum," dedi.

Eser "Acele etmemiz lazım," diye üstelediğinde kısaca "Tamam," dedi. Eser odanın kapısını kapattığında domatese dönmüş yüzümle yere bakıyordum.

"Gitmem lazım," dediğinde ağzımın içine yuvarladığım alt dudağımla ona baktım.

Gözlerindeki derinlik bir okyanus gibi beni içine çekiyordu. Yüzümü kavrayıp baş parmağıyla elmacık kemiğimi okşadığında bu defa yüzümü, eline yasladım.

"Sağ salim geri gelecek misin?"

Güven verici bir şekilde gülümsedi.

"Geleceğim."

İçimdeki endişeye söz geçiremediğim için "Söz ver," diye direttim.

"Söz veriyorum, sana geri geleceğim."

Oğuz'a düşmeyen var mı hâlâ 😌

Umarım bölümü beğenmişsinizdir.

Oğuz ve Süveyda sizce de çok tatlı olmadılar mı?

Artık daha sık aşk dolu sahneler gelecek desem?

Oğuz'un ne işle uğraştığını aranızda çözenler var, gözümden kaçmadı :)

Aramızın ne zaman biteceğini öğrenmek isterseniz beni İnstagram adresim umrantn dan takip edebilirsiniz. Kitabın resmi sayfası viranedusleroffıcial e de beklerim. Parodi hesaplarımız sık sık paylaşılıyor ❤

BÖLÜM 20: AŞKIN ŞARABI

Selaaam, sonunda geldim ❤ Hem de beklediğiniz aşk dolu bölümlerin köprüsü olacak bir bölümle. Aslında kitabımız daha yeni başlıyoor hazır mıyız?

Multimedya Oğuz ve Süveyda

Oy verdiyseniz keyifli okumalaar

Daha fazla bu tarz afiş görmek isterseniz instagramdan viranedüslerofficial sayfasını takip edebilirsiniz.

•*Saudade Son Dans*

•*Sema Hasret*

Düşlersokağı bir yeni gönderi

O kadar çok anlattırdı ki, ben de belki bir gün gerçekleştiririz hayalimizi diye umut etmeye başladım.

Fareler ve İnsanlar, John Steinbeck

⛓

Giden birinin arkasından beklemenin zorluğu büyüktü. Çünkü özlem, aşk kadar güçlü olan bir başka duyguydu ve kalpte, büyük hasarlar açıyordu. Endişeyle birleşince de insanın ruhunu tüketene kadar kemirirdi. Kalbim, bu iki his tarafından ele geçirilmişti. Oğuz'un uzak olduğu her gün, biraz daha tükeniyordum. Onu özlüyordum, onun için korkuyordum. Bir adama bu kadar çok güçlü duyguları aynı anda hissetmek kendime haksızlıktı çünkü ondan başka hiçbir şey düşünemiyordum.

Oğuz gideli üç gün olmuştu. Hafifçe iç çektiğimde gözlerimi yumdum. Anılar, fırsattan istifade ederek kapalı gözlerimin ardından beni düşler aleminin içine doğru çekti. Çalışma odasında yaşananları ve tekrar tekrar yaşadım.

Bir an önce gelmesini istiyordum... Geldiği zaman konuşacağımız çok şey vardı. Başta Cemil meselesi olmak üzere öğrenmek istediğim şeyler vardı.

"Süveyda?"

Başımı geriye doğru çevirdiğimde Zeynep'i gördüm. Zeynep siyah uzun saçlarını toplarken "Dışarı çıkalım mı?" diye sordu.

Kaç gündür evden hiç çıkmamış olmama rağmen canım istemiyordu. Bu yüzden "Başka zaman olsa?" dediğimde Zeynep başını iki yana doğru salladı.

"Olmaz, Oğuz'un kesin talimatı var. Seni dışarı çıkarmam lazım."

Duyduklarımın şaşkınlığıyla kaşlarım havalandı. "Öyle mi?"

Zeynep başıyla onayladı. Badem şeklindeki gözleri neredeyse siyaha çalıyordu. Çok güzel ve çekici bir kız olduğunu bir kez daha fark ettim.

"Hazırlanıp çıkalım."

"Tamam," dedikten sonra kanepeden kalkıp odaya gittim. Oğuz'un da beni düşünmesi dudaklarımda büyük bir gülümseme doğurdu. Dolaptan bordo renginde büyük düğmeli v yakalı olan crop kazağı ve siyah kot çıkarıp seri hareketlerle giydikten sonra çantamı alıp aşağı indim. Zeynep ile beraber evden çıktığımızda soğuk hava tarafından karşılandık. .

"Bizi Kürşat götürecek."

Çalışır konumda olan siyah arabaya doğru hızla ilerledik. Arabaya yerleştiğimizde saçlarını üçe vurmuş esmer, sert bir adam bizi karşıladı. Adam o kadar iriydi ki arabaya zor sığıyordu.

"Merhaba Kürşat."

"Merhaba, nasılsınız?"

"İyiyiz ama evde sıkıldık biraz. Çarşıya bırakır mısın bizi?"

"Tabii."

Arabayı kullanırken Zeynep, bana döndü.

"Biraz alışveriş yapar, kuaföre uğrarız."

"Olur."

Aklımı kurcalayan soru sormak için küçük bir nefes aldım. "Oğuz nasıl? Başka bir haber var mı?"

"İyiler, günde bir kez arıyorlar, dün Eser ile konuştum her şey yolundaymış," dediğinde rahat bir nefes aldım.

"Herhangi bir gelişme olursa bana da söyler misin?"

Zeynep güven verici bir şekilde "Tabii ki," dedi.

Bakışlarım camdan dışarı kayarken ilk defa geldiğim şehri incelemeye başladım. Başta araba dağlık alanlarda olduğu için pek bir şey görememiştim. Şehrin merkezine doğru indiğimizde insanları da görebildim. Anlaşılan gizli bir yerde kalıyorduk. Bu içime güven aşılasa

da eksik hissediyordum. Bilmediğim bir şehirde doğru düzgün tanımadığım insanlarla beraberdim ve Oğuz ortada yoktu.

Aklım tamamen ondaydı. İç geçirdiğimde kalbim acıyla atıyordu. Anlaşılan sadece aklım değil kalbim de onda kalmıştı ve Oğuz'u çok özlemiştim. Parmak uçlarımı dudaklarıma yasladığımda onu hissettim. Oğuz kimsenin ayak basmadığı topraklara girmiş ve bana çok özel anlar yaşatmıştı. Hüzünle gülümsedim, şu an tek istediğim bana sağ salim geri dönmesiydi. Düşüncelerimin içinde kaybolmuşken araba durdu.

"Geldik."

Beraber indiğimizde Kürşat da bir adım arkamızdaydı. .

Soru sormama fırsat kalmadan Zeynep açıklamaya başladı. "Bizi korumakla görevli."

Adam o kadar iriydi ki boyu kesinlikle iki metrenin üstünde olmalıydı. Ayrıca yüz ifadesi çok sertti. Koyu renk gözleri etrafı dikkatle izliyordu. "Biraz dikkat çekmiyor muyuz?"

Zeynep gülmeye başladı. "Güven verici ama."

Onun hikayesini bir kez daha merak ettim. Ne olmuştu da onlarla burada yaşamaya başlamıştı?

Birlikte bir mağazaya girdiğimizde düşüncelerimi bir kenara bıraktım. Oğuz, bana neredeyse her şey aldığı için bir ihtiyacım yoktu. Bunu söylediğimde Zeynep kıkırdadı.

"Her şeyi ben aldım, umarım beğenmişsindir."

"Çok güzeller."

"İç çamaşır konusunda kararsız kaldığım için pek alamadım, biraz alalım."

Beni mağazanın iç çamaşır kısmına yönlendirdi. Birbirinden güzel takımlar seçerken bedenimi de öğrenmişti. Siyah, beyaz, bordo, mor, toz pembe olmak üzere birçok takım aldı. Geneli bol bol dantelden oluşuyordu. Muhtemelen gizlemekten çok sergileyen parçalardı.

"Bunlar fazla iddialı."

Zeynep göz kırptı. "İç çamaşırın iddialısı makbuldür."

Ardından ayakkabı, mont tarzı şeyler de aldık. İtiraz etmeme rağmen Zeynep dinlemiyordu. İki saatin sonunda aldıklarını tamamlamışlardı. Kürşat malzemeleri bizden alıp arabaya götürdüğünde birlikte kuaföre geçtik.

"Ben saçlarımın uçlarını keseceğim."

Saçlarıma bakarken "Ben bir şey yapmayacağım," dedim.

Kuaför adam yanımıza geldiğinde bana yöneldi. "Ne güzel saçların var ama biraz rengini mi açsak?"

Cevap veremeden Zeynep araya girdi. "Bence şahane olur, değil mi Süveyda?"

Çekingen bir sesle "Bilmem," dediğimde Zeynep beni ikna etmeye çalıştı. Bir süre sonra kuaförün ve onun ısrarları üzerine omuz silkip "Tamam," dedim.

Kuaför bizimle ilgilenirken Zeynep'in isteği üzerine manikür de yaptık. Kuaförden çıktığımızda saçlarım daha parlak ve bal rengindeydi. Saçlarıma maşa yapıldığı için belirgin bukleler belime doğru süzülüyordu.

"Saçların ne kadar güzel, rengi de çok hoş oldu. İyi ki dinledin bizi."

Açıkçası ben de çok beğenmiştim. "Teşekkür ederim ve güzel bir gün oldu. İyi ki çıkmışız."

"Eğlenmene çok sevindim, günlerdir evden çıkmadın ve çok düşüncelisin."

French manikür yaptığım tırnaklarıma bakarken dalgın bir şekilde cevap verdim. "Zor bir süreçten geçiyorum."

Zeynep anlayışlı bir sesle "Geçecek," dedi.

Kitapçının önlerinden geçerken durdum. "Almam gereken bir kitap var," dediğimde birlikte kahve kokulu kitapçıya girdik. Etrafa bakarken özlemle iç çektim. Parmaklarımı raflardaki kitaplara sürterken dudaklarımda silik bir gülümseme oluştu. Kafeyi ve kitapları çok özlemiştim. Bir an önce eski düzenime dönmek istiyordum. Kitapların içinde gezinirken aradığım kitabı kısa sürede bulsam da çıkmak istememiştim. Zeynep de bana ayak uydurmuş kitapçıda sessizce takip etmişti. Yaklaşık bir saatin ardından elimde tuttuğum Uğultulu Tepeler kitabıyla kitapçıdan çıktım. Yorgun adımlarla Kürşat'ın park ettiği arabaya doğru ilerledik.

"Bu kitabı sanırım lise sonda okumuştum."

Hevesle ona döndüm. "Öyle mi?"

Başıyla onaylayan Zeynep "Evet, etkileyiciydi," dediğinde arabaya yerleşmiştik. Eve gidince okumaya devam edecektim.

Yaklaşık iki saat sonra üstümü değiştirmiş bir vaziyette salona indim. Fatma abla ve Zeynep odasında olduğu için salon boştu. Yanan

şömineyi görünce kitabımı alıp salona geçmiştim. Karnımdaki ağrı da hafiften şiddetlenmeye başlamıştı. Bazı aylar regl sancım şiddetli olurdu, yine o aylardan birine denk gelmiştim anlaşılan.

Elimi karnıma yerleştirip hafifçe bastırdığımda şöminenin karşısına serili beyaz tüylü halıya oturdum. Üstümdeki bluz ince sayılırdı, yukarı çıkıp hırkamı almaya üşendiğim için yanan ateşe biraz daha yaklaşıp kitabımı açtım. Kaldığım yerden devam ederken kitabın içine girmem saniyelerimi almıştı. Öncelikle çok akıcı bir kitaptı, bu yüzden kendini hızlı okutuyordu. Ayrıca merak uyandırıcıydı, karakterlerin sonunu çok merak ediyordum. Kitapta öyle bir sahneye denk geldim ki cümleler içime bir taş gibi oturmuştu.

... bağlı olmadığını düşündüğüm ya da bana onu hatırlatmayan ne var ki?

Şu yere bile baktığım anda, taşların üzerinde onun yüz hatlarını görüyorum! Her bir bulutta, her bir ağaçta, geceleri dolduran havada, gündüzleri baktığım her şeyde o var. Her yanım onunla dolup taşmış durumda. Karşıma çıkan her kadının ve erkeğin yüzü onun hatlarını taşıyor ve benimle alay ediyor; benim kendi yüzüm bile!

Parmaklarımı satırların üstünde gezdirdiğimde kitabı kapatıp biraz nefes almaya çalıştım. Bu sürede kahve yapmaya karar verirken yavaşça ayağa kalkıp arkamı döndüm ve beni izleyen adamla göz göze geldim. Kalbimin dikişlerini patlatan adamın yüzüne bakınca gözlerim irileşti. Onu karşımda görmeyi hiç beklemiyordum. İçime dolan heyecan beni çepeçevre sararken Oğuz'un dolgun dudakları kıvrıldı.

Karşımda sağ salim görmenin verdiği rahatlık öyle büyüktü ki düşünmeden hareket ettim. Ona doğru koşarken dudaklarımdan sevinçle adı döküldü. "Oğuz," deyip kollarımı boynuna sıkıca sardım.

Heyecandan nefes nefese kalmış bir şekilde "Geldin," diye soludum.

Kolları belime dolanırken sarılışıma sıkıca karşılık verdi. Gözlerim kapanırken yüzümü boynuna gömüp erkeksi kokusuyla karışan parfümünün sedir ağacı kokusunu soludum.

Boğuk bir sesle "Geldim," diye fısıldadığında yüzünü, saçlarımın arasına yaslayıp derin bir nefes aldı. Birbirimize öyle sıkı kenetlenmiştik ki adeta tek beden olmuştuk. Sanki yarım kalmış bir bütün tamamlanmıştı.

Aşkın ağına takılan zaman bile bizim için yavaşladı. Damarlarımdaki kan, ısınıp hızlanırken Oğuz'un hızlı atan kalbinin

bozuk ritmini sağ tarafımda hissediyordum. Daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemeyen bu duygu, öyle güzel öyle özeldi ki ağlamak istedim... Muhtemelen Oğuz da benim kalp atışlarımı hissediyordu. Sınırlarımın arkasına saklanırdım her daim ama Oğuz'un uzakta ve tehlikede olduğunu fark etmek o sınırları silmiş yerine silik izler bırakmıştı. Çünkü aşkın şarabını yudumlayan kalbim, tatlı bir sarhoşluk halindeydi.

Yavaşça geri çekilip hızlıca onu inceledim. "İyisin değil mi?" dediğimde sesim nefes nefese çıkmıştı.

Oğuz gülünce gözleri kısıldı. "İyiyim."

Tekrar beni göğsüne doğru çekip sarıldıktan sonra başımın üstünü öptü. Büyük avuçları yavaşça sırtımda gezindi. Tenlerimizin ısısı birbirine karışırken ağırlaşan göz kapaklarım kapandı. Bu ânın içinde sonsuza kadar kalabilirdim...

"Beni gördüğüne sevinmiş gibisin."

Yanaklarıma pompalanan sıcak kan eşliğinde gözlerimi açtım. Yavaşça geri çekilip yeşil sarı benekler olan güzel gözlerine baktım. "Öyle görünüyor," dediğimde iç çekti. Ardından eğilip dudaklarını alnıma yasladı. Birkaç saniye o şekilde kaldığında kalbim, Oğuz'un kalbine doğru yuvarlanıyordu. Durduramayacak kadar gecikmiştim bunu kabullenme vaktim gelmişti, bizim yüreklerimiz birdi.

Oğuz geri çekilirken elini yüzüme yerleştirdi. Dikkatli bir şekilde beni incelerken "Sen iyi misin?" diye sordu.

Başımla onayladım. Onu gördüğüm için daha iyi hissettiğim su götürmez bir gerçekti.

Eli yanağımın kıyılarında gezinirken beğeni dolu bakışları saçlarıma kaydı. Eli bu defa saçlarıma kaydı. Kıvrık bir bukleye dokunurken hayranlıkla "Saçların çok güzel olmuş," diye fısıldadı.

İçime dolan mutlulukla "Teşekkür ederim," dedim.

"Ne zaman geldin?"

"Yeni sayılır."

Gelir gelmez beni görmeye gelmiş olması içimi ısıttı.

"Sen nereye gidiyordun?"

"Üst kattan hırkamı alıp kahve yapacaktım."

Şöminenin ateşi azalmaya başladığı için üşümeye başlamıştım ve karnımdaki ağrı da şiddetini arttırmıştı. Elini, bel boşluğuma yerleştirip az önce kalktığım şömineye doğru ilerlememi sağladı. Ben

otururken o da kırılan odunların birkaçını şömineye atıp demirle karıştırınca ateş tekrar harlandı. Ateşin turuncu ışıkları, onun güzel yüzünde dans ediyordu.

Manzara karşısında nefesimi tutarken Oğuz hemen karşıma oturdu ve "Üşüyor musun?" diye sordu.

Başımı iki yana doğru sallasam da onaylamayan gözlerle üstümdeki ince tişörte baktı. Bir şey demeden üstündeki kazağı çıkardı ve kısa kollu, siyah bir tişörtle kaldı. Bu sayede çıplak kaslı kollarını görünce gözlerim irileşti. Sarıldığımda da hissetmiştim kaslarını ama tişörtle görmek farklıydı. Bakışlarım bedenine kaydığında tişörtün, kaslı bedenini eldiven gibi sardığını gördüm. Dilim damağım kururken gözlerimi zor da olsa etkileyici bedeninden ayırdım. Yasa dışı olmayan işleri sayesinde fazlasıyla formundaydı anlaşılan...

Elindeki kazağı kafamdan geçirince düşüncelerimden sıyrıldım ve şaşkınca bakakaldım. Buyurgan sesiyle "Kolunu kaldır," dediğinde sırayla kollarımı kaldırdım. Onun sıcaklığını taşıyan, beyaz kazağı giyince, üstüne sinen kokusunu içine çektim.

"Teşekkür ederim," dediğimde, sessiz kalıp memnuniyet dolu bir yüz ifadesiyle beni izledi. Kazak bol gelmiş olsa da Oğuz umursamamış gördüğünden memnun kalmıştı.

"Şimdi daha iyi," dedikten sonra bakışları yerdeki kitaba kaydığında "Yarım kalmıştı," diye açıklama yaptım.

Tekrar bana baktı. "Ben yokken neler yaptın?"

"Zeynep ve Fatma ablayla beraberdim. Bugün de Zeynep ile alışverişe çıkıp kuaföre gittik," dedikten sonra kitabı aldım. "Kitabı da bugün aldım."

Dudaklarında yamuk bir gülümseme belirdi. "Aslında çalışma odasının kitaplığında vardı."

Odanın kapısı sürekli kapalı olduğu için odaya gidip incelemek pek aklıma gelmemişti.

"Sevdin mi?"

Sorusunu düşünürken burnumu kırıştırdım. "Heathcliff ve Catherine çok zor karakterler, aralarındaki hisleri okumak çok yorucu."

Başıyla onaylayan Oğuz "Nefret, aşk ve intikam, çok güçlü ve zor bir karışım," dedi.

Saçımı geriye doğru iteledim. "Evet ve bu hisler, tüm duyguların önüne geçiyor. Bu biraz-" dediğim zaman araya girip cümlemi tamamladı.

"Korkutucu mu?"

"Evet," dedikten sonra başımı yana doğru eğip düşünceli bir sesle devam ettim. "Aşk bu kadar keskin bir şey mi?"

Sorumu bir an düşündükten sonra ciddi bir ifadeyle cevap verdi. "Aslında kitaptaki karakterler o kadar bencil ki aşk, nefrete dönüşüyor ve intikamla birleşiyor."

Bu kötü kombinasyon karşısında yüzümü buruşturdum. Oğuz konuşmaya devam etti. "Aşk bazen bu kadar keskin, kitapta da en acımasız halini anlatıyor."

Ona hayranlıkla bakmaya başladım. Oğuz ile konuşmayı, fikirlerini duymayı çok seviyordum. Bana farklı bir bakış açısı kazandırıyordu. Bakışlarıma karşılık verirken kolunu açtı.

"Gel buraya."

Bir an ne yapacağımı bilemez bir şekilde baksam da başına buyruk olan kalbim, kararı çoktan vermişti. Bu yüzden yanağımın iç kısmını dişlerimin arasında ezerken doğruldum. Diz kapaklarımın üstünden ona doğru yaklaşınca kolunu, ince belime dolayıp beni kendine doğru çekti. Sırtımı göğsüne yasladığında gözlerimi yumdum. Kendimi cennetten bir parça çalmış gibi hissediyordum. Oğuz, sığındığımda huzur bulduğum limanımdı. Kaçışlarım, sınırlarım, korkularım... Bana dokunduğu an, hepsi anlamını yitiriyor basit bir kelimeden ibaret oluyordu. Hepsi değersizleşiyor geriye sadece o kalıyordu. Duyularım tamamen işgal altındaydı. Yanağımı tişörtüne yasladığımda kulağımın altında çalınan güçlü kalp atışları, ruhumu okşayan bir ninni gibiydi...

Oğuz elinde tuttuğu kitabın postitlenmiş kısmını açıp okumaya başladığında güzel sesini, yüzümde oluşan bir gülümsemeyle dinledim.

İnsanı insan yapan, yüzüne güzellik katan ve onu sevdiren tek şey kalbinin temizliğidir. Yoksa hepimiz aynıyız, etten ve kemikten oluşmuş bedenleriz. Bizi birbirimizden ayıran tek şey kalplerimizin özelliğidir. Eğer temiz ve güzel bir kalbiniz varsa, bu dışınıza yansır. Fakat kararmış, herkesin kötülüğünü isteyen, kıskanç biriyseniz, kalbinizin kötülüğü yine yüzünüze yansır. Ve dünyalar güzeli olsanız bile, kalbinizin karanlığı güzelliğinize gölge düşürecektir.

Yüzünü saçlarıma yaslayıp derin bir nefes aldı.

"Yüzüne yansıyan kalbinin güzelliğinden haberin var mı?" dediğinde daha çok kendi kendiyle konuşur gibiydi.

Ruhama dokunan sözler, zihnime kazındı. Gözlerimi açmadan cevap verdim.

"Seninkinden var."

Beni sıkıca sarıp sarmaladı.

"Oğuz."

"Meleğim."

Kullandığı sevgi sözcüğünün saflığı, yüreğimi ısıtırken aklıma gelen şeyle beraber güldüm. Bir an kendimi tutamayıp geçen gün izlediğim videodaki kızın güzelin miyim sahiden, sorusunu kendime çevirip soracaktım.

Benim gülen yüzümü gören Oğuz merakla "Ne oldu?" diye sordu. Daha fazla gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. "Hiç."

İnanmayan Oğuz "Söyle," diye üstelediğinde hafifçe doğruldum. Boğazımı temizleyip "Tamam ama gülmeyeceksin," dedim.

"Tamam."

"Meleğin miyim sahiden?"

Bu soruyu duyunca gür bir kahkaha attı. Oğuz'u ilk defa kahkaha atarak güldüğünü görünce kalbim hızlandı. Gülmek ona çok yakışıyordu. Ben de gülerken dudaklarını yanağıma yasladı. "Meleğimsin sahiden," dedikten sonra kocaman bir öpücük kondurdu.

Utanarak yüzümü göğsüne gömdüm. Saçlarımı okşadığında kedi gibi mırıldandım. Aklımı kurcalayan soru tam olarak gevşememe engel olduğundan yüzümü ona doğru kaldırdım.

"Bu gidişleriniz, sık sık oluyor mu?" dediğimde ne demek istediğini anlayan Oğuz'un bedeni gerildi. Kısa bir sessizliğin ardından kuru bir sesle cevap verdi.

"Belli olmuyor."

Endişeyle alt dudağımı ısırdım. Elimi kaldırıp Oğuz'un kaşının kenarındaki soluk ize dokundum. "Bu nasıl oldu?"

Oğuz sessiz kaldığında soruma cevap alamayacağımı anladım. İçimde, kaybetme korkusunun oluşturduğu sıkıntıyla "Gittiğin zaman, ya kötü bir şey olursa?" diye fısıldadım. İhtimali bile ruhumu boğuyordu.

Oğuz yüzünü bana doğru eğdi.

"Bu işe girdiğimiz an, her şeyi göze aldık."

Endişeyle "Ama," dediğim zaman araya girdi.

"Hepimiz yazılanı yaşayacağız, bu yüzden korkular ya da ihtimaller yok."

Bu defa sessiz kalırken başımla onayladığımda Oğuz, yorgun bir nefes alıp yanağını alnıma yasladı. Konuşulmayanlar aramızda bir su birikintisi gibi dururken yanan odunun çıkardığı çatırtı seslerini dinledik. Bir süre sonra yavaşça konuştum.

"Belki bir gün bana her şeyi anlatırsın."

Beni instagram adresim umrantn dan takip etmeyi unutmayın olur mu♡

Oğuz ve Süveyda'yı aşırı özlemiştim ben, siz de özlediniz değil mi🥹

Oğuz'a mafya diyenler vardı, umarım olmadığını artık anlamışsınızdırahdhhdjs

Zeynep'e karşı neler hissediyorsunuz bakalım? İyi şeyler hissedin özellikle Vural da kitaba gelince çünkü ikisini içeren şahane bir kurgum var ve yakında sizinle paylaşacağım. Adı da Sürgün 🌱

Neyse kaçtım ben yeni bölümde görüşmek üzere, esen kalın xoxo

BÖLÜM 21: SENDEN VAZGEÇMEM

Keyifli okumalar dileriim❤

Multimedya Oğuz ve Süveyda çalışma için @melinoe_8 çok teşekkür ederiim

Oy verdiyseniz keyifli okumalar

#Canozan Aşk

#Sezen Aksu Köz

Düşlersokağı bir yeni gönderi

"Sizden başka hiç kimseye inanamıyorum ...ve ...sizi seviyorum! " dedi.

İçimizdeki Şeytan, Sabahattin Ali

⛓

Saat gece yarısına yaklaşırken uyandığımda, kalbimin ritmini bozan adamın, sıcacık kollarının arasındaydım. Uyanma nedenim karnımdaki şiddetli ağrıydı. Yüzümü buruştururken uykulu gözlerimi araladım. Oğuz ile beraber şöminenin karşısındaki halının üstünde uyuya kalmıştık. Beni saran kolları sayesinde şömine sönmüş olsa da üşümemiştim.

Başımı yavaşça kaldırıp uykudan gevşeyen yüzüne baktım. Dalgalı saçları alnına dökülmüş uçuk pembe dudakları hafifçe aralanmış bir şekilde uyuyordu. Onu izlemek istiyordum ama karnımdaki ağrı o kadar şiddetliydi ki dudaklarımdan ufak bir inilti kaçtı. Kalkıp ilaç içmeliydim. Alt dudağımı sertçe ısırırken kıpırdandım. Oğuz'un kollarından nasıl sıyrılacağımı bilmiyordum çünkü beni çok sıkı bir şekilde kucaklamıştı. Bir elimi koluna yerleştirip yavaşça kaldırmaya çalıştığımda kıpırdandı. Anında hareket etmeyi kesip beklemeye başladım. Yorgun göründüğü için uyanmasını istemiyordum. Birkaç dakika hareketsizce durduktan sonra tekrar hareketlendim. Kolunu kaldırdıktan sonra yavaşça doğrulduğumda uzun saçlarım yüzüme doğru düştü. Yavaşça itelerken ayağa kalkıp parmak uçlarımda mutfağa doğru yürüdüm.

Karnımdaki ağrı hareketlerimi kısıtlıyordu. Tırnaklarımı avuç içlerime geçirip derin bir nefes aldım. Kendimi kastığım için terlemeye başlamıştım. Mutfağın lambasını açtığımda bilmeyen gözlerle etrafa baktım. Ağrı kesicinin olup olmadığı hakkında en ufak bir fikrim dahi yoktu. Birkaç çekmeceyi açıp baksam da hiçbir yerde bulamadım. Öne doğru eğilip elimi karnıma bastırdım. Nefes bile alamıyordum. Yavaşça duvarın kenarına çöküp dizlerimi kendime doğru çektim. Birkaç dakika durup odama gidecektim. Yüzümü dizlerime yaslarken gözlerimi sıkıca yumdum.

Sabaha kadar dayanmalıydım. Alt dudağımı dişlerimin arasında ezerken zihnimi acıdan uzaklaştırmaya çalışıyordum. "Süveyda?'

Oğuz'un endişeli sesini duyunca başımı kaldırıp baktım. Uykulu gözlerinde şaşkın bir bakış vardı. Yüzümü görünce şaşkınlık yerini endişeye bıraktı. Anında yanıma gelip dizlerinin üstüne çöktü. "Ne oldu?"

Hissettiğim acı, sesime sıçradığı için kısık bir şekilde "Bir şey olmadı," dedim.

Yüzümü buruştururken ufak bir nefes aldım. "Sadece karnım ağrıyor."

Elini terleyen alnıma yerleştirdi. "Neden burada oturuyorsun?"

"İlaç almaya geldim ama bulamadım."

Oğuz tuttuğu nefesini dışarı bırakırken başını yana doğru eğdi. "Beni neden uyandırmadın?"

Kasıklarıma saplanan acı bir an şiddetlendiği için gözlerimi sıkıca yumdum. "Yorgun görünüyordun."

"Sen iyi değilsin, doktor çağıralım," dediğinde sesi telaşlıydı. Başımı iki yana doğru salladım.

Gözlerimi açıp "Sadece ilaca ihtiyacım var," dedim. İlk günümde her zaman şiddetli bir karın ağrım olurdu ve ancak ilaç içince geçerdi.

"Emin misin? Nazlı serum alınca düzeliyordu."

Bu endişeli hâli o kadar tatlıydı ki, elimi uzatıp yanağına yaslamaktan alıkoyamadım kendimi. Sakalları avuçlarıma batarken dudaklarımda tatlı bir gülümseme oluştu. Bu denli hayran olduğum bir adamın, benim için endişelenmesi kalbimi sıcacık etmişti.

"Eminim," dediğimde elini, yanağındaki elimin üstüne yasladı. Ardından yüzünü yana doğru çevirip dudaklarını, sıcak avucuma

bastırdı. Damarlarımda tutuşan kan tenimi yaktı. Avucuma batan sakallarının aksine dudakları yumuşacıktı.

Ardından gözleri açan Oğuz, "Hemen getiriyorum," deyip doğruldu.

Mutfaktan çıktığında çenemi tekrar dizime yaslayıp gözlerimi yumdum. İlaç alırsam yarım saat içinde bu acıdan kurtulacaktım. Oğuz birkaç dakika içinde bir bardak su ve ilaçla eğildiğinde büyük bir minnetle ilacı aldım.

"Teşekkür ederim," dedikten sonra sudan büyük bir yudum aldım. Bardağı alıp doğruldu. Granit tezgâhın üstüne koyduktan sonra tekrar yanıma geldi.

"Hadi seni odana götürelim."

Şu an kalkacak kadar iyi hissetmiyordum. "Birazdan kalkarım."

Dudaklarında gizemli bir gülümseme oluştu. Bana doğru eğilirken "Kalkmana gerek yok yavrum," dedi ve ince bedenimi, güçlü kollarının arasına alıp doğruldu.

Gözlerim irileşirken kolumu düşmemek için boynuna doladım. Mutfaktan çıktığımızda kirpiklerimin arasından yüzüne baktım. Güçlü çenesini kaplayan kirli sakalları uzamıştı. Çok daha çekici bir hava katmıştı ona. Oğuz merdivenlere yönelirken başımı göğsüne yaslayıp gözlerimi yumdum. Babamın ölümünden sonra ilk defa bir erkeğin kollarında bu denli huzurlu ve güvende hissediyordum. Unuttuğum bu his, damarlarımda tatlı tatlı geziniyordu. Hâlâ ne iş yaptığını bilmiyordum ama artık ona güveniyordum ve gerçekten kötü işler yaptığına inanmıyordum. Bu hissin tadını çıkarırken odama gelmiştik. Beni yavaşça yatağa yerleştirdi. Yorganı açınca soğuk yatağa girdim ve hafifçe titredim.

Düşünceli bir sesle "Sıcak bir şeye ihtiyacın var gibi?" dedi.

Kaşlarım havalanırken "Ne gibi?" diye sordum.

Dudaklarında yaramaz bir gülümseme belirdi. Sağ kaşı havalanırken "Benim gibi," dedi.

Bir an karnımdaki ağrıyı unutup güldüm. Yanıma yerleşirken kolunu bana doladı. Onun kollarına bir kedi gibi sokulurken gülmeyi bırakmış sadece gülümsüyordum. Elini karnımın üstüne yerleştirdi.

Muzip bir sesle "İhtiyacım olduğunu kabul etmemiştim," dedim.

Dirseğinin üstünde doğrulup yüzüme baktı. "Öyle mi küçük hanım?"

Alt dudağımı ağzıma yuvarlarken başımla onayladım. Oğuz yüzünü bana doğru eğince burunlarımız birbirine değdi.

"O yüzden mi evsiz kedi gibi sokuldun?"

Tatlı bir sesle "Öyle bir şey yapmadım," dedim.

Eğilip dudaklarını, aralık dudaklarıma yasladı.

Büyük bir öpücük bırakıp geri çekilirken bu defa burnumu öptü. Kalbim, göğsüme sağlam bir tekme indirirken bedenim heyecandan titriyordu.

"İyi geceler, güzel meleğim," diye fısıldadı.

Kalbim şimdi boğazımda atıyordu. Başını yastığa yaslayıp beni kendine doğru çekti.

Tarazlı bir sesle "İyi geceler," dedim.

Birbirimizin kollarında, kalplerimiz birbirine sarılmışken uykunun kollarına sığındık.

****

Sabah gözlerime vuran ışıkla uyandığımda karnımdaki ağrı hafiflemiş ve tenim sıcaklamıştı. Başımı sıcaklığın olduğu yöne doğru çevirdiğimde beni izleyen adamla göz göze geldim. Yanaklarımda tatlı bir kızarıklık oluşurken "Günaydın," diye fısıldadım.

Elini kaldırıp yüzüme düşen saçımı geriye doğru itelediğinde boğuklaşan sesiyle "Günaydın," dedi.

Hafifçe gerindim. "Saat kaç?"

"On bire geliyor," dediğinde kaşlarım havalandı.

Şaşkınlıkla "Yaa," diye soludum.

Oğuz başıyla onayladığında dalgınca "Uzun zamandır bu kadar çok uyumamıştım," diyerek, beni göğsüne doğru çekip iç geçirdi.

Hafifçe gülümsedim. "Ben de."

"Karnın ağrıyor mu?"

Gözlerimi kapatıp göğsüne doğru sokuldum. "Çok az."

Kapım tıklanınca donup kaldım. "Kim geldi?" derken doğrulmuştum bile.

"Süveyda hadi kahvaltıya."

Zeynep'in sesini duyunca gözlerim irileşti. Bu telaşım Oğuz'u eğlendirirken kollarını başının altına yaslayıp sırıttı. Kısık bir sesle "Ya içeri gelirse," dediğimde omuz silkti.

"Gelsin."

Şiddetle başımı iki yana doğru salladım. "Birazdan geliyorum," diye bağırdığımda sesimdeki endişe onu güldürdü.

"Tamam," diye seslenen Zeynep'in uzaklaşan adım seslerini duyunca rahat bir nefes aldım.

Bakışlarım Oğuz'a kayınca dilim damağım kurudu. Kolları iyice gerildiği için kolları çok dikkat çekici duruyordu. Gözlerimi kırpıştırırken boğazımı temizledim. "Hadi kalkalım."

Bir elini çekip yüzüme doğru uzattı ve burnumu sıktı.

"Utanınca çok tatlı oluyorsun."

Gülerek geri çekildim. "Hadi."

Yataktan çıktığımda üstümdeki kazak, kalçalarımın altında bitiyordu.

Doğrulup bana baktı. "Yakışmış."

"Teşekkür ederim," diye şakıyıp dolaba doğru yürüdüm.

Gri ince bir kazak ve siyah tayt çıkardıktan sonra Oğuz'a döndüm.

Birbirimize bakarken "Çıkmayacak mısın?" diye sordum.

"Kalmayı tercih ederim," dediğinde başımı yana eğdim.

"Ben de çıkmanı."

"Emin misin?" dediğinde başımla onayladım. Yüzünü asan Oğuz "Tamam," dedi. Sesindeki isteksizliğe gülmemek için kendimi zor tuttum.

Bana doğru yürüdü. "Ama önce emanetimi alayım," dedi. Soru soran gözlerle ona bakarken ellerini, üstümdeki kazağın etek kısımlarına indirdi. Yavaşça yukarı doğru sıyırdığında kollarımı havaya kaldırdım. Kazağı çıkardıktan sonra birbirimize yaklaştık.

Tok sesiyle "Günaydın öpücüğümü almadım ama," dediğinde gözlerim hafifçe açıldı. Konuşmak için dudaklarımı araladığım sırada fırsattan istifa eden Oğuz başını eğip dudaklarımızı birleştirdi.

Bir kolunu incecik olan belime dolayıp kendine doğru çekti. Bedenlerimiz bütünleşince ikimiz de iç çektik. Oğuz öpüşmeyi derinleştirirken ben ellerimi, onun boynunun iki yanına yerleştirdim. Yokluğunda fazlasıyla özlediğim dudaklarını kana kana içerken ikimiz haricindeki her şey silinmişti. Kalbim göğsümün içinde davul gibi çalınırken kulaklarım uğulduyordu. Son kez kabaran dudaklarımı öpüp geri çekildiğinde koyulaşan gözleri parlıyordu. Ben ise baygınlaşan gözlerimin arasından hayranlıkla ona bakıyordum.

Dudaklarında serseri bir gülümseme oluşurken "Şimdi oldu," deyip geri çekildi. Nefes nefese kalmış ve sıcaklamış bir şekilde onu izliyordum. Oğuz, dudaklarından silinmeyen gülümsemesiyle burnunu, üstündeki kazağa yaklaştırıp derin bir nefes aldı.

"Senin gibi kokuyor, sevdim."

Alık alık Oğuz'un yüzüne bakmaktan başka bir şey yapamadım. Göz kırpıp odadan çıktığında parmaklarımı dudaklarıma yaslayıp arkasından bakmaya devam ettim. Akıllara zarar bir adam, diye düşünürken üstümü değiştirdim. Saçlarımı düzelttikten sonra dün aldığım maskarayı kirpiklerime sürdüm. Toprak tonlarındaki rujumu da sürdüğümde daha iyi hissediyordum. Banyodan çıkıp aşağı indiğimde herkesin mutfakta olduğunu gördüm. Anlaşılan yine en geç ben gelmiştim.

Mutfağa girince Oğuz ile göz göze geldik. Yüzümde utangaç bir gülümseme oluşurken onun kazağı değiştirmediğini gördüm. Bu ayrıntı nedense gülümsememi sağladı. Bana göz kırpınca bakışlarımı kaçırdım ve masaya doğru yürüdüm. Bu defa Oğuz'un yanındaki boş yere geçtiğimde, daha önce görmediğim bir adamla karşılaştım.

Oğuz'un yanında esmer bir adam oturuyordu. Düz siyah saçları geriye doğru taranmış ciddi yüzlü biriydi. Çenesi sivri, elmacık kemikleri hafif çıkıktı, düz burnu ise hafif sivriydi. Bakışlarını kaldırınca göz göze geldik. Yeşil gözlü adamın bakışları en az yüzü kadar sertti. Adam bana başıyla selam verdiğinde hafifçe gülümseyip "Merhaba," dedim.

Adam ayağa kalkıp elini uzattı "Merhaba, ben Vural," dediğinde karşılık verdim.

"Süveyda."

Vural elimi bırakıp masaya geri oturduğunda Oğuz, bana döndü.

"Vural, aynı işte çalıştığım yakın bir arkadaşımdır."

"Tanışma faslını bitirin de yemeğe geçin."

Oğuz Eser'e ters ters baktı. "Ulan ağzın doluyken konuşmasana."

Eser lokmasını yuttu. "Çok güzel şeyler hazırlanmış çünkü."

Gülümseyerek yerime geçtiğimde Fatma ablaya bakıp "Günaydın," dedim.

Zeynep çayları getirdikten sonra yanıma oturdu.

"Bugün çok geç kalktın."

Utangaç bir gülümsemeyle "Gece uyuyamadım," dedim. Halbuki Oğuz sayesinde öyle huzurlu bir uyku uyumuştum ki uyanamamıştım.

Eser ağzındakini yutup "Zeyno," diye seslendi. Zeynep ona bakınca gülümsedi. "Akşam Ceyda'nın yanına gideceğim, acaba şu güzel kurabiyelerinden yapar mısın?"

Zeynep bir an düşünür gibi yaptı. "Imm, bilmem. Karşılığında ne alacağıma bağlı." Sözleri üzerine Eser dudaklarını sarkıttı. "Bu kız önceden böyle değildi ya."

Gözlerim o an Vural'a kaydı. Vural kaçamak gözlerle Zeynep'e bakarken dudaklarında varla yok arası olan silik bir gülümseme oluşmuştu. Eser ve Zeynep, atışmaya devam ederken ıspanaklı böreğimden ufak bir ısırık aldım.

"Bugün dışarıda olacağım."

Oğuz'un sesini duyunca ona döndüm. "Öyle mi?" dediğimde sesimdeki hayal kırıklığı onu gülümsetti. "Birkaç saat sonra dönerim."

Mutsuzca "Peki," dedim.

"Tamam Eser ya, yapacağım."

"Ben de yardım ederim," dediğimde Eser sırıttı.

Kahvaltımızı sohbet eşliğinde yaparken Zeynep sessizdi. Genelde de çok konuşan bir kız değildi ama bugün daha sessizdi. Nedense bu sessizliği Vural'ın burada olmasına yoruyordum. Zeynep'i birkaç kez ona bakarken yakalayınca bu düşüncemden emin olmuştum.

"Biz kalkalım."

Oğuz ve Vural ayaklandıklarında Eser, son dilim böreği ağzına tıkıştırıyordu. Vural ensesine bir tane patlattı.

"Yavaş lan, sanki kıtlıktan çıkmış."

Zeynep ile gülmeye başladığımızda Fatma abla araya girdi. "Oğlum gören hiç yemiyorsun sanacak."

Eser yutkunup çayından son yudumunu aldı. "Abla görevdeyken çok özlüyorum."

Sözlerini duyunca kaşlarım havalandı. Eser farkında olmadan açık vermişti. Oğuz boğazını temizleyip "Hadi," dediğinde Zeynep araya girdi.

"Vural biraz konuşabilir miyiz?"

Gözlerinde oluşan ışıltı beni iyice şaşırtmıştı. Nedense ikisi arasında bir şeyler olduğundan şüpheleniyordum. Vural sert sesiyle "Acil değilse

sonra konuşsak?" dediğinde Zeynep'in gözleri hayal kırıklığıyla dolduysa bile usta bir şekilde gizledi.

Soğukça "Tamam," dedikten sonra gözlerini kaçırdı. Bu kafamı karıştırdı. Erkekler birlikte çıktıklarında kadınlar baş başa kalmıştık.

Zeynep ile mutfağı toplarken Fatma abla da diğer odaları toplamak için bizi yalnız bırakmıştı.

Bulaşıkları makineye atarken "Ne kurabiyesi yapacağız?" diye sordum.

Zeynep masayı silerken "İncirli kurabiye," dedi.

Nazlı da güzel kurabiye yapardı, kalbim özlemle sızladı. Bugün onu arayacaktım. Acaba hamileliği nasıl geçiyordu?

"Sever misin?"

Zeynep'in sorusu beni düşüncelerimden koparmıştı. Ona doğru dönüp "Çok severim," dedikten sonra ne zamandır sormak istediğim soruyu dile getirdim.

"Evdekilerle güzel bir samimiyetiniz var. Ne zamandır buradasın?"

Zeynep'in bedeni gözle görülür bir şekilde gerildi. Bunu fark edince onun cevap vermeyeceğini düşünmüştüm ki "Altı ay," dedi.

Merak ettiği başka şeyler olsa da kendimi tuttum çünkü bu konuşmanın Zeynep'i gerdiğini anlamıştım. Birlikte kurabiyenin malzemelerini hazırladıktan sonra Zeynep hamurunu yoğurdu. Başka konulardan konuşmaya başlamıştık. Bu sayede Zeynep'in liseyi dışarıdan okuduğunu öğrenmiştim. Üniversite sınavlarına henüz hiç girmemişti ve bunun için kendini pek de hazır hissetmiyordu.

"İstersen sana yardım edebilirim."

Zeynep ufak bir nefes aldı. "Aslında iyi olur, daha fazla ertelememem gerekiyor."

Kurabiyelere şekil verirken zaman su gibi geçiyordu. İkinci tepsiyi de fırına verdiğimiz sırada Fatma abla mutfağa girdi. "Ay çok yoruldum, bu çocuklar bir türlü düzeni öğrenemedi."

Sözleri üzerine ikimiz de güldük. "Daha çamaşırlar var."

"Ben hallederim," dedim.

Fatma abla itiraz etse de ısrar edip onu ikna etmiştim. Mutfaktan çıkarken masanın üstündeki Oğuz'un bana aldığı telefonumu ve kulaklığımı aldım. Önce çamaşır odasına girip renkli kıyafetleri yıkamak için çalıştırdım. Ardından kıyafetleri ütülemeye başladım. Makine durana kadar birçok kıyafeti halletmiştim bile.

Islak kıyafetleri kurutma makinesine attıktan sonra sepeti alıp açık renk kıyafetleri atmak için çamaşır toplamaya başladım. Herkesin odasındaki kirliliği boşalttıktan sonra sıra daha önce hiç görmediğim Oğuz'un odasına gelmişti. Merakla içeri girdiğimde gözlerim etrafta gezindi. Oda tamamen antrasit renk mobilyalardan oluşuyordu. Odanın ortasında büyük bir yatak yanlarında yine antrasit komodinler vardı.

Büyük kıyafet dolabı da siyahtı. Yerdeki halı ve perdeler ise griydi. Yumuşak halıda yürürken yatağın ayak kısmındaki tişörtü yerden aldım. Banyoya gittiğimde kulağımdaki yüksek sesli şarkı yüzünden su sesini duymamıştım. Kapıyı açınca gördüğüm manzarayla beraber gözlerim adeta fal taşı gibi açıldı. Buharla kaplanan cam duşa kabin, pek bir şey gizleyemediği için duş alan Oğuz'u rahatlıkla görebildim.

Tamamen çıplak olan Oğuz neyse ki arkası dönük bir şekilde suyun altına duruyordu. Şaşkın gözlerim çıplak sıkı kalçasına kayınca dudaklarımdan bir "Hih!" sesi döküldü. Elimdeki sepet yeri boylarken hızlıca arkamı döndüm. Vücudumdaki kan, yüzüme pompalanırken kıpkırmızı kesilmiştim. Elimle ağzımı kapattım, resmen Oğuz'u banyoda çıplak basmıştım.

Kulaklığımı çıkarırken "Aptal Süveyda!" diye söyleniyordum. Mümkün olsa kendimi tekmeleyecektim.

Dal düz bir şekilde adamın banyosuna girerken ne düşünüyordum acaba? Utançla yüzümü kapatmış tam odadan çıkacağım sırada Oğuz'un sesini duydum.

"Süveyda?"

Gözlerimi sıkıca kapattım. Omzumda Oğuz'un elini hissedince kısık bir sesle "Ben çok özür dilerim," diye inledim.

Oğuz beni kendine doğru çevirirken muzip bir sesle "Utandın mı bakayım sen?" diye sordu.

Bileklerimden tutup ellerimi yavaşça aşağı indirdiğinde kıpkırmızı kesilen yüzümle karşılaştı ve kısık sesli bir kahkaha attı.

Eğilip dudaklarını, kapalı göz kapaklarıma yaslayıp nazik bir şekilde öptüğünde, taze kokusu içime doldu. Öyle güzel kokuyordu ki bir an burnumu onun çıplak boynuna yaslamak istedim. Bu isteğime anında gem vururken sıcak dudaklarının altında erimemek için tüm irademi kullanıyordum.

"Aç gözlerini."

"Çı-çıplak değilsin, değil mi?"

Gözlerimi araladığımda Oğuz'un gülen gözleriyle karşılaştım. Anlaşılan bu durumdan zevk alıyordu. Üst kısmı çıplak bir şekilde karşımda dikiliyordu neyse ki altında havlu vardı.

Ensesinden bir damla su taneciği, hızla göğsüne doğru kaydı. Elimde olmadan gözlerim o taneciği takip etmeye başladı. Karın kaslarına doğru akan damlayı izlemek nefes alıp verişimi hızlandırmıştı.

Havlunun içine kayarak kaybolan damlayla beraber gözlerimi kırpıştırdım. Çıplak bedenine daha uzun bakmak istesem de o kadar utanıyordum ki gözlerimi kaçırdım. "Lütfen üstünü giy," diye sızlandığımda eğilip yanağımı öptü.

"Tamam, utanma artık."

Bileğimi bıraktığında "Bekle, banyoda giyinip geliyorum," dedi.

Ardından arkasını dönüp kıyafet dolabına doğru yürüdüğünde gözlerim geniş sırtında asılıydı. Oğuz dolaptan kıyafetlerini aldıktan sonra banyoya girdi. Elimle sıcaklayan tenimi yelledim. Gözlerimi kapattığım an göz kapaklarımda Oğuz'un görüntüsü beliriyordu. Geniş sırtı boğum boğumdu, kalçası sıkı, uzun bacakları kaslı ve güçlüydü. Göğsü ise son derece geniş ve sertti. Seyrek tüyler haricinde birkaç iz gözüme takılmıştı ama o kadar kısa süreliğine bakmıştım ki doğru düzgün inceleyememiştim. Yatağın kenarına çöktüm. Ağlamak isteyecek kadar utanmıştım. Bir adamı ilk defa çıplak görüyordum ve o adam da Oğuz'du! Kahretsin! Oğuz banyodan çıktığında beni ellerimle yüzümü kapatmış bir şekilde buldu. Yanıma oturup eğlenen bir sesle konuştu.

"Çıplak değilim artık, kapama gözlerini,"

"Oğuz ya," diye sızlandım.

Gülünce yüzümü kaldırıp ters ters yüzüne baktım. "Zaten utanıyorum."

Kolunu omzuma dolayıp beni göğsüne yasladı. "Bu halin çok tatlı olsa da utanma."

Tabii onun için söylemesi kolaydı...

"Hem dışardaydınız siz, ne ara geldiniz ki?"

Dudaklarını saçlarıma yaslayıp derin bir nefes aldı. "Sevgilimi özledim erken geldim."

Sözleri süresi dolan bir bomba gibi kalbimde patladı ve hislerimi parçalara ayrıldı.

Kuruyan boğazımı ıslatmak için sertçe yutkundum. "Neyini?" diye sorduğumda Oğuz, işaret parmağını çeneme yaslayıp yüzümü kendine doğru kaldırdı.

Uzun uzun gözlerime baktığında kalbimin parçaları ruhuma saplandı. Gözleri ateşe batırılmış oklar gibi göğsüme saplanıyor, yüreğimi kendine hapsediyordu.

"Sevgilimi."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Biz, sevgili miyiz?" diye sorduğumda sesimde masum bir saflık vardı. Eğilip dudaklarını alnıma yasladığında gözlerimi yumdum.

"Değil miyiz?" diye sorduğunda hafifçe gülümsedim.

"Sanırım öyleyiz."

Oğuz tenime doğru gülerken yüzünü boynuma doğru yasladı. Kokumu solurken boynuma ufak bir öpücük bıraktı.

"Öyleyiz," diye fısıldadı, ardından dudaklarını yanağıma doğru çıkardı. Tenim diken diken olurken kulağıma doğru yanaştı.

"Bir kere buldum ben seni, artık ölsem ne vazgeçerim senden ne de bırakırım," dediğinde sesindeki inanç, aşkı kalbime, satır satır yazdı...

Bölüm günleri ve saatlerini hem Wattpad duvarım hem de instagram adresimden umrantn paylaşıyorum. Beni takip etmeyi unutmayın.

Bölüm sonu!

Nasılsınız bakalım?

Ve Zeynep ile Vural tam olarak kitaba girdi. İkisinin hikayesini konu alan Sürgün'ü sizinle paylaşmak için sabırsızlanıyorum.

Bölüm nasıldı, umarım beğenmişsinizdir.

Oğuz ve Süveyda, bence oldular, hı?❤

Son olarak bölüm beklerken çok sevdiğim arkadaşım RosseMoonn kitabı Şantajcı'yı tavsiye ederim. Mutlaka okuyun.

Yeni bölümde görüşmek üzere kendinize çok iyi bakın.

BÖLÜM 22: KOR

Herkese merhaba, ramazan gelmeden önce bu bölümü atmam lazımdınfjfkfk
Bölümde +18 kısımlar bulunmaktadır. Rahatsız olanlar lütfen atlatsın.
(Yeni kapağımız nasıl bakalım?)
•Pera Uyu Bebeğim
•Çağan Şengül Şubat
Düşlersokağı bir yeni gönderi
Aşka ver her şeyi
Boyun eğ yüreğine
Ralph Walda Emerson
⛓

Camın kenarında dikilmiş karın yağmasını izlerken avuçlarımın içinde tuttuğum sıcak çikolatadan, küçük bir yudum aldım. Bulunduğumuz evin konumu o kadar güzeldi ki bir kez daha hayran kaldım. Ev bir dağın yamacındaydı ve ormana bakıyordu. Her sabah böyle bir manzaraya uyanmak çok güzeldi. Hafifçe iç çektim.

On bir gündür buradaydım ve bu süreçte hayatım öyle çok değişmişti ki... Hâlâ şaşkın hissediyordum. Son zamanlarda kötüye giden hayatım birdenbire seyir değiştirmişti. Yolda karşılaştığım Nazlı, hayatıma Oğuz'u katmıştı. Oğuz, siyah beyaz hayatıma yeni bir renk gibi girmişti.

Hayatımın tekdüzeliğini en güzel renge boyayan adam, ömrüme baharı getirmişti.

Dudaklarımdaki kıvrılmaya engel olamadım. Bir insanı her gün daha fazla sevmek daha fazla hayran olmak mümkün müydü? Oğuz ile beraber bunun mümkün olduğunu görüyordum. Ona duyduğum aşk, öyle büyük öyle eşsizdi ki ne kalbime ne de kendime engel olamıyordum. Sadece bu amansız aşkın, her bir yanıma yayılışını izliyordum. Onu düşününce bile kalp atışlarım hızlanmaya başlıyordum. Yanağımın iç kısmını ısırdığımda Oğuz'un gülüşü

gözlerimin önündeydi. Gülüşüne bile ayrı tutkundum. Bu son birkaç gün rüya gibi geçmişti. Oğuz ile birbirimizi yakından tanıma fırsatı elde etmiştik ve her gün onun hakkında yeni bir şey öğreniyordum. Öncelikle tam bir işkolikti. Tam olarak çözemediğim ekibinin ise lideri oydu. Eser ve ara sıra eve uğrayan Vural, ona büyük saygı duyuyorlardı. Her gün mutlaka birkaç saat spor için ekipçe dışarı çıkıyorlardı. Disiplinli, çalışkan bir adamdı. Elimdeki içeceği bitince odamdan çıkıp aşağı indim. Oğuz'un konferans toplantısı olduğu için çalışma odasını es geçerek mutfağa girdim. Zeynep ve Fatma abla, alışverişte oldukları için evde tektim. Dolabın kapağını açıp yemek yapmaya karar verdim. Birkaç paket pirzola çıkarıp sosla marina ettim.

Daha sonra streç filme sarıp dinlenmesi için dolaba attım. Ardından patates püresi yapmak için patates haşladım. Dolaptan pirzolaları çıkarıp fırınladıktan sonra haşlanan patateslerle püre yaptım. İşlerimi bitirdiğinde Fatma abla ve Zeynep de gelmişti.

"Mutfaktan nefis kokular geliyor."

Gülümseyerek "Hoş geldiniz," dedim.

Zeynep yorgunca sandalyeye çöktü. "Bu eve alışveriş yapmak çok zor."

Haklıydı, ev kalabalık olduğu için her şeyin iki katı alınıyordu. Vural ise elindeki malzemelerle mutfağa girdi. "Taşıması da zor," diye söylenirken bana başıyla selam verip malzemeleri mutfağın kilerine götürdü.

"Neyse ki sen varsın."

Zeynep'in muzip sesi üzerine Vural bir şeyler homurdandı.

Fatma abla onun yanına gidip koluna vurdu. "Boşuna mı yaptınız sanki bu kasları?" dediğinde Zeynep ve ben gülmeye başladık.

Vural gözlerini devirirken "Alışveriş poşetlerini taşımak için yaptık," dedi.

Ardından Zeynep'e döndü. "Konuşmamız lazım."

Zeynep şaşırsa da bozuntuya vermeden başıyla onayladı. Vural ile birlikte mutfaktan çıktıklarında, Fatma ablaya döndüm.

"Ben de sizi beklerken yemek yaptım."

Fatma abla mutlulukla gülümsedi. "Ellerine sağlık kuzum."

Fırına baktı. "Çok güzel görünüyor."

"Umarım tadı da güzeldir."

Fatma abla bana doğru döndü. "Sen yaptıysan güzeldir, yanında çorba da yaptık mı tamamdır."

"Yaparım onu da," dediğimde Fatma abla "Sen yorulmuşsundur," dedi.

Tam itiraz edeceğim sırada Eser içeri girdi. "Süveyda, Oğuz seni çağırıyor. Of, burası mükemmel kokuyor."

Fırına doğru yürürken "Yine döktürmüşsünüz," dedi.

Fatma abla "Bu defa Süveyda döktürdü," dediğinde Eser bana döndü.

"Hem güzel hem yetenekli, nadir bulunursun Süveyda."

Gülümserken "Teşekkür ederim," deyip ellerimi yıkadım. "Ben Oğuz'a bakayım."

Mutfaktan çıktığımda adımlarım hızlı ve hevesliydi. Bir an önce onu görmek istiyordum. Odanın kapısını tıklatıp yavaşça açtığımda Oğuz'u işlerine gömülmüş bir halde buldum. O kadar dalmıştı ki içeri girdiğimi dahi görmemişti. Dudaklarımda oluşan gülümsemeyle ona doğru yürüdüğümde Oğuz başını kaldırdı. Beni gördüğü an, gözlerinde oluşan parıltıyla sandalyesini yana çevirdi. Yanına gidince Oğuz ayağa kalktı. Kollarını belime dolayıp yavaşça kendine doğru çekti.

"Bugün pek göremedim seni," dediğinde, gülümseyip ellerimi göğsüne yerleştirdim. "İşlerin vardı, rahatsız etmek istemedim."

Kaşları çatıldı. "Sen ve rahatsız etmek mi? Sence bu mümkün mü?"

Sözleri üzerine yanaklarım tatlı bir şekilde kızardı. Başımı yana doğru eğerken cilveli bir gülümsemeyle konuştum. "Değil mi?"

Duaklarını şakağıma yaslayıp "Değil güzelim," diye fısıldadığında sıcak nefesi, tenimi yaktı.

"Yemek yapıyordum." Oğuz boynuma doğru eğildiğinde sıcak nefesi karşısında titredim.

"Yemeklerini özlemiştim."

Yanağımın iç kısmını ısırırken dokunuşu karşısında ruhum kıvranıyordu. Bburnunun ucunu yavaşça boynuma sürttü. "Sonra şu güzel kokunu," deyip derin bir nefes aldı.

Dudaklarını boynuma sürttüğünde tenim diken diken oldu.

Oğuz ise boğuklaşan sesiyle devam etti. "Sıcaklığını..."

Kalbim öyle hızlı atıyordu ki nefes alamadım. Hafifçe geri çekilip koyulaşan gözlerini gözlerime çevirdi. Bir elini yanağıma yerleştirip

yavaşça okşadığında yüzlerimiz birbirine fazlasıyla yakındı. Baş parmağı alt dudağıma kayarken hafifçe okşadı. Gözlerim, yaşadığımız yoğun andan ötürü kapanırken tenimi saran sıcaklık her bir zerremi yakıyordu.

Oğuz alnını alnıma yaslayıp boğuklaşan sesiyle "Kokun, sıcaklığın üstüme sinse... Her parçama her zerreme..." dediğinde titredim.

"Senden başka her şey silinsin, sadece sen kal bana."

"Oğuz," dediğimde adı dudaklarımdan inler gibi dökülmüştü.

"Oğuz'un güzel kadını," diye cevap aldığımda ellerimi boynuna sarıp saçlarına doğru kaydırdım.

Kısık bir sesle "Böyle konuştuğunda," deyip gözlerimi araladım. Koyulaşan gözlerine bakarken dudaklarımı, kulağına doğru yanaştırdım.

"Beni kendine nasıl tutkun ettiğini biliyor musun?" diye fısıldadım.

Dudakları kıvrılırken başını yana doğru eğdi ve dudaklarıma yer açtı. Bu güzel davete icabet ederken dudaklarımı, yavaşça Oğuz'un boynuna doğru kaydırdım. Öpücüklerim hafif olsa da etkisi çok büyüktü. Nefes alışverişleri hızlanırken belimdeki elinin, tutuşunu sertleştirdi.

Beni kendine doğru çekip sert bedenine yaslarken boğuk sesle "Dur," dedi.

Fakat durmaya niyetim yoktu. Eli kalçama kaydığında "Durmazsan," deyip beni aralık olan bacaklarının arasına çekti. Sertliğini hissettiğimde bir an donup kaldım. Fakat bir yandan da içimde çoğalan heyecana engel olamadım. İçimde uyandırdığı arzu, beni kıskıvrak yakalarken tırnaklarımı ensesine bastırdım.

İnler gibi "Oğuz," dedim.

"Adımı böyle inler bana böyle dokunursan kendimi tutamam ve," deyip çenemi tuttu. Yüzümü kendine doğru kaldırıp dudaklarını dudaklarıma yasladı. Hareket ettirmeden öylece dururken dudaklarıma doğru "Seni altıma alırım," diye fısıldadı.

Nefesimi tutarken gözlerim irileştiğinde hafifçe güldü.

"Korktun mu yoksa?"

Başımı iki yana doğru salladım. "Çok kabasın," diye söylensem de içimdeki kelebeklere engel olamıyordum. Ondan tek etkilenen kalbim değildi. Bedenim de fazlasıyla etkileniyordu ve bu yakınlaşmalar beni de zorluyordu.

Tok sesiyle "Elimin altında tenini hissediyorum, hoşuna gitmediğini söyleyebilir misin?" dediğinde sertçe yutkundum.

Başımı iki yana doğru sallarken parmaklarımın uçlarında yükseldim. Dudaklarımı onun etli dudaklarına yaslayıp derin bir öpücük kondurduktan sonra hafifçe geri çekildim. Nefeslerimiz birbirine karışırken "Senden gelen her şey, hoşuma gidiyor," diye itiraf ettim.

Eli saçlarıma kayarken öyle bir bakıyordu ki bana, kalbim boğazıma kadar tırmanıyordu.

Sessizce "Her söz, her his, her dokunuş..." diye devam ederken başımı hafifçe yana doğru eğdim. "Senden geldiği sürece kalbim üstüne."

Eğilip yanağımı dişleriyle kavradı. Hafifçe ısırıp "Bu kadar tatlı olursan seni yiyeceğim," dedi. Sözleri üzerine gülerken Oğuz'un telefonu çaldı.

İçinde bulunduğumuz andan sıyrıldığımızda odaya neden geldiğimi yeni anımsadım. "Beni neden görmek istemiştin?"

Oğuz yavaşça geri çekilip çalan telefonu meşgule attığında yüzündeki ifade ciddileşmişti.

Dikkatlice yüzüne baktım. "Bir şey mi oldu?"

Oğuz sıkıntılı bir nefes alırken "Aslında konuşmamız gereken şeyler var," dediğinde sesindeki ciddiyetle duruşumu dikleştirdim.

"Bir sorun var."

"Hayır sadece Cemil ile ilgili."

Onun adını duyduğum an gerildim. "Ne olmuş ona?" dediğimde tenimdeki sıcaklık ve Oğuz'un dokunuşlarıyla var olan kızarıklık çekilmiş, rengim saniyeler içinde solmuştu.

Belimi okşarken "Sakin ol güzelim, bir şey olduğu yok," diyerek beni sakinleştirmeye çalıştı.

Ufak bir nefes alırken sakinleşmeye çalıştım ama pek de işe yaradığı söylenemezdi. O adamdan öyle çok nefret ediyordum ki... Aklıma geldiği an, midemde kaynayan nefret, damarlarıma sıçrayıp saniyeler içinde, tüm bedenimi yakmaya başladı.

Kuru bir sesle "Seni dinliyorum," dedim. Oğuz isteksizce geri çekildiğinde kollarımı göğsümde bağlayıp bedensel olarak kendimden güç almaya çalıştım. Birkaç adım geriye gittiğimde iç geçirdi.

"Sana birkaç şey sormam gerekiyor."

Düşlerimi birbirine sıkıca bastırdığım için çenem ağrımaya başlamıştı. Başımla onayladığımda masanı üstündeki bir kağıdı aldı ve düşünceli bir sesle konuşmaya başladı.

"Cemil Sarı, genelde pavyonda korumacılık yapan biri. Annen ile sevgili olduktan sonra bu işleri bırakmış."

Onun bu kadar şey bilmesine artık şaşırmıyordum. Araya girip "Annemin parasını yiyordu," dedim.

Gözlerini bana çevirip ifadesiz yüzüme baktı. "Cemil kısa süre önce tazminat sayesinde şartlı tahliye ile serbest bırakılmış."

Kaşlarım çatıldı. "Öyle mi?"

Oğuz başıyla onayladı. "Tazminat parası çok yüksek, ona yardım eden birileri var."

Cemil'in çevresi geniş olduğu için şaşırmamıştım. "Ama neden senin peşinde?"

Keskin bir şekilde sorduğu soru, yüzümdeki ifadesizliği sarstı. İkimiz göz göze gelince karşımda duran adamın bakışlarındaki ifade tanıdık değildi. Oğuz genelde sıcak bakardı bana ama şimdi, gözlerinde soğuk bir sertlik vardı. Bu kadar kısa sürede böyle ciddileşmesi beni sarstı. Sanki az önce bana dokunan güzel sözler söyleyen adam gitmiş yerine başkası gelmişti.

"O gece ne oldu Süveyda?"

Elinde Cemil'in bilgileri olduğu kâğıdı masaya bıraktı. "Ben-" dediğim zaman cümlemi nasıl bitireceğimi bilmediğim için sustum.

Ellerini, siyah kotunun ceplerine yerleştirip dik bir şekilde durdu. "Biri öldü, biri kaçtı. Neden?"

Zihnime üşüşen anılar, ruhuma dolandı. Nefesim sekteye uğrarken o gece yaşananları hatırlamak beni boğuyordu.

Kısık çıkan titrek sesimle "O geceyle ilgili konuşmak istemiyorum," dedim.

Oğuz ona bir adım daha attı, boyu uzun olduğu için dağ gibi dikilmişti karşısında. "O gece ne oldu da annenin sevgilisi senin peşine düştü?"

Bu soru, beni hazırlıksız yakaladığı gibi derinden sarsmıştı. Çok hassas olduğum bir yarayı kanatmıştı. "Ben bir şey yapmadım," diye fısıldadım. Ben o adamı ayartacak bir şey yapmadım... Zihnimde yankılanan sözler üzerine ürperdim.

"O adam bana takıntılıydı."

Gür kaşları çatıldı. "Bu basit bir takıntı gibi değil."

Bu da ne demekti? Yoksa beni bunu yapmakla mı suçluyordu? İçimde kaynayan öfke mantıklı yanımı bastırıyordu.

"Bana neler olduğunu anlat. O adamla aranızda ne geçti? Annen neden öldü? Sen neden kaçtın?"

Duruşumu dikleştirdim. "Ne demek istiyorsun? Beni neyle suçluyorsun?"

Oğuz sert duruşunu bozmadan "Sadece olanları anlamaya çalışıyorum, annenin sevgili olacak olan o herifle aranızda neler geçtiğini merak ediyorum," diye üstelediğinde öfkeyle soludum. Bu cümleler açık yaralarıma denk geliyor ve kanatıyordu. Boğazımdaki düğüm gittikçe büyüdü.

"Bunu yaparken beni suçlar gibisin. Yoksa o adama kuyruk salladığımı mı düşünüyorsun?"

Geriye doğru yürüdüğümde oda üstüme üstüme geliyordu. Mantıklı düşünemiyordum çünkü acılarım zihnimi ele geçirmişti.

"O adam, o gece bana tecavüz etmeye kalkıştı!" diye bağırdım.

Nefretle yıkanan sözlerim dudaklarımdan döküldüğünde, şaşkın yüzüne baktım. "O siktiğimin soysuzu sana el mi sürmeye kalkıştı?" dediğinde sesindeki nefreti bile görmedim.

Arkamı dönüp "Dışarı çıkmam gerekiyor," dedim ve dış kapıya doğru koştum.

Aklım bulanıyor bu olanları kavramak istemiyordum. Elimi boğazıma yerleştirip nefes almaya çalışırken botlarımı hızla giyindim. Arkamdan geldiği için montumu giymeden dışarı çıktım. Görmeyen gözlerle yürümeye başladım bütün bedenim öfkeden titriyordu. Oğuz'un beni suçladığı şey sırtıma bir hançer gibi saplanıp kalbimden dışarı çıkmıştı.

"Süveyda bekle!"

Oğuz'un sesini duyunca daha hızlı yürüdüm. Koşar gibi yürüyor bedenim alev alev yandığı için dışarının keskin soğuğunun içinden, hissizce geçiyordum.

Kolumu tuttuğunda ona bakmadan kolumu çekmeye çalıştım ama o daha güçlü olduğu için bir işe yaramadı. Beni tutup kendine doğru çevirdiğinde uzun saçlarım, ikimizin arasında pelerin gibi savruldu.

Boğuk bir sesle "Bırak," dedim.

Oğuz sert bir sesle "Bırakmayacağımı biliyorsun," dedi.

Öfkeli gözlerimi ona diktiğimde yorgun bir nefes verdi. "Dışarısı çok soğuk içeri girelim, hasta olmanı istemiyorum."

Başımı iki yana doğru salladım. "Ölürüm de bir daha o eve girmem." O ithamlardan sonra bunu yapmayacaktım.

Oğuz'un kaşları havalanırken alayla güldü. "Öyle mi küçük hanım?"

Çenemi havaya kaldırıp taviz vermeyen bir sesle konuştum. "Öyle."

Kolumu bırakırken sakin bir sesle "Beni yanlış anladın," dedi.

Eliyle yorgun yüzünü sıvazladı.

"Sadece o piçin senden ne istediğini öğrenmeye çalışıyordum."

Alnımda kırışıklıklar belirdiğinde "Aramızda bir şey olduğunu ima ettin," dedim.

"Öyle bir şey yapmayacağını bilecek kadar iyi tanıyorum seni. Sadece o adamın neden sana bu derece takık olduğunu öğrenmek istemiştim. Seni zorladığımın farkında değildim, üzgünüm."

Oğuz'a haksızlık yaptığımı düşünmeye başladım. "Ben-" dedim ama araya girdi.

"Beni dinlemedin bile."

Gözlerimi kaçırdığımda onun haklı olduğunu biliyordum içten içe. Bu konu bende öyle büyük bir travma yaratmıştı ki yanlış yorumlamıştım.

"Cemil sana gerçekten takık mı yoksa iş daha mı farklı bunu öğrenmek istiyorum. Seni yardım alamadan bulması kolay değildi, o hapisten de çıkmasının kolay olmadığı gibi."

Düşünceli bir şekilde yüzüne bakarken sertçe yutkundum. "Anlıyorum," diye fısıldadığımda yaşananlar tarafından eziliyordum. Gözlerime dolan yaşlara engel olamazken "O gece olanlar çok bulanık," diye fısıldadım.

Oğuz bana doğru bir adım atıp elini koluma yerleştirdi ve yüzüme doğru eğildi. "Bana teca-" desem de bu defa cümlemi tamamlayamadım.

"Bana bak."

Sert sesi üzerine ela gözlerine baktım. "Yemin ederim, sana yaşattığı her şeyin bedelini ödeteceğim."

Oğuz'un sözlerindeki inanç, kalbime dokunmuştu. Başımı aşağı yukarı doğru salladığımda saçlarımı yavaşça okşadı. "Devam et."

"Sonra annem geldi."

O geceye tekrar dönmüştüm. Sanki yine o odada onlarla birlikteydim. Mide öz suyum kaynarken "Annem beni suçladı," dediğimde sesim geceye karıştı, gözümden iki damla yaş aktı.

Oğuz beni kendine doğru çekerken anlatmaya devam ettim. "Annem, beni öldürmek istedi," dediğimde sesim geceye karıştı. Sözlerimdeki gerçeklik gece kadar karanlıktı. Sanki biri kalbimi avuçlarının arasına almış boğuyordu. Bana sıkıca sarılırken devam ettim.

"Cemil araya girince kolundan yaralandı."

İçki kokusunu soluyordum ve kulaklarımda yankılanan sesleri duyuyordum. Bedenim Oğuz'un güçlü kollarında ruhum, o evin içindeydi.

"Sonra boğuştular, silah bir kez daha patladı. Ben de kaçtım."

Saçlarımı öptü.

"Geçti, artık buradasın, benimlesin," dediğinde gözlerimden biraz daha yaş aktı.

"Geçmedi," diye inledim. Annemin bana yaptığı haksızlık geçmezdi. Göğüs boşluğuma kazınmış bulduğu her fırsatta canımı acıtıyordu ve ömrümün sonuna kadar bu acıyla yaşayacaktım. Annem ölmeden önce kızının kalbine derin emareler bırakmıştı.

Hıçkırıklara boğulurken kollarında bir kez daha dağıldım. Annemin bana silah doğrulttuğu görüntü, gözlerimin önünden gitmiyordu. Cemil olmasaydı, annem tarafından öldürülecektim. İçimde yanan bir yer vardı, annem yakmıştı ve sönmüyordu.

Oğuz dişlerinin arasından tıslar gibi konuştu. "O haysiyetsiz piç, yaşadığına pişman edeceğim. Söz veriyorum."

Yaklaşık bir saatin ardından Oğuz ile yemek masasında yan yana oturuyorduk. İkimiz de sessiz ve kendi dünyalarımıza çekilmiştik. Masada dönen muhabbete pek katılmadan yemekle ilgilendik. Pek bir şey yiyememiştim.

"Süveyda ellerine sağlık, çok güzel olmuş. Hep yapsana."

Eser'in sözlerini duyunca hafifçe gülümsedim.

"Afiyet olsun."

Bakışlarım Oğuz'a kaydığında tabağındaki her şeyi yemiş olduğunu gördüm. Bakışlarımı yüzüne doğru çevirdim. "Beğendin mi?"

Oğuz'un dudağının sağ tarafı havalandı. "Cevabını bildiğin sorular soruyorsun yavrum."

Dudaklarımı büzdüğümde keyfim az da olsa yerine gelmişti. "Sanırım."

Yemeğin geri kalanında ruh hâlim daha iyiydi. Elimi bir an olsun bırakmayan Oğuz'un da katkısı büyüktü.

Akşamın ilerleyen saatlerinde Eser, Ceyda'nın yanına gitmek için evden ayrılmış, Vural ise yemeğe bile katılmamıştı. Zeynep ise fazlasıyla suskundu ve erkenden Fatma abla gibi odasına gitmişti. Ben de odamda toz pembe rengindeki geceliklerimi giyiyordum. Ev çok sıcak olduğu için askılı tişört ve onun takımı penye şort giymiştim. Geceliğin üstünde beyaz renkli bulutlar vardı ve tatlı görünüyordu. Yatağa doğru yürüdüğümde uykumun gelmediğini fark ettim. Kitap okumak istiyordum, bu sayede uykum gelirdi. Oğuz bana istediğim zaman kitaplıktan istediğim kitabı alabileceğimi söylemişti. Dizlerimin üstünde biten sabahlığımı giyip odadan çıktım. Ev sessiz olduğu için herkesin uyuduğunu tahmin ediyordum.

Fakat çalışma odasına gidince yanıldığımı anladım çünkü Oğuz hâlâ çalışıyordu. Camın kenarında yorgun bir şekilde telefonda konuşurken işle ilgili bir şeyler anlatıyordu. Çalışma odasına girdiğim an Oğuz, bana doğru döndü ve bakışlarımız çarpıştı. Onu rahatsız etmek istemediğim için çekingen adımlarla kitaplığına doğru yürüdüm. Oğuz sırtını cama yasladığında bir kâğıt parçası gibi alev alev yanan gözleri, üstümdeydi. Bu bakışların birçok etkisi vardı benim üstümde. İçimde bir şeyleri tutuşturuyor, diri diri yakıyordu. Gözleri, o kadar çok şeyi aynı anda hissettiriyordu ki korkuyordum.

Kuruyan boğazımı ıslatmak için yutkunup kitaplıktan birkaç kitap aldım. Ellerimdeki titremeyi görmezden gelip kitapları inceliyordum. Geçmişe Yolculuk kitabını görmeyen gözlerle seçtim. Oğuz'un bana diktiği gözlerini, mümkün olduğu sürece görmezden gelmeye çalışarak elimdeki diğer kitapları rafa yerleştirdim. Oğuz dakikalardır kısılı gözleriyle beni izliyordu, bedenim iyice gerildi. Sabahlığıma rağmen kendimi çıplak hissetmem normal miydi acaba? Ona doğru döndüğümde göz göze geldik.

"Bir sorun mu var?"

Telefonu kapatan Oğuz, istikrarlı adımlarla üzerime doğru yürüdüğünde adımları kararlıydı. Attığı her adımda gözlerindeki ifade koyulaşıyordu. Hareket dahi etmeden onu izledim. Sırtımı kitaplığa

yaslayacak kadar üzerime yürüdü ve bana doğru eğildi. "Uyumamışsın," dediğinde sesi boğuktu.

Pürüzlü bir sesle konuştum. "Kitap almaya geldim."

Sıcak avucunu, belimin kenarına yerleştirdiğinde kalbim, küt küt atıyordu. Oğuz'un eli yavaşça kalçama doğru inerken "Sen," dedi.

Boğuk sesi kalbimde yankılandı. Aramızdaki hava anbean yoğunlaşıyordu. Yüzünü iyice bana doğru eğdi. Avucundaki sıcaklık, üstümdeki ince kıyafetleri hiçe sayıyordu. "Niye bu kadar güzelsin Süveyda?" diye fısıldadı. Bir parmağını boynuma doğru yerleştirdi.

"Tenin ipek gibi," diye fısıldarken parmağını yavaşça aşağı doğru kaydırdı. Bu yaptığı sabahlığımın yakasının açılmasına neden olmuştu. "Sana dokunduğumda," deyip parmak uçlarını kalbime doğru indirdi. "Kalp atışların hızlanıyor."

Haklıydı, kalbim o kadar hızlı atıyordu ki bayılacağımı düşündü. Diğer eli belimin kıyılarında gezinirken sabahlığımın kuşağına kaydı. "Tenin ısınıyor ve," yavaşça kuşağı açtı. İkimiz de nefes nefese kalmıştık. Sabahlık yana doğru açılırken Oğuz devam etti.

"Çok tatlı bir şekilde kızarıyor."

"Ben," desem de ne diyeceğimi bilmediğim için sustum.

Alt dudağımı dişlerimle kavrayıp rengi beyaza dönene kadar ısırdım.

Sessizce "Sana karşı koyamıyorum," dediğimde Oğuz'un dudaklarında serseri bir gülümseme oluştu.

"Duygularımız karşılıklı sevgilim."

Yumuşak bedenim, onun sert göğsüne temas edince nefesim sekteye uğradı ve damarlarımın altında akan kanım, fokurdadı. Göğsüm körük gibi inip kalkarken Oğuz kendini iyice bana yasladı.

"Beni kendine hapsediyorsun. Yapamıyorum," diye fısıldadığında dudaklarımızın arasındaki mesafe iyice azaldı.

"Oğuz," diye sızlandım.

Oğuz daha fazla dayanamayıp dudaklarını dudaklarıma yasladı.

Nefesimiz kesildi, kalplerimiz tutuştu, bedenlerimiz alev aldı. Ağzını açıp öpüşünü derinleştirirken dili, aralık olan dudaklarımın arasına kaymıştı. Öpüşünde tereddüt yoktu, ne istediğini bilen ısrarcı, yakıcı bir öpücüktü bu. Tadı damağıma yayılırken büyük bir arzuyla öpüştük. Oğuz hafifçe geri çekilip dudaklarını yanağıma sürttükten sonra yavaşça kulağıma doğru ilerletirken sıcak nefesi, tenimi yakıyordu.

"Senden uzak duramıyorum."

Oğuz'un boğuklaşan sesi, ruhumu titretti. İçimdeki yangınları körükledi. Farkında olmadan başımı yana doğru eğmiş ve Oğuz'a daha fazla yer açmıştım. Bu adam hayatıma girdiğinden beri kendimi tanıyamıyordum. Kulağıma yabancı gelen boğuk bir sesle cevap verdim.

"Durma."

Sesli bir şekilde yutkundum. "Benden hiçbir zaman uzak durma. Bunu istemiyorum."

Bu saatten sonra benden uzak durmasına katlanamazdım. Göğsümde kaynayan hislerin adını ilk o gün koydum. Bu adama geri dönülmez bir şekilde âşık olmuştum. Önce kalbimi ardından ruhumu ele geçiren adamın kolları arasında duran bedenim, bir yaprak gibi titriyordu. Oğuz eğilip dişlerini, alt dudağıma geçirdi ve hafifçe çekiştirdi. Ardından ağzımı açıp tutkuyla öptü beni. Dudaklarımı aralayıp ondan öğrendiğim kadarıyla karşılık verdim. Boyum uzun olsa da bir doksanlık boyunun yanında küçük kalıyordum. O kadar iri ve uzundu ki kolları arasında bedenim kayboluyordu ve bu his, bana güven veriyordu.

Sanki beni her şeyden koruyabilir sakınabilirmiş gibi hissediyordum. Oğuz bedenimi sertçe kitaplığa yasladığında ellerim, güçlü kollarından ensesine doğru kaydı. Soba gibi sıcak olan tenine dokunduğumda içim titredi nabzım parçalandı.

Bir elim saçlarının arasına kayarken farkında olmadan onu kendine doğru çekiyordum. Dillerimiz birbirine dolandığında Oğuz'un genzinden dökülen inleme sesi, göğsümde yankılandı. Beni isteyen yanı, kadınlığıma batınca zihnim tutku seli tarafından esir alındı.

Bulunduğumuz yerden soyutlanırken zaman ve mekân algısını yitirmiştik. Kokusunda, soluğunda kayboluyor sadece onda var oluyordum. Oğuz, dudaklarımı tekrar ısırırken "Çok güzelsin ve sadece benimsin," diye fısıldadı.

Benimsin sözü, sadece aitlik hissini barındırıyordu. Çünkü nasıl ben onunsam o da benimdi.

Dudakları çeneme doğru kayarken dişlerini, çenemdeki gamzeme bastırdı ve ısırdı. Ani bir hamleyle bir bacağımı tutup kalçasına doladı. Aramızdaki yakınlık artmıştı. Karnımın altında biriken sıcaklık kasıklarıma doğru aktığında nefesim kesilirken bedenimi saran

sıcaklık, beni bir misina gibi germişti. Oğuz'un, sıcak dilini boynumun ince derisinde hissedince irkildim.

Bedenim bir yay gibi gergin ve hassastı. Her dokunuşu en yoğun şekilde hissediyordum. Üstümdeki sabahlık, saniyeler içinde yeri boylarken kürek kemiğime doğru indi. Belim geriye doğru bükülürken öne çıkan göğüslerim, onun sert göğsüne sürtündü. Bacaklarımın arasında oluşan sızıyı gidermek için iç güdüyle Oğuz'un kalçasına doladığım bacağımı sıkıştırarak onu iyice kendime bastırdım.

Eli omzumdan aşağı kaydı ve dolgun göğsümün üstünde durdu. Dudakları ise askılı tişörtümün açık bıraktığı göğsümün üst kısmına kaydı. Hafifçe ısırınca iç çektim. Dili ısırdığı yerin üstünden geçerken ip askılıklarımdan birini yavaşça aşağı indirdi.

Zihnim, bedenim gibi pelte kıvamına gelmişti. Vücudumda hiç kemik yokmuş gibi hamurlaşmış onun avuçlarında şekil alıyordu. Tenimdeki sıcaklık o kadar yükselmişti ki ikimizi de yakıyordu. Ensesinde duran elimi aşağı indirip tişörtünün içine doğru kaydırdım. Oğuz'un sert teni dokunuşum ile beraber gerildi.

"Sana dokunmak istiyorum."

Sözlerine karşı çıkacak gücüm olmadığı için sessiz kaldım. Bu sessizliğin evet demek olduğunu ikimiz de biliyorduk. Oğuz üstümdeki tişörtü aşağı doğru sıyırınca uyumadan önce sütyenimi çıkardığım için çıplak kalan göğsüm, açığa çıktı. Yüzüm kızarırken sertçe iç çekti.

Terleyen alnını göğsüme yaslayıp "Beni mahvediyorsun," diye tısladı.

Kabaran alt dudağımı dişlerimin arasına kıstırıp sertçe ısırdım. Sesindeki ihtiyaç bedenimin kasılmasına neden oluyordu.

Oğuz büyük eliyle göğsümü kavrayıp hafifçe sıktığında "Oğuz," diye inledim.

"Bunları ne kadar çok sevdiğimi söylemiş miydim?" Göğüslerimden üçüncü bir kişiymiş gibi bahsetmesi beni güldürdü.

"Şişt, gülme."

Ardından sıcak dudaklarını, sivrilen göğüs ucuma kapattı ve anında gülmeyi kestim. Tersine dönen dünyam del, gibi dönüyordu. Bu saldırıya alışmama izin vermeyen Oğuz'un kalçamdaki eli şortumu sıyırıp çıplak kalçamı avuçladı ve sertçe yoğurdu. Başımı geriye doğru atarken boynumdaki damarlarım gerilmişti.

Gözlerimi sıkıca yummuş dudağımı ise kanatacak kadar sert ısırıyordum. Bedenimin daha önce tatmadığı rahatlığı aradığımda dudakları ise diğer göğsüme kayıp aynı ilgiyi gösterdi. Sonra aynı yavaşlıkta geri çekilip kendini tekrar bana bastırdı. İkimiz aynı anda inlerken hareketlerini hızlandırdı. Ona ayak uydururken bacaklarım iyice aralandı. Diğer bacağımı da onun kalçasına doladığımda beni yukarı doğru kaldırdı.

İki bacağımı kalçasına sarıp iyice kendime bastırdım. Kotunun sert kumaşıyla birleşen sertliği bana aradığı rahatlamayı vaadediyordu. Birkaç dakika boyunca sürtünmeye devam ederken şiddetli nefes alışverişlerimiz yankılanıyordu. Göğüslerimi son kez öptükten sonra başını kaldırıp dudaklarını, dudaklarıma yaslayıp kana kana öptü. Diğer elim Oğuz'un tişörtünün etek kısmına kayıp sırtına doğru kaydı. Onu iyice kendime doğru çektiğinde son kez kendini bana bastırdı ve ikimiz de sarsılmaya başladık.

Aynı anda zirveye tırmanmış bedenlerimiz titrerken daha sıkı sarıldık. İnlemelerimiz dudaklarımızın arasında kaybolurken bir süre sonra geri çekilip alınlarımızı birbirine bastırdık. Gözlerimiz kapalı bir şekilde öylece dururken Oğuz kollarını, bedenime dolayıp sırtımı kitaplıktan kopardı. Gözlerimi açmayı başardığımda onun ela gözlerinin kopkoyu olduğunu gördüm. Vücudumdaki kan yanaklarıma pompalanırken dudaklarında gizemli bir gülümseme oluştu. İçinde bulunduğum yoğunluktan sıyrıldığım için utanç bedenimi kuşattı. Yüzümü boynuna gömüp gözlerimi sıkıca kapattım. Büyük eli sırtımda gezinirken çalışma odasının kapısını açıp merdivenlere yöneldi. Hayal ettiğim gibi kokusunu boynundan solurken gözlerim, açılmayacak kadar ağırlaşmıştı.

Az önce olanların ne olduğunu bilecek kadar kitap okuyup film izlemiş olsam da ilk defa yaşamıştım. Babam öldükten sonra annemle ilgilendiğim için daha önce sevgilim bile olmamıştı. Şimdi bu yaşadıklarım yabancı ve fazla geliyordu. Ne yapacağımı bilemeyecek kadar şaşkın hissediyordum. Beni kendi odasına götürdüğünde gözlerimi açmayı reddediyordum. Yatağa yavaşça yatırıldığımda bacaklarımı gevşettim. Bakışlarını yüzümde hissetsem de karşılık vermedim.

Dudakları kapalı göz kapaklarımın üstünde durdu. Sırayla gözlerimi öptükten sonra en son alnımı öpüp kokumu derince soludu. Kısık bir

sesle "Sen," deyip iç çekti. "İnanılmaz bir şeysin."

"Benim güzeller güzeli, tatlı Süveyda'm," diye fısıldadı.

"Kalbimdeki gizli günahsın."

Ardından geri çekilip üstümü örttü. Banyoya doğru gittiğinde gözlerimi açıp arkasından baktım. Ben de duş almak istiyordum ama öyle yorgun hissediyordum ki bu işi sabaha bıraktım. Gözlerim tekrar kapanırken yorganı başıma kadar çekip gözlerimi sıkıca yumdum. Az önce yaşananlar durmadan gözlerimin önünden geçerken düşünmemeye çalıştım. Bu anları sevdiğim adamla yaşadığım için mutlu olsam da çok fazla utanıyordum. Yüzümü yastığa gömdüm ve uyumaya çalıştım. Oğuz birkaç dakika içinde duştan çıkıp yatağa girdi. Kolunu dolayıp beni kendine doğru çekti.

Çıplak omzumu öptükten sonra "İyi geceler meleğim," diye fısıldadı. Oğuz'un varlığıyla rahatlayan bedenim, kollarının arasında saniyeler içinde uyuya kaldı.

Twitter umrantann

İnstagram: umrantn

Bakalım Oğuz Cemil konusunda neler yapacak? Var mı tahminler?

Zeynep ve Vural'ın kitabı Seher Yeli-Sürgün'e başlamama az kaldı.

Kimler bekliyor?

Ayrıca arkadaşım heceligece 'in kitabı Hazeran'ı şiddetle tavsiye ederim. Mutlaka okuyun.

Zeynep & Vural

Zeynep'ten

Aşkın ateşle süslenmiş harfleri, kalbimin içine düşmüş usul usul yanıyordu. Birini sevmek acı vericiydi, birini karşılıksız sevmek ise kalbinin orta yerine saplanan bir bıçakla nefes almak gibiydi. Acı bir uzvun gibi seninle var oluyordu, her an her yerde. Aşk işte bu kadar tehlikeliydi. Saatler önce yaşanan anılar zihnimde dans etmeye başladığında gözlerimi yumdum.

Bana ruhsuz gözlerle bakan adamın yüzüne acıyla baktım. "İyi olacağına dair vereceğin bir sözü bile çok görüyorsun bana."

Sözlerim üzerine kaşları çatıldı. "Zeynep benden yapamayacağım şeyler isteme."

Başımı yana doğru eğdim. "Çok mu zor?"

Sözlerimi duyunca yanak kasları dalgalandı. Bedeninde yükselen gerginliği hissedebiliyordum.

Tok sesiyle "Evet," dedi sertçe. Yanağımın iç kısmını dişlerimin arasına sıkıştırdım. Göreve gideceği sürenin ne kadar olduğunu bile bilmiyordum. Başına bir iş gelirse... Bu fikir beni derinden sarstı.

"Neden?"

Derin bir nefes aldı ve keskin sesiyle hükmü verdi. "Tutmayacağım sözler vermem ben."

Gözlerimi yavaşça açtığımda içime dolan hayal kırıklığına engel olamadım. Yatağımda oturmuş sessizce düşünürken aklım tamamen Vural ile yaptığımız konuşmadaydı. O sırada odamın kapısı açıldı ve Süveyda içeri girdi.

Süveyda birkaç hafta önce Oğuz tarafından bu eve getirilmişti. O da en az benim kadar zorluklar çekmiş, başı belada olan biriydi. Oğuz ona yardımcı olmuştu. Son zamanlarda ise aralarındaki ilişki boyut değiştirmiş bu sayede çok tatlı bir çift olmuşlardı.

"İyi misin?"

Sorusunu duyunca boğazımdaki düğümü görmezden geldim. Bal rengi gözleri endişeli bakıyordu. Cevap veremediğim için yanıma gelip kollarını boynuma doladığında şaşırsam da tepkisiz kaldım. "Vural ile konuştuklarınızı duydum iyi değilsin," dediğinde, saatlerdir içimde tuttuğun hisler, bir anda taşmaya başladı. Çok ani ve güçlü bir etkiydi bu.

Saniyeler içinde gözyaşlarına boğulurken bana, daha sıkı sarıldı. Bir süre kollarında öylece ağladığımda saçlarımı okşadı. Taşıyamadığım anıların altında eziliyordum. Her şey çok ağır ve acı vericiydi. Sessizce ağlamaya devam ederken yatağa oturduk. Elimdeki parçalanmış mendille yüzümdeki yaşları sildiğimde karşımda bana çaresiz gözlerle bakan Süveyda'ya baktım.

"Onunla hiç konuştun mu?"

Sorusu üzerine iç çektim. "İşe yaramıyor."

Uzanıp ellerimi tuttuğunda parmakları yumuşak ve ılıktı. Benim esmer tenimin aksine beyaz olduğu için ellerimiz yan yana gelince güzel bir tezat oluşturuyordu.

"Belki de açık açık söylemelisin."

Dudaklarımda acı bir gülümsemeyle başımı iki yana doğru salladım. Süveyda, Vural'ı tanımıyordu. Onun kalbini çevreleyen buz kütleleri vardı ve ben, ne yaparsam yapayım aşamıyordum. Ağlamaktan başım ağrıyordu. Vural arkadaşlarıyla beraber yurt dışına çıkacaktı. Göreve gittiğini biliyordum, belki silahla bir dağa çıkmıyorlardı ama onların da işleri büyük tehlike barındırıyordu. En küçük hata ya da açık, sonları olurdu. Kalbim endişeyle sıkıştı. Bu gece ondan bir söz istemiştim. Bana sağlam gelmesini söylemiştim ama açık açık, söz vermeyeceğini söylemişti.

Vural üstünde hiçbir hakkım yoktu. İnsanın sevdiği biri üzerinde hiçbir yetkisinin bulunmaması, çok acı vericiydi. İyi olmasını bile isteyemezdim ve bu beni mahvediyordu. Bazen diğer anlarına oranla çok daha acımasız bir adam olabiliyordu. Elimi alnıma yaslayıp başımdaki ağrıyı durdurmak istedim.

"İyi görünmüyorsun, ilaç ister misin?"

Kızaran gözlerimi ona çevirip "İyi olur aslında," diye fısıldadım.

Süveyda anında ayağa kalkıp ilacı getirmek için odadan çıkınca arkasından ufak bir gülümsemeyle baktım. Çok tatlı ve nahif bir kızdı. Onu kısa süredir tanıyor olsam da çok sevmiştim. Tanışma fırsatı bulduğum için seviniyordum, güven verici nadir insanlardandı. Ayrıca uzun bal rengi saçları ve aynı renk gözleriyle çok güzeldi bir kızdı. Oğuz ile çok

yakışıyorlardı. Hafifçe iç çekerken ayağa kalktım. En azından birlikte olmayı beceren insanlar da vardı.

Acaba Vural ile bir gün...

Alayla gülümsedim. İhtimali bile o kadar düşüktü ki hayal dahi edemiyordum. Vural ile benden bir halt olmazdı.

O çok zor bir adamdı. Altı aydır tanışıyor olsak da hâlâ tam olarak çözememiştim ve bu durum, onu sevmeme engel olmuyordu. Başımı, bezgince iki yana doğru salladım, kalbim bir buz kütlesi için atıyordu. Giysi dolabıma doğru yürüyüp yavaşça kapağı açtım. Bir insanı karşılık almadan bu kadar sevmek mantıksızdı. Ama aşkın mantıkla ufaktan yakından alakası yoktu. Bunu geç de olsa anlamıştım.

Bu gece özellikle Vural'ın beğenisini kazanmak için giydiğim elbiseyi çıkarmadan önce gözlerim aynaya takıldı. Üstümde degaje yaka, saten beyaz bir elbise vardı. Tenim esmer olduğu için beyaz renk güzel duruyordu.

Uzun siyah saçlarım dalgalar şeklinde sırtıma doğru süzülüyordu. Acaba beni güzel mi bulmuyordu? Aynaya doğru bir adım daha attım ve kendimi alıcı gözlerle incelemeye başladım. Bir yetmiş boylarında hoş bir fiziğe sahiptim. Koyu kahverengi gözlerim, makyaj sayesinde olduğundan iri duruyordu. Dudaklarım geniş ve dolgundu. Göğüslerim standart ölçüde kalçalarım biraz genişti. Çok zayıf bir yapıya sahip değildim bu yüzden vücut hatlarım kıvrımlıydı, hatta vermem gereken dört kilo fazlam bile vardı. Çirkin bir kız değildim, hatta güzelliğim zamanında başıma bela olmuş, çok kötü işler açmıştı.

Omuzlarım yaşadığım üzüntüyle çökerken saçmaladığımın farkındaydım. Vural dış görünüşe göre yargılayacak kadar sığ bir adam değildi. Sırtımı aynaya dönüp geceliklerime uzandım. Üstümdeki elbisenin ince askısını bir omzumdan düşürdüğüm sırada odanın kapısı açıldı. Süveyda ilacı getirmiş olmalıydı.

Ona dönmeden konuştum. "Teşekkür ederim."

Adımları bana doğru geldiğinde ensemdeki tüyler diken diken oldu. Kokusu bana doğru estiğinde ellerim hareket etmeyi kesti. Bardağı masaya bıraktığında aramızda iki adım vardı. Onu görmesem de arkamda duran kişinin Vural olduğunu biliyordum. Kalbim şiddetle atmaya başlarken ilk önce ellerim titredi. Ardından bütün bedenim...

Sessiz kalmaya devam ederken bir adım daha attı ve teninin sıcaklığı, sırtıma dokundu. Bedenim ürperirken kalbim sanki boğazımda atıyordu ve bu, beni nefessiz bırakıyordu.

Onu sadece altı aydır tanıyordum! Üstümde böyle bir etkisinin olması beni öfkelendirmeliydi. Ama ondan gelen her şeyi kabullenmeyi öğrendiğim için artık herhangi bir tepki vermek yerine başa çıkmaya çalışıyordum. En zor aşama olan kabullenme kısmını geçeli haftalar oluyordu ne de olsa.

Elleri saçlarıma dokunduğunda göz kapaklarım ağırlaştı. Kemikli yapıda olan ellerine hayrandım onun, parmakları uzun ve düzgündü. Her şeyden öte dokunduğu zaman kalbime yaydığı hisler ve bedenime kazıdığı şefkat, paha biçilmezdi.

Saçlarımı toplayıp sağ omzuma doğru attığında sıcak nefesi, boynuma dokundu. Gözlerim tamamen kapandığında bir adım daha attı ve bedenlerimizin arasındaki mesafe kül oldu. Ruhlarımızın arasındaki mesafe ise aynıydı. Bir gün aşabilecek miydik?

Gömleğinin düğmeleri sırtıma batıyordu. Siyah kotunun sertliği üstümdeki saten elbiseyi hiçe sayıyordu ve bu tenimin ısısını birkaç derece arttırıyordu. Bana daha önce hiç bu kadar yakın olmamıştı. Bu ayrıntı beni darmadağın etmeye yeterken ellerini omuz başlarıma yerleştirdi. Diğer askıda yavaşça düştü. Benden uzun olduğu için elbisenin bollaşan yakasından göğüslerimin üst kısmını görüyor olmalıydı.

Yanaklarıma yayılan kızarıklığı umursamadan durmaya devam ettim. İkimiz de tek kelime etmiyorduk. Sanki konuşursak rüyalarımdan fırlayan bu an, bozulacaktı.

Burnunu saçlarıma doğru yaklaştırıp hafifçe gezdirirken derin bir nefes çekti içine. Dişlerimi alt dudağıma geçirip sertçe ısırdım.

"Zeynep."

Boğuk sesiyle fısıldadığı adım, beni baştan ayağa titretti.

"Efendim."

Sesim bana bile yabancı gelirken elleri tutuşunu sıkılaştırdı.

"Niye bu kadar güzelsin?"

Fısıltıyı andıran sesi üzerine gözlerimi daha sıkı kapattım. İtirafı sarsıcıydı.

Yüzünü saçlarıma biraz daha yasladı. "Niye beni bu kadar zorluyor kahrolası güzelliğin?"

Bana karşı ilk defa bu kadar açıktı. Sessiz kalırken sırtımı göğsüne yasladım ve titreyen bedenimi, ona teslim etmenin verdiği rahatlamayı yaşadım. Güzel ve huzurluydu, aynı zamanda yakıcı ve korkutucu...

Binbir duyguyu içinde barındıran sürpriz dolu bir kutuydu. Islak dudaklarını enseme bastırınca ürperdim. Her zaman sert bir çizgi halinde olan dudakları, sıcak ve yumuşaktı. Tenimde yarattığı yasak hisler ise anlatılmazdı çünkü kelimeler, boş harflerden öteye gitmeyecek kadar anlamsızlaşıyordu. Damarlarımdaki kan, ağır ağır ısınırken kulaklarım uğulduyordu.

Kalbime sapladığı kalbi, beni öldürüyordu. Göğüs kafesimde yaralı bir hayvan gibi çırpınırken bir kolunu belime doladı. Dudakları boynuma doğru kayarken yakıcı bir öpücük daha kondurdu. Dudaklarının izleri tenime, aşkı kalbimin derinliklerine bir kez daha kazındı.

Burnunun ucunu boynumdan yukarı kaydırıp şakağıma doğru bir ateş hatta çizdi. Belimi kavrayan eli karnıma doğru inerken avucu, yavaşça aşağı indiğinde tenim, diken diken olmuştu. Elbiseyi yukarı doğru sıyırdığında tepki vermeyecek kadar şaşkın ve heyecan doluydum. O bana dokundukça tenim alazlanıyordu. Karnımın alt kısmında biriken ateş topları, yavaşça aşağı doğru yuvarlanıyor kasıklarımda dermansız bir ateşin küllerini harlıyordu.

Vural hiçbir zaman hakimiyetini kaybetmemişti. Bana hiç böyle dokunmamıştı. Neler olduğunu anlamayan zihnim afallamıştı. Bacağımı okşayan eli, biraz daha yukarı çıktı. Bedenim kasıldı, göğüslerimde tatlı bir sızı ve yabancı bir ağırlık oluştu.

"Bana olan hislerin, gözlerine yansıyor ve bakışların..." Kısa bir an sustu. "Bakışlarım," diyerek onu konuşmaya teşvik ettiğimde sesim tirekti.

"Bakışlarında, karşılığını veremeyeceğim hisler var, bu beni kahrediyor."

Bedenimdeki rahatlık buharlaşırken başımdan aşağı bir kova kaynar su döküldü. Tırnaklarımı avuç içlerime geçirirken Vural konuşmaya devam etti.

"Yapma."

Dudakları bu defa şakağıma dokundu. "Sana dokunuşlarımdan fazlasını veremezken bunu yapma."

Kaşlarım çatılırken eli biraz daha yukarı doğru kaydı, iç çamaşırımla parmakları arasında sadece santimler vardı. Zihnim tıpkı bedenim gibi pelte kıvamına gelmiş düşünmemi engelliyordu. Kuruyan boğazımı ıslatmak için yutkunduğumda sessiz kaldım.

Vural diğer elini çeneme yerleştirip başımı yavaşça kendine doğru çevirince gözlerimi açtım. Delice bakan gözleri, gözlerimi deliyordu. Yeşil gözleri koyulaşmış göz bebekleri büyümüştü. Siyah saçları dağılmış esmer tenine dökülüyordu. Sık sık aldığı nefesleri aralık dudaklarıma çarparken bir kez daha "Benden uzak dur," diye fısıldadı.

Yüzünü bana doğru eğdiğinde heyecandan bayılabilirdim.

"Sen benden uzak durabilecek misin?" dediğimde sesim kısıktı. Bedeni gerilirken devam etmeye zorladım kendimi. "Bak," deyip elimi çenemin üstündeki elinin üstüne yerleştirdim. "Elin tenimde gözlerin gözlerimde."

Gözlerindeki ifade kararırken yüzümü biraz ona doğru yanaştırdım. Dudaklarımız arasındaki mesafe öyle azdı ki... Bu anı kaç kere hayal etmiştim? Kaç kere istemiştim? Hiç ummadığım bir anda gerçekleşecek olması nabzımı parçalara ayırdı. Dudakları yavaşça dudak kenarıma dokundu. Nefes nefese kalmış bir vaziyette, daha fazlasını istiyordum. Elleri arasında milyonlarca parçaya ayrılıyordum. Gözlerim kapanırken dudağımın altındaki çizgiyi öptü.

"Daha iyisini hak ediyorsun."

Sözleri kalbimi sayısını unuttuğum kez yaralarken dişlerimi kenetledim. Vural ise konuşmaya devam etti.

"Sana daha fazlasını verecek birisini hak ediyorsun."

Dişlerimin arasından "Ben sadece seni istiyorum," diye fısıldadım. Uyluğumdaki eli hareket etmeyi keserken sertçe yutkundu. "İsteme!" deyip bir adım geri çekildi. Gözlerim tamamen açılırken elimi uzatıp onu durdurmak istedim. Benden uzak durmasını istemiyordum. Ama yapamadım çünkü dokunursam kaçardı.

"Ben seni tüketirim, ben seni yeşertemem Zeynep. Sen benden yeni filizlenen bir çiçeği koparıp atmamı istiyorsun. Yapamam be Zeynep. Yapamam. Bunu sana da kendime de yapamam."

Gözlerinde yenilmiş bir ifade vardı. Ellerini çaresizce saçlarının arasına geçirdi.

"Neden böyle konuşuyorsun? Sana olan hislerimin hiç mi anlamı yok?"

Başım öne doğru düştü. O kadar güçsüz hissediyordum ki ayakta durabilmem bile mucizeydi. "Seni bu kadar sevmemin, istememin..."

"Sevdiğini sanıyorsun."

Sözlerini duyunca kaşlarım havalandı. Şaşkınca "Bu da ne demek?" diye soludum.

Bir adım daha geriye gittiğinde bir anlığına indirdiği buzdan kulelerine sığındığını bilecek kadar tanıyordum onu. Oysa daha az önce beni, kendiyle beraber alev alev yakıyordu.

"Sana yardım ettiğim için beni sevdiğini sanıyorsun."

Sözleri o kadar saçma ve anlamsızdı ki gülmek istedim. Ama gözlerim benimle aynı fikirde olmamalıydı ki anında yaşlarla doldu. Tutmaya zahmet edemediğim yaşlar hızla inerken alayla güldüm.

Cidden daha ne kadar canımı acıtabilirsin?

"Bana sadece sen yardım etmedin. Semih de etti, ayrıca Eser, Oğuz ve Akif..."

Akif'in adını duyduğu an gözleri karardı.

"O piçin adını ağzına alma!" diye kükrediğinde irkilsem de dik durmaya devam ettim. Gözlerim kısıldı. "Neden?"

Öfkeyle bana bakıyordu. Kıskandığını dahi söyleyemiyordu.

"Onlar da yardım etti ama ben, seni seviyorum."

"Sevdiğini sanıyorsun," diye itiraz ettiğinde ona doğru bir adım attım. Uzanıp elini tutarken itiraz etmesine fırsat vermeden elini, şiddetle atan kalbimin üstüne yerleştirdim. Kalp atışlarım avuçlarında can bulurken yüzümü havaya kaldırdım. Onun göğsünde buz benim göğsümde için için yanan bir ateş vardı. Keşke hissetseydi...

"Bunu bana değil de kalbime söyle."

Kaşları çatılırken yanak kasları dalgalandı. "Çünkü ben her gün yüzlerce kez içimden tekrar etsem de o dinlemiyor."

Yüzünü bana doğru eğdi. "Neden? Neden ben?"

Sitemleri üzerine dudaklarım acıyla büküldü. "Komik olma! Sevmenin nedeni olmaz."

Olsaydı eğer beni görmezden gelen bir adam için çarpmazdı kalbim. Gözlerini kısa bir an yumdu ve derin bir nefes aldı. "Sevme beni!"

Dişlerinin arasından konuşmadan önce elini kalbime bastırdı.

"Ben sana sevgi verememem, kimseye verememem sadece," deyip sustu. Boşluğu anında dolduran bilinçaltım sadece fiziksel yakınlık diye fısıldadı. Elini ateşe değdirmiş gibi geri çekti.

"Benden uzak dur Zeynep."

Bana gel Vural.

"Beni isteme."

Beni duy.

"Beni sevme."

Beni sev.

Eli kapının kolundayken "Kendi iyiliğin için uzak dur. Daha iyisini hak ediyorsun," diye fısıldadı.

Sadece sen...

Ardından odadan çıkıp gitti. Olmayacak birine vermiştim kalbimi. Olmayacak birini sevmiştim. Şimdi de acımla bir başıma kalmıştım. Dizlerimin üstüne çöktüğümde sessiz hıçkırıklarım yüzünden omuzlarım sarsılıyordu. Bacaklarımı kendime doğru çektiğimde yüzümü dizlerime yasladım.

Boşuna olduğunu bildiğim umutlarla başladığım gece, cehenneme dönmüştü. Bir zamanlar beni cehennemden kurtaran adam, şimdi kendi elleriyle başka bir cehennemin orta yerine bırakıp gitmişti. Gözlerindeki yeşilden başka bir renk barındırmayan Vural Alazoğlu, benim yeryüzündeki cehennemimdi.

•

İkisinin hikayesini anlatan kitabı Seher Yeli, profilimde bulabilirsiniz.

BÖLÜM 23: YÜREĞİN BENİM

Keyifli okumalar dilerim, yine iki bölüm uzunluğunda bir bölümle geldim.

•*Dört Dört İki Kim Ölü Kim Diri*

Çağan Şengül Benimle Kal

Düşlersokağı bir yeni gönderi

Her felaketin iki ilacı vardır: zaman ve sessizlik.

Monte Cristo Kontu, Alexandre Dumas

⛓

Başımı camdan ayırıp yanı başımda oturan adama çevirdim. Bunu hissetmiş gibi bana baktı ve göz göze geldik. Gözlerine her baktığımda yüreğime, rengarenk bir kuş konuyordu.

"Ankara'ya gitmen gerekmiyor mu?"

Yola bakan Oğuz başıyla onayladı. "Arada günübirlik gideceğim."

Öyle günlerde ona eşlik etmek isterdim. Fakat hayatım bu kadar karışıkken bu imkansızdı. Olanları hatırlayınca huzursuzlandım. Cemil'den kurtulacağım günü dört gözle bekliyordum.

"Radyoyu açar mısın?"

Oğuz'un sesi düşüncelerimi bölerken uzanıp radyoyu açtım. Cem Adrian'ın eşsiz sesi arabayı doldururken gözlerim yoldaydı.

Bu şarkı aşka yazıldı
Kalbimde ismin kazındı
İyileşmem, vermem acımı
Senden bir tek bu kaldı

En sevdiğim sanatçı Cem Adrian olduğu için şarkılarının sözlerini ezbere biliyordum. Sessizce sözlerine eşlik ettim. Yaklaşık yirmi dakikanın ardından araba durduğunda birlikte araçtan indik. Hava bugün biraz daha sıcaktı ve merkez de kar yağışı olmadığı için evin bulunduğu yerin aksine her yer kuruydu. Aklıma gelen soruyla Oğuz'a döndüm.

"Nazlı burada olduğunu biliyor mu?"

Oğuz yürümeye devam ederken yan gözle bana bakıp "Hayır, buranın konumunu evdekiler haricinde kimse bilmiyor," diye cevap verdi.

"Peki senin nerede olduğunu sormuyor mu?"

Ben olsam muhtemelen öğrenene kadar sorardım.

Başımı havaya kaldırmış beklentiyle ona bakıyordum. Oğuz burnundan bir nefes aldı. "Alışık."

Nazlı'yı tanıyordum, soru sormasa da Oğuz için endişelendiğini adım gibi biliyordum. Bu yüzden düşünceli bir sesle "Seni merak ediyor olmalı," dediğimde Oğuz başını bana çevirdi. Büyük avucundaki elimi hafifçe sıktı.

"İkimiz için de endişeleniyordur."

Bu sözleri duyunca, dudaklarımı sarkıttım. Hamile bir kadının bizim için endişeleniyor olması beni huzursuz etmişti. "Eve gidince onu arayacağım."

Oğuz'un dudakları hafifçe kıvrıldı. "Daha dün aramadın mı?"

Omuz silkti. "Olsun, şu an endişeli olmaması lazım."

Kolunu omzuma atıp beni kendine doğru çektiğinde itiraz etmeden geniş göğsüne sığındım. Dudaklarını saçlarına gömerken derin bir nefes aldı.

"Düşünceli kalbini yerim senin."

Kıkırdamaya başladı. "Kalpsiz mi kalayım Oğuz?"

"Cık" diye bir ses çıkardıktan sonra doğrulup yüzüme baktı. "Onunla ilgili kötü emellerim var," deyip göz kırptı.

"Bir şeyler yapmadan önce mağazaya gidelim mi?"

Sorusunu duyunca yüksek sesle güldüm. Çünkü sabah Oğuz kıyafetlerinin dar geldiğini söyleyerek yakınmıştı. Son zamanlarda fazlasıyla yemek yediği için kilo almıştı ama bu durumu kabullenmiyordu.

Oğuz "Gülme," diye homurdandığında birlikte erkek giyim mağazasına girdik.

Mağaza çalışanı olan genç bir kadın bize doğru yürüdü. Tatlı bir şekilde "Hoş geldiniz," dediğinde gözleri üstümüzde gezindi. Beğeni dolu bir ifadeyle önce bana ardından Oğuz'a baktı.

Oğuz tok sesiyle "Merhaba, hoş bulduk," dediğinde kadın profesyonel bir gülümsemeyle "Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye

sordu. Üstünde beyaz bir gömlek ve siyah kumaş bir pantolon vardı. Düzgün ve hoş bir imaj çiziyordu.

Birlikte kıyafetlerin içinde yürümeye başlarken Oğuz eski bedenini söyleyerek kazak ve gömlek çeşitleri istediğinde geri çekilip şaşkınca yüzüne baktım. "Ne oldu?" diye sorduğunda gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırıyordum.

"Alışverişe neden çıktığımızı unuttun sanırım hayatım?"

Oğuz'un yüzü asılırken kadına doğru dönüp kahverengi gözlerine baktım. "Söylediği bedenin bir büyüğü olacak," dediğimde kadının ince dudaklarında ufak bir gülümseme belirdi.

"Tabii efendim," deyip arkasını döndüğünde at kuyruğu şeklinde bağladığı uzun saçlarını arkaya attı.

Mağazada bizden başka kimse yoktu. Fırsattan istifade eden Oğuz, kolunu belime doğru sarıp üstüme doğru yürüdü ve sırtım boy aynasına yasladı. Nefesim sekteye uğramıştı. Sıcak nefesi yüzüme çarparken "Bakıyorum da bu durum çok hoşuna gitti," dedi.

Başımı geriye doğru atarken kollarımı boynuna doladım. Oğuz sert bedenini bana yasladığında alt dudağımın kenarını ısırdım.

"Belki... Birazcık."

"Bak sen."

Yüzlerimiz iyice yaklaştığı için aramızdaki çekim, derin uykusundan uyanmıştı. Bu yakınlık yüzünden aklım, dün gece yaşananlara kaydığında yanaklarım ağır ağır kızardı. Bedenim karıncalanıyor, içimde yaşananların külleri ateşleniyordu. Bunu fark eden Oğuz'un ela rengi gözleri koyulaşırken nefes alışverişleri hızlandı. Ağzım bir avuç toprak yutmuş gibi kurumuştu. Dudaklarım aralandığında Oğuz sertçe yutkundu. Adem elması hareketlenirken aniden geri çekildi ve yanımıza gelmekte olan mağaza görevlisine döndü. Gözlerimi kırpıştırırken nasıl bu kadar dağıldığıma bir anlam verememiş gibi şaşkın bakıyordum.

Oğuz bana dokunduğu an, nerede olduğumu unutacak kadar aklım başımdan gidiyordu. Dudaklarımdan ufak bir nefes alırken arkasından çıktım. Bizi izleyen kadın ikimizi görmüşse bile renk vermeden elinde tuttuğu askılıkları kaldırdı. "En çok tercih edilen modelimiz."

Oğuz boğazını temizledi ve kadının elindeki iki boğazlı kazağı aldı. O kabine gidince mağazada gezinip hoşuma giden kıyafetleri seçmeye başladığımda hâlâ dalgındım. Bedenimde gezinen tutku, bir mum gibi

yanıyor ama hiç bitmiyordu. Etrafa bakınmaya devam ederken mağaza görevlisi kadın yanıma geldi. Kadının yaka kartını okuyunca adının Ayşe olduğunu öğrendim.

"Bu gömleğin siyahı ve koyu yeşili var mı?"

Siyahını getirip uzattığında "Teşekkür ederim," dedim.

"Ah bu arada, daha önce sizin kadar yakışan başka bir çift görmedim," dediğinde şaşırmış aynı zaman da sevinmiştim.

Utangaç bir gülümsemeyle "Şey teşekkürler," dediğimde Ayşe de içten bir şekilde gülümsedi.

Elimde tuttuğum gömleklerle kabine doğru yürüyünce Oğuz da kabinden çıktı. Üstünde acı kahve tonlarındaki kazak, geniş kaslı göğsünü çok güzel bir şekilde sarmıştı. Elleri ç bozulan dalgalı saçlarının arasında gezinip geriye doğru ilerledi. Onun yakışıklılığı karşısında iç çekmekten alıkoyamadı kendimi. Aynadan bana baktı.

"Nasıl?"

Boğazımı temizledim, benim gözümde kusursuzdu. "Çok yakıştı."

Ona doğru yürüdüğümde Oğuz da bana döndü. Parmak uçlarımda yükselip kazağın boğaz kısmını düzelttiğimde parmaklarım bir an için Oğuz'un sıcak tenine dokundu. Parmaklarımı orada tutma isteğimi görmezden gelerek adamın kokusunu içime çekiyor ve sıcaklığının keyfini çıkarıyordum. İstediğim zaman ona dokunabilmek... Bu hayallerimin ötesinde bir durumdu ve çok hoşuma gidiyordu.

"Anlaşılan gerçekten kilo almışsın."

Oğuz, kıyafetleri dar gelince yarım saat boyunca kıyafetlerinin yanlış bir ayarda yıkandığı konusunda diretmişti. Herkesin kıyafetleri normalken onunkilerin küçülmüş olması mümkün olmasa da kabul ettirememiştim. Şimdi bir beden büyük kıyafetler bedenine tam oturunca yanıldığı anlaşıp olmalıydı.

"Çamaşırlar doğru ayarda yıkanmış hayatım, gördün mü?" Muzip bir şekilde söylediğim sözler ardından Oğuz yüzüme doğru eğildi.

Dudaklarını kulağıma yanaştırıp iç gıcıklayıcı boğuk sesiyle "Hayatım diyen dilini yerim senin," diye fısıldadığında yüzüm alev aldı.

Gözlerimi kırpıştırırken gizemli bir gülümsemeyle "Kızardın mı sen?" diye sorduğunda cevabını görüyor olsa da beni utandırmak hoşuna gidiyordu. Yanağımı hafifçe ısırdığımda gülerek geri çekildim.

"Isırmak yok."

"Bu kadar tatlı olmak da yok."

"Konuyu değiştirme, haklı çıktım kilo almışsın," diye direttim. Oğuz gözlerini devirdi. "Yemekleri yiyen Eser, kiloyu alan benim, başlarım böyle işe," diye söylediğinde ufak bir kahkaha attım.

Evde en çok yiyen Eser'di ama gerçekten de erkeklerin içinde en zayıf olan da oydu. Ayaklarımı yere basarken bir adım geriye doğru gitti. "Bu güzel oldu."

Oğuz yanımıza gelen Ayşe'ye döndü. "Bu kazağın lacivert ve siyah rengini de almak istiyorum."

Ayşe siparişleri hazırlamak için yanımızdan ayrılırken elimde tuttuğum gömlekleri ve kalın örgülü olan siyah hırkayı uzattım. "Bunları da beğendim."

Yaklaşık bir saatin ardından kıyafet çantalarını arabanın bagajına yerleştiriyorduk.

"Eve mi gideceğiz?"

Oğuz bagajı kapattı. "Bir şeyler yiyelim."

Başımı iki yana doğru salladım. "Ben tokum. Ama sen acıktıysan yiyebiliriz," dedim imalı bir şekilde.

Gözlerini kısıp dik dik ince bedenime baktı. "Ben de tokum," dediğinde yanağımın iç kısmını ısırdım, yoksa gülmeye başlayacaktım.

Elimi tutup "Kahve içelim," dedi ve tekrar yürümeye başladık. Sıcak bir kafeye girdiğimizde ikimiz de filtre kahve siparişi verdik. Garson yanımızdan ayrıldığında eğlenen gözlerle ona bakıyordum.

"İstersen yemek de yiyebilirdik."

Oğuz gözlerini devirirken yarım ağızla "İstemiyorum," dedi.

Sırtımı koltuğa yasladığımda gözlerim dışarı kaydı. Kafenin karşısında görünen lunaparka baktığımda yüzüm düştü. İçime hüzün yağmurları çökmüştü. Geçmiş, boğazıma büyük bir düğüm atmıştı. Babam öğretmendi, yaz tatillerinde ise lunaparkta çalışırdı çünkü annem, babamın maaşını pek beğenmezdi. O günleri hatırlamak boğazımdaki düğüme bir ilmek daha attı. Babam Yener Karayağız, beni severdi, çok güzel severdi. Evin tek çocuğu olduğum içindi belki de... Saçlarımı okşarken bile dikkat ederdi, bazen yüzüme öyle büyük bir özlemle bakardı ki hatırlayınca bile kalbim, ufalanıyor geçmişin üzerine dökülüyordu.

"Buyrun efendim."

Kahveleri getiren garsonun sesi, geçmişin aralanan perdesini bir anlığına kapattığında Oğuz'un eli, masanın üstünde duran elimin üstüne kapandı. Buğulu bakışlarım onu bulduğunda garson yanımızdan ayrılmıştı.

"İyi misin güzelim?"

Oğuz'un sesi endişeliydi. "Hıhım," diye mırıldandığımda bakışlarım tekrar lunaparka kaydı. Kış olduğu için park boş görünüyordu, çalışmayan dönme dolaba hüzünle bakarken konuşmaya başladım.

"Babam," deyip kısa bir an sustum.

Sanki dikenli teller boğazımın etrafını sarmış kalbime kadar iniyordu. Baba kelimesindeki her bir harf, çocukluğumun üstünde asılı kalmış yavaşça sallanıyordu.

"Yazları lunaparkta çalışırdı," dediğimde sesimde çocuksu bir ton vardı. Anılar dudaklarımda acı bir gülümseme oluştururken gözlerim, bir daha yaşayamayacağım günlerin hüznüyle parlıyordu.

"Çoğu akşam beni de götürürdü. En çok dönme dolaba binmeyi severdim. Yukarıdan şehri izlemek çok güzeldi."

Dönme dolaba babamla beraber hiç binememiştim. İşleri çok yoğun olduğu için fırsat bulamaz ve hep "Bir daha ki sefere güzel kızım," derdi. Sesi kulaklarımda yankılanınca gözlerimden yaşlar art arda aktı. Bir daha ki sefer hiç gelmemişti.

Kalbimde ukde kalan bu ayrıntı canımı acıtıyordu.

Bakışlarım Oğuz'a kaydı. "İşleri çok yoğun olduğu için benimle hiç dönme dolaba binemedi."

Oğuz sandalyesini geriye doğru iteleyip ayağa kalktığında sessizce bana doğru yürüdü. Yanıma oturduğunda kolunu omzuma sarıp kendine doğru çektiğinde sessizdi. Gözlerimi kapatınca babamın yüzü aklıma geldi. Huy olarak babama benzerdimi. İkimiz de sessiz ve ılımlıydık, annemin dediğine göre bakışlarımız da aynıydı. Sadece babam daha durgundu. Babamı kaybedince sırtımı yasladığım koca dağın altında kalmıştım. Hastanedeki son anları aklıma gelince gözlerimi sımsıkı yumdum.

"*Baba," burnumu çektim.*

"İyi olacaksın değil mi?"

Gözlerimden iri damlalar art arda aktığı için yüzüm ıslanmıştı.

Babam yorgun gözlerini açıp yüzüme saf bir sevgiyle baktı. Babamın elini daha sıkı tuttum. Her zaman sıcak olan elleri artık soğuktu.

Ürperdiğimi hissettim, babam hep sıcak ve güçlüydü. Yine öyle olacaktı!
"Hem söz vermiştin bana, birlikte dönme dolaba binecektik."
Elini yavaşça kaldırıp yanağıma yerleştirdi.
Gözlerimi yumup "Göğe birlikte çıkacaktık," diye fısıldadım.

"Artık göğe birlikte çıkamayız güzel yavrum ama göğe her baktığında, her uzandığında orada olacağım." Durup hırıltılı bir nefes aldı. "Sen yeter ki göğe bak, göğün kalbi göğsümde senin için atıyor benim küçük Süveyda'm."

Babamın son sözleri olmuştu bunlar. Durumu ağırlaştı için doktorların odaya girip beni zorla çıkardığını hayal meyal hatırlıyordum. Net olarak hatırladığım tek şey, babamın aklımda yer edinen sözleriydi. .

Oğuz yavaşça saçlarımı okşadığında yanağımı göğsüne sürttüm ve içinde bulunduğum ana geri dönmeye çalıştım. Saçlarımı öptüğünde iç çektim. Babam hayatta olsaydı Oğuz'u severdi. Sırf bana bu kadar iyi baktığı için bile onu çok severdi.

Yattığın yerde rahat uyu baba, kızın artık güvende...

Oğuz yavaşça geri çekildiğinde ıslak gözlerimi onun şefkatle bakan gözlerine çevirdim. Ela rengi gözlerini çevreleyen uzun düz kirpikleri göğsümdeki acılara batıyordu. "Gel hadi," dediğinde ayağa kalkıp elimi tuttu ve beni ayağa kaldırdı. Masanın üstüne para koyduktan sonra montumuzu alıp dışarı çıktık.

Beraber yürümeye başladığımızda şaşkınca "Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

Oğuz cevap vermek yerine yürümeye devam etti. Yolun karşısına geçince lunaparka doğru yürüğümüzden emin oldum. Hafifçe güldüğümde beraber lunaparkın kapısından içeri girdik. Oğuz gişeye doğru yürüyüp bilet aldıktan sonra birlikte dönme dolaba doğru ilerledik. .

"Hava çok soğuk," desem de aslında dönme dolaba binmeyi istiyordum. Oğuz umursamadan oturup beni yanına çekti. "Ben seni ısıtırım," deyip kolunu omzuma sardı.

Gişedeki adam dönme dolabı çalıştırdığında gözlerimi kapatıp geçmişin kapısından içeri girdim. Babamın beni izleyen açık kahverengi gözlerini anımsadım. Aşağı inince "Baba," diye bağırıp el sallardım. Her baba deyişimde babam bana bakar ve el sallardı. Bu

anılar, yüreğimde kabuk bağlayan yaraların kaşınmasına neden olmuştu. Aradan kaç yıl geçerse geçsin, derine işleyen bazı yaşananların acı tatlı anıları, yürekten silinmiyordu işte. Babam benim kapanmayan yaramdı. Gözlerimden tekrar yaşlar akarken canım acıyordu. İlk kaybettiğim günkü gibi keskin bir acı değildi daha ağır ve alıştığım bir acıydı bu. Derinden sızlatıyordu.

Boğuk bir sesle "Babam hayatta olsaydı seni severdi," dediğimde Oğuz bir an dondu.

"Öyle mi?" diye sorduğunda sesi şüpheliydi. Gözlerimi açtığımda dönme dolabın en tepesindeydik. Ayaklarımın altında kalan şehre hayranlıkla bakarken kendimi bir kuş kadar özgür hissediyordum. Bu hissi bana Oğuz tattırmıştı, Benim yaral kanatlarımı iyileştirmişti. Bakışlarımı yüzüne çevirdiğimde üşüyen elimi, yanağına yasladım.

Sert sakallar avucuma tatlı tatlı battı. "Merhametli ve güçlü birisin, bana babamı hatırlatıyorsun."

Oğuz'un gözlerinde beliren duyguları anlatmaya kelimelerim yetersiz kalıyordu.

"Bence sen de babana benziyorsun ve ben," diye fısıldayıp yaklaştı. "Hayatıma girdiğin için şanslı herifin tekiyim."
Gülümsedğimde sözlerinin derinliği ve içtenliği içimi ısıttı, kalbim öyle şişmişti ki göğüs kafesime sığmıyordu. "Oğuz," diye fısıldadım.

"Kalbimi senin gibi birine verdiğimi bilmek, babamı mutlu ederdi."

Gözleri, itirafımdan ötürü irileşti. "Sen," diye soluduğunda gözlerimi, hafifçe yere doğru eğdim. Ellerini yüzümün iki yanına yaslayıp havaya kaldırdı ve gözlerime derin derin baktı.

"Kalbini bana mı verdin?" diye sorduğunda sesindeki tonun ne anlama geldiğini bilmiyordum. Kalbim endişeyle atarken erken davrandığımı düşündüm. Ama sonra hayatın ne kadar kısa olduğunu anımsadım ve başımla onayladığımda alt dudağımı ağzımın içine yuvarladım. "Oğuz, ben seni," deyip başımı yana doğru eğdiğimde yanağımdaki elini, geriye doğru kaydırıp ensesi ile boynu arasında kalan kısmı kavradım "Yüreğime kabul ettim."

Cümlemi tamamladığımda dönme dolap bir kez daha yukarı doğru çıkmıştı. Oğuz alnını alnıma yasladığında aralık dudaklarından sızan sıcak nefesi, dudaklarıma çarpıyordu.

"Şu an sen bana dünyaları verdin Süveyda..."

Sözleri kalbimi ısıtırken dudaklarım kıvrıldı. Oğuz dudaklarıma ufak bir öpücük kondurduktan sonra yavaşça konuşmaya devam etti.

"Seni gördüğüm ilk gün, gözlerine baktığım ilk an, vurgun yedim ben. Yüreğin benim," diye fısıldadığında kalbim, göğsüme sığmıyordu.

Zaman bizi yutarken cümlesine devam etti. "Yüreğim senin."

****

"Kahve içelim mi?"

Gözlerimi okuduğun kitaptan ayırıp Zeynep'e çevirdi. "Olur."

Zeynep elimdeki kitaba bakarken "Şimdi hangi okuyorsun, kitap kurdu?" diye sorduğunda gülümseyerek kitabı havaya kaldırdım.

"Nefret Oyunu demek," diyerek kitabın adını sesli okudu. Daha hafif kitaplar okumak istediğim için geçen gün, Oğuz ile dışarı çıktığımızda bu tarz romantik kitaplar almıştık.

"Eğlenceli bir şeye benziyor," dediğinde güldüm. Kitaptaki çiftin atışmaları çok tatlıydı. "Öyle, sen de oku."

Kitabın arasına ayraç koyup ayağa kalktığımda "Okurum," dedi.

Birlikte mutfağa geçtiğimizde Fatma abla, çoktan kahveleri yapmış fincanlara dolduruyordu.

"Ben yapardım ablam," diyen Zeynep, yanına gittiğinde gülümsedi.

"Bu defa da ben yapayım."

Masaya geçtiğimde tabaktaki renkli yuvarlak çikolatalardan bir tane alıp ağzıma attım. Fatma abla kahve tepsisini masaya yerleştirdiğinde, "Ellerine sağlık Fatma abla," dedim.

Masaya geçtiğimizde Fatma abla, alıcı gözlerle beni incelemeye başladı. Dudaklarında, muzip bir gülümseme vardı. Bu bakışlara bir anlam veremediğim için Türk kahvesinden küçük bir yudum aldıktan sonra "Bir şey mi oldu?" diye sordum.

Alttan alttan gülerken "Yok yavrum, ne olacak?" dedi.

Aradan bir dakika geçmemişti ki "Oğuz'umun yaşı ne ara otuz bir oldu hiç anlamadım," dediğinde kaşlarım havalandı. Bu konuya nasıl geldiğimizi anlamadığım gibi neden konuştuğumuza da bir anlam verememiştim.

"Evlenilecek zamanı geldi geçiyor."

Bu sözler üzerine yüzüm pancar gibi olurken içtiğim kahve boğazıma kaçtı. Öksürmeye başladığımda Zeynep masadaki suyu uzattı. Uzanıp hızlıca içtiğimde Fatma ablanın yüzünde bilmiş bir gülümseme vardı.

"Senin yaşın da fena değil," dediğinde utanç ve şaşkınlıkla dolmuştum. Anlaşılan Fatma abla her şeyin fazlasıyla farkındaydı. Yavaşça bana doğru eğildi. "Çok bekletmeyin bizi, hem torun da isterim ona göre."

Zeynep "Fatma abla," diye araya girdiğinde resmen dilimi yuttum. Evlilik, çocuk ve Oğuz... Üçünü aynı cümle içinde duymak beni şaşkınlığa uğratmıştı.

"Ben-" dediğimde Fatma abla göz kırptı. Telefonu çalınca "Düşün kızım dediklerimi, bak Oğuz'dan iyisi zor bulunur," dedi ve telefonuyla konuşmak için uzaklaştı.

Zeynep yüzüme bakarken gülmemek için alt dudağını ısırdı.

"Her zaman böyle açık sözlü müdür?" diye sordum. Zeynep kahkaha atmaya başlarken başıyla onayladı. Yüzümü buruştururken kahkahası birdenbire kesildi.

Onun donmuş gülümsemesiyle kapıya baktığını görünce arkamı döndüm ve Zeynep'e bakan Vural ile karşılaştım. Vural, mutfak kapısının girişinde durmuş, öylece karşısındaki kadına bakıyordu. Bu adamı tanıdığım süre zarfında ifadesiz ve sert biri olduğunu görmüştüm. Ayrıca pek kimseyle konuşmuyordu. Fakat Vural, Zeynep'e diğerlerine baktığından farklı bakıyordu. Bu ayrıntı kaşlarımın havalanmasına neden olurken Vural gözlerini kaçırdı.

"Su alacaktım," deyip tezgâha doğru yürüdü.

Zeynep'in bakışları da hemen onun üstündeydi. Gözlerim şüpheyle kısıldı. Bunların arasında bir şeyler hem var hem yok gibiydi, henüz çözememiştim.

"Sebilde su bitti," diyen Zeynep, ayağa kalkıp cam sürahiyi aldı ve Vural'a doğru yürüdü. Vural elinde bardakla ona doğru döndüğünde kısa bir an göz göze geldiler. Zeynep sessizce bardağını doldurduğunda "Bu gece burada mı kalacaksın?" diye sordu. Bakışlarını bardağa çevirirken sert bir sesle "Hayır," dedi. Zeynep başıyla onayladı.

"Peki iki gün sonra düzenlenen yemeğe katılacak mısın?" Vural, suyu tek yudumda içtikten sonra boşalan bardağı tezgâhın üstüne koydu.

"Bilmiyorum."

Kısa ve net cevap veriyordu. Zeynep gözlerini devirirken "Çok açıklayıcısın," dedi. Sesinde iğneleyici bir ton vardı.

Vural kısaca "Cevaplar bunlar, beğenirsen," dediğinde Zeynep alayla güldü.

"Beğenemedim işte n'aparsın?"

Adamın cevabını beklemeden masaya doğru döndüğünde Vural, bir şey demeden arkasını döndü ve hızlı adımlarla mutfaktan çıktı. Zeynep onun arkasından hüzün dolu gözlerle bir süre baktıktan sonra iç çekerek yerine oturdu.

"İyi misin?"

Sorumu duyunca irkildi. Orada olduğumu unutmuş gibiydi. "İyiyim," dediğinde sesi yavandı.

Dikkatli gözlerle onun solan yüzüne bakarken "Zeynep?" dedim.

Gözlerini bana doğru çevirip düz bir sesle "Efendim?" dedi.

"Sizin arasında bir şey mi var?"

Alaycı bir şekilde gülümsedi. "Biz diye bir şey yok ki," dediğinde sesindeki acıyı duyumsamıştım.

"Emin misin?" diye üstelediğimde Zeynep başıyla onayladı.

"Gördüğünden ötesi yok."

"Aslında-" deyip kısa bir an durdum. Gözlerine bakarken "Gördüğümde gizlenen bir şeyler var," diyerek cümlemi tamamladım. Zeynep birkaç dakika sessiz kalırken gözlerine dolan hüznü artık gizlemiyordu.

Dudaklarında kırık bir gülümseme yeşerdiğinde bu gülümsemenin ardından yaşanan acıları bir anlığına da olsa gördüm.

"O gördüklerin karşılıksız şeyler," diye fısıldadı.

Bu düşünceye kesinlikle katılmıyordum. Vural ona farklı bakıyordu, gizlemeye çalışsa da bu anlaşılır bir şeydi.

"Bence pek de karşılıksız değil."

Zeynep omuz silkti. "Karşılıklı da değil."

"Nereden biliyorsun?"

Soğuyan kahvemden bir yudum daha aldığımda Zeynep iç çekti.

"Vural'ı tanıyorum ve kalbinde, kimseye yer olmadığını biliyorum. Ama nedenini ben de bilmiyorum."

Bu sözler üzerine ortam sessizliğe gömüldü. Hâlâ Zeynep'in yanıldığını düşünüyordum. Kahve bitince fincanı, masanın üstüne bıraktım.

"Sana farklı bakıyor Zeynep."

Alt dudağını ısırırken başını iki yana doğru salladı. Gözlerinde umut etmeye korktuğunu gösteren izler belirgindi.

"Onu seviyorsun değil mi?"

Sessiz kalınca cevap vermeyeceğini düşündüm fakat Zeynep, beni yanıltarak konuştu.

"Avucunun ortasında bir buz parçası tuttuğunu düşün."

Gözleri gözlerimi buldu. "O buz parçası benim kalbimin orta yerinde Süveyda. Bazen öyle soğuk ki yakıyor bazen ise sadece donduruyor."

Sözleri göğsümün orta yerine bir taş gibi oturmuştu. Gözlerim dalgınca masaya kaydı. Biri bana Oğuz'u sevmenin nasıl bir şey olduğunu anlatmamı isteseydi, kalbimin ortasında yanan bir ateş derdim. İçini ısıtan, kalbimi sıcacık eden ve bana zarar verecek her şeyi yakıp kül edecek güçlü bir ateş olarak tasvir ederdim.

"Neyse, beni boş verelim. Siz Oğuz ile nasılsınız?"

Gülümsemeye çalıştım. "Çok yeni ama-" deyip iç çektim. "İyi."

Zeynep içten bir gülümsemeyle konuşmaya başladı. "Oğuz'u ilk defa böyle görüyorum. Düşünceli olsa da herkese karşı mesafeli biridir fakat konu sen olunca anında değişiyor."

Bu sözler dikkatimi çekmişti. Masaya doğru eğilirken meraklı bir şekilde "Öyle mi gerçekten?" dedim.

Zeynep başıyla onaylarken "Öyle tabii, sıcacık bakıyor sana," diye tamamladı cümlesini. O an kalbime dolan mutluluğun ısısı, hücrelerime sızıyordu.

"Onu seviyorsun değil mi?"

Dorusu üzerine üst dudağımı ısırdım. Kısık bir sesle "Çok mu belli oluyor?" diye sordum.

Sözlerimi başıyla onayladı. "Yani birazcık."

Sahte bir mutsuzlukla yüzümü astım. "Hiç gizemli değilim," diye yakındığımda güldü.

Daha sonra ayağa kalkıp "Oğuzlara kahve yapacağım," dedim. Zeynep de masayı toplamaya başlamıştı. Kahveyi hazırladıktan sonra tepsiye yerleştirip mutfaktan çıktım. Oğuz bugün yine işlerine gömüldüğü için pek görememiştim. Kalp atışlarım hızlanırken bacaklarımda garip bir uyuşukluk vardı. Çalışma odasının kapısı yarı açıktı. Tam ayağıyla iteleyip içeriye girecekti ki Oğuz'un sesini duydum.

"Süveyda'ya nasıl anlatacağımı bilmiyorum."

Kaşlarım çatılırken kulağımı kapıya doğru yanaştırdım. Duyduklarıma bir anlam veremediğim için şaşkınca bakıyordum. "Bence uzatmadan doğrudan anlat."

"Zor şeyler yaşadı, nasıl tepki vereceğini kestiremiyorum," dediğini duydum.

Ortamda kısa bir sessizlik olurken içeri girip her şeyi sormamak için kendimi zor tutuyordu.

"O adam doğruyu mu söylüyordu sence?" Vural'ın sorusu sessizliği bozmuştu.

"Kendinden fazla emindi, haklı olma ihtimali yüksek."

Vural sessizce küfür etti. "Çok boktan bir durum."

"Bir de bana sor! Ona nasıl annen üvey olabilir, diyebilirim ki?"

Bu sözler freni patlamış bir arabanın yokuş aşağı sürülmesi gibiydi. Araba hızını alamadığında hedefi bendim. Bir iki adım geriye doğru sendelediğimde gözlerim fal taşı gibi açılmış göğsüm, hızla alıp verdiğim nefeslerden ötürü yükseliyordu. Fakat içime aldığım sanki oksijen değil de zehirdi. Annem üvey olabilirdi... Yirmi iki yıllık hayatım yalan olabilirdi...

Başım dönmeye başladığında görmeyen gözlerle oradan uzaklaştım. Ruhum bedenimden ayrılmış gibi olanları üçüncü boyuttan izliyordum. Mutfak boş olduğu için tepsiyi masanın üstüne bıraktığımın bile tam farkında değildim. Annem olarak bildiği kadın, Ayperi Karayağız üvey olabilirdi... Bu ihtimal somut bir şey olsaydı eğer göğüs kafesime saplanan közlenmiş bir demir parçası olurdu. Elimi göğsüme yerleştirip ovarken nefes almaya çalıştım. Birbirine dolanan ayaklarımla mutfaktan çıktığımda evin alt katına inen merdivenlere yöneldim. Yalnız kalmak istiyordum, duyduklarımı sindirmem için bu şarttı. Aşağı inince spor odasının kapısını açıp kendimi içeri attım. Kapıyı kapattıktan sonra duvarın kenarına çöktüm. Bacaklarımı gövdeme çekip kollarımı etrafına sıkıca doladım. Bunu yapmasam sanki parçalara ayrılacaktım... tıpkı ruhum gibi.

Gözlerimi sıkıca yumarken ağlamayacak kadar donmuş bir vaziyetteydim. Duyduğum şey, bir ihtimal dahi olsa, göğsümde bir kıyamet koparmıştı. Çünkü bir yanım bu ihtimale sevinmiş ve sıkıca sarılmıştı. Diğer yanım şaşkın ve hayal kırıklığına bulanmıştı. Birbirine

zıt olan bu duyguları içime hapsetmek beni yaralıyordu. Zihnim yanıyordu en çok ruhum acıyordu. Hafifçe sallanırken annemi düşündüm.

Annen, babam hayattayken daha iyi bir kadındı. Hiçbir zaman bana pek düşkün olmamıştı ama babamı çok sevdiğini hatırlıyordum. Babam öldükten sonra ise bambaşka bir kadın haline gelmiş ve kızına bile tahammül edemez olmuştu. Bunu, ani kayıptan ötürü yaşadığı bir şok olarak düşünmüştüm ama şimdi duyduklarım... Eksik bir şeyleri tamamlıyor görmek istemediğim şeyleri önüme seriyordu. Bu gerçeklerden daha ne kadar kaçacaktım?

"Ah anne," diye fısıldadım. Sesim, yaşanan duygular tarafından sarmalandığı için kısık ve boğuktu. Annemle yaşadığım son an gözlerinin önüne gelince irkildim. Cemil araya girmese ne olacaktı? Midem kaynamaya başladığında hasta gibi hissediyordum.

Alnımı diz kapağıma vururken "Neden?" diye fısıldadım.

Yaşananlar tarafından ezilirken bağıra çağıra sustum. İçime içime akan gözyaşları eşliğinde alnımı bir kez daha vurdum. "Niye baba, niye?"

Babam bana nasıl yalan söyler, böyle bir şeyi nasıl gizlerdi! Aklım almıyordu, bir yerde bazı şeyleri daha net anlasam da yaşananları aklım almıyordu. Kırk düğüm atılmış bir halat gibi olan düşüncelerim başıma keskin bir ağrı sapladı. Kendimi çok savunmasız hissediyordum... Duyduklarım, bir fırtına gibi her şeyi kasıp kavurmuştu ve ani yakalandığım bu fırtına da savunmasız kalmış bir şekilde oradan oraya savruluyordum.

Belki dakikalar belki saatler boyunca orada durup düşündüm. Yargıladım, öfkelendim, anlam veremedim, mutlu oldum... Beni öldürmek isteyen kişinin öz annem olmama ihtimali mutlu etmişti. Bir yerden sonra uyuya kaldığımda aklım ve kalbim, birbirine dolanmış bir ip gibi karmakarışıktı.

Omzuma dokunan bir el, huzursuz uykumdan uyandırdığında başımı kaldırıp şaşkınca elin sahibine baktım ve yüreğimi yerinden söken adamla göz göze geldim. Gözlerine baktığımda ilk istediğim şey ağlamaktı.

Ama öyle yorgun ve bitkin hissediyordum ki ağlamaya bile gücüm kalmamıştı. Bütün enerjim saatler öncesinde bir vakum tarafından emilmiş gibiydi.

Oğuz endişeyle "Saatlerdir seni arıyoruz," dediğinde sesinden bastırdığı bir öfke vardı.

Önümde diz çöktüğü için yüz yüze bakıyorduk. Endişesini korkusunu görüyordum ama ağzımı açıp tek kelime edemedim. Sadece durdum ve hüzünlü bakan gözlerimle baktım.

Oğuz'un gür kaşları iyice çatılırken "Neden haber vermeden buraya geldin?" dedi. Cevap almadığı her an, sesi tıpkı ifadesi gibi sertleşiyordu.

"Her yerde seni aradık." Başımı yana doğru eğdim ve kuruyan dudaklarımı araladı.

"Bana ne zaman söyleyecektin?"

Sesimde duygusuz bir ton vardı. Oğuz'un gözleri kısılırken temkinli bir şekilde "Neden bahsediyorsun?" diye sordu. Gözlerimi yumup yorgun bir nefes aldım.

"Seni duydum, Vural ile konuştuğun zaman."

Sözlerim ortamdaki havayı saniyeler içinde ağırlaştırmıştı. "Annemin," deyip sertçe yutkunduktan sonra acı sıçrayan gözlerimi açtım.

"Üvey olduğunu ne zaman söyleyecektin?" dediğimde sesim çatlayıp sonlara doğru kısıldı.

Yorum ve vote çok olursa bölüm gelecektir.

instagram: umrantn

Anlık alıntılar paylaştığım Twitter hesabım: umrantann

Nasılsınız bakalım?

Süveyda'nın annesinin üvey olmasına siz de şaşırdınız mı?

Sizce Süveyda'nın Oğuz'a tepkisi ne olacak?

Zeynep ve Vural'ın hikayesini merak ediyorsanız sizi Seher Yeli- Sürgün kitabıma alayım :) Profilimde bulabilirsiniz.

Esen kalın♡

BÖLÜM 24: GERÇEĞİN İZLERİ

Keyifli okumalar ve Hayırlı bayramlar dilerim ❤
#İkiye On Kala Kendimi Sende Buldum
Mavi Gri Kır Çiçeğim
Düşlersokağı bir yeni gönderi
Kaderini çizerken cetvel kullanamazsın
Ruhi Mücerret, Murat Menteş
⛓

Duyduklarımdan ötürü dağılmış bir haldeydim. Yüreğimi kavrayan bir el vardı ve her an tutuşunu sıkılaştırıyordu. Oğuz tuttuğu nefesini aralık dudaklarından verdikten sonra sessizce yanıma çöktü. Bir bacağını ileri uzatıp diğer bacağını katlayarak kendine doğru çekti. Dirseğini, bacağının üstüne koyduktan sonra üstündeki yeşil gömleğin rengini alan gözleri, gözlerimi buldu.

"Dün akşam Cemil şerefsizi ile konuştum."

O isim, varlığını unutmak istediğim ama bir türlü başaramadığım canavarları, saklandığı yerden çıkardı. Tenim iyice solarken "Devam et," dedim.

"Birtakım imalarda bulundu."

"Annen ve senin hiç benzemediğinizden bahsetti. Sonra-" deyip kısa bir an sustu. Nasıl söyleyeceğini bilmiyor gibiydi ve bu beni daha çok meraklandırdığı için "Sonra?" diyerek üsteledim.

Her şeyi bir an önce duymak istiyordum.

Burnundan derin bir nefes alırken yüzünü buruşturdu. "Annenin sana bakmaya bile tahammül edemediğini söyledi."

Yüreğimdeki eller şimdi soluk boruma dolanmıştı. Acımasızca sıkarken "Neden?" diye fısıldadım.

"Hatırlattığı kişi yüzündenmiş."

Gözlerimi yumduğumda acıyla "Peki o kişi kim?" dedim. Cevabını bildiğim bir soruydu ama bilmek yetmiyordu. Duymaya ihtiyacım

vardı...

Oğuz'in eli, solgun yüzümü bulduğunda, tepkisiz kalmaya devam ettim. Yanağıma kırılmamdan korkan bir cam parçasıymış gibi yavaşça ve nazikçe dokunuyordu. Ama o cam, parçalara ayrılalı çok oluyordu. Dağılan kısımları ise en çok kendime saplanıyor, kalbimde ağır yaralar açıyordu.

"Öz annen."

Kaçtığım gerçekle yüzleşirken gözlerimi açtım. Ciğerlerimdeki nefes bir kerede boşalmıştı. Kısık çıkan sesimle konuşmaya çalıştım.

"Sence bu gerçek mi?"

Oğuz belirsizliğin verdiği kafa karışıklığıyla başını iki yana doğru salladı. "Bilmiyorum yavrum ama öğreneceğim."

Eli, yavaşça enseme doğru kaydı. Beni kendine doğru çekince alınlarımız birbirine değdi. Dokunuşu, yaşadığım tüm acılardan soyutluyordu.

"İnan bana öğreneceğim."

Titrek bir sesle "Ben ne hissedeceğimi bilmiyorum," diye itiraf ettim.

Yüzüm yaşadığım acıyla buruşurken dişlerimi birbirine kenetledim. "Buna sevinmeli miyim? Beni öldürmek isteyen kişinin," deyip kısa bir an sustum. "Öz annem olmamasına sevinmeli miyim?"

Oğuz'un bedeni gerildi. İkimiz de ne diyeceğimizi bilmiyor gibiydik. Yavaşça geri çekilip gözlerine baktığımda ailesini yeni kaybeden, kimsesiz kalmış küçük bir kız çocuğu gibi hissediyordum. Yaralı, kimsesiz ve kaybolmuş...

"Gerçeği ne zaman öğrenebiliriz?"

Oğuz ellerini başının iki yanına yasladı. "En yakın zamanda öğrenmek için elimden geleni yapacağım."

"Anladım," dediğimde Oğuz, beni kendine doğru çekti. Titreyen bedenini göğsüne yaslayıp dudaklarını, saçlarımın arasına yasladı. Derin bir nefes alırken "Keşke," deyip derin bir nefes aldı. "Elimde olsa da acı sinen kalbini iyileştirebilsem," diye fısıldadı. "Yaşadığın kötü anıları sana unutturabilsem."

Boğazımdaki düğüm konuşmamı engellerken sessiz kalıp göğsüne iyice sokuldum. Gözlerimi yumduktan sonra "Oğuz," diye fısıldadım.

"Söyle meleğim."

"Ben, kalbime engel olamıyorum," diye küçük bir itirafta bulundum. "Seni o kadar çok seviyor ki onu durduramıyordum."

Oğuz, kısık sesle gülmeye başladı. Sıcacık bir sesti bu ve buz tutan kanımı, saatler sonunda ısıtmayı başarmıştı.

"O kadar masum ve tatlısın ki seni yesem keşke."

Elini çeneme yaslayıp yüzümü, yüzüne doğru kaldırdı. Eğilip dudaklarını, aralık dudaklarıma yaslayıp gözlerini kapadı. Beni derinden öperken hissettiği tüm aşkı bu öpücüğe yansıtmıştı. Yavaş bir ritimle dudaklarıma sahip olurken "Engel olma. Bak ben de olamıyorum."

Yoğun bakan gözlerini açıp devam etti. "Kocaman adam, karşında ne hâle geldi görmüyor musun?"

Yanağımı okşarken başını hafifçe yana eğdi. "Ufak bir gülümsemen, küçük bir sözün karşısında kendimi kaybediyorum."

Sözleri üzerine dudaklarımda ufak bir gülümseme oluştu. "Ağzınız iyi laf yapıyor Oğuz Bey."

Oğuz bıyık altından güldü.

"Senin yüzünden," deyip iç çekti. "Bu yanımı siz ortaya çıkartıyorsunuz küçük hanım."

Oğuz ile olunca kalbimdeki ağırlık azalmıştı. Bana iyi geliyordu. Alt dudağımı dişlerimin arasına alıp hafifçe çekiştirdiğimde aşkım gözlerimden taşıyordu.

Oğuz ciddi bir sesle konuşmaya devam etti. "Her şeyi beraber atlatacağız."

"Umarım," diye fısıldadım. Ona güveniyordum, aynı zamanda seviyordum. Kalbi Oğuz'a, güneşin aya tutulduğu gibi tutulmuştu.

****

Sıcak su teminden kayıp giderken siyah granit zeminde bacaklarımı kendime doğru çekmiş öylece oturuyordum. Su beni rahatlattığı için birkaç dakikadır bu pozisyondaydım. Keşke bedenim gibi zihnim de böyle kolay rahatlasaydı... Oğuz ve Vural'ın konuşmalarını duymamın üstünden, iki koca gün geçmişti ama tam olarak kendimi toplamayı başaramamıştım. Sürekli ya uyuyor ya da kitap okuyordum. Düşünmemek için her şeyi yapsam da bazı anlarda düşüncelerim, hakimiyeti ele geçirip zihnimde dört nala koşturuyordu. Yorucuydu...

Gözlerimi kapatıp başımı duvara yasladığımda geçmişte yaşanan bir anı zihnime süzüldü.

"Resmin güzel oluyor."

Burnumu kırıştırıp babama baktığımda sıcak bakan gözleriyle karşılaştım. "Bence olmuyor, bu konuda çok yeteneksizim," deyip dudaklarımı sarkıttım.

Babam hafifçe gülünce gözleri kısıldı. Güldüğü zamanlarda babama daha çok benziyordum. Elini uzatıp saçlarımı okşadı. "Abartıyorsun bence."

O sırada annem yanımıza geldiğinde ona döndüm. "Anne, sence neye benziyor?" diye sordum. Sarı saçlarını geriye doğru atarken eğilip öylesine resmi inceledi.

Annem beni severdi ama genelde mesafeli biriydi. Babamın aksine daha soğuk ve sert yapılıydı. Açıkçası annemden her zaman biraz çekinmişimdir.

"Pek anlayamadım."

Babama bakıp "Ben demiştim," dedim.

Babam tekrar güldüğünde bakışlarında dalgın bir ifade vardı. "Annene hiç çekmemişsin." Bu cümle ardından babamın gülüşü solarken annem öfkeyle soludu. Ortamda rahatsız edici bir sessizlik hâkim olurken ikisi de donmuş gibiydi.

Şaşkınca "Anne, sen resim mi çiziyorsun?" diye sordum.

Annem buz gibi bir ifadeyle yüzüme baktı. Pek gözlerime bakmazdı ama bu defa uzun uzun baktı. "Baban biriyle karıştırdı sanırım, ben de pek resim çizemem," dedi.

Resme geri dönerken annemin gözlerime bakmasına şaşırdığım için yaptığı açıklamayı da pek dinlememiştim. Mutfağa gittiğinde babam asık bir suratla yanıma oturdu. "Annem ilk defa gözlerime bu kadar uzun baktı," dediğimde sesim dalgındı.

Babam şaşkınlıkla "O da ne demek?" diye sordu. Omuz silktim. "Bilmem, gözlerimin rengini sevmiyor sanırım. O yüzden pek bakmıyor."

Babam birkaç saniye sessiz kaldığında önümdeki resmi tamamlamaya devam ediyordum. Babam boğazını temizlerken "Sana öyle gelmiş olmalı," dedi.

Yaşıma rağmen her zaman olgun bir kişiliğim vardı. Kısaca "Sanmıyorum," diye cevap verdim. Babam, kolunu omzuma atıp küçük bedenimi kendine doğru çektiğinde "Sen bu ara fazla mı hassassın güzel kızım?" dedi ve beni gıdıklamaya başladı.

Bu olayı, dokuz yaşlarındayken yaşamıştım. O gün anlam veremediğim cümleler ve ancak şu an fark ettiğim şeyler, kayıp yapboz

parçaları gibi yerine oturuyor, yıllardır eksik olan resmi nihayet tamamlıyordu. Başımı yavaşça duvara vurdum. Ne kadar da aptaldım! Nasıl her şeyi bu derece görmezden gelmiş ve beni sevmeyen kadına, sıkıca sarılmıştım! Sırf annem Cemil tarafından zarar görmesin diye evde kalarak o iğrenç herife tahammül etmek zorunda kalmıştı.

Sıkıntıyla oflarken Oğuz aklıma geldi ve içimdeki sıkıntı katlanarak çoğaldı. Oğuz ve Vural da dün akşam saatlerinde evden ayrılmışlardı. Bu akşamki yemeğe geleceklerini söyledikleri için gözüm kapıdaydı. Ama öğleden sonra olmasına rağmen henüz gelen yoktu. Ayağa kalkıp saçlarımı yıkadıktan sonra duştan çıktım. Suyun altında kalmaktan parmaklarım buruşmuştu. Bedenime havluyu sararken kıyafetlerimi almadığımı fark edip alnıma hafifçe vurdum. O kadar dalgındım ki şaşırmadım bile. Evde Zeynep ve Fatma abla haricinde kimse olmamasına rağmen kapıyı açıp başımı dışarı çıkarttım. Koridorun boş olduğunu görünce hızlı adımlarla odama girip kapıyı kapattım. Fakat odada yalnız değildim. Pencerenin kenarında dikilen Oğuz, bana doğru dönünce ikimizin de gözleri irileşti. Sırtımı kapıya doğru yaslarken havluyu daha sıkı kavradım.

Şaşkınca "Oğuz?" dediğimde gözleri, ıslak saçlarımdan başlayarak yavaşça aşağı doğru inmeye başladı. Havlu uzuvlarımda bittiği için bacaklarımın büyük kısmı açıktaydı, gözleri uzun bacaklarıma kaydı. Beni yavaşça inceleyen gözleri, tekrar yukarı çıktı. Gözlerindeki sıcaklık tenimi alazlandırırken bakışları boynuma takıldı. Boynumdan gerdanıma doğru akan su tanesi, kıvrılarak aşağı indi ve göğüslerimin arasına dalarak kaybolduğunda, Oğuz sertçe yutkundu.

Gözleri öyle koyu olmuştu ki yeşilleri yutup kahverengiye dönmüştü. Aramızdaki mesafeye rağmen ortamı saran sıcaklık, etrafımızı kuşatıyordu. Oğuz bana doğru yürürken elini sıkıntıyla saçlarının arasına geçirdi. "Ben çıkayım," dediğinde sesi boğuk ve kalındı. Sesimi kaybettiğim için başımla onaylarken kapının önünde dikilmeye devam ediyordum. Tam önümde durunca başını kaldırıp yüzüme baktığında tuttuğu nefesi, dudaklarından dışarı serbest bıraktı.

Aniden elini uzatıp belime yerleştirince ürperdim. Oğuz titreyen bedenimi kendine doğru çekerken gözlerini kapattı. Başını, yavaşça eğip kokumdan derin bir nefes içine çekti.
Benim de gözlerim kapanırken parmak uçlarımda yükseldim. Oğuz'un sıcaklığını hissedince alt dudağımı dişlerimin arasına alıp çiğnedim.

Kalbimin gümbürtüsü öyle şiddetliydi ki duymasından korktum. Dudaklarını şakağıma yaslayıp "Aklımı," diye fısıldadı ve biraz daha eğildi. Dudakları yanağımdan boynuma doğru kaydığında sertçe yutkundum. O an sanki batan güneş kalbimin içindeydi ve Oğuz, göğsümdeki tuvale, rengarenk boyalar katıyordu.

Boynumu öperken "Başımdan alıyorsun meleğim," dedi.

Dudakları biraz daha aşağı kayınca yasak hislerin kuşatması altına alındım. Burnunun ucunu nemli yumuşak teminde gezdirdikten sonra göğsümün üst kısmındaki yüksekliğe, sıcak dudaklarını gömdü. Bacaklarım pelte kıvamını alırken bedenimdeki titreme artıyordu. Göğüslerimde oluşan sızı, kasıklarıma kadar usulca indiğinde ürperdim. Bacaklarım kasılırken göğsüm hızla inip kalkmaya başladı. O yavaşça geri çekildiğinde odaksız bakan gözlerimi açtım. Oğuz iç çekti.

"Biz birazdan çıkacağız, yemeğin olduğu yere ayrı ayrı gideceğimizi söylemek için gelmiştim," dediğinde bıyık altından güldü.

"Bu defa da ben seni bastım."

Kıpkırmızı kesilirken "O yanlışlıkla olmuştu," dedim. Oğuz'un gülümsemesi büyürken ıslak saçlarımı, omzumdan geriye doğru attı. Gözlerime aşkla bakarken "Bu da yanlışlıkla oldu," dedi.

Eğilip aralık dudaklarıma sıkı bir öpücük bıraktı.
Karşılık vermeme izin vermeden geri çekildiğinde dudaklarımı büktüm. Ardından beni serbest bırakıp boğazını temizledi.

"Çıksam iyi olacak yoksa kendimi tutamayacağım," deyip susunca yana çekildim.

Oğuz kapıdan çıkıp gittiğinde yatağa doğru yürüdüm ve bacaklarım beni daha fazla taşıyamadığı için çuval gibi yatağa çöktüm. Derin bir nefes alırken yatağa uzanıp boş bakan gözlerle tavana baktım. Saçlarım yatağa dağılmış üstümdeki havlu yukarı sıyrılmıştı. Kışın ortasında duştan çıkmış çıplak olmama rağmen tenim alev alevdi. Başımı iki yana doğru sallarken bedenime dolan beklentiyi bastırıp doğruldum.

Siyah iç çamaşırımı giydikten sonra sabah seçtiğim kadife rengindeki bordo elbiseyi elime aldım. Elbiseyi başımdan aşağı geçirip aynanın karşısına geçip düzeltmeye başladım. Elbise uzun kolluydu ve önümdeki v yaka şeklindeki dekoltesi son derece derindi. Neredeyse

midemin üstünde bitiyordu ve boyu dizlerimin hemen hemen bir karış üstündeydi.

Güzel ve cesur bir elbiseydi. Başta giyip giymemek de kararsız kalsam da sonunda giymeye karar vermiştim. Bu gece güzel olmak istiyordum ve Oğuz'un beni beğenmesini...

Yüzümdeki küçük gülümsemeyle makyaj masasına geçtim. Saçlarımı taradıktan sonra kurumaya bırakıp makyajımı yapmaya başladım. Siyah dumanlı bir makyaj yaptığım için bal rengi gözlerim ön plana çıkmıştı. Normalden daha uzun sürede oyalanarak yaptığım makyaj ardından elbise ile aynı renk olan bordo mat ruju dudaklarıma yedirdim. Görüntüm beni memnun ederken belime kadar uzanan saçlarımdaki dalgaları, maşa yardımıyla belirginleştirmeye başladım. Gür saçlarım parlak ve güzel görünüyordu. Son olarak dolaptan siyah süet, uzun çizmeleri çıkardım. Topuklu çizme, dizlerimin üstüne kadar geldiği için bacak dekoltesini aza indirmişti.

Odadan çıkmadan önce aynaya baktım, farklı görünüyordum. Daha cüretkâr bir kadın vardı karşımda. Bana yabancı bir kadındı ve Oğuz ile beraber hayatıma girmişti. Ufak bir nefes alırken masanın üstündeki kolyeyi alıp boynuma taktım. Vanilya özlü parfümü sıktıktan sonra odadan çıktım. Aslında bu gece Fatma ablanın doğum günüydü. Ona sürpriz yapacaktık. Kürşat, Fatma ablayı alışveriş bahanesiyle evden uzaklaştırmış hepimiz toplandıktan sonra gideceğimiz mekâna getirecekti. Aşağı indiğimde Zeynep'in salondaki kanepede oturduğunu gördüm. Adım seslerimi duyan Zeynep, bana doğru döndü.

Gözleri beğeniyle beni izlerken ayağa kalktı ve "Oo, çok güzel olmuşsun," dediğinde, gülümsedim. Zeynep'in üstünde beyaz renk degaje yaka bir elbise vardı. Dizlerinin hemen üstünde biten ip askılı elbise, esmer tenine çok yakışmıştı. Saçlarını düzleştirmiş yüzüne de güzel bir makyaj yapmıştı.

"Sen de çok güzel görünüyorsun."

Zeynep utangaç bir şekilde gülümsedi. "Teşekkür ederim," dediğinde bakışları telefonuna kaydı.

"Birazdan çıkmamız lazım."

"Tamam," dediğimde Zeynep'in bakışları mutfağa kaydı. "Ceyda?" diye seslendiğinde odada fazla vakit geçirdiğimi anladım.

Eser'in sevgilisi, yukarıdayken gelmiş olmalıydı. İnce tatlı bir ses "Geliyorum," dediğinde odanın camına doğru ilerledim.

Kar yağışı durmuş olsa da ara ara yağan yağmurlar yüzünden yerler ıslaktı. Dışarıda görünürde kimse olmasa da evin etrafında gizlenen adamların olduğunu artık öğrenmiştim. Bu Oğuz olmadığı zamanlarda içimdeki endişeyi azaltan bir ayrıntıydı. Ev korunaklı ve güvenliydi.

Topuk sesleri duyunca bakışlarımı yana çevirdim ve Eser'in sevgilisi Ceyda'yı gördüm. En az bir yetmiş beş boyunda duran beyaz tenli, omuzlarının aşağısında biten siyah düz saçlı genç bir kızdı. Üstünde yeşil mini bir elbise vardı. Bu elbise, bacaklarını daha uzun gösteriyordu. Dudakları ince olsa da biçimliydi, gözleri çekik elmacık kemikleri çıkıktı. Güzel ve çekici bir kızdı. Bakışları beni bulunca dikkatle incelemeye başladı. Sağ kaşı havalanırken yüzünde nedense mutsuz bir ifade vardı.

"Yeni kız sensin sanırım."

Başımla onaylarken ona doğru yürüdüm. Gözlerinin içine bakarken dik durdum. Boyumu uzun gösteren çizmelerime minnet duyarken elimi uzattım. "Süveyda."

Elime kısaca tutup soğuk bir sesle "Ceyda," diye cevap verdi.

Ardından Zeynep'e doğru döndü "Ne zaman çıkıyoruz?" dedi.

Ceyda hakkında ne düşüneceğimi kestirememiştim ama pek de sıcakkanlı bir kız olmadığı belliydi. Sanki bu evde olmamdan rahatsız oluyor gibiydi. Bu durum garip gelse de umursamamaya çalıştım. Bu gece canımı sıkacak şeyler istemiyordum. Biraz gevşemek ve sevdiğim insanlarla güzel vakit geçirmek istiyordum. Portmantodan geçen gün Zeynep ile alışverişteyken aldığım, siyah dizlerimin üstünde biten kaşeyi giydikten sonra birlikte evden çıktık. Kapıda siyah bir araba bizi bekliyordu. Ceyda sürücü koltuğuna geçince bilerek arka koltuğa geçtim. Tanımadığım insanların yanında kendimi gergin hissettiğim için uzak durmaya karar vermiştim. Zeynep de ön tarafa geçince Ceyda arabayı çalıştırdı. Başımı cama yaslayıp dışarıyı izlemeye başladım fakat karanlık olduğu için etrafı pek de göremiyordum.

"Bayağıdır ortada yoksun?"

Zeynep'in sorusunu duyunca bakışlarım onlara kaydı.

Ceyda omuz silkti. "Evet, okul fazla yoğun."

Zeynep ile konuşurken bile soğuk duruyordu. Anlaşılan derdi sadece benimle değildi. Çantamdan telefonunu çıkarınca Nazlı'dan mesaj

geldiğini gördüm. Fotoğraf yollamıştı. Hevesle mesaja tıklayınca Nazlı'nın aynadan kendini çekip attığı fotoğrafla karşılaştım. Eli belirginleşen karnının üstündeydi.

Nazlı: İyice tosbağaya dönüşüyorum.
Süveyda: Hiç de bile.
Hâlâ çok güzelsin.
Nazlı: Güzel ama şişko diyecektin sanırım :(
Süveyda: Sadece güzel diyecektim.
Keşke yanında olsaydım.

İç çekmekten alıkoyamadım kendimi. Nazlı'nın bu günlerinde yanında olmayı çok isterdim. Kafeye de yeni bir çalışan almışlardı ve bu beni üzmüştü. Orayı o kadar çok sahiplendiğimin farkında bile değildim.

Nazlı: Keşke...
Yerin o kadar belli ki
Ayrıca yeni çalışan hiç senin gibi değil. Tüm gün telefonuyla uğraşıyor.
Süveyda: Kötü olmuş :(
Nazlı: Geri gelsene...

Olumlu cevap vermemek için kendimi zor tuttum. Hâlâ peşimdeki adam yakalanamamıştı bu yüzden bir şey demek için erkendi. Sadece keşke yazıp telefonu çantama attım. Burayı seviyor olsam da Nazlı ve Barış'ı çok özlemiştim. Özlemle iç çekerken başımı tekrar cama yasladım, yaklaşık yirmi dakikanın ardından araba durmuştu. Zeynep ve Ceyda ile beraber toplanacağımız mekâna girdiğimizde loş ışıklı bir yerle karşılaştım. Pek kalabalık olmayan mekânın cam kenarı bizim için ayrılmıştı. Oğuz, Eser, Vural ve daha önce görmediğim bir adam masada oturuyordu. .

"Akif de buradaymış."

Zeynep'in tatsız sesini duyunca ona doğru döndüm. "O kim?"

Zeynep iç geçirirken çenesiyle adamı gösterdi. Saçları koyu kahverengi olan adam uzun yapılı biriydi. Saçları yukarı doğru taranmış sakalsız çenesi sivriydi. "Akif, uzun zamandır ortada yoktu, dönmüş sanırım."

Bakışlarımı adamdan ayırıp Zeynep'e çevirdiğimde asık yüzüyle karşılaştım. Kimseye böyle bakmadığı için bu durumu garipsemiştim. "Sanki ondan hoşlanmıyor gibisin."

Omuz silktiğinde düşünceli bakışlarını bana çevirip cevap verdi. "Garip biri ve bence Oğuz'un yerinde gözü var."

İşte bunu duymayı hiç beklemiyordum. Konuşacağım sırada Oğuz arkasını döndü ve bizi gördü. Yüzünde gizemli bir gülümseme belirirken ayağa kalkıp bize doğru yürümeye başladı. Eser de ayaklanırken Oğuz'a doğru yürüdüm ve ortada buluştuk.

"Hanımlar, hoş geldiniz," diyen Oğuz'un sıcak gözleri, üstümde asılı kalmıştı. Öyle derin bakıyordu ki bir an konuşmadım. Aklım birkaç saat önce yaşananlara gidince yüzümde tatlı bir kızarıklık belirdi. Bu kızarıklığı fark eden Oğuz'un gözlerindeki ifade koyulaşırken "Hoş bulduk," deyip üstümdekini çıkardım. Oğuz giydiğim elbiseyi görünce gözleri irileşti. Yanıma gelen çalışana elimdeki kaşeyi verip masum bir ifadeyle ona baktım.

Sıkıntılı bir nefes alırken gözleri, bacaklarım ve göğüs dekoltem arasında gidip geliyordu. Elini belime dolayıp beni yanına çekti. Şakağımı öperken kulağıma eğilip hırıltılı bir sesle konuştu. "Çok güzelsin Süveyda. Rüya olacak kadar güzel..."

Kalp atışlarım hızlanmış göğüs kafesimi şiddetle dövüyordu.

"Bu akıl almaz güzelliğin karşısında kafayı yiyeceğim. Seni şu an eve götürüp odama kilitlemek istiyorum," dediğinde şaşkınca ona baktım. "Bunu yapmazsın."

Yüzüme doğru eğildi. "İnan bana yapmak üzereyim."

Bakışlarım Oğuz'un bedeninde gezindi. Üstünde siyah bir gömlek ve aynı renk kot vardı. Saçları hafif dağınık duruyordu. Son derece yakışıklı görünüyordu, her zamanki gibi. Hayranlık dolu bakışlarımla iç geçirdim.

"Siz de fena olmamışsınız Oğuz Bey," dediğimde kaşlarını çattı.

"Bana bey demenden nefret ettiğimi daha önce söylemiş miydim?"

Tepkisi karşısında kıkırdarken başımı iki yana doğru salladım.

"Çok güzel olmuşsunuz."

Eser'in neşeli sözleri üzerine Zeynep ve Süveyda ona doğru döndük. Gülen gözlerle bize bakıyordu. Teşekkür ettiğimizde Ceyda'nın yüzünün iyice asıldığını fark edince şaşırdım. Eser bu durumu fark ettiyse bile görmezden geldi. Masaya doğru ilerlediğimizde karşılıklı oturan Vural ve Akif ayağa kalktı.

Akif elini uzatıp çapkın bir gülümsemeyle konuşmaya başladı. "Daha önce seninle tanışmadık Süveyda, ben Akif."

Resmi bir ifadeyle kısaca elini tuttum. "Memnun oldum Akif Bey."

Adamın kaşları çatıldı. "Beyi çıkar lütfen."

Gülümsemekle yetindiğimde Akif bu defa Zeynep'e döndü. Bakışları onun bedeninde gezinirken yüzündeki ifade anında değişti. Daha ciddi daha yoğun bir şekilde bakıyordu.

"Çok güzel olmuşsun Zeynep."

Zeynep ufak bir gülümsemeyle "Teşekkür ederim," dedikten sonra gözlerini kaçırıp Vural'ın yanındaki boş yere oturdu.

Bu yaptığı Akif'in öfkelenmesine neden olduğu bariz bir şekilde belliydi. Bakışlarımı Vural'a çevirdiğimde adamın sakin ve kendinden emin bir şekilde oturduğunu gördüm. Zeynep'in nasıl göründüğü hakkında herhangi bir yorum yapmadığı gibi yanına oturmuş olmasına da tepki vermedi. Yüzü o kadar ifadesizdi ki onu okumak imkânsızdı. Hepimiz masaya geçtiğimizde Oğuz, Kürşat'ı aradı.

"İki dakikaya burada olurlarmış."

Garsonu çağırıp pastayı hazırlamasını söyledikten sonra tekrar ayaklandım. Kürşat ve Fatma abla da tam o sırada içeri girdi. Garson iki katlı büyük pastayı getirdiğinde hep bir ağızdan "İyi ki doğdun," dediğimizde Fatma ablanın yüzündeki şaşkınlık görülmeye değerdi. Herkes büyük bir sevgiyle bakıyordu ona. Üstlerinde emeğinin olduğu çok belliydi. Kadın yaşlı gözlerle hepimize teker teker sarıldı.

"Ben de bayram değil seyran değil nereden çıktı bu yemek aşkı diye düşünüyordum. Hiç akıl kalmamış bende," diye yakındığında gülmeye başladık.

Yerlerimize geçtiğimizde masanın baş köşesinde Oğuz, hemen yanında ben oturuyordum. Oğuz'un diğer tarafında Fatma abla, Kürşat ve Akif vardı. Benim yanımmda da Zeynep, Vural, yanında Eser ve Ceyda oturmuştu. Yemeğe başladığımızda sıcak ve samimi bir ortam vardı. Sadece Ceyda ve Akif asık suratlarıyla pek konuşmuyordu.

Şarabımdan bir yudum alacağım sırada Oğuz elimi tuttu. "Önce bir şeyler ye güzelim."

Tabağımdaki etten bir parça kesip ağzıma attım. "Şimdi?"

Oğuz gülümsedi "İçebilirsin," dediğinde bakışları beni takip ediyordu. Kadehimi alıp dudaklarıma yasladım. Bir yudum alıp yavaşça yuttuğumda dudaklarım ıslanmıştı. Oğuz keskin bir nefes

alırken dişlerinin arasından "Beni mahvediyorsun," dedi. Cilveli bir şekilde gülümsedim. "Öyle mi?"

Oğuz iç geçirdiğinde elini bacağımın üstüne yerleştirdi. Sıcacık olan avucu temine deyince ürperdim. "Elbiseni yakmak istiyorum."

Hafifçe bana doğru eğildi. "Ya da parçalayarak üstünden çıkarmak," dediğinde, nefes alışverişim hızlanmıştı. Adamın ses tonu bile yeterince kışkırtıyorken üstüne bir de dokunuşu... Aklımı başımdan alıyordu. Kadehi daha sıkı kavradığımda bacaklarımı arasında atan nabzı durdurmak için birbirine bastırdım. Parmak uçlarımdan temine akın eden lavı, hissetmemeye çalıştım ama boşa bir çabaydı.

Bunu fark eden Oğuz'un gözleri iyice koyulaşırken "Şu an, ikinci seçenek daha baskın," diye fısıldadı.

Gözlerimi kırpıştırırken bacağımdaki eli hafifçe yukarı tırmandı. Elbisemin altına kaydığında hafifçe irkildim.

Uyaran bir tonla "Oğuz," dediğimde sesim boğuk ve titrekti.

Bedenimdeki değişimi fark eden Oğuz'un dudaklarında, serseri bir gülümseme belirdi. "Söyle bebeğim."

Uzun parmakları, iç çamaşırımın kenarındaki ince ipe dokununca gözlerim irileşti. Kısık bir sesle "Dur," dediğimde gözlerim ve alev alev yanan bedenim, tam tersini söylüyordu.

"Emin misin?"

Oğuz iç çamaşırımın ipini hafifçe çektiğinde geri çekilmeye çalıştım. Bunu yapmak için bütün irademi kullanmak zorunda kalmıştım. Masadaki sesler kulağıma boğuk ve çok uzaktan geliyordu. Bir dokunuşu bir sözü, beni başka diyarlara sürüklemişti. O diyarda bizden başka kimse yoktu. Kasıklarımdaki sızı artarken "Lütfen," diye fısıldadım.

Oğuz'un eli kapalı bacaklarımın arasına doğru yol aldığında yanaklarım yanıyordu. Kadehi sıkı tutan parmak boğumlarım bembeyaz kesilmişti.

"Bu işler hep senin başının altından çıktı değil mi?"

Fatma ablanın sesi başımdan aşağı dökülen soğuk su etkisi yaratırken gözlerimi kırpıştırdım. Oğuz'un elini tutup itelemeye çalıştım. Oğuz boğazını temizleyip "Hepimizin fikriydi," deyip geçiştirdi. Elini hâlâ çekmemişti.

Ona doğru yanaşıp bacağımı çekerken "Bazen tam bir serseri oluyorsun," diye fısıldadım.

Bu sözler üzerine ufak bir kahkaha attığında herkes şaşkınca ona baktı. Oğuz umursamadan bana döndü.

"İlk defa böyle bir şeyle suçlanıyorum," dediğinde sesinde muzip bir ton vardı. Bezgince başımı iki yana doğru sallarken aramızdaki temas nihayet kesilmiş ve aklım başıma az da olsa gelmişti.

Bakışlarım Zeynep'e kaydığında mutsuz bir şekilde yemeğiyle ilgilendiğini gördüm. Ona doğru eğilip "İyi misin?" diye sorduğumda irkildi. Düşüncelerine öyle çok dalmıştı ki nerede olduğunu unutmuş gibiydi.

Başıyla onaylarken "İyiyim," dedi. Başka bir şey soracağım sırada Oğuz boğazını temizledi.

"Bu gece toplanmamızdaki diğer meseleyi konuşmamız gerekiyor."

Bu sözler üzerine tüm bakışlar onu buldu. Oğuz, bana bakmaktan kaçınarak konuşmaya devam etti.

"Vural ve Akif ile beraber büyük bir iş için evden ayrılacağız."

Korku, göğsümde hayat bulduğu için kalbim şiddetle gümbürdemeye başladı. Oğuz daha uzun bir süreyle yanımdan ayrılacaktı. Bunu istemiyordum! Özellikle nasıl bir işin içinde yer aldığını öğrendiğim için korkum iki katına çıkmış ve yüreğime keskin pençelerini geçirmişti. Susup kalırken bakışlarım kâğıt gibi beyazlayan Zeynep'e kaydı. O da korkuyordu, demek ki tehlikeli bir işti.

Dilim damağım kururken gözlerimi sevdiğim adama çevirdim. Ona bakınca bile içim kıpır kıpır oluyordu. Yüreğimi sızlatacak erkeksi bir güzelliği vardı. Kestane rengi dalgalı saçlarının bir kısmı beyaz tenine dökülmüştü. Kısa sakalları güzel yüzüne sert bir hava katıyordu. Elini boynuna yerleştirip hafifçe ovdu, anlaşılan o da gergindi. Çok sonra bakışları beni bulunca zaman bir an durdu.

"Ne kadar süre yoksunuz?"

Kısık sesim, yaşadığım endişeden ötürü titrekti. Oğuz sandalyeye geri otururken uzanıp elini yanağıma yasladı. Toplum içinde hiç bu kadar samimi olmamıştık. Başka bir zaman olsa utanır ve gerilirdim ama şu an gözüm, karşımdaki adam dışında kimseyi görmüyordu.

Güçlü bir sesle "Korkma," dedi.

Yumuşak dokunuşu elmacık kemiğimin üstünde kuş tüyü hafifliğinde geziniyordu. Sessiz kalmayı tercih ederken boğazımda atan

kalbim beni nefessiz bırakıyordu. Fonda güzel bir müzik çalarken Oğuz'un dolgun, uçuk pembe dudakları, hafifçe kıvrılınca yanaklarındaki gamzeler göründü. İç çektiğimde Oğuz ayağa kalktı.

Kimseyi umursamadan "Dans edelim," dedi. Elimi tuttuğunda sorgusuzca ayağa kalktım.

Şu an en çok istediğim şey, güçlü kolları arasında olmak kokusunu solumaktı. Ayağa kalktığımızda kollarını ince belime dolayıp göğsüne yasladı. Kolları arasında gevşerken Oğuz'un sıcaklığına sokuldum. Parfümünün sedir ağacı aroması, kendi kokusuyla karışmış ortaya mükemmel bir karışım çıkarmıştı. Gözlerimi kapatıp yüzümü boynuna yasladım ve kokusunu, teninden soludum.

"Gitmeni istemiyorum," diye fısıldadığımda kelimeler dudaklarımdan bağımsız bir şekilde dökülmüştü.

Oğuz'un beni saran kolları gerilirken daha sıkı sardı.

"Gitmek zorundayım."

Sesi keskin kelimeleri netti. Cümlesinin yarattığı sertliği yumuşatmak için dudaklarını saçlarıma yasladı.

"İşimi yapmam lazım."

Alt dudağımı hafifçe ısırdım.

"İyi olacak mısın?"

Bir eli belimden sırtıma doğru kayıp yavaşça okşadığında bu temas gergin bedenimi az da olsa gevşetti.

"Olacağım."

Yavaşça geri çekilip yüzüne baktığımda gözlerimde tuttuğum yaşların parıltısı vardı.

"Ne kadar bir süre yoksun?"

"On beş gün kadar."

Moralim iyice bozulurken dudaklarımı sarkıttım. Bu çok uzun bir süreydi... Elimde olsa onu hiç bırakmazdım ama buna hakkım yoktu. Onun bir düzeni ve devlete bağlı önemli bir işi vardı. Bunları bozamazdım. Ellerimi uzatıp yüzünün iki yanına yaslayıp gözlerinin içine baktım.

"Bana sağ salim geleceksin."

Hararetli bir şekilde söylediğim sözler üzerine Oğuz'un gözleri koyulaşırken sertçe yutkundu. Her daim kibar ve sessiz biriydim. Şimdi böyle sert bir şekilde konuşmam ikimizi de şaşırtmış gibiydi.

"Geleceğim."

Eğilip dudaklarını, alnıma yasladı. "Korkma, daima sana geri döneceğim," diye fısıldadığında tüm kalbimle, bunun gerçekleşmesi için dua ettim.

Müzik bittiğinde geri çekildik. "Ben lavaboya gideceğim."

Oğuz başıyla onayladığında arkamı dönüp yürümeye başladım. Köşeyi döndüğü sırada Vural'ın kolunu tutan Zeynep'i gördüm. Gözlerim irileşirken duvara sinip sessiz kaldım.

Zeynep çaresiz bir sesle "Vural," dedi.

"Bana söz verir misin?"

Vural ifadesiz yeşil gözleriyle Zeynep'in yüzüne bakıyordu. Kısaca "Ne için?" dediğinde Zeynep ona doğru bir adım attı. Aralarındaki mesafe iyice azalmıştı. Gözlerinin içine uzun uzun bakan Zeynep kısık bir sesle konuştu.

"Dikkatli olacağına söz ver."

İkisi arasında uzun bir sessizlik yaşanırken onları yalnız bırakmak için geri çekildim. Gizlice izlemesi çok yanlış bir hareketti. Tam arkamı döndüğüm sırada Vural'ın cevabını duydum. "Verememem."

Bir saat sonunda eve geçtiğimizde herkes sessiz ve keyifsizdi. Eser sevgilisinin evine gitmiş, Akif işlerinin olduğunu söyleyerek yanımızdan ayrılmıştı. Vural ile Oğuz çalışma odasına geçtiklerinde ben hariç herkes odasına çekilmişti. Zeynep'i merak ediyordum bu yüzden ilk onun yanına gitmeye karar verdim. Odasının bulunduğu kata çıkıp kapısını çaldım.

Boğuk bir ses "Gir," dediğinde yavaşça kapıyı açıp içeri girdim.

Zeynep yatağının üstünde duvar kenarına sinmiş sessizce ağlıyordu. Ona doğru hızla yürüdüğümde gördüğüm manzara karşısında kalbim sızladı. Yanına oturup elimi koluna yerleştirdim.

"İyi misin?"

Başını iki yana doğru salladı. Kollarımı omzuna dolayınca Zeynep başını göğsüme yasladı ve hıçkırarak ağladı. Saçlarını okşarken sessizce onu teselli etmeye çalıştım. Zeynep genelde metanetli bir kızdı. Duygularını içinde yaşayan biriydi, onu daha önce hiç bu kadar dağılmış bir halde görmemiştim. Bir süre boyunca ağlamaları devam etti. Bir ara doğrulduğunda komodine uzanıp ona peçete uzattım.

Yüzünü silerken cevabı bilmeme rağmen "Vural yüzünden mi?" diye sordum.

Başını aşağı yukarı doğru salladı.

"Onunla hiç konuştun mu?"

Sorum üzerine iç çekti. "İşe yaramıyor."

Uzanıp buz kesen ellerini tuttum.

"Belki de açık açık söylemelisin."

Zeynep sessiz kaldığında iç çektim, ne kadar kötü bir durum olduğunu tahmin bile edemiyordum. Zeynep elini alnına yaslayıp ovdu. Teni iyice solmuştu.

"İyi görünmüyorsun, ilaç ister misin?"

Kızaran gözlerini yüzüme çevirip kısık bir sesle cevap verdi. "İyi olur aslında."

Onun için bir şeyler yapma isteğiyle ayağa kalktım. Odadan çıkıp ilaç almak için odama girdim. Oğuz'un bana verdiği ağrı kesiciyi aldıktan sonra mutfağa inip bir bardak su doldurdum. Mutfaktan çıktığım sırada Vural da çalışma odasından çıkıyordu.

Yüz ifadesi sıkkın ve mutsuzdu. En az Zeynep kadar kötü görünüyordu. Aklıma bir fikir gelirken çok düşünmeden Vural'a doğru ilerledim. Vural başını kaldırınca göz göze geldik. Ufak bir gülümsemeyle "Merhaba," dedim.

Vural başıyla selam verdiğinde elimdeki suyu ve ilacı ona doğru uzattım. "Senden rica etsem bunları Zeynep'in odasına götürür müsün?"

Gür kaşları çatılırken "Neden?" diye sordu.

Endişeli bir ifadeyle cevap verdi. "Pek iyi değil."

Vural'ın yüzünde bir anlık beliren endişe gözümden kaçmadı. Haklı çıkmıştım işte o da Zeynep'i önemsiyordu ama nedense bir şey yapmıyordu. Neden?

"Sen neden götürmüyorsun?" dediğinde yine sert ifadesine bürünmüştü.

"Oğuz ile konuşmam gereken önemli bir konu var, annemle ilgili."

Yalan söylemekten nefret ediyordum ama şu an mecburdum. Vural'ın yeşil gözleri kısılmış şüpheyle bakıyordu.

Elimdekiler uzatıp "Acil olmasa rahatsız etmezdim," dediğimde Vural sıkıntılı bir nefes aldı.

İstemeyerek de olsa ona uzatılan bardağı ve ilacı aldığında gülümsememek için kendimi zor tutuyordum. Vural merdivenlere doğru yöneldiğinde dudaklarımda küçük bir gülümseme yeşerdi. Belki

Zeynep'i onun için üzülürken görmek kalbini yumuşatır, inadını kırmasını sağlardı.

Bu sahnenin devamını merak ediyorsanız, Seher Yeli-Sürgün kitabımı okuyabilirsiniz. Giriş bölümü yayımda. Zeynep ve Vural'ı konu alıyor♡

Yorumlar düştü ve bu motivemi gerçekten düşürüyor bölüm atma isteğim kalmıyor. Lütfen yorum atıp oy vermeyi ihmal etmeyin. Burada yazma nedenim tamamen sizinle iletişimde olup yorumlarınızı okumak bundan da beni mahrum etmeyin olur mu?🥹

Süveyda'nın annesinin üvey olmasına sevinenler ahdhsh

Anlık ve afişleri için İnstagram: umrantn

Twitter: umrantann

BÖLÜM 25: KORKU

Keyifli okumalar dilerim ✨
Bölümü görmeyenler için yapılan bir güncellemedir.
yorumlarınız beni motive ediyor, bu yüzden satır arası yorumlarınızı bekliyorum.
Twitter da #viranedüşler etiketiyle yazdıklarınızı okuyorum, siz de bu etiketle twitler atmayı unutmayın✨

#Perdenin Ardındakiler Yarınlar Var
Çağan Şengül Yadigar
Düşlersokağı bir yeni gönderi
Geceye ay düşer, Aklıma gözlerin. Bu nasıl özlemek...
Kan Konuşmaz, Nazım Hikmet Ran
⛓

Ufak bir nefes alırken Oğuz'un yanına gitmek için çalışma odasına doğru yürüdüm. Odanın aralık kapısından içeri küçük adımlarla süzülünce, onu iki kişilikli olan deri koltukta oturur vaziyette buldum. Elindeki kristal bardağın içinde kehribar renginde bir sıvı vardı. Başını kanepenin sırtına yaslamış gözlerini yummuştu. Yorgun görünüyordu. Ona doğru yürüyüp yanına oturduğumda Oğuz gözlerini açıp bana baktı. Beni gördüğünde gözlerinde yanan ışık, ruhumu aydınlatırken dudaklarım yavaşça kıvrıldı.

Elimi yanağına uzatıp "Selam," diye fısıldadım.

Oğuz yüzünü elime yaslarken sessizce bakmaya devam etti. Gözlerim, elinde tuttuğu bardağa kayınca kaşlarım hafifçe çatıldı. Genelde içki içen biri değildi hatta onu şarap haricinde bir şey tüketirken görmemiştim.

"Bir sorun mu var?"

Oğuz başını iki yana doğru sallarken "Sadece işler fazla yoğun," diyerek geçiştirdi. Yanağındaki elimi, boynuna doğru kaydırırken sıcak

teni içimi ürpertti. Bu ürpertiyi görmezden gelerek elimi göğsünden koluna doğru indirdim.

"Genelde içmezsin."

"Zor bir gündü."

Elindeki bardağı dudaklarına yaslayıp ufak bir yudum aldığında, dikkatle onu izliyordum. Islanan dudaklarına bakarken dudaklarımı yaladım. Bu yaptığımla beraber gözleri karardı. "Tadına bakmak ister misin?"

Şaraptan başka alkol tüketmediğim için ne diyeceğini bilemedim. "Ben-" derken nefes nefese kalmıştım. Başımla onayladığımda Oğuz bana doğru eğildi.

Dudaklarını hafifçe dudaklarıma sürttüğünde ağzım aralanmıştı. Dilimin ucunu Oğuz'un dudaklarına değdirince aldığım keskin tat üzerine yutkundum. Oğuz dudaklarıma sıkı bir öpücük kondurduktan sonra yavaşça geri çekilip elindeki bardağı dudaklarıma yasladı.

Aralık dudaklarımdan içeri kayan sıvı, bir ateş parçası gibi boğazımdan aşağı yakarak kaydı. Farkında olmadan büyük bir yudum aldığım için gözlerim yaşarmıştı. Mideme dolan yabancı sıvıyı, bedenim yadırgıyordu. Oğuz geri çekildiğinde ikimiz de nefes nefese kalmıştık. Bu defa dudaklarımın kadehe dokunduğu kısmı ağzına götürüp büyük bir yudum aldı. Ardından bana doğru eğilip viskiyi dudaklarımdan içeri bıraktı. Bu yaptığı, öpüşmek kadar mahrem ve yasak bir histi. Kalbimin atışını çığırından çıkarıyordu. Elim boynuna doğru kayarken ağzıma dolan içkiyi yuttum. Oğuz dilimi sertçe emdiğinde nefes alamadım. Bedenim içtiğim sıvıdan ya da yakınlığından ötürü alev alev yanıyordu. Dilini, dudaklarıma sürterek geri çekildi.

"Bir daha?" diye sorduğunda gözlerindeki ateşli bakış ortamın ısısını arttırıyordu. Başımla onayladığımda dudaklarında serseri bir gülümseme oluştu.

Kehribar rengi sıvıdan bir yudum daha alıp tekrar dudaklarıma eğildiğinde hevesle kabullendim. İçtikçe susuzluğum artıyordu sanki. Ağır bir içki olduğunu daha ilk yudumda anlamıştım. Bedenim ağırlaşmış tenim sıcacık olmuştu. Oğuz bana doğru eğildiği için içkinin etkisi katlanarak çoğalıyordu. Ağzım iyice aralarken saniyeler içinde ateş dolu bir öpüşmeye tutulduk. Oğuz'un boynunda duran elimi saçlarının arasına kaydırıp onu kendime doğru çektiğimde dilime

dokunan dili, sarsılmama neden oldu. Uzun ve daha önce yaşamadığımız kadar tutku dolu bir öpücüktü. Birbirimize olan ihtiyacımız öyle çaresiz ve şiddetliydi ki her şey yetersiz kalıyordu. Nefes almak için Oğuz geri çekildiğinde gözleri parlak gözlerime kaydı.

"Beni büyülüyorsun," diye fısıldadı.

Asıl büyülenen bendin, bunu nasıl görmezdi?

Eliyle saçlarını geriye doğru itelediğinde diğer elinde hâlâ bardağı tutuyordu. Ciddi bir ifadeyle "Bana ne yapıyorsun Süveyda?" diye fısıldadı.

Gözlerini yumup tekrar eğildiğinde telefonunun sesi odada yankılandı. Gözlerini yumduğunda dudaklarında dökülen "Sikeyim ya," demesi üzerine kıkırdadım. İstemeyerek de olsa geri çekildiğinde baygın gözlerle bakıyordum.

İçki o kadar kuvvetliydi ki daha üç yudumda etki etmişti. Oğuz telefonu cevaplayıp ayağa kalktığında bardağı masaya bırakmıştı. Henüz yarısı içinde duruyordu. Alt dudağımı ısırırken kendimi yaramazlık yapmak isterken buldum. Yoksa bunu, içtiğim içki mi istiyordu? Tekrar kıkırdarken omuz silkip bardağa uzandım. Oğuz pencerenin kenarında işle ilgili bir şeyler konuşuyordu. Sesi sabırsız ve tahammülsüzdü. Alışılmadık bir Oğuz'du. Gülümserken içkiden büyük bir yudum daha aldım. İçime yayılan sıcaklığa artık alıştığım için hoşuma gitmeye başlamıştı. Hiç olmadığım kadar rahat ve tasasız hissediyordum. Her zaman çok olgun ve sınırlarını bilen biri olduğum için bu kavramlar bana yabancıydı. Ama şimdi bir içkiyle bunlar mümkün oluyordu. Tekrar güldüm, bu durum hoşuna gitmişti. İçkinin geri kalanını içtiğimde daha fazla gülüyordum. Ayağa kalkıp Oğuz'un yanına gitmek istedim ama bacaklarım bir kurşun kadar ağırdı. Bir türlü ayağa kalkamadığım gibi başım da dönüyordu.

Ufak bir kahkaha attığımda Oğuz telefonu kapatmıştı. Neşeli halime gülümseyerek bakarken "Ne oldu?" diye sordu.

"Ayağa kalkamıyorum," dediğimde sanki çok komik bir şeymiş gibi gülmeye devam ettim. Kaşları çatılırken bakışları elimdeki boş bardağa kaydı.

Şaşkınca "Hepsini içtin mi?" diye soluduğunda kızaran yanaklarımla "Hıhım," dedim.

Oğuz'un kaşları neredeyse saç köklerine değecek kadar havalanmıştı.

Bana doğru yürüdüğünde temkinli bir ifadeyle "Daha önce içmediğini varsayıyorum," dedi.

"İlk defa içtim ve çok sevdim."

Oğuz yanıma gelince bardağı alıp masaya bıraktı. Tekrar kalkmaya çalıştım ama tahmin ettiğimden daha kısa sürede sarhoş olmuştum. Dudaklarımı büzerken "Kalkamıyorum," diye sızlandım.

Oğuz ufak bir kahkaha attı.

"Gel buraya küçük sarhoş."

Elimden tutup kaldırdığında başım şiddetle döndüğü için kollarına tutundum. Gözlerimi kırpıştırırken Oğuz eğilip kollarını dizlerimin altına geçirdi ve beni kucağına aldı. Ufak bir çığlık atarken kollarımı boynuna doladım. Hiç ağırlığım yokmuş gibi kolaylıkla kaldırmıştı. Bu ayrıntı nedensizce nefes alışverişlerimi sıklaştırmıştı. Yüzüm yüzüne yakınken bakışlarımı az önce dudaklarımın üstünde olan dudaklarından alamıyordum. Dudakları dikkat çekiciydi. Ellerim ensesindeki yumuşak saçlarıyla uğraşırken kendimi hiç olmadığım kadar cesur hissediyordum. Alt dudağımı yalarken Oğuz merdivenlerden yukarı çıkıyordu.

Uzanıp dudaklarımı boynuna yaslarken "Senin odanda kalmak istiyorum," diye fısıldadım. Oğuz'un bedeni bir an gerilirken "Lütfen," diye direttim.

Oğuz odasına doğru ilerlerken boynundan yukarı küçük öpücüklerle tırmandım. Oğuz'a dokunmayı onu öpmeyi ve hissetmeyi çok seviyordum. Bunu rahatlıkla yapabildiğim ilk andı. İçki içimdeki her şeyi susturmuş beni bir kuş gibi hafifletmiş hissettiriyordu. Şu an dünya yansa umurumda olmazdı, tek istediğim kollarında olduğum bu güzel adamdı. Oğuz odadan içeri girdiğinde yutkununca adem elması hareketlendi. Dudaklarımı bu defa oraya bastırdım.

Dudaklarından kısık sesli bir inleme döküldü.

"Rahat dur yavrum."

Başımı iki yana doğru salladım. Mantığım derin bir uykuda olduğu için bu sözler bende pek bir şey anlam ifade etmiyordu. Oğuz beni yatağın üzerine bıraktığında derin bir nefes aldı, ela rengi gözleri koyu kahverengiye dönmüştü. Elini tutup onu kendime doğru çekince Oğuz da yanıma oturdu.

"Benden uzak durmanı sevmiyorum."

Oğuz tatsız bir şekilde güldü. "Bunu yapan genelde sen oluyorsun."

Omuz silktim. "Sevmiyorum işte."

Küçük bir çocuk gibi huysuzdum. Dilimin filtresini de kaybettiğim anlaşılıyordu. "Senin de pek şikâyetin yoktu."

Şaşkınca "Ne?" dediğinde kollarımı önümde bağladım.

"Evet, benden uzak durmaya fazla meraklıydın."

Oğuz kahkaha atmaya başladı. "Ben mi?"

Dolu dolu olan gözlerimle "Sen," dediğimde az önceki neşem beni terk etmişti her an ağlayacak gibiydim.

"Uzak dur dediğimde günlerce uzak durdun. Sonra bir hafta ortadan kaybolduğunda hiç aramadın."

Oğuz o kadar şaşkın duruyordu ki başka bir zaman olsa gülmekten yerimde duramazdım.

"Dibinden ayrılmıyordum be güzelim."

Onu duymazdan gelerek konuşmaya başladım. "Hem bana güvenmiyorsun. Ne işte çalıştığını bile söylemiyorsun," dediğimde ağlamaya başladım.

Beni kendine doğru çektiğinde "Şu an konuşan içki," dedi. Burnumu çekerken öfkelenmeye başlamıştım.

Ruh hâlim çok değişkendi ve uçlarda geziniyordum. "Beni bırakacaksın değil mi? Ondan hayatına almıyorsun."

Beni kucağına doğru çekip saçlarımı öptü. "Sen asla bırakmam sevgilim. Sadece sarhoşsun."

Sarhoş ve sıcaklamıştım. Elimle bedenimi yellerken "Çok sıcak," diye söylendim. Uzun çizmelerimi eve geldiğimde çıkardığım için üstümde sadece mini kadife elbise duruyordu. Sıcaklama nedenim damarlarımda gezinen alkoldü. Oğuz'un kucağında kıpırdanırken başımı kaldırıp dudaklarımı büzdüm.

"Sıcak."

Ardından bakışlarım aralık dudaklarına kaydı. O dudakları tekrar dudaklarımda istiyordum. Ellerimi ensesine yerleştirip kendime doğru çektiğimde düşünme yetimi yitirmiştim. Dudaklarımı dudaklarına yaslayıp onu büyük bir tutkuyla öpmeye başladım. Başta şaşkınlığa uğradığı için donup kalsa da karşılık vermesi uzun sürmedi. Dudaklarını aralayınca dilimi dudaklarının arasına iteleyip onu adam akıllı bir şekilde öptüm. İçimde tırmanan hisler geçen günkü gibiydi. Onu istiyordum. Bedenim zonklamaya başlarken kucağına oturdum.

Göğüslerimdeki sızıyı dindirmek için göğsümü yükseltip onun sert bedenine bastırdım. Başımı yana eğip öpüşmeyi derinleştirirken kasıklarımda biriken bir ateş vardı. Usul usul yakıyordu. Bu ateşi dindirmek için bacaklarımı sıkıp kendimi ona doğru bastırınca Oğuz'un kotu, bacaklarımın arasındaki yumuşaklığa sürtündü. İkimiz de aynı anda inlerken Oğuz geri çekilmek için hareketlendi.

Nefes nefese kalmış bir şekilde "Dur," dediğinde sesi, yaşadığı yoğun hislerden ötürü kalınlaşmıştı.

Kaşlarımı çattım. Durmak istemiyordum. Tekrar dudaklarına yöneldiğimde Oğuz geri çekildi. Beni kucağından indirmeye çalışsa da daha sıkı sarılıp engel oldum.

"Dur lütfen."

"Neden?" diye sızlandım. Aklım çok karışıktı ve sıcaklayan bedenim beklentiyle dolduğu için bunalmıştım.

"Beni istemiyor musun?" dediğimde tekrar ağlayacak gibiydim.

Araya girip dişlerinin arasından "Senin için çıldırıyorum," diye tısladı. "O zaman neden duruyoruz?" diye sorduğumda tekrar hareketlenip kalçalarımı ona doğru bastırdım.

Oğuz'un nefesi dişlerinin arasından tıslar gibi döküldü. "Olmaz çünkü sarhoşsun," dediğinde acı çeker gibiydi.

Sözlerini umursamadan başımı eğip çenesini öptüm. Ardından dilimi boynuna kaydırıp yavaşça gezdirdim. Bir elim göğsüne doğru inerken gömleğinin düğmelerini açmaya çalışıyordum. Ama ellerim uyuşuk olduğu için beceremiyordum. Kaşlarımı çatarken Oğuz'un beni durdurma çabalarını görmezden geliyordum.

"Açılmıyor," diye sızlandım.

Geniş göğsü hızla yükselip iniyordu. Ellerimi tutup "Yavrum dur," diye inledi. "Lütfen."

Gömleğini açamayınca ellerimi elbisemin eteğine indirip yukarı sıyırdım. Oğuz ellerimi tutmaya çalışsa da durmuyordum. "Çok sıcak," diye sızlandığımda çırpındım. Elbise başımda kalmış bir türlü çıkmıyordu.

"Sikerler böyle işi!" diye tıslayan Oğuz'un çaresizliğini duymazdan gelip elbiseyi başımdan çıkarıp attım. Karşısında sadece ufak, dantel bir külotla kalmıştım. Ama sarhoş zihnim umursamıyordu.

Oğuz açık kalan ağzıyla bana bakarken gözlerini kırpıştırdı. Tekrar "Sikeyim!" diye tısladığında elbiseyi yere fırlattım.

Normalde olsa utançtan yerin dibine gireceğim bir andı. Ama damarlarımda gezinen alkol yüzünden umursamaz ve uçarıydım. Kollarımı boynuna dolayıp çıplak memelerimi ona bastırdı. Oğuz'un geri çekilmesine izin vermeden dudaklarımı dudaklarına yaslamıştım bile. İçimde yanan ateş gittikçe harlanırken Oğuz'un elleri neredeyse çıplak olan kalçama kaymıştı.

Sertçe kavradı, bu kadar cüretkâr olmam sınırlarını zorluyor olmalıydı. Kalçamı tutup kendine doğru bastırdığında inledim. Ellerim bir kez daha gömleğine kayıp açmaya çalıştı. Kontrolünü kaybeden Oğuz bu defa bana yardım ederken gömleği saniyeler içinde yeri boylamıştı.

Çıplak tenlerimiz temas ettiği an nefesim kesildi. Tarazlı sesiyle "Beni mahvediyorsun kadın," diye hırladı.

Elleri tekrar kalçalarımdayken sınırlarını zorlamaya devam ediyordum.

Kısık bir sesle "Seni istiyorum," dediğimde Oğuz gözlerini sıkıca yumup kendini bir anlığına da olsa bıraktı.

"Nasıl istiyorsun?"

Şuh bir gülümsemeyle dudaklarımı, kulağına yasladım. "Her şekilde."

Oğuz avucundaki kalçamı öyle sıkı tuttu ki tenimde parmak izlerinin çıktığına emindim. Oturduğum yerde ters dönüp sırtımı yatağa yasladı.

Hafifçe geri çekilince tutkudan kararan yüzüne baktım. Gözleri çakmak çakmaktı. Saçlarım siyah çarşafın üstüne yayılmış bir hâlde uzanıp kollarımı boynuna sardım.

Oğuz boğuk bir sesle "Bir daha sana asla içki içirmemeliyim," dedi. Ardından kaşları çatılırken bedenime baktı.

"Ya da her gece sarhoş olmalısın."

Onu dudaklarıma doğru çeksem de Oğuz bu defa engel oldu.

"Hayır güzel bebeğim, daha ilerisi olmayacak."

Dudaklarımı sarkıtınca eğilip sertçe ısırdı.

"Şunu yapmayı kes yoksa," dediğinde alnından biriken terler parlıyordu. "Kendimi tutamayacağım."

Neden kendini tuttuğunu anlamıyordum. Oğuz çaresiz bir şekilde alnını alnına yasladı.

"Yalvarırım böyle bakma."

"Neden?"

Kafam gerçekten karışmıştı.

"Kendime hâkim olamayacağım ve işler hiç planlamadığım şekilde gerçekleşecek."

Uykum gelmeye başladığı için sözlerini umursamıyordum. Gözlerim kapanırken cevap vermek yerine bacaklarımı gevşettim. Kollarının arasında kalmaya devam ederek yüzümü yan çevirip gözlerimi kapattım.

Oğuz kısık bir sesle kıkırdadı. "Uyuyacak mısın?"

"Hıhım," dediğimde yavaşça geri çekildi. Bedenimin havalandığının hayal meyal farkındaydım. Beni yatağın ortasına bırakınca başımı yastığa yasladım. Fakat beni bir türlü rahat bırakmıyordu. Doğrulmamı sğllarken başımdan aşağı bir şey geçirdi. Göz kapaklarım o kadar ağırdı ki bir türlü açılmıyordu. Tekrar uzanınca dudaklarını göz kapaklarımda hissettim.

"Duş alıp geleceğim."

Fakat Oğuz cümlesini bitiremeden uyuya kalmıştım.

⁂

Odaya dolan güneş ışığı, göz kapaklarımın içine sızıyor ve beni derin uykumdan uyandırmaya teşvik ediyordu. Yavaşça gerinirken kaşlarım çatıldı. Henüz uyanmak istemiyordum ama ışık çok fazlaydı. Gözlerimi istemeyerek de olsa açtığımda başımda inanılmaz bir ağrı vardı. Ayrıca ağzımın içi kupkuruydu, midemde pek iyi durumda değildi. Yüzümü buruştururken kendi odamda olmadığımın farkına vardım. Şaşkınca etrafa bakınca Oğuz'un odasında olduğumu gördüm. Aklım iyice karışırken neden burada olduğumu hatırlamaya çalıştım. Fakat başımdaki şiddetli ağrı düşünmemi engelliyordu. Yavaşça doğrulduğumda bakışlarım üstüme kaydı. Kaşlarım havalanırken üstümde Oğuz'a ait siyah bir tişört olduğunu gördüm. Bunu neden giydiğimi, kimin giydirdiğini bilmiyordum. Elimi başıma yasladım, beynim çatlayacak gibiydi. Bakışlarım komodine kayınca bir bardak su ve ağrı kesici paketi olduğunu gördü. Hevesle uzanırken iki tane ağrı kesici içmeye karar verdim. Yoksa bu ağrı kesilecek gibi değildi. Su ağzımdaki kuruluğu giderirken bardağın hepsini bitirdim. Bu hassas midemi zorlasa da umursamamaya çalıştım. Susuzluktan iyiydi...

Yavaşça ayağa kalktığımda bakışlarım yerdeki buruşuk elbiseme kaydı. Şaşkınca saçlarımı kaşırken Oğuz'un dün giydiği gömleğin de yerde olduğunu gördüm. Gözlerim kısılırken dünü hatırlamaya

çalıştım. Çalışma odasına gitmiştim, onun içkisinden içtiğimi hatırlıyordum. Oğuz'un dudaklarıyla içirdiğini hatırladığımda yanaklarım kızardı. Sonrasında masaya bıraktığı bardağı aldığımı anımsadım ama devamı yoktu.

Düşününce başımdaki ağrı tekrar şiddetlenmişti. Hatırlamayacak kadar yorgun düşmüştüm. Eğilip yerdeki gömleği ve elbiseyi aldığım sırada odanın kapısı açıldı ve Oğuz karşımda, benim harap halimin aksine tazelenmiş bir şekilde durdu. Üstünde geniş örgülü kahverengi bir kazak ve siyah kotu vardı. Saçları düzgünce taranmış hınzır bakışlı gözleri capcanlı bakıyordu. Yavaşça doğrulduğumda kalçalarıma kadar ancak gelen tişörtü boştaki elimle çekiştirdim.

"Günaydın," diye fısıldadığımda sesim pürüzlü çıkmıştı.

Kaşlarım hafifçe çatılırken boğazımı temizledim. Beni inceleyen Oğuz'un dudaklarında hafif bir kıvrılma oluştu. Baş parmağıyla dudağının altındaki çizgiyi kaşırken sanki gizli bir espriye gülümsüyor gibiydi. Bu pek de hayra alamet bir gülümseme değildi. Oğuz yanıma gelip kollarını belime sardı.

"Günaydın."

Sıcak avuçları üstümdeki ince kumaşı hiçe sayıyordu. Boştaki elimi boynuma yerleştirip gergince kaşıdım. Acaba dün gece neler olmuştu?

Tereddütlü bir şekilde "Şey, neden burada uyudum?" diye fısıldadım.

Dudaklarında yine aynı sinsi gülümseme belirdiğinde iyice gerildim.

Kısık bir sesle "Hatırlamıyor musun?" diye sorduğunda tedbirli gözlerle ona bakıyordum. "Hayır, ne oldu ki?"

Oğuz gülmemek için dudaklarını birbirine bastırırken boğazını temizledi. Bilinmezlik bir girdap gibi beni içine hapsederken tekrar düşünmeye başladım.

"Neden bana böyle bakıyorsun?"

Yüzüme ona doğru eğildi. Gizemli bir sesle "Nasıl bakıyorum?" diye fısıldadığında gergince yutkundum.

Gözlerimi kırpıştırırken "Dün gece neler oldu?" diye sordum.

Beni kucağında taşıdığı bir sahne gözlerimin önünden geçip gidince kaşlarım çatıldı. İçimden güçlü bir ses bununla sınırlı kalmadığımı fısıldıyordu.

Oğuz dudaklarını bükerken "Hiç," diye cevap verdi. Bu cevap rahatlamamı sağlarken kısık bir sesle devam etti.

"Sadece-" dediğinde korkuyla araya girdim. "Sadece ne?"

"Az daha namusum elden gidiyordu," deyip göz kırptığında tükürüğüm boğazıma kaçtı. Öksürmeye başlarken boğulur gibi "Ne?" diye soludum.

Oğuz sırıtırken "Neredeyse evlenmek zorunda kalacağımız şeyler yaşanacaktı," diye alay etti.

"Şaka yapıyorsun değil mi?" dediğimde sesimdeki dehşet dolu tını onu güldürdü. O an zihnime başka bir anı süzüldü. Bacaklarım Oğuz'un beline sarılı çıplak bir halde altında yatıyordum. Elimi açık kalan ağzıma bastırırken dudaklarımdan "Hih!" diye bir ses döküldü.

Hayır hayır! Muhtemelen yanlış hatırlıyor olmalıydım!

Oğuz burnunu burnuma sürterken son derece keyifli bir sesle "Hayırdır? Bir şeyler mi hatırladın kedicik?" diye sordu.

O kadar utanıyordum ki kanım yüzüme toplanmış yanaklarımı yakıyordu. Yaşananlar gerçek olamazdı! Neler yapmıştım öyle? İçime şeytan kaçmış olmalıydı.

"Sana daha sık içki içirmeliyim."

Kocaman açılmış gözlerimle "Sakın!" diye çığlık attım.

"Sakın bana bir daha içki deme."

Bu tavrım Oğuz'u kahkahalara boğarken kollarından sıyrılıp odanın kapısına doğru koştum. Kendimi odanın dışına atıp odamın bulunduğu kata resmen uçarak gittim. Sayıp söverken ağlamak üzereydim. Neler yapmıştım? Hepsi o aptal içki yüzündendi! Ya Oğuz beni durdurmasaydı?

Elimle yüzümü kapattım. "Rezillik," diye soludum.

Anılar kesik kesik de olsa aklıma geliyor ve içimdeki utancı perçinliyordu. Resmen adamın üstüne atlamıştım. Bir daha asla içki içmeyecektim. Başımı iki yana doğru sallarken dolaptan kıyafetlerimi alıp banyoya girdim. Uzun ve sıcak bir duşun ardından daha iyi hissetsem de içimdeki utanç, benimle beraberdi ve kolay kolay gidecek gibi değildi. Oğuz'un bugün gideceğini bildiğim için zor da olsa kendimi ikna edip aşağı indim. Eğer evden ayrılmasalardı bugün beni hiçbir kuvvet odamdan çıkaramazdı. Dün gece olanların yaşanmadığını düşünerek kendimi rahatlatmaya çalıştım. İçeriye geçtiğimde neredeyse herkes salondaydı. Çıkmak için hazır görünüyorlardı. Camın kenarındaki Oğuz telefonundan bir şeyi

okurken başını kaldırdı ve beni gördü. Dudaklarında oluşan gülümsemeyi görmezden gelerek "Selam," dedim.

Eser elindeki elmadan bir ısırık alırken "Günaydın," dedi.

Zeynep'in yanına geçtim. Bana doğru dönüp kısık bir sesle "Dün Vural'ın odama gelmesiyle bir ilgin var mı?" diye sordu.

Masum bir tavırla "Sadece ilacı getirmesini rica ettim," dedim. Zeynep hafifçe gülümsedi.

"Teşekkür ederim."

Umutla "Gelişme var mı?" diye sordum. Düşünceli bir ifadeyle karşı koltukta oturan Vural'a bakıp iç çekti. "Karmaşık," demekle yetindi.

O sırada Oğuz "Çıkmamız lazım," dedi. Hepsi ayaklanırken Fatma abla içeri girip hepsiyle birer birer vedalaştı. "Çabuk gelin deli oğlanlar," dediğinde hüzünle iç çektim. Yavru bir kedi gibi Oğuz'a sokuldum. Oğuz, Fatma abla ile konuşurken kolunu belime dolayıp beni kendine çekti. Saçlarıma bir öpücük kondurduğunda gözlerimi yumdum. Kokusunu solurken vedalaşmanın içimde yarattığı acıyı görmezden geldim. Kısa bir süreli vedaydı ama ayrılık beni kalbimden vuruyordu. Herkes kapıya doğru ilerlediğinde Vural sessiz Zeynep ise ondan uzak duruyordu. Odadan çıktıklarında Oğuz ile salonda kısa sürede olsa baş başa kaldık.

"Erken gelmeye çalışacağım."

Geri çekilip yüzüne bakarken "Seni bekliyor olacağım," dedim. Oğuz eğilip dudaklarını alnıma yasladı.

Kısık bir sesle "Seni özleyeceğim," dediğimde bu defa şakağımı öptü.

"Ben de seni özleyeceğim bebek," dediğinde kokumu içine çekti. Dudakları kulağıma doğru kaydı.

Kısık ve muzip bir sesle "Dün geceki anılara sarılıp özlemimi bastıracağım," dediğinde çaresizce inledim. Oğuz bu konuyu asla unutmayacak ve sürekli bana hatırlatarak işkence edecekti.

****

19 Gün Sonra

"Nereye gidiyorsun?"

Üstümdeki montun fermuarını çekerken "Biraz yürüyeceğim," dedim. Bugün Oğuz nihayet gelecekti. Zamanı kesin olmadığı için sabahtan beri gözüm yoldaydı. Daha fazla beklemeye tahammülüm kalmamıştı çünkü evin duvarları üstüme üstüme geliyordu.

Zeynep gülümsedi. "Tamam, dikkat et."

"Sen de gel istersen.".

Zeynep yüzünü buruşturdu. "Dışarısı çok soğuktur şimdi."

"Haklısın, o zaman ben tek çıkıyorum."

Dışarı çıktığımda yüzüme çarpan soğuk hava beni titretti. Üstümdeki monta sarılırken yürümeye başladım. Evin etrafında görmesem de korumalar olduğunu biliyordum. Bu yüzden içim rahattı. Ormanın içine doğru yürümeye başladım. İşleri tahmin ettiğinden daha uzun sürdüğü için Oğuz tam on dokuz gündür yoktu. Hayatımın en uzun on dokuz günü olmuştu. Birkaç kez telefonla konuşmuş olsak da onu çok özlemiştim. Ne ara bu kadar bağlanıp sevmiştim ki? Bir insanı bu kadar sevmenin mümkün olacağına hiç inanmazdın. Annem ve babam arasındaki ilişki aklıma geldi o anda.

Annem ya da üvey annem olacak kadın, babamı çok seviyordu ama babam, ona karşı daha mesafeli biriydi. Ayperi'yi memnun etmek için daha çok çalışsa da ona tam olarak kendini açmamıştı. Bunu yeni yeni anlıyordum. Şimdi Oğuz'un bana olan bakışları ve dokunuşları bunu daha iyi anlamamı sağlamıştı.

Babam Ayperi'yi sevmemişti ona minnet duymuştu.

Onları hatırlayınca içime dolan kara bulutlara engel olamadım. Oğuz henüz öz annem hakkında herhangi bir şey söylememişti. Bu konuyu aşırı derecede merak etsem de pek kurcalamak istemiyordum. Yürümeye devam ederken gece yağmur yağdığı için toprak ıslak ve kaygandı. Adımlarımı dikkatli atarken bir iki kere kaysam da düşmedim. Cebimden telefonunu çıkarıp Nazlı'yı aradım.

Nazlı nefes nefese çıkan yorgun sesiyle "Selam," diye açtı.

"Yine ne işle uğraşıyorsun Nazlı?" Hamile olmasına rağmen kendine pek dikkat etmiyordu ve bu durum, beni endişelendiriyordu.

"Sadece merdivenden hızlı çıktım."

"Daha yavaş hareket etmelisin," dediğimde ofladı.

"Sen de mi Brütüs? Zaten Barış yeterince söyleniyor."

Ufak bir kahkaha attı. "Haksız değil."

"Neyse, sen nasılsın bakalım?"

"İyiyim," dediğimde Nazlı "Bursa nasıl?" diye sordu. Yüzümü buruşturdum. Ona yalan söylemekten nefret ediyordum. Ama buna mecburdum. Aklıma Oğuz gelince alt dudağımı ısırdım. Acaba Oğuz ile aramızda olanları duyunca nasıl bir tepki verecekti? Nazlı'dan

gizlediğim şeyler gittikçe çoğalıyordu. Bunlar, şu an düşünmek istediğim konular değildi. Hemen aklımdan kovup cevap verdim.

"Güzel ama sizi özledim."

Nazlı özlemle iç çekti. "Ben de özledim. Zaten sen gittikten sonra abimde sürekli şehir dışına çıkıyor. Onu da doğru düzgün göremez oldum."

Kalbi sızladı. Hepsi benim yüzümdendi ne de olsa... Vicdan azabı çektiğim için sadece "Öyle mi?" demekle yetindim. Oğuz'un daha çok Ankara'ya gitmesini sağlamalıydım.

Biraz daha konuştuktan sonra telefonu kapattık. Farkında olmadan çok ilerlemiştim. Ayrıca akşam çöktüğü için orman karanlık olmuştu. İçimi saran titremeyi görmezden gelip geri dönmeye başladım. Ne demeye bu kadar uzaklaşmıştım sanki?

Hızlı yürüyünce ayağım kaydı. Düşmekten son anda kurtulunca yavaşladım. Karanlık hızlı çöküyordu ve çok üşümüştüm. Kalp atışlarım hızlanırken ağaçların arasından bir ses geldi. İçimdeki korku şiddetini arttırdığında sakin olmaya çalıştım. Pek becerdiğim de söylenemezdi. Derin bir nefes alırken tekrar hızlandım. Korkuyla arkama bakarken aniden ayağım bir dal parçasına takıldı ve öne doğru sendeledim.

Ağaca tutunarak düşmekten kurtulduğumda öfkeyle yerdeki dala baktım. Karanlık olduğu için pek görememiştim. Ufak bir nefes alıp devam edeceğim sırada başımı kaldırdım ve siyah kocaman, kurt gibi görünen bir köpekle göz göze geldim. Bu hayatta en çok korktuğum şeylerden biri tam karşımda duruyordu. İçime dolan korku, ağzımın kupkuru kesilmesine neden oldu. Kalbim deli gibi atarken sakin olmaya çalışıyordum ama köpek bana bakarken bu pek de mümkün değildi. Gözlerimi kırpıştırıp yavaşça geriye doğru bir adım attım. Bu koca şey, beni diri diri yerdi. Korktuğumu belli etmemem gerekiyordu ama elimde değildi. Sertçe yutkunduğumda köpek hareketlendi. Bunu fark edince dudaklarımdan dökülen keskin çığlığa engel olamayarak arkamı döndüm ve can havliyle koşmaya başladım. Köpek havladığında korkudan bayılmak üzereydim. Kış vakti karanlık ormanda bir başınaydım. Muhtemelen aç olan hayvan, yemek bulduğu için seviniyordu. Bacaklarıma yüklendim, yem olarak ölmek istemiyordum.

Arkaya baktığımda köpeğin çok yakınımda olduğunu gördüm. Bedenim korkuyla titrerken içten içe kurtulmamın imkânsız olduğunu biliyordum. Tekrar önüme döndüğümde bir silah sesi duydum. Ufak bir çığlık atarken başımı kaldırdım ve karşımda siyah bir siluet gördüm.

Karanlık olduğu için yüzünü pek göremesem de iri yapılı biri olduğu belliydi. Adam yüzüne bir şey sardığı için sadece gözleri görünüyordu. Gözlerim elindeki silaha kaydığında dengemi kaybettim ve çukura bastığım ayağım burkuldu. Bu defa kendimi durduracak vaktim olmamıştı. Arkamda köpek önümde eli silahlı teröriste benzer bir adam duruyordu. Yere sertçe düştüğümde kafamı yerdeki bir taşa çarptım. Başıma keskin bir ağrı sağlanırken görüşüm bulanıklaştı ve bilincimi saniyeler içinde yitirdim.

Bölüm sonu!

Bölüm nasıldı bakalım?

Sizler nasılsınız?

500 K tıklanmayı geçtik alırım bir tebrik kalbinizi❤

Sizce Süveyda'nın gördüğü adam kim?

Peki Süveyda'nın sarhoş hali nasıldı yazarken bayağı eğlendim ansjsjsk

Zeynep ve Vural'ın kitabını merak edenleri profilimde bulunan Seher Yeli kitabına bekliyorum♡

Alıntı ve iletişim için instagram adresim umrantn

BÖLÜM 26: ACI MESAFE

Keyifli okumalar dilerim❤

#Aytekin Ataş Şahdamar
#Burak Akyol Nida

Düşlersokağı bir yeni gönderi
İnsanlar bazen doğuştan mahkum olurlar.
Huzur, Ahmet Hamdi Tanpınar
⛓

İç içe girmiş kirpiklerimi araladığında başımda, inanılmaz bir ağrı vardı. Yüzümü buruştururken bulanık bakan gözlerimi araladım. Tavana yansıyan sarı loş ışığa bakarken neler olduğunu hatırlamaya çalışıyordum. Başımı yana doğru çevirince ağrının en yoğun olduğu ense köküme, keskin bir sancı saplandı.

Kuruyan dudaklarımdan ufak bir inleme dökülürken gözlerim sulanmıştı. O an yaşananlar bir şimşek gibi zihnimde çaktı. Karanlık orman, köpek ve o adam...
Korkuyla solurken can havliyle doğrulmaya çalıştım. Bu başımdaki ağrıyı arttırmaktan başka bir işe yaramamıştı. Elimi enseme yerleştirip yabancı eve baktım. Küçük tahta duvarları olan bir odadaydım. Tek kişilikli yatağın üstünde oturur pozisyona geldiğimde kalbim korkuyla atıyordu.

Kaçırılmış olabilir miydim? Elim biraz daha yukarı çıkınca kafama yapıştırılan bandaja dokundum. Neler olup bittiği hakkında en ufak bir fikrim yoktu. En son hatırladığım şey, yere çok sert bir şekilde düştüğümdü. Gözlerim üstüme kaydığında montumun da çıkarılmış olduğunu gördüm. Telefonuma ihtiyacım vardı.

Bacaklarımı yataktan sarkıtıp yavaşça ayağa kalktım. Başım döndüğü için birkaç saniye durup nefes alıp verdikten sonra yürümeye çalıştım. Kapıya doğru ilerlediğim sırada tahta kapı açılmaya başladı.

İrkilirken geriye doğru korkuyla sendeledim. Kalbim adeta boğazımda atıyordu. Tahta gıcırtısının çıkardığı ses, son derece ürkütücüydü.

Kocaman gözlerim kapıdan içeri giren heybetli adamı gördüğünde dizlerim titremeye başladı. Aralanan ağzımı elimle kapattığımda dudaklarımın arasından çıkan şaşkın soluğa engel olamadım. Korku dolu gözlerimi kırpıştırırken elin sahibi içeri girmiş karşımda dikiliyordu.

"Oğuz," diye soludum.

On dokuz gündür görmediğim adam, tanımadığım bu yabancı evde tam karşımda duruyordu. Kendime engel olamayarak ona doğru atıldım. Bedenim yaşadığım rahatlamadan ötürü titriyordu. Kollarımı sevdiğim adamın boynuna sıkıca dolandığımda başımdaki şiddetli ağrıyı bile umursamadım. Oğuz da ellerini belime yerleştirip beni özlediğim geniş göğsüne doğru yasladı. Gözlerimden iri damlalar hızla aktığında bunun esas nedeninin, yaşadıklarım mı yoksa Oğuz'u görmek mi olduğunu kestiremiyordum.

Nefes nefese çıkan sesimle "Çok korktum," diye fısıldadığımda Oğuz, sessizce bana sarılmaya devam etti.

Ardından geri çekilip daha önce görmediğim ifadesiz bakan gözleriyle yüzümü inceledi.

Soğuk bir sesle "Yatakta olman gerekiyor, başını çarpmışsın," dedi.

Bu tepki karşısında afalladığım için gözlerimi kırpıştırdım. "Ben-" dediğimde araya girdi.

"Yatağa geç."

Başım dönmeye devam ettiği için adımlarım titrek ve sarsaktı. Oğuz'un tepkisi karşısında ne düşüneceğimi şaşırmış bir vaziyette yatağa doğru yürüdüğümde, ayağım diğeri ayağıma takıldı. Oğuz hızla uzanıp kolumu tutarak düşmeme engel oldu. Ardından eğilip bir kolunu dizlerimin altına yerleştirip beni kucağına aldı. Ona doğru sokulup düşmemek için omuzlarını tuttuğumda bakışlarım yüzündeydi. Oğuz dişlerini kenetlediği için çenesindeki kaslar dalgalanmıştı. Karşıya diktiği gözleriyle yatağa doğru ilerlediğinde dudaklarımı uzatıp çenesinin altına yerleştirdim.

Birkaç günlük sakalları dudaklarıma batarken gözlerimi kapatıp kısık bir sesle "Seni özledim," dedi.

Oğuz sertçe yutkunmak dışında herhangi bir tepki vermedi. Günler sonunda sağ salim bir şekilde bana geri dönmüştü ama çok farklıydı.

Soğuk ve sertti. Kaşlarımın çatılmasına engel olamadım. Başımdaki ağrı doğru düzgün düşünmemi engellediği için özellikle neler olup bittiğini pek anlayamıyordum. Fakat içten içe evden uzaklaştığım için olduğunu biliyordum. Çenesine bir öpücük daha kondurmama rağmen yine bir tepki alamadım. Bana ilk defa bu kadar kayıtsız kalan Oğuz, yorgun bedenimi yatağa doğru indirdiğinde yüzümü, boynuna yerleştirip derin bir nefes aldım. Kokusu ciğerlerime dolduğunda burnumun direği özlemle sızladı.

Oğuz beni yatağa bıraktıktan sonra geri çekilip soğuk sesiyle "Ağrın var mı?" diye sordu.

Başta hayır diyecek gibi olduysam da başımdaki ağrı yalan söylememe izin vermedi.

"Biraz."

Sessizce yatağın yanındaki küçük komodinin üstündeki ilaç paketini alıp bir tane hap çıkardı. Bana doğru uzattığı hapı dudaklarımın arasına hızlıca bırakıp su uzattı. Sudan bir büyük bir yudum alıp kuruyan boğazımı ıslattıktan sonra gergince "Teşekkür ederim," dedim.

Ortamdaki hava gittikçe boğucu oluyordu. İkimiz de tek kelime etmeden öylece duruyorduk. Günler sonra yan yana geldiğimizde böyle olacağımızı hiç düşünmemiştim.

Oğuz kısaca "Dinlenmeye devam et, birazdan çıkarız," dedikten sonra gitmek için arkasını döndüğünde uzanıp elini tuttum.

"Oğuz," dediğimde sesim kedi gibi çıkmıştı.

Hareket etmeyi keserken omuzları gerildi.

"Neler olduğunu anlatır mısın?"

Elini yavaşça geri çekti. Sıkılı dişlerinin arasından "Dinlen," dedikten sonra hızlı adımlarla odadan çıkıp gitti.

Gözlerimi kırpıştırırken ne tepki vereceğimi bilmiyordum. Oğuz'u ilk defa böyle görüyordum. Sessizce otururken içim buz kesmişti. Bu adama alışık değildim ki ben.

İçimde yer edinen sıkıntı gittikçe büyüdü. Canım acıyordu, korkmuştum ve gözlerimi bilmediğim bir yerde açtığım için kafam karmakarışıktı. Bu hâldeyken daha fazla dinlenemezdim ki! Sıkıntıyla oflarken yatakta yavaşça yana doğru döndüm. O adamın kim olduğunu merak ediyordum. Ama en çok da Oğuz'un onu nasıl bulduğunu... Her şeye rağmen saatler sonunda rahat bir nefes

alabildim. Oğuz yine beni bulmuş ve olası bir tehlikeden kurtarmıştı. Şu an her ne kadar sinirli olsa da...

Uzanmaya devam ederken aldığım ilaç uykumu getirmeye başladı. Göz kapaklarım ağırlaşırken uyumak üzereydim ki odanın kapısı bir kez daha açıldı. Başımı çevirince Oğuz'u, elinde tuttuğu montumla içeri girdiğini gördüm.

"Gidiyoruz."

Yorgunluğumu unutup hızla doğruldum. Bu yaptığım ani hareket, başıma keskin bir ağrının saplanmasına neden olduğu için yüzümü buruşturup gözlerimi sıkıca kapattım.

"İyi misin?"

Oğuz'un endişeli sesini duyunca başımı belli belirsiz bir şekilde aşağı yukarı doğru salladım.

Gözlerimi araladığımda endişeyle bakan ela rengi gözlerindeki tanıdık ifade, kalbimin sıkışmasına neden oldu. Az önceki soğuk adamın aksine beni seven adamın bakışlarıyla karşılaşmıştım. Zoraki bir gülümsemeyle "İyiyim," dediğimde sesin boğuk ve tarazlı çıkmıştı.

Oğuz derin bir nefes alırken sessiz kaldı. Ardından eğilip büyük elini, belime yerleştirip doğrulmam için yardım etti. Bu yardımı memnuniyetle kabul edip ona doğru sokuldum ve özlediğim kokusunun, sıcaklığının tadını çıkardım. Fakat bu an kısa sürmüştü. Geri çekilip montu bana giydirdi.

"Burası neresi?"

Merakla sorduğum soru üzerine yüz ifadesi tekrar sertleşti. Anlaşılan olayları anımsamasına neden olmuştum. Dudaklarımı büzdüğümde odadan çıktık. Salona gelince karşılaştığım manzara yüzünden adımlarım aksadı. Korkuyla solurken o koca köpeğin yerde uyuduğunu gördüm. Bu köpek yüzünden az daha ölecektim. Korkuyla yutkunurken başımı kaldırdım ve daha önce görmediğim orta yaşlarındaki bir adamla göz göze geldim. Adam sert yüz hatlarına sahip biriydi. Saçları grileşmeye başlamış gözlerinin kenarında hafif kırışıklıklar belirmişti.

"Hasta uyanmış."

Oğuz başıyla onayladığında "Her şey için teşekkürler Hakan," dedi.

Adam başıyla onayladığında köpek hareketlendi. Anında yanımdaki Oğuz'a sokuldum. Korkumu anlayınca koruyucuyu bir şekilde elini

belime yerleştirip kendine doğru çekti. Bu yaptığı sayesinde korkum azalmıştı.

"Yenge, köpekten çok korkuyor."

Adının Hakan olduğunu öğrendiğim adamın sözleri ardından sessiz kaldı.

"Köpeği görmeseydi bunlar olmayacaktı sanırım."

Oğuz ağzının içinden bir şeyler homurdandı. Merakla ona döndüm. "Ne dedin?"

Kısaca "Hiç," deyip beni kapıya doğru yönlendirdi.

"Tekrar beklerim, daha uygun bir şekilde."

Hakan'ın sözleri üzerine Oğuz, başıyla selam verip "Eyvallah," deyip evden çıktı. Gecenin ayazı temine dişlerini geçirince irkildim. Ellerimi montumun ceplerine yerleştirip dişlerimi birbirine bastırdım. Evin az ilerisinde park halinde olan arabaya doğru koşar adımlarla yürümek istesem de adım attığımda sanki beynim sallanıyordu.

Bu yüzden yavaş yürümek zorundaydım. Oğuz arabanın kapısını açınca yavaşça oturup kemerimi bağladım. Araba birkaç saniye sonra hareket ederken Oğuz ısıtıcıyı açmıştı. Ellerimi ovuştururken yan gözlerle yanımdaki adama baktım. Beni görmezden gelen Oğuz dik dik yola bakıyordu. İlk tanıştığımız zaman bile bu kadar uzak davranmamıştı. Gergince alt dudağımı kemirmeye başladım.

Konuşmak istiyordum ama içimden bir ses bunun iyi bir fikir olmadığını söylediği için cesaret de edemiyordum. Araba engebeli yolda ilerlerken sarsıntı yüzünden midem bulanmaya başladı. Başımı yavaşça geriye yaslayıp gözlerimi yumdum. Çok rahatsız bir yolculuktu, şu an tek istediğim kusmadan eve gitmekti. Burnumdan nefes alıp ağzımdan verirken Oğuz'un gözlerini ara ara da olsa yüzümde hissediyordu. Kısa bir süre sonra araba durduğunda kusmadığım için kendimi tebrik ettim. Hızla kapıyı açıp temiz havadan derin nefesler aldım. Soğuğu bile severek karşılıyordum şu anda. Oğuz yanıma geldiğinde uzanıp elimi tuttu, dudakları tek çizgi halini almış dikkatle yüzüme bakıyordu.

Ayağa kalkarken kendime engel olamadan "Neden böyle davranıyorsun?" diye sordum.

Oğuz dik dik yüzüme baktı. Konuşmak için dudaklarımı aralasam da sert bir soluk alıp tekrar kapattım. Eve doğru dönüp yürümeye başladığında tok sesiyle "Şimdi sırası değil," diye geçiştirdi.

İsteksiz adımlarla onu takip ettiğimde evin kapısı Fatma abla tarafından açıldı. Korku dolu gözlerle bize bakıyordu. Endişeli sesiyle "Çok korkuttun bizi Süveyda," diye soludu.

Yaptığım hatayla yüzleşirken "Ben-" dedim ama ne diyeceğimi bilemediğim için sustum. Fatma abla uzanıp bana ona sıkıca sarıldı.

"Sana bir şey oldu sandık."

Sözlerini duyunca yanağımın iç kısmını ısırdım. Sorumsuzca davranmıştım. İçime dolan suçlulukla yutkunmaya çalıştığımda Fatma abla geri çekilip yüzüme baktı. "Çok şükür iyisin, içeri gelin."

İçeri girdiğimizde bu defa Zeynep bana sarılmıştı. "Bir daha evden dışarı adımını atmana izin vermeyeceğim."

Kısık bir sesle "İyiyim ben," dedim. Geri çekildiğinde onaylamayan gözlerle bakıyordu. Anlaşılan bana sadece Oğuz değil, herkes kızgındı.

"Ama olmayabilirdin. Daha dikkatli olmalıydın, sana bir şey olabilirdi. Çok korktuk."

Ne diyeceğimi bilmediğim için gözlerimi kaçırdım. Böyle olacağını bilemezdim ki.

"Küçük kaçak."

Eser'in sözü üzerine başımı kaldırdım. En ılımlı olandı, hafif bir gülümsemeyle bana bakıyordu. "İyisin değil mi?"

Başımla onayladığımda sırıttı. "Artık ben de iyiyim."

Sözleri ardından Oğuz'a baktı. "Yokluğunda nasıl bir canavarla uğraştığımı daha sonra sana uzun uzun anlatırım."

Oğuz ters bir şekilde Eser'e baktı.

Eser başını iki yana doğru salladı. "Ne bakıyorsun abi öyle? Haksız mıyım? Anamdan emdiğim sütü iki saatte burnumdan getirdin."

Oğuz uyaran bir tonda "Eser," dedi.

Omuz silkerken "Hiç öyle o ses tonunla Eser deme, bir günde on yıl yaşlandırdın beni," dediğinde bu kadar kötü hissetmeseydim Eser'in sözlerine gülebilirdim.

Oğuz başını iki yana doğru sallayıp "Hasbinallah," diye söylendi.

"Süveyda yorgun görüyor, odasına çıkart evladım."

Fatma ablanın sözleri üzerine yürüyecektim ki Eser tekrar konuştu. "Süveyda bak sakın kaybolayım falan deme, vallahi delirir bu. Feriştahı gelse tutamaz."

"Biraz daha konuşursan belanı sikerim."

Oğuz son derece soğuk bir sesle konuşmuştu. Eser ağzını anında kapattı. "Tamam abi ya, sustum."

Oğuz ile beraber merdivenlerden çıktığımızda düşünceli bir ruh hâlindeydim. Herkesi endişelendirdiğim için kendime kızgındım. Çocuk gibi başıma buyruk hareket ettiğim için olaylar kontrolden çıkmıştı. Şimdi elimde fena halde ağrıyan yaralı başım ve bana kızgın insanlar vardı. Sadece biraz hava almak istemiştim. Normal bir insan gibi tek başıma dışarı çıkıp yürümek bu kadar soruna neden olmamalıydı.

Sarkıttığım dudaklarımla Oğuz'un arkasından odama girdiğimde moralim iyice bozuldu. Günler sonra Oğuz'a kavuşuyordum, aynı odada uyuyacağımızı düşünmüştüm ama anlaşılan yanılmıştım.

Yatağın ucuna oturup parmaklarımla oynarken "Benimle daha ne kadar konuşmayacaksın?" diye sordum.

Karşılaştığım sessizlik karşısında gözlerimi, kucağımdaki soğuk parmaklarımdan ayırdım. Oğuz'un yüzüne bakarken kısık sesle devam ettim.

"Üzgünüm, daha dikkatli olmam gerekiyordu."

Bu sözleri duyunca kaşları havalandı. Dudaklarında alay dolu bir gülümseme oluştuğunda "Üzgünsün öyle mi?" diye tekrarladı.

"Öyle olduğumu biliyorsun," diye üsteledim.

Oğuz bir elini saçlarının arasına geçirirken diğer elini beline yerleştirmişti. Alaylı gülümsemesi varlığını koruyordu.

"Bilmiyorum!" diye patladı. Ani tepkisi karşısında irkildim.

Odada öfkeli adımlarla volta atarken sakinleşmeye çalışıyordu ama pek işe yaramıyor gibiydi. Aniden durup bana doğru döndü.

Az önceye nazaran kısık bir sesle "Nasıl bu kadar sorumsuz davranabilirsin, aklım almıyor!" dediğinde yerime sindim.

Çenemi havaya kaldırıp konuşmaya çalıştım. "Sadece biraz yürüyüş yapacaktım, hava almak istedim."

Oğuz'un yanak kasları dalgalandı. Sıkılı dişlerinin arasından konuşmaya başladı. "Tek başına akşamın bir vakti evden çıktın, korumalara haber bile vermeden. Sen gerçekten peşinde olan adamların farkında mısın?"

Gözlerimi kırpıştırırken suçlulukla dolup taşıyordum. "Ben-" deyip sustu.

"Sen benim işimin ciddiyetinin farkında mısın Süveyda?"

"İşini bile söylemiyorsun ki," diye sızlandım. İşini bilsem de onun söylemesini istiyordum.

Oğuz ufak bir kahkaha attı. "Problem bu mu gerçekten?"

Sessiz kaldığımda devam etti. "Karşılaştığın kişi tanıdığımız bir avcı olmasaydı, başına neler gelirdi biliyor musun?"

Ağlamamak için kendimi öyle çok sıkıyordum ki bedenim kaskatı kesildi.

"Bence asıl düşünmen gereken bu."

"Sadece evde oturmaktan sıkılmıştım."

Oğuz tekrar hareket etmeye başladı. Elini ensesine yerleştirip gergince ovdu. "O zaman siktiğimin korumasını alsaydın yanına. Başına gelecek tehlikeleri önceden düşünmen gerekiyordu."

Yavaşça ayağa kalktım. "Düşünemedim."

Bana dönüp büyük bir adım attı. Tam önümde durduğunda ayak parmaklarımız neredeyse birbirine değiyordu. Başını yüzüme doğru eğdi.

Tıslar gibi "Düşünemedin," diye tekrarladı.

Yanağımın iç kısmını sertçe ısırdım.

"Kafa travması geçirince mi düşünecektin? Ya da kışın bu vakti aç bir köpeğe yem olurken? Ya da karanlıkta gezen yabancı adamların-"

"Tamam, sus artık."

Gözümden akan yaşları bu defa tutamadım.

Boğazımdaki düğümü gidermek için yutkundum ama bir işe yaramadı. Boğuk çıkan sesimle "Normal bir insan gibi çıkıp hava almak istedim sadece, işlerin bu noktaya geleceğini düşünemedim işte," diye sızlandım.

Oğuz sessiz kalıp yüzüme baktığında soğuk parmaklarımla yüzümdeki yaşları sildim.

"Üzgünüm, görmüyor musun?"

Titrek çıkan sesim ardından Oğuz derin bir nefes aldı. Geniş göğsü havalanırken düz bir sesle konuşmaya başladı.

"Çok sert düşmemişsin, bayılma nedenin muhtemelen yaşadığın korku. Doktor dinlenmen gerektiğini söyledi."

Sözleri ardından doğrulup odadan çıktı. Arkasından yaşlı gözlerimle bakmak dışında bir şey yapamadım. Düşüncesizliğimin başıma açtığı işlerden nasıl kurtulacağımı bilmiyordum. Saat gecenin birini geçiyordu ama uykum yoktu. Cebimdeki telefonumu çıkarıp

baktığımda Oğuz'dan gelen 15 cevapsız çağrıyı gördüm. Ayrıca Zeynep ve Fatma abla da defalarca aramıştı. Ayrıca Şeyma'dan mesaj vardı. Nasıl olduğumu bildiren bir mesaj attıktan sonra telefonu komodinin üstüne koydum. Ayağa kalkıp üstümü değiştirdim. Pijamalarımı giydikten sonra pencerenin kenarına çekilip dışarıyı izlemeye başladım. Bu kadar tartışmadan sonra uyumam mümkün değildi. Alnımı soğuk cama yaslayıp dakikalar boyunca orada dikildim.

Bugünün böyle sonuçlanacağını hiç düşünmemiştim, sıcak nefesim camın buğulanmasına neden olurken geri çekildim. Gözlerim yatağa kaydığında yüzüm iyice asıldı. Tek başıma soğuk yatakta uyumak istemiyordum. Kollarımı birbirine dolayıp üşüyen tenimi ovdum. Bakışlarım tekrar saate kaydığında ikiye geldiğini gördüm. Oğuz'un yanına gitmek istiyordum ama çekiniyordum. Nasıl bir tepki vereceğini kestiremiyordum. Aralık dudaklarımdan ufak bir nefes alırken kapıya doğru yürüdüm. Ev karanlık ve sessizdi, muhtemelen herkes uyumuş olmalıydı. Küçük adımlarla merdivenlere yöneldim. Oğuz'un odasının önüne geldiğimde düşünmeden kapının koluna uzanıp aşağı indirdim. Kapıyı arkamdan kapatınca odaya yansıyan ay ışığı sayesinde yatakta olduğunu gördüm.

Bana kızgın olduğunu biliyordum ama böyle uzak durmasını istemiyordum. Küçük adımlarla yatağa doğru yürüyüp yavaşça içine girdim. Yatak Oğuz'un ısısı sayesinde sıcacıktı. Üşüyen ayaklarım ve ellerim bu sıcaklığı memnuniyetle kabul etti. Başımı ona doğru çevirip kolunu başının altına alarak sırt üstü uzanmış huzurla uyuyan yüzünü izledim. Uyanık olup olmadığı hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu.

İçimden geldiği gibi ona doğru sokulup elimi sert göğsüne yerleştirdim. Ardından yorgunluktan sızlayan gözlerimi yumdum ve saniyeler içinde uyuya kaldım.

⛓

Sabah uyandığımda yatakta yalnızdım. Yatağın Oğuz'a ait olan kısmı soğumuştu. Çok önceden kalktığını anlayınca sıkıntıyla oflayıp doğruldum. Anlaşılan aramızdaki mesele uzayacaktı. Yataktan kalkıp banyoya girdim. İşlerimi halledip dişlerimi fırçaladıktan sonra soğuk suyla yüzümü yıkadım. Aynadaki aksime bakınca yüzüm iyice asıldı. Beyaz tenim ruh gibi solgundu, gözlerimin altı kararmış saçlarım dağılmıştı. Hasta gibi görünüyordum. Banyodan çıkıp odama girince

bisküvi renginde v yaka, triko belimi açıkta bırakan bir kazak giydim. Kazağın yakası düşük olduğu için göğüs dekoltesi biraz fazlaydı. Umursamadan açık renk yüksek bel, bol paça kot giyip yüzüme renk gelmesi için makyaj yaptım. Başımın arkasındaki bandaja dikkat ederek saçlarımı taradım. Odadan çıktığımda görünüş olarak daha iyi olsam da ruh halim pek iç açıcı değildi. Mutfağa girdiğimde Oğuz, Fatma abla ve Zeynep kahvaltı yapıyordu.

"Günaydın."

Oğuz haricindeki gözler beni buldu. "Günaydın."

"Günaydın güzel kızım, nasılsın?"

Zoraki bir gülümsemeyle "İyiyim," dedim.

Oğuz'un yanına oturduğumda bir kez bile bana bakmamıştı. Tüm dikkatini yediği yemeğe vermiş gibi görünüyordu. Günaydın bile demediğine göre hâlâ küstü.

"Güzelce karnını doyur."

Fatma abla konuşurken tabağıma da bir şeyler dolduruyordu.

"Aslında canım pek bir şey istemiyor," dediğim sırada Oğuz'un öfkeli gözleri beni buldu.

Anlaşılan yememek gibi bir lüksüm yoktu. Boğazımı temizlerken "Ama yemem lazım tabii," diyerek cümlemi tamamladım.

Öne eğilip ekmek aldığımda Oğuz'un gözleri kısa bir anda olsa kazağın açıkta bıraktığı göğüslerime kaydı. Gözlerini anında kaçırsa da onu yakalamıştım. Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırırken bir şeyler yemeye çalıştım.

"Tereyağı bal da ye."

Fatma abla sürekli önüme bir şeyler koyuyordu. Midem düğüm düğüm olduğu için canım bir şey istemiyordu.

"Yiyorum," deyip ekmekten büyük bir ısırık aldım.

Yan gözlerle Oğuz'a bakarken kendimi nasıl affettirebileceğimi düşünüyordum. Tuzluk Oğuz'un yanında olduğu için uzanmaya çalıştım ama kolum yetmedi. Sessizce tuzluğu alıp bana döndü. Bedenimin üst kısmının koluna baskı yaptığını anlayınca boğazımı temizleyip doğruldum.

Oğuz boğazını temizlerken ayağa kalktı. "Ben çalışma odasındayım."

Arkasından sokakta kalmış kedi yavrusu gibi baktım.

"Bana çok kızgın."

Zeynep başıyla onayladığında "Dün korumalar seni bir anlığına da olsa gözden kaybetmiş," dediğinde gözlerim irileşti.

Oğuz bu ayrıntıyı anlatmamıştı. "Hakan diye biri arayana kadar nerede olduğunu kimse bilmiyordu. Oğuz az daha kafayı yiyecekti."

Sessizleşirken ne diyeceğimi bilemedim. Fatma abla uzanıp elimi tuttu. "Burası güvenilir bir yer ama akşam vakti ormanda neler olacağı belli olmaz kızım."

Bunları net bir şekilde öğrenmiştim. "Kendimi nasıl affettireceğim?"

İkisi de sessizleştiğinde sıkıntılı bir nefes aldım. Anlaşılan bu işte tektim. Tüm gün boyunca Oğuz odasından çıkmadı. Kahve bahanesiyle yanına gittiğimde yüzüme bakmadan kuru kuru teşekkür etmek haricinde hiçbir şey yapmadı. Onu böyle uzak ve soğuk görmek kalbimi kırıyordu. Mutsuz bir şekilde kitap okumaya çalıştım ama canım hiçbir şey yapmak istemiyordu. Akşam çöktüğü için şöminenin önüne oturup yanan ateşe doğru ellerimi uzattığımda sıcaklık yüzümden mayışmaya başladım. Başımı yana doğru eğdiğimde ruh halim hâlâ parçalı bulutluydu.

Bir saat önce eve birkaç kişi gelmiş ve Oğuz'un çalışma odasında toplantı yapmaya başlamışlardı. Hafifçe iç çektiğimde Zeynep "Sana kahve getirdim," dedi.

Ufak bir gülümsemeyle ona doğru dönüp güzel yüzüne baktım. Uzanıp bardağı aldığımda "Teşekkür ederim," diye mırıldandım. Sıcak bardağı uzun parmaklarımla sarıp ufak bir yudum aldım. Çok sıcak olduğu için yüzümü buruştursam da kahve damağımda güzel bir tat bırakmıştı.

"Toplantı hâlâ bitmedi mi?"

Zeynep kendi kahvesinden bir yudum aldıktan sonra "Hayır," diye cevap verdi.

"Oğuz hep böyle inatçı mıdır?" diye söylendiğimde başımı omzuna yasladım.

Sessizce güldü. "Oğuz'un bir yanı çok yumuşak ve naziktir ama diğer yanı..." Kısa bir an sustuktan sonra devam etti.

"Diğer yanı çelik gibi bu sayede sanırım hepsi onu dinliyor."

Oğuz'un bu yanıyla ilk defa tanışıyordum. "Üzülme, kıyamaz o sana."

"Umarım," diye mırıldandım. Bu yanına kendimi nasıl affettireceğim hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

Yan gözlerle ona baktım. "Vural nasıl?"

Zeynep adını duyunca bile iç çekti. "Aynı..."

Odanın kapısı açıldığında geriye doğru döndük. Oğuz ve yanında duran kıpkırmızı saçlı bir kadın salona girdi. Kadın 1.60 boylarında olsa da ayağındaki topuklular o kadar yüksekti ki boyu, en az benim kadar duruyordu. Göğüsleri küçük olsa da kalçaları bir hayli genişti ve beli de ince olduğu için göze çarpıyordu. Dudakları dolgun yeşil gözleri küçük ve çekikti. Çekici bir kadındı. Şuh bir kahkaha atarken elini Oğuz'un koluna yasladı. Kaşlarım havalanırken oturduğum yerde dikleştim.

"Bu kim?"

Zeynep gergince kısaca "Hannah," dedi.

Onları izlemeye devam ettiğimde kadının yüzündeki hayranlık mideme sancıların girmesine neden oldu. Oğuz hafifçe gülümseyince kadının iç çektiği gözümden kaçmadı. Gözlerim kısılırken ayağa kalktım. Dünden beri yüzüme bakmayan adam, yanındaki kadının gözlerinin içine bakmakla kalmıyor aynı zamanda ona gülümsüyordu.

Oğuz'a hak verenler?

Hannah hakkında fikirleriniz?

Birinci kitabın finaline az kaldı desem...

İlk kitabın finalini burada kısa süreli de olsa vereceğim, bu yüzden bölüm biriktirmek yerine güncel olarak okumanızı tavsiye ederim ❤

İkinci kitap ile ilgili henüz bir karar vermedim, zamanla belli olacaktır

Alıntı ve afişler için İnstagram adresim umrantn

BÖLÜM 27: KISKANÇLIK

Keyifli okumalar dilerim❤
Yaz geldiği için bölüm arası ister istemez uzuyor. Havalar fena...

Karakterlerin parodi hesabı : oguzsarhann
: suveydakarayagiz
Daha fazla afiş için viranedusleroffıcial
#Vedat Özkaya Beyaz Soba
Sunan Hacigarip Kırdığın Kadar
Düşlersokağı bir yeni gönderi
"Ama kabul ediniz, kıskançlık affı olmayan bir tutku, dahası felaketin ta kendisidir!"
Beyaz Geceler, Fyodor Dostoyevski
⛓

Kıskançlık kızgın bir ok gibi göğsümün tam orta yerine saplanmıştı ve saplandığı yeri cayır cayır yakıyordu. Yutkunmaya çalıştım ama boğazımdaki düğüme bir yararı dokunmadı. Farkında olmadan parmaklarımı göğsüme yerleştirdiğimde oradaki acıyı silmek istemiştim.

Onlara doğru yürüdüğümde Oğuz gülen gözlerini bana çevirdi ve rahat bir ifadeyle "Biz de tam senden bahsediyorduk," diye konuştu.

Bunun içimi ferahlatması gerekiyordu sanırım ama pek de işe yaramamıştı. Şu an takıldığım tek şey, dünden beri benden esirgediği gülümsemesini bu kadına sunuyor olmasıydı. Bu ayrıntının yarattığı kıskançlık, bir kurt gibi içimi kemiriyordu.

"Tanıştırayım sizi, Hannah bu Süveyda," dediğinde beni inceleyen kadına doğru dönüp kuru bir sesle "Merhaba," dedim.

O sırada çalışma odasından Vural, Akif ve Eser de çıktı.

Eser saatine bakarken telaşlı bir sesle "Çok geciktim, Ceyda beni mahvedecek," diye söylendi.

Oğuz, Eser'e bakıp sırıttı. "Hanım köylü."

Eser yan gözlerle ona baktı. "Bunu sen mi diyorsun gerçekten?" dediğinde sesinde alaylı bir ton vardı.

"Gitmiyor muydun sen?"

Eser göz kırparken "Kaçtım ben," dedi ve uçarak evden çıktı. Akif, Zeynep'e doğru ilerlerken Vural öylece onu izliyordu.

Hannah'a döndüğümde Oğuz'un telefonu çaldı. Kaşları çatılırken "Konferans toplantım vardı," deyip tekrar yanımızdan ayrıldı.

Hannah, gidişini izlerken ben de dik dik ona bakıyordum. Acaba Oğuz ile sevgili olduğumuzu bilmiyor muydu? Kaşlarım çatıldı, belki de Oğuz bu ayrıntıyı atlamıştı.

"Çok güzel görünüyorsun Zeynep."

Akif'in sözleri dikkatimi dağıtmıştı. Başımı çevirip ikisine bakarken Zeynep'in kızardığını gördüm.

Gülümsemeye çalışırken "Teşekkür ederim Akif," diye geçiştirdi. Bakışlarımı Vural'a çevirdiğimde ruhsuzca ikisini izlediğini gördüm. Neden tepki vermediğini merak ediyordum.

"Yarın beraber kahvaltıya gidelim mi?"

İşte bu soru beklenmedikti. Ortam bir an sessizleşirken dikkatle Vural'ın tepkilerini izledim. Çenesinde hareketlenen kaslar haricinde tepkisiz kalmaya devam ediyordu.

"İşlerim var yarın."

Zeynep'in itirazına rağmen Akif ısrar etmeye başladı. "Sonraki gün?"

Bu defa Zeynep cevap vermeden araya Vural girdi.

"Senin işlerin yok muydu?"

Ortamdaki hava gittikçe gerilirken başını Akif'e doğru çevirdi. Dik dik Vural'a bakıyordu. Her an kavga edecek gibi duruyorlardı. Fakat Akif şaşırtıcı bir şekilde soğuk bir şekilde gülümsedi. "Haklısın."

Ardından Zeynep'e doğru dönüp "Sonra görüşürüz güzellik," dedi ve salondan çıktı. Dış kapının kapanma sesi gelince Vural sessizce arkasını dönüp Oğuz'un yanına gitti. Şimdi üçümüz tek kalmıştık. Ortamdaki gerginlik o kadar fazla ve yoğundu ki elle tutulur cinstendi.

"Nasılsın Süheyla?"

Kaşlarım çatılırken Hannah'a döndüm. "Adım Süveyda."

Sert sesim üzerine Hannah eliyle alnına hafifçe vurdu. "Ah, üzgünüm. Bu aralar fazla unutkanım."

Sahte bir şekilde gülümsedim. Kadından hiç haz etmemiştim.

"Zeynep Akif'in teklifini neden kabul etmedin ki?"

Zeynep'in kaşları çatılırken ters bir şekilde cevap verdi.

"İşlerim var Hannah."

Hannah ufak bir kahkaha attı. "Hadi ama tüm gün evdesin, ne işi?"

Bu kadın kendini ne sanıyordu? Ters bir laf etmemek için kendimi tuttum.

"Demek ki evde işlerim var."

Umursamaz bir ifadeyle omuz silkti. "Neyse. Acaba Oğuz'a mı baksam?"

Tavrı beni kışkırtıyordu. Dişlerimin arasından "Toplantıda," dediğimde beni duymazdan gelip kanepeye doğru yürüdü.

"Bir şey alır mıydın?"

Zeynep'e döndü. "Evet kahve alayım, Oğuz'un içtiği gibi."

Sesindeki fazla tatlılık üzerine yüzümü buruşturmamak için zor tuttum. Hannah çok yapmacık duruyordu. Belki de gereksiz samimi tavırları böyle hissettirmişti. Zeynep ses çıkarmadan mutfağa girdiğinde odada tek kaldık. Önce şöminenin yanına bıraktığım kahveyi aldım ardından geçip karşısına oturduğumda beni incelemeye başladı. Hannah'ın kim olduğunu merak etsem de kadına sorular sormak istemiyordum.

"Ne zamandır buradasın? Oğuz söylemişti de unuttum."

Sanki Oğuz'un adını kullanmadan cümle kuramıyordu. "Bir ay olmuştur," diye geveledim.

Siyah renge boyadığı tırnaklarına bakarken "Oğuz'a rastladığın için şanslısın," dedi.

Sözleri karşısında kaşlarım havalandı. Cümlesinin temelini anlamadığım için yüzüne bakakaldım.

"Neden böyle bir şey söylediniz?"

"Oğuz anlattı yaşadıklarını."

Öyle mi yapmıştı? Sakin olmaya gayret ederken sessiz kalmaya karar verdim. Yoksa ne diyeceğimi kestiriyordum, neyse ki içeri Zeynep girip kahvesini uzattı. Hannah'ın yanına oturduğunda dikkatle bana baktı. Bir şeylerin yolunda gitmediğini anlamıştı. Hannah kahvesini içerken "Oğuz bana her şeyini anlatır, kızma ona tatlım," dedi.

Tatlım mı? Dudaklarımı birbirine bastırdım, içime dolan öfkeye engel olamıyordum. Neden bu kadar öfkelendiğimi bile bilmiyordum.

Hayır biliyordum aslında. Oğuz ile samimi olması beni deli gibi kıskandırıyordu. Güzel ve çekici bir kadındı. "Ne de olsa bir zamanlar en yakını bendim," diye eklediğinde dudaklarım aralandı.

Sözleri bir kurşun gibi göğsüme saplanıp kaldı. Daha Özgü ile olan ilişkilerini hazmedememiştim şimdi bir de Hannah çıkmıştı! Oğuz'un geçmişinin bu kadar hareketli olması sinirlerimi bozuyordu. Sertçe yutkunurken kuru bir sesle "Öyle mi?" dedim.

Hannah başını yana doğru eğdiğinde dudaklarında bir anlığına dahi olsa beliren sinsi gülümsemeyi gördüm. Asıl niyetinin beni kışkırtmak olduğunu anladım. Bozuntuya vermeden sırtımı kanepeye yaslayıp neredeyse soğuyan kahveden son bir yudum aldım. Ağzımın içi kâğıt gibi olduğu için tat alamadım.

Sahte bir tatlılıkla "Hayat, ne kadar garip," diye konuştum. Saçları ile aynı renk olan kırmızı kaşları çatıldı. Konuşmasına müsaade etmeden devam ettim.

"Eskiden yakınıydınız ama şimdi hiçbir şeyisiniz," deyip gülümsemeye devam ederken ayağa kalktım. "Ne de olsa artık ben varım."

Yüzündeki ifade tatmin olmamı sağlarken "Size afiyet olsun," deyip orayı terk ettim.

Fakat odaya çıkıp yalnız kaldığım an yüzümdeki gülümseme silindi. Şu an tek hissettiğim şey, öfkeydi. Oğuz'a daha önce hiç olmadığım kadar kızgındım. Sakinleşmeye çalışırken eski sevgilisiyle özel hayatım hakkında konuşmuş olması bunu imkansızlaştırıyordu. Nasıl bu kadar anlayışsız olabilirdi? Ayrıca neden bütün eski sevgilileri bir şekilde hayatındaydı bu adamın? Bunun ne kadar saçma bir durum olduğunu görmüyor olamazdı! Başımı iki yana doğru sallarken odamın kapısı Zeynep tarafından açıldı. Dudaklarında bastırdığı bir gülümseme vardı. Fakat beni gördüğü an, kendini tutmayı bıraktı ve kahkahalarla gülmeye başladı.

"Hannah'ı çok fena alt ettin," dediğinde neşesi bulaşıcıydı. "Güldürme beni Zeynep ya," desem de gülmeye başladım.

"Kıpkırmızı olmuş suratıyla resmen kaçar gibi çıktı evden. Onu daha önce hiç böyle kızgın görmemiştim."

Eh, o tavırlarından sonra iyi olmuştu. Umursamaz bir tavırla omuz silktiğimde şaşkınca konuştu. "Seni böyle göreceğimi söyleseler asla inanmazdım."

Haklıydı, çünkü böyle bir kız değildim. Yüzüm tekrar asılırken yatağa oturdum.

"Oğuz'un adını geçirmeden cümle kuramaması sinirlerimi bozdu."

Gelip yanıma oturdu.

"Hannah hep öyledir," dediğinde meraklı gözlerle ona döndüm.

"Oğuz ile sevgili miydiler gerçekten?"

Zeynep'in kaşları çatıldı. Uzun saçını geriye doğru itelediğinde yüzünde düşünceli bir ifade vardı.

"Oğuz'a karşı hep bir ilgisi vardı, göstermekten çekinmezdi ama Oğuz'un da ona karşılık verdiğini bilmiyordum."

Dudaklarını büzerken kısık bir sesle devam etti. "Benim için de yeni bir haber."

Mutsuz bir yüzle iç çektim. "Anlıyorum. Peki kim bu Hannah? Neden hayatlarında?"

Söyleyip söylememek de tereddüt ediyor gibiydi. Hızlıca "İş arkadaşı," dediğinde moralim iyice bozulmuştu.

Kolunu omzuma atıp "Senin de dediğin gibi geçmişte kalan bir mevzu, takılmamaya çalış," dediğinde başımı iki yana salladım.

Boğazımda düğümlenen hislerin gitmesi umuduyla yutkundum. "Geçmişte kalsaydı eğer şu an Oğuz'un yanında olmazdı."

.

****

Sabah uyandığımda yine tek başımaydım. Oğuz saçma inadına devam ediyor olmalıydı. Sinirle güldüm. İyi, istediği kadar devam edebilirdi nasılsa artık kızgın olan tek taraf o değildi. Hafifçe doğrulup saate baktığımda dokuz olduğunu görünce istemeyerek de olsa yataktan kalktım. Aslında tüm günü yatağımda geçirmek istiyordum. Başımı iki yana doğru sallayıp parke zemine bastım. Sıkkınca oflarken üstümü değiştirmek için dolaba doğru yürüdüm. Ona ne kadar öfkeli olsam da gece yanına gelir diye düşünmüştüm. Belki de aklı Hannah da kaldı... Bu düşünce mideme kramplar girmesine neden olduğu için anında düşünmeyi bıraktım. Dolabın kapağını açınca daha önce görmediğim bir takım gözüme ilişti. Beyaz bir gömlek ve mini, sütlü kahve renginde düz bir etekti. Gömleğin düğmeleri etek ile aynı renkteydi. Önce eteği giydim, boyu dizlerimin çok üstünde bitiyordu. Ardından gömleği giyip düğmelerini ilikledikten sonra alt kısmını eteğin içine soktum. Saçlarımı açıp kabarıklığını gidermek için

kremleyip dalgalar halinde açık bıraktım. Ardından hafif bir makyaj yapıp odadan çıktım.

Genelde pantolon giyen biriydim ama bu takım çok tatlı ve güzel durduğu için çok hoşuma gitmişti. Aşağı indiğimde kimsenin etrafta olmadığını gördüm. Herkes uyuyor olmalıydı. Mutfağa girip çay sıyunu ocağa koyduğumda kapının zili çaldı. Gidip açtığımda Eser'i karşımda gördüm.

"Günaydın yenge hanım," deyip içeri girdi.

Kullandığı hitap şekline gülmeden edemedim.

"Günaydın."

Eser montunu çıkarıp astı. "Huysuz sevgilin nerede?"

"Görmedim." Ona hâlâ kızgın olduğum için yanına gitmemek de kararlıydım.

Eser şaşkınca "Hâlâ uyuyor mu yoksa? Şaşılacak şey," deyip merdivenlere yöneldiğinde gözlerim çalışma odasına takıldı.

Aralık kapıdan içeri baktığımda Oğuz'un kanepede uyuduğunu gördüm. Üstünde dünkü kıyafetler vardı. İçeriye doğru yürüyünce göğsünde dosyanın olduğunu gördüm. Anlaşılan çalışırken uyuya kalmış olmalıydı. Onu uyandırıp uyandırmamak arasında kararsız kalırken Eser yüksek sesle "Odasında değil," diye içeri girdi.

Bakışları Oğuz'a takılırken "Çalışmaktan sızmış resmen," dedi.

Hafifçe güldüm. "Biraz daha mı uyusa?"

Başını iki yana doğru salladı. "Olmaz, beni sabahın köründe buraya getirtti. Sevgilimin sıcak koynundan onun yüzünden çıktım."

Patavatsız bir şekilde sarf ettiği sözleri gülmeme neden olmuştu.

Çıkardığımız sesler üzerine Oğuz uyandı."Oo uykucu, günaydın." Oğuz doğrulurken yüzünü buruşturdu.

Muhtemelen her yanı tutulmuş olmalıydı. Elini boynuna yerleştirip sertçe ovdu. "Saat kaç?" dediğinde sesi yeni uyandığı için boğuktu.

"Dokuz, sen bu saate kadar uyumazdın."

"Yorulmuşum," dediğinde bakışları bana kaydı.

Dikkatli gözleri karşısında gerildim. Oğuz böyle bakınca yumuşuyordum ve şu an bunun olmasını istemiyordum. Bu yüzden sessizce arkamı dönüp odadan çıktım. Oğuz adımı seslense de durmadım. O kadının söylediklerini hâlâ atlatmamıştım. Mutfağa girince Fatma abla da uyanmıştı.

"Günaydın abla," dediğimde içten bir gülümsemeyle "Günaydın," dedi.

Bakışları üstümde gezinirken "Ne güzel olmuşsun," dedi.

Utangaç bir ifadeyle teşekkür ederken birlikte sofrayı hazırladık. Bir süre sonra Zeynep de gelmişti. Fatma abla kahvaltıda pişi yaptığı için mutfağı mis gibi kokular sarmıştı. Kaç gündür doğru düzgün yemek yemediğim için karnım guruldadı. Yemek konusunda daha dikkatli beslenmeliydim.

Oğuz ve Eser mutfağa girdiğinde benim haricimde herkes masadaydı. Domatesi dilimlemeyi henüz bitirememiştim.

"Mis gibi kokular geliyor Fatma Sultan."

"Kaç gündür yoktunuz Eser, özlemişsinizdir dedim."

"Hem de nasıl özledim. Ceyda'yı mı yoksa senin yemeklerini mi daha çok özlüyorum henüz karar veremedim."

Duyduklarımdan ötürü gülerken Fatma abla "Aa deli oğlan, Ceyda duyarsa görürsün cevabını," diye onu azarladı.

"Aman ha, sakın duymasın. Kıtır kıtır keser beni."

Oğuz yanıma gelince gülmeyi bıraktım. Dikkatimi elimdeki işe verirken Oğuz yanımda su içiyordu. Boşalan bardağı tezgâhın üzerine bırakırken kolu koluma değdi. Yakınlığı karşısında derin bir nefes aldım. Bu defa özlem duyduğum kokusu duyularıma saldırmıştı. Kaşlarım çatıldı, bu adamın beni bu denli etkilemesi sinir bozucuydu.

Bana doğru eğilirken "Günaydın, daha iyi misin?" dedi. Nefesi yanağımdaki saçlara değdiği için gözlerimi kırpıştırdım.

Oğuz'un sesindeki soğukluk kaybolmuştu. Hannah olayını bilmeseydim buna sevinebilirdim ama şimdi kızgınlık ve kıskançlık daha baskın geldiği için bir şey ifade etmiyordu.

"Günaydın iyiyim," dediğimde sesimde mesafeli bir ton vardı.

Oğuz sessiz kalınca ona döndüm. Çattığı kaşlarıyla eteğime bakıyordu.

"Çok kısa," diye homurdandığında sesinde onaylamayan bir ton vardı.

Dudaklarımı bükerken yeni farkına varmış gibi "Öyle mi?" diye geveledim.

"Uzun bacaklardan başka bir şey göremiyorum."

Gizlemediği kıskançlığı karşısında tatsız bir şekilde güldüm.

"Belki ilgi alanına girdiği içindir," dediğimde sesimde iğneleyen bir ton vardı.

Oğuz'un kaşları mümkünmüş gibi iyice çatılmıştı.

"Bacakların fazla güzel olduğu içindir belki de."

Bakışları yüzüme kaydı. "İyi olduğuna emin misin?"

Umursamaz bir ifadeyle omuz silktim. "Neden olmayayım?" deyip ona sırtımı dönüp masaya doğru yürüdüm. Umursamaz durmaya çalışsam da dizlerim titriyordu. Sonuçta karşımdaki öylesine biri değil Oğuz'du ama yelkenleri suya indirmeyecektim. Aralık dudaklarımdan ufak bir nefes alıp sahte bir gülümsemeyle masaya geçtim. Fatma abla tabağıma pişi doldurmuştu.

"Abla bu kadar yiyemem," diye itiraz ettiğimde Oğuz da masaya geçmişti.

Fatma abla itiraz kabul etmeyen bir sesle "Yersin yersin," dedi. Onaylamayan gözleri üzerimde gezindi.

"İyice zayıfladın, üflesem uçacaksın."

Oğuz kuru bir sesle "Haklısın, iğne ipliğe döndü," diye onayladı.

Öfkeyle bedenime baktım. Tamam belim çok ince olabilirdi ama göğüslerim yeterince dolgun kalçam da dünkü kadınınki gibi olmasa da geniş sayılırdı. İğne ipliğe falan döndüğüm yoktu. Moralim bozulduğu için iştahım kaçtı. Bozuntuya vermeden bir parça koparıp ağzıma attım. Çok güzel olmuştu. Ufak ısırıklarla yemeye çalışırken Oğuz'un dikkatli bakışları üstündeydi. Görmezden gelip masadakilerle sohbet ettim. Kahvaltı bittiğinde tabağımdakileri bitiremesem de çoğunu yemiştim.

Eser sırtını sandalyeye yaslayıp karnını ovdu. "Doydum, ellerine sağlık."

Herkes dönüp Eser'e baktı. Her şeyi silip süpürmüştü neredeyse.

Oğuz "Sonunda, bir ara hiç doymayacaksın sandım," diye söylediğinde gülmeye başladık.

"Sen kendine bak abicim, kilon almış başını gidiyor."

Oğuz dik dik Eser'in yüzüne baktı. "Çok konuşma lan."

Masadan kalktıklarında Oğuz, bana döndü.

"Süveyda Hanım, zahmet olmazsa güzel ellerinizden bol köpüklü bir kahve içmek isterim."

Boğazımı temizlerken "Açıkçası dünden sonra benden bir şey istemenize şaşırdım Oğuz Bey," dedim. Umursamaz bir ifadeyle omuz

silkti.

"Ben anı yaşayan biriyim, uzatmayı sevmem."

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. "Allahtan uzatmazsın," diye geveledim.

"Anlamadım," dediğinde kuru bir sesle "Affedildim yani öyle mi?" diye homurdandım.

"Tam olarak değil, tekrarı olursa külahları değişiriz," dediğinde sesi son derece ciddi ve katıydı.

Boğazını temizleyip "Şimdi kahvemi alabilir miyim?" diye sordu.

Gözlerimi kaçırırken cevap vermeyip ocağa doğru ilerledim. Oğuz ve Eser çalışma odasına geçtiklerinde Zeynep yanıma geldi.

"Dün yüzünden mi bozuksun?"

Bir yandan kahveyi hazırlarken "Evet," dedim.

Zeynep masayı toplarken işin içinde yanlışlıklar olduğunu söylese de umursamıyordum. Özgü'den sonra Hannah ile sevgili olup hâlâ onlarla çalışmasını hazmedemiyordum. Kahveleri fincana doldurup tepsiye koyduktan sonra çalışma odasına gittim. Eser salonda telefonla konuşuyordu. Anlaşılan Oğuz odada tek başınaydı.

Dudaklarımı büzerken ufak bir nefes alıp yüzüme ifadesiz bir maske yerleştirip odaya girdim. Oğuz dikkatle önündeki laptopa bakıyordu. Ona yaklaşınca bakışları beni buldu. Kısılı gözleriyle beni incelerken sırtını deri koltuğa yaslayıp elini çenesine yerleştirdi.

Fincanları masaya bırakıp "Afiyet olsun," dedim.

Doğrulduğum sırada Oğuz, ayağa kalkmış hemen yanımda dikiliyordu. Ellerini cebine yerleştirip önümde dağ gibi dururken düşünceli bir sesle "Sorun ne?" diye sordu.

Yüzüne bakmaktan kaçınarak "Sorun yok," diye geçiştirdim.

Yanından geçip gidecekken uzanıp bileğimi tuttu. Elimde sıkıca kavradığım tepsiyi alıp masanın üstüne koyduktan sonra ellerini, yüzümün iki yanına yerleştirdi. Sıcacık avuçları, kalbime kadar işlerken Oğuz yüzümü yavaşça kendine doğru çekti. Gözleri gözlerimi delip geçiyordu.

"Sorun ne yavrum? "

Böyle hitaplarda bulununca katıdan sıvı formatına dönüşüyor avuçlarında usul usul eriyordum. Gözlerimi kırpıştırırken Oğuz devam etti.

"Fazla tepki gösterdiğimi düşündüğün için mi böyle yapıyorsun?"

Sözleri üzerine dikleştim. Kendime engel olamadan "Diğer bir neden de o," diye söylendim. Sesim kısık olsa da Oğuz duymuştu. Dikkatle bana bakarken düşünceli bir sesle konuştu. "Hannah'dan sonra bir şey oldu sana?"

O kadının adını Oğuz'dan duyunca öfkem tekrar alevlendi. Yüzümü ellerinin arasından çekerken öfkeme sarıldım. Ancak o zaman Oğuz'un etkisine karşı koyabilirdim.

Kendime engel olamadan "Şu benim hakkımda, sevgili olduğumuz haricinde her şeyi anlattığın kadın mı?" diye çıkıştım.

Oğuz'un kaşları çatılırken konuşmak için dudaklarını araladı fakat izin vermedim.

"Sakın inkâr etme, bir zamanlar çok yakının olan kadın kendi ağzıyla söyledi," diye tısladım.

Dudakları tek çizgi halini alırken bir elini sertçe saçlarına geçirdi. Bu yaptığıyla geriye taradığı dalgalı saçı alnına döküldü. Sakin olmaya zorladığı belli olan bir sesle "Sana tam olarak ne söyledi?" dedi.

Kollarımı önümde bağladım. Çenemi havaya kaldırıp "Bir zamanlar ne kadar yakın olduğunuzdan bahsetti," dedim.

Ona doğru bir adım attı.

"Eski sevgililerinle nasıl bir bağa sahip olduğunu inan bilmiyorum ama bir türlü kopamadığına göre bayağı kuvvetli olmalı. Sadece-" deyip kısa bir an sustum.

"Benimle ilgili şeyleri onlara anlatma!"

Oğuz'un şaşkınlığına aldırmadan arkamı dönüp kapıdan çıktım. Hızla odama çıktığımda öfkeyle soluyordum. Kapıyı çarparak kapattığım sırada kapı aynı saniye tekrar açıldı. Arkamı dönünce öfkeyle bana bakan Oğuz'u gördüm.

"Her defasında en son lafı söyleyip sonra da çekip gidemezsin küçük hanım."

Kapıyı sertçe itelediği için yüksek bir ses çıkararak kapandı. Birbirimize dik dik bakarken Oğuz bana doğru yürüdü. Fazla öfkeli görünüyordu ama bende aynı hislere sahip olduğum için sorun yoktu. Geri adım atmadan bakışlarına karşılık verdim.

Parmağını havaya kaldırdı. "Öncelikle o benim sevgilim falan değildi!" diye bağırdı. Alayla gülerken "Öyle mi?" diye bağırdım.

"Çünkü kendisi hiç de öyle düşünmüyor," dediğimde Oğuz dişlerinin arasından "Bana bağırma," diye kükredi.

"Asıl sen bana bağırma!"

Dişlerimi birbirine bastırdım. "Nasıl benimle ilgili şeyleri ona anlatabilirsin?"

Bu defa sesim kısık ve bastırdığı kırgınlıklarla bezenmişti. Oğuz sertçe nefesini verdi.

"Çünkü o Ayperi'yi araştırıyor."

Titreyen çenemi durdurmak için dişlerimi birbirine bastırdım.

"Bu iş için sana âşık olmayan birini bulamadın mı?"

Bu defa iki elini saçlarının arasına geçirdi.

"Herkese öylece güvenemem."

Alayla gülerken gözlerimi havaya diktim.

"Sen de sana olan hislerine rağmen ondan yardım aldın öyle mi? Ne güzel bir çözüm yolu."

Sesimdeki iğneleyici ifade onu iyice kızdırıyordu. Yanıma gelip kolumu tuttu.

"Bana olan hisleri umurumda değil!" diye patladı.

Kolumu elinden kurtarırken "Ama benim umurumda," diye çığlık çığlığa karşılık verdim.

Ellerimi göğsüne yaslayıp iteledim.

"Sen daha bana güvenip ne işle uğraştığını bile söylemiyorsun ama o kadın biliyor. Seninle beraber çalışıyor ve sana âşık! Üstüne bir de sevgili olduğumuzu dahi bilmiyor. Benimle ilgili bilgiler verirken bu önemli ayrıntıyı neden atladın?"

Oğuz gözlerini yumup tuttuğu nefesi yavaşça verdi. Hislerimi açıkça ortaya dökmüş olmanın mahcubiyetini yaşarken uzanıp elimi tuttu. Ellerimi çekmeye çalıştım. Buna izin vermeyen Oğuz, gözlerini açtığında içimiz alev alev yanıyordu. Üstüme yürüyüp sırtımı duvara yasladı. Bir elini çeneme yerleştirip yüzümü yüzüne doğru kaldırdı.

"O kadın yıllardır bizimle aynı işi yapıyor ve duyguları umurumda değil. Sadece bir iş arkadaşı." Hızlanan nefeslerimiz birbirine karışıyordu.

"Ve sana anlatmama nedenim güven değil. Sadece bunu yapamam, böyle bir iznim yok. Ayrıca-" deyip çenemdeki tutuşunu sıkılaştırdı.

"Özel hayatımı her önüme gelenle paylaşmıyorum."

Cümlesini bitirir bitirmez dudaklarını, dudaklarıma yasladı. Nazik öpüşmelerimizin esamesi yoktu bu defa. Hoyrat ve sert bir öpücüktü bu. Oğuz, tüm öfkesini ve çaresizliğini dudaklarına aktarmıştı.

Dudaklarımı sıkı sıkıya kapatıp içimde anbean büyüyen ateşe ve titremeye inat karşılık vermedim.

"Dudaklarını arala," diye hırladı.

Dilini dudaklarımın arasına doğru iteledi. Saldırısı ve sözleri o kadar baştan çıkarıcıydı ki dudaklarım aralandı. Ellerimi sertçe saçlarından geçirip aynı sertlikle karşılık verdim. Dişlerimiz birbirine çarparken aceleci ve kızgındık. Sert bedeniyle beni iyice duvara yaslarken bir elini bacağıma dolayıp hızlıca beline sardı. Bu yaptığı mini eteğin yukarı sıyrılıp kalçalarımı açıkta bırakmasına neden olmuştu. Eli yukarı kayıp iç çamaşırımın içine kaydığında çıplak kalçamı kavrayıp kendine doğru çekti.

Ellerim üstten iki düğmesi açık olan siyah gömleğinin içine kaydığında titredik. Dili ağzımın içini istila ederken bedenim gerilmiş kanım damarlarımın içinde adeta fokurduyordu. İçimde çırpınan kelebekler kasıklarıma doğru inmiş hızla kanat çırpıyordu. Bacaklarımda tatlı bir uyuşukluk vardı. Oğuz kalçasını aralık bacaklarımın arasına sertçe bastırdığında hareketi ve dokunuşları sertti. Daha önce hiç bu kadar sert dokunmamıştı ve bu bile fazlasıyla kışkırtıcıydı. Ellerimi ensesine doğru kaydırıp tırnaklarımı etine batırdı. Teni öyle sıcaktı ki iç geçirdim.

Genzinden derin bir inleme dökülürken diğer eli gömleğime doğru kaydı. Tek eliyle düğmeleri çözerken kabaran ıslak dudaklarını boynuma kaydırdı. Boynumun ince derisini dişleriyle çizdiğinde nefes nefese kalırken dudaklarım aralandı. Oğuz iz bıraktığı yeri hafifçe öpüp aşağılara doğru kaydığında odanın kapısı çalındı.

"Hey, iyi misiniz? Yoksa birbirinizi mi boğazlıyorsunuz?"

Eser'in sesi üzerine donup kaldık.

"Eser rahat bırak onları."

Zeynep'in sesi üzerine toparlanmaya çalıştım ama sert dokunuşlarından kurtulmak pek de mümkün değildi. Eser tekrar kapıya vurdu.

"Ya ses versenize! Yoksa öldünüz mü?"

Oğuz alnını göğsüme yaslarken "Eser siktir git!" diye bağırdı.

Gülmemek için elimi dudaklarıma bastırdım. Oğuz "Sakın gülme," diye inlerken dişlerini hafifçe göğsümün üst kısmına geçirdi. "Bu gidişle seni dağa kaçıracağım," dedikten sonra alayla güldü.

"Hoş dağdayız ama yine de rahat vermiyorlar amına koyayım."

Alt dudağımı ısırırken Oğuz'un kalçamdaki eli, hareketlendi. Göğsüm inip kalkarken sessizce "Oğuz," diye inledim.

Eser'in kahkahası odada yankılandı. "Lan en son kavga ediyordunuz. Ne ara savaşma seviş moduna geçtiniz?"

Yüzüm kızarırken parmakları iç çamaşırımın dantel kısmına sürtündü. Yüzünü kaldırıp kararan gözlerini gözlerime sabitlediğinde "Beni mahvediyorsun kadın," diye sızlandı.

Sertçe yutkundum ve boğuklaşan sesimle "Karşılıklı bir eylem," diye soludum.

Oğuz son kez dokunup özlemle iç çekti. Ardından geri çekilirken geniş göğsü, hızla inip kalkıyordu. Ayrıca gömleğinin düğmeleri açılmış, saçları dağınık ve dudakları, öpüşmekten dolayı kızarıp şişmiş bir vaziyetteydi. İkimiz de darmadağınıktı. Bu haline bakarken iştahla dudaklarımı yaladım. Bu yaptığım üzerine Oğuz çaresizce inlerken geriye doğru bir adım attı. Yüzünü sıvazlarken eteğimi indirip gömleğimin açılan kısımlarını tekrar ilikledim. Onu daha fazla kışkırtmak istemiyordum yoksa bu odadan çıkamazdık.

Oğuz gözlerini açınca "Böyle daha iyi," diye mırıldandı. Ardından gömleğini düzeltirken aynaya dönüp kendine çeki düzen vermeye çalıştı fakat ateşli bakışları üstümdeydi. .

Aniden bana doğru yürürken "Siktir et o pezevengi!" diye hırladı. Beni kendine doğru çevirip dudaklarıma kapandı.

Birkaç saniye yaşadığım şaşkınlığın ardından karşılık vermeye başladım. Bir yanım onu durdurmam gerektiğini söylerken diğer yanım sadece karşılık vermek istiyordu. Aramızda olan problemlere rağmen sadece saniyeler içinde kendimi onda kaybedebiliyordum. Dili ağzımın içinde gezinirken dizlerim titriyordu. Geri çekilirken nefes nefese çıkan sesiyle "Oğuz durmalıyız," dedim.

Beni duymayan Oğuz elini tekrar eteğimin altına kaydırdı. Nefesim sekteye uğrarken beni aniden çevirince sırtım göğsüne yaslandı. İrileşen gözlerim aynadaki aksimize takılırken parmakları iç çamaşırıma doğru ilerledi. Hedefini şaşmayan uzun parmakları külotumu sıyırdığında bedenim titredi. Elimi koluna yerleştirip boğuklaşan sesimle "Dur," diye fısıldadım.

Dudaklarını boynumun ince derisine yasladığında gözlerim kapandı. Kasıklarımdaki yoğun sızı mantıklı düşünmemi engelliyordu. Şu an tek istediğim vücudumdaki çığlığı susturmaktı ve bunu sadece Oğuz

yapabilirdi. Parmakları içime girdiğinde ciğerlerimdeki nefes boşaldı. Sözlerimle aynı fikirde olmayan bacaklarım hafifçe aralandığında dişlerini tenime sürttü. Göğsüm sık sık aldığım nefeslerden ötürü havalanırken başımı geriye doğru atıp gözlerimi sıkıca yumdum.

Bedenimi ele geçiren hisler bir volkan gibi taşarken sırtım geriye doğru büküldü. Boştaki eli gömleğimin içinden süzülüp sütyenimin içine girip göğsümü kavradı. Büyük avucu göğsümün tamamını kaplamıştı. Yaşadığım duygu patlamasıyla alt dudağımı sertçe ısırdım. Kalbim öyle hızlı atıyordu ki her an yerinden fırlayacak gibiydi.

"Oğuz."

Parmakları hareket etmeyi kesti. "Durayım mı bebeğim?"

Kuruyan boğazımı ıslatmak için yutkunurken başımı iki yana doğru salladım.

Tenime doğru güldü. Parmakları hareket ederken göğsümle de ilgilenmeyi ihmal etmiyordu.

"Seni ne kadar çok istediğimi biliyor musun?"

Sözleri kan akışımı hızlandırırken şuh bir sesle "Hissediyorum," dediğimde dişlerini boynuma geçirdi. Başımı ona doğru çevirip onu öpmeye çalıştım. Doğrulup karşılık verdiğinde titreyen bedenim yükselmeye devam ediyordum.

Alt dudağını dişlerimin arasında ezdiğimde dokunuşları yüzünden kısa sürede bin parçaya bölündüm. Ani ve hızlıydı. İç çekişlerim ağzında kaybolurken bedenim kasılmaya devam etti. Bedenimi benden daha iyi tanıyordu. Nereye nasıl dokunması gerektiğini o kadar iyi biliyordu ki sadece dakikalar içinde beni o yüksek tepeye çıkarıyordu.

Ellerini geri çekerken hamur gibi olan bedenimi kendine doğru çevirdi ve öpmeye devam etti.

Bir elimi göğsüne yerleştirip yavaşça aşağı doğru kaydırdım. Kaslı geniş göğsüne dokunmak bile kanımı tekrar ateşlemeye yetiyordu. Elim aşağı doğru inince Oğuz kasıldı. Başını yana doğru eğip öpüşmeyi derinleştirirken elini elimin üstüne yerleştirip yavaşça tuttu.

Dudaklarıma doğru kalınlaşan sesiyle "Şimdi değil," dedi. Sesi boğuk ve gergindi.

Titrek bir sesle "Ya sen?" deyip ufak bir nefes aldım.

Boğuk bir sesle gülerken dudaklarını alnıma yerleştirdi. Ufak bir öpücük bıraktıktan sonra elini çekip yanağıma doğru eğildi.

"Akıl sağlığımı zorluyorsun. Şu an benden uzak durmalısın bebek," deyip geri çekildi.

Gözlerimi kaçırdığımda dudaklarında hafif bir kıvrılma vardı. Oğuz elini yanağıma uzatıp saçımı kulağımın arkasına ilediğinde gözlerinde hınzır bir ifade vardı. "Hem," deyip duraksayınca soru soran gözlerle ona baktım. Kısık sesiyle "Çok yakında tamamen benim olacaksın," deyip elinin sırt kısmını yanağıma yasladı. Yavaşça boynuma doğru kaydırdı. Tenim diken diken oldu. Dokunuşlarını seviyordum. Sanki parmak uçlarında aşk vardı ve tenime doğru akın ediyordu.

"Tenin tenimle bütünleşecek, kokun yatağıma ve bana bulaşacak."

Başını eğip burnunun ucunu şakağıma sürttü. Boğuk çıkan etkileyici sesiyle "En çok bana," diye fısıldadı.

Kalbim, göğüs kafesimi kuvvetli darbelerle sarsıyordu. Gözlerim kapandığında sıcak nefesi kulağımın altındaki hassas noktaya çarptı. "O zaman seni elimden kimse kurtaramaz," deyip geri çekildi.

Gözlerimi aralarken şaşkın bakışlarım ve aralık dudaklarımla bakakaldım.

"Şimdi aşağı inmemiz lazım."

Konuşma yetimi kaybettiğim için başımla onayladım. Kısa bir süre önce öfke doluydum şimdi ise dağılmış ve afallamış bir haldeydim. Gözlerimi kırpıştırırken sırtımı dönüp tekrar aynaya doğru ilerledim. Saçlarımı düzeltirken bakışlarım boynumdaki kızarıklığa kaydı. Oğuz'un da bakışları aynı yere kayınca tatminkâr bir şekilde gülümsedi.

Ters ters ona baktım. Oğuz'un sakalları, tenimin çoğu kısmında kızarıklıklar bırakmıştı.

"Bunları nasıl gizleyeceğim?" diye söylenirken çekmecenin üstündeki kapatıcıya baktım. Duş aldıktan sonra kapatıcıyla izi gizlemeliydim.

Parmak uçlarım yavaşça tenimde gezindi. Nedense bu izler hoşuma gitmişti. Boğazımdaki kuruluğu gidermek için yutkunurken Oğuz arkama geçip kollarını belime sardı. Çenesini omzuma yaslarken aynadan birbirimize bakıyorduk. Az önceki öfke çekildiği için gözleri durgun bir deniz gibiydi.

Dudaklarını boynuma yaslayıp içine derin bir nefes çekti. "Bir daha başkalarına inanmak yerine önce benimle konuş," diye buyurdu.

Dudaklarımı büzdüm. Başımı yana doğru çevirip yüzüne baktım.

"Ben de içindeki despot adam nereye kayboldu diye merak ediyordum."

Hafifçe gülerken uzanıp burnumu öptü. "Bakıyorum da gerginliğin gitti küçük cadı."

Yüzünü boynuma gömerken gıdıklandığım için kıkırdadım. "Yine melek haline döndün."

Geri çekilip yüzüme baktığında saçımı kulağımın arkasına doğru iteledi. Düşünceli bir ifadeyle "Yan etkin işte," diye cevap verdiğimde dudakları kıvrılırken kısık bir sesle konuştu.

"O zaman sana hep dokunmalıyım."

Dudaklarımı yalayıp "Şikâyetim olmaz," diye fısıldadım.

Kısık bir sesle gülmeye başladığında yüzündeki ifade yoğundu. "Akıl çelici bir cümle."

Burnunu burnuma sürttü. Kısa bir an sessiz kalıp yaşadığımız anın tadını çıkardık. Oğuz iç çekip geri çekilirken aklına gelen şeyle beraber yüzü ciddileşmişti.

"Bu arada üç gün sonra kitaplarla ilgili olacak etkinlik var. İki gün içinde Ankara'ya gitmem gerekiyor."

Yüzüm yaşadığı ani duygularla asıldı. O etkinlik için çok uğraşmıştım. Gözlerim dalarken "Keşke ben de gelebilseydim," diye mırıldandım. Ama peşimde olan Cemil yüzünden bu imkansızdı.

"Ben de çok istiyorum ama beklediğim haberler var. Bunları öğrenmeden seni Ankara'ya götürmem çok tehlikeli olur. Seni riske atacak bir şeyi göze alamam."

Gülümsemeye çalıştım. "Biliyorum."

"Oğuz hadi abicim bitirin işinizi, ağaç olduk burada."

Eser bu defa aşağıdan sesleniyordu. "Sen git ben duş alıp geleceğim." Oğuz baş parmağıyla alt dudağının çizgisini kaşıdı. "Birileri kirlendi sanırım."

Gözlerini kıstım. "Birileri yüzünden," dediğimde güldü.

"Şikâyetin varmış gibi durmuyordun."

Yanakları kızarırken "Gitsene artık sen," diye çemkirdim.

"Önce duş alacağım," dediğinde telefonu çalmaya başlayınca çıkarıp arayan kişiye baktı. Yüzündeki ifade ciddileşirken "Efendim Hannah," diyerek telefonu cevapladı.

Adını duyunca yüzüm asıldı. O kadının sevgilisi olmadığını bilmek rahatlamama neden olsa da ondan hiç haz etmiyordum. Oğuz dikkatle dinlerken ondan uzaklaşmak için yürüdüm. Fakat kolunu belime dolayıp gitmemi engelledi. Beni kendine doğru çekerken "Tamam teşekkür ederim. Şimdi dün dediğim şeyi araştır lütfen," deyip telefonu kapattı.

Çenesini saçlarıma yasladığında iki koluyla bedenimi sıkıca sardı. Huysuz bir sesle "Duş almam lazım," desem de Oğuz bırakmadı.

"Ayperi için aramış," dediğinde hareket etmeyi kestim. Zaman bir an için dururken Oğuz derin bir nefes aldı.

"Ayperi senin öz annen değil Süveyda. Üveymiş."

İnstagram hesabımda Kırık Sühve kitabımın çekilişi var katılmayı unutmayınn (İg: umrantn)

Üvey olduğunu tahmin edenler kazandı ve de Oğuz'un MİT olduğunu bilenler...

Zeynep ve Vural'ı merak edenleri profilimde bulunan Seher Yeli kitabına beklerim.

Bu arada finale çok çok az kaldı...

Birinci kitabın finalini kısa süreliğine burada tutacağım için lütfen bölüm biriktirmek yerine güncel olarak takip edin.

Bakalım Süveyda'yı bundan sonra neler bekliyor?

Ankara'yı özledik mi sanki? Gelsin mi Ankaralı bölümler?

Alıntı ve bölüm günleri için instagram umrantn

BÖLÜM 28: GERÇEKLER

Keyifli okumalar dilerim, yangınlardan ötürü inanın hiçbir şey yapasım yoktu. Bu yüzden bölüm de atamadım. Seher Yeli'nin bölümü hazır olduğu için atabilmiştim neyse ki. Sonunda bölüm atabildiğim için mutluyumm Umarım bölümü seversiniiz♡

Diğer bölüm sezon finalidir kısa bir araya gireceğiz ♡

Karakterlerin parodi hesabı: oguzsarhann suveydakarayagiz

Daha fazla afiş için viraneduslerofficial ve umrantankitaplari sayfasını takip edebilirsiniz.

#Çağan Şengül Işıl Ayman Rengarenk Ormanlar
Sezen Aksu Sen Ağlama

Düşlersokağı bir yeni gönderi

Kader, adaletsizlik yapmaz.

Suç ve Ceza, Fyodor Dostoyevski

⛓

Sert esen rüzgâr saçlarımı geriye doğru savurduğunda ince bedenim titredi. Sulanan gözlerim hafifçe kısılırken zihnimde mesken tutan düşünceler eşliğinde yürümeye devam ettim. Soğuk hava yüzümün sızlamasına neden olsa da umursamıyordum. Aklım olanlarla o kadar doluydu ki diğer şeylerin farkında değildim. Ufak bir nefes alırken ellerimi cebime yerleştirdim.

Cemil haklı çıkmıştı.

Gerçekleri öğrendiğimden beri zihnim bu cümleyi tekrar edip duruyordu. Aslında bunu içten içe biliyordum ama tam olarak öğrenince kendimle bir kez daha yüzleşmek zorunda kalmıştım. Hafifçe gülümsedim. Ayperi'nin o gece neden sevgilisinin tarafını tuttuğunu daha iyi anlamıştım en azından. Sonuçta öz annem değildi bu yüzden benim yerime onu seçmişti. İçindeki küçük kızın ağlamaları belki de ilk defa durdu. Beni öldürmek isteyen annem değildi... diye fısıldadım.

Bu öyle bir gerçekti ki geride kalan tüm hayal kırıklıklarını, gölgede bırakıyordu.

Sızlayan gözlerimi bir an için yumduğumda öğrendiklerimle başa çıkmaya çalışıyordum çünkü daha önemli bir gerçekle yüzleşecektim. Öz annem... Ayperi üvey annem ise gerçek annem kimdi? Yaşıyor muydu yoksa o da mı ölmüştü? Ve babam, neden gerçekleri gizlemişti? Cevapsız sorular başıma keskin bir ağrının girmesine neden oldu.

Parmaklarımı şakaklarıma bastırdığımda soğuk bir yağmur damlası burnumun üstüne düştü. Gözlerimi açıp bulutların toplandığı gri gökyüzüne baktım. İçimdeki kasvet büyürken tekrar yürümeye başladım. Bu defa arkamda korumalardan biri olan Serhan da vardı, bu yüzden daha rahattım.

Oğuz'un güvendiği çaylaklardan biri olduğu için bana, göz kulak olması için görevlendirmişti. Arkama baktığımda onu göremesem de peşimde olduğunu biliyordum. Yalnız kalmak istediğim için dışarı çıkmak istemiştim. Oğuz da gelmek istemişti fakat işleri vardı ve geçirdiğim birkaç günün ardından gerçekten de yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Yorgun bacaklarımla hâlâ kuru olan bir kayanın üstüne oturdum ve öz annemi düşünmeye başladım.

Cemil'in dediklerine göre anneme benziyordum. Onu görmeyi çok istiyordum. Acaba Oğuz benim için bir fotoğraf bulabilir miydi? Bunu ona soracaktım. Bacaklarımı kendime doğru çekip yanağımı dizime yasladım. Huy olarak da ona benzeyip benzemediğimi merak ediyordum. Genel olarak babama benziyordum ama o daha durgun ben ise daha neşeli bir kişiliğe sahiptim belki bu yönüm anneme çekmişti. Babam ile annemin arası nasıldı ve babam onu gerçekten seviyor muydu?

Beni doğuran kadına duyduğum merak gittikçe çoğalırken Kürşat'ın sesini duydum.

"Yağmur hızlanacak gibi."

Yağmurda ıslanmayı sorun etmediğim için omuz silktim. Kürşat gelip yanıma oturdu ve yüzüme baktı. Kürşat çok uzun boylu ve iri yapılı biriydi. Duruşu itibariyle de babacan bir kişiliğe sahip olduğu için onun da yanındayken kendimi güvende hissederdim.

"Sorun değil," dediğimde gülümsedi.

"Yağmurda ıslanmayı seven tek delinin kardeşim olduğunu sanırdım."

Ses tonundaki yumuşaklık kardeşine olan sevgisini gözler önüne seriyordu. "Ben de bazen severim."

Kürşat'ın koyu renk gözleri uzaklara daldığında kardeşini düşündüğünü anladım.

"Kardeşin nasıl biri?"

Kürşat'ın özlem dolu gözleri onu bulduğundan çekti. Boğazını temizlerken "Çok tatlıdır Funda, o da senin yaşında," dedi.

Kaşlarım havalandı. "Öyle mi?"

Kürşat başıyla onayladığında gergin yüzü ilk defa yumuşamıştı. "Bakışınız duruşunuz benziyor aslında sakindir, bir de senin gibi bulduğu her yerde kitap okur."

Hafifçe gülümsediğimde Kürşat parmağındaki yüzüğü çevirdi. Oğuz'un dediğine göre geçen ay nişanlanmıştı.

"Kardeşini çok seviyorsun."

Başıyla onayladı. "Çok, az kalır. Onun için her şeyi yaparım," dediğinde sesi kasvetli bir tona büründü.

Boğazını temizleyip "Geçirdiği trafik kazasından ötürü yürüyemiyor," dediğinde oturuşumu dikleştirdim.

İçime dolan acıyla "Ben çok üzgünüm," dedim.

Kürşat'ın gözlerine dolan yaşı gördüğümde içimdeki hüzün katlanarak arttı. Yıkılmaz biri gibi görünürdü ama onun da kimseye göstermediği derin yaraları vardı. Bunlara şahitlik yapmak beni derinden sarsmıştı.

Boğazını temizlerken gülümsemeye çalıştı. "Üzülme, o güçlü bir kız."

Sessizliğimi korurken bakışlarımı ellerime çevirdim.

"Senin gibi bir abisi olduğu için şanslı."

Sesimde imrendiğimi belli eden bir tını vardı. Gözlerim dolarken bakışlarımı anlayışla bakan gözlerine çevirdim. "Keşke benim de senin gibi bir abim olsaydı."

O zaman savaşımı yalnız vermek zorunda kalmazdım. Kürşat elini omzuna atıp hafifçe sıktı.

"Ben de senin abin sayılırım. Hem Oğuz var o varken bize gerek bile yok."

Sözleri beni gülümsetmişti. Yağmur hızlanırken Kürşat ayaklandı. "Hadi gidelim."

"Biraz daha oturacağım."

Suratı asıldı. "Oğuz burada ıslandığını görürse pek memnun olmaz."

"Çok sürmez merak etme."

Yanımdan uzaklaştığında alnımı dizime yasladım. Herkesin hayatta bir savaşı vardı. Kürşat'a dair duyduğum şefkat artarken bir kez daha böyle iyi insanlara tanışma fırsatım olduğu için her şeye rağmen sevinmiştim. Islanan saçlarım sırtımda bir ağırlık oluştururken gözlerimi kapatıp toprak kokusunu içime çektim. Bu koku beni her zaman rahatlatmıştı.

Geçen dakikalar ardından yanıma yaklaşan adım seslerini duydum. Gelenin Oğuz olup olmadığını merak etsem de gözümü açacak halim yoktu. Bana doğru eğildiğinde kokusu ve tanıdık bedeni kim olduğu hakkında bilgi veriyordu. Oğuz sessizce beni kucağına aldığında gözlerimi açmadan hareketsiz durmaya devam ettim. Sıcak dudaklarını alnıma yaslanıp ufak bir öpücük kondurduğunda "Buz gibi olmuşsun," diye fısıldadı.

Soğuğu artık hissetmiyordum. Burnumu çekerken yüzümü boynuna yerleştirdim ve kokusunu içime çektim. Oğuz yürümeye başlarken kuruyan dudaklarımı dilimle ıslatıp yavaşça "Oğuz?" diye fısıldadım.

Beni tutan kolları sıkılaşırken dudaklarını tekrar alnıma sürttü.

"Efendim hayatım?"

"Öz annem," deyip yutkundum. Sesim gittikçe kısılırken "O kim?" diye sordum.

Bu soru gerilmesine neden olurken yürümeyi bıraktı. "Evde konuşalım mı?" dediğinde başımı iki yana doğru salladım. Bu konuyu daha fazla ertelemek istemiyordum, yüzleşme vaktim gelmişti. İçimde kimsesiz kalan küçük kızın birtakım cevaplara ihtiyacı vardı.

Sadece "Şimdi lütfen," diyebildim. Alacağım cevaba hazır olmasam da duymam gerekiyordu. Alt dudağımı kanatacak kadar sert ısırdığımda Oğuz derin bir nefes aldı ve beni iyice kendine doğru çekip göğsüne yasladı. Dudakları saçlarımın arasında gezinirken başımın tepesine bir öpücük kondurdu. "Sen doğduktan bir ay sonra-" deyip kısa bir an duraksadı. Nasıl söyleyeceğini bilmiyor gibiydi.

"Trafik kazası geçirmiş."

Saatlerdir gözlerimi zorlayan yaşlar, bu sözleri duyar duymaz aniden akmaya başladı. Hızlı ve beklenmedikti, tutacak zamanım olmamıştı.

"Hannah'ın dediğine göre o ölünce baban, annenin arkadaşı olan Ayperi ile evlenmiş. Sanırım sana bakması için."

Yüzümü Oğuz'un boynuna gömerken dudaklarımdan dökülen hıçkırığa engel olamadım. Babam benim için başkasıyla evlenmişti ve o kadın, hayatımı mahvetmişti. Babam beni kurtarmak isterken daha büyük bir bataklığın içine sürüklemişti. Oğuz bana daha sıkı sarıldığında gözyaşlarım hızlandı ve yağan yağmurla beraber yüzümü ıslattı.

"Çok üzgünüm küçüğüm."

Hıçkırıklarım artarken bedenim şiddetli ağlamam yüzünden titriyordu. Kavuşamadan kaybetmiştim annemi. Kaderim, daha bir aylık bebekken yazılmıştı.

Oğuz yürümeye devam ederken acıdan kısılmış bir sesle ne kadar üzgün olduğunu fısıldayıp beni sıkı sıkı tutuyordu. Yanımda olan varlığına şükrederek kalbimi yakan acımı ona yasladım. Babamdan sonra ilk defa bir adam benim limanım olurken içim sökülürcesine ağladım. Kavuşamadığın anneme, doyamadığım babama, hayatımı karartan kadına... Hepsine ağlıyordum. Kaderim neden bu kadar zor ve karmaşıktı? Ya babam... O neden gerçekleri söylememişti ki?

Yıllardır aklımı kurcalayan sorular, nihayet sessizleşmişlerdi. Her şey bir yapboz parçası gibi yerine otururken kalbimdeki sızı canımı acıtıyordu. Keşke bu kadar geç öğrenmeseydim... Düşüncelerim duygularımla el ele vermiş zihnimi işgal ederken Oğuz sessizce "Geçecek bitanem," diye fısıldadı.

"Seni üzen tüm acı anıları zihninden kazıyıp atabilseydim keşke."

Yanağımı kalbine yasladım. Ağlamalarım iç çekişlerine dönmüştü. Boğuk bir sesle "Oğuz," diye fısıldadığımda tok sesiyle "Söyle yavrum," dedi.

Yavaşça geri çekilip ağlamaktan kızaran gözlerimi gözlerine çevirdim. Soğuk elimi yüzüne yaslayıp başımı yana doğru eğdim. Bakışlarındaki aşk, kalbime saplanıyordu. Öyle güzel bakıyordu ki... Öyle güzel... Tüm kötülüklerin, acıların ortasında yeni bir soluk oluyordu.

Eğer canımı yakan şeyler yaşanmamış olsaydı yine de Oğuz'a rastlar mıydım?

"Tüm bu olanlardan nefret ediyorum ama-" deyip ufak bir nefes aldım.

"Bunlar yaşanmasaydı sana hiç rastlamamış olacaktım belki de."

İtirafımı duyan Oğuz, gözlerini yumarken yüzünü elime yasladı. İçli bir nefes alırken gözlerini açtı. Göz bebeklerinde taşan ifade, kalbime akın ederken yüzünü yan çevirip dudaklarını avucuma yasladı.

"Bana geldiğin için Allah'a her gün şükrediyorum."

Zor şeyler yaşamıştım ama sonunda Oğuz'a kavuştuğum için yaşananlar daha katlanır oluyordu. Kalbimdeki fısıltının sesi yükselirken içten içe bildiğim şeyi duydum.

Yolun sonunda beni bekleyen adam, tüm bu olanlara değerdi.

Oğuz evin kapısından içeri girdiğinde sessiz ve kendi düşüncelerimize gömülmüş haldeydik. Merdivenlerden çıkıp odama yürüdü.

"Duş almak ister misin?"

Başımı iki yana doğru salladım. Oğuz beni yatağın ayak ucuna oturttu ve önümde diz çöktü. Kızarık gözlerimle ona baktığımda uzanıp yanağımı okşadı.

"Üstünü çıkarmamız lazım."

Zoraki bir şekilde gülümsedim.

"Ben hallederim."

Oğuz tam itiraz edeceği sırada telefonu çalmaya başladı. Yüzü asılırken isteksiz bir şekilde telefonu açıp aksi bir sesle "Efendim?" diye cevapladı.

Aldığı cevapla yüzü iyice asılırken "Tamam," diye homurdanıp telefonu kapattı.

"Bir sorun mu var?"

"Toplantıya katılmam gerekiyor. Ankara'dan gelen birkaç kişi birazdan burada olur."

"Git hadi, iyiyim ben."

Dudakları tek çizgi halini aldı. "Seni yalnız bırakmak istemiyorum."

Huysuz sesi üzerine dudaklarım kıvrıldı. Elini tutarken gözlerinin için uzun uzun baktım.

"Yalnız değilim ki ben," diye fısıldadıktan sonra eğilip dudaklarımı Oğuz'un şakağına yasladım. Güçlü bir sesle "Sen varsın, sen varsan ben iyiyim," deyip duraksadım.

"Yalnız değilim," diye tamamladım cümlemi. Geri çekildiğimde konuşmasına müsaade etmeden "Git hadi, ben de üstümü değiştirip aşağı ineceğim," dedim.

Oğuz doğruluğunda yüzündeki kararsızlık ifadesi varlığını koruyordu.

"Elimden geldiğince kısa tutacağım."

Ardından eğilip alnımı öptükten sonra hızlı adımlarla odadan çıktı. Uyuşuk bir şekilde ayağa kalkıp buz kesen ellerimle üstümdeki montu çıkardım. Oğuz gidince o karanlık kasvet tekrar bastırmıştı. Görmezden gelerek ıslak kıyafetlerimden kurtulup siyah bir tayt ve aynı renk olan sweat giydim.

Üşümeye devam ettiğim için üstüne kalın bir hırka giyip ıslak kıyafetlerimi alarak odadan çıktım. Banyodaki kirliliğe attıktan sonra saçlarımı kurutma makinesiyle kuruttum. Şimdi az da olsa ısınmıştım. Merdivenlerden indiğimde mutfaktan gelen sesler haricinde ev sessizdi.

Salona girip şöminenin karşısındaki tekli kanepeye yürürken hapşurdum. Yağmurun altında ıslandığım için muhtemelen üşütmüştüm. Üstümdeki hırkaya sarılırken kanepeye oturup bacaklarımı kendime doğru çektim. Şömine sayesinde kısa sürede ısınırken mayıştığım için uyku bastırdı. Başımı yana doğru eğdim. Dakikalar önce öğrendiğim şeyler, göğüs kafesime kurulmuştu. Hayatımı temelinden sarsan yeni bilgilerle ne yapacağımı bilmiyordum.

Hafifçe iç çektiğimde Zeynep "Sana ıhlamur yaptım," dedi.

Ufak bir gülümsemeyle ona doğru dönüp güzel yüzüne baktım. İçten bir ifadeyle yanıma oturmuş bardağı bana uzatıyordu.

"Oğuz'un özel ricası," deyip göz kırptı. İçim ısınırken uzanıp ellerinden bardağım aldığımda kısık bir sesle "Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

Sıcak bardağı uzun parmaklarımla sardığımda "Zeynep?" diye fısıldadım.

"Efendim?".

"Üveymiş."

Sözlerim ikimizin arasına aniden bir yıldırım gibi düşmüştü. Zeynep durumları az çok bildiği için bu gerçeği onunla da paylaşmak istemiştim.

"Ben ne diyeceğimi bilemiyorum."

Başımı ona doğru çevirdiğimde koyu renk gözlerindeki hüznü görebildim. "Ben de," diye yanıt verdiğimde başımı, Zeynep'in omzuna yasladım.

"Bana yapılan kötülüğü öz annemin değil de beni büyüten kadının yaptığını bilmek içimin, sadece bir kısmını rahatlatıyor."

İtirafım beni de sarsmıştı. Ne olursa olsun Ayperi annem sayılırdı. Babam ölür ölmez emanetine bu denli ihanet etmek... Çok zalimceydi. Hiç mi sevmemişti büyüttüğü kızı? Her şey babama yaranmak için miydi?

"Bir kez daha ihanete uğramış gibi hissediyorum."

Zeynep bir süre sessiz kaldıktan sonra yavaşça konuştu.

"Sanırım ben de öyle hissederdim."

Sessizce otururken çalışma odasının kapısı birden açıldı. Oğuz içeriden fırtına gibi çıkarken yüksek sesi evde yankılandı.

"Nasıl olabilir bu aklım almıyor benim! Daha dikkatli olmanız gerekirdi."

Adeta kükrer gibi konuşmuştu. Telaşlanarak elimdeki bardağı bırakıp ona doğru ilerlediğimde stresle elini saçlarının içine geçirdiğini gördüm.

Karşı tarafı dinledikten sonra dişlerinin arasından tıslar gibi konuştu. "En kısa sürede Ankara'ya geliyorum."

Telefonu kapattığında öfkeli hali sürüyordu. Onu ilk defa bu kadar çığırından çıkmış görüyordum. Çekingen bir ifadeyle "Bir şey mi oldu?" diye sorduğumda keskin gözleri beni buldu.

Gözlerindeki öfke azalırken söyleyip söylememek de kararsız gibiydi. "Oğuz," diye üstelediğimde endişeli bir ifadeyle yüzüne bakıyordum. "Sorun ne?"

Derin bir nefes alırken nefret dolu bir sesle "Cemil," dedi.

Kaşları çatılırken dikkatle yüzüne bakıyor ve cümlesini bitirmesini bekliyordum. Kalbim yaşadığım korku yüzünden hızlanmıştı. O adamın adı geçince bile tüm bedenim yay gibi geriliyordu. Çünkü onun adının geçtiği yerde iyi bir haber olmazdı.

"Bu sabah tutuklanırken öldürülmüş."

****

Donuk bakan gözlerim, akıp giden yolu izliyordu. Fakat zihnime üşüşen düşünceler o kadar fazlaydı ki yolu dahi görmüyordum. Sürekli dün aldığım haberi düşünüyordum. Oğuz'un söylediği şey aklıma gelince gözlerimi yumdum.

Cemil... Sabah tutuklanırken öldürülmüş.

Hayatımı karartan adam ölmüştü, buna hâlâ inanamıyordum. Dudaklarımda oluşan gülümsemeye engel olamadım. Sonunda kurtulmuştum. O adamdan tamamen kurtulmuştu ve şimdi Oğuz ile beraber Ankara'ya geri dönüyordum. İnanması güç şeyleri bir kez daha yaşıyordum.

Aslında Oğuz, güvenliğim için Balıkesir de kalmam konusunda bayağı diretmişti ama kabul etmemiştim. Sonuçta tüm mesele Cemil ile ilgiliydi. Cemil beni istediği için peşimdeydi çünkü beni bir takıntı meselesi haline getirmişti. Ona yardım eden adamlarla da bu yüzden anlaşma yapmış olmalıydı. Fakat nedenini bilmediğim şekilde öldürülmüştü. Cemil kötü ve üç kağıtçı bir adamdı, muhtemelen onlara da yanlış yapmıştı. Bu yüzden neden öldüğüyle ilgilenmiyordum.

Nedenleri boş vermiş özgürlüğümün tadını çıkarıyordum. Üstümden büyük, ağır bir yük kalkmış gibi hissediyordum. O pislik adam, yıllar sonunda sonsuza kadar hayatımdan defolup gitmişti. Öyle güzel bir histi ki kelimelerle anlatamıyordum. Gözlerimi açıp arabanın saatine baktım. Yaklaşık üç saattir yoldaydık.

Kürşat ve Serhan da başka bir arabada bizimle beraber geliyordu. Açıkçası Balıkesir'deki eve çok alışmıştım. Özellikle Fatma abla, Zeynep ve Eser'e... Onlarla vedalaşmak çok zor gelmişti. Hafifçe iç çektim. Fakat Ankara'da bir hayatım vardı artık orayı bırakamazdım. Ayrıca Nazlı'yı ve Barış'ı çok özlemiştim. Zeynep ile vedalaşırken çok üzülsem de tekrar buluşacaktık. Bu yüzden üzülmemeye çalışıyordum.

Bakışlarım Oğuz'a kaydığında yüzünün hâlâ asık olduğunu gördüm. Gerçekten de Ankara'ya dönüyor olmamdan mutlu değildi. Olayı tam çözmeden gelmemi istememişti ama bu durumu abartıyordu. Cemil öldüğüne göre hayatıma dönebilirdim hem etkinlik vardı ve katılmayı çok istiyordum.

"Oğuz," dediğimde kısaca "Efendim?" dediğinde iç çektim.

"Hâlâ kızgın mısın?"

Başıyla onayladı. "Evet."

Oğuz'un bana kızgın olmasından nefret ediyordum. Kaşlarım çatılırken elimi, bacağında duran eline uzattım. Elinin sıcağı içimi ısıtıyordu.

"Bence abartıyorsun, Ankara'ya gelmem bir sorun çıkartmayacak."

Oğuz dişlerini birbirine bastırdığı için yanak kasları dalgalandı. Gerçekten kızgın görünüyordu.

"Sen fazla hafife alıyorsun," dediğinde sesi buz gibiydi. Bu soğukluk karşısında içim ürperdi. Elini tutmaya devam ederken bakışlarımı kaçırdım.

"Eğer bu kadar rahatsız olduysan etkinlikten sonraki gün geri dönebilirim."

Gözlerini yoldan bir anlığına ayırıp yüzüme baktı. Üç saatin sonunda ilk kez bana baktığına göre şu an doğru yoldaydım.

"O zaman ertesi gün dönüyoruz."

"Olur."

Nazlı'ya daha fazla yalan söylemek istemiyordum. Karşısına çıkıp olanları üstü kapalı bir şekilde anlatmak ve aramızda olan sırlara artık bir son vermek istiyordum. Ayrıca Nazlı'nın Oğuz ile olan ilişkimizi de bilmesi gerekiyordu. Yoksa arkasından iş çevirdiğim düşüncesi beni rahat bırakmayacaktı. Elini dudaklarıma doğru yanaştırıp avuç içini öptüm.

"Barıştık mı?"

Oğuz iç çekerken "Aksi mümkünmüş gibi," diye homurdandı. Gülümserken aynı yeri bir kez daha öptüm. Oğuz avucunu yanağıma yaslayıp yavaşça okşadı. Telefon sesi arabanın içinde yankılandığında elini çekip telefonu cevapladı.

"Sonunda sana ulaşabildim."

Nazlı'nın tatlı sesi arabada yankılanınca ikimiz de gülümsedik.

"N'aber küçük cadı?"

"Ne küçük cadısı abi? Karşında evli barklı bir anne adayı var."

Oğuz gözlerini devirirken bu düşünceye pek alışmadığı belli oluyordu.

"Kaç yaşına gelirsen gel küçük cadı kalacaksın abisinin gülü."

Oğuz'un muzip sesi üzerine gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Nazlı telefonda "Abisinin mi gülü? O ne ya öyle?" diye söylendiğinde Oğuz sırıtıyordu.

"Ne o Nazlı Hanım, beğenemediniz mi?"

"Bunu sormamışsın varsayıyorum. Bugün geliyorsun değil mi?"

"Geliyorum," diyen Oğuz'un gözleri bana kaydı. Dudaklarında gizemli bir gülümseme oluşurken "Hem de bir sürprizle," dedi. Ardından kaşları çatıldı. "Aslında iki."

"Sen az önce hamile bir kadına iki sürprizle birden geleceğini mi söyledin? Nasıl bekleyeceğim ben şimdi?"

Sesinin tınısı üzerine sessizce güldüm. Umarım Nazlı çok tepki göstermezdi. Aksi durumda ne yapacağımı kestiremiyordum. Tek istediğim arkadaştan öte gördüğüm kadının yanında olmaktı.

"Sanırım yaptım öyle bir eşeklik."

Nazlı duymazdan gelerek "Hemen kafeye geliyorsun. Yoksa hormonlarımın gazabına uğrayacaksın," deyip telefonu kapattı. Yan gözlerle Oğuz'un yüzüne baktım.

"Hamile bir kadına sürprizle gideceğini söyledin mi gerçekten?"

Oğuz yüzünü buruşturdu.

"Boşluğuma geldi. Ankara'ya varana kadar saat başı arar," diye söylendi.

Düşünceli bakışlarım akıp giden yola kaydı.

"Acaba ne tepki verecek?" dediğimde sesim yaşadığım endişeden dolayı gergindi.

"Seni gördüğüne sevinecektir."

Temkinli bir şekilde, "Ya ikimizi yan yana gördüğünde?" diye fısıldadım.

Oğuz omuz silkti. "Nazlı seni seviyor, kötü bir tepki vermez."

Rahat tavrı az da olsa rahatlamamı sağladı. Umarım haklı çıkar. Boğazımı temizlerken dünden beri aklımı kurcalayan diğer konuyu dile getirdim.

"Öz annemi bulan kişi Hannah mı?"

O kadından hâlâ hazzetmiyordum ama şu an ona borçluymuş gibi hissediyordum. Oğuz gerilirken kısaca "Evet," dediğinde yüzüm asıldı.

"Başka kimse yok muydu?" diye söylendim.

"Sevgilisi ile beraber araştırdılar."

Oğuz'un kuru çıkan sesini duyunca gözlerim irileşti. Şaşkınca "Sevgilisi mi var?" diye soluduğumda başıyla onayladı.

"Evet küçük hanım, sevgilisi var."

Kaşlarım çatılırken ne düşüneceğimi şaşırdım. O zaman neden Oğuz'a yakın davranıp beni saçma sözleriyle kışkırtmıştı ki?

"Ama o sanki senden hoşlanıyor gibiydi. Bir zamanlar sevgili olduğunu kastetti?"

Oğuz tatsız bir şekilde güldü. "Muhtemelen aramızda olanları fark ettiği için seni kışkırtmak istemiştir. Ayrıca-" deyip ensesini ovdu.

"Bir zamanlar bana karşı birtakım karşılıksız hisleri vardı. Ama artık James ile beraber."

Dudaklarımı büzdüm. Hâlâ o kadına pek güvenemiyordum. Bu konuyu daha fazla uzatmak istemediğim için diğer meseleye geçtim. "Annemin fotoğrafını bulabilir mi? Onu görmek istiyorum."

Oğuz anlayışlı gözlerle yüzüme baktı.

"En yakın sürede bulacağım."

Başımı arabanın koltuğuna yasladım. Yanımda küçük bir çantadan başka bir şeyim olmadan ve hiçbir şey bilmeden, korku dolu bir halde geldiğim bu yollardan yine aynı adamla dönüyordu. Ama şimdi birçok şey olduğu gibi korkum da kaybolup gitmişti. Artık daha güçlü bir kızdım ve en önemlisi kimsesiz değildim. Birkaç ay içinde her şey o kadar çok değişmişti ki! Bazı sabahlar korkarak uyanıyordum hâlâ. Sanki uyanınca güzel bir rüyadan uyanacak ve bu yaşananlar son bulacak gibi... Bunun düşüncesi bile o kadar acı vericiydi ki içim sıkıntıyla doldu. Kaybedecek o kadar çok şeyim vardı ki...

Oğuz'a bakarken yanağımın iç kısmını ısırdım. Onu kaybetme düşüncesi, yüreğimin ortasına paslı bir hançeri saplayıp durmadan çeviriyor ve kalbimi parçalıyordu. Onu seviyordum, onu o kadar çok seviyordum ki!

Kalbim ve ruhum, Oğuz ile bütünleşmişti. Geri dönüşü olmayan bir eylemdi.

Omzumda bir el hissedince gözlerimi araladım. "Uyuyan güzel."

Oğuz'un gülen gözleriyle karşılaşınca gülümsedim. "Selam."

"İn bakalım, geldik."

Uykum anında açılırken hızla doğruldum. Ne çabuk gelmiştik ya ben daha hazır değildim! Gözlerimi kırpıştırırken arabadan indim. Oğuz yanıma gelip elimi tuttuğunda kafenin bulunduğu caddeye doğru yürümeye başladık. Attığımız her adımda sanki adımlarım geri gidiyordu. Nazlı'nın vereceği tepkiyi kestiremediğim için gerginliğim gittikçe büyüyordu.

"Hazır mısın?"

Başımı şiddetle iki yana doğru salladım. "Değilim," dedim.

Elimi daha sıkı tuttu ve gözlerime güven verici bir şekilde baktı.

"Boşuna endişeleniyorsun."

Bakışlarımı karşıda görünen Düşler Sokağı kafesine çevirdim. Buraya geldiğim gün, tüm canlılığıyla aklımdaydı. Dibi bulmuş bir halde geldiğim kafe, umudum olmuştu. Sertçe yutkunduğumda kalbim hızla atıyordu.

"Ya Nazlı ilişkimizden rahatsız olursa?"

Oğuz önüme geçip yüzümü ellerinin arasına aldı. İri iri açılmış gözlerine bakarken başımı ona doğru eğdim. Ela rengi gözlerindeki ışıltı, ruhumu aydınlatırken kısa bir süreliğine yaşadığım endişeden sıyrıldım.

"Nazlı benim sevdiğimle olan ilişkimden rahatsız olmaz. Hem benimsin sen," diye fısıldayıp dudaklarını alnıma yaslayınca gözlerim kapandı. Oğuz beni sahiplenen kelimeleri öyle büyük bir aşkla söylüyordu ki kalbim eriyordu. Birine ait olmak birinin size ait olması kadar güzel ve özel bir şey olamazdı. Oğuz da bana aitti, benimdi.

"Bu yüzden güzelim, onayına pek ihtiyacım yok. Zamanla kabul eder."

Geri çekildiğinde gözlerimi açtım. Şimdi daha iyi hissediyordum. Oğuz'un telefonu çalarken arayanın Nazlı olduğunu ikimiz de biliyorduk. Oğuz başını iki yana doğru sallarken telefonunu cebinden çıkarıp meşgule attı. Ardından elimi tutup kafeye doğru yürümeye başladık.

Kapıya ulaştığımızda "Önce sen mi girsen?" diye sordum. Oğuz beni duymazdan gelerek kapıyı açtı ve içeri girdik. Kafenin aşina olduğum tarçın ve kitap karışımı kokusu içime süzülünce kısa bir an gözlerimi yumup bu kokuyu derince içine çektim. Bu koku beni sakinleştirdiği gibi huzurla da dolmamı sağlıyordu. Ankara'nın keskin soğuğunu dışarıda bırakıp kapıyı kapattığımızda gözlerimi açtım. Kafede sadece cam kenarındaki bir masa doluydu. Genç bir çocuk kulaklıklarını takmış kitap okuyordu. O sırada arkası dönük olan Nazlı ikimize doğru döndü.

Gördüklerini algıladığı an, gözleri kocaman açıldı. Önce Oğuz'un ardından benim yüzüme baktıktan sonra gözleri, ikimizin birbirine sıkıca kenetlediği ellerimize kaydı. Dudakları balık gibi aralanırken gözlerini kırpıştırdı. Geriye doğru bir adım sendelediğinde parmağını bize doğru uzattı.

"Siz gerçek misiniz?" diye fısıldadığında sesi dehşet doluydu.

Sizce Nazlı'nın tepkisi ne olacak?

Aslında diğer bölüm final olacaktı fakat buradan devam etmeye karar verdim. Muhtemelen Virane Düşler iki kitaplık bir seri olacak. Ve finale kadar yanımda olmaya devam ederseniz buradan devam edeceğim. ♡

Yorum atmayı ve yıldızla basmayı unutmayın lütfen, ayrıca çok fena olaylar sizi bekliyor hazır mısınız😸

İletişim için instagram umrantn

BÖLÜM 29: DEĞİŞEN DENGELER

Keyifli okumalar dilerim,

•*Cem Adrian Biz Senle*
Sezen Aksu Vay
Emre Aydın Ve Gülümse Şimdi
Sezen Aksu Sen Ciddisin
Düşler kafesi bir yeni gönderi
Bölümün sözünü size bırakıyorum sevdiğiniz sözleri yazın olur mu❤
⛓

Oğuz ona doğru yürüdüğünde elimi tuttuğu için arkasından ben de sürüklemiştim. Nazlı'nın yanına gelince elimi ancak o zaman bıraktı. Eğilip kardeşini kucaklarken" Çok özlemişim seni kıvırcık," dediğinde Nazlı donup kalmıştı.

Oğuz geri çekildiğinde Nazlı'nın alık bakışları karşısında gülmemek için kendini zor tutuyordu.

"Siz ikiniz ne işler çeviriyorsunuz?"

Ona doğru yaklaşıp sessizce sarıldığımda şoku henüz atlatamayan Nazlı, bana da karşılık vermedi. "Gerçekten buradasın değil mi?" diye soluduğunda geri çekilip yüzüne baktım.

"Buradayım."

Nazlı derin bir nefes alırken "Ay ben iyi değilim," diye sızlandı. Oğuz elini beline yerleştirip onu sandalyeye oturttu. Sonra beraber karşısına oturduk.

"Biriniz konuşmaya başlayabilir mi artık?"

Oğuz boğazını temizlerken uzanıp kardeşinin elini tuttu. Fakat ben ondan önce konuşmaya başladım.

"Buradan ayrılma nedenim hakkında size yalan söyledim. Ben-" derken gözlerimi kucağımda duran ellerime indirdim.

"Annemin sevgilisinden kaçıyordum."

Nazlı korkuyla iç çekerken "Başının dertte olduğunu biliyordum işte, neden bize söylemedin ki?" diye araya girdi.

Gözlerimi Nazlı'nın solan yüzüne çevirdim. "Kaçmak zorundaydım yoksa size zarar verecekti."

Nazlı gözlerini Oğuz'a çevirdi. "Sen de fark ettin ters bir şeyler olduğunu değil mi?"

Oğuz başıyla onayladı. Nazlı'nın zeki bir kız olduğunu bilsem de durumu anında çözmesine şaşırmıştım.

"Süveyda'yı takip ettim ve hislerimde yanılmadığımı anladım."

Nazlı eliyle alnını ovdu.

"Sana Süveyda'ya ulaşamadığımı polise haber vereceğimi söylediğimde bu yüzden bana engel oldun. Ne tesadüf ki o gün de Süveyda beni aradı."

Oğuz başıyla onayladığında Nazlı gözlerini bana çevirdi.

"O günden beri abimleydin yani?"

Başımla onayladığımda yüzümde tedirgin bir ifade vardı. Sonuçta karşımdaki kadına yalanlar söylemiş, bir şeyler gizlemiş ve abisiyle sevgili olmuştum. Ayrıca o hamileydi bu yüzden nasıl bir tepki vereceğini kestiremiyordum. Oğuz sakinliğini korurken konuşmaya devam etti.

"Süveyda'yı güvenilir bir yere götürdüm ve zarar görmemeniz için gerçekleri sizden gizledik."

Nazlı'nın kaşları çatıldı. "O adam bu kadar mı tehlikeli?"

Oğuz sıkıntıyla ofladı. "Anlaştığı adamlar tehlikeli olabilir diyelim."

"Peki şimdi neden döndünüz?" diye sorduğunda Oğuz düz bir sesle cevap verdi.

"Çünkü dün ölüsü bulundu."

Nazlı'nın gözleri irileşmişti. "Yani tehlike tamamen bitti mi?"

Hızla "Evet," desem de benimle aynı fikirde olmayan Oğuz "Hayır," dedi.

Nazlı ikimize şaşkınca baktığında hangimize inanacağını şaşırmış gibiydi. Bu yüzden Oğuz sakince anlatmaya devam etti.

"Cemil ölse de o adamlar hâlâ muamma. Tam olarak kimlerle neden anlaşma yaptığını bulamadık."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Cevap belliydi işte. Cemil beni takıntı haline getirdiği için anlaşma yapmıştı ama sonunda ölmüştü.

Nazlı temkinli bir ifadeyle "Ama yine de döndünüz?" dediğinde Oğuz'un dudakları tek çizgi halini aldı.

Yvaşça "Ben çok ısrar ettim," dediğimde gözlerimi kaçırdım. Oğuz'un bakışları kendisini laf dinlemeyen asi bir çocuk gibi hissettiriyordu.

Tekrar Nazlı'ya bakarken saçımı kulağımın arkasına iteledim. "Sizi ve kafeyi çok özledim. Hem etkinlik de var."

Nazlı'nın bakışlarındaki ifade anında yumuşadı. "Ben de seni çok özledim ama Oğuz haklı. Hâlâ belirsizlikler var."

Dudaklarımı sarkıttım, Nazlı da mı aynı fikirdeydi?

"Cemil beni istiyordu bu yüzden gözünü karartmıştı. O öldüğüne göre problem kalmadı ama Oğuz daha iyi hissedecekse tekrar giderim."

Nazlı'nın yüzü asıldı. "Tekrar gidecek olmana üzülsem de Oğuz ile aynı fikirdeyim."

Oğuz iç geçirirken "Aklın yolu bir," diye geveledi. Ben sessiz kalırken Nazlı kısılan gözleriyle kollarını önünde bağladı ve ikimize dik dik baktı. İmalı bakışları karşısında gerilirken Oğuz, ne var anlamında başını salladığında çenesiyle ikimizi gösterdi.

"Gelelim sizin meseleye."

Yanaklarım anında al al olurken yerime sindim. Asıl çekindiğim meseleye gelmiştik. Oğuz ise benim aksime serseri ve son derece rahat bir gülümsemeyle "Ne olmuş bize?" diye sordu.

Nazlı'nın kaşları havalanırken aksi bir sesle, "E onu da siz anlatacaksınız," diye çıkıştı.

Açıklamayı Oğuz'a bıraktığım için sessizliğimi korumaya devam ettim. Oğuz'un kardeşinin gözlerine bakıp olanları anlatamayacak kadar utanmıştım.

Oğuz sırtını sandalyeye yaslayıp kolunu benim sandalyeme doğru attı.

"Süveyda'yı gördüğüm an, ondan etkilenmiştim. Şansa bak ki karşılıklı çıktı."

Şaşkınca Oğuz'a baktım. "Gördüğün an mı?"

Oğuz bana doğru başını çevirip çapkın bir ifadeyle göz kırptı.

"Çok güzel bir kız olduğunun farkındasın değil mi bir de yetenekli... Seni gördüğüm an çarpıldım Süveyda Hanım."

Yavaşça yüzünü bana doğru yanaştırdı. Gözlerindeki ifade koyulaşırken fısıldar gibi "Ayrıca bana çok güzel bakıyordun," dedi.

Duyduklarım karşısında şaşkınca bakmaya devam ediyordum. Aynı zamanda kalbim sıcacık olmuş içimi ısıtıyordu. Oğuz beni sevdiğini söylese de daha önce hiç bu kadar açık konuşmamıştı. Hafifçe gülümsediğimde Nazlı, "Tahminlerimde neden hiç yanılmıyorum," diyerek araya girdi. İkimiz de bizi izleyen kadına doğru döndüğümüzde Nazlı başını iki yana doğru sallıyordu.

"Anlamış mıydın?"

Oğuz'un sorusu üzerine "Tabii ki," dedi.

"Seni tanıyorum abi, Süveyda'ya olan bakışların farklıydı."

Ardında bana doğru döndüğünde dudaklarında yaramaz bir gülümseme vardı. "Hakkını yemeyeyim bak, sen hislerini iyi saklıyordun."

Yavaşça "Yani sen aramızda bir şeyler olduğundan şüpheleniyordun?" diye sordum.

Nazlı başıyla onayladı. Yüzündeki bilmiş ifadeyle konuşmaya devam etti. "Evet, abimin öylece gitmene izin vermesine şaşırmıştım hatta. Bu yüzden sevgili olmanıza pek şaşırmadım ama şu an karşıma böyle çıkmanızı beklemiyordum."

Oğuz sessizce güldü. "Senden daha az performans beklemiyordum Nazlı."

Nazlı göz kırptı. "Ne sandın?" deyip saçını yana doğru attı.

"Hesabı alabilir miyim?"

Nazlı yavaşça ayağa kalktığında bakışlarım, iyice belirginleşen karnına kaydı. O kadar tatlı görünüyordu dudaklarım kıvrıldı. Nazlı'ya hamilelik gerçekten çok yakışmıştı.

"Ben hesabı alayım."

Şaşkınca "Yeni bir çalışan almıştınız?" dediğimde Nazlı gözlerini devirdi.

"Telefon meraklısı sıkılıyormuş, istifa etti."

Ardından yanımızdan ayrılıp müşterinin yanına ilerlediğinde ayağa kalktım.

"Su içeceğim," deyip kafenin mutfağına doğru ilerlediğimde gözleri özlemle etrafta geziniyordu. Her şey aynıydı.

Hayallerimden fırlamış gibi olan bu yeri çok seviyordum. En çaresiz kaldığım anda umudum olmuştu. Mutfağa ilerlediğimde Nazlı'nın

elmalı tarçınlı kurabiyesini gördü. Bir tane alıp yediğinde yüzümde ufak bir gülümseme vardı. Hayatımdaki tüm problemleri çözüp tekrar rahatça buraya gelmek istiyordum. Kurabiye bitince bir bardak su doldurup içtim. O sırada Oğuz arkamdan mutfağa girip bana doğru yürüdüğünde başımı ona doğru çevirdim. Bardağı tezgâhın üzerine bıraktığımda Oğuz tam arkamda duruyordu. Beni kollarının arasına gelecek şekilde ayarlayıp ellerini tezgâha yaslayıp bana doğru sokuldu.

Yüzünü saçlarıma doğru yanaştırıp burnunun ucunu yanağımda gezdirdiğinde göz kapaklarım ağırlaştı.

"Bu geceyi benim evimde geçirelim."

Sözleri karşısında duruşumu dikleştirdim. Oğuz'un evini daha önce hiç görmediğim için çok merak ediyordum. Merakım gözlerime yansırken başımı ona doğru çevirdim.

"Şey, olabilir."

Oğuz hafifçe güldü. Dudaklarını yanağıma yaslayıp yavaşça aşağı doğru kaydırdı.

"Sadece bana ait olmanı istiyorum. İkimizden başka kimsenin olmamasını..."

Karnımda kelebekler uçuşurken nefesim sekteye uğradı.

"Zaten sadece sana aitim."

Sözlerim üzerine Oğuz başını aşağı yukarı doğru salladığında kirli sakalları boynuna sürtündü. Bu hareketinin içimde yarattığı tatlı his üzerine bedenim gerildi.

"Yerin benim yanım."

Oğuz'un sözleri üzerine kuruyan boğazımı ıslatmak için yutkundum. Oğuz'a doğru döndüğümde elimi koluna yerleştirdim. Onun güzel kokusunu içime çektiğimde Oğuz'un dudakları, tekrar boynumun kıvrımına yerleşti. Kuş tüyü hafifliğinde öpücükler bırakırken gözlerim kapandı.

"Benim yanımdan başka yerde kalmanı istemiyorum."

Bunu ben de istemiyordum. Başımı yana doğru eğip Oğuz'a yer açarken aramızdaki mesafe sıfıra inmişti. Oğuz'un sert bedeni yumuşak bedenime yaslandığında tenim karıncalanmaya başladı. Kolunu tutan elim sıkılaşırken yer ve zaman kavramını yitirmiştim. Oğuz'un üstümdeki etkisi o kadar büyüktü ki...

Oğuz'un öpücükleri enseme doğru kaydığında nefes nefese çıkan bir sesle "Oğuz," dedim.

"Hım?"

"Durman lazım birtanem," dediğimde kolundaki elim, ensesine doğru kaydı. Farkında olmadan onu kendime doğru çekiyordum.

Nazlı içeriden "Abi bir bakar mısın?" diye seslendiğinde ikimiz de irkildik. Anlaşılan sadece ben değil Oğuz da nerede olduğunu unutmuştu. Birbirimizden ayrıldığımızda kıkırdadım. Oğuz elini saçına doğru geçirdiğinde koyulaşan gözleri gözlerindeydim. Kaşları çatılırken "Kaçamak yapan liselilere döndük amına koyayım," dediğinde kahkaha atmaya başladım.

Küfür edecek duruma geldiyse gerçekten sinirlenmiş olmalıydı. "Gülme," diye homurdanıp söylenerek mutfaktan çıktı. Yüzümü yelleyip gülmemeye çalışarak boğazımı temizleyip içeri geçtiğimde Nazlı ve Oğuz'u konuşurken buldum.

"Nazlı yorgunuz."

Nazlı dudaklarını sarkıtıp dolu dolu gözleriyle Oğuz'a bakıyordu.

"Ama ben sizi özledim. Zaten gideceksiniz Süveyda'ya doyamadım."

Soru soran gözlerle ona baktığımda Nazlı burnunu çekti.

"Bu gece bende kalın lütfen."

O kadar tatlı ve masum görünüyordu ki araya girdim.

"Olur."

Oğuz bir hışımla bana dönüp ters ters yüzüme baksa da omuz silktim. Hamile bir kadını üzemezdim ayrıca Nazlı'yı çok özlemiştim.

"Kırmayacaksın değil mi beni abi."

Oğuz zoraki bir gülümsemeyle iç çekti. "Tamam."

Nazlı el çırptı. "Yaşasın."

Tekrar kahkahalara boğulmamak için dudaklarımı birbirine bastırdım. Oğuz'un planları iptal olmuştu anlaşılan.

Nazlı yemek hazırlamak için erken çıkınca kafeyi kapatmak bize kalmıştı. Ben kitapları yerleştirirken Oğuz ise camın kenarında telefonla konuşuyordu.

"Tamam bekliyorum," dedikten sonra telefonu kapattı.

Merakla ona bakınca telefonunu pantolonun cebine attı. "Eser ile Akif gelecek. Acil bir durum."

Yüzünde beliren çizgiler gergin olduğunu gösteriyordu.

Ona doğru ilerlerken "Bir şey mi oldu?" diye sordum.

Başını iki yana doğru salladı. "Önemli bir şey değil."

Tereddütlü bir şekilde yüzüne bakıyordum. Açıkçası sözlerine inanmamıştım. Eğilip yanağımı öptü ve hafifçe gülümsedi. "Sorun yok güzelim."

Başımla onayladığımda Oğuz kolundaki saate baktı. "Her an burada olurlar. Seni Nazlı'ya bırakıp şirkete geçeriz."

"Burada neden konuşmuyorsunuz?"

Yüzü ciddi bir ifadeye büründü. "Çünkü gizli bir mevzu."

Başımı yana doğru eğdim. "Gizli olan işinle mi ilgili?"

"Evet," dediğinde alt dudağımı ağzıma yuvarladım. Tam konuşacaktım ki kafenin kapısı açıldı. Eser güler yüzüyle içeri girdiğinde "Selamlar," diye seslendi.

Onlara doğru döndüğümüzde yanıma gelen Eser'e döndüm. "Hoş geldiniz," dediğimde Akif de içeri girmişti.

Başıyla selam verdikten sonra Oğuz'a döndü.
"Süveyda'nın burada olması iyi olmuş."

Oğuz uyarı dolu bir sesle "Akif!" dedi. Onu duymazdan gelen Akif konuşmaya devam etti.

"Bu konuşmada onun da olması gerekiyor."

Dişlerinin arasından cevap verdi. "Süveyda'yı bulaştırma."

Oğuz'un sesindeki karanlık ton, ürpermeme neden oldu. Onu ilk defa bu kadar öfkeli görüyordum. Sert bakışlarla Akif'e bakıyordu.

"Sorun ne?"

Oğuz ona bakmadan "Hiç," dediğinde Eser ofladı.

"Oğuz, Akif'e katılıyorum."

Sözleri ardından Oğuz'un başı hızlıca ona doğru döndü. Bakışlarının hedefi ben olmasam da o kadar korkutucuydu ki irkildim. Oğuz'un karanlık tarafını görmenin şaşkınlığını yaşıyordum.

"Bunu burada konuşmayacağız dedim."

Sesi net ve keskindi. Derin bir nefes aldım. "Ben burada yokmuşum gibi konuşmaya bir son verir misiniz?"

"Süveyda karışma."

Oğuz'un sözleri üzerine kaşlarım havalandı. "Benimle ilgili olan bir mevzuya karışmak en doğal hakkım."

Akif araya girip "Kesinlikle," dedi.

Ortamdaki hava iyice gerilmişti. Neler olup bittiğini deli gibi merak ediyordum, konuşmak için dudaklarını araladığımda Oğuz'un sesini

duydu.

"Yarınki etkinliğe gelmiyorsun."

Şaşkınca "Neden?" diye soluduğumda Akif alayla gülmeye başladı.

Oğuz soruma cevap vermek yerine askıda olan montumu aldı. "Hazırlan seni Nazlı'nın evine bırakacağım."

"Oğuz yanlış yapıyorsun. Onu her şeyden uzak tutarak olayları çözemezsin."

Oğuz yan gözlerle Akif'e baktı. "İşime karışma!" diye tısladı.

Akif duruşunu dikleştirdi. "Hepimiz aynı fikirdeysek karışırım."

Daha fazla belirsizliğe dayanamadığım için araya girdim. "Biri artık bana olanları anlatabilir mi?"

"Giyin Süveyda, çıkıyoruz."

Oğuz'a sertçe baktım. "Olanları anlatmadan hiçbir yere gelmiyorum."

Beni duymazdan gelip yanıma yürüdü. Kolumdan tutup kapıya doğru yürümeye başladığında sadece "Gidiyoruz," dedi. Kolumu sertçe çektim.

"Neler olduğunu anlatmanı istiyorum."

"Peşinde olan kişileri bulmuş olabiliriz fakat emin olmamız için etkinliğe katılman lazım. Hatta gerekirse bir süre Ankara'da kalmalısın."

Akif'in sözleri üzerine donup kaldım. "Bu da ne demek?" dediğimde sesim kısık çıkmıştı.

Oğuz "Hiçbir şey demek değil! Siktiğim ağzını kapat Akif!" diye kükrediğinde onu duymazdan gelip Akif'e döndüm.

"Ne demek istediğini açıkla."

Akif umursamaz bir ifadeyle omuz silkti. "Yıllardır suçluluğu kanıtlanmayan mafyalardan biriyle Cemil'in bağlantısı olduğu ortaya çıktı."

Bacaklarım titremeye başladı. "Yani?" dediğimde Oğuz elini sertçe saçının içine geçirdi.

Eser araya girip devam etti. "Yanisi eğer yarın etkinliğe katılırsan ya da Ankara'da kalmaya devam edersen, onlardan herhangi bir atak gelebilir ve kimin peşinde olduğunu buluruz."

"Böyle bir şey olmayacak. O yem değil."

Oğuz itiraz kabul etmeyecek bir şekilde konuşmuştu. Akif yavaşça konuştu.

"Oğuz mantıklı düşün, her şeyin bitmesi için bu şart."

"Konu kapandı Akif. Süveyda etkinliğe gelmeyecek ve yarın akşam Balıkesir'e döneceğiz."

"Akif haklı."

Oğuz öfkeyle bana döndü. "Bu mevzuya karışmayacaksın."

Sakin bir sesle cevap verdim. "Oğuz mantıklı düşünmek zorundayız. Eğer oraya gelirlerse kimin olduğunu bulabiliriz ve tüm bu olanlar biter."

Alayla gülmeye başladı. "Sen tehlikenin farkında mısın?" diye sorduğunda sesinde sahte bir sakinlik vardı.

Çenemi havaya kaldırdım. "Evet."

Oğuz elini saçlarının arasına geçirdi. "Benden ne istediğinizin farkında mısınız siz? Süveda'yı oraya götürmek kurtların ortasına atmak demek!" diye patladığında irkildim.

Konuşmak için dudaklarımı araladığımda Oğuz parmağını bana doğru kaldırdı. "Sakın tek kelime etme, bu mevzu burada kapandı."

Onu şu an hiç kimse ikna edemezdi. Bunu anladığım içim sessiz kalırken Eser "Sen bilirsin," diyerek geri çekildi. Akif başını iki yana doğru salladı. "Yanlış yapıyorsun Oğuz."

Oğuz aniden ona doğru yürüdü. Tam önünde durup dik dik yüzüne baktı. "Sesini kes yoksa ben kesmesini bilirim Akif!"

Sesinde buz gibi bir ton vardı.

"Oğuz abartıyorsun!"

"Onu ne olursa olsun asla tehlikeye atmayacağım. Anladın mı? Şimdi-" deyip kapıyı gösterdi.

"Siktir olup git!"

Akif başını iki yana doğru sallayıp geri adım attı.

İkisi kafeyi terk ettiklerinde uğursuz bir sessizlik etrafı kuşatmıştı. Akif ile aynı fikirdeydim ama Oğuz'u nasıl ikna edeceğimi bilmiyordum. "Oğuz-" dediğimde "Sakın!" diye sözümü kesti.

"Konu tartışmaya açık değil."

Oğuz, kafeyi kapatıp Nazlı'nın evine gidene kadar tek kelime dahi etmemişti. İçim içimi yerken aklım düşüncelerle doluydu. Tüm yollar Akif ve Eser'in dediğine çıkıyordu. Eğer etkinliğe katılırsam o adamlar gelebilirdi ve kimle karşı karşıya olduğumu öğrenebilirdim. Artık kaçmaktan yorulmuştum. Özgür bir hayat istiyordum! Üniversiteye gitmenin, çalışmanın ve kendi hayatımı kurmanın vakti gelmişti.

Bunların olması için peşimde olan kişileri bulmak ve onlardan kurtulmak zorundaydım. Fakat bu şekilde bu dediklerim olmazdı. Oğuz beni herkesten uzak, cam bir fanusun içine korumaya çalışsa da tehlikeler oradaydı ve üstlerine gitmediğimiz sürece ortadan kalkmayacaklardı.

Asansöre bindiğimizde birbirimizden uzak köşelere çekilmiş kendi düşüncelerimize dalmıştık. Asansör durunca Oğuz inmem için bekledi. Ardından asansörden çıkıp zile basmadan önce bana döndü.

"Böylesi daha iyi," dediğinde sessizce kapıya bakıyordum. Derin bir nefes alırken çenemi tutup yüzümü kendine doğru çevirdi ve gözlerime baktı. Kısık bir sesle "Seni riske atmayacağım Süveyda, ne olursa olsun," dedi.

İtiraz etmek istiyordum fakat Oğuz'un bakışlarında saf bir inat vardı. Onu ikna edemezdim, kararını vermişti. Cevap veremeden Nazlı kapıyı açtı.

"Zile niye basmıyorsunuz ya? Sesinizi duyunca geldiniz mi diye bakmaya gelmiştim." Oğuz geri çekilirken sessizce içeri girdik. Montlarımızı çıkardığımızda Nazlı bizi inceliyordu.

"Sorun ne?"

Aynı anda "Hiç," dediğimizde Nazlı'nın kaşları havalandı.

"Bu nasıl hiç? İkinizin de yüzünden düşen bin parça?"

Sıkıntılı bir nefes alırken yarım ağızla "Abin anlatsın," diye söylendim.

"Olay büyük o zaman," diyen Nazlı hafifçe güldü.

"Hayır sadece etkinliğe gelmeyecek."

Oğuz'un fikrimi almamasına sinir oluyordum.

"O niye ki?"

Oğuz omuz silktiğinde Nazlı gözlerini kıstı. "Kızın elbisesi bile hazır."

Cevap vermek yerine kanepeye oturdu. Ters ters ona baksam da sessiz kaldı. "Neyse, yarın Yaman kafeye uğradığında Süveyda'yı görünce çok mutlu olacak o zaman."

Şaşkınca "Yaman mı?" dediğimde Nazlı başıyla onayladı. "Her cuma seni sormak için geliyor."

Oğuz oturuşunu dikleştirdi. "Oraya da gidemez."

Ona doğru öfkeyle döndüm. "Nedenmiş?"

"Geri dönene kadar evde oturup beni bekleyeceksin."

Oğuz'un aşırı tepkisinin asıl nedenini bildiğim için sessizliğimi korudum. Mesele kıskançlıktan daha büyüktü. Oğuz bana bir şey olmasından korkuyordu. Bu yüzden durumu abartıyordu.

Nazlı alayla güldü. "Yok daha neler, istersen kuleye kapat kızı."

"Mantıklı fikir Nazlı."

Şaşkınca "Yok artık abi! Abartıyorsun," diye soludu. Oğuz onu duymazdan gelince devam etti.

"Böyle kıskanç değildi bu," dediğinde sesi düşünceliydi. Gözleri kısılırken "Aslında haksız da sayılmazsın," diye geveledi. Oğuz huysuz bir tavırla ona baktı.

"O ne demek?"

İkisi arasında dönen muhabbeti şaşkınca izliyordum. Oğuz'un ne ara bu kadar sahiplenici bir adam olduğunu anlayamıyordum ayrıca. Hoşuma gitmediğini söylesem yalan olurdu... Yine de belli etmedim. Nazlı omuz silkti.

"Genç, güzel kız kıskanman normal. Sonuçta senin gibi otuzlarını devirmedi."

Sesinde sahte bir tatlılık vardı. Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırırken Oğuz gözlerini kıstı. "Hasbinallah," diye söylenirken Nazlı yanına gidip kolunu tuttu. "Anlıyorum tabii abicim, sen de haklısın. Maazallah kaparlar."

"Nazlı, ben seni bir kapacağım görürsün."

Oğuz öfkeyle ayağa kalktı. "Ben gidiyorum."

"Yemeğe kalsaydın," dese de Oğuz Nazlı'yı dinlemeden evden çıktı. Gülerken "Fazla üstüne gittin," dedim.

Nazlı omuz silkti.

"O da bu kadar kıskanç olmasın."

Aslında korumacıydı.

"İstanbul nasıldı?"

Oğuz önceden İstanbul'a geldiğimiz konusunda beni uyarmıştı. Bozuntuya vermeden "İyi geçti ama burayı özledim," dedim. Nazlı İstanbul ile ilgili anılarını anlatmaya başladığında birlikte tabakları hazırlayıp yemek yedik. . Dalgın olduğum için pek konuşmuyor onun yerine Nazlı'yı dinliyordum. Sürekli aklımda Akif ve Eser'in sözleri vardı. Bir ara mutfağa gittim. Geldiğimde Nazlı kanepeye kıvrılmış uyuyordu. Şefkatli bir gülümsemeyle odadan battaniye getirip üstüne örttüm. Ardından misafir odasına çekildim. Telefonumu elime alıp

Eser'in numarasına bir süre baktım. Oğuz'un arkasından iş çevirmek istemiyordum ama başka çarem yoktu. Bunu yapmak zorundaydım. Bu şekilde yaşayamazdım ve yorulmuştum. Sakin ve tasasız bir hayatın özlemini çekiyordum.

Derin bir nefes aldım. Ya hep ya hiçti! Hayallerimi gerçekleştirmenin vakti gelmişti. Artık bir şeylere geç kalmak istemiyordum. Numaraya tuşladığımda içten içe en doğrusunu yaptığımı biliyordum çünkü artık kaçmak yerine bir şeylerle yüzleşmeliydim.

****

"Bence çok güzel görünüyorsun."

Bakışlarım aynadan Nazlı'yı buldu. Hayranlık dolu bakışları karşısında yavaşça gülümserken aynadan kendimi inceledim. Siyah renk, prenses yaka kadife elbise bedenime tam oturmuş ikinci bir deri gibi sarmalıyordu ve vücudumu olduğundan uzun ve kıvrımlı gösteriyordu. Boyu ise dizlerimin birkaç santim altında bitiyordu. Bal rengine çalan uzun saçlarımı at kuyruğu şeklinde bağladığım için göğüs dekoltesi ve omuz kısımları çok zarif duruyordu.

(Siyah hayal edin ♡)

Ayağımdaki siyah, uzun topuklu stiletto sayesinde bacaklarım olduğundan uzun görünüyordu. Bu elbiseyi Zeynep ile beraber almıştık.

"Teşekkür ederim," dediğimde Nazlı yatağın üstündeki çantasını bana doğru uzattı.

"Bakalım sevgili abim bu sürprize nasıl tepki verecek?"

Gülümsemek için kendimi zorladım. Oğuz muhtemelen fırtınalar estirecekti. "Ben de merak ediyorum," diye gevelesem de işin aslını biliyordum.

Sabah uyandığımda misafir odasında Oğuz da vardı. Güne güzel başlamış olsam da Eser ve Akif ile yaptığım plandan ötürü gergindim. Akif her şeyin yolunda gideceğine dair garanti vermişti. Sadece yarım saat Oğuz'un yanında durduktan sonra Balıkesir'e gitmek için yola koyulacaktık. Nazlı uzanıp elimi tuttuğunda gözleri doldu.

"Ankara'dan gitmeni istemiyorum."

Ben de gitmek istemiyordum. Sırf bu yüzden Oğuz'a inat bu planı yapmıştım. Artık herkes gibi özgür yaşamak istiyordum. "Ben de istemiyorum," dediğimde Nazlı gülümsemeye çalıştı. "Ama güvenliğin her şeyden daha önemli Süveyda," dediğinde uzanıp kollarını boynuma doladı.

"Ağlama bak, makyajın bozulacak."

Nazlı'nın sözleri üzerine gülmeye başladım. Bakışlarımı havaya kaldırıp gözyaşlarını engelledim. Ger çekildiğinde içten bir gülümsemeyle Nazlı'ya baktım.

"Senin sayende o adamdan kurtuldum biliyorsun değil mi?"

Nazlı'nın kaşları çatıldı. Tam inkâr edecekken devam ettim. Burnumu çekip "Bana bir iş verdin, kalacak bir yer ve Oğuz hayatıma girdi. Senin sayende bugün güvendeyim," diye devam ettim.

Nazlı ufak bir gülümsemeyle araya girdi. "Kader Süveyda... Seni benim karşıma çıkardı, ben sadece aracı oldum."

Dudaklarımda hüzünlü bir gülümseme yeşerdi. "Annem olacak kadının yapmadığını yaptın sen bana. Hakkını ödeyemem," dediğimde ıslak gözlerim parlıyordu. Başımı yana doğru eğdim.

"Sen ve Barış, benim hiç sahip olmadığım kardeşim gibisiniz."

Nazlı gözlerindeki yaşı silerken "Ya ağlatacaksın beni," diye sızlandı.

Hafifçe güldüm. "Size rastladığım için şanslıyım..."

Nazlı başını iki yana doğru salladı. "Asıl abimin sonunda birini gerçekten sevmesini sağladığın için ben teşekkür ederim. Onun yalnız ve mutsuz öleceğini düşünüyordum artık."

Bu sözleri üzerine ikimiz de güldük. O sırada kapı açılırken Barış kafasını kapıdan içeri uzattığında gözleri ikimizin üzerinde temkinle gezindi.

"Yanlış zamanda mı geldim?"

İkimiz başımızı sallarken Nazlı "Hayır," dedi. Barış içeri girip karısına doğru yanaştı.

"Çok güzel olmuşsun yenge," dediğinde şaşkınca "Yenge mi?" dedim.

Barış hınzır bir gülümsemeyle omuz silkti.

"Artık müstakbel yengem sayılırsın."

Gözlerimi devirirken "Saçmalama Barış ya," diye söylendim.

Barış cevap vermeden kapı çalındı. Birlikte odadan çıktığımızda Nazlı kapıyı açtı ve Akif ile karşılaştık.

Başıyla selam verirken "Merhaba," dedi. "Hazırsan çıkalım mı Süveyda?"

Son kez Nazlı'ya sarıldım.

"Kendine iyi bak olur mu?"

Geri çekildiğimde Nazlı kaşlarını çattı. "Vedalaşmıyoruz Süveyda, tekrar görüşeceğiz. O zamana kadar sen de kendine iyi bak."

Yanlarından ayrılıp asansöre bindik. İkimiz de arabaya binene kadar tek kelime etmedik.

"Oğuz beni gördüğüne sevinmeyecektir."

Oğuz'un tepkisini düşündükçe karnıma ağrılar giriyordu.

"Muhtemelen."

Midemdeki çalkantıyı gidermek için yutkundum. Oğuz başta tepki gösterse de kararlarıma saygı duymalıydı. Bunu yapmak zorundaydık çünkü korkarak yaşamak istemiyordum.

"Merak etme bizden çok kişi olacak. Başına bir şey gelmeyecek."

Başımla onayladım. Oğuz yanımdayken başıma bir şey geleceğini düşünmüyordum zaten.

"Yine de yanımızdan ayrılma."

Akif radyoyu açınca geçen sefer olduğu gibi Cem Adrian çıkmıştı. Akif kanalı değişmek için uzanınca "Kalsın lütfen," dedim. Başıyla onayladığında gözlerimi cama doğru çevirdim.

Ben seni duyarım
Duyarım o aydınlık sabahlardan
Bir çocuk getirir seni
Dinlerim o özlediğim şarkılardan

Bu kısımda iç çektim. Şarkının sözleri bana onu hatırlatıyordu. Gözlerimi yumdum, keşke yanımda olsaydı ve işler böyle gelişmeseydi.

Biz senle
Aynı toprakta yetişen
Ayrı dallarda yeşeren
Aynı rüzgârda devrilen çiçekler gibiyiz
Biz senle
Aynı yağmurdan dökülen
Ayrı dağlardan süzülen
Aynı denizde can veren nehirler gibiyiz

Gözlerime dolan yaşlara engel olamadım. Kalbime atılan bir düğümdü Oğuz. Daima benimle beraber olan kör bir düğüm...

"Umarım bana çok kızmazsın," diye fısıldadım.

Araba durduğunda gözlerimi açtım. Akif arabadan inmeden önce bana bir bileklik uzattı.

"Bunu kolundan çıkarma."

Bilekliğe uzandığımda "Bu bileklikle yerini tespit edebiliriz," dedi.

Siyah bilekliği koluma takınca birlikte indik. O kadar gergindim ki etkinlik alanına duyduğum merak bile kaybolmuştu. Kuruyan boğazımı ıslatmak için yutkundum.

Birlikte şirkete girdiğimizde bacaklarım titriyordu. Sakin olmak için nefes alıp versem de nafileydi.

"İyi misin?"

Akif'in sorusunu duyunca boğazımı temizledim. "İyiyim."

İleride Oğuz'u sırtı bana dönük bir şekilde görünce adımlarım aksadı. İyi falan değildim. Nasıl bir tepki vereceğini kestiremiyordum. Bakışlarımı hissetmiş gibi başını bana doğru çevirince göz göze geldik. Gözleri irileşirken gözlerimi kaçırmamak için kendimi zor tutuyordum. Kaşları çatılan öfkeyle bize doğru geldiğinde Akif bana doğru eğildi.

"Eğlence başlıyor."

Duruşumu dikleştirdim ve gelen fırtınaya karşı kendimi hazırlamaya çalıştım. Bakışlarım Oğuz'un üstünde gezinince siyah bir takım giydiğini fark ettim. Gömleğine kadar siyah giyinmiş dalgalı saçlarını da düzgünce arkaya doğru taramıştı. Her zamanki gibi nefes kesici görünüyordu. Fakat gözlerindeki bakış, korkutucuydu.

Önümüzde durduğunda "Burada ne işin var!" diye hırladı.

Ufak bir nefes aldım. "Çünkü gelmem gerekiyordu."

Beni duymazdan gelerek Akif'e doğru döndü. "Sen yaptın!" dediğinde sesinde suçlayıcı bir ton vardı. Uzanıp kolunu tuttum.

"Oğuz sakin ol."

"Sen hiç konuşma!" diye patladığında öfkelenmeye başlamıştım.

"Amacın ne Süveyda, beni akıl sağlığımdan etmek mi?"

Öfkesine kendimi hazırlamaya çalışsam da pek başarılı olamamıştım çünkü nasıl davranacağını kestiremiyordum.

"Oğuz ben gelmek istedim."

Oğuz bana doğru döndüğünde öfkesi karşısında sinmemek için kendimi tuttum. "Senin tehlikede olman düşüncesi bile ben çıldırtırken sen," deyip kısık sesle devam etti. "Tehlikenin tam orta yerindesin!"

Titrek bir sesle "Ben sadece-" deyip kısa bir an duraksadım "Daha fazla kaçarak yaşamak istemiyorum."

Dudaklarında alay dolu bir kıvrılma oluştu. "Çözümün, kendini yem etmek mi ?"

Çenemi havaya kaldırdım. "Sen yanımdayken kimseye yem olmam ben."

Elini ensesine yerleştirip gergince ovduğunda ona doğru sokuldum ve kolunu tuttum.

"Bitanem lütfen sakin ol."

Derin bir nefes aldığında devam ettim. "Kaçarak yaşamak istemiyorum, özgür olmak istiyorum artık. Bu şekilde yapamıyorum..."

Gözlerim dolarken konuşmaya devam ettim. "İstediğim şehirde, sevdiğim adamla baş başa yaşamak istiyorum. Sürekli korumalarla ya da başkalarının yanında olmak istemiyorum."

Böyle bir hayata mahkûm kalmak istemiyordum.

"Anlıyorum ama," deyip başını iki yana doğru salladı. "Bu yanlış yol."

"Hayır bu tek yolu," diye direttim. Sesimdeki inanç ve gözlerimdeki inatla sözlerimin arkasında durup geri adım atmadım.

"Süveyda haklı Oğuz. Mantıklı olman gerekiyor."

Oğuz ona ters ters baktı. "Sen hiç konuşma Akif."

Akif ellerini havaya kaldırdı. "Gelmek isteyen sevgilindi hatta beni arayan da oydu."

"Ama fikir senden çıktı."

Akif sessiz kalınca araya girdim. "Bir şey olmayacak. Sadece yarım saat durup gideceğim."

İkna olmuş gibi değildi.

"Oğuz Bey misafirler sizi soruyor."

Çalışan kadının sesini duyunca koluna girdim. "Hadi etkinlik alanına gidelim orayı çok merak ediyorum."

Oğuz kaskatı bir şekilde başını eğdi ve asansöre doğru ilerledi. Asansöre sadece ikimiz binmiştik. Başımı yana doğru eğip Oğuz'a baktım.

"Nasıl olmuşum?"

Sesimde cilveli bir ton vardı. Gözlerini kıstığında keskin bir nefes aldı ve beni baştan aşağı incelemeye başladı. Gözleri koyulaşırken bana doğru bir adım attı.

"Nefes kesici," diye homurdandığında huysuzluğuna rağmen gülümsedim. Sözlerinin içtenliği karşısında kızarırken ellerimi ceketinin üst kısmına yerleştirip göğsüne doğru sokuldum. Kokusunu içime çekerken "Aynı düşünce benim için de geçerli Oğuz Bey," diye fısıldadım.

Gözlerini devirdi. "Yine mi bey olduk Süveyda Hanım?"

Tatlı bir gülümsemeyle omuz silktim. "Belki özlemişsindir diye düşündüm."

Başını iki yana doğru salladı. Yana çekilip kolunu belime dolayıp kendine doğru çektiğinde "Hâlâ burada olmanı doğru bulmuyorum. Sakın yanımdan ayrılma," dedi.

Yüzünü saçlarıma doğru yaslayıp ciddi bir sesle konuşmaya başladı.

"Etrafımızda bizi koruyan kişiler olacak."

Başımla onayladığımda devam etti. "Eğer planlanmadık bir şey olursa bizi koruyacak adamlar ve arabalar var, endişelenme."

Bir şey olmayacağını düşünmeye çalışarak asansörden indim. Buraya son geldiğimden beri o kadar çok şey olmuştu ki! Fakat her şey aynıydı. Birlikte etkinliğin yapıldığı salona doğru yürüdüğümüzde gerginliği azalmamıştı. Üstümdeki şalı kapıda bekleyen görevliye uzattıktan sonra nihayet salona girdim ve gördüklermi karşısında nefesini tuttum. Her şey tam anlamıyla mükemmel görünüyordu. Camdan aşağı sarkan peri led ışıklarına uyumlu olan yumuşak ışıklar etrafı aydınlatıyordu. Kitaplar müzik aletlerini andıran kitaplıklarda son derece düzgün bir şekilde dizilmişti. Boş alanlarda uzun bacaklı yuvarlak masalar vardı. Konuklar masaların etrafında ayakta duruyordu. Garsonlar onlara ikramlar sunarken kadınlar genel olarak kitaplarla ilgileniyordu. Tam tahmin ettiğim gibi genel olarak yetişkin romantik kitapların yanındaydılar. Hafifçe gülümsediğimde insanların burayı oldukça beğendiği yüz ifadelerinden belli oluyordu.

Hayranlık dolu bir sesle "Her şey çok güzel görünüyor," diye fısıldadım.

"Senin de payın büyük."

Hala soğuk davransa da görmezden gelmeye çalıştım.

"Süveyda Hanım."

Esra'nın sesini duyunca ona doğru döndüm.

"Sizi gördüğüme çok sevindim," diyen Esra'nın yaşadığı heyecan yüzünden anlaşılıyordu. O da kırmızı midi boy, uzun kollu bir elbise

giymiş, saçlarını açık bırakmıştı. Elbisenin sırt dekoltesi esmer tenini güzel bir şekilde ortaya çıkarmıştı.

"Teşekkür ederim, çok güzel görünüyorsun," dediğimde Esra gülümsedi.

"Siz de çok hoşsunuz," dedikten sonra Oğuz'a doğru döndü.

"Nasılsınız Oğuz Bey?"

Oğuz gülümseme çalışarak "Sayenizde çok iyiyim, her şey çok güzel olmuş, ellerinize sağlık," diye cevap verdi.

Esra gülümsedi, "Süveyda Hanımın payı büyük," dediğinde Melda Hanım yanımıza doğru geldi.

El sıkışırken o da "Gelmenize çok sevindim," dedi.

Melda Hanım beyaz şık bir takım giymişti. Kumaş pantolon ve üstündeki takım ceketiyle hoş görünüyordu.

"Tüm bunlar olurken yanınızda olmayı çok isterdim yine de her şey mükemmel görünüyor."

Konuşmaya devam ettiğimizde Esra ve Melda Hanımın gözleri benim ile Oğuz arasında gezinse de yorum yapmaktan kaçındılar. Bir süre sonra Oğuz iş adamlarının yanına gittiğinde Esra ile beraber konukların arasında gezindik. Onlarla muhabbet edince hepsinin ambiyansı çok beğendiğini öğreniyordum ve bu içimdeki mutluluğu büyütüyordu. Bu başarıda payımın olduğunu bilmek paha biçilmez bir histi.

"İyi iş çıkardık değil mi Esra?"

Esra başıyla onayladı. "Kesinlikle öyle, herkes hayran kaldı."

Yanımızda duran esmer bir kadın "Söylemeden geçemeyeceğim kitap seçimleri çok güzel," dedi. Yanıt vereceğim sırada içeri giren Özgü'yü gördüm. Tüm neşem iğne batan bir balon gibi sönerken Esra benim yerime cevap verdi. Kısılı gözlerimle Oğuz'un yanına doğru giden Özgü'ye bakıyordum. Hannah krizini atlatamadan Özgü ile karşılaşmak sinirlerimi bozmuştu.

Özgü boyundan bağlamalı gri bir elbise giymişti. Üst kısmı bedenine tam oturmuşken dizlerine doğru genişleyerek iniyordu. Saçları dalgalandırılmış yüzünde ağır bir makyaj vardı. Son derece hoş görünüyordu. İçimde kaynayan kıskançlığa engel olamadım. Tırnaklarımı avuç içlerime saplarken Oğuz'un kolunu tutan eline öfkeyle baktım. Oğuz ona doğru dönüp gülümsedi. Sahte bir gülümseme olsa da midem ağzıma gelmişti. Bir insan eski sevgilisiyle

nasıl bu kadar yakın olabilirdi? Aklım bunu almıyordu. İkisinin yakın bir şekilde ettikleri sohbeti daha fazla izlemek istemediğmi için "Ben lavaboya gidiyorum," dedim.

Esra kolunu tuttu. "Oğuz Bey yalnız kalmanı istemiyor."

Oğuz'un Esra ile bu konu hakkında konuşmasına şaşırsa da bozuntuya vermedi.

Yavaşça kolumu çekip zoraki bir gülümsemeyle "Şu an pek de farkında olacağını sanmıyorum," diye geveleyip çıkışa doğru yürüdüm.

Biraz daha orada kalırsam tepki vereceğimi biliyordum. İhtiyacım olan son şey bir kıskançlık kriziydi. Lavaboya girip ellerimi yıkayıp sakinleşmeye çalıştım. Çantamdan uçuk pembe rujumu çıkarıp dudaklarıma yedirdim. Biraz daha oyalandıktan sonra lavabodan çıktığımda hâlâ son derece öfkeli olsam da kıskançlığımı kontrol altına almıştım.

Birkaç adım atmıştım ki bir el kolumu tuttu. Korkuyla çığlık atarken diğer el ağzıma kapandı.

"Benim Süveyda, bağırma."

Oğuz'un sesini duyunca bedenim gevşedi. Bağırmayı keserken beni koridorun karanlık kısmına doğru çekti. Boştaki elimle göğsüne vurdum.

"Ödümü kopardın."

Öfkeyle "Neden tek başınasın?" diye kükredi.

Tepkisi yüzünden kaşlarım çatıldı. "Bağırmadan konuşmayı unuttun sanırım," diye homurdandım. Tamam gergindi ama benim de ondan pek bir farkı yoktum.

Kaşları iyice çatılırken sırtımı duvara doğru yasladı.

"O zaman beni çıldırtma. Neden salondan yalnız ayrıldın?"

Kollarımı önünde bağlayıp asık suratla "Lavaboya gittim sadece," diye cevap verdim.

"Yine de tek olmamalıydın."

Sesinde bastırdığı bir öfke vardı fakat umurumda değildi. Omuz silktiğinde "Neyin var senin?" diye sordu.

Yavan bir sesle konuştum. "Bir şeyim yok. Özgü nasılmış?"

Sorum karşısında gerilse de sakin bir sesle "İyi," demekle yetindi.

Gözlerimi kısarken bu rahatlığı karşısında çileden çıktığımı hissediyordum. "İyi," diye patlayıp yanından geçmek için hareketlendim.

Fakat kolumu tutup beni duvara yaslayarak buna engel oldu. Ellerini duvara yaslayıp beni kıskacına aldığında bana doğru eğildi. Yakınlığı karşısında gerilince sırtımı iyice duvara yasladı.

"Özgü'yü mü kıskanıyorsun?"

Gözlerim öfkeyle parladı. "Yok öyle bir şey. Çekilir misin içeri gideceğim."

Bana doğru eğildiğinde nefesi dudaklarıma çarptı. "Çekilmem," dediğinde sıcaklığını hissediyordum.

Titrek bir nefes aldığımda kokusu içime doldu.

"Oğuz lütfen," dediğimde dudaklarını bana doğru eğdi. Öpmese de dudakları dudaklarıma değiyordu.

"Seni özledim," dediğinde kalbimdeki hızlanmaya engel olamadım. Dünden beri sürekli kavga halinde olduğumuz için ben de onu çok özlemiştim.

"Özgü'yü yalnız bırakma sen."

Sertçe "Özgü umurumda bile değil. Senden başka kimse umurumda değil," dedi.

Sözleri hoşuma gitse de omuz silktim. Dudaklarını dudaklarıma yavaşça sürttüğünde içimde çakan şimşeklere de engel olamadım. Aramızda gözle görülür bir elektrik vardı ve yakınlaştığımızda kıvılcımlar saçıyordu.

"Ama kıskandığın zaman çok tatlı oluyorsun," diye fısıldayan Oğuz başta dudaklarıma sataşsa da saniyeler içinde yaşadığımız tutku patlaması öpüşmemize yansıdı. Kollarımı onun boynuna dolarken Oğuz da bir elini belime yerleştirip bedenimi kendine doğru yasladı. Yaşadığı korkuyu endişeyi kıskançlığı bu öpücüğe yansıttı. Dili dudaklarımın arasına kaydığında kollarında titredim. Bu onu kışkırtırken öpüşmeyi derinleştirdi. Dudaklarımız aynı uyum içerisinde hareket ediyordu. Yaşadığım karmaşık hisler yüzünden en az onun kadar hoyrattı.

Diğer eli enseme kayıp beni kendine doğru çekerken dudaklarıma doğru "Sana bağımlıyım," diye fısıldadı. "Ne olursa olsun senden kopamıyorum."

Kendini bana doğru bastırınca bedenlerimiz arasından saçılan ateş ikimizi çepeçevre sardı.

Sertçe "Özgü'ye gülümseme," dedim. Dudakları hafifçe kıvrıldığında dudağımın kenarını öptü. "Gülümsemem," diye fısıldadı.

"Yanına da gitme."

"Gitmem."

Boynuma ıslak ve ateşli bir öpücük bıraktığında ayak parmaklarıma kadar titredim.

Ardından geri çekilip elimi tuttuğunda bu gece ilk defa gevşemiş görünüyordu. "Gel bakalım, bu geceyi bitirelim artık," dediğinde yürümeye başladık. Dizlerim titrediği için adımlarımı dikkatli atıyordum.

Dokunuşlarımız ikimizin de öfkesini silip süpürmüştü. Başımı iki yana doğru salladığımda titrek bir nefes aldım. Oğuz'un uzun parmakları bileğimin iç kısmını okşadı. Tenim diken diken olurken yanağımın iç kısmını ısırdım. Yüzümdeki sıcaklık göğsüme kadar inmişti. Beyaz tenimin al al olduğundan emindim. Salona girdiğimizde daha sakin hissediyordum ve korkularım azalmıştı. Bu defa Oğuz yanımdan bir an olsun ayrılmadı. Özgü de uzak durduğu için rahattım. Ara ara Özgü'nün bakışlarını yakalasam da görmezden geliyordum. Sonuçta Oğuz onu değil beni seçmişti. Eli benim elimdeydi.

Bu düşünceler kıskançlığımı bastırıyordu. Gece ilerlerken insanlar yavaş yavaş dağılmaya başladı. Oğuz bana dönüp "Artık gidelim," dediğinde başımla onayladım.

Esra ve Melda Hanımla vedalaştıktan sonra Oğuz birkaç kişiyle vedalaşıp salondan çıktık. Birkaç davetli de bize eşlik ediyordu. Asansöre bindiğimizde son derece gergindi.

Giriş ve çıkışlarda hep gergin oluyordu. Sakinleşmesi için kolunu okşadığımda zoraki bir gülümsemeyle bana baktı. Asansörden çıkıp şirketin dışına adım attığımızda her şey normaldi. Ta ki birkaç adım atana kadar. Aniden kulak sağır edici kurşun sesleri dışarıdaki sessizliği ortadan ikiye ayırdı. Dudaklarımdan tiz bir çığlık koparken beni hızla kendine doğru çekti.

"Siktir!" diye tısladığında beni yere eğdi. Ellerimi başımın etrafını sardığımda dudaklarımdan dökülen çığlığa engel olamıyordum. Oğuz sırtından silahı çıkarırken karşı atağa geçmişti. Beraber geriye kaçarken duvarın dibine doğru koştuk.

Bedenim korkudan tir tir titrerken "Oğuz dikkat et," diye çığlık attım.

Yanımıza doğru bir araba yanaştığında sesler kesilmemişti. Kendimizi saniyeler için büyük bir çatışmanın ortasında bulmuştuk.

Oğuz'un bana gösterdiği arabalardan biri yanımıza yanaştığında Oğuz "Süveyda arabaya bin," dedi.

Başımı iki yana doğru salladım. "Hayır!" diye bağırdım.

"Seni burada bırakamam."

Histerik bir şekilde söylediğim sözler üzerine yüzümü ellerinin arasına aldı. Gözlerim yaşadığı korkudan ötürü fal taşı gibi açılmıştı. İkimiz de nefes nefeseydik.

"Süveyda arabaya bin, bana bir şey olmayacak merak etme meleğim."

Gözümden yaşlar boşalırken çaresiz bir şekilde "Seni burada bırakamam," dedim.

"Sen burada olursan dikkatim dağılır. Lütfen arabaya bin ve Kürşat ve Serhan ile git. Arkanızdan bir araba daha gelecek."

"Oğuz hayır," diye hıçkırdım.

Ssertçe "Yoksa zorla bindiririm," dediğinde onu vazgeçiremeyeceğimi anlamıştım. Başımla onayladığımda "Sağ salim geleceksin değil mi?" diye sordum. Yutkunurken başıyla onayladı.

"Senin için hep gelirim," dedikten sonra eğilip dudaklarıma kısa bir öpücük kondurdu. "Şimdi arabaya bin ki aklım sende kalmasın."

Başımla onayladığımda beni son bir kez daha öptü. "Seni seviyorum," diye fısıldadıktan sonra cevap vermeme müsaade etmeden kapıyı açtı ve beni içine iteledi. Kapıyı kapatırken polis arabasının alarmı duyulmaya başladı. İçinde bulunduğum araç hareket ederken polisin olay yerine geliyor olması az da olsa içimi rahatlatmıştı.

Kürşat arabayı son hızda kullanırken Serhan da yanında oturuyordu. Yüzümü ellerimin arasına aldım. Her şey mahvolmuştu! Ankara'ya gelmemeliydik. Şimdi benim yüzümden sevdiğim adamın hayatı tehlikedeydi. Omuzlarım hıçkırıklarım yüzünden sarsılırken tüm kalbimle Oğuz'un iyi olması için dua ediyordum. Daha önce hiç bu kadar korkmamıştım. Ona bir şey olacağının düşüncesi dahi beni mahvediyordu. Elimi acıyla atan kalbime bastırırken gözyaşlarımı durduramıyordum. Başımı arkaya çevirince peşimizde olan beyaz arabayı gördüm.

"Takip ediliyoruz."

Kürşat sakince "Onlar bizim adamlarımız, Oğuz gönderdi," dedi. Burnumu çekerken tekrar arkaya baktım. Arkadaki araba aniden yoldan çıktığında çığlık attım.

"Bir şey oldu!" diye bağırdım. Silah sesleri duyulurken Kürşat "Siktir!" diye bağırdı.

Sesler çok yakındı. "Süveyda eğil."

Eğilip başımı dizlerimin arasına koydum. Arabanın tekerlekleri kurşun yüzünden patladığı için sarsılmaya başladık. Araba bir takla attığında çığlık çığlığa bağırdım.

Küfürler bağırış sesleri ve silah sesleri kulaklarımı tırmalıyordu. Araba durduğunda başka adamlar tarafından açıldı. Bir el beni arabadan çekip çıkardığında bayılmak üzereydim. Başka bir adam Kürşat ve Serhan'a kurşunlar yağdırmaya başladığında tekrar çığlık attım ve onlara doğru atıldım.

"Bırak beni!" diye çığlık attım.

"Bırak!" diye tekrar bağırdığımda adamın elindeki tabanca, enseme sert bir şekilde indi. Gözlerim kararırken ensemdeki uyuşukluk bedenimdeki gücü çekip aldı. Gözlerim karardığında bedenim yere yığılmıştı.

"Sonunda kavuştuk."

Yabancı bir adamın sesi kulaklarımda yankılanırken duyduğum son sözler bunlardı. Her şey dakikalar içinde mahvolmuştu.

****

Süveyda gözlerini araladığında başında ense kökünden başlayan korkunç bir ağrı vardı. Dudaklarından acılı bir inleme dökülürken kısılı gözleriyle başını yana doğru çevirdi. Bir uçağın penceresinden gökyüzüne doğru baktı. Nerede olduğunu bir an algılayamadı. Beynini düşünmek için zorlarken yaşananlar bir film şeridi gibi gözlerinin önünden akıp gitmeye başladı. Dudakları şaşkınlıkla aralanırken oturuşunu dikleştirdi. Gözleri etrafta gezindiğinde bir uçakta olduğunu anlamıştı. Bakışları karşısındaki koltuğa kayınca daha önce hiç görmediği sarışın bir adamla göz göze geldi. Uzun boylu genç adamın açık kahverengi gözlerinde şeytani bir parıldama vardı.

Süveyda kısık ve korku dolu bir sesle "Sen kimsin?" dedi.

Adamın dudaklarında sinsi bir gülümseme oluştu.

"Ne işim var benim burada? Oğuz nerede?" diye sorduğunda sesi ağlamaklı çıkmıştı. Oğuz'un ne durumda olduğunu bilmediği gibi nerede ve kimlerin elinde olduğu hakkında en ufak bir fikri yoktu. Genç adam uzun uzun Süveyda'nın korku dolu yüzüne baktıktan sonra başını yana yatırdı.

"Sonunda Süveyda, sonunda buradasın."

DEVAM EDECEK

Çok yoğun bir bölüm oldu her anlamda, umarım siz de beğenmişsinizdir

Sizce neler olacak? Tahminlerinizi yazın bakalım

Okuduğunuz için hepinize çok teşekkür ederim sevgiyle kalın ❤

Kitapla ilgili gelişmeler ve bana ulaşmak isterseniz İnstagram adresim umrantan ı takip edinn❤

BÖLÜM 30: SUÇLAMA

Ve sonunda ben geldiiim ♡ Size Oğuz'un gözünden bir bölüm getirdim. Sizi çok özledim, Oğuz ve Süveyda'yı yazmayı da öyle. Sizde özlediniz di mii

Yeni sezona Oğuz ile başlayalım. Kitabımız bu arada 1 Milyon tıklanmayı geçti.

Lütfen oy vermeyi ve yorum atın, unutmayın benim motivem sizsiniz.

#Emre Fel Yar Bensiz
Hüsnü Arıkan Cem Adrian Gönül Yarası

O gece gökyüzünün bağrında bir kıyamet koptu.

Oğuz Sarhan, o kıyameti ilk hissettiğinde zihninde canlanan anılar birkaç ay öncesine aitti. Süveyda'yı ilk gördüğü gün, hayatı temelinden sarsılmıştı. Önce saçlarını görmüştü, uzun dalgaları saçları tıpkı masal prenseslerini andırıyordu. İlk defa bir kadından, yüzünü görmeden gözlerine bakmadan etkilenmişti. Süveyda kitaplığın önünde durmuş elindeki kitabı incelerken ünlü bir ressamın en güzel tablosuna bakıyor gibiydi. Gözlerine baktığında ise nefesi kesilmişti. Kitapçısında çalışmaya başlayan bu güzel kadının bal tanelerini andıran gözleri çok güzeldi. Başının belada olduğunu anlamayacak kadar çok etkilenmişti.

İlk gördüğü an güzelliğine vurulduğu Süveyda'nın, tanıdıkça kalbine esir düşmüştü. **Bu öyle bir esaretti ki zamanla Süveyda'ya bağımlı olmuştu.**

Sevdiği kadını tanımlayacak bir cümle kurmasını söyleseler su gibi derdi. Öyle duru öyle saftı ki... Oğuz'un onu sevmekten başka şansı kalmamıştı. Koskocaman adam, bir kızın gülüşüne, duruşuna, saçının teline vurulmuştu.

Zarifti Süveyda, hareketlerinden akan bir zarafet vardı. Oğuz böyle bir masumiyet karşısında kendini nasıl durdurabilirdi ki? Durduramamıştı da zaten. Ona dair her şeye âşık olmuş, yüreğini yüreğine katmıştı.

Bir kurşun yakınından geçtiğinde zihnindeki düşüncelere son verdi. Bu gece de bir kıyamet kopuyordu, Oğuz henüz farkında bile değildi. "Süveyda şu an güvende," diye fısıldadı. Asıl tehlike buradaydı ve ona verdiği sözü tutması gerekiyordu. Bu çatışmadan sağ salim çıkmak zorundaydı. Çatışmayı başlatan adamlar polisler gelince anında geri çekildiler.

Bu işte bir terslik olduğunu o zaman anlayan Oğuz'un kaşları çatıldı. İçine sinmeyen bir şeyler vardı. Cebinden telefonunu çıkarıp Süveyda'yı aradı fakat telefonu açan yoktu. İçine düşen endişe tohumuna engel olamazken Kürşat'ın numarasını çevirdi fakat yine açan olmadı. Elinde tuttuğu telefon sıkılaşırken teker teker hepsini aradı ama ne Serhan ne Ahmet ne de İsmail telefonu açmadı.

Endişe tohumu şimdi çiçek açmış soluk borusunu tıkıyordu. Avucunda tuttuğu telefonu o kadar sıkı tuttu ki parmak boğumları bembeyaz kesildi. Akif yanına geldiğinde "Adamlar çekildi," dedi.

Oğuz onu duysa da tepki vermedi. Nasıl bir tepki vereceğini bilmiyordu ve bu başına ilk defa geliyordu. Her zaman çok sakin ve ne yapacağını bilen adam, kilitlenmiş kalmıştı. Sadece içinde yanan bir ateş vardı. O ateş gitgide büyürken Akif, "Oğuz," diye seslendi.

Oğuz'un ela rengi gözleri onu buldu. "İyi misin? Garip görünüyorsun."

Oğuz genelde kelimeleri kullanan bir adamdı ama şu an değil. Yumruk yaptığı eli Akif'in yüzüne o kadar hızlı sürede gitti ki Akif ne olduğunu anladığında sırt üstü yerde yatıyordu.

"Ne oluyor lan!" diye kükredi.

Oğuz dişlerini birbirine kenetlerken onun üstüne doğru eğilip yakasını avuçladı. Sırtını yerden kaldırırken gözlerinden adeta ateşler çıkıyordu. "Eğer ona bir şey olursa senin belanı sikerim Akif. Andım olsun ki seni yaşatmam."

Sakin çıkan sesindeki ürpertici ton üzerine Akif'in rengi soldu. "Ne demek istiyorsun?"

Oğuz tükürür gibi "Tuzağı düşürüldük orospu çocuğu!" dedi.

Ardından ikinci yumruğunu onun suratıyla buluşturdu. Akif'in başı geriye doğru düştüğünde içindeki ateş çoğalmıştı. Fakat önce kendi elleriyle uçuruma yolladığı kadını bulmalıydı. Bu düşünce onu öyle derinden sarstı ki bir an nefes alamadı. Süveyda kayıptı. Arkasından yolladığı ekibe ulaşamıyordu. Onların başına neler geldiğini

bilmiyordu. Vücudundaki bütün güç birden çekilince soğuk zemine oturdu.

Kimin elinde olduğunu bile bilmiyordu. Hâlâ hayatta mıydı? Sertçe yutkundu. Hayır hayır, şu an bunu düşünemezdi. Eğer düşünürse boğulurdu. Ayakta olmalı ve onu bulmalıydı. Ayağa kalktığında avuçları yumruk halindeydi. En son ne zaman bu kadar güçsüz hissetmişti? Hatırlıyordu. Annesi Gülendam, onu yetimhane kapısına bırakıp gözlerinin içine bakarak başka şansının olmadığını söylediğinde... Oğuz bir daha hiçbir zaman o kadar güçsüz hissetmeyeceğine dair yemin etmişti fakat şimdi... Şimdi o zamandan bile daha güçsüz hissediyordu.

Yetimhane bahçesindeki kayıp, küçük çocuk gibi... Bunu belli etmeyerek ayağa kalktı. Bacakları kurşun kadar ağırdı. Çünkü aklından geçen ihtimaller kanını donduruyordu. İleri doğru bir adım attıktan sonra durdu.

"Eğer ona bir şey olursa-" deyip kısa bir an sustu. Ardında yavaşça "Bana gerek kalmadan kendi işini bitir," dedi ve oradan uzaklaştı.

Yanına gelen polis memuruna olayı anlattığında sesi kendi kulaklarına bile uzaktan geliyordu. Söyledikleri bitmeden başka bir polis memuru yanlarına geldi. "Başkomiserim, iki araba kazası olmuş. Biri yoldan çıkarılmış diğeri ise silahlı saldırıya uğramış."

Oğuz dünyasının başına yıkıldığını hissederken geriye doğru sendeledi. Polis memuru plakayı söylediğinde yaslandığı araba sayesinde ayakta kalmaya başarmıştı.

"Ölü var mı?"

Dişlerini o kadar sıkı birbirine bastırdı ki dişlerinin kırılmaması mucizeydi. "İki ölü, iki ağır yaralı var."

Yüzü bembeyaz kesilen Oğuz'un vücudundaki bütün kan çekilmişti. İki ölü... Kimdi ölü? Hangisinin ölümü canının acısını azaltacaktı? Kulakları uğulduyordu. Polis memuru bir aracın patladığını söylediğinde geriye doğru sendeledi. Kalbinden sanki bir şeyler kopmuştu. Elini göğsüne yerleştirip gergince ovdu.
Daha fazlasını duymaya hazır değildi.

"Oğuz iyi misin?"

Eser'in sesini duyduğunda duyduklarını hazmetmeye çalışıyordu. Karanlık bir köşeye doğru yürüdü. Düşünemiyordu, sadece hareket ediyordu. Eser gelip koluna dokundu. "Ne oldu kardeşim?"

"Tuzaktı," diye fısıldadı. Gözleri Eser'i bulduğunda içindeki ateş boğazına kadar tırmanmış alev alev yakıyordu. Çaresizlik ateşi harlayan en büyük etkendi. Eser'in gözleri irileşirken "Ne tuzağı?" diye fısıldadı.

Oğuz'un içindeki ateş hakimiyeti eline aldı. Oğuz yumruğunu duvara geçirirken "Kandırıldık, siktiğimin adamları bizi kandırdı," diye haykırdı. Avuçlarının içini bu defa duvara vurduğunda "Kendi ellerimle yolladım lan!" diye bağırdı. Ellerini tekrar tekrar duvara vurdu. Avuç içleri soyulmuş ve kanlanmıştı. "Kendi ellerimle onu şeytanın inine yolladım."

Eser onu tutmak için tüm gücünü kullansa da durduramıyordu. En son geriye doğru iteledi ve duvarla onun arasına girdi. Oğuz bu defa kafasını ellerinin arasına aldım. "Koruyamadım, onu koruyamadım."

Nefes alamıyordu. Avuçlarının içini kafasına vururken sinir krizi geçiriyordu. Bütün öfkesini kendine yönlendirmişti. Öfke öyle güçlü bir silahtı ki ilk öldürdüğü şey mantıktı. Mantığını yitiren bir adamdan tüm delilikler beklenirdi.

Eser yakasını tutup onu kendine doğru çektiğinde gözleri odaksız bakıyordu. Yıllardır aldığı eğitim bile bir an içinde olsa etkisini yitirmişti. Herkesin ince bir noktası kendini kaybettiği bir yer vardı. Oğuz ilk defa o noktaya gelmişti. Eser onu durdurmaya çalışırken "Bana bak!" diye bağırdı. Kafasını ellerinin arasına alıp gözlerine bakmasını sağladı.

"Böyle yaparak onu bulamazsın."

Oğuz şiddetle solurken geri çekilmeye çalıştı. "Oğuz beni dinle! Onu bulacağız kardeşim ne olursa olsun bulacağız ama böyle olmaz."

Eser konuşmaya devam ederken Oğuz durmuştu ama içindeki ateş hâlâ yanıyordu. "Sen olmadan olmaz. Süveyda'nın sana ihtiyacı var, kendini kaybederek ona yardım edemezsin." Eser'in sözleri Oğuz'un ölmek üzere olan sağduyusunu hayata döndürmüştü.

Oğuz'un göz bebekleri kan çanağına döndüğünde hareketsiz kaldı. Eser kollarını ona doladı.

"Onu bulacağız kardeşim. Yemin ederim bulacağız."

Oğuz durduğunda Eser'in gözlerinin içine baktı. Bu defa kısık ve acı dolu bir sesle konuştu.

"Ölü var diyorlar Eser, iki ölü iki ağır yaralı..."

Gözlerinden iki damla yaş hızla aktı. Oğuz Sarhan, annesinden sonra ilk defa bir kadın uğruna gözyaşlarını akıttı.

Geri çekildiğinde başını geriye doğru atıp karanlık gökyüzüne doğru baktı. Derin bir nefes aldığında "Ya ölmüşse?" diye fısıldadı. Oğuz'un sesi ilk defa titremişti. Kalbi göğsü sığmıyor patlayacak gibi atıyordu.

İlk defa korku tarafından teslim alınmıştı. Korkunun kardeşi olan çaresizlik ise yanı başındaydı. Eser sertçe "Ölmedi," dedi.

Sesinde tereddüt vardı. Oğuz geri çekilirken konuşmadan arabasına yürüdü. Görmeyen gözlerle direksiyona geçtiğinde polis memurunun söylediği hastaneye doğru arabasını sürdü. Hız yaptı, kırmızı ışıkta geçti. Gözleri yoldayken trafik kurallarını hiçe saydı.

"Süveyda arabaya bin."

"Hayır! Seni burada bırakamam."

"Süveyda arabaya bin, bana bir şey olmayacak merak etme meleğim."

"Seni burada bırakamam."

"Sen burada kalırsan dikkatim dağılır. Lütfen arabaya bin, Kürşat ve Serhan ile git. Arkanızdan bir araba daha gelecek."

"Oğuz hayır."

"Yoksa zorla bindiririm."

Süveyda'yı zorla arabayı bindirdiği anlar gözlerinin önünden gitmiyordu. Elleri direksiyonu sıkıca tuttu. Kendi elleriyle yaptı. Daha en başta davete geldiğini gördüğünde onu geri götürmeliydi. Ama o ne yaptı? Akif ve Süveyda'yı dinledi. Şimdi sevdiği kadın yoktu, bedelini en ağır şekilde ödüyordu. Direksiyonu yumruk attığında öfkeyle bağırdı. Ona bir şey olursa kendini affetmezdi.

"Allah'ım n'olur, n'olur ona bir şey olmasın, yalvarırım."

Çatallanan sesi sonlara doğru kısıldı. Kalbindeki ağrı anbean artarken tüm gücünü hastaneye gitmek için kullandı. Araba durduğunda Eser de bir başka arabayla yanında durdu. Oğuz onu görmeden hastaneye doğru yürüdü. Önce ölen kişileri görmek zorundaydı. Eser ile beraber acil kısmına gittiğinde nasıl konuşacağını bilememişti. Kimin öldüğünü soramamıştı. Yanlarına gelen polis memuruyla Eser konuştu.

Polisin verdiği cevap pimi çekilmiş bomba gibi düştü. Ölen patlayan araçta bulunan İsmail ve Ahmet'ti, ağır yaralanan Kürşat ve Serhan'dı. Süveyda ise kayıptı.

Oğuz sandalyeye oturup dirseklerini dizlerine yasladı ve başını ellerinin arasına aldı. Her şeyi Süveyda'yı kaçırmak için planlamışlardı. Bu uğurda kardeşi gibi gördüğü adamlar ağır yaralanmış, güvendiği diğer iki adamsa ölmüştü.

Kayıplar kalbine ucu paslı bir hançeri saplamıştı. Biri sanki hançeri kabzasının sürekli çeviriyordu. Süveyda ölmemişti. Bir yanı rahatlasa da kayıpları taşıyan diğer yanı kavruluyordu.

"Oğuz elin çok kötü."

Duvara yumruk attığı için parmak boğumları parçalanmış ve kan toplamıştı. Üstlerinde morluklar oluşmaya başlamıştı. Avuçlarının içi de pek iyi durumda değildi. Oğuz onu duymazdan gelerek "Kürşat ve Serhan'ın durumu nasıl?" diye sordu.

"Hemşire hanım bakar mısınız? Arkadaşımın ellerine pansuman yapar mısınız?"

Hemşire yanlarına geldiğinde Oğuz ters ters Eser'e baktı. "Sana bir soru sordum."

Eser gelip yanına oturdu. "Serhan'ın pek iyi değil, Kürşat ise ameliyatta. Kurşun önemli bir yere gelmemiş ama çok kan kaybetmiş."

Oğuz başıyla onayladığında kalkmak için hareket etti ama Eser onu tuttu. "Otur şurada, ellerini görmüyor musun?"

Ellerine bakamıyordu bile. Hemşire eline bakmak istese de Oğuz izin vermedi. "Bir şeyim yok."

"İyi görünmüyor kırık olabilir, filmini çekelim."

"Gerek yok."

Oğuz hastaneden çıktığında Eser arkasındaydı.

"Oğuz saçmalıyorsun. Doktora görünmen lazım."

Sözleri üzerine Oğuz sertçe ona döndü. Hastanenin bahçesinde öfkeyle Eser'e bakıyordu. "İçimizden ikisi öldü, ikisi ağır yaralı. Ben yaşayacağım merak etme."

"Ellerinin bu halde olmasının ne yararı var?"

Oğuz ona doğru yürüdü. Yakasını ellerinin arasına aldı ve dişlerinin arasından konuştu. "Öfkemi hatırlatır, Süveyda'yı ikna ettiniz, siz de suçlusunuz. Onu geri götürmediğim için ben de suçluyum. Bu olanların suçlusu biziz, bunu unutmam!"

Eser'in yüzü beyazlarken geriye doğru sendeledi. "Ben böyle olacağını bilemedim."

"Bilmeliydin," diye patladı Oğuz.

Ellerini saçlarının arasından geçirdi. "Ulan Akif her zaman en az düşünüp en çabuk hareket edenimiz. Ne zaman onu dinledim de sen onu savundun, hak verdin?"

Oğuz'un sözleri bir yumruk gibi Eser'i çarpmıştı ama o devam etti. "Süveyda'yı ikna ettiniz bunda payın büyük, ben mâni olmadığım için en az sizin kadar suçluyum."

"Oğuz-"

"Sus Eser sadece sus. Sevdiğim kadını yem gibi kullandık. Şimdi ne olacak? Hesabını kim verecek?"

Eser geri çekildiğinde ellerini saçlarının içine geçirdi.

"Tamam lan tamam. Suçluyuz, hepimiz suçluyuz!" diye bağırdığında Oğuz'a doğru yürüdü.

Yalvaran gözleriyle gözlerine baktı. "Hesap sor, vur, kır, dök!" diye fısıldayıp kısa bir an sustu. "Ama şimdi değil. Onu bulana kadar değil."

Oğuz başını iki yana doğru salladı. "Bulacağız."

Bu defa sesi net ve kendinden emindi. Ölen Süveyda değildi bu yüzden onu bulacaktı. Karış karış her yeri gezmek zorunda kalsa da bunu başaracaktı.

"Başka şansımız yok, bulacağız."

Oğuz arabasına yürürken "Ekibi topla, evimde buluşuyoruz," dedi.

Vural yolda olduğu için Eser ile Oğuz'un evine gittiler. Oğuz evine girdiğinde nefesi daraldı. Bu eve bu gece Süveyda ile gelecekti. Üstündeki gömleğin yakasını çekiştirerek açtı. Şimdi nerede olduğunu bile bilmiyordu. Bu gerçek ağır bir taş gibi göğüs kafesinin içinde ona eziyet ediyordu. Cam kenarına ilerleyip pencereyi açtı.

Görmeyen gözlerle dışarıyı izlerken Süveyda'ya dair anılar gözlerinin önünden geçiyordu. İlk tanıştığı zamanlar çekingen biriydi, güvenmeye korkuyordu. Bu yüzden kendini kimseye açmamıştı. Sonrasında göz bebeklerine korku yer edinmişti. İşte o zaman Oğuz, Nazlı'ya verdiği sözü tutmamış ve Süveyda'yı araştırmaya başlamıştı.

Başına gelenleri öğrenince tek istediği onu korumaktı. Cemil'in onu bırakmayacağını anladığı için telefonları bile dinletmişti ve yanılmadığını görmüştü. Oğuz'un aldığı en iyi kararlardan biri buydu. Bu sayede kaçmak isteyen Süveyda'yı bulmuş ve engel olmuştu. Onu, o şerefsizlerin eline bırakamazdı.

Balıkesir'e gittiklerinde Süveyda zor da olsa ona direnmeyi bırakmıştı. Gözlerindeki korku bile silinmişti. Güven ve aşkla bakıyordu Oğuz'a. Ama Oğuz onu koruyamamıştı. Sağlam eli yumruk hâlini aldı. Şimdi gözlerine yine korku bulaşmış olmalıydı. Yine de inatçı biriydi bunu belli etmezdi. Gözlerini yumduğunda yüzü gözlerinin önünde belirdi. Alnını soğuk cama yasladığında canı pahasına onu bulacağına dair yemin etti.

Evin zili çaldığında bilgisayar işlerinde başarılı olan Murat gelmişti. Vakit kaybetmeden bilgisayara geçerken kamera kayıtlarını izlemeye başladı. Eser ise elindeki dosyadan bilgileri okudu.

"Volkan Demir. Büyük bir şebekenin başı. İtalya'ya dayanan bir uyuşturucu kaçakçısı. Babası İlhan Demir'den ona kalan bir imparatorluğu var. Mesele yurt dışına dayandığı için polisle beraber peşindeyiz. Suçu ispatlanmadığı için yıllardır hapse atamıyoruz."

Oğuz öfkeyle "Nasıl ispatlanmıyor?" diye köpürdü.

Eser boğazını temizledi. "Çünkü işinde bir numara bu adamlar. Ayrıca her şehirde gazino ya da kumarhane ortaklıkları var."

Oğuz odada volta atarken Ayperi'nin gazinoda çalıştığı aklına geldi. "Peki Bursa? Orada herhangi bir yeri var mı?"

Eser kağıtlara bakındı. "Evet var."

Taşlar şimdi yerine biraz daha oturmuştu. "Muhtemelen Süveyda'yı annesinden ötürü tanıyor."

Cemil aklına gelince dişlerini gıcırdattı. Bu olayda o da vardı. Eğer şu an ölmemiş olsaydı Oğuz kendi elleriyle onu öldürürdü. Gözünü bile kırpmadan yapardı bunu.

Kapı çaldığında Eser bakmak için salona gitti. Akif salona girdiğinde Oğuz öfkeyle ona baktı. "Ne işin var senin burada?"

Akif telefonunu havaya kaldırdı. "Süveyda'ya verici yerleştirdim."

Oğuz hızla ona doğru ilerleyip konuma baktı. Ardından evden fırtına gibi çıktılar. Vericinin gösterdiği konuma doğru yola çıktıklarında Oğuz içine dolan umuda engel olamadı. Eğer vericiyi fark etmediyseler onu bulabilirdi. Yanında oturan Akif gergince "Sanırım Bursa'ya da doğru gidiyorlar," dedi.

Oğuz ona öfkeyle baktı. "Neden daha önce söylemedin?"

"Çünkü verici çalışmıyordu. Muhtemelen arabada veri engelleyici vardı."

Onu neden Eskişehir'e götürdüğünü anlamıyordu. Telefonunu açıp Murat'ı aradı. "Murat, emniyete git. Giriş çıkışlar tutulmuştu gelişme var mı öğren. Ayrıca bu adamın Bursa başta olmak üzere tüm yasal olan olmayan mülklerinin adreslerini bul."

Gaza aşıldığında telefonu kapattı. Adamın vericiyi bulmamış olmasını umuyordu.

"Süveyda'yı bulacağız."

"Adını ağzına alma," diye tısladı.

Akif bir an susup camdan dışarı baktı. "Özür dilerim, böyle olacağını tahmin edemedim."

Oğuz ellerini direksiyona vurdu. "Tahmin edemiyordun öyle mi?" diye kükredi. "Şimdi senin aptallığın yüzünden iki aileye ölüm haberi vereceğiz, Kürşat ve Serhan'ı her an kaybedebiliriz. Süveyda ise..." deyip sustu. Cümlenin devamını getiremedi.

"Ben bilemedim sadece kim olduğunu ortaya çıkarmaya odaklanmıştım."

Oğuz alayla güldü. "Bu uğurda harcananlar umrunda değil çünkü. Siktiğimin hırsı gözünü her defasında o kadar kör ediyor ki!"

Gaza bastığında yan gözlerle Akif'e baktı. "Bu defa bu tedbirsizliğinin bedelini ağır ödeyeceksin Akif."

Oğuz sustuğunda arabaya hakim olan sessizlik gergindi. Akif konumu takip etmeye devam ettiğinde dudaklarını birbirine bastırıp susmuştu. Oğuz'un telefonu çaldığında Nazlı'nın aradığını gördü. Yüzünü asarken "Kahretsin," diye mırıldandı.

Nazlı hamileydi ve şu an böyle bir haberi ona veremezdi. Boğazını temizleyip düz bir sesle telefonu cevapladı.

"Efendim Nazlı'm?"

"Davet bitti mi merak ettim abi? Nasıl geçti?"

Olanlar haberlere yansımasın diye Murat'ı uyarmıştı. Tekrar hatırlatması gerekiyordu.

Oğuz bozuntuya vermeden cevap verdi. "Her şey çok güzel geçti."

"Buna sevindim. Süveyda'yı da aradım ama ulaşamadım."

Adını duyunca göğsü sıkıştı. Onu koruyamadım. Beyninde saatlerdir durmadan yankılanan ses üzerine dişlerinin birbirine bastırdı. Şimdi nasıldı? Ona zarar vermişler miydi? "Telefonu bozuldu," diye cevap verdi.

"Yine mi ya? Neyse yanında mı?"

Değildi. O kadar yanında değildi ki Oğuz nefesi elinden alınmış gibi hissediyordu.

"Uyuyor şimdi."

Yalanı dilini yaktı. Şu an nerede olduğunu nasıl olduğunu öğrenmek için canını verirdi.

"Tamam o zaman, uyanınca beni aramasını söylersin. Dikkatli git olur mu?"

Oğuz telefonu kapattığında uzanıp camı açtı. Art arda aldığı nefesler boşaydı sanki. Soğuk hava yüzüne çarparken kendini sakinleşmek için zorladı. Bu şekilde olması bir işe yaramıyordu. Kendini toparlamaya çalıştı fakat en büyük düşmanı zihniydi. Böyle olayların nasıl sonuçlandığını biliyordu. Tecavüz, ölüm, yaralanma...

Onu bulmak zorundaydı! Bunlardan herhangi biri başına gelirse kendini nasıl affedecekti.

Bursa yolu olması gerekenden daha erken bittiğinde kalp atışları hızlanmıştı. Vericinin bulunduğu ev tek katlı eski bir yerdi. Oğuz, Akif ve başka bir arabayla arkalarından gelen Eser ile eve doğru yürüdüler.

Etraf boştu. Oğuz kapıyı çaldığında ses çıkmadı. Akif camdan içeri bakıyordu. "Kapıyı kıralım."

Fakat buna gerek bile kalmadı. Oğuz kapıyı iteklediğinde kırık olan kilit yere düştü. Üç adam içeri girip ışığı açtıklarında bomboş evle karşılaştılar. Oğuz içeriye bakarken tüm odaları tek tek gezindi. En son girdiği odada tanıdık bir şeyler vardı. Kaşları çatılırken dikkatle odaya baktı.

Yatağın yanındaki komodini açtığında birkaç tane fotoğrafla karşılaştı. Bu fotoğraflarda Süveyda'nın çocukluk hali vardı. Yanında babasının olduğunu tahmin ettiği bir adamla beraber duruyordu. Gözlerindeki ışık ve güven duygusunu daha önce gören Oğuz'un boğazı düğümlendi.

Süveyda babasına güvendiği gibi ona da güvenmişti. Ama o güveni hak etmiyordu!

Onu korumaya o kadar çok odaklanmıştı ki yanlış karar almıştı. Süveyda'yı yanında tutması gerekirken arabaya bindirip göndermişti. Bir daha onu asla yanından ayırmayacaktı.

Sertçe yutkunduğunda bakışları odada gezindi. Burası Süveyda'nın eskiden yaşadığı evdi. Yerde cam kırıkları vardı. Düzgün yatağa baktığında bileklik yatağın üstünde duruyordu. Eline aldığında

vericinin içinde olduğunu biliyordu. Çöker gibi yatağa oturduğunda Akif ve Eser içeri girdi. Oğuz bilekliği havaya kaldırıp görmelerini sağladı. Bir kez daha kandırılmışlardı.

Giriş bölümü tadında bir bölümdü.

Sizce Oğuz ne yapacak?

Süveyda'yı bulana kadar Akif'i öldürmeme duası amin aksjsj

Sizce Süveyda neden kaçırıldı? Hadi tahminleri alayım.

Beni İnstagramdan takip etme unutmayın bebeklerim Kitapla ilgili birinci elden haberleri oradan paylaşılıyorum . İnstagram umrantn

BÖLÜM 31: GİRDAP

Önemli bir duyuru: Virane Düşler üçüncü tekil anlatımıyla başlayan bir kitaptı fakat benim içime bir türlü sinmiyordu. Ben de oturdum düşündüm ve kitabı kahraman bakış açısına çevirmeye karar verdim. Wattpad haline karışır mıyım bilmiyorum fakat basıldığı zaman kahraman bakış açısıyla yazacağım. Bu yüzden bundan sonraki bölümlerde kahraman bakış açısıyla devam edeceğiz. Haberiniz olsun şimdi Süveyda'nın direkt anlatımıyla okuyacağınız bölüm için keyifli okumalar dilerim ❤

#Mabel Matiz Gel
Mabel Matiz Kahrettim
Murat Göğebakan Vazgeçilmiyor

Hepimiz korkağız. Korktuğumuz için severiz; korktuğumuz için yaşarız; korku yüzünden öldürürüz.
Aylak Adam, Yusuf Atılgan
⛓

Hayat ters köşeler yapmaktan çekinmeyen bir hilebazdı; bazen kirli oynuyordu çoğu zaman acımasız... Sonucunda elde kalanlar ise darmaduman olan birkaç hayat ve paramparça olan kalplerdi.

Kalbimdeki kırıkların göğsüme uyguladığı baskıyla gözlerimi araladığımda kendimi lila renginin ağırlıkta olduğu bir odada buldum. Başımdaki şiddetli ağrı yüzünden gözlerimi kısarak etrafa baktım. Büyük bir yatağın üstünde davet için giydiğim elbiseyle uyuyordum. Yataktan doğrulup gözlerimi etrafta gezdirdim. Ada şeklinde olan oda çok büyüktü, o kadar büyüktü ki odanın ortasında iki adet beyaz renk kanepe bile vardı. Zor da olsa ayağa kalktığımda adımlarım sarsaktı. Nerede olduğum hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu. Odanın içinde bulunan bir kapıyı araladığımda giysi odasıyla karşılaştım.

Kaşlarım çatılırken kapıyı kapattım ve başka bir kapıyı açtım. Bu defa beni karşılayan ultra büyük, beyaz bir banyoydu. İçinde duşakabin ve yumurta şeklinde bir küvet vardı. Nereye düşmüştüm böyle? Elimi şakaklarıma yerleştirip bastırdım. Başım çatlayacak gibiydi. Uçaktaki adamların koluma yaptığı iğneden ötürü olmalıydı. O iğneden sonra uyuya kalmış ve şimdi uyanmıştım. Odadaki son kapıyı açmaya çalıştım fakat kilitliydi.

Odanın içindeki cama doğru yürüyüp pencereyi açtığımda karşımda sıralı dağları gördüm. Etrafta ev falan yoktu sadece içinde bulunduğum evin büyük bahçesi vardı. Ayrıca odanın katı yüksek olmasına rağmen camlara korkuluk takılmıştı.

Geçen her saniyeyle beraber yaşadığım panik duygusu artıyordu. Bu ıssız yer de neresiydi? Bu adamlar kimdi ve benden ne istiyorlardı? Hiçbir şey bilmiyordum. O kadar bilmiyordum ki kafayı yiyecek gibiydim. Beni resmen bir hayvan gibi odaya kapatmışlardı. Oday tiksintiyle baktım. Lila renginde olan yatak örtüsü, perdeler ve halı da bu renkti. Yüzümü buruşturdum. Bu rengi sevmezdim bile ve odanın her köşesi bu renkle döşenmişti. Gözlerimi tavana çevirip kapattığım an, kalbimi kalbiyle bütünleştiren adamın sureti göz kapaklarımda belirdi. Aynı anda sanki kalbime bir mızrak saplandı. Ciğerlerimdeki nefes boşalırken iki damla gözyaşı gözlerimden yavaşça süzüldü ve boynuma kaydı.

Oğuz kaçırıldığımı anlamış olmalıydı. Beni bulurdu, bırakmazdı. Bu düşüncelere sığınsam da Oğuz'dan uzak olmak beni nefessiz bırakıyordu. Onun yanımda olmadığı her an kendimi açık hedef gibi hissediyordum. Başıma her şey gelebilirdi. Birden Kürşat ve Serhan aklıma geldi. İkisine doğrultulan silahları ve kurşun seslerini hatırlayınca dudaklarımdan acılı bir inleme döküldü. Gözlerimdeki yaşları tutamadım. Beni korumak için ölmüş olabilirlerdi. Korku paslı bir mengene gibi kalbimi sıkıştırdı. Bunu kaldıramazdım. Kürşat bana hep abi gibi yaklaşmıştı, onu kaybetmek hiç olmayan abimi kaybetmek demekti. Serhan ise daha genç ve sessiz biriydi. Onlara benim yüzümden bir şey olursa kendimi asla affetmezdim.

Burnumu çektiğimde elimi acıyan kalbimin üstüne yerleştirdim. Kalbimden taşan acılar iç organlarıma bir kanser gibi yayılıyordu. Kalbim eksik kalmıştı çünkü büyük bir parçası orada kalmıştı. Daha doğrusu Oğuz'da. Bir gecede ne çok kayıp vermiştim. Kayıplarım

kalbimde bir mezar daha açmıştı. Yaralarla dolu yüreğim, bu kadar matemi kaldıramıyordu. Gözyaşlarım şiddetlendiğinde ne yapacağımı bilmiyordum. Çaresizlik yağlı bir urgan gibiydi ve bileklerime sıkıca dolanmıştı. Oğuz'a nasıl ulaşacaktım? Ya onu bir daha göremezsem? Bunun düşüncesi bile o kadar kötüydü ki anında aklımdan çıkardım.

Oğuz beni bulurdu. Ne olursa olsun bulurdu.

İlk hedefim buradan sağ salim bir şekilde kurtulmak olmalıydı. Bunu nasıl başaracağımı bilmiyordum. Bana ne yapacaklardı? Yatağa çöker gibi oturup başımı titreyen ellerimin arasına aldığımda bileğimin boş olduğunu fark ettim. Akif içinde verici olan bir bileklik vermişti ama anlaşılan beni kaçıran aşağılık adamlar fark etmiş olmalıydı. Son umudum da elimden alınmıştı. Şimdi beni nasıl bulacaklardı? Panik duygusu bir balon gibi göğsümde şişerken nefes almaya çalıştım.

Akif'i dinlememeliydim. Her şeyi o kadar basite indirmişti ki Oğuz'un evham yaptığını düşünmüş ve bu planın içinde yer almıştım. Şimdi bedelini ağır ödüyordum. O kadar ağırdı ki altında eziliyordum. İstediğim özgürlüğün kefareti çok büyüktü. Bilmediğim bir yerde tanımadığım adamların eline düşmüştüm. Bana ne yapacakları varlığını koruyan büyük bir soruydu. Çaresizlik büyümeye devam etti. Aklıma gelen felaket senaryolarını durduramıyordum. Tecavüz, şiddet, ölüm... Sonum hangisi olacaktı. Her gün ölen binlerce kadından biri olacaktım belki de. Cesedimi kimsenin bulamadığı bir yerde yitip gidecektim.

Bu düşünce o kadar korkutucuydu ki ayağa fırlayıp kilitli olan kapıya doğru koştum.

Kapıyı açmaya çalışırken "Çıkarın beni buradan!" diye bağırdım.

Yaşadığım korkuyu öfkeye yöneltmiştim. Kapıya yumruklarımı geçirirken bağırmaya devam ettim. Öylece ölüp gidemezdim, bir hiç uğruna...

"Duyuyor musunuz? Çıkarın beni buradan!"

O kadar hızlı vuruyordum ki ellerim acıyordu ama umurumda değildi. Sesimi duyurmalıydım.

Boğazım acıyana kadar bağırmaya devam ettim. Karşılaştığım sessizlik yüzünden çaresizliğin ağına düştüğümde dizlerim bedenimi daha fazla taşıyamadı. Yavaşça yere çöktüm. Alnımı kapıya yaslayıp "Kimsiniz siz? Ne istiyorsunuz benden?" diye son kez bağırdım.

Belirsizlik kötüydü. Belirsizlik çok kötüydü ve geçen her saniye beni tüketiyordu. Son kez avucumun içini kapıya vurdum. Birinin bana cevap vereceğine dair umudumu yitirdiğimde kapının kilidi çevrildi. Anında ayağa kalkarken duruşumu dikleştirdim.

Neyle karşılaşacağımı bilmesem de beni güçsüz görmelerini istemiyordum. İçeriye orta yaşlarında bir adam girdi. Sağ elinde sıkıca tuttuğu bastonuyla yürürken tam karşımda durdu. Adamın yüzü tanıdıktı. Dün uçaktaki adama benziyordu aynı zamanda sanki önceden de görmüş gibiydim.

Uzun boylu zayıf bir adamdı. Saçları ağarmaya başlamış, uzun sakalsız yüzünde kırışıklıklar belirmişti. Kırk yaşından fazla duruyordu. Koyu renk gözleri sinsice parlarken gözleri üstümde gezindi.

"Kimsiniz? Benden ne istiyorsunuz?"

Sesimdeki soğuk kanlı ton, beni bile şaşırtmıştı. Fakat sakinliğimi kaybetmemeliydim. Adam bana alıcı gözlerle bakarken hafifçe güldü.

"Senden ne istediğimiz basit güzel kız," dediğinde bana doğru ilerledi. Sabit durmak için tüm gücümü kullanıyordum. Geri adım atmayacaktım. Bu adamların karşısında ne olursa olsun güçsüz görünmeyecektim.

"Seni oğluma istiyordum ve aldım."

Gözlerim irileşirken adamın yüzüne bakakaldım. Şaşkınlıkla "Bu da ne demek? Ne saçmalıyorsunuz!"diye soludum.

Yaşlı adam dilini damağına vurup "Cık cık," diye bir ses çıkardı. Sesindeki alaycı tonla "İnsan kayınbabasıyla böyle konuşur mu?" diye beni ayıpladığında nefesimi tuttum. Tüm bunlar da ne demek oluyordu?

"Neyse zamanla öğrenirsin."

Yüzümdeki kan çekilirken kulaklarım uğulduyordu. Adam ise konuşmaya devam etti. "Volkan'ın sana ilk öğreteceği şey saygı olmalı."

Başımı şiddetle iki yana doğru sallarken adamın yanından geçip koşmaya başladım. Düşünemiyordum. Sadece daha fazla bu saçmalıkları duymaya katlanamazdım. Kaçmam gerekiyordu. Aralık kapıdan çıkınca uzun koridor boyunca koştum. Kalbim şiddetle atıyor gözlerim bulanık görüyordu. Merdivenlerden aşağı inmeye başladım. Nereye gittiğimi bile bilmiyordum. Sadece içgüdülerimle hareket

ediyordum. Buradan ve tüm bu olanlardan kaçıp kurtulmam lazımdı çünkü daha fazla kaldıramıyordum. Merdivenin sonuna geldiğimde bir kol belime dolanıp beni kendine doğru çekti.

Yabancı dokunuş üzerine dudaklarımdan kulakları sağır eden canhıraş bir çığlık döküldü.

"Bırak beni!" diye haykırdığımda tırnaklarımı beni tutan adamın eline geçirdim. Yılan gibi kıvranırken adamın tutuşundan kurtulmak için tüm gücümü kullanıyordum.

"Sakin ol."

Uçaktaki adamın sesini duyunca daha fazla çırpındım. "Dokunma bana!" diye çığlık attım.

Midem bulanıyordu. Adam bana dokunmayı hemen kesmeliydi. Korkularım göğsümde çağladığında
"Dokunma dokunma dokunma!" diye yakardım.

Art arda attığım çığlıklar evin içinde yankılandı. Adamın ayağına bastığımda dirseğimi sertçe göğsüne geçirdim.

Adamdan acılı bir inleme döküldü. "Hareket etmeyi kes o zaman!"

Kolunu çektiğinde nefret dolu gözlerimle ona döndüm. Tahmin ettiğim gibi uçaktaki adamdı. Kendime hakim olmadan uzanıp suratına bir tokat attım. Tokatın çıkardığı yankılı sesle beraber beni kaçıran aşağılık adamın yüzü yana doğru savruldu. İçimdeki nefret biraz olsun dinmemişti tekrar tokat atmak için hareketlendim fakat bileğimden tutarak engel oldu. Dokunuşlarından o kadar tiksiniyordum ki içim sanki kanla doldu. Bileğimi çekmeye çalışırken diğer elim yumruk şeklini aldı. Adamın göğsüne yumruğumu geçirmeye başladım.

Daha ufacık bir temasına bile katlanamıyorken ya bana daha fazlasını yapmaya kalkışırsa? Korkum, öyle çok korktum ki saldırganlaştım. Çünkü başka ne yapacağımı bilmiyordum.

"Ne istiyorsunuz benden?"

Diğer elimi de tutup hareket etmemi engelledi. Beni durdurması bu kadar basitti. Nefes alamıyordum. Nasıl engel olacaktım nasıl durduracaktım! Öfkeli gözleri gözlerimi delip geçiyordu. Bana istediğini yapabilirdi ve onu durduracak kimse yoktu.

Dişlerinin arasından "Bu son uyarım," diye tısladı.
"Sakin ol, hemen."

Sözlerini duyunca zoraki bir alayla güldüm. "Şerefsiz herif!" diye bağırdım. "Nerede olduğumu bilmediğim bir yere tanımadığım adamlar tarafından kaçırıldım. Nasıl sakin olmamı beklersin?"

Bileğimi tutan ellerimi öyle büyük bir kuvvetle sıktı ki kemiklerimin kırıldığını düşündüm. Dişlerimi birbirine bastırırken sabit durmaya devam ettim. Canımın acısını belli etmeyecektim. Beni burada öldürse dahi tek ses çıkarmayacaktım.

"Düzgün konuş, sinirlerimi bozma benim!"

Bileklerimi savurur gibi fırlattığında tenim zonkluyordu. Bu defa kolumu tutup beni merdivenlerden yukarıya sürükler gibi çıkarmaya başladı. Ona direndiğim için çok fazla efor harcıyordu. Odanın bulunduğu kata çıktığında başını bana doğru çevirdi. "Kendin yürümezsen seni kucağıma alırım. Bunu mu istiyorsun yoksa?"

Bu adamın bana daha fazla dokunma düşüncesi üzerine midem ağzıma geldi. Yüzümü buruştururken "Ölürüm daha iyi," diye tısladım.

"O zaman direnmeyi bırak ve yürü."

Odanın açık kapısından içeri girince beni yere doğru savurdu. Ayaklarımı yere bastırıp son anda düşmekten kurtuldum.

Başımı ona doğru çevirdiğimde yaşlı adam da odaya girmişti. "Biraz haşin sanki bu Volkan."

Volkan'ın gözleri dümdüz bakıyordu. "Merak etme baba, adam ederim ben." Demek bu adam oğluydu. Aralarındaki benzerlikten ötürü pek şaşırmadım.

Yaşlı adam kıs kıs güldüğünde elini Volkan'ın omzuna yerleştirdi. "Aferin oğlum. Kadın kısmına çok yüz vermeye gelmez."

İçimdeki nefretin daha fazla artmayacağını düşünüyordum ta ki şahit olduğum konuşmaya kadar. İkisi de o kadar iğrençti ki midem öfkeyle yanıyordu.

"Şu üstüne başına da bir çeki ver şunun. Kerhane karıları gibi ortalıkta dolanıyor."

Sözleri ardından arkasını döndü. "Ben sizi yalnız bırakayım."

Duyduğum hakaret karşısında o kadar afallamıştım ki! Bu adam kim oluyor da giyinişime karışıyordu. Damarlarımda gezinen nefret beni alev alev yakıyordu.

"Babam haklı."

Volkan'ın sesini duyunca gözlerim onu buldu. "Şu üstünü değiştir. Teşhirci gibi," deyip dudak büktü.

"Siz kafayı mı yediniz?"

Hayretle çıkan sesime engel olamadım. "Beni kaçırıp buraya zorla getirdiğiniz yetmedi şimdi de giyinişime karışıp beni yargılıyor musunuz? Manyak psikopatlar!" dedim tükürür gibi.

Volkan öfkeyle üstüme yürüdü. "Saygısızlıktan nefret ederim. Bir daha ağzından bu tarz kelime çıkarsa bedelini ödersin."

Gözlerindeki deli bakışa rağmen yerime sinmek yerine çenemi dikleştirdim. "Neden? Yaptığınızı söyleyince zorunuza mı gitti?"

Uzanıp çenemi parmaklarının arasına aldı. "Bana bak, sabrımı zorlama! Yemin ederim pişman ederim."

Yüzümü çekmeye çalışsam da çok sıkı tutuyordu.

"Şimdi şu üstünü çıkar ve diline sahip çık."

"Sana bana dokunma dedim."

Dudaklarında pis bir sırıtma belirdi. "Sözlerimi dinlemezsen seni kendi ellerimle soyarım ve her yerine dokunurum."

Gözlerim kararırken bacağımı kaldırıp erkekliğine sertçe geçirdim. Anında geriye doğru çekilirken iki büklüm olup "Siktir!" diye bağırdı.

Onu iteleyip odadaki kapılardan birine doğru koştum. Kapıyı kapattığımda Volkan "Bunu senin yanına bırakmayacağım sürtük," diye söylendi.

Titreyen bedenimle kapının önüne çöktüğümde bedenim zangır zangır titriyordu. Dişlerim o kadar şiddetle birbirine vuruyordu ki durduramıyordum. Başımı giysi odasının kapısına yaslayıp bedenimi kastım. Tuttuğum yaşlar gözlerimden akmaya başladı. Gözü kara bir yanımın olduğunu ilk defa görüyordum. Genelde hep sakin ve dingin biriydim fakat şimdi kendimi tanıyamıyordum. Sadece çok öfkeliydim. Yaşadıklarıma, yaşayamadıklarıma...

Her şeye o kadar öfkeliydim ki kendimi tanıyamıyordum. Dizlerimi kendime doğru çekip kollarımı etrafına doladım. Sessiz hıçkırıklarım yüzünden omuzlarım sarsılıyordu.

Korkuyla dolan kalbim güm güm atıyordu. Bana ne yapacaklardı?

Her şey sadece bir gecede mahvolmuştu. Bir yanlış karar sonucunda hayatım domino taşları gibi devrilmişti. Şimdi yıkık dökük hayatım ve yasa boğulan kalbimle ne yapacağımı nasıl hayatta kalacağımı bilmiyordum. İşin kötü yanı durduramazdım. Olacakları durdurmaya

gücüm yetmezdi. Çünkü karşımdaki adamlar çok güçlüydü. Büyüyen çaresizlik şimdi beni içine çekmişti. Bu girdaptan nasıl kurtulacağımı bilmiyordum.

Odasının kapısı yüksek sesle kapandığında irkildim. Güçlü durmaya çalışsam da içimdeki korkuya engel olamıyordum. Yaptığım şeyin bana döneceğini bilsem de umursamadım. O Volkan denen şerefsiz daha bile kötüsünü hak ediyordu. Gözlerimi yumduğumda gözyaşlarım yüzümü yıkamıştı. Oğuz'a ihtiyacım vardı. Bedenimdeki her hücre onu özlemişti. Onsuzluk canımı o kadar çok yakıyordu ki...

Oğuz'un ela rengi parlak gözleri, ruhumu aydınlatan bir ışıktı. Ama şimdi ışığımı kaybetmiştim. Hayır, ışığımı elimden almışlardı. Karanlıkta bir başınaydım ve ben karanlıktan korkardım.

"Keşke seni dinleseydim," diye fısıldadım. Fakat kaderi değiştiremezdim. Sadece olacakları erken tarihe almıştım çünkü bu adamlar başından beri bana takıktı ve peşimi bırakmayacaklardı. Er ya da geç bu yaşanacaktı. Hâlâ neyi neden yaptıklarını bilmiyordum. Açıkçası detaylarla da ilgilenmiyordum. Tek istediğim buradan kaçmaktı ve bunun için her şeyi yapacaktım. Öylece sakin bir şekilde oturup işlerini kolaylaştırmayacaktım. Öncesinde sakinleşmeli ve mantıklı bir şekilde hareket etmeliydim. Bu şartlar altında bunun nasıl olacağı ise pek bilmiyordu...

"Kapıyı açın."

Bir kadının sesini duyunca yüzümdeki yaşları sildim. "Eğer açmazsanız Volkan Bey gelip bizzat açacağını söyledi."

Gözlerimi sıkıca kapattım. "Ne istiyorsun?"

Kadın sesli bir şekilde nefes aldı. "Önce kapıyı açın."

Onların dediği hiçbir şeyi yapmak istemiyordum fakat o Volkan denen herifi görmeye tahammülüm yoktu. Onu bir dahaki görüşümde neler olacağını kestiremiyordum. Sessizce söylenirken ayağa kalkıp kapıyı açtım. Karşımda en fazla yirmi yedi yaşlarında olan esmer, genç bir kadın vardı.

Siyah saçlarını sıkı bir at kuyruğu şeklinde bağlamıştı. Bu sayede kavisli kaşları yukarı kalkmış ve gözleri çekik duruyordu. Koyu kahverengi gözleri üstümde gezindiğinde hafif dolgun dudaklarını birbirine bastırdı. Aslında güzel ve çekici bir kadındı. Uzun bedeni kıvrımlıydı. Duruşu dikleşirken gözlerindeki belirgin nefreti gizlemeden "Soyunun," dedi.

Sağ kaşım havalandı. "O nedenmiş?"

Gözlerini devirdi. "Volkan Beyin emri öyle."

Alayla güldüm ve arkamı döndüm. O adamın emirlerini dinlemeyecektim. Fakat arkamda duran kadın elbisemin arka kısmını tutup sertçe çekti. Kumaşın yırtılma sesi kulaklarımda yankılandığında elbisenin ön kısmı bollaştı ve göğüslerimi açıkta bıraktı. Kolumu göğsüme kapatırken ona doğru döndüm.

"N'aptığını sanıyorsun sen be?"

Pişkin bir şekilde gülümsüyordu. "Sizin aksinize bana söylenen şeyi yerine getiriyorum."

Adeta burnumdan soluyordum. Ona saldırmak için ileri atıldığımda geri çekildi. "Aklından bile geçirme. Çığlığım Volkan Beyi buraya getirir." Resmiyeti bir kenara bırakmıştı ve yüz ifadesinden anlaşıldığı kadarıyla dediğini yapacak birine benziyordu.

Öfkeyle ona baktığımda dudaklarımı tiksintiyle büktüm. "İkinizin de Allah belasını versin."

O ise alayla güldü. "Tabii canım aynen. Hadi yürü üstünü değiştir."

Giyinme odasına girdiğimde arkamdaydı. Rastgele siyah bir kazak ve pantolon aldığımda kadın da çekmeceden iç çamaşır çıkarıp bana uzattı.

"Kapıda bekliyorum. Çabuk ol."

Dışarı çıktığında öfkeyle kapıyı yüzüne kapattım. O sırada gözlerim bileğime kaydı. Ellerimi havaya kaldırıp baktığımda bileklerimdeki parmak izlerini gördüm. Sabaha moraracağını bildiğim kızarık izlerdi. Ayrıca adama tokat attığım avucumun içi kıpkırmızıydı.

"Pislik herif."

Üstümdeki elbiseyi yırtar gibi çıkardım. Onu dinlemek zorunda kalmaktan nefret ediyordum. Burada olmaktan nefret ediyordum. Hiçbir şey yapmamaktan, güçsüz ve çaresiz olmaktan...

Çığlık atmamak için dudaklarımı sertçe birbirine bastırdım. Kıyafetleri giydiğimde her şeyin fazlasıyla kapalı olduğu dikkatimi çekti. Askıdaki diğer giysilere bakarken hepsinin uzun kollu, yüksek yakalı dekoltesiz hatta bol kıyafetler olduğunu gördüm. Hasta ruhlu herifin tekiydi! Tüm kıyafetleri parçalamak istiyordum. Dudaklarımda sinsi bir gülümseme belirdi. Fena fikir değildi. Yakın zamanda işleve sokacağım bir plandı.

"Hadi çıksana artık."

Kapıyı açtığında kadının yüzüne bile bakmadan yanından geçip makyaj masasına doğru ilerledim. Başımdaki ağrı dayanılmaz olduğu için saçlarımı açtım. Yüzümdeki makyaj dağılmış solgun yüzümde çok kötü görünüyordu. Yüzümü buruştururken makyaj masasının üstündeki malzemelere bakındım.

"Bugün yemek yemeyeceksin. Volkan Beyin-" dediği sırada alayla "Emri mi?" diye araya girdim.

Kadının bakışlarını sırtımda hissetsem de görmezden geldim. "Aferin çabuk öğreniyorsun."

Makyaj temizleme suyunu bulduğumda pamuğun üstüne döktüm. Makyajımı çabucak temizlediğimde kadın hâlâ gitmemişti. "Yalnız kalmak istiyorum."

Alaycı bir kahkaha duydum. "Tatlım burada senin istediklerinin bir önemi yok."

Başımı ona doğru çevirdim. "Derdin ne senin? Zorla buraya getirilen benim ama sen neredeyse benden daha nefret dolusun."

Yüzündeki gülümseme silindiğinde bana doğru yürüdü. Boylarımız neredeyse aynı olduğu için birbirimize dik dik bakıyorduk. "Çünkü," deyip saçımı geriye doğru attı. Tehditkar bir sesle "Volkan benim. Kalbi olmasa bile bedeni bana ait hem de her gece," dediğinde ağzım açık kalmıştı.

İçine düştüğü durum karşısında mide öz suyum ağzıma kadar geldi. "Sence bu benim umurumda mı?" diye hayretle soludum. Başımı iki yana doğru salladığımda geriye doğru bir adım attım. "Hepinizden iğreniyorum. Çık odadan."

"Onu sana bırakmayacağım."

Alayla gülme sırası bana geçmişti. "Lütfen bırakma. Hatta ne yap biliyor musun, bana yardım et. Buradan defolup gideyim siz de aşkınıza kaldığınız yerden devam edin."

Kadın gözlerini kıstı. "Canıma susamadım ben. Burada olduğunu sadece Volkan, babası ve ben biliyorum."

Ayaklarımın altındaki yer çekildi. Umutlarım bir vakum tarafından emilmiş gibiydi. Düşmemek için makyaj masasının kenarlarına tutundum. "Yani tatlı kız, kendi ayağıma sıkmam."

Aldığım nefesler ciğerlerime ulaşmıyordu. Bakışlarım kararırken düşmemek için tüm gücümü kullanıyordum. Kimse bilmiyorsa beni

nasıl bulacaklardı? Gözlerimi kırpıştırdığımda bir şeyler daha söyledi ama kulaklarım uğuldadığı için duymuyordum. Kapı kapandığında başımı kaldırdım ve odada yalnız olduğunu gördüm. Masanın üstündeki deodorant şişesini tutup kapıya fırlattım.

"Kurtulacağım buradan! Ne olursa olsun kurtulacağım."

Sözlerim ardından yere düştüm. Artık önceki kadar umutlu değildim. Yere uzanıp cenin pozisyonunu aldığımda gözlerimi sıkıca kapattım ve Oğuz'u düşünmeye başladım. Onunla geçirdiğim anları düşünerek korkumu bastırmaya çalıştım. Yaşadıklarımız tatlı bir düş gibiydi. Şimdi ise düşlerim virane bir haldeydi. Oğuz'a rastladığımda da böyleydim. Oğuz benim yaralı ruhumu sarmış ve iyileştirmişti. Yine öyle olmasını istiyordum, sevdiğim adamın gücüne ihtiyacı vardı. Onun hayali varlığına sığındığımda dudaklarımda hüzünlü bir gülümseme oluştu.

"Her şey geçecek. Her şey geçecek," diye defalarca tekrarladım.

****

Ertesi sabah daha fazla odada kalamadım. Dört duvar arasında eli kolu bağlı oturmak ruhumu boğuyordu. Etrafta gezinmeli ve bir çıkış yolu bulmalıydım. Malikaneyi andıran evde yürümeye başladığımda tek ses adımlarma aitti. İçimdeki ürpertiye engel olamadım. Bu koskoca evde sıkışıp kalmış olmak ürkütücü geliyordu. Merdivenlerden indiğimde devasa büyüklükte bir salonla karşılaştım.

Her şey çok gösterişliydi. Büyük avangart kanepeler, ışıl ışıl olan büyük avize, oymalı konsol takımı, duvardaki tablolar... Çok fazlaydı. Yüzümü buruştururken evden çok müzeye benzeyen salona girmek yerine yürümeye devam ettim. Mutfağa girdiğimde artık bu lüks tuhaf gelmiyordu.

"Sinsi gibi neden ortalıklarda geziniyorsun?"

Dünkü kadının sesini duyunca irkildim. Ona doğru döndüğümde yanımdan geçerek mutfağa girdi.

Bir şeyler öğrenmek için arkasından yürüdüm. Buradan kurtulana kadar yapbozun eksik parçalarını birleştirmeliydim. Sessizce mutfağa girip granit siyah tezgahın üstündeki bardağı alıp su içen kadına baktım.

"Benden ne istiyorlar?"

Sesim dünün aksine sakindi. Bana bakmadan konuştu. "Ne bileyim ben?"

Cevabı sinirlerimi bozdu. Dişlerimi birbirine bastırırken sakin olması için uğraştığım bir sesle "Neden? Hani Volkan sevgilindi? Sana nedenini söylemiş olmalı?"dedim.

Kadın elindeki bardağı tezgaha koyduktan sonra dik dik bana baktı. "Bilmiyorum dedim çık buradan. Yoksa ben seni çıkarmasını bilirim."

Cevap vermeyecekti. Öfkeyle mutfaktan çıktığımda başka bir odanın kapısını gördüm. Aralık kapıya doğru yürüdüğümde sesler geldiğini fark ettim.

Biraz daha yaklaşıp dinlemeye başladı.

"Cemil şerefsizinin hesabına attığın para ne olacak?"

Yaşlı adamın sesi üzerine gözlerim irileşti. "Düşük bir miktardı sorun olmaz."

Adam kıs kıs güldü. "Cemil piçinin kızın annesinden daha düzgün olması aklıma geldikçe şaşıp kalıyorum."

Tırnaklarımı avuç içlerime geçirdim. Neyden bahsediyordu bunlar? İçeri girip hesap sormamak için kendimi zor tutuyordum.

"Annesi de en az Cemil kadar kaypak biri. Sırf Cemil'e bir şey olmasın diye öz kızını sattı."

Cevap netti. Fakat anlamı o kadar ağırdı ki altında ezildim. Cemil ve annem beni bir eşya gibi satmıştı.

Kendime daha fazla engel olamadan içeri girdim.

İkisinin gözleri beni bulduğunda öfkeyle yüzlerine bakıyordum.

Volkan yavaşça ayağa kalkıp bana doğru yürüdü. "Benden ne istiyorsun?"

Cevap vermek yerine başını sağa doğru yatırıp beni inceledi.

"Gerçekten de annenin kızısın."

Kaşlarım çatıldığında devam etti. "Ayperi'de senin gibi ısrarcı ve dik kafalıydı."

Üvey annem olan o kadınla alakam bile yoktu. Fakat bunu söylemek yerine "Sonuçta beni büyüten o," demekle yetindim. Güçsüz görünmemek için her şeyi yapardım. Kendi kişiliğimden sıyrılmak da buna dahildi.

"O Cemil denen şerefsiz ise bize annenin tam tersi olduğunu söylemişti."

Duruşumu dikleştirdim. Bu adam yaklaşınca bileğimdeki morluklar sızladı. Tırnaklarımı avuç içlerime geçirip sakin olmaya çalıştım.

Volkan ise dün yaşananlar olmamış gibi rahat bir tavırla bakıyordu. Ona yakın olmak midemi alt üst ediyordu.

"Cemil sizden be-" deyip sustum. Derin bir nefes alırken gözlerimi sıkıca yumdum. "Benim için para mı aldı?"

"Evet."

"Neden?" diye sorduğunda sesim kısıktı.

Volkan bana biraz daha yanaştı. Çekilmeme izin vermeden kolumu tuttu. Diğer elimi uzatıp çenemi tuttuktan sonra yüzünü yüzüme doğru çevirdi.

"Cevabı basit değil mi?"

Boş gözlerle yüzüne bakıyordum. "Sana bana dokunmamanı daha kaç kere söyleyeceğim."

Geri çekilmeye çalıştığımda tutuşunu sertleştirdi.

"Çünkü seni kendime istedim." Elini saçıma yerleştirip yavaşça okşadı. "Cemil'in borçlarına karşılık seni vermeyi teklif etti annen."

Son cümle içimdeki öfkenin taşmasına neden olmuştu. Tüm gücümle ellerini iteledim.

"Eşya mıyım lan ben?" diye bağırdım. Gözlerim yaşlarla dolmuştu. "Eşya mıyım da parayla satın alıyorsunuz? Kimsiniz siz, ne hakla?"

Gözümden dökülen yaşları elimin tersiyle çabucak sildim.

Volkan elini cebine yerleştirdi. "Seni o hayattan kurtarmayı kabul ettiğim için bana teşekkür etmelisin."

Elimi alnıma yerleştirip gergince ovdum. "Kim senden böyle bir şey istedi?"

Beni duymazdan gelerek devam etti. "Cemil'in sana yaptıklarını erken öğrenseydim Ankara'ya taşınmak zorunda da kalmazdın. Cezasını daha erken keserdim."

Gözlerim şokla açıldı. "Onu sen mi öldürdün?"

Dudaklarında soğuk bir gülümseme oluştuğunda başıyla onayladı. Ne düşüneceğimi ya da diyeceğimi bilemedim. Adamın manyak bir psikopat olmasının yanı sıra katil olduğunu da öğrenmiştim. Başım sandığımdan çok daha büyük bir beladaydı. Bedenimdeki titreme giderek artıyordu.

"Ben kendime yeni bir hayat kurdum. Sizin ya da başkasının yardımına, beni korumasına ya da benim için birilerini öldürmesine ihtiyacım yok. Lütfen bırakın beni."

"Dünden beri aynı şeyi söylemekten sıkılmadın mı?"

Bu adam benimle alay mı ediyordu? "Ben başkasını seviyorum, bunu bile bile beni nasıl yanında tutarsın?" diye haykırdım.

Dudağını bükerek omuz silkti. "Onu da öldürürüz, değil mi baba?"

Babası kıs kıs güldüğünde başımdan aşağı kaynar sular döküldü. Birinin hayatını sona erdirmekten duydukları hastalıklı keyfi gizlemiyordu. "Seni benden ayıran tüm engelleri ortadan kaldıracağım. Beni sevmekten başka şansın kalmayacak."

Boğazımda düğümlenen duygularla gülümsemeye çalıştım. "Ölürüm daha iyi."

Volkan'ın yüzü aldığı cevapla beraber ciddileştiğinde farkına vardığım gerçekle bir kez daha sarsıldım. Adamın ince noktasını bulmuştum. Bunun verdiği korkuyu bastırıp sahte bir güçle devam ettim.

"Ona zarar verirsen elinde sadece cesedim kalır."

Kusmadan önce titreyen dizlerimle arkamı dönüp yürümeye başladım. Adamın ince noktası benden başkası değildi!

⛓

Beni İnstagram adresim umrantn'dan takip ederseniz kitapla ilgili tüm gelişmelerden haberdar olabilirsiniz.

Bölümü beğendiniz mi? Yeni bakış açısıyla okumak nasıl oldu?

Volkan hakkındaki düşüncelerinizi alalım?

Yeni bölümde görüşmek üzere sevgiyle kalın...

BÖLÜM 32: ENKAZ

Keyifli okunalar dilerim bayağı uzun bir bölüm oldu en az 1.500 yorum bekliyorumm sevgiyle kalın

Sezen Aksu Beni Unutma
Taha Geceye Yakışan Kadın
Tom Odell Another Love
Ölmeden ölmek zormuş.
Tutunamayanlar, Oğuz Atay
⛓

Psikopat biri tarafından kaçırılmıştım. O kişi bir katildi. Günlerdir cehennem hayatı yaşamama neden oluyordu ve bana takıntılı bir şekilde aşıktı. Hangi seçenek daha kötüydü? Ayrım bile yapamıyordum. Her şey mümkünmüş gibi daha kötüye gidiyordu.

Boş bakan gözlerimle tavanı izlemeye devam ettim. Tam üç koca gündür buradaydım. Dünkü konuşmadan sonra odamdan çıkmamıştım. Öğrendiğim kısıtlı bilgi bir çığ gibi üstüme devrilmişti. Enkazın altında kalan ruhumla ayakta kalmaya çalışıyordum. Fakat öğrendiğim her bilgi aldığım hasarı çoğaltıyordu. Olanlarla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Zihnim olanları kavrayamıyordu ama aklımın almadığı şeylerle yaşamak zorundaydım. Bir katille aynı evde yaşıyordum. Bir sonraki anım bile belli değildi. Böyle bir adamın aşkına da güvenmiyordum. Ruh hastasının teki olduğu için bana zarar vermekten çekinmezdi. Gözlerime dolan yaşlar görüşümü bulanıklaştırdı. O kadar çok korkuyordum ki bunu belli etmemek için kendimi o korkuya teslim etmemek için tüm gücümü harcıyordum. Tek dayanağım Oğuz'du. O beni bulucaktı, ne olursa olsun bunu yapardı.

Odanın kapısı açıldığında gözlerimi kırpıştırdım. Beni ağlarken görmelerini istemiyordum. Adının Yeşim olduğunu öğrendiğim bakıcıma baktım.

"Yemek ye."

Tepsiyi komodinin üstüne sertçe bıraktığında cevap vermedim. Dün getirdiği yemekten birkaç kaşık almak zorunda bırakılmıştım. "Kuralı biliyorsun, şımarık velet gibi davranmayı bırak. Yoksa Volkan gelip kendi elleriyle sana yedirmekten zevk duyar ve bu da beni çok kızdırır."

Bu nasıl bir döngüydü? Adam güya beni seviyordu ama bana bakması için birlikte olduğu kadını tutmuştu. Bu üçlemenin içinde olmak bile başlı başına iğrenç bir şeydi. Yataktan doğrulup çatalı elime aldım. Yeşim bir adım geri çekilip kollarını önünde bağladı. "Aferin böyle yola gel işte."

Ona ters ters bakarken çatalı ete batırdım. "Aslında seninle anlaşabiliriz, tabii Volkan'ı istemediğin sürece."

Adını duyunca bile bedenim tiksintiyle irkildi. Cevap vermek yerine tadını almadığım yemekten sadece birkaç çatal aldım. Midem düğüm düğüm olduğu için bir şey yiyemiyordum. Yediklerimi kusmamak için büyük uğraş verirken çatalı bıraktım. "Biraz daha ye."

Cevap vermediğimde kadın omuz silkti. "Keyfin bilir."

Tepsiyi alıp odadan çıktığında yataktan kalkıp cam kenarına doğru yürüdüm. Parmaklıkları andıran korumalardan dışarı baktığımda tek düşündüğüm Oğuz'du. Yanağımın iç kısmını ısırdım. Onu o kadar çok özlemiştim ki. Yaşlar gözlerimden hızlıca aktı. "Benden vazgeçme," diye fısıldadığımda gözlerim özlemle yanıyordu. Onu bir an için olsun görmek ya da sesini duymak için her şeyi yapardım. Islak gözlerimi kapatıp alnımı soğuk cama yasladım. Ne hâlde olduğunu tahmin bile edemiyordum. En azından hayatta olduğuma dair bilgi verebilmeyi ne çok isterdim.

Bu psikopatın elinden kurtulacağıma dair inançlarımı her geçen gün yitiriyordum. Evin her yanı kilitliydi. Dışarıda az sayıda da olsa korumalar vardı fakat Yeşim haklıysa eğer burada olduğumu onlar bile bilmiyordu. Beni burada tutmak için tüm tedbirleri en sıkı şekilde almıştı. Kendi adamlarına bile güvenmeyerek varlığımı bir sır gibi gizli tutuyordu.

Odanın duvarları üstüme gelmeye başladığında ruhsuz adımlarla odadan çıktım. Ev yine çok sessizdi. Salona indiğimde mutfaktan gelen kısık sesleri duydum. Bir şeyler öğrenebilme umuduyla oraya doğru ilerleyip duvarın kenarına sindim.

"Artık ilişki falan yok Yeşim."

Volkan'ın sesini duyunca yüzümü buruşturdum. Pislik heriften tüm kalbimle nefret ediyordum.

"Volkan, sen bensiz yapamazsın aşkım."

"Bana aşkım deme. Aramızdaki tüm ilişki Süveyda bu eve geldiği gün bitti."

Yeşim alayla güldü. "Ondan mı dün gece yatağımdaydın?"

Volkan öfkeyle "Kes sesini, o bir hataydı!" diye tısladı. "Süveyda aramızdaki ilişkiyi öğrenmeyecek."

Alaya güldüm. Bunun için geç kalmışlardı. "Sen kessene benim sesimi mümkünse bunu dudaklarınla yap."

Yüzümü buruşturdum. Midem ağzıma geldi. Aralarındaki iğrenç ilişkiye daha fazla tanık olmak istemiyordum. Salona geçip kanepeye yerleştim. Televizyonu açtığımda bana dair bir haber olup olmadığını merak ettim. Aklıma Nazlı gelince sıkıntıyla ofladım. Umarım Oğuz kaçırıldığımı Nazlı'dan gizlemiştir. O çok hassastı ve hamileliğinde böyle kötü bir haber duyması hiç iyi olmazdı. Göğsümde yanan özlemin ateşi şiddetlendi. Dolan gözlerimle ekrana bakıyordum. Nazlı'yı çok özlemiştim, Zeynep'i, Fatma ablayı...

Ankara'da hayatımı değiştiren insanlara rastlamıştım. Balıkesir'de ise hayatımın en huzurlu günlerini geçirmiştim. Zeynep, Fatma abla, Eser ve diğerleri. Ailem gibi olmuşlardı. Şimdi o günlerden geriye birkaç hatıradan başka bir şey kalmamıştı. Yine tek başıma bir tehlikenin içindeydim. Hangi şehirde olduğumu bile bilmiyorum.

Kanalları gezerken gözlerim boştu. Babamdan sonra ilk defa kendimi bir yere ait hissetmiştim. Ama şimdi yine her şey elimden alınmıştı. Sorumlusu yine babamın bana bakması için evlendiği üvey annemdi. Gözlerimden süzülen yaşları durduramadım. Zamanında alınan bir yanlış karar, her şeyi mahvetmişti.

"Keşke beni hiç bırakmasaydın baba," dedim buruk bir sesle. O zaman kalbi kötülükle yıkanmış o kadının eline düşmezdim.

Kalbim sanki ortadan ikiye bölünmüştü. İkiye bölünen parçalarım yavaş yavaş dağılıyordu. Tamamen parçalanıp kaybolmadan önce Oğuz'un beni bulmasına ihtiyacım vardı. Oğuz'un söylediği sözler kafamda yankılanırken bir müzik kanalında durdum.

"*Senden uzak kalmak benim en büyük imtihanımdı Süveyda."*

"Bir kere buldum seni, artık ölsem vazgeçmem, ölsem bırakmam."

Feridun Düzağaç'ın sesini duyduğumda televizyonunun sesini açmaya başladım.

Belki güneş bir gün ikimiz için doğar
Belki korkuları hayallerimiz boğar
O masal günü gelinceye kadar
Susuyorum, susuyorum
Susadıkça yüzün düşer aklıma
Korkar oldum düşlemekten
Adını anarım çoğalır sesim
Konuşmaktan düşünmekten, özlemekten
Gel bak bir elimde gökyüzü var hala
Ötekinde kayıp giden yıldızlar
Korkularda benim umutlarda
Beni bırakma
Beni bırakma
Gel bak bir elimde gökyüzü var hala
Ötekinde kayıp giden yıldızlar
Korkularda benim umutlarda
Beni bırakma
Beni bırakma

Şarkının bu kısmını çatlak çıkan sesimle tekrar ederken hıçkırarak ağlamaya başladım. Volkan yanıma gelip omzuma dokunduğunda irkilip uzaklaştım. Onu görmek istemiyordum, sesini duymak ya da dokunuşunu hissetmek istemiyordum. İstediğim tek kişi uzaktaydı. Sadece hayallerimde vardı şu an. Volkan'ın buna da müdahale etmesine izin veremezdim.

"Süveyda iyi misin? Kıs şunun sesini."

Cevap vermek yerine şarkının sesini biraz daha açtım.

Kimse kimsenin herşeyi olamazmış
Di'li geçmişten tek yaramsın sen
Sensiz kimse miyim, kimsesiz miyim bilmem
Hiç bilmek istemem hatta düşünmem

Volkan elimdeki kumandayı alıp televizyonu kapattığında yüzümü ellerimin arasına gömdüm. Şimdi daha şiddetli ağlıyordum. Elini tekrar omzumda hissettiğimde bana sarılmaya çalıştı. Anında ayağa fırladım. Nefretle yanan gözlerim ona döndü.

"Sana bana dokunma dedim!" Yüzümdeki yaşları elimin tersiyle sildim ama yerini yenileri aldı. "Dokunuşlarından nefret ediyorum, sen bana dokununca bile," deyip yüzümü buruşturdum. "Ölmek istiyorum," diye hıçkırdım.

Elimi boğazıma koyup nefes almaya çalıştığımda devam ettim. Dişlerimin arasından "Dayanamıyorum tiksiniyorum," diye bağırdığımda kıpkırmızı kesilmiştim. "Nefret ediyorum! Bana bakışından, dokunuşundan nefret ediyorum."

Üstümdeki tişörtün yakasını çekiştirdim. "Boğuluyorum senin yanında görmüyor musun?"

Sert yüzünde mimik oynamıyordu. Acımasız bakan düz gözleriyle gözlerime bakıyordu sadece. Onu sarsmak istiyordum. Söylediklerimi anlayana kadar sertçe sarsmak.

Histerik bir şekilde "Bana dokunma, bana bakma, benimle konuşma! Sana tahammül edemiyorum anladın mı beni?" diye çığlık çığlığa bağırdım.

Tepkisizliği öfkemi arttırıyordu. Onun canını acıtmak istiyordum. En az benim canım kadar acısın istiyordum. Çektiğim azabın onda birini çekse bile yeterdi.

"Sözlerin benim için bir şey ifade etmiyor."

Başımı ellerimin arasına aldım. Nasıl bir manyaktı bu! Volkan bana yaklaştığında gözlerinde yanan ateşi bir anlık da olsa gördüm. Yalan söylüyordu. Sözlerim ona dokunuyordu. Derisinin altına sızmış ince noktasını yakalamıştım. "Ben Oğuz'u seviyorum. Sadece onu seviyorum. Seni sevmeyen bir kadını yanında tutacak kadar gurursuz olamazsın."

Yanak kasları dalgalandığında bedeni öfkeyle gerildi. Fakat yaşadığım sinir krizi yüzünden öfkesi umurumda bile değildi. İçimde günlerdir yanan zehir bit yolunu bulup dışarı çıkmıştı. Durduramıyordum. Küçümseyici bir ifadeyle "Bu kadar zavallı olamazsın. Midemi bulandırıyorsun," dedim.

Sözlerim ardında havaya kalkan eli yanağımla buluştu. Tüm gücünü kullanarak attığı şiddetli tokat yüzünden ortada bulunan cam sehpaya doğru savruldum. Yanağım alev alev yanıyordu. Sanki ufak kızgın iğneler aynı anda tenime batıyordu.

"O sesini kısmayı öğrenip diline sahip çıkacaksın, yoksa ben sana bunu acılı yoldan öğretirim."

Yanıma gelip saçlarımı avucuna alıp başımı geriye doğru çekti. "O adamın adını bir daha ağzına almayacaksın."

Sadece yüzüne baktım. Bu tokatın geleceğini, bileklerimi tuttuğu ilk gün anlamıştım. O zaman bana zarar vermekten çekinmeyeceğini gözlerinde görmüştüm. O bağırışlardan sonra da tokat gelmişti. Tokattan sonra da yumruk gelecekti. Volkan saçımı daha sıkı çektiğinde ense köküme saplanan acıya rağmen tepkisiz durmaya devam ettim. Sadece donuk ve nefret dolu gözlerle gözlerine baktım.

Bakışlarındaki nefret ve tiksinti, söylediğim sözlerde. daha etkili oldu. Volkan'ın kaşları çatılırken saçlarımı bıraktı. "Bakma bana böyle. Senin yüzünden oldu. Senin yüzünden sana zarar verdim!" diye bağırdı.

Arkasını dönüp başını ellerinin arasına aldığında yaptığı aciz açıklama karşısında sadece acı acı güldüm. Demek şiddet yanlısı erkekler bu şekilde karşısındaki kişiyi manipüle ediyordu. "Yoksa sana zarar verir miyim ben?"

Verirsin.

Bir kere zarar veren her zaman verirdi. "Ben kendimi tutamadım bir anlık bir şeydi."

Gelip önümde durdu. "Özür dilerim yalvarırım affet beni."

Sessizce yüzüne bakmaya devam ettim. "Beni kışkırttın," diye bağırdığında irkildim. Açıkçası bir sonraki darbeyi bekliyordum.

"Bir daha öyle konuşma."

Tekrar odada gezmeye başladığında sertçe yutkundum. Saatli bir bombayla aynı evde yaşıyordum. Korku dolu bakışlarım etrafta gezindiğinde masanın üstünde duran uzun vazo dikkatimi çekti. Düşünmeden uzanıp vazoyu tuttum. Ağır bir vazoydu.

Yavaşça yerimden kalkıp korku dolu bir nefes aldım. Arkasında durduğumda bir anlık bir cesaretle vazoyu kaldırıp ense köküne tüm gücümle vurdum. Bedenim zangır zangır titriyordu. Elini ensesine yerleştirip dizlerinin üstüne doğru çöktüğünde vazo titreyen ellerimden düştü. Onu itelediğimde ensesinden sızan kanın beyaz gömleğine bulaştığını gördüm. İçimdeki korkuyu bastırıp ona doğru eğildim. Kot pantolonunun cebinden evin anahtarını aldım.

"Seni bırakmayacağım," diye fısıldadı.

Onu duymazdan gelip kapıya doğru koştum. Tam kilidi açtığımda Yeşim'in çığlığı evde yankılandı. Durmak yerine kendimi kapıdan

dışarı attım. Yemek saati olduğu için kapıda kimse yoktu. Az ileride bir adam vardı fakat arkası dönük bir şekilde telefonda konuşuyordu. Yağmurlu havaya aldırmadan bahçenin kenarından dolaştım. Adamın bulunduğu yönün aksine doğru koştuğumda Yeşim'in doğru söylediğini anlamıştım. Kimse burada olduğumu bilmiyordu.

Arka bahçedeki kapıdan çıktığımda yağmur yağmaya başlamıştı. Günler sonra ilk defa nefes alıyormuş gibi hissettim. Daha hızlı koştum. Ne olacağını bilmiyordum sadece koşuyordum. İzimi kaybetmeyi becerirsem gerçekten kurtulabilirdim. Adamlar peşime düşmeden önce ne kadar sürem olduğunu bilmiyordum. Kurtulma umuduna sıkıca sarıldım ve bacaklarıma yüklendim. Bacağımdaki kaslar alev alev yanıyordu. Aldığım her nefes keskin bir bıçak gibi ciğerlerime saplanıyordu. Umursamadım. Sadece koştum. Yağmur şiddetlendiği için ıslak saçlarım sırtıma yapışmıştı. Yüzüme yapışan saçları geriye doğru itelerken arkama baktım ama akşam çöktüğü için pek bir şey göremedim. Evin rakımı yüksek olduğu için etrafı sis kaplamaya başlamıştı. Önüme döndüğümde toprak kayganlaştığı için ayağım birkaç kez kaydı.

Üstümde ince bir bluz, siyah bir kot ve ayaklarımda sadece çorap vardı. Ayağıma batan taşlar, kuru çubuklar ya da dikenleri umursamıyordum. Şu an tek odaklandığım şey kaçmaktı.

Etrafta herhangi bir araba geçmiyordu. Otoyola nasıl çıkacağımı bilmiyordum. Hava buz gibi olsa da koşarken harcadığım enerji yüzünden tenim alev alev yanıyordu.

Nefesim tıkandığında bir an durup ağacın pütürlü yüzeyine ellerimi yasladım. Henüz kimse görünürde yoktu. Bu bana güç verirken tekrar hareket etmeye başladım. Bacaklarım ağırlaşsa da umurumda değildi. Bu kurtulmak için tek şansım olabilirdi. Koşmak yerine yürümeye başladığımda ağaçlık bir alana girmiştim. Bakışlarımı etrafta gezdirdiğim sırada duyduğum baykuş sesi üzerine irkildim. Pes etmek yerine yürümeye devam ettim.

O insanlar buradaki her türlü hayvandan daha korkunçtu. Kendimi böyle avuturken bir kurt uludu. Korkuyla irkildiğimde gözlerim doldu. Çok değil günler önce yine bir ormanda kaybolmuştum. Ama bu defa o kadar da şanslı değildim. Beni kurtaracak kimse yoktu. Soğuk iyice bastırdığı için dişlerim birbirine vurmaya başladı. Ne kadar zamandır evden uzaklaştığımı bilmiyordum.

Ağaçlık alan bittiğinde düz bir yola çıktım. Fakat artık gücüm kalmamıştı. Ayağımın altına keskin bir şey battığında ufak bir çığlık attım. Canım o kadar çok acımıştı ki. Ellerimi yumruk yapıp acıyı görmezden gelerek devam ettim. Attığım her adımda bacakları daha ağır oluyordu. Başım dönmeye başlayınca elimi alnıma yerleştirip sertçe bastırdım. Devam etmek zorundaydım. Bir adım daha attığımda ayağıma bir şeye takıldı ve dizlerimin üstüne düştüm. Şimdi dizlerim de parçalanmıştı. Burada soğukta donarak ölecektim ya da bir hayvana yem olacaktım. Beni öyle bir yere getirmişti ki hiçbir yaşam belirtisi yoktu. Dinlenip kendimi toparlayacağım bir yer de yoktu. Umutlarım yıkılan hayallarimi ateşe verdi. Buradan kurtulamayacaktım. Başım öne düşerken bir araba yanımda durdu.

Başımı kaldırdığımda açılan kapıdan çıkan Volkan'ı gördüm ve vücudumdaki son güç parçası da yok oldu. Ellerimi yere vururken gözlerimden süzülen yaşlar ıslak yüzümden aşağı kaydı. Avuçlarımın içini defalarca ıslak zemine vurduğumda Volkan başımda dikiliyordu.

"Seni bırakmayacağımı söylemiştim."

Gözlerimi sıkıca kapattım. "Hayır," diye ağladım.

Yanımda diz çöktüğünde tekrar hıçkırıklara boğuldum. Tüm kaçışlarım boşa gitmişti. Ondan kurtulamamıştım. "Hayır hayır hayır," diye inledim.

Volkan sessizce çaresizliğimi izledi. Duygusuz bakışları ne düşündüğü hakkında ipucu vermiyordu. "Sana dokunmamı istemiyorsa arabaya bin."

Ayağa kalktığında yanağımın içini o kadar sert ısırdım ki ağzıma dolan kanın metalik tadını aldım. Onu dinlemek zorunda kaldığım her an nefret içimde bir çığ gibi büyüyordu. Kanayan avuç içlerimi yere bastırıp ayağa kalkmaya çalıştım. Vücut dengem bozulduğu için bunu olması gerekenden uzun bir sürede gerçekleştirdim. Ayağa kalktığımda acı yüzünden sendeledim. Volkan beni tutmak için uzandığında "Sakın," diye tısladım.

Yere düşerdim ama onun dokunuşlarına izin vermezdim. Zor da olsa ayakta durduğumda başımdaki ağrı şiddetlenmişti. Arabaya doğru yürümeye başladığımda üstüm başım çamur içindeydi ve soğuktan donmak üzereydim. Harap bir haldeydim. Bu gece aldığım her darbe aynı zamanda ruhuma da işlemişti. Bedenimdeki acıları görmezden gelebiliyordum ama ruhumdaki hasarların acısı dayanılmazdı.

Arabaya bindiğimde dişlerim şiddetle birbirine vuruyordu. Volkan sürücü koltuğuna geçtiğinde ensemdeki kurumuş kanları gördüm. Uyandığı gibi peşime düşmüş olmalıydı. Burnumu çektiğimde dikiz aynasından bakışlarımız kesişti. Nefretle yanan gözlerime uzun uzun baktı.

"Şimdi daha iyi anlamış olmalısın," deyip kısa bir an sustu. "Benden kaçışın yok."

İçimde tuttuğum çığlıkları bastırıp gözlerimi onun ruhsuz bakışlarından ayırdım. Başımı cama yaslayıp usulca ağladım. Yanılıyordu. Her zaman bir kaçış noktası vardı. Ben o yolu bulamamıştım belki ama Oğuz bulacaktı.

Yorgun gözlerimi yumduğumda her an bayılacak gibi hissediyordum. Kalan son gücümle uyanık kalmaya çalıştım. Odam olacak o hapishaneye girmeden kendimi bırakamazdım. Araba durduğunda çok da uzaklaşmamış olduğumu anladım. Arabadan indiğimde ayakta durmak her zamankinden zordu.

Volkan hemen yanımda duruyordu. Ağrıyan ayağımın üstüne çok basmamaya çalışarak yürüdüm.

"İzin ver yardım edeyim."

Soğukça güldüm. "Ancak öldüğüm zaman."

Sessiz kaldığında yürümeye devam ettim. Evin kapısı Yeşim tarafından açıldığında nefret dolu gözlerle bana bakıyordu. Onu görmezden gelerek evin içine girdim.

"Şu haline bak evi mahvedecek."

"Kes sesini Yeşim."

Volkan hâlâ bir adım arkamdaydı. Merdivenin trabzanına tutunup yavaş yavaş yukarı çıkmaya başladım. Kendi ayağımla bu cehenneme tekrar gelmiştim. Gözyaşlarımı bastırıp yürümeye devam ettim. Çamurlu ayaklarım yerde izler bırakıyordu. Soğuk, keskin dişlerini tenime geçirmiş her geçen saniye daha derine saplıyordu. Yine de başımı dik tutup yürüdüm. Arkamdaki adamdan yardım almayı reddederek duvara tutundum. Odanın kapısına geldiğimde o kadar çok titriyordum ki nasıl ayakta durduğum hakkında fikrim yoktu.

Odaya göz gezdirip ardından kendime baktım. Bu açık renklerle döşenmiş tatlı odaya yakışmayacak kadar kirli görünüyordum. Burnumu çekerken içeri girdim ve kapıyı tuttu.

"Yalnız kalamazsın."

Volkan'ın sesini duyunca kapıyı kapatmak için hareketlendim. "Git başımdan."

Elini uzatıp kapının kapanmasına engel oldu. "Ya içeride başına bir şey gelirse?"

Başımı yana eğdim. "Çok mu üzülürsün? Beni bu duruma düşürdüğün için kirli vicdanın mı sızlar?"

Volkan cevap vermeyince kapıyı kapattım. "Yeşim birazdan gelecek."

Ona cevap vermek yerine banyoya doğru yürüdüm. Kapıyı arkamdan kapattığımda üstümdeki kıyafetlerle duşa kabinin içine girip suyun sıcak tarafını açtım. Yüksek dereceye ayarlı olan su başımdan aşağı döküldüğünde sırtımı duvara yaslayıp yere çöktüm. Üstümdeki kir beyaz zemine dökülürken bacaklarımı kendime çektim. Yakalanmış olabilirdim ama pes etmeyecektim. Her yolu deneyecektim. Kaçamasam bile buranın huzurunu bozacaktım. Başka yolum yoktu. Koyun gibi oturup bana ne yapacaklarını bekleyemezdim. Gerekirse o canlı bombayı patlatır onlarla beraber yanardım.

Ellerimi açıp baktığımda acıyla yüzümü buruşturdum. Her yanım yara bere içindeydi. Üstümdeki kıyafetleri uyuşan ellerimle çıkarıp bir kenara attım. Geldiğimden beri duş almadığım için su iyi gelmişti. Şampuanı alıp ellerindeki acıya rağmen saçlarımı yıkadım. Dizlerimin durumu ellerimden daha kötüydü. Topuğum ise keskin bir şey tarafından yarıldığı için hâlâ kanıyordu. Suyu kapatıp çıktığımda dolaptan bir havlu alıp üstüme geçirdim.

Banyodan çıktığımda Yeşim'i yatağa oturmuş hâlde buldum. Bana bakarken yüzünü nefretle buruşturdu.

"Ona bir şey olsaydı seni öldürürdüm."

Sözlerini duymazdan gelerek giyinme odasına girdim.

"Duydun mu beni? Seni kendi ellerimle öldürürdüm."

Sessizliğim Yeşim'i çileden çıkartıyordu. İç çamaşırlarımı hızlıca giyip askıdan beyaz bir kazak aldım. Eşofman da giydikten sonra odaya geçtim. Yeşim bir şeyler söylüyordu ama onu dinleyecek ya da cevap verecek gücüm yoktu. Yatağa çöker gibi oturduğumda ayağım kanamaya devam ediyordu. Komodinin üstündeki peçeteyi alıp ayağıma bastırdım.

"İç şu ilaçları."

Cevap vermeden yatağın içine girdim. Gözlerim o kadar ağırlaşmıştı ki açık tutamıyordum. "Böyle yaparsan Volkan'ı çağırırım."

Bunu yapmasını istemiyordum ama konuşacak halde değildim. Bilincim saniyeler içinde kapandığında adeta bayılmıştım.

Alnımda bir el hissettiğinde "Dokunma," diye sayıkladım.

"Yeşim yardım et içir şu ilaçları."

Biri dudaklarımın arasından içeri bir şey uzatıyordu. İlacı içtiğimde tekrar uyudum. Tek yapabildiğim şey uyumaktı. Sanki beynimin içi pamukla doldurulmuş gibiydi. Gözlerimi açamadığım için olan bitenlerin farkında bile değildim.

Uyandığımda Yeşim komodinin üstüne çorba bırakıyordu.

"Sonunda prenses hazretleri gözlerini açtı."

Alaycı sesi üzerine "Kaç gündür uyuyorum?" diye sordum. Boğazım o kadar çok acıyordu ki yutkunamıyordum bile.

"İki gün oldu."

Üstümdeki örtüyü atıp doğruldum. Her yanım tutulmuştu. Ayağımı yere indirince sargı dikkatimi çekti. "Ayağıma ne oldu?"

"Dikiş atıldı, mikrop kapmış."

Yüzümü buruşturduğumda yavaşça ayağa kalktım.

"Çorbayı iç," dedikten sonra odadan çıktı. Ondan pek hazetmiyordum bu yüzden yalnızlığı severek karşıladım. Ellerimle saçlarımı düzeltirken geçen iki günde hiçbir gelişme olmaması hayal kırıklığına uğramama neden oldu. Günlerdir buradaydım, Oğuz beni neden bulamıyordu?

Bakışlarım odadaki aynaya takılınca gözlerim irileşti. Tenim o kadar beyazlamıştı mavi damarlar belirginleşmişti. Elimi yanağımdaki morluğa yerleştirdiğimde dişlerimi sıktım. Bir insan nasıl sevdiğine zarar verebilirdi aklım almıyordu. Bir de utanmadan yardım etmeyi teklif etmişti. Adi şerefsiz!

Ellerimin içindeki yaralar kabuk bağladığı için daha iyi durumdaydı. Üstümdeki kıyafetleri çıkarıp kırmızı birr sweat giydim. Sweat kalçamın altında bittiği için kalın bir tayt giyip yatağa geçtim. İstemeyerek çorbayı içmeye başladım. İlaç alıp iyileşmem gerekiyordu bu yüzden karnımı doyurmam lazımdı. Midem küçüldüğü için çorbanın yarısını ancak içebilmiştim.

İlacımı içtiğim sırada kapı açıldı. Volkan odaya girdiğinde onu görmezden gelmeye çalıştım. Bu işkence daha ne kadar sürecekti?

Onun yüzünü görmemek için ayağa kalkıp camın kenarına yürüdüm. Dışarıyı izlerken "Nasılsın?" diye sordu.

Cevap vermek içimden gelmediği için sessiz kaldım.

"İyi görünüyorsun."

Ters bir laf etmemek için kendimi zor tuttum. Volkan bana doğru yanaştığında bedenim gerildi. Kendimi o kadar çok sıkıyordum ki kaskatı kesilmiştim. Koluma dokunmak için uzandığında anında geri çekildim ve yüzüne sertçe baktım. Daha ufak bir temasına dayanamıyordum. İlerde ya daha fazlası için dokunmaya kalkışırsa? Bu düşünce bile dünyamı karartmaya yetiyordu.

Volkan'ın yüzünde hayal kırıklığı belirdiğinde şaşırdım. Bu ifadeyi ilk defa görüyordum. Dudakları acıyla büküldüğünde elini saçlarının arasına geçirdi.

"Ne zaman sana dokunmama izin vereceksin?"

Öfkesine karşılık sakince bakmakla yetindim. "Hastaydın, ateşler içindeydin ama sana dokunduğum an dokunma diye sayıklıyordun!"

Yüzünü yüzüme doğru yanaştırdı. "Sana dokunacağım, öpeceğim, koklayacağım. Hepsini yapacağım kendini buna alıştır artık."

Geri adım atmadan yüzüne baktım. "Bana sadece-" diye fısıldadığımda sesimdeki soğuk tonu ben bile tanıyamadım. "Öldürmek için dokunabilirsin."

Alayla güldüğünde gülüşündeki öfkeyi görebiliyordum. "Onun haricinde bana isteğim dışında dokunursan yemin ederim bir an bile düşünmem kendimi senin yüzünden öldürürüm."

"Yapamazsın!" diye haykırdığında sadece gülümsedim.

Bu gülümseme de çok şey gizliydi. Ve o gizlediğim her şeyi gördü. Gözü kara olan yanımla tanıştığında çaresizlikle uzaklaşırken duvara tekme attı.

"Aylardır seni arıyorum, sana zarar veren Cemil'i bile gözümü kırpmadım öldürdüm. Ben seni bu kadar çok severken sen, sana dokunmama bile izin vermiyorsun!"

Boynundaki damarlar dışarı fırlamıştı. Gözleri kıpkırmızı olmuş öfkeyle yanıyordu.

Sertçe "Ne sevgisinden bahsediyorsun sen?" dedim.

Gözlerinin içine baktım. "Seven insan senin yaptığının hiçbirini yapmaz, yapamaz!"

Bu defa iki elini saçlarının arasından geçirip odada volta attı. "Ulan senin için dünyayı yakarım ben dünyayı."

"Sen o dünyanın içinde ilk beni yakarsın asıl."

Volkan üstüme doğru yürüdüğünde çenemi havaya kaldırdım. Öfkesi karşısında sinmeyecektim.

"O ne idüğü belirsiz piç yüzünden beni sevmiyorsun değil mi?"

Oğuz'dan bahsettiğini anladığımda sessiz kaldım. "O polis mi ajan mı ne olduğu belli olmayan orospu çocuğu yüzünden benim aşkımı hor görüyorsun!"

Oğuz'un mesleğini bu adamdan öğreneceğimi hiç düşünmezdim. Ama sözleri mantıklıydı. Oğuz ajan olmalıydı. İşlerinin sürekli yasal ve gizli olduğunu söylüyordu. MİT çalışanları kimliklerini ailesinden bile gizlerdi. Öyle ki öldükleri zaman mezarlarında isimleri yerine sadece "Mehmetçik," yazardı. Göğsüm gururla doldu. Kalbimde taşan özlem ve aşka rağmen yüzümü sabit tuttum ve konuyu Oğuz'un üstünden çekmeye karar verdim.

Elimle moraran yanağımı gösterdim. "Bana bunu yapan kişiye karşı tek hissettiğim şey nefret olur."

Aniden önümde diz çöktü. "Özür dilerim, beni affetmen için her şeyi yaparım."

Onun dengesiz ve aciz tavırları karşısında ne yapacağını şaşırmıştım. "Köpek gibi pişmanım görmüyor musun?"

Ufak bir nefes aldım. "Beni serbest bırak, o zaman seni affederim."

Başını şiddetle iki yana doğru salladı. "Bunun haricinde her şeyi yaparım."

Dişlerimin arasından "O zaman benden af dileme," diye cevap verdim.

"Sen beni kışkırttın kendime engel olamadım."

Önce özür dileyip sonra beni suçlamaya başlamıştı. Bu tavırlarına daha fazla katlanamayacaktım. Cama doğru dönüp onu görmezden geldim. Daha fazla konuşmak anlamsızdı. Sadece kendi istediklerini söyleyecekti. Volkan ayağa kalkıp yüzüme uzun uzun baksa da karşılık vermedim.

"Bekleyeceğim, beni seveceğin günü bekleyeceğim. Nasılsa zamanımız bol. Belki İtalya sana iyi gelir hı?"

Dehşetle ona döndü. "Ne İtalyası?"

Dişlerini göstererek sırıttı. "Seni İtalya'ya götüreceğim, sonrasında tamamen benim olacaksın."

"Ne saçmalıyorsun sen?"

"Şimdi misafirlerim var sessiz ve akıllı bir kız olursan onlar gittikten sonra sana detayları anlatırım," dedi ve odadan çıktı.

Ne İtalya'sından bahsediyordu bu adam? Öfkeyle kapıya baktım. Türkiye sınırları içinde bulunmam zorken şimdi bambaşka bir ülke... Göğsüme dolan panik mantıklı düşünmemi engelliyordu. Odadan çıktığımda aşağıdan gelen sesleri duydum. Ayağım yaralı olduğu için yavaşça aşağı indim. Volkan ve üç adam çalışma odasına girmişti. Kapıya doğru yanaştığımda seslerini duydum.

"Direkt konuya girmek istiyorum, kızın kimliği falan yok. Adamlarla bu konuyu konuşun. Kaçak yoldan götüreceğiz."

"Hallederiz abi."

Daha fazla dayanamayıp içeri girdim. "Ben hiçbir yere gitmiyorum!"

Volkan başını yana doğru eğdi ve buz gibi bir sesle "Çık dışarı," dedi.

Başımı iki yana doğru salladım. "Gelmeyeceğim işte." Yalvaran bakışlarım beni izleyen adamları buldu. "Lütfen yardım edin bana."

Adamların bakışları sert ve ifadesizdi. Hatta bu manzaraya şahit oldukları için rahatsız gibiydiler. Volkan yavaşça ayağa kalkıp bana doğru yürüdü. "Yalvarırım kurtarın beni."

Kolumu tutup beni çalışma odasından dışarı çıkardı. "Bu yaptığının bedelini ödeyeceksin Süveyda."

O kadar çok korktum ki konuşamadım bile Volkan ise soğukça devam etti "Yarın gece yola çıkıyoruz." Gözlerimden yaşlar aktı. Umut bir buz gibi avuçlarımda eridi. İnancım parmaklarımın arasından kayıp yere düştü. Hiçbir şeyin düzelmeyeceğini o an net bir şekilde anladım. Her şey bu defa tamamen bitmişti.

⛓

Zaman avuçlarımın arasından kum taneleri gibi akıp gidiyordu. Öyle hızlı akıyordu ki ne tutabiliyordum ne de durdurabiliyordum. Durup izlemekten başka hiçbir şey yapamıyordum. Sanki bir film izler gibi olanlara seyirci kalmıştım ve bu canımı acıtıyordu. Hayattaki en zor şeyin kaybetmek olduğunu düşünürdüm hep. Fakat onun kadar zor bir duygu daha öğrenmiştim; çaresizlik. Volkan'a kalsa beni seviyordu.

Bu sevgisinin ne kadar zarar verdiğini göremeyecek kadar çok seviyordu hatta. Oysa her geçen saniye acımadan beni öldürüyordu. Farkında mıydı acaba? Beni ne kadar çaresiz bıraktığını onun yüzünden ne kadar aciz hissettiğimi biliyor muydu? Sevgi bunun neresindeydi?

Yorgun bakışlarımı camdan çektim. Dışarıdaki koruma sayısı artmıştı. Anlaşılan İtalya'ya gideceğimiz için artık gizli tutulmuyordum. Salonda bir ileri bir geri yürümeye başladığımda aklım hızlı çalışıyordu. Fakat kurtuluş yolunu bir türlü bulamıyordum. Sanki her yolun sonuna aşılması imkansız duvarlar inşa edilmişti. Tüm yollarım çıkmaz sokakla bitiyordu. Kanepede oturup başımı ellerimin arasına aldım.

Eğer İtalya'ya gidersem işler zorlaşacaktı. İşte o zaman buradaki hayatım tamamen bitecekti. Buna izin veremezdim. Aklıma gelen fikri doğru düzgün düşünmeden ayağa kalkıp mutfağa doğru yürüdüm. Yeşim masada oturmuş fotoğraf çekiyordu. Mutfağa geldiğimi görse de umursamadan fotoğraf çekmeye devam etti.

"Yeşim bana yardım et."

Başını telefondan kaldırmadan "Işığı güzel olmamış bunun," diye dudaklarını büzdü. Yaralı ayağımı umursamadan ona doğru yürüdüm. Karşısına geçip uykusuzluktan kanlanan gözlerimi gözlerine çevirdim.

"Bana bak! Yardımına ihtiyacım var."

Elindeki telefonu bıkarken "Ne var, ne istiyorsun?" diye sordu. Vurdumduymaz tavrı karşısında sakin kalmaya çalıştım.

"Beni İtalya'ya götürecek."

Yeşim gözlerini baydı. "Haberim var, arkandan da biz geleceğiz."

Uzanıp elini tuttum. "Ben gitmek istemiyorum," diye yakardığımda yalvaran gözlerle ona bakıyordum.

"Kaçmama yardım et, nasılsa etraf kalabalık. Kimin yardım ettiğini de anlamaz. Sonra o tamamen sana kalır ve ben de hayatınızdan çıkar giderim."

Ellerini çekti. "Volkan'ı fazla hafife alıyorsun."

Ayağa kalkıp cebinden sigara paketini çıkardı. "Anında anlar."

"Anlamaz ya nereden anlayacak? Yeşim lütfen."

Sigarasını ateşlediğinde derin bir nefes çekti. "Onun peşini bırakmayacağını anlamadın mı? Nereye gidersen git seni bulur."

Elimi saçlarıma geçirdim. Yeşim'i nasıl ikna edeceğimi bilmiyordum. "Onu sevdiğini söylüyorsun bana nasıl katlanacaksın? Sevdiğin adamın başkasını sevdiğini izlemek... Bu çok kötü!"

Ttiz bir kahkaha attı. Sigarasından derin bir nefes daha çektikten sonra bana döndü. Ölü bir balık gibi bakıyordu gözleri.

"Peki sana yardım edersem sonum ne olacak biliyor musun?"

Bana doğru sertçe yürüyüp yüz yüze geldiğimizde durdu. "Beni kapının önüne koyar. O zaman işte hem ondan olurum hem de bana sağladığı imkanlardan.."

Bu kadın, son kalemdi. Şimdi onu da yitirmiştim. Omuzlarım aşağı doğru çöktü.

"Bu yüzden susup seni sevmesini izlemeyi tercih ederim. Şimdi git hazırlan. Benden sana iş çıkmaz."

Arkasını dönüp sigarasını içmeye döndüğünde ellerim yumruk şeklini aldı. Öylece durup kaderime razı olamazdı.

"Güzel gelinim, seni buralarda görür müydük?"

Volkan'ın babasına doğru döndüm. Adamın alaycı tavrından nefret ediyordum. Yanından geçmek için hareketlendiğimde uzanıp kolumu tuttu. Yüzündeki ifade sert bir şekle bürünmüştü. "Bana bak," dediğinde sesinde daha önce hiç duymadığım ürpertici bir ton vardı.

"Birkaç saat sonra gideceğiz. Sakın bir saçmalık yapma yoksa bedeli ağır olur."

Adamın tehditi üzerine dudaklarımı birbirine bastırıp kolumu çektim. Cevap vermeden mutfaktan çıktığımda çaresizlik bir ağ gibi etrafıma dolanmıştı. Kendime engel olamadan çalışma odasına girdim. Volkan başını bilgisayardan kaldırıp bana baktı.

"İtalya'ya gitmek istemiyorum."

İşlerine döndüğünde "Bunu dün söylemiştin," dedi.

"Ya kimliğim bile yok ne İtalya'sı! Kafayı mı yedin sen?"

Bezgin bir nefes aldı. "Kaçak yollar da işte bu yüzden var."

Masasına doğru yürüdüm. Karşısında durduğumda "Seni sevmeyen bir kadın için bunca tehlikeyi mi gireceksin?" diye sordum.

Volkan boş gözlerle bana baktı. "Ben sadece kendi duygularımla ilgileniyorum. Hem zamanımız bol, bir gün sen de beni seversin."

Sakinliği karşısında sinir krizi geçirmek üzereydim. "Gitmek istemiyorum. Bana bunu yapamazsın."

Dudaklarında hafif bir gülümseme oluştu. "Seni gördüğüm an ben bu kızla evleneceğim dedim. Senin isteyip istememen beni durdurmayacak. Aşığım sana anla bunu."

Yer sanki sallanıyordu. Uzanıp masaya tutundum. "Rızam olmadan benimle evlenemezsin," diye soludum.

Dudaklarını büktü. "Bir yolunu bulurum merak etme sen."

Yavaşça ayağa kalkıp yüzüme baktı. "Seni bırakmayacağım artık bunu anla."

"Ben de seni hiçbir zaman istemeyeceğim sen de bunu anla," diye öfkeyle bağırdığımda elimi masaya vurdum.

"Seni sevmeyi ben seçmedim Süveyda."

"Bu nasıl bir sevgi benim aklım almıyor." Doğrulup parmağımı kafama bastırdım.

"Bana bir malmışım gibi davranıp sevdiğini iddia edemezsin. İnsanım ben, insan! Fikirleri olan, konuşan biriyim ama sen bana cansız bir varlıkmışım gibi davranıyorsun."

Volkan dudaklarını büktü. "Nankörsün. Dünyamı ayaklarına serdim söylediklerine bak."

Çıldırmak üzereydim. Başımı iki yana doğru salladım. "Sen ruh hastası bir manyaksın."

Dişlerini göstererek sırıttı. "Yakında da kocan olacağım. Git hazırlan şimdi."

****

Araba iskeleye yaklaştığında ruhsuz bakışlarımla dışarıyı izliyordum. Volkan'ın yanına aldığı iki adamla beraber yaklaşık bir buçuk saat önce yola çıkmıştık. . Etraf karanlıktı. Aniden bastıran yağmur başladığı hızda kesilmişti. Arkasında ise ıslak cadddeler ve hoş bir toprak kokusu bırakmıştı. Normalde bu kokuyu çok severdim. Fakat artık bir şey ifade etmiyordu. İradem hiçe sayılarak oradan oraya çekiştiriliyordum ve enerjim kalmamıştı. Sekiz koca gündür tutunduğum bütün dallar birer birer kökünden koparılmıştı.

Bu yüzden mücadele etmeyi bırakmıştım. Susmuş ve içime çekilmiştim. Yaşananları başka bir boyuttan izliyor gibiydim. Arabanın köşesine çekilmiştim. Bu saatten sonra başıma neler geleceğini düşünmek istemiyordum. Sadece her şeyin bir an önce bitmesini istiyordum.

"Adamlar güvenilir. Seni sağ salim İtalya'ya bırakacaklar. Sonra seni bir araba alacak ve benim yanıma getirecek. Korkmana gerek yok."

Söylediklerini duymazdan geldim. Artık korkmayı da bırakmıştım. Tüm korkularımı bir bir yaşadığım içindi sanırım. Hayat beni korkularımla sınamaktan çekinmemişti. Cevap vermeden dışarıyı izlemeye devam ettim.

Araba durduğunda önce adamlar ardından Volkan indi. İsteksiz bir şekilde kapıyı açtığımda soğuk hava tarafından karşılandım. Ellerimi üstümdeki kalın örgülü hırkanın cebine yerleştirdim. Rüzgâr o kadar sert esiyordu ki her an uçacak gibiydim.

"İtalya'ya gidince yeme sorununu düzelteceğiz. Çok zayıfsın."

Volkan'ın sesi sinirlerimi bozuyordu. Neden bu kadar çok konuşuyordu bu adam? Onun gevezeliğine karşı sessizliğe sığındım.

"Benimle konuşmayacak mısın?"

Bu soruyu da yanıtsız bırakmıştım. İlerideki gemilere doğru yürümeye başladık. Attığım her adımda sanki göğsüme sert bir tekme yiyordum. Gözlerim dolu dolu olsa da yaşlar akıtmayı reddediyordum. Bileğime dolanan anılar vardı adım atmamı güçleştiriyordu.

Kalbimin üstüne basa basa yürüdüm. Artık aynı ülkenin topraklarında bile olmayacaktık. İlk defa o gece Oğuz'a kızdım. Ona o kadar çok güvenmiştim ki gelip beni bulacağını düşünmüştüm. Hatamın telafisini Oğuz yapar sanıyordum. Fakat olmamıştı işte. Beni bulamamıştı ve şimdi tamamen ayrı düşüyorduk. Bir daha onu görüp görmeyeceğimi bile bilmiyordum. Gözlerimden süzülen yaşlara engel olamadım. Göğsümde hiç dinmeyen bir acı yer edinmişti.

O acıyla yaşamayı öğrenmem gerekiyordu. Ruhumda yakılan ağıtlar eşliğinde yavaş yavaş yürüdüm. Gözlerim karanlık denizin üstündeydi. Uzun saçlarım rüzgardan ötürü uçuşurken gizlice ağladım. Şifasız bir derdin tam ortasına düşmüştüm. Kalbimde oluşan yaralar yeni ve derindi, içinde olduğum karanlığı büyütüyordu.

"Gel hadi."

Denizin kokusunu içime çekerek hazırlanan geminin önüne geldiğimizde titremeye başlamıştım. Kabusum gerçeğe dönüşüyordu. Geminin önünde duran adamların sırtına bakarken sertçe yutkundum. Herkes büyük hazırlık içindeydi.

"Süveyda adamları dinlemek zorundasın."

Boş gözlerle Volkan'a baktım. "Bunu neden yapacakmışım?"

Gözlerim tekrar denize kaydığında ruhsuz bir şekilde gülümsedim. Çenemle ileriyi gösterdim. "Belki de kendimi şu denize atarım. Yüzme de bilmiyorum, sence kaç dakikada boğulurum?"

Volkan'ın gözleri karardığında üstüme yürüdü.

"Öyle bir şey yapmayacaksın."

"Nasıl emin olabiliyorsun ki?"

Özellikle ben bile kendimden emin değilken... Zihnim uç noktalarda geziniyordu ve bir sonraki hamlemi tahmin etmiyordum. "Çünkü," diyen Volkan ellerini uzatıp iki yana doğru savrulan hırkamın yakalarını tuttu. Onları bir araya getirirken "Hâlâ umudun var," dedi.

Başını yana doğru eğdiğinde ellerini çekmemişti.

"Umut senin baş düşmanın benim ise sana karşı olan en yakın dostum."

Dişlerimi birbirine bastırdığımda geriye doğru bir adım attım. Volkan ellerini çektiğinde gemiye göz ucuyla baktı. "O şerefsizin seni kurtaracağına dair umutların bitmeden kendine bir şey yapmayacaksın. Umudun bittiğinde ise," deyip derin bir nefes aldı. "O zaman işte kalbin de benim olacak."

Onun her sözcüğü yaramı deşiyordu.

"Rüyanda görürsün," diye fısıldadım.

"Kalbim Oğuz'u sevmeyi ancak durduğu zaman bırakacak." Bu defa sesim yüksek çıkmıştı.

Gemiye doğru yürüdüğümde Volkan öfkeyle soluyordu.

"İnatçısın Süveyda ama ben senden daha inatçıyım."

Omuz silktiğimde gemideki adam elini uzattı. Fakat arkamdan gelen Volkan tutmama izin vermeden elini belime koydu. "Elini çek," diye tıslayıp hızla yürüdüm.

Dizlerim öyle büyük bir şiddetli titriyordu ki... Gitmek istemiyordum. "Oğuz gelecek," diye fısıldadı.

"Gelmeyecek tatlım."

Ona öfkeyle baktım. Suratına yumruğumu geçirmeyi her şeyden çok istiyordum.

"Gitsene sen artık."

"Gideceğim, sadece iyi olduğundan emin olmaya çalışıyorum."

Çelişkili ikilemi karşısında alayla güldüm. Bu saatten sonra iyi olmayacağımı ikimiz de bal gibi biliyorduk. Az önce bana elini uzatan

adam arkası dönük şekilde yerdeki halatı aldığında gözlerim ellerine kaydı. Beyaz ve uzun parmakları nedense tanıdık gelmişti. Bakışlarım sırtına kaydığında kaşlarım çatıldı. Bu adamda tanıdık bir şeyler vardı.

"Neyse karaya çıkıyorum ben. Bir delilik yapma Süveyda, yoksa yemin ederim sana selam veren insanların bile celladı olurum."

Buz keserken "Defol git artık bir şey yapmayacağım," dedim.

Volkan arkasını döndüğü sırada hafifçe yana kayıp adama baktım. Yüzüne şal gibi bir şey bağlamış gözlerinin altına kadar kapatıyordu. Kafasında da şapka vardı. Gemi sallanınca ayağım takıldı. Yana doğru sendelediğimde adam elini belime atıp düşmemem için beni tuttu. Elleri tanıdıktı, dokunuşu da öyle. Kalbim o kadar hızlı atmaya başladı ki yerinden çıkacağından korktum.

"Dikkat edin."

Kaba bir sesle konuşması bir işe yaramadı çünkü onu tanıdım. Başımı şokla kaldırıp yüzünün yarısını örten adama baktım. Ela rengi gözleri karanlıkta parlıyordu. "Sen-" diye soluduğumda Oğuz kaşlarını kaldırarak tepki vermememem için beni sessizce uyardı.

Oğuz kısık bir sesle "Geldim," dedi.

⛓

Ve sonunda Oğuz geldii

Sizce neler olacak? Volkan Oğuz'u fark edecek mi?

Bir sonraki bölüm Oğuz'un gözünden olsun mu? Süveyda'ya nasıl ulaştığını merak ediyor musunuz?

Beni İnstagramdan takip etmeyi unutmayınn

BÖLÜM 33: VUSLAT

Ben geldimm uzun ve beklediğiniz kavuşma bölümüyle üstelik. Keyifli okumalar dilerim

Karakterlerin parodi hesabı: Oguzsarhann suveydakarayagiz

#Ozan Manas Bir Fesleğen Olur Sesin

Kaan Boşnak Seni Buldum Ya

Ne olursa olsun zaman her şeyin üstesinden geliyor.

Bir Kadının Yaşamından Yirmi Dört Saat, Stefan Zweig

⛓

Tam bir hafta olmuştu. Süveyda, kahrolası yedi koca gündür kayıptı. Onsuz geçen günler Oğuz'un boynuna bir halat gibi dolanmıştı. Onu bulamadığı her gün boğazına dolanan halat sıkılaşıyordu. Süveyda onun nefesiydi şimdi elinden oksijenini çalmışlardı. Nefes alamıyordu, dayanamıyordu, yaşayamıyordu... İçini kaplayan öfke yüzünden içi içine sığmıyordu. Her an patlamaya hazır bir bomba gibi etrafta dolanıyordu. Bu öyle zor bir imtihandı ki nasıl başa çıkacağını bilmiyordu. Çıkmak da istemiyordu. Sadece onu bulmak istiyordu. Süveyda'ya ihtiyacı vardı. İyi olduğunu bilmeye, ona sarılmaya, öpmeye, kokusunu içine çekmeye o kadar çok ihtiyacı vardı ki... Canı acıyordu.

Kendini hiç bu kadar çaresiz hissetmemişti. Eli kolu keskin iplerle bağlanmıştı. Onsuz geçen her gün o ipler en derinine batıyordu. Ellerini gergince saçlarının içine geçirdi. İçini kemiren çaresizliğin keskin dişleri, onu bitiriyordu.

Yedi gündür o adamın bütün mal varlıkları didik didik araştırılmıştı. Üstüne kayıtlı bütün evlerini denetlemişlerdi. Fakat hiçbir yerde izleri yoktu, hiç kimse nerede olduklarını bilmiyordu. Arkalarında en ufak bir iz bile bırakmamışlardı. Öyle bir kaybolmuşlardı ki sanki hiç var olmamış gibi... Oğuz odanın içinde gergince yürüdü. İçindeki volkan kaynamaya başlamıştı.

Umutları bir sünger tarafından çekiliyordu. Aldığı her kötü haber onu dibe çekiyordu. Yıkılamazdı, ayakta durmak ve sevdiği kadını bulmak zorundaydı. Sakinleşmesini sağlayan tek şeyi eline aldı. Viskisinden büyük bir yudum içtikten sonra camın kenarına doğru ilerledi. Uykusuz gözleri boş boş etrafta geziniyordu. Aklında sadece bir kişinin yüzü vardı. Gözlerinin önünden bir an olsun ayrılmıyordu. Özellikle şimdi, Oğuz'a muhtaç olduğunu bilmek ve onu koruyamamak göğsünü kızgın bir şişle deliyordu. Süveyda'nın ona ihtiyacı vardı ama elinden hiçbir şey gelmiyordu. Ne sikik bir işti bu böyle!

Ne durumda olduğu hakkında en ufak bir fikri bile yoktu. Hayatta olup olmadığını bile bilmiyordu. O adamların onun kılına dahi zarar vermiş olmaları düşüncesi delirmesi için yeterli bir nedendi. Saçının teline zarar gelse Oğuz'un canı yanardı. Şimdi ise... Nefes alamadığını hissetti. Uzanıp camı açtı. Sık sık nefesler alırken düşünmemeye çalıştı. Bu düşünceler onu yıkardı. Şu an tek odaklandığı şey onu bulmak olmalıydı.

Süveyda'yı kurtarmak zorundaydı. Fakat daha nerede olduğunu bile bulamıyordu. Kendine duyduğu nefret içinde çağlarken dişlerini birbirine bastırdı. Artık içki de sakinleşmesini sağlamıyordu. Telefonu çaldığında son kalan umuduyla cevapladı.

"Dinliyorum."

Bugün farklı bir şehirde baskın yapacak amirdi bu. Karşı tarafta kısa bir sessizlik yaşandı.

"Oğuz ne yazık ki verilen adreste de kimse yoktu."

Oğuz cevap vermeyip telefonu kapattı. Polislerin düzenlediği kaçıncı baskındı saymayı bırakmıştı fakat her defasında elleri boş dönüyorlardı. Aynı cevabı her gün duymaktan bıkmıştı. Elindeki kadehi sıkıca tuttuğunda öfke öyle hızlı çoğaldı ki bütün benliğini ele geçirdi. Bu defa kontrol edemedi. Onu durduracak kimse olmadığı için önce kadehi duvara fırlattı. Kadeh parçalara ayrılsa da içindeki öfke biraz bile azalmadı. Önce koltuğa bir tekme fırlatıp geriye doğru düşmesini sağladı ardından orta sehpayı tutup fırlattı.

Dudaklarından kopan öfkeli her hırıltıyla diğer kanepeyi tekmeleriyle yere fırlattı. Gözlerine kızıl bir perde inmişti. Sağlıklı düşmesini engelliyordu. Sadece içindeki bu öfkeyi boşaltması gerekiyordu, bir anlık sürsede buna ihtiyacı vardı.

Eser içeriye girdiğinde onu bile görmemişti. Kollarını tutup durmasını sağlarken "Dur," diye bağırdı.

"Bırak beni."

"Oğuz dur artık. Delirdin mi?"

"Delirdim amına koyayım. Delirdim! Biz MİT değil miyiz ulan? Niye bulamıyoruz hâlâ bu kızı? Nerede lan, Süveyda nerede bir hafta oldu bir hafta!" diye tıslayıp Eser'i iteledi. Eser arkasından yürüdü.

"Biliyorum ama böyle yapmanın onu bulmaya bir yararı olmayacak."

Oğuz ters ters yüzüne baktı. "Siktir git Eser."

"Oğuz haklısın."

"Bana sakın siktiğimin haklılığından bahsetme! diye patladı. "Şu an onu durumda olduğunu bile bilmiyoruz. Hâlâ nefes alıyor mu onu bile bilmiyorum. Belki onu-" deyip sustu. Ciğerlerine aldığı hava gitmiyordu bu yüzden cevabını duymak yerine odadan dışarı çıktı.

O sırada Akif eve gelmişti.

Onu görmek mümkünmüş gibi sinirlerini daha çok bozuyordu. En ufak bir hareketinde üstüne atlayabilirdi. Akif ise yüzünde oluşan bir sırıtmayla "Gelişme var," dedi. Oğuz'un kaşları çatıldı.

"Ne gelişmesi Akif?"

Akif ona doğru ilerledi. "Bugün bir haber aldım. Bir adam kaçakçılık ile ilgili bizimkilerden birinin bulunduğu bir yerden yardım istemiş. Bir kadını kaçak yollardan İtalya'ya götürecekmiş."

Umut etmeye korkan Oğuz "Emin misin?" diye sordu.

Akif yüzüne samimiyetle baktı. "Onu bulmuş olabiliriz diyorum."

Umut usta bir sihirbazdı. Kaybolduğu hızda geri gelebilir ve insanın kalbini ele geçirebilirdi.

Ve Oğuz'un kalbini ele geçirmişti.

Akif'in telefonu çaldığında hemen cebinden çıkarıp cevapladı. "Dinliyorum," deyip karşı tarafın konuşmasını bekledi. Yüzünde ufak bir gülümseme oluştuğunda gözleri parladı. Oğuz'un kalbi şiddetle atsa da endişeyle yüzüne bakıyordu. Bir haftadır o kadar çok yanılmışlardı ki... Akif telefonu kapatıp "O," diye fısıldadı. "Onu bulduk. Yarın gece İtalya'ya götürecekler."

Oğuz elindeki titremeyi görmezden gelip telefonu cebinden çıkarıp iletişimde olduğu amiri aradı. "Ekibi toplayın amirim. Onu bulduk."

****

Oğuz ilk defa korkuyordu. Bir şeylerin ters gitmesinden, adamların bir şeyleri fark etmesinden ya da Süveyda'nın gelmeyeceğinden o kadar çok korkuyordu ki... Otuz bir yaşında güçlü bir adamdı ama söz konusu Süveyda olunca işler değişiyordu. Yüzüne sardığı atkıyla geminin içinde gezinirken endişe bir kurt gibi içini kemiriyordu.

Kötü düşünceler türeyerek çoğalıyordu. Onu görmeden hiçbiri geçmeyecekti. Gözleri etrafta gezindi. Birçok adamları vardı. Aslında sahada pek olmazlardı fakat bu gece bir değişiklik yapmıştı. Sivil polislerin arasında kendisi de karışmıştı. Çünkü daha fazla dayanacak gücü kalmamıştı. Sevdiği kadını kurtarmalıydı. Bunu kendi yapmadığı sürece içi rahat etmeyecekti.

Stresle etrafına bakarken gece çökmüştü. Her an burada olmaları gerekiyordu. Ya adam ihbar almışsa ve gelmekten vazgeçtiyse? Elini göğsüne yerleştirip gergince ovdu. Elinde değildi bütün kötü ihtimalleri düşünüyordu, beyni o kadar hızlı çalışıyordu ki düşüncelerini durduramıyordu. Söz konusu Süveyda olduğu zaman kendini bile tanıyamıyordu. Ona duyduğu özlem o kadar büyüktü ki geride kalan her şeyi siliyordu ve korku çok büyüktü. Bir de belirsizlikler vardı...

Günlerdir ona neler yaptıklarını bilmediği için de korkuyordu. Sadece geri dönüşü olmayan hasarlar almamış olması için dua ediyordu. Oğuz ona kavuşunca tüm yaralarını saracaktı. Hayatta olduğu sürece geriye kalan hiçbir şeyin anlamı yoktu. Düşünceler arasında boğulurken bir arabanın geldiğini gördü, kalp atışları tekrar hızlandı çünkü içini görmese de Süveyda'nın geldiğini tüm kalbiyle hissediyordu.

O gelmişti buradaydı. Onunla aynı havayı soluyordu. Günler sonra ilk defa nefes alıyordu. Arabanın kapısı açıldığında ilk Volkan denen o it ve adamları indi Oğuz'un kalbi göğsünde davul gibi gümbürdüyordu. Arabadan en son Süveyda indiğinde hislerinde haklı olduğunu gördü.

Süveyda üstünde kalın bir hırkayla arabadan çıktı. Uzun dalgalı saçları rüzgâr yüzünden geriye doğru savruluyordu, Oğuz'un yüreği özlemle sızladı. Boğazına düğümlenen düğümle saçlarına baktı. Parmak uçları özlemle yandı. Bakışları yüzüne kaydı, o kadar solgundu ki bir hayalet gibi görünüyordu. Yanına gidip ona sarılıp her şeyin geçtiğini, artık geldiğini söylemeyi o kadar çok istiyordu ki... Yüzünde korku vardı, Oğuz ifadeyi silip atmayı her şeyden çok istedi.

Fakat hiçbir şey yapamadı. Yapacağı küçük bir hamle operasyonu bitirmeye neden olurdu. Bu yüzden ellerini yumruk yapıp kendini durdurmaya çalıştı. Süveyda gemilere doğru ilerlediğinde o iğrenç adam hemen arkasındaydı. Oğuz'un içi bu defa öfkeyle yandı. Dişlerini birbirine bastırdı.

Keşke üstüne atlayıp onu son nefesini verene kadar dövebilseydi. Ama hiçbir şey yapamıyordu sadece durup izliyordu. Süveyda adama bir şey söylediğinde Volkan itinin onun yakasına tuttuğunu gördü. Oğuz ileriye doğru bir adım attı. Süveyda'nın geri çekildiğini gördüğünde kendini zor da olsa durdurdu. Süveyda gemiye doğru yanaştığında dikkat çekmemek için eğilip yerdeki eşyalarla ilgilenmeye başladı.

"O şerefsizin seni kurtaracağına dair umutların bitmeden kendine bir şey yapmayacaksın. Umudun bittiğinde ise... o zaman işte kalbin de benim olacak."

Oğuz gözlerini yumdu. "O şerefsiz seni öyle bir sikecek ki! Kalbin ağzından çıkacak orospu çocuğu," diye sessizce söylendi.

"Kalbim Oğuz'u sevmeyi ancak durduğu zaman bırakacak."

İşte benim kızım...

Sesini duyunca boğazındaki düğüm büyüdü.

Sadece sesi bile kalbindeki buz kütlelerini eritmeye yetiyordu. Süveyda onun dünyasını merkezi haline gelmişti. O yoksa Oğuz da yoktu. Sevdiği kadına ihtiyacı vardı, bir an önce her şeyin bitmesine ve onu kulların arasına almayı o kadar çok ihtiyacı vardı ki. Kalbi amansız bir ateşte yanıyor en çok ruhu tutuşuyordu.

"İnatçısın Süveyda ama ben senden daha inatçıyım."

"Elini çek," diye tısladı. Oğuz o eli çekip adamım münasip bir yerlerine sokmayı o kadar çok istiyordu ki.

"Oğuz gelecek."

Geldim, sevgilim buradayım.

"Gelmeyecek tatlım."

"Gitsene sen artık."

"Gideceğim, sadece iyi olduğundan emin olmaya çalışıyorum."

İyi olmayacak tek kişi kendisiydi ama haberi bile yoktu.

"Neyse karaya çıkıyorum ben. Bir delilik yapma Süveyda, yoksa yemin ederim sana selam veren insanların bile celladı olurum."

"Defol git artık bir şey yapmayacağım," dedi.

Süveyda ona doğru yaklaşınca kalbi tekrar hızlandı. Bu kadar yakınında olup bu kadar uzak durmak canını acıtıyordu. Ona uzanmak isteyen elleri özlemle yanıyordu. Gemi sallanınca kızın ayağı takıldı. Yana doğru sendelediğinde kendine engel olamadan elini beline atıp düşmemesi için onu tuttu. Gözlerini kapatıp kendini bu ufak temasa bırakmamak için tüm gücünü harcadı. Beli incecik kalmıştı. Birkaç kilo verdiğini anlamak zor değildi.

Kabaca "Dikkat edin," dedi.

Süveyda başını şokla kaldırıp yüzünün yarısını örten adama baktı. Ela rengi gözleri karanlıkta parlıyordu. "Sen-" diye soluduğunda Oğuz kaşlarını kaldırarak tepki vermemesi için onu uyardı. Süveyda'nın onu tanımasına şaşırmamıştı. Damarlarında akan kan hızlandı.

Bir kez daha kendini tutamadı ve sevdiği kadının çaresiz korkusuna bir son verdi. "Geldim."

Süveyda'dan

"Sorun ne?"

Volkan'ın sesi üzerine "Hiç," desem de içim içime sığmıyordu. Oğuz gelmişti! Yanımdaydı, beni bulmuştu. Kalbimde uçuşan kuşların kanatları göğsümü tırlamalıyordu. Bu defa gözüme dolan yaşlar mutluluktandı. Ona sarılmamak kokusunu içime çekmemek için kendimi zor tutuyordum. Volkan'a sırtımı dönüp özlemle yanımdaki adama baktım.

Varlığı ruhuma şifa oluyordu.

Kalbimde açılan yaralar hâlâ oradaydı açıktaydı ama şimdi acımıyordu. Çünkü Oğuz'un varlığının bile tüm yaralarımı kapatacağını biliyordum.

Bedenimdeki rahatlamayla beraber gözlerimden yaşlar süzüldü. Kabus bitmişti. Oğuz buradaydı geri kalan hiçbir şeyin önemi yoktu. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki göğüs kafesimden dışarı fırlayacak gibiydi.

Daha yaşadığım şoku tam olarak atlatamadan birisi "Baskın var!" diye bağırdı. Volkan bize doğru döndüğünde aynı adam "Gemide de polisler var," diye bağırdı.

Oğuz "Siktir," diye tısladı. Saniyeler içinde ateşli çatışma başlamıştı. Beni hızlıca yere eğerken Volkan "Süveyda buraya gel," diye bağırdı.

Silah sesleri yankılanmaya devam ederken korkuyla çığlık atmaya başladım. Arabaların fren sesleri asfaltta yankılanırken sirenin keskin sesi yaklaşıyordu. Saniyeler içinde etraf cehennem alanına dönmüştü.

"Süveyda beni burada bekle."

Oğuz'un sözlerine tepki veremeden Volkan bağırdı.

"Süveyda son şansın hemen yanıma gel!"

Volkan'ın sesini duyunca irkildim.

Oğuz dişlerinin arasından "Ceddini cibilliyetini siktiğimin piçi!" diye tısladı.

Uzanıp elini tuttum. "Gitme beni burada bırakma."

Oğuz bana bakarken ne yapacağını şaşırmış gibiydi. "Kaçıyor, onu yakalamak zorundayım."

Volkan'ın gözleri Oğuz'u tutan elime kaydı. Kaşları çatıldığında neler olduğunu anlamıştı. Arabası yanında durduğunda adamlardan biri onu tutup arabaya doğru çekti.

"Bu iş burada bitmedi."

Sözleri üzerine Oğuz ona doğru atıldı fakat Volkan daha hızlı davrandı. Adamı onu arabaya yerleştirip gaza bastı. Oğuz küfürler savururken cebinden telefonunu çıkardı. Arabanın plakasını söyledikten sonra "Murat adam bu arabanın içinde hangi deliğe girerse girsin bulup çıkar onu," dedi.

Silah sesleri gittikçe yaklaşıyordu. Başımı kollarımın arasına aldım. Oğuz ise kendini bana siper etmişti. Çığlık atmaktan boğazım yanıyordu. Oğuz'un yanında azalan korkum tekrar ortaya çıkmıştı. Şimdi onun için de korkuyordum. Ya ona zarar gelirse? Ağlamaklı bir sesle "Oğuz," dedim.

"Korkma buradayım," diye fısıldadı. Sadece kendim için korkuyordum onun içinde korkuyordum. Silah sesleri başladığı hızda kesildiğinde beni kollarının arasına yasladı, daha sıkı sarıldı. Fakat yer ayaklarımın altından kayıyordu, etraf karanlığa gömüldüğünde saniyeler içerisinde kollarında bayıldım.

Artık korku yoktu, sadece kollarında bulabildiğim bir huzur vardı.

****

Gözlerimi açtığımda bulanık bakan puslu bakışlarım tavanda gezindi. Daha önce görmediğim bir yatak odasındaydım. İlk önce Volkan'ın yanında olduğumu düşündüğüm için kalp atışlarım korkuyla hızlandı. Fakat yaşananlar gözlerimin önünden bir film şeridi gibi geçtiğinde olanları hatırladım, beni bulmuştu! Yaşananları düşünmeye başladım, bir yanım yaşanan her şeyin rüya olduğunu düşünüyordu. Göğsüm daraldı, yabancı bir evdeydim, kolumda bir serum vardı ve

başım o kadar çok ağrıyordu ki düşünemiyordum bile. Açıkçası neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Hatırlamak için kendimi zorladım. Çatışma ve siren seslerini hatırlıyordum, silahın sesi hâlâ kulaklarımda çınlıyordu. Geri kalan ayrıntılar ise zihnimin karanlıklarında gömülü kalmıştı.

Bakışlarım yan tarafa kaydığında Oğuz'un koltukta oturur vaziyette uyuya kaldığını gördüm. Tuttuğum nefesi şiddetle dışarı verdim. Koşup ona sarılmak istesem de kolumdaki serum müsade etmiyordu. Oda gece lambası sayesinde soluk bir ışıkla aydınlatılıyordu. Özlemle yanan gözlerim yüzünde asılı kaldı. Üstümdeki örtüyü açıp soğuk ayaklarımı yere değdirdim. Yavaşça ayağa kalktığımda serumu da elime alıp ona doğru sessizce yürüdüm. Bakışlarım bir ara saate kaydığında sabaha karşı üç olduğunu görmüştüm. Uzun saatlerdir baygın olmalıydım.

Ona yaklaşınca yavaşça aralık bacaklarının arasına girip dizine oturdum ve kollarımı boynuna doladım. Onu hissetmeye ihtiyacım vardı. Yüzümü güzel kokan boynuna gömdüğümde bana karşılık vermesi sadece bir saniyesini almıştı. Beni sıkıcı sarıp sarmaladığında burnumu boynuna sürüp kokusunu içime çektim. Yokluğunda özlemle tutuşan ciğerlerim günler sonunda oksijenine kavuşmuştu. Oğuz yüzünü saçlarımın içine gömüp derin bir nefes aldığında "Seni çok özledim." diye fısıldadı. "O kadar çok özledim ki aklımı yitireceğimi sandım."

Gözümden akan yaşları durduramadım. Boğuk çıkan sesimle "Neden bu kadar uzun sürdü?" diye ağladım.

Yaptığımın bedeli neden bu kadar uzun sürdü?

Hayat bana bütün hatalarımın bedelini ödenmekten çekinmiyordu. ***Ama bu defa biraz ağır olmamış mıydı?***

Cevap vermek yerine daha sıkı sarıldı. Öyle sıkı sarılıyorduk ki birbirimize, kemiklerimiz iç içe geçmek ister gibiydi. Sadece onun kollarında bulduğum huzur tarafından sarmalanmıştım. Bu an hiç bitmesin beni hiç bırakmasın istedim.

Günlerin stresi, korkusu, hayal kırıklığı gözlerimden taşmaya başladı. Sevdiğim adamın kollarında içim sökülürcesine ağladım. Şu an ne yapacağımı bilmiyordum. Ağlamak dışında elimden hiçbir şey gelmiyordu. Kendimi durduramıyordum da bu yüzden gözyaşlarıma izin verdim ve sadece ağladım.

Oğuz ise bana daha sıkı sarıldı, saçlarımı okşadı, başımın tepesine küçük öpücükler bıraktı. Sadece ara ara "Buradayım," demek için konuştu. Onun haricinde içinde tek kelime etmedi. Varlığı hücrelerime sinerken içimdekileri dökmemi sabırla bekledi. Hâlâ burada olduğuma inanamıyordum. Umutlarımı elimden çaldıkları için kendimi en kötü sona hazırlamıştım. Bir daha onu göreceğimi bile düşünmüyordum. Düşüncem karşısında hıçkırıklarım dudaklarımın arasından firar etti. Hayır hayır, artık bunları düşünmemem gerekiyordu. Bunu yapmak beni uçurumsan aşağı yuvarlamaktan başka bir işe yaramazdı.

Şu an buradaydım, onun kolları arasında güvendeydim. Geri kalan hiçbir şeyin önemi yoktu. Açılan darbeler ruhumda izleri zihnimde olsa da zamanla hepsi geçerdi. Oğuz benimle olduğu sürece her şeyi geride bırakabilirdim nasıl olacağını şimdilik bilmesem de deneyecektim. Bundan ötesi yoktu.

Bir süre sonra ağlamalarım iç çekişlerine dönüştü. Oğuz yavaşça geri çekilip yüzümü ellerinin arasına aldı. Ela rengi gözleri gözlerimde asılı kaldığında ondaki değişimlere baktım. Yüzü çökmüş gözlerindeki ışıltı kaybolmuştu. Göz etrafında oluşan morluklar koyu ve derindi, günlerdir uyumadığının habercisiydi. Görünüşünün benden pek de bir farkı yoktu. İkimiz de tükenmiş gibiydik. Ayrıca birkaç kilo vermiş gibi görünüyordu. Birkaç saniye sessizce birbirimize baktık, sanki bu anın rüya olmasından korkuyor gibiydik.

Oğuz başını yana doğru eğerken parmakları Volkan'ın tokadı yüzünden moraran yanağımda gezindi.

"Buradasın," dediğinde benden çok kendini ikna ediyor gibiydi. Titrek bir sesle "Buradayım," diye fısıldadım. Onun sayesinde buradaydım.

"Zayıflamışsın." Bu defa sessiz kaldım.

"Süveyda," dediğinde sesinde korkulu bir tını vardı.

Parmakları morluğun üstünde gezindi. "Yüzün, bileklerin ve ayağında yara var. Avuç içlerinde soyulmuş. Başka nerelerin yara aldı, seni ne kadar incitti?" diye sorduğunda sesi tarazlı çıkmıştı. Gözlerinde çektiği azabın ateşleri yanıyordu. Kendini suçluyordu. Benim yaptığım bir hatadan dolayı kendini suçlaması canımı acıttı.

Burnumu çektim. Kısık bir sesle "İyiyim ben," desem de inanmadığı belliydi.

"Gerçekten iyiyim. Kaçmaya çalıştığımda yağmur yağıyordu ve ayağımda ayakkabılar yoktu. Yere düşünce ayağım, dizlerim ve avuç içlerim yara aldı."

"Kaçmaya mı çalıştın?" diye sorduğunda sesinde şaşkın bir tını vardı. Kaşlarım çatıldı. "Öylece durup bekleyemezdim."

İçli bir nefes çekti. "Seni daha önce bulmadığım için kendimi affetmeyeceğim."

"Hayır," diye atıldım. "Ben yaptığım hatanın bedelini ödedim. Sadece-" desem de cümlenin devamını getiremedim. Oğuz başını iki yana doğru salladı.

"Akif'in seni ikna edeceğini tahmin etmeliydim. Kaçırılman Akif'in suçu, o benim ekibimde, yani biz suçluyuz. Sen sadece bize güvendin."

Ben olayı öyle görmüyordum. Çünkü en baştan tehlikeyi ön görüp bizi defalarca uyarmıştı. Akif'in önerisini dinlemek benim suçumdu. Fakat onu aksine inandıramayacağım için sesimi çıkarmadım. Oğuz yanağıma baktı.

"Bu nasıl oldu?"

Sorusunu duyunca bakışlarımı kaçırdım.

Dişlerinin arasından "Allah'a yemin olsun ki," diye sertçe konuştu. "Sana yaşattıklarının hepsinin bedelini o adama ödeteceğim."

Alt dudağımın iç kısmını ısırıp çenemdeki titremeyi durdurmaya çalıştım. Yemini, kalbime dokunmuştu.

"Her izin her darbenin bedelini misliyle ödeyecek. Canım pahasına yapacağım bunu."

Sertçe yutkundum. "Sana bir şey olmasın."

Gözlerimden yaşlar süzüldü. "Sadece geride kalsın istiyorum."

Yüzümü yüzüne doğru kaldırdı. "Hepsi geçecek."

Sıcak nefesi dudaklarıma çarpıyordu. Gözlerim kapandığın dudaklarını yavaşça dudaklarıma sürttü. Buz kesen damarlarım, teması karşısında ısınırken beni yavaşça öptü. Öyle hassas bir öpücüktü ki bu sanki kırılmasından korktuğu cam bir bebektim. Ellerimi saçlarının içine geçirip dudaklarımı araladım. Günlerdir tek hissettiğim korku ve endişeydi. Başka şeyler de hissetmeye ihtiyacım vardı. Oğuz'un elleri saçlarımdan belime doğru kaydı. Güçlü elleri nazikçe sırtımı okşadı.

Sadece onda bu sevgiyi hissediyordum. Beni sevdiğini iddia eden Volkan, bana zarar verirken iki kere bile düşünmemişti. Hastalıklı bir

şekilde seviyordu beni. Kırmaktan, zarar vermekten, parçalanmaktan hiç çekinmemişti. Ruhumu görüp sevmek yerine yüzüme aldanıp bir eşya gibi onun olmamı istemişti. Oğuz ise... O bana dokunmaya bile kıyamıyordu. En başından beri bu böyleydi. Düşüncelerime her zaman önem vermiş gözünden bile sakınmıştı beni.

Aşk tam olarak buydu işte.

Oğuz beni güzel seviyordu. Gözlerim tekrar yaşlarla doldu. Ona sahip olduğum için çok şanslıydım.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım. Dudakları yanağıma kaydı, gözlerime doğru çıkarken yaşları sildi.

Her öpücüğünde bin kez ölüp bin kez dirildim. Göğsüm sancırken dudakları bu defa kulağıma doğru kaydı.

"Bunu bir daha söyleyemem sandım."

Tutuşu sıkılaşırken kısık bir sesle "Seni öyle çok seviyorum ki," dedi.

Burnumu çektim. "Bunu da bir daha duyamam sandım."

Burnunu boynuma gömüp derin bir nefes çekti. "Senden uzak olduğum her gün cehennem gibiydi Süveyda." İtirafı beni derinden sarsarken devam etti.

"Nasıl olduğunu, nerede olduğunu bilmemek, azaptı. Ve ben o azabın için her dakika her saniye yandım."

Aynı ateşte ben de kavrulmuştum. Oğuz boynuma ufak bir öpücük kondurup geri çekildi.

Gözleri gözlerime dokunurken konuşmaya devam etti. "En son," deyip sertçe yutkundu. "Annem beni yetimhane kapısına bırakıp bundan başka çaresinin olmadığını söylediğinde çaresiz hissetmiştim ben. Ondan sonra bir daha öyle hissetmemek için her şeyi yaptım."

Boğazıma atılan sert düğüm Oğuz'un bana daha önce anlatmadığı geçmişiydi. Yutkunmaya çalıştım başaramadım. Göz bebeklerinde yanan çocukluğunun anılarını izledim.

"Fakat bu yaşadığım en kötüsüydü. Hiç böyle aciz hissetmemiştim."

"Üzgünüm," diye ağladım. "Annenin sana yaptığı için üzgünüm, sana bunları tekrar yaşattığım için acılarını tekrar hatırlattığım için çok üzgünüm."

Yüzümü boynuna gömdüm.

"Senin bir suçun yok."

Benim suçum vardı. Benim suçum çoktu. O beni affetse ben kendimi affetmezdim.

Oğuz kolunu bacaklarımın altına geçirip beni kucağına aldı.

Saçlarımı öpüp "Ağlama artık, lütfen sevgilim," dese de kendime engel olamıyordum. En ufak bir cümle bile beni ağlatmaya yetiyordu. Oğuz beni yatağa yatırdığında ondan bir an olsun ayrılmak istemiyordum. Bunu fark ettiği için hemen yanıma uzanıp beni kollarının arasına aldı.

"Bundan sonra uyurken bile seni yanımdan ayırmayacağım."

Sözleri üzerine hafifçe güldüm. "Gülme, ciddiyim ben. Artık gözümün önünden ayrılmak yok küçük hanım."

Günler sonunda yüzümde oluşan gülümsemeyle gözlerimi kapattım. Sıcaklığı sayesinde bedenim gevşerken üşüyen ayaklarımı onun sıcak bacaklarına doğru yasladım. Bedenim o kadar yorgundu ki sadece birkaç kısa dakika içinde tekrar uyuya kalmıştım. Çünkü kolları yuvamdı, kokusu ise sığınağım... ve bunu bütün hücrelerim biliyordu.

****

Sabah gözlerimi açtığımda günler sonra ilk defa uykumu almış bir şekilde uyandım. Korku yoktu, endişe yoktu, Volkan yoktu. O evde değildim. Bunlar kafamda tekrar edince içimde uyanmaya çalışan panik sustu. Yüzümde hissettiğim bakışlara doğru çevirdim kafamı.

Oğuz dirseğini yastığa yaslamış çenesini de eline yerleştirmiş beni izliyordu. Gözlerinde hâlâ korkunun ayak izleri vardı. Onu anlıyordum çünkü aynı izleri kalbimde taşıyordum.

"Günaydın," diye fısıldadı uykudan boğuklaşan sesiyle. Hafifçe gülümsedim. Onunla güne başlamayı çok özlemiştim. Uyandığımda ilk gördüğüm yüzün onun yüzü olmasını seviyordum.

"Günaydın," diye karşılık verdiğimde eğilip dudaklarını alnıma yasladı.

"Nasıl hissediyorsun?"

Yanında olduğum için güvende hissediyordum.

"İyiyim ben."

Cevabım karşısında sessiz kalıp bir öpücük daha bıraktı. Geri çekildiğinde merakla yüzüne baktım. "Burası kimin evi?"

Sorumu duyunca hafifçe gülümsedi. "Benim," dediğinde kaşlarım havalandı. "Öyle mi?"

Başıyla onayladığında evin diğer odalarını görmek için sabırsızlandım. Aslında Oğuz içten içe sessiz ve ketum biriydi. Geçmişi hakkında pek bir bilgim yoktu. Bu yüzden ona dair öğreneceğim her

şeyi çok merak ediyordum. Buna evi ve eşyaları da dahildi. Ona dair en küçük detay bile bende büyük bir merak uyandırıyordu. Bu yüzden yataktan doğruldum. Oğuz da benimle beraber kalktığında "Bir şey mi oldu?" diye sordu. Başımı ikiye doğru salladım. "Hayır sadece kalkmak istedim."

Ayağa kalktığında beni takip etti. Yüzün sıcak parmaklarını parmaklarımın içinden geçirdi.

"Hadi seni besleyelim. Kuş kadar kalmışsın."

Yan gözlerle ona baktım. "Senin verdiğin kilolar gözümden kaçmadı."

Yorumuma cevap vermedi. Beraber odadan çıktığımızda içeriden duyduğum ses üzerinde irkildim. Oğuz anında "Sorun yok Eser olmalı," dedi. Yine de kalp atışlarım sakinleşmemişti. Bu kadar ürkek ve panik halinde olmak sinir bozucuydu ama elimde değildi. Şu an en ufak ses bile beni gereğinden fazla korkutmaya yetiyordu. Bu durumun bir an önce geçmesini istesem de o kadar kolay olmayacağını biliyordum. Sessiz kalırken Oğuz beni yanına çekti.

"Ben yanındayım."

Birlikte mutfağa girdiğimizde Eser'in masayı hazırladığını gördüm. Başını kaldırıp beni gördüğünde kocaman bir gülümsemeyle yüzüme baktı. Tek kelime etmeden yanıma gelip kollarını bana doladı. Sıkı sıkı sarıldığında ben de kollarımı beline doladım. "Çok korkuttun bizi Süveyda. İyisin değil mi?"

"İyiyim," dediğimde sesim çatlak çıkmıştı.

"Seni çok özledik." Hafifçe gülümsedim.

"Ben de sizi çok özledim," dediğimde geri çekilip dikkatli gözlerle yüzüme baktı. "İyi olmana çok sevindim. Artık güvendesin."

Sesindeki samimiyet karşısında içim ısındı. Beni düşünen insanların olması karşısında mutlu oluyordum.

"Sayenizde güvendeyim artık."

Yüzündeki ifade hüzne boğuldu. Eser genelde güler yüzlü biriydi, şu an bu ifade ise bana yabancıydı. O hiç böyle bakmazdı. "Ben çok özür dilerim," dedi aniden. "En başta Oğuz'u dinlemeliydik, bu planı hiç desteklememeliydim çok üzgünüm. Beni affedebilecek misin?"

İçli bir nefes aldım.

"Affedilecek bir şey yok Eser. Sadece her şeyi geçmişte bırakmak istiyorum," diyerek geçiştirdim.

Eser cevap veremeden biri boğazını temizledi. Başımı kapıya doğru çevirdiğimde Ceyda'nın onaylamayan gözlerle bizi izlediğini gördüm. Onu burada görmeyi beklemediğim için şaşırmıştım. Bize doğru geldiğinde geri çekildim. Gözlerindeki ifade bir anlıktı anında kaybolurken "Geçmiş olsun, iyi olmana gerçekten sevindim," dedi.

Genelde Ceyda pek konuşkan biri değildi, bu yüzden tepkisi benim için beklenmedikti. "Teşekkür ederim," dediğimde bakışlara Oğuz'a kaydı.

"Burada olman gerçekten iyi oldu, sen yokken tam bir canavara dönüşmüştü," diyerek güldü. Ortamdaki hava yumuşarken eser araya girdi. "Bildiğin ömrümün 50 yılını bu bir hafta içinde kaybettim ben," diye yakındığında gülmeden edemedim. Oğuz sessiz kalırken masaya geçip oturdu. Bizim aksimize o bu muhabbeti pek de komik bulmamıştı anlaşılan.

Biz de gülmeyi keserken masaya oturduk, bakışlarım mutfakta gezindi. Mutfak dolapları düz ve antrasit rengindeydi, büyük ve şık bir mutfaktı. Masası ise ada şeklindeydi ve dolaplarla aynı renkti. Sandalyelere geçince Eser çaylarımızı doldurdu. Oğuz masanın üstündeki elimi tutarken tabağa mı doldurduğu şeyleri işaret etti. "Lütfen hepsini bitirmeye çalış."

Ben de onun tabağını bir şeyler doldurdum. "Aynısı senin içinde geçerli."

Elimin üstünü yavaşça okşadı.

"Kahvaltıdan sonra ifade vermen gerekiyor, birkaç polis arkadaşım gelecek."

Elimde olmadan gerildim. Son günlerde yaşadıklarımı anlatacak olmak beni germişti. Çünkü onları anlatmak o günleri yaşamakla eşdeğerdi. Şu an buna hazır olup olmadığından emin değildim fakat başka şansımın olmadığını da biliyordum. Bu konu üzerine yorum yapmadan sessizliğe gömüldüm. Oğuz uzanıp şakağımı öptü.

"Senin için zor olduğunu biliyorum fakat detaylara ihtiyacımız var. İstersen yarına erteleyebiliriz."

Başımı ona doğru çevirdim. "Sorun yok."

Tekrar önüme döndüğümde yavaşça çatalı elime aldım, peynirden ufak bir parça ağzıma attığımda iştahımı çoktan kaybetmiştim. Bir şeyler yemek benim için bir eziyet haline gelmişti. Günlerdir doğru düzgün yemek yemediğim için küçülen midem yüzünden böyle

hissediyordum. Yine de kendimi zorlayarak birkaç lokma yemeye çalıştım ve ifadeyi düşünmemek için elimden gelen her şeyi yaptım. Eser de bunun farkında olduğu için sürekli konuşarak ortamdaki havayı dağıtmaya çalıştı. Kapı çaldığında tabağamın yarısını yemiştim. Şimdiden karnım patlayacak gibi olsa da kendimi zorlamaya devam ettim. İçeri daha önce görmediğim bir adam girdi. Sarışın renkli gözlü otuzlu yaşlarının ortasında olan bir adamdı.

Oğuz ayağa kalkıp "Hoş geldin Murat," dedi. Murat gülümseyerek bana döndü.

"İyi olmana sevindim ve tekrar burada olmana."

Onu tanımadığım için sadece "Teşekkür ederim," demekle yetindim.

"Oğuz biraz konuşabilir miyiz?"

Oğuz anında "Tabii," diyerek mutfaktan adamla beraber çıktı. Arkalarından Eser de gitmişti. Nedense bu konuşmanın hayra alamet olmadığına dair bir his vardı içimde. Ayağa kalktığımda Ceyda gergince bana baktı.

"İçeri gitmesen daha iyi."

Onu duymazdan gelerek içeri girdim. O sırada Oğuz "Nasıl olur aklım almıyor!" diye bağırdı. Yüksek sesi karşısında irkildim. "Siktiğimin puştu nasıl kaçabiliyor benim aklım almıyor."

Dizlerim titremeye başladı, kaçan kişinin Volkan olduğunu anlamıştım. Bir an için nefes alamadığımı hissettim. Kabus bitmiyordu, o yakalanmayana kadar da bitmeyecekti. Sırtımı duvara yaslayıp yere çöktüm çünkü bacaklarım beni daha fazla taşıyamamıştı.

O dışarıda olduğu sürede her an tehlikedeydim.

•

Volkan da güçlü biri, sizce ilerleyen süreçte ne olacak?

Oğuz ve Süveyda'nın kavuşmasını bekleyenler bi kalp istiyorumm

Kitabımızın nabzı yükseldi, bakalım nasıl olaylar bizi bekliyor :)

Beni instagramdan takip etmeyi unutmayın umrantn

Kendinize iyi bakın ♡

BÖLÜM 34: SANRILAR

Selaam ben geldim, keyifli okumalar dilerim

Okunmalar çok iyi ama aktiflik nedense düşük aktiflik yükselirse bölüm araları azalır bilginize ❤

Afiş için birkadehsevgi- ye çok teşekkür ederim ❤

#Mavigri Dünyanın En Güzel Kızı

Leman Sam Gül Güzeli

Tuğkan Civciv

Belki garip gelecek ama huzurun bizzat kendisiydi beni huzursuz eden.

Demir Ökçe, Jack London

⛓

Korkunun en büyük düşman olduğunu acı bir şekilde öğrenmiştim. Kalbime batan bu his, tüm gücümün yanında sağ duyumu da elimden almıştı. Bulunduğum yerden soyutlanırken sesler kulaklarıma uğultu şeklinde geliyordu. Kabus bitmemişti. Volkan dışarıda rahatça dolaştığı sürece de bitmeyecekti. Parmaklarımı boğazıma yerleştirdim. Düşüncelerim soluk boruma bariyer kurmuştu. Aldığım oksijen ciğerlerime ulaşmıyordu.

"Süveyda iyi misin?"

Ceyda'nın sesi uzaktan geliyordu. Konuşmak istesem de yapamadım.

"Oğuz, Süveyda iyi değil."

Alnımda boncuk boncuk terler birikti. "Nefes alamıyorum."

Etraf kararmaya başladığında nefes almak için çırpındım. Fakat ciğerlerim görevini yerine getiremiyordu. Ayrıca kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki yerinden fırlayacak gibiydi.

Oğuz yanımda diz çöktüğünde elini sırtıma yerleştirdi. "Nefes al bebeğim."

Eli sırtımda gezinirken nefes almaya çalıştım. "Yapamıyorum," diye hıçkırdığımda gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı dökülüyordu. Vücudumdaki bütün organlar sıkışıyordu sanki.

"Yanındayım Süveyda. Lütfen nefes al."

Kulağıma söylediği sözler karanlığın azalmasını sağlarken nefes almak için tüm gücümle uğraşıyordum. Kesik kesik aldığım nefesler üzerine "Devam et, nefes almayı bırakma," dedi.

Elleri yüzümdeki yaşları silerken beni sakinleştirmek için konuşmaya devam etti. "Buradayım yanındayım." Sesi ve dokunuşu beni sakinleştiriyordu.

Bunu fark ettiğinde beni göğsüne yasladı. "Kimse sana bir şey yapamaz, korkma sevgilim. Sadece nefes almaya devam et."

Birkaç dakika sonra düzgünce nefes almayı başardığımda vücudum harcadığı efor yüzünden ter içindeydi. Oğuz beni kucağına alıp sırtını duvara yaslamıştı. Bunların olduğunu fark etmeyecek kadar karanlık birkaç dakika ya da saniye geçirmiştim. Eli sırtımda dudakları ise saçlarımda geziniyordu. Kalp atışlarım sakinleştiğinde olan bitenin farkına varabildim.

Burnumu çektiğimde Oğuz çenemi tutup solgun yüzüme baktı. "Hastaneye gidelim mi?"

Başımı iki yana doğru salladım. Dışarı çıkmak istemiyordum. "İyiyim," dediğimde sesim titrek çıkmıştı. Ceyda elinde tuttuğu su bardağıyla yanımıza geldiğinde Eser ve Murat da arkasında duruyordu. Oğuz bardağı Ceyda'dan alıp bana uzattı.

"Sanırım panik atak geçirdi."

Ceyda'nın sözleri üzerine gözlerim onu buldu. Yüzünde anlayışlı bir ifade vardı. "Eskiden ben de geçirirdim."

Kendine dair ilk defa bir şey söylemişti. Sudan küçük birkaç yudum aldım. Az önceye oranla daha iyi hissediyordum.

"Oğuz biz gidelim kardeşim, sonra görüşürüz."

Oğuz beni kucağından bırakmadan "Olur görüşürüz," dedi. Herkes evden çıktığında tutuşunu sıkılaştırıp ayağa kalktı. Yüzümü boynuna gömüp gözlerimi kapattım. Murat'ın sözleri aklımdan çıkmıyordu. O adamın dışarıda gezdiğini bilmek göğsümdeki huzuru boğuyordu.

"Duş almak ister misin?"

Başımla onayladığımda Oğuz banyoya girdi. Beni banyodaki lavabonun üstüne oturttuktan sonra bir adım geri çekildi. Elini yanağıma yerleştirip yüzümü okşadığında gözlerim onu buldu.

Göz bebeklerindeki endişe ağlama isteğimi tetikliyordu. "İyisin değil mi?"

Tekrar başımla onayladığımda küvetin içine su doldurmak için bir adım geri çekildi.

Gözlerim banyoda gezinmeye başladı. Büyük ve şık bir banyoydu. Duvarları ve yeri siyah granitten oluşuyordu. Küvet ise yumurta şeklindeydi. Üstünde oturduğum dolaba bağlı lavaboda siyahtı. Tekrar yanıma geldiğinde üstümdeki kazağın etek kısımlarını tuttu ve yukarı çekti. Kollarımı kaldırarak ona yardımcı oldum. Kazağı yere attıktan sonra karşısında siyah sütyenle kalmıştım. Bakışlarını yüzümden ayırmadan uzanıp pantolonun düğmesini açtı. Ayağa kalktığımda bel kısmını tutup yavaşça aşağı doğru sıyırdı. Dizlerinin üstüne çökerken uzun bacaklarımdan sırayla çıkarmaya başladı. Geniş omuzlarını tutup ona yardımcı oldum.

Pantolon kazağın yanındaki yerini aldığında sadece iç çamaşırlarımla kalmıştım. Oğuz alnını çıplak karnıma yasladığında elleri de uyluklarımın yanında duruyordu.

Alnını tenime sürttüğünde bir elimi saçlarına yerleştirip yavaşça okşadım. Yumuşak saçları parmaklarımın arasında hoş bir his bırakıyordu. Karnıma bir öpücük kondurduğunda bacaklarım titredi. Sıcak nefesi tenime çarparken bir öpücük daha kondurdu.

"Üzgünüm."

Kaşlarım çatıldığında kısık bir sesle "Neden?" diye sordum. Başını geriye atıp hüzünlü gözleriyle yüzüme baktı. Uçuk pembe dudakları tek çizgi halindeydi. Saçlarındaki elim yanağına kaydı. Ona dokunmayı, parmak uçlarımda onu hissetmeyi çok seviyordum. Sadece ona dokunduğum an yaşadıklarımı unutuyordum.

Sakalları avucuma batarken "Öfkemi kontrol edemedim," dedi. Yüzünü avucuma yasladığında "Benim yüzümden yaşadığın şey-" dediğinde parmaklarımı dudaklarına bastırdım. Ona doğru eğildiğimde yavaşça dizlerimin üstüne çöktüm. Şimdi ikimiz de yüz yüze bakıyorduk.

"Kendini suçlama lütfen, yaşadıklarımın sorumlusu sen değilsin."

Alnında oluşan çizgiler sözlerime katılmadığını gösteriyordu. Elimi alnına doğru çıkardım. "Oğuz yapma böyle," diye sızlandım. Alnımı alnına yerleştirdiğimde gözlerimi kapattım.

"O adam çok önceden beri peşimdeydi. Sen beni ondan hep korudun. Kendi hatam yüzünden beni yakalasa da sen beni yine

kurtardın. Bunu nasıl görmezsin," diye isyan ettim. "Sen olmasaydın şimdi ne halde olurdum kim bilir?"

Bunun düşüncesi bile tekrar nefes almamı engelliyordu.

"Süveyda-" dediğinde "Dinle beni," diye sözünü kestim.

"O bana kafayı takmıştı, sen hayatıma girmesen bu yaşadıklarımı çok önceden yaşamış olacaktım. Kimse beni kurtarmayacaktı ve benim yaşamak için bir nedenim olmayacaktı."

Alt dudağımı sertçe ısırdım. Oğuz'un varlığı beni ayakta tutmuştu. O hayatımda olmasa belki bir hayatım bile olmazdı.

"Öyle şeyler söyleme," dediğinde sesi sert çıkmıştı.

"Bunlar gerçekler. Yaşamaya devam etmemi sağlayan neden sendin. Kendini suçlama artık. Buna dayanamıyorum görmüyor musun?"

Kollarımı boynuna doladığımda ellerini belime sardı. Bir süre öyle durdukta sonra "Üşüyeceksin gel," dedi.

Oğuz tekrar ayağa kalktı. Karşılıklı dururken üstündeki tişörtün arkasına uzanıp tek eliyle başından çıkarıp attı. Karşımda yarı çıplak bir halde duruyordu. Vücudunu her zaman sevmiştim. Özlemle iç çekerken gözlerim geniş göğsünde gezindi. Açık kahverengi birkaç tutam tüyle kaplıydı göğsü. Kaslı kolları oldukça kalındı. Pantolonunu çıkardığında üstünde sadece siyah boxer kalmıştı. Uzun bacakları da fazlasıyla kalın ve kaslıydı. Oğuz iri ve kalıplı bir adamdı. Birkaç kilo vermesine rağmen kasları sayesinde iriliğinden bir şey kaybetmemişti.

Ellerimi sırtıma yerleştirip sütyenimin kopçasını açtım. Onun yanında çıplak olmaktan utanmıyordum. Yanaklarım hafiften kızarsa da görmezden geldim. Sütyenin kolları omuzlarımdan aşağı düştüğünde yavaşça çıkarıp attım. Oğuz'un koyulaşan gözlerinde hayranlık dolu parıltılar vardı. Gözleri çıplak bedenimde gezinirken iç çekti.

"O kadar güzelsin ki..."

Bana doğru bir adım attığında aramızdaki hava titreşti. Her şeye rağmen birbirimize duyduğumuz çekim oradaydı. Sanki uzansam dokunacaktım. Gözleri göğüslerime doğru kaydığında sertçe yutkundu.

"Tenin," deyip elini uzattı. Parmaklarının tersini omzuma yerleştirip hafifçe aşağı kaydırdı. "Yumuşacık ipek gibi."

Başını eğip boynumun alt kısmında olan kahverengi beni öptü. Ardından biraz daha aşağı kayıp göğsümün iç kısmında olan biraz

daha büyük bene doğru yaklaştırdı dudaklarını. Sıcak nefesi çıplak bedenime çarptığı an bütün bedenim titredi.

Dizlerim titrediği için uzanıp omzunu tuttum. Oradaki beni öptüğünde nefes alışverişim hızlandı. Göğüslerim ağırlaşırken bedenimi saran sızı hızlı ve keskindi. Biraz daha eğilip göğsümün alt kısmındaki küçük beni öptü.

Yanağımın iç kısmını ısırdığımda günler sonra bedenime dolan hisler çok yoğundu. Böyle hissetmeyi özlemiştim. Sadece onunlayken böyle hissediyordum.

"Balı andıran tenine serpilmiş şu küçük benler, o kadar güzel ki..."

Doğrulup omzumun üst kısmındaki beni öptüğünde tırnaklarım tenine battı.

"Oğuz." Adı dudaklarımdan inilti gibi döküldü.

Bacaklarımın arasındaki baskı arttığı için uyluklarımı birbirine bastırdım. Tenim sıcaklamış ve kızarmıştı.

Bana yaklaştığı için çıplak göğsüm göğsüne dokunuyordu. Bunun yarattığı yoğun his bedenimi tatlı bir şekilde uyarılmasına neden olmuştu.

"Ölüyorum şu güzelliğine."

Kulağıma doğru fısıldadığında sesi boğuk ve hırıltılıydı.

Derin bir nefes aldı. "Kokuna... Sana bakınca içim nasıl gidiyor bi bilsen."

Sözleri hislerimin yansımasıydı. Açık tutamadığım gözlerim kapanırken elleri belimi sıkıca kavradı. Beni kendine yasladığında göğsüm göğsüyle bütünleşti. Eli kalçama kayıp bedenimi yukarı doğru çekti. Kollarımı boynuna dolayıp bacaklarımı beline sardım. Kasığım karnına yaslanırken yüzümü sıcak boynuna gömdüm. Erkeksi kokusuna karışan parfümünün sedir ağacı aromasını içime çektim.

"Sana kadar böyle şeyler hissetmenin sadece kitaplarda olduğunu sanıyordum," deyip hafifçe güldüm. Dudaklarımı boynuna bastırdıktan sonra geri çekilip güzel yüzüne baktım.

"Ama şimdi sana duyduğum hisler öyle yoğun ve büyük ki kalbimin tamamını kaplıyor. Yaşadığım tüm kötü şeyleri bile bastırıyor."

Başımı yana doğru eğdim. "Sen olmasaydın n'apardım?" Gözlerimi zorlayan yaşları yollamaya çalıştım.

Bıyık altından güldü. Onu tutan kollarım sıkılaştı.

"Ama varım ve gitmeye de hiç niyetim yok. Ancak-" dediğinde gözleri

gözlerimi deliyordu. "Ölürsem."

Oğuz küvete doğru yürüyüp yavaşça oturduğunda

"Böyle konuşma," diye fısıldayıp dudaklarımı dudaklarına sürttüm. Ağzı açılırken dilimi içine kaydırdım. Başımı yana doğru eğdim ve onu yavaşça öpüp tadını özümsedim. Oğuz öpüşmenin hakimiyetini eline aldığında beni sıkıca kendine bastırdı.

Öpüşü talepkar ve sertti. Elleri kalçalarımı sıktığında dili ağzımın içine girmişti. Öpüşü öyle güzel hissettiriyordu ki hiç durmadan tüm gün boyunca öpüşsek şikayet etmezdim. Kanım damarlarımın altında kaynarken dilimi yavaşça emdi. Kasıklarıma saplanan sızıyla ufak bir inleme dudaklarımdan kaçtı.

Geri çekildiğimizde ikimiz de nefes nefese kalmıştık. Sıcak nefesi öpüşünden ötürü kabaran ıslak dudaklarıma çarptı.

Boğuk sesiyle "Sana doyamıyorum, dayanıyorum."

Sertleşen erkekliği bacak arama değdiğinde hafifçe inledi.

Dudaklarımı bir kez daha sertçe öptü. "Karşı da koyamıyorum," diye hırladı.

Kısık bir sesle kıkırdadım. Benim de ondan bir farkım yoktu. Tırnaklarım pazısında gezinirken "Şikayetim yok," diye mırıldandım. "Seni hissetmeyi seviyorum."

Kalbinin atışları benimki gibi hızlıydı. Yüzümde ufak bir gülümseme yeşerdi.

Dişlerini hafifçe boynumla omzum arasında kalan yere bastırdı. "Senin şu tenin, kokun, varlığın... benim ilacım Süveyda. Benden bir daha gitme, sakın kendine de bana da böyle bir şey yaşatma. Ne olursa olsun bir daha sakın!"

Bir daha onun sözünü çiğnememeye yeminliydim zaten.

Alnımı çenesine yasladım. Sıcak su ve yakınlığı bedenimi rahatlatırken yavru bir kedi gibi göğsüne sokuldum. Dünya üzerinde en sevdiğim yer burasıydı. Sanki göğsüne sığınınca hiçbir kötülük bana dokunmayacak gibiydi. Kalın kolları beni sarıp sarmaladı. Keşke hep burada kalsaydım.

Sonrasında sessizce su soğuyana kadar küvette durduk. Çok sonra banyodan çıktığımızda sabah yaşananların ağırlığı hâlâ sırtımdaydı. Ama önceki gibi dibe çekmiyordu. Oğuz elinde tuttuğu battaniyeyle yanıma gelip oturdu. Göğsüne sokulduğumda gözlerim salonda geziniyordu.

"Evin çok güzel."

Salonu sade ama güzeldi. Kahve ağırlıklıydı, koltukları ise kremdi. Burada da büyük bir televizyon vardı. Halı ve perdeler koltukla uyumluydu. Evi güneş aldığı için aydınlıktı. Burayı çok sevmiştim.

"Nazlı'nın işleri."

Adını duyunca doğruldum. "Nazlı nasıl? Olanları biliyor mu?"

Başını iki yana doğru salladı. "İyiler onlar. Ama kaçırıldığından haberi yok. Kimsenin yok."

Rahatladığım için tuttuğum nefesi verdim. "Yine de bir şeylerden şüpheleniyor. Bu yüzden akşam buraya gelebilir. Daha fazla oyalayamadım."

Onu çok özlediğim için "Gelsinler," dedim.

Cebindeki telefona mesaj gelince cebinden çıkarıp baktı. "Geliyormuş zaten."

Oğuz'un yüzündeki ifade ciddileştiğinde ufak bir nefes aldı. "Birazdan sorgu için gelecekler." Bedenim tekrar gerildi.

"Onlarla tam olarak ne konuşmam gerekiyor?"

Gözleri yüzümdeyken "Sana soracakları tüm soruları hiçbir şey atlamadan cevaplamaya çalış," dedi.

Burnumdan nefes alıp birkaç saniye içimde tuttum. Bunu nasıl başaracağımı bilmiyordum. Orada yaşadığım her şeyi geride bırakmak istiyordum. Hatırlayacağım en ufak bir anı beni oldukça kötü etkileyecekti çünkü. Ama buna mecbur olduğumu da biliyordum. Gergince parmaklarımla oynadığımda uzanıp elimi tuttu.

"O, "deyip devam etmek için kendimi zorladım. "Nasıl kaçmış?"

"Limandan uzaklaştığı an araba değiştirmiş. Bu yüzden bulunan araçta yokmuş."

Parmaklarımı dudaklarına götürüp öptü. "Bu köprüden önceki son çıkışıydı, ne olursa olsun bulunacak korkma."

Başımı aşağı yukarı doğru salladım. "Peki, bundan sonra ne yapacağız? Tekrar Balıkesir'e mi gideceğiz?"

Oğuz düşünceli bir ifadeyle "Henüz bilmiyorum," dedi.

O sırada kapı çalındı. "Emniyetten gelmiş olmalılar."

Ayağa kalkıp battaniyeyi katladım. Bir an önce bu işin bitmesini istiyordum. Kanepeye oturup dik bir şekilde oturduğumda iki adam içeri girdi. İkisi de otuzlu yaşlarında duruyordu. Uzun boylu esmer olan başıyla selam verdi.

"Geçmiş olsun. Ben başkomiser Erhan."

Gülümsemeye çalıştım ama o kadar gergindim ki daha çok yüzümü buruşturmuşum gibi oldu.

Arkasındaki adam benim boylarımda göbekli biriydi.

"Size birkaç sorumuz olacaktı."

"Tabii," diye geveledim.

Karşılıklı oturduğumuzda diğer adam bilgisayarı açmıştı. Ardından sorduğu sorulara tüm detaylarıyla cevap verdim. Bildiğim her şeyi anlatmaya başladım. Anlatmak tahmin ettiğimden daha zordu fakat düşünmek için kendime izin vermedim. Sadece bir an önce anlatıp bitirmeye odaklandım. Orada geçirdiğim günleri, davranış şekillerini, nasıl bir yer olduğuna dair hatırladığım detayları vermeye çalıştım. Babasıyla ilgili de sorular sormuşlardı. Pek fazla yanlarında vakit geçirmediğim için buna cevabım yoktu. Evin konumunu sorduklarında bir şey diyemedim çünkü ormanlık alanı gibi bir yerin içindeydim ve hiçbir yaşam belirtisi yoktu.

Beni neden kaçırdıklarını anlattığımda yanımda oturan Oğuz'un bedeni kasıldı. Yan gözlerle ona baktığımda çenesi kilitlenmiş bir şekilde karşıya baktığını gördüm. Hızlıca anlattığımda sırtımda duran eli tekrar hareket etti. Yanımda olması bana güç veriyordu. Bu yüzden tahmin ettiğimden daha iyiydim. Birkaç şeyi tekrar sorduklarında Oğuz araya girdi.

"Cevaplar aynı Erhan. Bu kadar yeterli."

Erhan başıyla onayladığımda ayaklandı. "Aklıma herhangi bir şey gelirse beni arayın."

Oğuz ayağa kalkıp elini sıktı.

"Tamam teşekkürler."

Onlar gittiğinde yorgunca kanepeye çöktüm. Yüzümü ellerimin arasına aldım. Normal insanlar gibi hayatına dönmek istemem çok mu imkansızdı? Oğuz yanıma oturduğunda "Sormaya korkuyorum ama-" deyip gözlerimi yumdum. "Serhan ve Kürşat'ın durumu nasıl?"

İçim korku doluydu. Alacağım cevabın altında ezilmekten ödüm kopuyordu. "Serhan'ın durumu ağır ama Kürşat iyi."

Gözlerimi açtığımda tuttuğum nefesi dışarı verdim. "P-Peki bizi takip eden arabadakiler?"

Oğuz gözlerini kaçırdığında dişlerimi birbirine bastırdım. "Benim yüzümden."

Sesim titrek ve ağlamaklı çıkmıştı. "Senin yüzünden değil. Onlar sadece kendi seçtikleri işi yapıyordu."

Başımı iki yana doğru salladım. "Bir yanlış seçim ne çok hataya sebep oldu."

Fısıltımı duyunca kolunu omzuma dolayıp beni göğsüne çekti. "Hiçbirimiz böyle olsun istemezdik."

"Kürşat'ı görmek istiyorum."

Bana hep abi gibi yaklaşmıştı. Özellikle son zamanlarda kötü anlarımda yanımda olup bana destek vermişti. "Olur, yarın gideriz."

Oğuz'un masanın üstünde duran telefonu çaldığında yerinden kalktı. Telefonu alıp odadan çıktığında gözlerim üzerindeydi. O odadan çıkınca ayağa kalkıp cama doğru yürüdüm. Camdan dışarıyı izlerken kafamın için o kadar doluydu ki başım ağrıyordu.

Gözlerimi kapatıp alnımı cama yasladım. O lanet herifin yüzü gözlerimin önünde belirdiğinde gözlerimi korkuyla açtım. Gözlerindeki hırs ve yüzündeki nefreti unutamıyordum. Oğuz'dan nefret ediyordu ve beni takıntı haline getirmişti. Bu hırsı öyle büyüktü ki her şeyi yapardı. Bu yüzden neler yapacağını kestiremiyordum bile. Bu yüzden içimdeki korku anbean büyüyordu. Volkan'ın durmayacağını biliyordum. Kendi gözlerimle buna şahitlik etmiştim. Bunu bile bile hiçbir şey olmamış gibi yaşamaya nasıl devam edeceğim?

Onun dışarıda olması sadece beni tehdit etmiyordu. Sevdiğim tüm insanları tehlikedeydi. Nazlı, Barış, Oğuz... hatta Eser ve Ceyda bile. Onlara zarar vermekten çekinmeyeceğini biliyordum. Buna nasıl dur diyeceğim hakkında ise hiçbir fikrim yoktu. O yakalanmadan durmayacaktı. Alt dudağımı endişeyle ısırırken evin kapısı tekrar çalındı. Oğuz telefonda olduğu için kapıyı açmaya gittim. Öncesinde gözetleme deliğinden bakınca karşımda duran Nazlı'yı gördüm. Gözlerim özlemle yanarken anında kapıyı açtım. Bir sonraki an bana sıkıca sarılmıştı. Büyük karnının izin verdiği ölçüde tabii... Neredeyse altı aylık hamile olmalıydı.

Geri çekildiğinde dolu dolu olan gözleri dikkatle yüzümde gezindi. Bakışları karşısında yaşadığım şaşkınlık büyüktü. Çünkü kaçırıldığımı bilmiyordu ama gözleri hiç öyle bakmıyordu. "Süveyda iyisin değil mi?"

Gözlerimi kırpıştırdım. "İ-İyiyim Nazlı tabii ki neden kötü olayım ki?"

Barış gelip "İçeri geçelim," dedi. Bana kısaca sarıldığında onun da gözlerinde endişe vardı. Salona geçtiğimizde Nazlı yanımda duruyordu.

Oğuz içeri geldiğinde "Hoş geldiniz," dedi.

Nazlı ona öfkeyle bakıp sessiz kaldı. Bu tepkisi karşısında ikimiz de şaşırmıştık. Nazlı başını iki yana doğru salladı. "Size inanamıyorum, gerçekten karşıdan bakınca saf ya da aptal gibi mi görünüyorum?"

Sorusu karşısında Oğuz yanımıza geldi. "Ne alakası var Nazlı, hem bunlar da nereden çıktı?"

Nazlı kollarını önünde bağladı. "Abi günlerdir beni oyaladığının farkında değil miyim sanıyorsun? Süveyda'ya ulaşamıyorum, seni doğru düzgün göremiyorum, telefonlarıma bile neredeyse cevap vermiyordun. Konuştuğun zamanlarda ise kısa ve detay vermeden konuşup kapatıyordun."

Sesindeki suçlayıcı ton üzerine Oğuz boğazını temizledi. "Abartıyorsun. Sadece zor bir haftaydı."

Nazlı'nın soru soran gözleri beni buldu. "O zaman neden hiç Süveyda ile konuşmama izin vermedin ya da gelip sizi ziyaret etmeme? Burada olmanıza rağmen hem de."

Oğuz "Burada değil-" dediği sırada Nazlı araya girdi. "Özgü burada olduğunu söyledi, sakın inkar etme."

Oğuz sıkıntıyla hiç geçirdi. "Yani sen de hemen kötüye mi yordun?"

"Doğal olarak."

Oğuz kolunu Nazlı'nın omzuna sardı. "Benim küçük kardeşim hormonları yüzünden fazla mı hassas olmuş?"

Oğuz durumu yumuşatmaya çalışsa da boğazım düğümlenmişti. Nazlı hissetmişti. Ona sıkıca sarılıp ağlamak isteyen yanımı bastırdım. Nazlı uzanıp elimi tuttu.

"Gerçekten kuruntu mu yaptım?"

Benden duymadan inanmayacağını biliyordum. Gözlerimi kırpıştırırken elini sıktım. "İyiyim ben Nazlı, gerçekten bir şey olduğu yok."

Dikkatle yüzüme bakıyordu. Sanki yalan söylediğimi anlıyor gibiydi. Bu defa tekrar Oğuz'a döndü. "Abi bak eğer hamileyim diye benden bir şey gizliyorsanız çok fena bozuşuruz haberiniz olsun."

Sözleri üzerine Oğuz hafifçe güldü. "Bozuşalım güzelim."

Nazlı gözlerini devirdi. "Abi ya ciddiyim ben." Gözleri kısılırken "Hem o zaman neredeydiniz kaç gündür?" diye sordu. Gözlerimi

kaçırdım, yalan söyleme konusunda pek iyi değildim.

"Sevgilimi kendime ayırmış olamaz mıyım?"

Nazlı alaylı güldü. "İlk önce ben buldum Süveyda'yı şimdi benden mi kaçırıyorsun? Benim sayemde hayatında farkındasın değil mi?"

Oğuz eğilip yanağını öptü.

"Bunun için sana daha çok teşekkür etmem gerekiyor." Sıkıntıyla ofladı. "Bir daha böyle bir şey yaparsan ben de çocuğumu sana göstermem, o zaman görüşürüz."

"Kızıyorum ama Nazlı, beni yeğenimle tehdit etme."

Dudaklarını büzdü. "Hayır anlamıyorum senden önce ben vardım," diye parladığında hafifçe güldüm.

Nazlı bazen huysuz çocuklar gibi olabiliyordu ve bu hali o kadar tatlıydı ki... "Tamam ya ikinize de yeterim ben."

Alaylı sözlerin üzerine bana ters ters baktı. "Sen hiç konuşma Süveyda, abimi görüp beni sattın resmen. Alacağın olsun."

Sözlerini duyunca gözlerim irileşti. "Ne alakası var Nazlı ya?"

Omuz silkip elini karnının üstüne koydu. "Ben bilmem artık günlerdir ikinize de ulaşamıyorum. Bebeğim gör bunları tamam mı?"

Gözlerimi kırpıştırdım. "Söz bir daha böyle bir şey olmayacak."

Barış araya girdi. "Ben demiştim Nazlı'm yalnız kalmak istiyorlardır diye." Gözleri Oğuz ve benim üstümde sırayla gezindi. "Bir daha hamile karımı korkutursanız bozuşuruz ama."

Oğuz gözlerini devirdi. Tehditkâr bir sesle "Bozuşalım Barışçım," dedi.

Barış oturuşunu dikleştirirken boğazını temizledi. "Yok abi ama o anlamda demedim ben," diyerek durumu kıvırmaya çalıştı. Nazlı araya girip "kocamın üstüne gitme," dedi.

"Aman bir şey demedim kıymetli kocana," diye söylendi Oğuz.

"Evet canım kıymetli, bazıları gibi günlerce uzaklaşmıyor."

"Laf mı çaktın sen bana."

Nazlı "Yoo, direkt lafımı yüzüne yüzüne söyledim abicim," deyip göz kırptı.

Konunun uzayacağını fark edince "Bebek nasıl?" diye konuyu değiştim. Nazlı'nın yüzünde içten bir gülümseme oluştu. Eliyle karnını okşarken cevap verdi.

"İyi gidiyor."

"Cinsiyeti ne?"

"Maalesef Süveydacım bilmiyoruz. Sevgili karım doğurduğu an bilmek istiyor."

Barış'ın tepkisi üzerine Nazlı gözlerini devirdi. "Evet ne var bunda?"

Barış ellerini iki yana doğru kaldırdı. "Tamam aşkım sen diyorsan doğrudur." Yaptığı R karşısında gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Nazlı'nın hormonlarının gazabından hepimiz korkuyorduk.

Nazlı tatlı tatlı gülümsedi. "Birtanecik kocam benim. Yanıma gel."

Barış sözünü ikiletmeden yanına gelince Nazlı ayağa kalktı ardından kollarını uzatıp sarıldı.

"Of Barış sen olmasan n'apardım ben?" dedikten sonra ağlamaya başladı. Daha az önce öfke saçarken şimdi hüngür şakır ağlıyordu. Oğuz ile şaşkınca birbirimize baktık. "Çocuğumuz da olmazdı o zaman. Tek başıma yaşayıp giderdim."

Bizim aksimize Barış gayet sakin bir tavırla onu teselli etmeye başladı. Anlaşılan sık sık yaşanan bir durumdu.

Oğuz şaşkınca "Nazlı, abicim iyi misin?" dediğinde Nazlı, Barış'tan ayrılıp ona döndü.

Başıyla onayladığında bu defa Oğuz'a doğru eğilip sarıldı. "Çok özledim ben sizi, ondan bu kadar kızgınım. Bir şey oldu sandım bir de. Hamile kadınım ben, niye beni belirsizlikte bırakıyorsun?"

Oğuz elini sırtına yerleştirip teselli etmeye çalıştı. Nazlı'nın sitemi üzerine kendimi kötü hissetmeseydim eğer Oğuz'un yüzündeki ifadeye çok gülerdim. Sudan çıkmış balık gibi bakıyordu. Nazlı geri çekilip burnunu çekti.

"Of ya yine ağladım hep yüzüm şişti."

Barış elini beline yerleştirdi. "Gel elini yüzünü yıkayalım aşkım."

Barış onu odadan çıkarırken Oğuz aynı bakışlarla arkasından bakıyordu. Ardından bana döndü. "Sen de mi böyle olacaksın acaba?"

İması karşısında kaşlarım havalandı. Alık bir şekilde "Nasıl?" diye kaldım. Beni duymayan Oğuz gözlerini birkaç kez kapatıp açtı.

"Neyse ki dokuz aylık bir süreç sadece."

Şaşkınca yüzüne bakıyordum. Oğuz bu halimi görmezden gelip yanıma geldiğinde yüzünde alışık olmadığım kadar tatlı bir gülümseme vardı.

"Ne düşünüyorsun?"

Kulağıma doğru eğildi. "Hamileliğini..."

Tükürüğüm boğazıma kaçtığı için öksürdüm. "Hamilelik mi?" diye tekrarladığımda başıyla onayladı. İç çektiğinde "O zaman ne kadar güzel olursun kim bilir?" dedi.

Çocukları çok sevsem de daha önce hiç bu konu hakkında düşünmemiştim. "Çocuk ister misin?" Sesim kısık çıkmıştı.

Dudaklarını yanağımda gezdirdi. "Zamanı gelince senden gelen her şeyi istiyorum."

Sözleri içimin erimesini sağladığı için yumuşacık oldum. Böyle hayal kurması beni derinden etkilemişti. Boynumun kenarını öptüğünde "Tabii önce bazı şeylerin yaşanması gerekiyor," diye söylendiğinde kıkırdadım.

"Ve öncesinde seni doyasıya sevip tadını çıkarmak istiyorum." Yanaklarım kızarmaya başladı.

Sözleri hem utanmamı sağlamış hem de ürpermeme neden olmuştu. "Bu kendini tutmayı bırakacağın anlamına mı geliyor?"

Sorum üzerine dişlerini boynumun ince derisine geçirdi. "Öyle görünüyor küçük hanım," dediğinde sesi boğuk çıkmıştı. Tenim ürperdi.

"Tabii yalnız kalmayı başarırsak."

Sözleri ardından geri çekilirken Nazlı, Barış ile beraber salona girmişti.

"Acıktım ben."

Oğuz cebinden telefonunu çıkardı. "Ne istiyormuş benim birtanecik kardeşim, hemen sipariş veriyorum."

Nazlı küçük bir çocuk gibi el çırptı. İstediklerini sıralarken neşesi bulaşıcıydı. Yanımda oldukları için sabaha oranla çok daha iyiydim. Oturup olanları ya da olacakları düşünmek yerine onlarla olmak bana iyi gelmiş kafamın dağılmasını sağlamıştı. Birlikte yemek yedikten sonra Nazlı uykusu geldiği için eve gitmek istedi. Kalması için ısrar etsem de ikna edemedim çünkü yatağından başka yerde uyuyamıyordu.

"Bakın eğer bir daha aynı durum yaşanırsa katliam çıkarırım."

Nazlı'nın tehdidi üzerine uzanıp ona sarıldım.

"Yaşanmayacak."

Sarılışıma karşılık verdi.

"İnanayım bari."

Kilo aldığı yanakları büyümüştü. Küçük bir öpücük kondurdum. Geri çekildiğimde iç çekti.

"İyi olduğun için mutluyum. Kendine iyi bak," dedikten sonra Oğuz'a baktı.

"Ona iyi bak tamam mı?"

Oğuz da ona sarıldıktan sonra vedalaştık. Onlar gittikten sonra Oğuz birkaç işini halletmek için çalışma odasına çekildi. Ben de film izlemek için kanepeye yerleşsem de yorgun ve uykusuzdum. Uzun bir gün olmuştu. Kısa sürede uyuya kaldığımda bir ara Oğuz'un beni yatak odasına götürdüğünü hayal meyal hatırlıyordum. Fakat gördüğüm bir kabus üzerine uykumdan sıçrayarak uyandım. Rüyanın detaylarını pek hatırlamasam vücudumda kol gezen korku çok canlıydı.

Kalbim ise deli gibi atıyordu. Saçlarımı geriye doğru attım yüzüm ter içinde kalmıştı. Uykulu gözlerim saate kaydı. Gecenin ikisini geçiyordu ve Oğuz odada yoktu. Ayağa kalkıp odadan çıktım. Çalışma odasına gittiğimde onu pencerenin kenarında dikilirken buldum. Havanın soğuk olmasını umursamadan açtığı camın karşısında dikiliyordu. Odadaki havanın ısısı düşük olduğu için ürperdim. Ona doğru yürüdüğümde başını bana çevirdi.

"Neden uyandın güzelim?"

"Kabus gördüm," dediğimde gözlerim yüzündeydi. Gözlerinde yeni oluşan bir sıkıntı vardı. "Bir şey olmuş."

Bakışlarını tekrar cama çevirdiğinde cebindeki sigarayı çıkardı. Oğuz nadiren sigara içerdi. Bunu genelde canı sıkkın olduğunda yapıyordu. Sigarasını içtiğinde yanına gittim. "Üşüyeceksin."

Sessiz kaldığında "Sorun ne?" diye üsteledim. Fazla sessizdi ve bedeni gergindi. Çene kasları dalgalanırken yaktığı sigarasından derin bir nefes aldı.

"Aramızda-" deyip dişlerini birbirine bastırdı. Nasıl söyleyeceğini bilmiyor gibiydi. Gözlerini sıkıca kapatıp burnundan nefes aldı.

Bedeninden yayılan öfke karışımı bir duygu vardı. Cümlesini tamamlayana kadar o duyguyu çözemedim.

"Köstebek olabilir."

O duygunun adını artık biliyordum, hayal kırıklığıydı.

•

Beni İnstagram adresim umrantndan takip etmeyi unutmayınn

Sizce Köstebek var mı? Varsa kim olduğunu düşünüyorsunuz?
Nazlı'yı özleyenler ahhshshs
Eser ve Ceyda'yı daha çok görmek ister misiniz?
Yeni bölümde buralar biraz alev alabilir bilginize😉

BÖLÜM 35: TENİ TENİME

Ve sonunda beklediğiniz bölüm geldi. Bölümün içinde +18 sahne vardır. Rahatsız olanlar lütfen o kısımları atlatsın. Umarım bölümü beğenirsiniz.

#Sena Şener Teni Tenime

Yaşlı adam Ve Ben

İnsan içindeki ışığa göre hareket eder, bundan ötesini kimse beceremez.

Martin Eden, Jack London

⛓

İhtimaller, huzuru bozup korkuyu beslerken zaman her şeyden habersiz geçiyordu.

Oğuz'un dün gece söyledikleri aklımdan bir an olsun çıkmamıştı. O yüzden sabaha kadar doğru düzgün uyuyamamıştım. Onunda benden pek bir farkı yoktu. Öğrendiği şey ya da şüphelendiği şey onu büyük bir hayal kırıklığına uğratmıştı. Bu yüzden içine çekilmişti. Kabul etmek istemesem de herkes şüpheli konumundaydı. Oğuz sadece bir ihtimal olduğunu söylüyordu fakat elinde sağlam delilleri olmadan böyle bir ihtimali dile getirmezdi. Kapı çaldırınca düşünmeyi bir kenara bırakıp ayaklandım. Odadan çıkıp kapıyı açmaya gittiğimde gelenin Eser ve Ceyda olduğunu biliyordum. Yarım saat önce geleceklerini haber vermek için aramışlardı. Kapıyı açtığımda önce Ceyda içeri girdi. Eser arkasından asık suratla girdiğinde "Hoş geldiniz," dedim.

Eser keyifsiz bir sesle "Hoşbulduk. Oğuz nerede?" diye sordu.

Gözlerim bir an Eser'i yüzünde asılı kaldı. Aklıma gelen ihtimal bir anlıktı ama yine de utandım. Ondan şüphelenmek istemiyordum. Ama elimde değildi. Suçlulukla gözlerimi kaçırdım.

"Telefonda, konferans toplantısı vardı."

Eser tek kelime etmeden yanına gittiğinde arkasından bakakaldım. Eser genelde enerjisi yüksek bir insan olduğu için böyle durgun olmasını garipsemiştim. Ceyda üstünden çıkardığı ceketi asıp içeri

geçti. Ben de arkasından gittiğimde "İçecek bir şey ister misin?" diye sordum. Başını iki yana doğru salladı. Anlaşılan sessiz Ceyda yine sahalardaydı.

Telefonunu çıkarıp uğraşmaya başladı.Yorum yapmaktan kaçınarak masada duran yeni telefonumu aldım. Buraya yerleştiğimden beri kullandığım üçüncü telefondu. Bunu da Oğuz almıştı. Yaklaşık yarım saat boyunca Ceyda ile aynı odada tek kelime etmeden oturduk. Neyse ki Eser yanımıza gelmişti. Gözleri aramızda gezinirken kuru bir sesle "Muhabbetinize de doyum olmuyor," dedi.

Ceyda'nın karşısına oturdu. Aralarında esen soğuk rüzgârlar üzerine kaşlarım havalandı.

"Oğuz'un toplantısı bitti mi?"

Eser cevap vermeden içeri giren Oğuz "Bitti yavrum," dedi ve gelip yanıma oturdu. Uykusuz olduğu için gözleri yorgundu. Elimi yanağına yerleştirdim

"Çok çalışıyorsun."

Yanağını elime bastırırken "İyiyim ben," diye geçiştirdi. Kendini bu kadar zorlamasından hoşlanmıyordum. Fakat bu konuda beni dinlemeyeceğini de biliyordum.

Mutfağa gitmek için ayağa kalktığımda bileğimi tuttu. "Nereye?"

"Su içeceğim," dediğimde başıyla onaylayıp bileğimi bıraktı. Kaçırılma olayından sonra Oğuz biraz değişmişti. Beni gerçekten de gözünün önünden ayırmamaya çalışıyordu. Çalıştığı zamanlarda bile beni kontrol etmek için sık sık yanıma geliyordu. Açıkçası şikayetim olduğunu söyleyemezdim. Üstüme düşmesi sevdiğim bir şeydi. İlgisini seviyordum. Su içtikten sonra kahve yapmaya karar verdim. Kısa sürede hazırladığım kahveleri içeri götürdüğümde Eser ve Oğuz iş hakkında bir şeyler konuşuyordu. Ceyda ise başını gömdüğü telefondan kaldırmamıştı.

Kahveyi alırken kısaca teşekkür etti.

Eser'den sonra Oğuz'a götürdüm. Ben onlardan önce içtiğim için kendime yapmamıştım. Tepsiyi masanın üstüne koyduğumda Oğuz elimi tutup beni kendine doğru çekti. Bacağına oturduğumda şaşkınca ona döndüm. Yüzüm kızarırken "N'apıyorsun?" diye sordum.

Omuz silkip kahvesinden bir yudum aldı. "Kahve içiyorum."

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Kalkmak için hareketlendiğimde tutuşunu sıkılaştırıp engel oldu. "Kalkma."

Elini karnıma bastırıp sırtımı göğsüne doğru yasladı. Kısık sesle "Oğuz ya," diye sızlandım.

Diğerlerinin pek umurunda olmasa da ben utanmıştım. Hem Oğuz ulu orta sevgi gösterileri yapmayan biri olduğu için bu hareketi beklenmedikti.

"Siz ne zaman Balıkesir'e dönüyorsunuz?"

Ceyda anında araya girdi. "Eser Beyin keyfi istediği zaman." İğneleyici ses tonunu duyan Eser ters ters ona baktı.

"Tabii işsiz güçsüzün tekiyim ben, keyfime göre karar veriyorum."

Ceyda öfkeyle "Ne alakası var?" diye parladı. "Süveyda'yı aradığınız için geldik ama artık işimiz bitti. Düzenime dönmek istiyorum."

Eser parmağını havaya kaldırdı. "Bir kere Ceyda, sadece bir kere kendinden başka bir şeyi de düşünmeyi deneyebilir misin?" deyip ayağa kalktı. Yüzündeki kırgın ifade bir anlık olsa da görmüştüm. "Mesela beni," dedikten sonra arkasını dönüp odadan çıktı.

Ceyda onun arkasından bakarken gözleri dolu doluydu.

"Seni düşünmesem burada işim ne gerizekalı!" diye bağırıp odadan hışımla çıktı.

Gözlerimi kırpıştırırken "Bu da neydi?" diye sordum. Kapının kapanma sesi yankılanınca irkildim.

"Ufak bir kriz. Aşamayacakları bir şey değil."

"Ceyda neden böyle yapıyor? Sanki bizden hoşlanmıyor gibi."

Başımı Oğuz'a doğru çevirdiğimde iç çekti. "Ceyda'da yetimhanede büyümüş. Ama bizim aksimize onun kimsesi yokmuş. Kimseyle arkadaşlık falan da kurmamış."

Şaşkınca "Öyle mi?" diye soluduğumda başıyla onayladı.

"Eser hayatına dahil olmak için aylarca uğraştı. Zar zor işte bi o var hayatında. Ama onun aksine Eser'in etrafı kalabalık."

Çünkü Eser arkadaş canlısı biriydi. "Ceyda'da o yüzden kıskanıyor."

"Öyle. Bir yıldan fazladır birlikteler ama hâlâ bize alışamadı."

Ceyda'nın neden bu kadar soğuk bir kız olduğunu daha önce hiç anlamamıştım fakat Oğuz'un söylediklerinden sonra taşlar yerine oturmuştu. Ceyda o kadar kimsesiz kalmıştı ki etrafındaki bu kalabalık ona fazla geliyordu. Gerçekten de birinin geçtiği yollardan geçmeden önce onu yargılamamalıydık.

"Bu yüzden ara ara bu tarz tartışmaları oluyor."

"Anladım," diye mırıldandım. İkisi Eser ile gerçekten de zıt karakterlerdi. Ceyda ne kadar soğuk ve konuşmayı sevmeyen biriyse Eser onun tam tersiydi. Bu yüzden alışma süresi uzun olmalıydı. Onu şimdi daha iyi anlıyorum. Oğuz çenesini omzuma yasladı.

"Ceyda'nın tavırlarını kişisel algılama, genel hali böyle."

Dalgınca başımı aşağı yukarı doğru salladım. Onun için üzülmüştüm. Çünkü o da kendince haklıydı. Bu kadar yıl yalnız kaldıktan sonra böyle kalabalık arkadaş grubunun içine girmek onun için tuhaf olmalıydı.

Oğuz kolundaki saate baktığında sıkıntıyla oflayıp yüzünü boynuma gömdü. "Tekrar toplantıya katılmam gerekiyor."

Bugün neredeyse odasından hiç çıkmamıştı bu yüzden yüzüm asıldı. "Dünden beri hiç dinlenmeden çalışıyorsun." Boynuma ufak bir öpücük bıraktığında tüylerim ürperdi.

"Daha sonra dinlenirim, son zamanlarda işleri çok ihmal ettim." Son kez yanağımı öptüğünde dizinden kalktım. Oğuz istemeyerek kalkıp odasına gittiğinde Eser ve Ceyda da gittiği için evde tek kalmıştım. Telefona baksam da canım sıkılıyordu. Bu yüzden izlediğim reels videosunda gördüğüm tarifi yapmaya karar verdim ve kalkıp mutfağa gittim.

Oğuz'un mutfağı büyük ve ferahtı. Tüm gün burada sıkılmadan yemek yapabilirdim. Ada şeklindeki tezgahın üzerine malzemeleri yerleştirdim. Kurabiye yapacaktım. Uzun süredir mutfağa girmediğim için bir şeyler yapmayı özlemiştim.

Sırayla malzemeleri kabın içine koyup hamuru yoğurmaya başladım. Onunla işim bitince fırından tepsiyi çıkardım. İlk tepsiyi yapıp fırına attıktan sonra ikinci tepsiye geçtim. Tam yapacağım sırada arkamdan sessizce yaklaşan Oğuz, saçlarımı topladığım için açıkta kalan ensemi öptü. Gülümseyerek kurabiye yapmaya devam etsem de tüylerim diken diken olmuştu. Art arda birkaç öpücük bıraktığında kıkırdadım.

"Seni mutfağımda görmeye alışabilirim."

Fırına ilerlediğimde bir adım arkamdaydı. Boynumu hafifçe ısırıp bir kez daha öptü. Fırının süresine bakarken elini karnıma yerleştirip sırtımı göğsüne çekti. Kulağımın altını öptü.

"Dikkatimi dağıtıyorsun."

Beni duymazdan gelip öpmeye devam etti. Ona doğru döndüğümde kollarımı boynuna doladım. Elleri kalçamın altına kayarken yükselip bacaklarımı beline sardım. Kocaman göğsünde ufacık kalmıştım. Beni hiç ağırlığım yokmuş gibi tutuyordu.

(Devamı +18 sahne barındırmaktadır.)

Dudaklarıma kapandığında yüzümdeki koca gülümsemeyle karşılık verdim. Mutfağı saran kurabiyenin tatlı kokusu eşliğinde öpüşmeye başladık. Ellerim açık kestane rengindeki saçlarının arasına girdiğinde onu kendime doğru çekiyordum. Aralık dudaklarımın arasından içeri kayan sıcak dili karşısında hafifçe inledim. Eli kalçamı sıktığında avuçlarının sıcaklığı üstümdeki taytı hiçe sayıyordu. Dudakları ve dokunuşu aklımı başımdan alıyordu. Sırtımı dolaba yasladığında içime yayılan sıcaklık yüzünden damarlarımın içinde akan kanın ısısı artmıştı.

Dudakları yanağıma kaydığında hırıltılı nefesi tenime çarptı. Beni yasladığı yerden kaldırıp ada tezgahın üstüne oturttuğunda elleri üstümdeki crop bluzun alt kısmındaydı. Yukarı doğru sıyırdığında kollarımı kaldırıp ona yardım ettim. Dokunuşu öyle etkili öyle yakıcıydı ki tenim diken diken olmuştu. Gözleri sütyenimden taşan göğüslerime kayınca diliyle dudaklarını ıslattı.

"Mükemmel," diye fısıldadığında hayranlık dolu sesi boğuktu. Yüzümde oluşan kızarıklık göğüslerime doğru inerken eğilip boynuma sokuldu. Bakışı, dokunuşu, sesi... Hepsi öyle içten öyle yoğundu ki başımı döndürüyordu. Sakalları hassas tenimi çizerken gözlerim yaşadığım hazla kapandı. Başını aşağı doğru eğip göğsümün şişkin kısımlarını sırasıyla öpüp ısırdı. Kasıklarımda oluşan sızı artarken sanki kanım kaynar su gibi fokurduyordu. Isı öyle yüksek öyle fazlaydı ki sanki alev alacaktım.

Tenim ısınmış ve kızarmıştı. Ağırlaşan göğüslerim sızlarken parmaklarımı ensesine yerleştirdim. Elleri sırtıma kayıp sütyenin kopçasını açtığında gözlerim açıldı. Gün ışığında karşısında neredeyse çıplak duruyordum. İster istemez yaşadığım utanç yüzünden gözlerimi kaçırdım.

Sütyenin askıları kollarımdan aşağı düştüğünde Oğuz hızlı bir hareketle çekip çıkardı. Gözlerindeki renk koyulaşırken nefesi, artık çıplak kalan göğüslerime çarpıyordu. Bu, içimde yaktığı yangını harlarken karnım içe doğru göçtü. Uyluklarımı birbirine bastırmak

istesemde bacaklarımın arasında duran bedeni müsade etmiyordu. Ellerini kalçama yerleştirip beni öne doğru çektiğinde kadınlığıma çarpan sertliği karşısında nefesim kesildi. İkimizin de birbirine ihtiyacı vardı.

Ona duyduğum özlem beni ele geçirmiş kendinden ve bu andan başka her şeyi silip atmıştı.

"Sana bakmaya doyamıyorum," diye inlerken dudaklarını önce boynuma yerleştirdi. Islak bir öpücük bıraktıktan sonra sıcak dilini tenime bastırdı. Karnımın alt kısmında biriken gerginlik bir balon gibi şişiyordu. Yavaşça göğsüme doğru indi. Dişleri tenimi çizerken alt dudağımı ağzıma yuvarladım. Ağzını sertleşen göğüs ucuma kapattığında ciğerlerimdeki nefes boşaldı. Yaşadığım yoğun his yüzünden başım öyle şiddetli döndü ki bir an düşeceğimi sandım. Bana dokunduğu an aklım başımdan gidiyordu. İçimde kaynayan hisler boğazıma kadar tırmandı. Ensesinde duran parmaklarım kenetlenirken başım geriye doğru düştü. Onunla daha önce birkaç kez daha yakınlaşmış olsak da her seferinde daha fazla yoğun geliyordu. Kaldıramayacağım kadar yoğun hiç bitmesini istemeyeceğim kadar eşsizdi. Bir elini diğer göğsüme kaydırıp parmaklarıyla ucunu sıktığında bu hareketin yankısı kasıklarımda duyuldu.

Ağzımın içi kupkuru kesilmişti. "Of," fiye inlediğimde bu defa diğer göğsüme geçip aynı ilgiyi ona da gösterdi.

Bacaklarım uyuşmaya başlamıştı. Karnımdaki gerginlik kasıklarıma kadar inmiş ihtiyaçla zonklamasına neden oluyordu. İçimde yükselen basıncı durdurmak için kalçamı hareket ettirdim. Ufak bir temasa bile fazlasıyla ihtiyacım vardı. Bunu bana vermek yerine ellerini taytımın bel kısmına yerleştirdi. Yavaşça aşağı doğru sıyırırken eğilmeye devam etti. Karnımı öpüp ısırırken taytı aşağı çekti. O tamamen giyinikti ama ben karşısında sadece ufak bir kumaş parçasıyla kalmıştım. Taytı yere attıktan sonra diz kapağımı öptü. Dudakları uyluğuma doğru yavaşça kaydığında nefes almayı bıraktım.

"Her zerrenle çok güzelsin Süveyda."

Bacaklarımı araladığında nefesi bacaklarımın iç kısmındaydı.

Külotu çıkarmak yerine yana doğru iteledi. "Oğuz," diye sızlandım. Bu yakarışımın sebebi durmasını istemek mi yoksa daha fazla için miydi bilmiyorum. Benim aksime nedeninin ne olduğunu bilen Oğuz,

nefesini çıplak kadınlığıma üfledi. Kalçalarım kasılırken "Seni yiyip bitirmek istiyorum," diye söylendi.

Sesindeki çaresizlik beni darmaduman ediyordu.

Bir sonraki an dediğini yapan dudakları tam oradaydı. Ellerim tezgahın iki kısmını sıkıca tutarken bedenim geriye doğru büküldü. Göğsüm hızla inip kalkarken eliyle göğsümü kavrayıp sıktı. Diğer eli dudaklarına eşlik ediyordu. Ne kadar dayanacağım hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Nefes almaya çalışıyordum ama bunu yapmak bile çok zor geliyordu. Çok yoğun çok bunaltıcıydı. Dişlerimi birbirine sertçe bastırdım.

Bedenim hassas ve ihtiyaçla doluydu. Elimi kafasına yerleştirip onu kendime doğru bastırdığımda bacaklarım titriyordu. Parmakları içime girdiğinde gözlerim sıkıca kapandı. Hassas noktama kapanan dudakların sert emişi ve usta dokunuşlarına daha fazla dayanamadım. Bedenim aradığı rahatlamaya nihayet kavuştuğunda kapalı gözlerimin ardından ışıklar patlıyordu. Fırının sesi duyulurken Oğuz işkencesine son verip doğruldu. Pelte kıvamını alan bedenimi tekrar kucakladığında yüzüm boynuna doğru düştü. Kısık sesle güldüğünü işittim ama gözlerimi açacak halim yoktu.

"Seninle henüz işim bitmedi bebeğim," diye fısıldadığında gözlerimi açtım. Fırını kapatıp beni odasına götürdüğünde dudakları omuz başım ve boynum arasında geziniyordu.

Onu çıplak görmek için sabırsızlandığımdan ötürü parmak uçlarım karıncalandı. Ellerimi üstündeki siyah tişörtün etek kısmına yerleştirdim. Yukarı doğru çektiğimde yatak odasına gelmiştik. Beni kucağından indirmeden yatağa oturdu. Kollarını havaya kaldırdığında tişörtü başından çekip çıkardım. Kaslı göğsü karşısında iç çekerken dudaklarım kurumuştu. Ellerimi göğsüne yerleştirip yavaşça okşadım.

Teni o kadar sıcaktı ki... *Kalbime kadar ısıtıyordu beni.*

Ellerim karın kaslarına dokunduğunda karnı içe çöktü. Eğilip göğsünü öptüm. "Böyle yaparsan uzun süre dayanamam."

Umurumda değildi. Ellerim sırtında karnında göğsünde geziniyordu. Bedeni kocamandı. Her yerine dokunup öpmek istiyordum. Oğuz aniden beni ters çevirince sırtım yatakla buluştu.

"Daha sonra bana istediğin kadar dokunabilirsin ama şimdi değil."

Hırıltılı çıkan sesi üzerine gözlerimi kırpıştırdım. Elleri pantolonuna kayıp düğmesini açtı. Bacaklarımı geri çekince pantolonunu indirdi.

Sadece karşımda baksırla kalmıştı. Eğilip beni öptüğünde onu da hızlı hareketlerle çıkarmıştı. Son olarak siyah külotumu tutup aşağı doğru kaydırdı. Ortamdaki hava o kadar ağırdı ki... Heyecan ve korku birbirine karışmıştı. Bedenimdeki titreme anbean artarken yutkunmaya çalıştım. Çıplak erkekliği hassas olan kadınlığıma değince ikimiz de aynı anda inledik. Yavaşça hareket ettirdiğinde yakıcı teması karşısında bedenim yine ihtiyaçla dolmuştu.

"Seni o kadar çok istiyorum ki."

Ona cevap vermek istedim ama sanki sesim içime kaçmış gibiydi. Ona duyduğum aşk tüm kalbimi kaplamakla kalmamış her yanıma sızmıştı. Şu an sadece ondan ibarettim. Parmak uçlarında hayat buluyor tenim dokunuşunda kavruluyordu. Kalbim her göğüs kafesime çarptığında onun aşkıyla sızlıyordu.

Bacaklarımı tekrar beline sardım, verebildiğim tek tepki buydu. Bedenim daha fazlasını ister vaziyette kıvranırken sertleşen erkekliğine sürtündüm. Bu yaptığım onu hoyratlaştırırken Oğuz doğruldu. Şimdi o ayakta duruyordu benim ise bedenimin üst kısmı yatağın üstündeydi. Bir eli kalçamda dururken bana doğru eğildi. Kalçamı yavaşça yoğurdu. Dudaklarını dudaklarıma sürttü ve içime doğru hareket ettiğinde "Kasma kendini," dedi. "Sadece bir kerelik olsa da canını acıtacağım için üzgünüm sevgilim."

Sert erkekliği içime girdiğinde kısa süreli keskin bir sızı hissettiğim için yüzümü buruşturdum. Eğilip beni öptü ve alışmam için bir süre hareket etmeden durdu. Terlediği için saçları nemlenmişti. Hareket etmeye başladığında başta garip gelen doluluk hissine alışmaya başladım. Ellerimi omzuna yerleştirip ona dokunmaya başladım. Kollarına, karnına, sırtına... Ulaşabildiğim her yerine dokundum. Onun da elleri bedenimde gezinerek rahatlamam için dokunup okşuyordu. Dudakları göğsüme kayıp hassas uçlarını dişleriyle çekiştirdi.

Dişlerini hafifçe bastırınca sırtım yataktan yükseldi. Kalçamı kavrayan eli tutuşunu sıkılaştırdı.

Ellerim yatağın örtüsüne kenetlendi. Sertçe tuttuğumda bacaklarım sıkılaştı. Kalçalarım ona eşlik ederken kulağıma doğru yanaştı.

"Benim evim burası."

Kendini sertçe içime bastırınca ufak bir inleme dudaklarımdan kaçtı. Geri çekilip aynı hareketi yaptığında sözleri üzerine boğazım

düğümlenmişti. Ona sıkıca sarıldığımda içime girip çıkmaya devam ediyordu. İkimiz de nefes nefese ve ter içindeydik.

"Beni sadece sen tamamlıyorsun sevgilim. Tamamen sana aitim."

Gözlerime dolan yaşlar çok aniydi. Onu bu kadar sevmem mantıklı değildi. Ama aşkı tüm mantığım kapı dışarı edeli çok oluyordu. Bu sefer boynuma doğru eğildi. Burnunu sürtüp derin bir nefes aldıktan sonra dudaklarını bastırıp öptü.

"Söz ver," diye hıçkırdım. Bedenim tekrar o rahatlamayı ararken devam ettim. "Sonsuza kadar süreceğine söz ver."

Geri çekilip alnını alnıma yasladı. Nefesi dudaklarıma çarptığında kalbim şiddetle gümbürdüyordu.

"Söz, benim güzel meleğim."

Dudaklarını kabaran dudaklarıma bastırdı. Dili ağzımın içine girerken ellerimi ensesine bastırdım. Dili kavrayıp şeker gibi emdim. Erkekliğini daha hızlı ve sertçe bastırdığında sırtım yataktan yükseldi.

Parmaklarım içe doğru kıvrılırken kalçamdaki eli kadınlığıma kaydı. Kabaran hassas düğüme dokunduğunda nefes alamadım. Avucunu oraya bastırdığında aynı uçurumdan bir kez daha düştüm. Kasılmalarım o kadar kuvvetliydi ki sanki bedenim ruhumu terk etmişti. Bu defa o kadar uzun sürdü ki gözlerim doldu. Oğuz da beni takip ettiğinde ağırlığını bir an için bana verdi. İkimizin de kalbi deli gibi çarpıyordu.

(Devam edebilirsiniz.)

Ellerini belime yerleştirip beni yatağın üst kısmına doğru çektikten sonra yana devrilip beni göğsüne çekti. Bedenim jöle kıvamını aldığı için hareket edemiyordum. Dudaklarını şakağıma yasladı.

"Seninle böyle olacağını biliyordum."

Uykulu gözlerim kapalıydı. "Nasıl?" diye mırıldandım.

"Eşsiz."

Dudaklarım yukarı doğru kıvrıldı. "Sizi sevdiğimi biliyorsunuz değil mi Oğuz Bey?"

Yanağımı göğsüne yasladım. Sessizce kıkırdadı.

"Karşılıklı bir eylem olduğu konusunda size teminat verebilirim küçük hanım."

Ciddi sesiyle söylediği sözler üzerine güldüm. Oğuz aniden doğrulup beni de kaldırdığında gözlerimi zor da olsa açtım.

"Uyuyacaktım ama ben," diye sızlandım.

Beni duymazdan gelip yataktan kalktığında eğilip beni kucağına aldı. Kolumu boynuna sardığımda "Duş alalım," dedi.

Kaşlarımı çatarak yüzüne baktım. "Sen hiç yorulmaz mısın?"

Dişlerini göstererek sırıttı. "Bunu sana uygulamalı göstermek istesem de," deyip kulağıma doğru eğildi. "Şu an hassas olduğun için seni zorlamak istemiyorum."

Yanaklarım al al olurken göğsüne hafifçe vurdum. Yarım saatin ardından duşumuzu almış Oğuz'un yatağında oturuyorduk. Islak saçlarımı havluyla kuruturken o da yanımda uzanmış telefona bakıyordu.

Havluyu kenara bıraktığımda bana döndü. "Süveyda?"

Sırtımı yatak başlığına yasladım. "Efendim?"

"Biz korunmadık."

Pat diye söylediği sözler üzerine tükürüğüm boğazıma kaçtı. Gözlerimi art arda kırpıştırdım. "I, tehlikeli zamanımda değilim."

Yüzünde anlık da olsa beliren hayal kırıklığı üzerine gözlerim irileşti. "Çocuk konusunda ciddi misin?"

"Yani erken olduğunu biliyorum ama-" dediğinde "Gerçekten de çocuk istiyorsun," diye araya girdim.

Yüzünde utangaç bir gülümseme oluştu. Kolunu belime sarıp beni kendine doğru çekti. "Sence de güzel olmaz mıydı?"

Olurdu. Ama dediği gibi erkendi. "Bu konuyu hayatımızın daha sakin olan bir diliminde konuşabilir miyiz?" Bunu söylerken bile gözlerimin önünde beliren hayale engel olamıyordum. Oğuz'u kucağında bizim bebeğimizi tutarken hayal etmek çok kolaydı. Ve bu öyle güzel bir hayaldi ki düşüncesi bile içime sıcacık etmişti. Oğuz iç çekerken başını aşağı yukarı doğru salladı. "Haklısın."

Ardından yüzünü saçlarımın arasına gömdü. "Hem ben sana daha doymadım."

Sözleri üzerine güldüğümde doğruldu. "Hadi kalk hazırlan yemeye gidiyoruz. Günlerdir evden çıkmadık."

"Eser ve Ceyda'yı da mı çağırsak?"

"Olur," dediğinde sıkıntıyla yüzüne baktım.

"Oğuz?"

Başını telefondan kaldırıp bana çevirdiğinde devam etmeye çalıştım. "Şu dün gece söylediğin şey... hani köstebek olayı."

Oğuz anında gerildi. "Kafanı buna yorma güzelim."

Keşke o kadar basit olsaydı. Ufak bir nefes aldım. "Bugün," dediğimde bakışlarımı parmaklarıma indirdim.

"Eser'den şüphelendiğim için kendimi kötü hissettim. Köstebek konusunda emin misin? Belki öyle bir şey yoktur."

Uzanıp elimi tuttu. "Keşke yanılsam. Hayatım boyunca yanılmayı bu kadar çok istediğim başka bir an daha olmamıştı. Ama-" deyip sustu. "O gece düzenlenen operasyon çok gizliydi. Bunun duyulmasının tek nedeni, aramızda birinin ihbar etmiş olsaması."

Sözleri üzerine kaskatı kesildim. "Bunu kim yapabilir ki?"

"Bilmiyorum," diye ofladı. "Sadece-" deyip sustuğunda gözlerim yüzümü buldu.

"Sadece," diye üsteledim.

"Eser ve Vural değil. Şu an için tek bildiğim bu."

Başımla onayladığımda içim az da olsa rahatlamıştı. En azından Eser ve Vural'a şüpheli gözüyle bakmayacaktım. "Sence Akif mi?"

"Kanıt olmadan isim belirlemeyeceğim."

Ona hak verdiğim için yorum yapmadım. Düşünceyle at dudağımı ağzımın içine yuvarladım. Artık Oğuz'a işini bildiğimi söylemem gerekiyordu. "Şey," dediğimde nasıl diyeceğimi bilmiyordum.

"Ben bir şey öğrendim."

Kaşları havalandığında yüzüme beklentiyle bakıyordu.

"Sizin," deyip bir an duraksadım. "Sizin istihbaratçı olduğunuzu biliyorum."

Oğuz'un gözleri kısıldığında "O adam da şüpheleniyor," diye devam ettim.

İki elini saçlarının arasına geçirdi. "Siktir gerçekten de köstebek var!"

"Ona dair her şeyi bulmanı bu nedenlerden birine bağladı."

"Süveyda," dediğinde yüzüme büyük bir ciddiyetle bakıyordu.

"Bunu bildiğini unut, kimseye tek kelime edemezsin. Nazlı'ya bile."

Başımla onayladığımda hızla "B-Biliyorum," dedim.

"Neyse hazırlan, bu konuları daha sonra konuşuruz."

Sözleri üzerine ikimiz de yataktan kalktık. Oğuz telefondan Eser'i aradı. Yemeye gittiğimizi ve onların da gelmesini söyledikten sonra bir süre onu dinledi.

"Tamam kardeşim sen bilirsin," dedikten sonra telefonu kapatıp bana döndü.

"Ceyda ile araları hâlâ bozuk olduğu için keyifleri yokmuş, gelmeyecekler."

Aralarının hâlâ düzelmemesine şaşırmıştım."Sanırım ciddi bir kavga normalde bir saatte dayanamazdı Eser."

"Umarım çözerler," diyerek dolaba yöneldim. Oğuz benim için birkaç parça kıyafet aldırmıştı. İçlerinden bordo renginde olan elbiseyi aldım. Kare yaka, kısa karpuz kol bir elbiseydi. Boyu dizlerimin bir karış civarı üstünde bitiyordu. Çok beğenmiştim.

Makyaj malzemesi tarzında şeyler olmadığı için saçımla uğraştım. Herhangi bir şekle sokamadığım için yukarıdan bağladım. Oğuz odaya girdiğinde gözleri üzerimde gezindi. "Bu elbise bu kadar kısa mıydı?"

Somurtarak sorduğu soru üzerine omuz silktim.

"Bilmem sen almıştın?"

"Ceyda'nın işleri," diye homurdandı.

Bana doğru geldiğinde gözleri bu defa boynumda gezindi. Elbise düşük yaka olduğu için çok az da olsa göğüs dekoltesi vardı.

"Saçlarını aç bari."

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

Bilmezden gelerek "Neden?" diye sordum.

Gözleri kısıldığında hemen arkamda duruyordu. Başını boynuma doğru eğdi.

"Çünkü," deyip boynumun ince derisini aralık dudaklarının arasına sıkıştırdı. Sertçe emdiği zaman gözlerim irileşti. Bu yaptığından sonra boynum moraracaktı. "Oğuz ya," diye bağırdım.

Geri çekildiğimde dişlerini göstererek sırıttı. "Çok dikkat çekici görünüyorsun."

Gözlerim kızaran boynuma kaydı. Birazdan moraracaktı. Ters ters yüzüne baktım. "Sana inanamıyorum," diye söylenerek saçlarımı açtım.

Banyo yaptığım için saçlarım kabarıktı. "Bu saçlarla dışarı çıkmak zorunda kalacağım."

Çenemi tutup sarkıttığım dudaklarımı öptü. "Evet bu güzel halinle çıkmak zorunda kalacaksın."

Gözlerimi kıstım. Sözlerine kanmayacaktım. Birlikte evden çıktığımızda yüzüm asıktı. Oğuz benim aksime son derece keyifli duruyordu.

"Nereye gideceğiz?"

Arabayı çalıştırırken "Daha önce gitmediğin bir yere," dedi. Bakışlarım cama kayarken gerildiğimi hissediyordum. Evindeyken bana kimse ulaşamaz gibi geliyordu ama dışarı çıkınca işler değişiyordu. Oğuz bunu anlamış gibi uzanıp elimi tuttu.

"Birkaç sivil polis etrafımızda var, korkmanı gerektirecek bir durum yok. Hem artık kiminle karşı karşıya olduğumuzu biliyoruz. Bu saatten sonra sana yaklaşamazlar."

Sesi sert ve ciddiydi. Ufak bir nefes alırken sessizliğini korudu. Bir daha aynı şeyleri yaşamak istemiyordum. .Ama bu adam yüzünden hayatımı kapalı kapılar ardında da geçiremezdim. Bu korkularımla başa çıkmayı öğrenmem ve onlarla yaşamam gerekiyordu. Hem Oğuz haklıydı o yanımdayken bir şey olmazdı.

Yarım saatin ardından araba durduğunda daha önce gelmediğim bir restoranın önünde durdu. Oğuz anahtarı valeye verdikten sonra yanıma geldi. Elini belime yerleştirince beraber içeri girdik. Göğsümde yeşeren paniği bastırmak için sık sık nefes alıyordum. Gözlerim etrafta geziniyordu.

"Sakin ol yavrum, yanındayım."

Başımla onaylasam da kendime engel olamıyordum. Masaya yerleştiğimizde ellerimi kucağıma yerleştirdim. Gergince parmaklarımla oynuyordum. Garson yanımıza geldiğinde gülümsemeye çalıştım. Genç, zayıf bir adamdı. Profesyonel bir şekilde menüyü uzattı. Siparişi Oğuz'a bırakmıştım. Daha çok içimdeki paniğe direnmek için uğraşıyordum.

Oğuz uzanıp elimi tuttu. Sıcak parmakları bir an için gevşememi sağladığında bana doğru eğildi.

"Eve gidelim mi?"

Başımı iki yana doğru salladım. "Hayır hayır, iyiyim. Lavaboya gideceğim."

Ayağa kalktığımda Oğuz bana yeri tarif etti. Lavaboya girdiğimde ellerimi yıkayıp ensemi ıslattım. Gözlerim aynaya kaydığında solgun yüzümle karşılaştım.

Bu durumla pek de başa çıkamıyordum. Gözledimi kapatıp sakinleşmek için derin nefesler alıp vermeye başladım. Bir şey olduğu yoktu. Bana ulaşamazlardı. Bu korkum boşunaydı. Biraz daha iyi hissedince oradan çıktım. Masaya doğru ilerlediğimde ayakta duran Oğuz'un arkası dönük bir kızla konuştuğunu gördüm. Kısa siyah saçlı

biriydi. Tanıdık geliyordu. Kaşlarım çatılırken yanlarına doğru ilerledim. Kadın bana doğru döndüğünde tanıdık yüzüyle karşılaştım.

Beni görünce zarif kaşları çatılan Özgü gözlerini kırpıştırdı. Oğuz kolunu belime sararken "Seni beklerken Özgü ile karşılaştım," dedi.

Gülümsemeye çalıştım. "Öyle mi?"

Özgü'nün bakışları ikimiz arasında gidip geliyordu. Aramızdaki ilişkiye bir anlam veremiyor gibiydi.

"Siz?" dediği zaman gülümseyerek araya girdim.

"Birlikteyiz."

Oğuz ile olan ilişkileri yıllar öncesine dayanıyor olsa da kıskanıyordum. Açıkçası Oğuz'un etrafında olması sevdiğim bir şey değildi. Oğuz şakağımı öptüğünde cebindeki telefon çaldı. Bu yüzden Özgü'nün şaşkın gözlerini ben görebildim.

"Buna bakmam lazım."

Yanımızdan telefonuna bakmak için ayrıldığında Özgü ne diyeceğini bilmiyor gibiydi.

"Sizin adınıza sevindim."

Yüzü sözlerinin tam aksini söylüyordu. "Aslında şirketteki etkinliğe de beraber katılmıştık."

Gülümsemesi gittikçe soluyordu. "Ben o gece geç katıldım. Gözümden kaçmış olmalı."

"Sanırım," dediğimde sesim kısıktı.

"Neyse ben gideyim artık. İyi akşamlar."

Gözlerindeki acıyı artık gizleyemiyordu. Arkasını dönüp yürüdüğümde omuzları çökmüştü. Karşılaştığım gerçekle dişlerimi birbirine bastırdım. Özgü hâlâ Oğuz'u seviyordu. Ve ikisi aynı şirkette çalışıyordu.

•

Bakalım Özgü konusunda neler olacak? Bildiğiniz gibi henüz kapanmamış bir mevzuydu, Süveyda durumu nasıl idare edecek dersiniz?

Eser ve Ceyda hakkında ne düşünüyorsunuz? Sizce hangisi haklı?

İnstagram adresim umrantn beni takip etmeyi unutmayın ✨

BÖLÜM 36: SİLİNMEYEN İZLER

Ben geldim, ilginiz o kadar güzel ki kendimi haftalık bölüm atarken buluyorum♡

İlginiz ne kadar çok olursa bölüm yazma şevkim o kadar artıyor çünkü sizinle iletişimde olmayı çok seviyorum

İyi ki varsınız🥹

Virane Düşler'i arkadaşlarına öneren, TikTok hesaplarında paylaşan herkese teşekkür ederiim

#Canozan Kalbimden Tenime
Yaşlı Amca Giderdi Hoşuma

Bir çiçeği büyüten sevgi, insanı değiştirmez mi sanıyorsun?
Küçük Prens, Antoine de Saint-Exupéry

⛓

Kıskançlığın bir tadı olsaydı acı olurdu. Öyle acı bir tadı vardı ki sadece dilim değil kalbimde yanıyordu. Bütün organlarıma sızan bir acılıktı bu. Sevdiğiniz insanı seven, sizin ona baktığınız gibi bakan birinin olduğunu bilmek kötüydü, o kişinin onun yakınında olması ise en beteriydi.

Oğuz'a güveniyordum. Bana yanlış yapmayacağını biliyordum ama elimde değildi. O kadar çok kıskanıyordum ki canım acıyordu. Sürekli bastırmaya çalıştığım bu his, Özgü'nün gözlerinde gördüğüm ifadeden sonra iyice gün yüzüne çıkmıştı. Bu defa nasıl durduracağımı bile bilmiyordum.

"Bugün şirkete gitmem gerekiyor."

Oğuz'un sesini duyunca önümde açık olan ama tek satır okuyamadığım kitaptan başımı kaldırıp ona baktım.

"Şirkete mi?" diye tekrarladığımda sesimdeki huysuz tonu gizlemek için kendimi zorlamıştım.

Başıyla onayladığında yanıma geldi.

"Dün akşamdan beri suskunsun."

Tespiti üzerine yüzüne baktım. Özgü yanımızdan alelacele ayrıldıktan sonra ben de kendi düşüncelerime boğulmuştum. Aklım sürekli ikisinin aynı yerde çalıştığına kayıyordu. Ne de olsa kadın yıllar öncesinde kısa süreliğine de olsa eski sevgilisiydi.

"İyiyim," diye geveledim. Bana inanmayan gözlerle baksa da çok üstelemedi.

Elimdeki kitabı alıp kapağına baktığında yüzünde ufak bir gülümseme oluştu. "Hayvan Çiftliği... En sevdiğim kitaplardandır."

Kitaba daha yeni başlamıştım. Kısa ve çabuk okunan bir kitaptı aslında ama kafam çok dolu olduğu için kendimi verememiştim. "Öyle mi?" Başıyla onayladığında "İki ayaklı kötü, dört ayaklı iyidir diye yol izleyen hayvanların sonu," deyip gözlerime baktı. "Bütün hayvanlar eşittir ama bazıları daha eşittir, olayına dönüyor."

"Etkileyici," diye fısıldadığımda başını aşağı doğru eğdi. "Aynı zamanda içler acısı," diye tamamladı cümlesini. "Hayatın gerçeğini bu kadar rahat ve basit anlatan çok nadir kitap var. Bu da onlardan biri."

Kitabı elinden hevesle kaptım. "O zaman hemen bitiriyorum."

Sessizce gülerken eğilip yanağımı öptü. "Kalk hadi beraber şirkete gidiyoruz akşam okursun."

Başımla onaylayıp ayağa kalktım. Oğuz'u oraya tek göndermeyi hiç istemiyordum.

"Çıkışta Nazlı'nın yanına da uğrar mıyız?"

"Olur."

Odasına girip sınırlı seçeneklere baktım. Ardından cama dönüp havanın durumuna baktım. Nisan ayına girmek üzereydik ama hava hâlâ soğuktu.

Bu yüzden kalın giymeye karar verdim. Yüksek bel siyah bir kot üstüne de balıkçı yaka siyah kazak giydim. Solgun yüzüme memnuniyetsiz gözlerle bakıyordum. Bir ruj bile yoktu. Kozmetik ürünleri almam gerektiğini aklıma not ederek Oğuz'un yanına gittim. Kanepede oturmuş telefonuyla uğraşıyordu.

"Hadi gidelim."

Başını telefondan kaldırırken kolunu uzatıp belime sardı. Beni kucağına doğru çektiğinde dizine oturdum. Yüzünü boynuma gömüp derin bir nefes aldı. Dudaklarımda büyük bir gülümseme oluşurken

parmaklarımı saçlarının arasına kaydırdım. "Nazlı aradı. Kötü bir rüya görmüş acilen onu ziyarete gitmemizi istiyor."

Gülmeden edemedim. "İş ne olacak?"

Oğuz geri çekildiğinde omuz silkti. "Emir büyük yerden geldi. Gelmezseniz çocuğumu göstermem size diyor."

Bu defa kahkahalarla güldüm. "Ne?" dedim boğulur gibi.

Benim aksime Oğuz'un yüzü asıktı. "Sence doğumdan sonra eski haline gelir mi?" İki kolumu boynuna sardığımda "Muhtemelen," diye cevap verdim.

"Hayır kızamıyorum da hamile diye. Hemen ağlamaya başlıyor."

Kaşlarım çatıldı. "Sakın Oğuz, zaten hassas."

Sıkıntıyla oflarken ellerini havaya kaldırdı. "Yemez ki karışmak."

Bu halleri o kadar sevimliydi ki. Elimi yüzüne uzatıp yanaklarını parmaklarımın arasına alıp sıkarken eğilip öne çıkan dudaklarını öptüm. "N'apıyorsun kızım ya?"

"Çok tatlısın."

Beni aniden ters çevirirken sırtım kanepeyle buluştu. Yüzüme doğru eğildiğinde "Tatlı mı?"

Başımla onayladığımda yüzünü buruşturdu. "Ama sana hiç tatlı olmayan şeyler yapmak istiyorum."

Sakalını boynuma sürtünce gıdıklandığım için gülmeye başladım.

"Şikayet ettiğimi duydun mu?" diye karşılık vermeye çalıştığımda nefesi dişlerinin arasından tıslar gibi döküldü. Geri çekildiğinde gözleri koyulaşmıştı. Çenemi tutup yüzümü yüzüne doğru yaklaştırdı.

"Böyle konuştuğunda içimdeki canavarı tutamam."

Başımı yana doğru eğip cilveli bir şekilde gülümsedim. "Ben ona da okeyim."

"Ulan," diye hırlayıp dudaklarıma saldırdığında hem gülüyor hem de karşılık vermeye çalışıyordum. Sertliğini bana bastırdığında nefesim kesildi. "Sikeyim ya," diye söylendiğinde tam "Olu-" diyecektim ki elini ağzıma bastırıp kapattı.

"Tek kelime daha edersen seni dizime yatırırım."

Tehdit dolu sözleri üzerine ayağa kalktı. "Süveyda bunu yapmamı ister gibi bakma bana zaten kendimi zor tutuyorum."

Boğuk çıkan sesimle kahkaha attım. Üstüne daha fazla gitmemek için ayağa kalktım. "Tamam sustum ben bakmıyorum da."

Burnundan nefes alıp ağzından verdi. O sakinleşmeye çalışırken gülmemek için alt dudağımı ısırdım. Evden çıktığımızda gerginliği sürüyordu.

"İyi misin?"

"Evet," diye homurdandı.

Boğazımı temizledim. "Peki."

Bana yan yan baksa da ses çıkarmadı. "Radyoyu açabilir miyim?"

İkimiz aynı anda radyoya uzandığımızda parmaklarımız çarpıştı. Temas kısa olsa da cızırtılar çıkarmak için yeterliydi. Oğuz elini çektiğinde ağzının içinde bir şeyler söylese de pek anlamadım. Ufak bir gülümsemeyle şarkı aradım. Düzgün bir şey bulamadığım için radyoyu kapattım.

"Eser ile konuştun mu?"

"Birkaç gün daha buradalar."

"Ceyda ile araları nasıl?"

"Anladığım kadarıyla aynı."

Ne diyeceğimi bilmediğim için sessiz kaldım. "Zeynep nasıl, haberin var mı?"

Oğuz derin bir nefes aldı. "Onlar da aynı."

"Vural hâlâ inat ediyor demek," diye geveledi̇ğimde başıyla onayladı.

"Katır inadı var onda katır."

Başımı iki yana doğru salladım. Hata ediyordu. Onu bu kadar seven bir kadın varken bu denli uzak durmak.... Bunu ne zaman fark edeceğini gerçekten merak ediyordum.

"Birini sevdiğini anlamak için illa kaybetmek mi gerekiyor?"

Oğuz kısa bir an sessiz kaldı. "Vural'ın geçtiği yollardan geçmediğim için yorum yapamam."

"Bu ne demek?"

Yüzünde hüzünlü bir gülümseme oluştu. "Herkesin bir gideni vardır, içinden bir türlü uğurlayamadığı... diye boşuna dememiştir Turgut Uyar."

Kaçamak cevabı üzerine "Başka biri mi vardı?" diye soludum.

Ufak bir nefes aldı. "Yitirdiği bir aile diyelim," dediğinde sessiz kaldım. Vural'ın kayıplarını bilmiyordum, tahminimce Zeynep de bilmiyordu. Bu konuyu Oğuz ile daha sonra detaylı bir şekilde konuşacaktım.

Arabayı park ettiğinde birlikte indik. Hava soğuk olduğu için ellerimi paltomun cebine koydum. Beraber kafeye girdiğimizde birkaç masanın dolu olduğunu gördüm. Ufak bir nefes alırken Nazlı bize doğru döndü.

Kocaman bir gülümsemeyle "Hoş geldiniz," dedi. İkimize de sırayla sarıldı.

"Ben de sizi özlemiştim iyi ki geldiniz," dediğinde Oğuz öksürmeye başladı. Sanki gelmemizi o istememiş gibi konuşması üzerine gülmemek için boğazımı temizledim. Oğuz konuşmadan arayan girip "Çünkü biz de seni çok özledik," dedim.

Nazlı alt dudağını büktü. "Yaa."

Elimi karnına yerleştirdim. "Bebiş nasıl?

Kocaman bir gülümsemeyle "Çok iyi teyzesi, seni gördü daha iyi oldu," dediğinde Oğuz "Ya beni?" diye araya girdi.

Nazlı omuz silkti. "Yani belki biraz."

"Hayda."

"Ne o kıskandın mı abicim?"

Oğuz gözlerini devirdiğinde "Çok," diye söylendi.

Birlikte masaya geçtiğimizde müşterilerle ilgilenen Barış kısa bir an yanımıza uğradı. "Hoş geldiniz, bir şey alır mısınız diye soramayacağım çünkü çok yoğunum. Yeni eleman yine işten ayrıldı."

Özlemle iç çektim. Keşke ben tekrar buraya dönseydim. Oğuz'a baktığımda başını iki yana doğru sallayıp keskin bir sesle "Sakın aklından bile geçirme," dedi.

Dudaklarımı sarkıttım. "İyi," diye homurdanıp sırtımı sandalyeye yasladım. Bıyık altından gülerken elini uzatıp yanağımdan makas aldı.

"Böyle uysal uysal söz dinlediğinde daha tatlı oluyorsun."

Geri çekilip somurtmaya devam ettim.

"Abi niye bu kadar kısıtlıyorsun onu?"

Nazlı'nın çemkirmesi üzerine sırıttım. Oğuz'un kaşları çatıldı. "Kısıtlamıyorum sadece korumaya çalışıyorum."

Nazlı gözlerini devirdi. "Elinde olsa fanusa koyacaksın da neyse."

"Ne alakası var Nazlı?"

Onu duymazdan gelen Nazlı bana döndü.

"İstediğin zaman tekrar çalışmak için gelebilirsin."

Gülümsedim. Keşke öyle olsaydı. Volkan yakalanmadan öyle bir şey mümkün değildi. Nazlı'yı korkutmamak adına sustum.

Birlikte biraz daha oturduktan sonra Oğuz toplantıya katılmak zorunda olduğunu söylereyerek ayaklandı. Birlikte kafeden çıktığımızda Nazlı bu ara birlikte yemek yememiz için söz almıştı. Şirkete giderken Oğuz'un telefonu çaldı. Bakışlarım arabaya bağlı olan ekrana kaydığından Leyla Sarhan adında birinin aradığını gördüm.

"Leyla Sarhan?" diye sordum. onunla aynı soyisimde olan biriydi. Oğuz'un direksiyonu tutan eli sıkılaştı. Dudaklarını birbirine sıkıca bastırmıştı. Merakıma engel olamadığım için "O kim?" diye üsteledim. Oğuz pek duygularını gösteren biri değildi ama arayan kişi her kimse onun gerilmesine neden olmuştu.

Oğuz yutkunduğunda adem elması hareket etti. Kısaca "Annem," dediğinde sesindeki soğuk ton ürpermeme neden oldu.

Şaşkınca "Annen mi?" diye tekrarladım. Oğuz annesinden sadece bir kere bahsetmişti. O da onu yetimhane kapısına bırakıp gittiği ile alakalıydı. Onunla görüşmeye devam ediyor olduğunu bilmiyordum.

Başıyla onayladığında bir an ne diyeceğimi bilemedim. Kısa bir sessizlik yaşanırken hava soğumuş ve gerilmişti. Ufak bir nefes aldım.

"Görüştüğünüzü bilmiyordum."

Bakışları bana kaydı. Gözlerindeki soğukluk yabancıydı. "Sadece arada bir."

Tekrar yola baktığında bedenindeki gerginlik gözle görülüyordu. Elimi uzatıp bacağının üstüne koyduğu elini tuttum. Sıkıca sarıp kucağıma doğru çektim. Ne diyeceğimi bilmediğim için sessiz kalmıştım. Yolculuğun geri kalan kısmı sessiz geçerken annesi bir kez daha aradı ama Oğuz açmadı. Arabayı park ettiğinde birlikte indik. Otoparkın asansörüne doğru ilerlerken ona doğru sokuldum. Asansöre binince Oğuz elimi tuttu. Başını saçıma doğru eğip ufak bir öpücük kondurdu. Hâlâ konuşmamıştı. Annesi ile olan olayları merak etsem de şu an yeri değildi. Odasının bulunduğu katta asansör durduğunda el ele dışarı çıktık.

Çalışanların şaşkın bakışları bizi bulduğunda yanaklarım kızarmaya başladı. Bu dikkatli bakışlar gerilmeme neden olmuştu. Benim aksime rahat olan Oğuz herkese başıyla selam verip odasına doğru yürümeye devam etti. Gözlerimim eyre indirip aceleci adımlarla ona eşlik ettim.

Odasına girdiğimizde kapıyı kapattı. Ancak o zaman rahat bir nefes aldım. Dehşetle "Herkes bize bakıyordu," diye soludum.

Oğuz hafifçe gülümsedi. "Beni ilk defa biriyle gördüler."

Kaşlarım havalandı.

"Öyle bakma, işimi özel hayatımdan ayrı tutarım," dediğinde kollarını belime sardı. "Ki sana kadar doğru düzgün bir ilişkim bile olmadı." Başını yana doğru eğdiği için dalgalı saçları alnına dökülmüştü. "Bu doğru mu?"

"İlişkilerim kısa sürdüğü için uzun zamandır hayatıma biri girmemişti."

Onun gibi bir adamın hayatında kimsenin olmaması şaşırtıcıydı. "Gerçekten mi?" dediğimde başıyla onayladı.

"Peki neden ben?"

Sorum üzerine kaşları bir an çatıldı. "Daha önce senin gibi biriyle hiç tanışmadım. Bakışın, gülüşün, düşüncelerin... Olaylara tepkin bile çok farklıydı. Beni sürekli şaşırtıyordun," dediğinde bakışları dalgındı. Geçmişi düşünüyor gibiydi. Dudaklarında ufak ama içimi eriten bir gülümseme oluştu. "Sana dair her şey beni cezbediyordu. Belirli bir nedeni yok sadece-" deyip iç çekti. "Seni gördüm ve vuruldum. Planlı bir şey değildi. Ayrıca ne güzel olduğunun farkında mısın sen?"

Bunu o kadar içten söyledi ki yanaklarım kızardı.

"İçime işledin Süveyda, derimin altına sızıp en derinime kadar işledin."

O kadar tatlı görünüyordu ki güzelliği karşısında birkaç saniye konuşamadım. Bakışlarım hayranlıkla yüzünde gezindi. Dolgun pembe dudaklarına, düzgün burnuna ve köşeli çenesine uzun uzun baktım. Böyle bir adamın bana ait olması fikri bazen o kadar uçuk geliyordu ki inanamıyordum. Elimi geniş göğsüne yasladım.

"Neden böyle bakıyorsun?"

O sözlerden sonra bunu sormazdı. Omuz silktim. "Hiç," desem de bakmaya devam ediyordum. Sanırım az önce ona bir kez daha aşık olmuştum. İstediği zaman çok tatlı dilli olabiliyordu. Bu halleri her defasında kalbimi çeliyordu.

Diğer elimi uzatıp yumuşak saçlarını geriye doğru iteledim. Parmak uçlarımda yükseldiğimde aramızdaki yoğun çekim yüzünden göz kapaklarım ağırlaşmıştı. Tam dudağını öpeceğim sırada odanın kapısı pat diye açıldı.

"Oğuz nihayet geldin."

Özgü'nün sesi sonlara doğru kısıldığında geri çekilip başımı dehşetle kapıya çevirdim. Gözlerini anında kaçırırken "Şey afedersin, misafirin

olduğunu bilmiyordum," diye geveledi. Ben ise kapıyı bile çalma gereği duymadan paldır küldür içeri girmesine bozulmuş bir halde ona bakakalmıştım. Bir adım geri adım attığım sırada Oğuz boğazını temizledi.

Oğuz'un konuşmasını beklemeden "Toplantı odasında seni bekliyoruz," diyerek kapıyı kapatıp geldiği hızla geri gitti.

Yüzüm asılırken geri çekilmeye devam ettim. Oğuz'un belimdeki eli sıkılaştığında "Gecikmiyor musun?" dedim.

Gözlerim göğsünde olduğu için yüz ifadesini göremiyordum.

Ona sırtımı döndüğümde içim içimi yiyordu. Bu kadar samimi olmalarına dayanamıyordum.

"Süveyda?"

Pencereye doğru yaklaştım. "Toplantıya gitmen gerekmiyor mu?"

Cama vuran yansımasından ona bakıyordum. Bana doğru yaklaştı.

"Bekleyebilirler."

Cevap vermeyince yanıma gelip bana doğru döndü. "Konuş benimle."

Kollarımı önümde bağlarken sertçe yüzüne baktım. "Her şey açık değil mi?"

Kaşlarının arasındaki çizgiler belirginleşti. "Sorduğuma göre değil."

Bedenimi ona doğru çevirip duruşumu dikleştirdim. "Eski sevgilinle hâlâ aynı yerde çalışıyorsun."

Son derece sakin bir sesle "Çok çok eski sevgilimle," diye beni düzeltti.

"Ne farkeder? Sonuç olarak sevgilindi."

Ses tonum iğneleyici çıkmıştı. Dünden beri bastırmaya çalıştığım duygular gün yüzüne çıktığı için engel olamıyordum.

"Yavrum on iki yıl önce yaşanan kısa bir şeydi. Aramızda herhangi bir şey yaşanmadan son verdik."

"Özgü son vermişti," diye atıldım.

"Çünkü benden karşılık alamayacağını anladı."

Gözlerimi birkaç saniye kapattım. "Neden yan yana çalışıyorsunuz?"

Sakin kalabilmek için tüm gücümü kullanıyordum. Oğuz ellerini uzatıp kollarımı tuttuğunda bana doğru bir adım daha atıp yüzüme doğru eğildi. "Çünkü Özgü'yü Nazlı gibi görüyorum, mezun olduğunda iş arıyordu ben de yardımcı oldum."

Başımı iki yana doğru salladım. "Ama o sana karşı hâlâ bir şeyler hissediyor."

Kaşları çatıldı. "Öyle bir şeyin imkanı yok."

Vardı.

"Özellikle dün bizi yan yana gördüğünde gözlerinde gördüğüm hisler..." deyip sustum.

"Belki de sana öyle gelmiştir," dediğinde başımı iki yana doğru salladım.

"Ben hep içime atarım Oğuz," deyip duraksadım. "Artık atmak istemiyorum."

Oğuz geri çekildiğinde başını iki yana doğru salladı. Uzanıp kolunu tuttum. "Seni Özgü ile görmek istemiyorum. Onunla arana mesafe koyamaz mısın?"

"Zaten öyle yapıyorum."

Sağ kaşım havalandı. "Öyle yapsaydın kapını çalmadan içeri giremezdi."

İç geçirdi.

"Abart-" dediğinde parmağımı havaya kaldırdım.

"Cümleni tamamlama sakın çünkü abartmıyorum. Benim yerimde olsan eminim aynı tepkiyi verirdin."

Daha fazlasını bile verirdi. Gözlerinde parlayan ışıktan anlayabiliyordum.

"Tamam!" diye parladı. "Nasıl istiyorsan öyle olsun."

"İyi," diye mırıldanıp tekrar cama döndüm.

"Burada bekle beni," deyip kulağıma doğru eğildi. "Toplantıdan sonra bu tehdidin üzerine konuşacağız."

Yakınlığı karşısında etkilenmiyormuş gibi yaparak omuz silktim.

Oğuz inatçı olduğuma dair bir şeyler homurdanıp odadan çıktığında hafifçe gülümsedim. En azından aralarında mesafe olacaktı. Hem olayın on iki yıl öncesinde kalmış olması içimi az da olsa rahatlatmıştı. Oğuz bunca yıl karşılık vermediyse durumun değişmesi zordu.

Telefonumu cebimden çıkarıp koltuğa geçtim. İnstagramda gezinmeye başladım. Oğuz'un hesabına girip Özgü ile takipleşip takipleşmediklerine baktığımda takipleştijkerini gördüm. Yüzüm anında asıldı. Oğuz hesabını pek kullanmasa da gıcık olmuştum. Odanın kapısı açıldığında dalgınca içeri giren kişiye bakmak için

başımı çevirdim. Kırklı yaşlarının sonunda duran kumral bir kadındı. Saçları açık kahverengi, gözleri ise Oğuz'un gibi elaydı.

"Oğuz'a bakmıştım."

Sesi duruşu gibi sertti.

"Toplantıda. Siz?" dediğimde cevap vermeden gelip karşımda oturdu. Üstünde kumaş siyah bir pantolon ve dökümlü açık renk bir bluz vardı. Hoş ve bakımlı bir kadındı.

"Sade kahve almak istiyorum."

Birkaç saniye yüzüne bakakaldım. "Hadisene kızım, ne bakıyorsun alık alık?"

Ayağa kalktığımda şaşkınca kapıya yürüdüm. Oğuz'un kişisel asistanı Serkan'a "İçerideki hanımefendiye sade bir kahve söyleyebilir misin?" diye rica ettikten sonra içeri geçtim.

İğneleyici gözleri üzerimde gezindi. "Zamane çalışanları da bir farklı," diye geveledi.

"Anlamadım?"

"Burada ne işin var, işinin başına dönsene. Patronun sana böyle boş boş oturman için mi maaş veriyor?"

Tepkisi karşısında şaşkınca gözlerimi kırpıştırdım. "Bunun sizi ilgilendirdiğini düşünüyorum?"

Kadın dudaklarını büktü. "Küstah bir de," dediğinde içeri giren Kübra kahvesini masaya bıraktı. Ortamda garip bir sessizlik oluşurken kadın dik dik bana bakıyordu. Kübra afiyet olsun deyip odadan çıktıktan sonra uzanıp kahvesinden bir yudum aldı. "Oturmaya devam mı edeceksin?"

Sahte bir tatlılıkla gülümsedim. "Sanırım öyle görünüyor."

Kadının kim olduğunu bilmediğim için ters konuşmamak için kendimi tutuyordum. "Bu tavırların yanına kalmayacak."

Tehdit içeren sözleri karşısında ağzım açık kalmıştı. "Siz kendinizi ne sanıyorsunuz ki?"

Fincanını masaya bırakıp ayağa kalktı. "Ne mi sanıyorum? Koskoca Leyla Sarhan'ım ben, yani patronunuzun annesi."

Yaşadığım yoğun şaşkınlık yüzünden donup kaldım. Oğuz'un annesi miydi? Cevap veremeden odanın kapısı tekrar açıldığında Oğuz "Sevgilim sakinleşmiş mi?" diye içeri girdi.

Başımı ona doğru çevirdiğimde gülen gözlerle bana bakıyordu. Fakat gözleri annesini bulduğunda ifadesi anında değişti.

"Bu ukala kız senin sevgilin olamaz değil mi?"

Gözlerim şaşkınca onu buldu. Beni ezikleyen oydu, sırf cevap verdim diye de küstah ve ukala damgası yemiştim. Hem de sevdiğim adamın annesi tarafından.

Resmen nutkum tutulmuştu.

"Burada ne işinin olduğunu sormadan önce sevgilim hakkında düzgün konuşmanı rica ediyorum."

Sözlerinin kibarlığını gölgeleyen sert ses tonu üzerine ürperdim. Oğuz yanıma geldiğinde ben de ayaklandım.

"Şey ben annesi olduğunuzu bilmiyordum," diyerek durumu toparlamaya çalıştım. Annesiyle ters düşmek isteyeceğim en son şeydi.

Leyla Hanım sözlerimi duymazdan gelerek oğluna bakmayı sürdürdü. "Tercihlerin konusunda beni şaşırtmaya devam ediyorsun oğlum."

Sesinde kinayeli bir ton vardı. Oğuz hafifçe gülümsedi. "Tercihlerimin seni ilgilendirmediğini yine unutmuşsun."

Annesi çenesini dikleştirdi. "Düzgün konuş benimle, özellikle yanında," deyip aşağılayıcı bir şekilde bana baktı. "Şöyle kızlar varken."

Pekala, bu kadınla aramın düzelmeyeceğini kabullenmem gerekiyordu. İçimden bir ses bunun nedeninin tatsız karşılaşmamız olmadığını söylüyordu. Bu kadın beni hiçbir şekilde onaylamayacaktı.

Oğuz dişlerini birbirine bastırdı. "Bu şekilde konuşmaya devam edersen gitmeni isteyeceğim."

Sakinliğinin altında bunu her an yapacağını gösteren bir kararlılık vardı. Annesi bunu anladığı için sahte bir şekilde gülerek geri adım attı.

"Her neyse, seninle konuşmamız lazım."

Rahatsız olduğunu gösteren bir ifadeyle bana baktı. Anlaşılan bu konuşmada istenmiyordum. Açıkçası ben de kalmak istemiyordum. Onunla yıldızımız barışmamıştı.

"Ben seni dışarıda bekleyeyim."

Oğuz kolunu belime sarıp beni kendine doğru yasladı. Ardından düz bir ifadeyle annesine baktı.

"Dinliyorum."

Leyla Hanım sıkılı dişlerinin arasından cevap verdi. "Yalnız konuşmak istiyorum."

"Gördüğün gibi bu dediğin şu an için mümkün değil."

Kadın yorgun bir şekilde nefes aldı. "Kısa sürecek oğlum."

Kullandığı kelimeyi duyan Oğuz'un bütün bedeni gerildi. Parmakları belime batıyordu. Bu kadın onu rahatsız ediyordu.

Buz gibi bir tonla "Bana öyle seslenme," diye cevapladı.

Annesi duymazdan gelerek "Lütfen," diye üsteledi.

"Eğer acelesi varsa dinliyorum."

İkisi de geri adım atmadan birbirine bakıyordu. O kadar gergin bir ortamdı ki buharlaşıp yok olmak istiyordum.

Oğuz'un pes etmeyeceğini anlayınca "İyi," diye söylenip koltuktaki çantasını aldı. Ardından hışımla odadan çıkıp gitti. Birkaç saniye hareket etmeden durmaya devam ettim. Bir fırtına üstümden geçmiş gibi hissediyordum. Başımı kaldırıp Oğuz'un sert yüzüne baktım. Az önce annesinin bulunduğu noktaya bakıyordu. Elimi çenesine yerleştirdim. "İyi misin?"

Sesimi duyunca yüzünü bana doğru çevirdi. Başıyla onayladığında gerginlik onu terk etmemişti.

"Belki de önemli bir şey söyleyecekti."

Derin bir nefes aldı. "Para isteyecekti." Kendinden emin bir şekilde verdiği cevap üzerine hafifçe güldü. Eğlenceden yoksun acı dolu bir gülümseyişti bu.

"Çünkü sevgili annem, oğlunu sadece parası bittiğinde arar."

Acı taşan gözlerini gözlerime sabitledi. "İşin en kötü yanı ise öz annem olması."

Çenesini hafifçe okşadım. Annesinin onda açtığı yaraları görmeme ilk defa izin veriyordu. Hayal kırıklığıyla yıkanmış kelimeleri ise kalbime batmıştı.

Anne konusunda o kadar çok hayal kırıklığı yaşamıştım ki ben de çok derin onarılmaz yaralar açmıştı. Fakat annem sandığım kadının öz olmadığını öğrenmek yaralarımın ilacı olmuştu. Yaptıkları acıtıyordu ama eskisi kadar kanatmıyordu.

"Hadi eve gidelim."

Başımla onayladığımda beraber şirketten çıktık. İkimiz de yol boyunca sessiz ve durgunduk. Anne baba olma görevi yanlış insanlara düştüğünde en büyük zarar onlardan geliyordu. Onların verdiği zarar bir çocuğun, masum ruhunun en derinliklerine işlerdi. Çocukluğumuza

kattıkları karanlık ise ömür boyu silinmezdi. Kara bir leke gibi oraya çalınırdı.

İkimizin de çocukluğunda bu lekeler vardı.

Yol boyu Oğuz'un elini tutmak dışında bir şey yapamadım. Zaten kırıldığım bir yerden onu nasıl iyileştireceğimi bilmiyordum. Eve geçtiğimizde Oğuz duş almak için banyoya girdi. Göstermemeye çalışsa da annesinin görmenin onu etkilediğini biliyordum. Oğuz duştayken mutfağa geçip ikimiz için kahve hazırladım. Yanına dün yaptığım fazla kızarmış kurabiyelerden koydum. Kurabiyelere bakınca yüzüm ısındı. Oğuz bana dokunduğu an kurabiyeler de unutulmuştu. Bu yüzden fırında kaldıkları için fazla kızarmışlardı. Boğazımı temizleyip tabağı tepsinin içine koydum. Yatak odasına gittiğimde Oğuz'u yatakta yüz üstü bir şekilde uyumuş olarak buldum.

Günlerdir doğru düzgün uyumadığı için bu manzara beni şaşırtmamıştı. Nihayet dinlenmeye karar verdiği için sevinirken tepsiyi komodinin üstüne bırakıp dolaptan battaniye aldım. Onun üstüne örttükten sonra tepsiyi tekrar alıp mutfağa geçtim. Camın kenarında kahvemi içerken ona yemek yapmaya karar verdim. Oğuz genelde güzel yemek yediği zaman mutlu olurdu.

Hafifçe gülümsediğimde dolabı açıp baktım. Et ve sebze dışında bir şey yoktu. İnternetten tariflere baktıktan sonra fırında etli kebap yapmaya karar verdim. Yanında pilav ve salata da yaparsam tamamdı. Hazır domates çorbası görünce onu da yapmaya karar verdim. Mutfakta zaman geçirmek bana hep iyi gelirdi. Ellerim çalıştığı için aklım boşalırdı. Tüm dikkatimi yaptığım yemeğe veriyordum ve bu sakinleşmemi sağlıyordu.

Birkaç saat sonrasında her şey hazırdı. Yorgunca bulaşıkları makineye attıktan sonra saate baktım. Akşam sekizi geçiyordu. Yorulmuştum ama değmişti.

Ellerimi kuruttuktan sonra mutfaktan çıkıp tekrar yatak odasına girdim. Oğuz uyumaya devam ediyordu. Onu uyandırmadan önce daha rahat bir şeyler giyinmek ve üstümdeki yemek kokusundan rahatsız olduğum için dolaptan siyah tayt ve ev sıcak olduğu için kalın askılı crop bluz çıkarıp banyoya girdim. Kısa bir duş aldıktan sonra daha iyi hissediyordum. Saçlarıma doladığım havluyu çıkarıp banyodan çıktım. Yatağa doğru yanaştığımda derin uykusundan

uyandırmak istemesem de sabahtan beri hiçbir şey yememişti. Hafifçe kıpırdandığında yatağın üstüne çıkıp üstüne doğru eğildim.

Burnumu boynuna yaslayıp yavaşça yanağına doğru sürttüm. Banyo yaptığı için tenine karışan duş jelinin kokusunu içime çektim.

"Hımm," diye mırıldandığında göğsüm sırtına yapışmıştı. Elimi geniş sırtına yaslayıp hafifçe okşadım.

Ardından yanağına ufak öpücükler kondurdum. Elim omzundan pazısına kaydı. Kolları bile o kadar genişti ki elim ufacık kalmıştı.

"Uyandın mı?" diye fısıldadım.

"I-ıh," dediğinde gülümsedim. Dudaklarım boynundan ensesine doğru kaydı. Tırnaklarımı hafifçe sert tenine batırıp gezdirdim.

"Uyanmam için ne yapmam gerekiyor?"

"Devam et," diye mırıldandığında ensesine doğru güldüm. Dudaklarımı tişörtünün üstünden sırtına bastırdım. Ellerimle omuzlarına masaj yaptığımda bedeni gevşedi. Parmaklarımı düğümlenen kaslarına bastırıp sertçe ovdum. Hafifçe inledi.

Bana doğru döndüğünde hafifçe geri çekildim. Şimdi yüz yüze bakıyorduk. Ellerimi göğsünde birleştirip çenemi yasladım. Uykulu gözleri yavaşça açıldığında gülümsedim.

"Günaydın."

Başını iki yana doğru salladı. Beni ters çevirip yüzünü boynuma gömdü. Kıkırdadığımda sıkıca sarıldı. "Biraz daha uyumak istiyorum."

Ellerimi saçlarınına yerleştirip yavaşça okşadım. "Ama yemek hazırladım hem acıktım ben."

Nefesi boynuma çarparken dudaklarımı başına bastırdım. Saçları hâlâ nemliydi. Birkaç dakika daha bekledikten sonra Oğuz iç çektiğinde istemeyerek doğruldu. Ben de kalktığımda uykulu yüzüne baktım. O kadar tatlı görünüyordu ki uzanıp onu öpmemek için kendimi zor tuttum. Eğer başlatırsam durmazdı. Bu yüzden ayağa kalktım ve elimi uzattım.

"Hadi çok açım."

Gözleri üstümde gezindiğinde "Ben de açım," dedi. Sesindeki yoğunluk üzerine boğazım kurudu.

Elimi tutup ayağa kalktığında üstüme doğru yürüdü. Parmakları belime tutunduğunda ellerindeki sıcaklık tenime işliyordu. Uzun bir kızdım ama onun yanında kendimi küçük ve narin hissediyordum.

"O zaman yemeğe gidelim," dediğimde sesim çatlak çıkmıştı.

Başını iki yana doğru sallayıp burnunu yavaşça burnuma sürttü. "Ama ben sana açım."

Yüzünü ellerimin arasına aldım. "Yemekten sonra buna bir çözüm bulabiliriz," diye fısıldayıpona kanmamak için hızlıca geriye doğru çekildim.

Günlerdir doğru düzgün yemek de yemediği için zayıflamıştı. Onunla ilgilenmek istiyordum. Oğuz söylenerek banyoya girdiğinde mutfağa geçip yemekleri tabaklara doldurdum.

Mutfağa geldiğinde "Ev mis gibi kokuyor," dedi.

Tabağı masaya bırakıp doğruldum. Yemeği görünce gözleri parladı. "Bakalım tadını da beğenecek misin?"

Sandalyeye geçtiğinde şaşkınca "Bunları ne ara hazırladın?" diye sordu.

Hafifçe güldüm. "Saatlerdir uyuyorsun."

Gözleri kolundaki saate kaydı. "Öyle görünüyor."

"Hadi soğumadan başla."

Beni ikiletmedi bile. Günler sonra onu ilk defa iştahla yemek yerken gördüm. Bu mutlu olmamı sağlarken benim de iştahımı açmıştı. Ona daha sık yemek yapmalıydım. Oğuz ikinci tabağına geçtiğinde ben ancak birinci tabağımın yarısını yemiştim.

"Nasıl bu kadar güzel yemek yapabiliyorsun?"

Omuz silktim. "Bilmem."

Yemeklerimi beğenmesi beni gerçekten çok mutlu ediyordu. Tabağını bitirdiğinde kaşları çatıldı. "Tekrar kilo alacağım."

İstediğim de buydu. Hem spor yaptığı için kiloları kasa dönüşüyordu. Bu yüzden boşuna endişeleniyordu.

Birlikte masayı topladığımızda bulaşıklarda yardımcı oldu. Zaten az olduğu için kısa sürede bitmişti. Film izlemek için içeri geçeceğimiz sırada evin kapısı çalındı.

Kimseyi beklemediğimiz için şaşırmıştım. Oğuz kapıya baktığında ben de arkasındaydım. Kapıyı açınca yüzü asık olan Özgü ve annesi karşımızdaydı. Özgü iki elini havaya kaldırdı.

"Annen o kadar çok ısrar etti ki buraya getirmek zorunda kaldım. Ne kadar ısrarcı olduğunu biliyorsun," diye söylendi.

Annesi omuz silkti. "Ev çok uzaktı yardımcı oldun işte fena mı?"

Özgü sıkıntıyla ofladı. "Üzgünüm, bana başka şans bırakmadı."

Oğuz "Tamam, sorun yok," dediğinde Özgü başıyla selam verip asansöre bindi. Annesi arkasından asık yüzle baktı.

"Şu kızdan da hiç haz etmiyorum, burnu bir karış havada haspamın."

Gözlerim irileşti. Anlaşılan kadının nefreti geneldi. Oğuz gözlerini devirirken "Yanımdaki hangi kadından hoşlanıyorsun acaba?" diye söylendi.

Cevap vermek yerine kollarını önünde bağladı. Gözleri bana kaydığında beni gördüğünden rahatsız olduğunu hiç gizlemeyen bir ifade takındı.

"Beni içeri çağırmayacak mısın?"

"Ne istiyorsun?"

"Önce içeri gireyim," diye diretti. Oğuz dişlerini birbirine bastırırken istemeyerek de olsa yana çekildi.

Daha yeni yeni sakinleşmişken tekrar buraya gelip huzurunu kaçırmıştı. Rahatsız olsam da bu konu hakkında konuşmak bana düşmediği için sessiz kaldım. Kadın izin almadan içeri geçtiğinde onu takip ettik.

"Ne söyleyeceksen bir an önce söyle."

Annesi ise kanepeye geçip oturdu. "Gidecek bir yere ihtiyacım var," deyip oğlu ile aynı olan gözlerini karşıya dikti. "Sana gelmekten başka çarem yoktu."

Oğuz ise ona bakıp acı acı gülümsedi. "Çare," diye tekrarladı.

"Bu cümleyi en son söylediğinde yetimhane kapısına küçücük bir çocuk bıraktın."

Gözleri oğlunu buldu.

"Yıllar geçti, her şey değişti. Ama sen," deyip eliyle annesini işaret etti. Omuzları çökmüştü. "Sen Leyla Sarhan, hiç değişmedin. Hiç."

Bazı insanlar bazı insanların yarasıydı. Leyla Sarhan, oğlunun yarasıydı. Oğlunun kapanmayan en derin yarasıydı.

•

Kitapla ilgili gelişmeler için instagram adresim umrantn'ı takip edebilirsiniz

Oğuz'un annesi hakkında...

Oğuz'a dair pek bir şey bilmiyorduk artık artık yavaş yavaş onu da öğreniyoruz. Bakalım sessizliğinin ardında neler gizli?

Biliyorsunuz Oğuz'un çömlek atölyesi vardı, yeni bölümde oradan bir sahne ister misiniz🤝

Yeni bölümde görüşmek üzere yıldıza basmayı unutmayınn

BÖLÜM 37: DOKUNUŞ

Selaam yine ben geldim, haftalık bölüm atıyorum maşallah mı desek ahsjsj

Bu arada TikTok hesaplarınızdan #viranedüşler #ümrantan etiketiyle paylaştığınız videoları izliyorum. Teşekkür ederiim

Bölümde +18 sahneler vardır, uyarımı yaptığıma göre keyifli okumalar dilerim ♡

#Sezen Aksu Firuze
Dolu Kadehi Ters Tut Neyin Nesi
Duman Dibine Kadar

Oğuz'un sarf ettiği sözler göğsümdeki yaraya denk geldi. İçime yayılan sızı öyle keskin ve şiddetliydi ki dişlerimi birbirine bastırdım. Annesi ise gözünü dahi kırpmadan yüzüne bakıyordu.

Basit bir şekilde "Hayat işte," dediğinde gözlerini kaçırdı. Sanki çok basit bir şeymiş gibi söylemişti. *Sanki çocuğunun hayatını harcamamış gibi...*

Oğuz yavaşça "Hayatmış," diye tekrarladı. "Olanların sorumluluğunu bile kabullenmiyorsun, bu hep böyleydi."

"Sürekli geçmişi kurcalamaktan sıkılmadın mı?"

Suçlayıcı bir şekilde konuşması üzerine Oğuz alaylı gülümsemesiyle cevap verdi. "Haklısın," diye kabullendi. "Kime ne anlatıyorsam..."

Sözleri annesinin ağrına gitmişse bile bozuntuya vermedi. "Neyse, dediğim gibi kalacak bir yere ihtiyacım var. Sadece geçici bir süreliğine."

"Otele neden gitmedin?"

"Fiyatlardan haberin var mı senin? Hem kocaman boş evin dururken müsriflik olurdu."

Oğuz elini gergince saçlarının arasına geçirdi. "Sana verdiğim aylıktan ve yaptığın harcamalardan yeterince haberim var."

"Arkadaşıma borç verdim," dedi hızlıca.

Yavan bir şekilde verdiği cevap bana bile inandırıcı gelmemişti."Kesin öyle," diye homurdanan Oğuz uzanıp elimi tuttu.

"Bu gece burada kal, yarın duruma göre bakarız."

"Beni tek mi bırakacaksın?"

Oğuz cevap vermek yerine odadan çıktığında onu takip ediyordum. Montumu bana uzattıktan sonra kendisi de hızlı hareketle hazırlandı.

Annesi yanımıza geldi. "Böyle yapacağını bilsem hiç gelmezdim."

"Beni hâlâ tanımıyormuş gibi konuşma lütfen. Çünkü ne yazık ki böyle yapacağımı, en iyi bilen insanlardansın."

Arabasının anahtarını aldıktan sonra annesine döndü.

"Mutfakta yemek var, misafir odasında kalırsın. Gel Süveyda."

Evden apar topar çıktığımızda bedeninden buram buram gerginlik yayılıyordu. Asansöre bindiğimiz an sırtını aynaya yaslayıp tuttuğu nefesi dışarı verdi. *Sanki annesinin yanında alamadığı soluklar ciğerlerinde birikmiş gibiydi.*

Karşıya diktiği gözlerinde biriken bir geçmiş vardı. Yanak kasları dalgalandığında adını seslendim ama beni duymadı. Düşüncelerine o kadar çok dalmıştı ki bulunduğu andan soyutlanmış gibiydi. Elini sıktığımda doğruldu. Bakışları beni bulduğunda gözlerindeki çaresizlik kalbime battı.

Ona hangi söz yardımcı olurdu onu bile bilmiyordum.

"Kaç yaşına geldim ama hâlâ yaptıklarını aşamadım. Kaç yılı geride bıraktık ama-" deyip sustu. Sessizliğinin ardında biriktirdikleri vardı. Söylenmeyen sözlerin altında yatan itiraflar ise o kadar ağırdı ki altında kaldığını biliyordum. *Ki ben onu, hiçbir şeyin yıkamayacağını sanırdım. Annesine kadar...*

"Bu kadar bencil biri olmasını kaldıramıyorum, kabullenemiyorum."

"Üzgünüm," diye fısıldadım. Başka ne diyeceğimi bilmiyordum. Annesinin önceliği sadece kendisi olduğu için gerçekten üzgündüm. Hiçbir çocuk bunu hak etmezdi.

Hafifçe gülümsediğinde ardındaki hüznü görebildim. "Üzülmesi gereken asıl kişinin, dünya umurunda değil."

Asansör otopark katında durduğunda birlikte arabaya doğru yürüdük.

"Nereye gidiyoruz?"

"Eski evine."

Gözlerim şaşkınlıktan irileşti. Orayı o kadar çok özlemiştim ki "Gerçekten mi?" diye soludum.

Arabaya bindiğimde heyecanım karşısında gülümsedi. "Özlediğini söyleseydin daha önce giderdik."

O evi o kadar çok seviyordum ki özlemek kelimesi basit kalıyordu.

"Fırsat bulamadım."

Başımı cama yaslayıp karanlık yolları izlerken az önceye oranla Oğuz daha iyiydi. Annesinden uzaklaştığı an düzeliyordu. Onun varlığına bile dayanamıyordu. Ki çocukların en ince noktasıydı anne... Çocuğunu bu hale getirmiş olması... Nasıl bu kadar bencil ve vurdum duymaz olabiliyor aklım almıyordu.

Bu gece evine gelmesi bile oğlununun isteklerini umursamadığını gösteriyordu. Elimde olmadan ona öfkeleniyordum. Neyi neden yaptığını bilmeden duyduğum bu öfke belki ona yapılan bir haksızlıktı ama elimde değildi. Oğuz'u bu kadar yaralamış olmasını kabullenemiyordum. Oğuz'un bunların hiçbirini hak etmemiş olmasını da öyle.

Düşüncelerime o kadar dalmıştım ki araba durduğunda şaşkınca etrafa bakındım.

Arabanın kapısını açtığımda bedenimi sarmalayan soğuk hava yüzünde titredim. Aceleci adımlarla bahçeye girdiğimde içim özlemle dolmuştu. Burada o kadar çok anı vardı ki... Yüzümde oluşan küçük gülümsemeyle merdivenlerden yukarı çıkmaya başladım. Arkamda duran Oğuz'un evin kapısını açması için kenara çekildim. Üşüdüğüm için sabit duramıyordum. Durduğum yerde kıpırdanırken Oğuz kapıyı açıp kenara çekildi. Soğuk havadan büyük bir nefes alırken içeri girdik.

Ev uzun zamandır kullanılmadığı için ağırlaşan hava yüzüme çarptı. Bunu umursamadan elimi uzatıp ışığı açtım. Her şey bıraktığım gibiydi. Gözlerim özlemde evden gezinirken içeri doğru yürüdüm. Masanın üstünde bıraktığım Uğultulu Tepeler kitabı bile aynı yerde duruyordu. Her şey görünürde aynıydı ama hayatım kısa sürede o kadar değişmişti ki şimdi burada, olanların başladığı noktada durunca bunu daha net anlamıştım.

"Hiçbir şey değişmemiş."

Çenesini omzuma yerleştirdi. "Senden sonra buraya kimse gelmedi çünkü."

Sırtımı göğsüne yasladığımda olanlar gözlerimin önünden geçmeye başladı. Şu birkaç ayda ne kadar çok şey olmuştu! Buraya ilk geldiğimizde yaşadığım şaşkınlığı hâlâ hatırlıyordum. Böyle bir evin bana verilmiş olma fikri çok uçuk gelmişti. Sanki yıllar öncesine ait bir anı gibiydi. Sonrasında olanlar ve buradan ayrıldığım gece...

"O kadar çok anı var ki," diye fısıldadım. *İyisiyle kötüsüyle kalbimde yer edinmiş o kadar çok yaşanmışlık...*

Elini belime yerleştirdi.

"Sana ilk defa bu evde dokundum."

Kaşlarım çatıldı. "Ne zaman?"

Sakalını yavaşça yanağıma sürttüğünde dudakları kulağıma doğru yanaştı. "Anahtarı uzattığımda ağzın şaşkınlıktan açık kalmıştı." O da elini çeneme yerleştirmişti. Bu anıyı hatırlayınca kıkırdadım. Kısa bir andı, hâlâ hatırlıyor olmasına karşı duyduğum şaşkınlığı gizledim.

"Sana ilk burada yemek yapmıştım."

Ona ilk burada güvenmiştim. Yine de korkumdan hiçbir şey anlatamamıştım. Boynumun kenarına ufak bir öpücük kondurdu.

Kanepeye oturduğumda buradan ayrıldığımdan beri geçen zamanı düşündüm. Sanki yıllar geçmiş gibiydi. Burada yaşadığım çaresizliği hâlâ hatırlıyordum. Başka bir şansımın kalmadığı fikrine o kadar kapılmıştım ki Oğuz aniden karşıma çıktığında şok olmuştum.

Bana elini uzattığında bile inanamamıştım. Sadece elimi tutmadı kayan hayatımı kurtardı, dağılan benliğimi topladı.

"Sen olmasaydın n'apardım ya da ne durumda olurdum hiç bilmiyorum."

İtirafım içinde birçok duygu barındırıyordu.

"Ama varım."

Güçlü bir şekilde söylediği sözlerden sonra başımı ona doğru çevirdim.

"Ve ben hâlâ bunun gerçekliğine inanamıyorum."

Oğuz çapkın bir şekilde güldü.

"İnanılmaz biri olduğumu biliyorum bebeğim."

"Ukala," diye söylenirken hafifçe güldüm. Onu gördüğüm ilk andan beri o kadar çok etkilenmiştim ki gerçeküstü biri gibiydi. Hayatımı ise öyle çok kolaylaştırmıştı ki ona olan hislerim bir çiçek gibi büyümüş ve serpilmişti. Kollarımı boynuna dolayıp başımı yana yatırdım.

"İçimden bir ses," deyip yüzümü ona doğru yanaştırdım. Gözleri merakla kısıldığında kısık bir sesle devam ettim. "Senin bana en başından beri yanık olduğunu söylüyor."

Kaşları havalandığında dudaklarında serseri bir gülümseme oluştu. Aniden eğilip dişleriyle burnumun ucunu kavradı. Hafifçe ısırdığında geri çekilmeye çalıştım.

"İçindeki ses çok konuşuyor."

Küçük bir kahkaha attım. "Yalan olduğunu söylemedin. Demek ki doğru söylüyor," deyip göz kırptım.

Oğuz başını iki yana doğru söyledi. "Kendini avut," diye söylenirken geri çekildi. Peşinden yürürken "O zaman bana ilk ne zaman aşık oldun?" diye üsteledim. Oğuz dolaptan kahve makinasını çıkardığında sırtımı tezgaha yaslayıp ona baktım.

Gözlerini devirirken "Zaman çizelgesi tutmuyordum," dedi.

Filtre kahve hazırlamaya başladığında omuz silktim. "Hiçbir şeyi unutmadığını biliyorum."

Makineyi çalıştırdıktan sonra yanıma gelip tam önümde durdu.

"Werther'den yaptığın alıntıyla beni şaşırtmıştın."

Şaşkınca "Goethe sayesinde mi aşık oldun bana?" diye soludum. "Kırdın beni."

Ellerini tezgaha yaslayıp beni kollarının arasına aldı. Boyu uzun olduğu için göz göze gelen kadar eğildi. "Hayır, uzun zamandan sonra bir kadın dikkatimi çekti."

Şımarık bir şekilde gülümsedim. "Sonra?"

Dudaklarını büktü. "Sonrası yanımda çalışmaya başladın, bana yemek yaptın ve güzelliğinle aklımı başımdan aldın. Hikayenin sonu."

Bunu o kadar normal bir şekilde söylemişti gözlerimi kırpıştırdım. "Bu kadar mı?"

"Yani belli bir zamanı yok. Hem çok yavaş hem de çok hızlı bir şekilde beni kendine aşık ettin ve-" cümlesini bitiremedi çünkü izin vermedim. Dudaklarımı dudaklarına yapıştırıp onu susturdum.

Dilim dudaklarının arasına kayarken kollarımı boynuna sarıp onu kendime doğru çektim. Dudaklarına doğru "Bu kadar güzel konuşamazsın," diye homurdanıp tekrar öpmeye başladım.

Dudakları kıvrılırken elleri belime kaydı. Ama çalmaya başlayan telefonu. içinde bulunduğumuz balonu patladı. Israrla çaldığı için

oflayarak geri çekildi. Ağzının içinde homurdanırken ekrana baktı.

"Leyla Sarhan'ın güzel şeyleri bozmak gibi yetenekleri vardır."

Telefonu meşgule attığında tekrar aradı. "Açsan mı?"

Oğuz geri çekilirken isteksiz bir şekilde cevapladı. Bardaklara kahve doldururken karşı tarafı dinliyordu. Birden hareket etmeyi kesti. "Beni gerçekten içkinin yerini sormak için mi aradın?"

Buz gibi bir sesle sorduğu soru üzerine yanağımın iç kısmını ısırdım. "Aradığın şey evde yok," deyip telefonu kapattı. Tezgahı sıkıca tutan parmak boğumları bembeyaz kesilmişti. Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldığında elimi omzuna yerleştirdim.

"İyi misin?"

Gözlerini açmadan başıyla onayladı. Birkaç saniye sonra doğrulduğunda "İşle ilgili bir görüşmem var, kısa sürer," deyip bardağını aldı. Birlikte mutfaktan çıktığımızda Oğuz yatak odasına geçti. Ben de kanepeye geçtim, anlaşılan Leyla Hanım hayatımızdayken huzurumuz pamuk ipliğine bağlı olacaktı.

****

Gözlerimi araladığımda kafam karışmış bir şekilde karanlık odaya baktım. Nerede olduğumu birkaç saniye sonrasında hatırlarken yavaşça doğruldum. En son kanepeye uzanmış televizyon izliyordum. Üstümdeki battaniye aşağı kaydı. Muhtemelen uyuya kaldığım için Oğuz örtmüş olmalıydı. Ayaklarımı yere sarkıtırken masanın üstündeki telefonu alıp saate baktım. Biri geçiyordu. Birkaç saattir uyuyordum.

"Oğuz?" diye seslendim ama karşılık alamadım. Ayağa kalkıp ışığı açtım. Yatak odasına baktığımda Oğuz yoktu. Mutfakta da yoktu. Salona geçince montunun da askıda olmadığını gördüm. Telefonda numarasına basarken pencere kenarına ilerledim. Arabasını görünce aramayı bitirdim.

Aklıma buranın alt katında olan çömlek atölyesi geldi. Kanepedeki battaniyeyi omzuma atıp anahtarı aldıktan sonra evden çıktım. Soğuk karşısında titrememeye çalışarak merdivenlerden indiğimde adımlarım aceleciydi. Atölyenin ışıklarının yandığını görünce tahminimde haklı çıktığımı anlamıştım.

Kapıdan içeri girip yavaşça kapattım. Burası loş, sarı ışıkla aydınlatılıyordu. Toprak kokusunu içime çekerken dar koridordan geçtim ve onu gördüm. Oğuz bir divanın üstünde oturmuş önünde dönen yuvarlak çarkın üstündeki çamuru elleriyle şekillendiriyordu.

Sırtımı duvara yaslayıp onu izlemeye başladım. Önümde paha biçilmez bir manzara vardı. Dalgalı, kestane rengi saçları geniş beyaz alnına dökülmüştü. Yüzü yaptığı işin ciddiyetiyle dolmuş gözlerini ellerinden ayırmıyordu. Uzun beyaz ellerini her zaman çok sevmiştim ama şimdi yumuşak çamuru bu kadar güzel şekillendirmesi karşısında hayranlıkla dolmuştum. Ufak bir nefes aldım, gözlerimi bir türlü ellerinden ayıramıyordum. Elleri büyüktü fakat ustalıkla hareket ederek ince işi çok güzel bir şekilde yapabiliyordu.

Ellerinin dokunuşu aklıma gelince nefesim tıkandı. Onunla ilgili olan her şey nefes kesiciydi. Tişörtün kollarını yukarı sıyırdığı için damarları belirginleşen kolları açıktaydı. Kalın kaslı kolları ve zarafetle hareket eden elleri karşısında vücudumda oluşan karıncalanmaya engel olamadım. Boğazımdaki kuruluğu gidermek için yutkunurken doğruldum.

Gözlerini vazodan ayırmadan "Yanıma gel," dedi.

İçeri girdiğim an burada olduğumu biliyor olmalıydı. Dudaklarımda ufak bir gülümseme oluşurken sözlerini ikiletmeden yanına gittim. Yaptığı şeye yakından baktığımda vazoya benzettim.

Oğuz "Olmadı," dediğinde tekrar bozdu. Gözlerim kocaman açıldı.

"Neden bozdun ki? Çok güzeldi."

Beni duymazdan gelerek doğruldu. Geriye doğru çekilirken çamurlu eliyle elimi tuttu ve beni kendine doğru çekti. Bacaklarının arasına oturmamı sağlarken çenesini omzuma bastırdı. "Yapmak ister misin?"

Her zaman çömlek yapımını merak ettiğim için başımı hevesle aşağı yukarı doğru salladım.

İki elimi tutup hafif cıvık olan çamura yerleştirdi. Çamur avuçlarımızın arasında dönerken "Çok bastırma," diye fısıldadı.

"Tamam," diye fısıldadım. Sanki yanlış bir hareket yapsam hepsi bozulacak gibiydi. Bu yüzden hareket etmeye çekiniyordum.

Çamur avuçlarımın arasında dönerken "Rahatla," dedi. Sıcak nefesi boynuma çarpıyordu.

"Denerim," dediğimde ellerimi yönlendirmeye başladı. Hamur hızla şekil alıyordu. "Çok güzel," dediğimde sessizce dudaklarını boynuma bastırdı.

"Bence de," deyip burnunu boynuma sürttü. Derin bir nefes çektiğinde hafifçe titredim.

"Dikkatin dağılmasın," diye emrettiğinde sesi sertti.

Bana bu kadar yakınken dediğini yapmak kolaymış gibi. Sırtım göğsüne yapışmıştı ve kalçam bacaklarının arasındaydı. Sıcaklığı bedenimin her köşesine sızıyordu. Boğazımı temizleyip dikkatimi toplamaya çalıştım.

Ellerini ellerimden çektiğinde "Ama-" diye itiraz etmeye çalışsam da "Şişş," diyerek beni susturdu.

"Devam et."

Çamur ellerimin arasından uzarken kulağıma yanaştı. "Parmağını üst kısmına yerleştirip yavaşça bastır."

Dediklerini yapmaya çalışırken ellerini çekmişti. "Şimdi, seni biraz kirleteceğim."

(Devamında +18 sahne vardır)

Sesim içime kaçtığı için konuşamadım. Bedenim beklentiyle dolarken sertliği kalçama batıyordu. Yanaklarım ağır ağır kızarıyordu. Kirli ellerini tişörtümün etek kısmına yerleştirdi.

"Bunu çıkarırsam ellerini çekmek zorunda kalırsın. Bu yüzden-"

Kumaşın yırtılma sesi geldiğinde iç çektim. Tişörtün ön kısmını boydan boya yırtmıştı. Sadece uçuk pembe tonlarındaki dantel sütyenimle kalmıştım.

Çamurlu ellerini karnıma yerleştirdiğinde irkildim. "Üzgünüm, yenisini alırım."

Üzgün değildi. Yüzünü tekrar boynuma yerleştirirken elleri yukarı çıkmaya başladı. Parçalanan tişörtle ellerini sildi.

"Sakın bırakma."

Uyarısı boşaydı. Bu şekilde devam edemezdim.

"Oğuz," diye itiraz ettiğimde "Devam et," dedi.

Dudakları omzuma kaydı. Dişlerini omuz başıma bastırdığında nefes alamadım. Görüşüm bulanıklaşırken karnım içe doğru çöktü ve ellerim titredi. Tenim diken diken olmuştu. Yüzümdeki sıcaklık boynuma doğru indi. Bir eli karnımda sabit dururken diğer eli göğsüme kaydı. Sütyenimin üstünden sertleşen göğüs ucuma dokunduğunda sırtım göğsüne doğru çarptı. Dokunuşu yüzünden ağırlaşan göğüslerim sızlıyordu. Oğuz acele etmede dokunurken aldığım nefesler ciğerlerime ulaşmıyordu.

Ortamdaki hava iyice ısınırken diğer elini yanda duran suyun içine batırdı. Hareketlerini göz ucuyla görebiliyordum. Bir elini yıkadıktan sonra bacağıma yerleştirip yavaşça yukarı doğru çıktı. Bacak kaslarım

kasıldı. Ama durmadı. Artık temiz olan eli taytın bel kısmından içeri süzüldüğünde ellerim tekrar hareket etmeyi kesti.

"Durmanı söylemedim," diye azarladığında dişlerimi birbirine bastırdım. Parmakları iç çamaşırımın içine kaydığında kısık bir sesle "Bana böyle dokunursan yapamam," diye sızlandım.

Beni duymazdan gelerek dokunmaya devam etti, karnımın altında biriken kaynar sulak kasıklarıma doğru akıyordu. Bacaklarımı birbirine bastırmak istesem de eli izin vermiyordu. Diğer eli sütyenimden içeri süzülüp çıplak göğsümü kavrayıp yavaşça yoğurdu. Başım geriye doğru düştüğünde "Durursan ben de dururum," diye tehdit etti.

Her şey o kadar yoğun ve bunaltıcıydı ki ağlayacak gibi oldum. Parmakları aniden içime kaydığında nefesim dudaklarımdan tıslar gibi döküldü. Ellerim sıkılaştığı için şekil vermeye çalıştığım toprak bozulmuştu.

Dilini damağına vurdu. "Şimdi onu düzeltmen gerekiyor."

Sesi ve hareketleri o kadar kışkırtıcıyken bunu yapmamı bekleyemezdi. Bacaklarım bu defa aralanırken avucunu hassas noktama bastırdı.

"Benim için hazırsın," diye hırladı. Bacaklarımın arasında biriken ıslaklık çoğalırken erkekliğini kalçama bastırdı.

"Benden bir farkın yok."

Sözlerimi duyuncu güldü. "Akıllı kızım benim."

Dudaklarını omzuma bastırırken ellerinin baskısı artmıştı. Diğer göğsümle ilgilendiğinde aynı zamanda parmakları içime girmeye devam ediyordu. Bedenim o kadar gergindi ki daha ne kadar bu saldırılarına dayanacağımı bilmiyordum. Çamur çoktan mahvolmuş saçma bir şekil ortaya çıkmıştı.

Vücudumdaki baskı artarken "Sakın gelme," diye hırladı.

"O zaman dokunma."

Sesimden her an ağlayacağım anlaşılıyordu. Çamuru bırakıp ona doğru döndüm ve dudaklarını kavradım. Dili ağzımın içine daldığında gözlerim kapandı. Parmaklarının baskısı arttığında kendimi daha fazla tutamadım. Kucağında kollarının arasında milyonlarca parçaya dağıldım. Dünya benim için hareket etmeyi keserken gözlerimi sıkıca kapatmış vücudumdaki sarsıntıların dinmesini bekliyordum. Tekrar nefes aldığımda sırtım az önce oturduğumuz divana yapıştırılmıştı.

Oğuz taytımı çıkarıp attığında elini sırtına atıp tişörtünü tek hareketle başından çekip çıkarttı. Onu çıplak görünce nefes almayı unuttum. Çamurlu ellerim geniş ve sıcak göğsüne kaydığında alt dudağımı ısırdım.

Geniş ve güçlü bedeni karşısında her seferinde bu kadar şiddetli bir şekilde etkileniyor olmama artık şaşırmıyordum. Ellerim göğsünden pazılarına kaydı. Oradan da pürüssüz sırtına dokundum. Yüzümü boynuna yaklaştırıp dudaklarımı nemli tenine bastırdım. Oğuz elini belime yerleştirip sıkıca tutarken aniden ters döndü. Şimdi ben onun üstünde duruyordum. Düşmemek için kollarını sıkıca tutmuştum.

Dudaklarım boynunda gezinirken "Beni mahvediyorsun," diye inledi.

"Ödeştik," diye karşılık verirken göğsüne doğru indim. Orayı da öptükten sonra karnına doğru kaydım. Karnındaki baklava dilimleri ağzımı sulandırıyordu. Dişlerimi o kısımlara bastırdığımda kasıldı.

"Siktir," diye tısladığında hafifçe gülümsedim. Elim karnından eşofmanına kaydı. Bel kısmını çekiştirip elimi iç çamaşırına doğru kaydırdığımda bana dokunduğu gibi dokunmak istedim. Baksırından içeri süzülen parmaklarımı sert erkekliğine sardığımda ikimiz de titredik. Kalçası elime doğru hareket ettiğinde "Bu kadar yeter," diye kükredi.

Kalçalarımı kavrayıp beni üstüne çekti. Eşofmanını hızlıca indirdiğinde elleri kilotumun kenarına kaydı. Kumaşın kenarını iki eliyle tutup çektiğinde tişörtümle aynı kaderi yaşadı. "Bunun için de üzgün müsün?"

Hırıltılı bir sesle güldüğünde elleri belime kaymıştı "Hiç değilim."

Tekrar kalçalarımı tuttu. "Ağrın var mı?" Çok hafif de olsa vardı ama başımı iki yana doğru salladım.

"Seninle sevişebilir miyim?"

Bu defa başımı aşağı yukarı doğru salladım. Yüzündeki gülümsemeyle içime girdiğinde nefes almayı bıraktım. İkimiz de bir an hareket etmeyi bırakıp öylece durduk. Tamamlanmışlık hissi tüm hücrelerime yayılırken gözlerimi kapattım.

Yüzünü göğüslerimin arasına yerleştirdi. Sakalları hassas tenime batarken bedenimi oyuncak bir bebekmiş gibi tekrar çevirdi. Şimdi üstümde duruyordu. Bir eli bacağımı kavrayıp beline sardı. Diğer eli sütyenimi aşağı doğru çektiğinde sıcak ağzını göğüs ucuma kapattı.

Sırtım bedenine doğru yükselirken ikimiz de terlediğimiz için bedenlerimiz kaygandı. Nefes alışverişlerimizin yüksek sesi atölyede yankılanırken çark dönmeye devam ediyordu. Her tarafımız çamurdu ama umurumuzda olduğu pek de söylenemezdi.

Gözlerim tekrar kapanırken Oğuz'un hareketleri hızlanmıştı. "Sana doyamıyorum," dediğinde eğilip dudaklarımı emdi. Ellerim omzuna tutunurken göğüslerim sert göğsü tarafından eziliyordu. Dudaklarımdan çeneme kayan dili hafifçe ısırıp emdi. Sakalı yüzünden tenim yanıyordu. Kulağıma doğru kaydığında kalçamı sertçe sıktı.

"Ömrümün sonuna kadar içinde kalsam..."

Şikayetim olmazdı.

Elim sırtında gezinirken kalçalarım ritmine ayak uydurmuş ona eşlik ediyordu. Elini kadınlığıma kaydırıp hassas düğüme dokunduğunda iç çektim. Kalçam kasıldığında "Of siktir," diye hırladı.

Gözlerim geriye doğru yuvarlandığında dokunuşlarına daha fazla dayanamayıp ellerinin altında bir kez daha infilak ettim. Bu defa o da bana ayak uydururken başı boynumun kıvrımına düştü. Kollarımla onu sıkıca sarıp sarmaladım. Nefes nefese kalmıştık. Alnını alnıma yasladığında gözlerimi araladım. Ela rengi gözleri kopkoyu olmuştu. Gece yarısı göle bakmak gibi bir his yayıyordu içime.

"Kalbin kalbime öyle karışmış ki," diye fısıldadı. Nefesi dudaklarıma çarparken "Senden ibaret olmuş gibiyim," diye devam etti. Dudaklarını hafifçe dudaklarıma sürttü. "Sensiz nasıl nefes alınır onu bile unuttum. Senden öncesi yok gibi sensiz nefes alamam gibi..."

Boğazım düğüm düğüm oldu. Sarf ettiği her söz düğüme bir ilmek daha atmıştı.

"Senden ötesi yokmuş gibi," diye fısıldadığımda sesim çatlak çıkmıştı.

Beni göğsüne yasladığında yanımda getirdiğim battaniyeyi üstümüze örttü. Gözlerim açılmakta zorlanıyordu.

"Vazo yapmak istiyordum," diye mırıldandığımda kısık sesle güldü.

"Yapman için uğraştım."

Alayla homurdanırken iyice göğsüne sokuldum. "Ben tam tersi olduğunu sanıyordum."

Saçımı öptüğünde "Sana öyle gelmiştir," dedi.

"Her yanımız çamur oldu ama uykum var."

"Biraz uyu."

Eğer uyursam uyanamazdım. Bu yüzden isteksizce sıcak kollarından sıyrıldım. Uykulu gözlerimi kırpıştırıp gevşemiş yüzüne parlak gözlerine hayranlıkla baktım. Elini yanağıma yerleştirip yavaşça okşadı.

"Gözlerin açılmıyor," dediğinde başımla onayladım.

"Bu yüzden beni kirlettiğin gibi yine sen temizleyeceksin."

Benim aksime enerjik bir şekilde doğruldu. Gerçekten yorulmak nedir bilmiyordu. Yerden tişörtünü aldığında önce aşağı indirdiği sütyenimi düzeltti. Ardından tişörtü başımdan aşağı geçirdi.

Oğuz ayaklanmış dağıttığımız eşyaları toplarken ben nasıl ayağa kalkacağımı düşünüyordum. Yavaşça doğrulduğumda yana doğru sendeledim. Düşmemem için beni tuttuğunda sessizce güldüm.

"Ayaklarımı yerden kestin."

Eğilip kolunu bacaklarımın arasından geçirdi. Beni kucağına aldığında sırıtıyordu. Başımı omzuna devirip gözlerimi kapattım. Dışarı çıktığında soğuk hava karşısında titresem de gözlerimi açamadım. Sanki göz kapaklarımın üstüne fil oturmuş gibiydi. Oğuz zorlanarak da olsa evin kapısını açtığında direkt banyoya girdik. Burada küvet olmadığı için duşa kabine girip suyu ayarladı. Başta su soğuk olunca çığlık attım. Gözlerim kocaman açıldığında gülen gözlerle bana bakıyordu.

"Günaydın."

"Uyumamıştım ki," diye homurdandım.

Eğilip alnımı öptü. "Uyanıkta sayılmazdın."

Su ısınırken bedenim tekrar gevşedi. Oğuz şampuanı alıp yere çöktüğünde üstümdeki ıslak tişörtü ve sütyeni çıkardı.

Hareketsiz kalıp benimle ilgilenmesini bekledim. Çünkü kolumu sahi kaldıracak gücüm yoktu. Saçlarımı uzun uzun yıkadı. Sıcak su ve saçlarımda gezinen elleri tekrar uykumu getirmişti. Yaklaşık yarım saatin ardından duştan çıktığımızda ikimiz de temizlenmiştik. Bütün işi Oğuz yaptığı için hâlâ yarı uyku halindeydim. Beni yatağın üstünü bıraktığında "Kendim giyinebilirim," dedim ama hareket etmedim.

Dolaptan büyük bir tişört çıkardı.

"Bu benim ama Nazlı el koymuştu." Bana dönüp havaya kaldırdı. "Temizlik yaptığında giyecekmiş."

"Yeni görünüyor," dediğimde omuz silkti.

"Giymeyi unutmuştur."

Yanıma gelip tişörtü giydirdi. Ardından dolaptan iç çamaşır ve uzun çoraplar çıkardı. Onlar benimdi, burada yaşadığım zamanlarda almıştım, evdeyken giymeyi seviyorum. Dizlerimin üstüne gelen çorapları ve iç çamaşırı giydirdikten sonra beni tekrar kucaklayıp yatağın içine yatırdı. Üstüme doğru eğildi.

"Görev tamamlandı."

Başımla onaylarken uzanıp çenesini öptüm.

"Hadi yanıma gel."

Sadece iç çamaşırıyla yanıma uzandığında sadece saniyeler içinde uyuya kaldım. Kollarında olmak en güzel rüyalarımın gerçekleşmiş haliydi. Ve buna bir gün doyacağımı hiç sanmıyordum.

⛓

"Eserler ne zaman gelecek?"

Oğuz kolundaki saate baktı. "Her an burada olurlar."

Elimdeki bardağı makineye yerleştirdim.

"Oğuz?" dediğimde başını bana çevirdi.

"Annen konusunda ne yapacaksın?"

Anında gerilirken bakışlarını kaçırdı. Dişlerini sıktığı için yanak kasları dalgalanmıştı.

"Geçici süreliğine burada kalsın. Biz de bugün tekrar benim evime geçeceğiz."

Başımla onayladığımda kapı çaldı. Oğuz bakmak için mutfaktan çıktığında ellerimi kuruladım. Salona geçince Eser ve Ceyda'nın yine birbirinden uzak köşelere çekilmiş olduklarını gördüm. Aralarındaki sorunun hâlâ sürdüğünü görmek beni şaşırtmıştı.

Gözlerim Eser'e kayınca keyifsiz ruh halinin sürdüğü belli oluyordu. Gözlerinin etrafı bile çökmüştü. Ceyda ile bozuk olmak ona iyi gelmiyordu. Sahte bir gülümsemeyle "Leyla Hanım yine sahalarda ha?" diye sordu.

"Maalesef," diye söylenen Oğuz, Eser'den bilgisayarını aldı. "Getirdiğin için sağ ol kardeşim."

Oğuz bilgisayarı açarken Ceyda pencerenin kenarına çekilmiş kimseyle konuşmadan sessizce duruyordu. O kadar yalnız görünüyordu ki yanına gitmek istedim. Ama istediği kişi ben değildim. Eser'in gözleri de onu bulduğunda sessizce bir süre onu izledi. Ceyda'dan herhangi bir tepki gelmeyince İçli bir nefes alıp gözlerini

isteksizce ondan ayırıp bana çevirdi. Göz kırparken "N'aber?" diye sordu.

Gülümsemeye çalıştım. "Aynı. Balıkesir'e dönüş belli mi? Ne zaman gidiyorsunuz?"

"Gidemiyoruz."

Ceyda'nın ani parlaması karşısında ona döndüm. Öfkeli gözleri Eser'in üstündeydi.

"Bir türlü bu Allah'ın cezası şehirden gidemiyoruz."

Eser'in kaşları havalandı. "Senin şu Allah'ın cezası dediğin şehirde tanışmış olmamız ne büyük ironi ama."

Ceyda dudaklarını birbirine bastırdı. "Ne alakası var? Sadece burayı sevmiyorum."

Tepkisi karşısında Eser gergince güldü. "Sana bir şeyleri sevdiremediğimi sürekli yüzüme vurmaya devam demek."

Ceyda kollarını önünde bağladığında gözleri şimdi buz gibi bakıyordu. Sanki karşısındaki Eser değil de yabancı biriydi.

"Sıkıldım artık."

"Neyden sıkıldın Ceyda?"

Eser'in sesi en az Ceyda'nın bakışları kadar soğuktu.

"Senin şu alıngan tavırlarından, arkadaş canlılığından, fedakârlığından... her şeyden sıkıldım."

"Neden?"

Soruyu duyan Ceyda "Çünkü bu hayatı istemiyorum," diye bağırdı.

"Çünkü ben yalnızlığı seviyorum ve ikinci bir kişinin ve onun kalabalığına alışamıyorum. Oldu mu?"

Birbirlerine uzun uzun baktıklarında aralarında çatırdayan şeylerin sesi gürültülüydü. Oğuz yanıma geldiğinde ikisini yalnız bırakmak için odadan çıktık. Fakat sesleri hâlâ geliyordu.

"Bu sözlerinde ciddi misin? Günlerdir seni yiyen düşüncelerin bunlar mıydı?"

"Ciddi olduğumu biliyorsun."

Dişlerimi birbirine bastırdım. Ceyda'yı sarsmak istiyordum. Eser'e bu sözleri söyleyemezdi. Çünkü Eser onu o kadar çok seviyordu ki yıkılırdı. Oğuz'a baktığımda "Karışamayız," dedi.

"Bu kadar sıkıldığını keşke baştan söyleseydin be Ceyda."

Eser'in yenilmiş gibi çıkan sesini duyunca gözlerimi kapattık.

"O zaman karşında durup seni istemediğin hayata mecbur etmek yerine yolundan çekilirdim."

Kısa bir sessizlik yaşandığında Eser'in sözleri öyle ağırdı ki Ceyda'nın nasıl ayakta kaldığını merak ettim.

Ceyda "Çekilirdin," diye tekrarladı. "İyi o zaman şimdi çekil."

Adım sesleri ardından kapının kapanma sesi evin içinde yankılandı. Ceyda tüm yaşanmışlıklarını ufak bir cümleye sığdırıp Eser'i terk etmişti. *Öylece...*

⛓

İnstagram umrantn

Oğuz'a bi kalp acil🫀

Eser ve Ceyda için yaşanması beklenen bir kırılma anıydı. Bakalım nasıl toparlanacaklar?

Eser'den böyle bir tepki bekliyor muydunuz?

Atölye sahnesi>>>> ahhsjsjsjs

Yeni bölümde görüşmek üzere

BÖLÜM 38: OPERASYON

Selaaamm, haftası dolmadan yeni bölümle geldiim keyifle okuyun❤
Bölüm erken gelsin istiyorsanız lütfen yorum atın. (Emoji ve random haricinde)

#Cem Adrian Hüzün Kovan Kuşu
Çağan Şengül İlk Göz Ağrım
"Ahh şu beklemeler..."
"Gece gündüz seni bekliyorum..."
Korku, Stefan Zweig

⛓

Evin içine uğursuz bir sessizlik çökmüştü. Kimseden çıt çıkmıyordu. Bu sessizliğe daha fazla dayanamadığım için salona geçtim. Oğuz da hemen yanımdaydı. Eser başını kapıya çevirmiş boş gözlerle bakıyordu. Sanki Ceyda'nın gitmiş olduğuna inanmıyor gibiydi. Sertçe yutkunurken kendime engel olmayı bırakıp kapıya doğru yürüdüm. Montumu dahi almadan evden çıktığımda botlarımı ayağıma geçirip hızlıca merdivenlerden indim.

Ceyda bahçe kapısını sıkıca tutmuş derin nefesler alıyordu. Ağlamamak için bunu yaptığını anlamak zor değildi. Bu kadar kötüyse neden Eser'i terk etmişti? Ona doğru yürüdüğümde sert esen rüzgar saçımı geriye doğru savurdu. Üstümdeki hırkaya sarılırken başını bana doğru çevirdi. Beni görünce duruşunu anında dikleştirdi ama gözlerindeki acıyı yakalamıştım.

Hâlâ güçlü durmaya çalışsa da acısını görmüştüm.

Bu içimdeki öfkeyi arttırıyordu. Bu yaptığı onu da üzüyordu çünkü. Buna rağmen neden böyle davrandığını anlamıyordum.

Gururunun aşkını yenmesine izin veriyordu.

Bahçenin kapısını açtığında "Dur lütfen," dedim.

Burnunu çekerken soğuk bir sesle "Ne istiyorsun?" diye sordu.

Ona doğru yürüyüp aramızdaki mesafeyi azalttım.

"Sadece-" deyip ufak bir nefes aldım. "Seni anlamak istiyorum."

Bana doğru döndüğünde boş gözlerle yüzüme baktı.

"Neden böyle yapıyorsun Ceyda? Eser seni bu kadar çok seviyorken..."

Eser'in adını duyunca gözlerindeki acı tekrar belirginleşti. Ceyda belki de ilk defa onu görmeme izin verdi. Sertçe yutkunduğunda yüzünü kapatan saçlarını geriye doğru iteledi.

"Ben sadece olmayan şeyi zorlamayı bırakıyorum."

Cevap vermediğimde gözlerini gökyüzüne doğru kaldırdı. "Yapamıyorum," diye patladı.

Gözlerini tekrar bana çevirdiğinde yaşlarla parladığını gördüm. "Size ayak uyduramıyorum. Kimseye uyduramıyorum. Elimde olsa evimden bile çıkmayacak biriyim ben ama şimdi..." Sesindeki çaresizlik ona karşı duyduğum öfkeyi azaltmıştı.

"Şimdi?" diye üsteledim. Duygularını öğrenmek istiyordum. Onu anlamam için benimle konuşması gerekiyordu. Sırtını kapıya yasladı.

"Eser'e iyi gelmiyorum ben. Onu o kadar çok kıskanıyorum ki... Sadece bana ait olmasını isteyecek kadar bencilim. Bunu ona yapmaya hakkım yok."

Gözlerinden süzülen yaşları elinin tersiyle sildi

"Ceyda, Eser seni seviyor. Her şeyden ve herkesten çok."

"Ve bu, bana yeterli gelmiyor. Çünkü bu lanet şehirde ailemi yitirdiğimden beri hayatıma aldığım tek insan o. Ama onun hayatı insanlarla dolu. Bunu kabullenemiyorum, denedim ama yapamıyorum."

Ailesini burada kaybettiğini bilmiyordum.Gözlerimi kırpıştırırken ona doğru yürüyüp elimi omzuna yerleştirdim. "Ailen için çok üzgünüm."

Sessiz kaldığında konuşmaya devam ettim. "Yaşadıklarını hayal bile edemiyorum çünkü ben hiç yalnız kalmadım."

Gözleri yerdeki bir noktaya kilitlenmişti. "Sadece böyle yaşayamazsın Ceyda. Eser için, kendi mutluluğun için fedakarlık da

yapman gerekiyor." Burnunu çekip doğruldu. "İlişki içinde olmak bunu gerektirir."

"Yapamıyorum, bu yüzden hayatından çıkıyorum. Daha fazla benim gibi biriyle yaşamamalı. O çok daha iyilerini hak ediyor."

"Mücadele etmek yerine kaçamazsın."

Hafifçe güldü. "Kaçarım." Ardından arkasını dönüp bahçeden çıktığında devam ettim. "Kendini düzeltmek yerine onu başkasına mı bırakıyorsun?" Adımları bir an durdu. "Yapma Ceyda, onu böyle yaparak koruyamazsın."

Birkaç saniye hareket etmeden durduğunda geri döneceğine dair umuda kapıldım ama beni yanılttı ve yürümeye devam etti. O kadar inatçıydı ki... Arkasından bakarken ne düşüneceğimi şaşırmıştım.

Onun böyle hissettiğini bilmiyordum. Yine de Eser için çabalamak yerine hayatından çıkmasını kabullenemiyordum. Basit yolu seçmek ikisine de mutluluk getirmeyecekti. Omuzlarım aşağı doğru çökerken tekrar merdivenleri tırmandım. Zile bastığımda kapıyı Oğuz açtı.

"Bu şekilde bir daha dışarı çıkma," deyip elimi tuttu. Kaşları çatılırken onaylaman bir sesle "Buz gibi olmuşsun," diye söylendi.

Üşüdüğümü bile hissetmiyordum. Üzgün gözlerle yüzüne baktım. "Gitti."

Oğuz sıkıntıyla iç geçirdiğinde salona geçtik. Gözlerim Eser'e kaydı. Başını ellerinin arasına almış koltukta oturuyordu. Yaşadığı çaresizlik üstüne kara bir bulut gibi çökmüştü. Başını kaldırıp bana baktı.

"Gitti mi?"

Yanağımın iç kısmını ısırdım. "Gitti."

Ayağa kalktığında elini ensesine yerleştirip gergince ovdu. "Neden şaşırmadım acaba?" diye söylendi.

Pencere kenarına yanaştığında "Ailesinin bu şehirde öldüğünü biliyor muydun?" diye sorduğumda başını hızla bana doğru çevirdi.

"Bunu Ceyda mı söyledi?"

Başımla onayladığımda gözlerini kapattı. "Sadece ailesinin o çok küçükken trafik kazasında öldüğünü biliyorum."

"Burada ölmüşler," dediğimde sesim fısıltı gibiydi.

"Söylemiyor ki amına koyayım!" diye bağırdığında irkildim. "Ve ben onu günlerdir bu şehirde tutuyorum. Allah benim de belamı versin."

"Öyle söyleme, bilmediğin bir şey için kendini suçlayamazsın."

"Bilmeliydim... Ama ona dair en ufak bir şeyi öğrenmek bile o kadar zor ki! Araştırma da yapmak istemedim. Bana kendi gelsin istedim." Odada gergince volta atmaya başladı.

"Günlerdir konuşmak yerine sustu. Şimdi de bildiği tek yolu seçti ve kaçtı. Çünkü Ceyda Hanım için her şey bu kadar basit."

Ona doğru bir adım attım. "Yanılıyorsun."

Başını bana doğru çevirdi. "Kötü bir haldeydi Eser. Hatta-" diye iç çektim. "Onu ilk defa ağlarken gördüm."

Gözleri irileşti. "Ağlıyor muydu?"

Başımı aşağı doğru eğdiğimde yüzünü buruşturdu. "Kahretsin."

"Kaçtı çünkü seni hak etmediğini düşünüyor. Sevgisinin bencil olduğu için sana zarar verdiğini düşünüyor."

Ellerinin saçlarının arasına geçirdi. "Bu soktuğumun düşüncelerini kim onun aklına sokuyor bilmiyorum ki."

Oğuz kanepeye oturdu. "Bize ayak uydurmadığı için kendi kafasında kuruyor. Ayrıca hiç arkadaşı olmadığı için kimseden akıl da almıyor."

Oğuz haklıydı. Ceyda o kadar içine kapanıktı ki bütün sorunlarını kendi çözüyordu. Yanlış sonuca ulaşsa bile onu durduracak kimse yoktu.

Eser yorgunca karşı koltuğa oturdu. "Şimdi n'apacağım peki?"

"Bence peşinden gidip onu ikna et," dedim.

Oğuz başını iki yana doğru salladı. "Genelde hep yaptığı bu ama görünen o ki işe yaramıyor."

Eser bacağını sallarken ofladı. "Haklısın, bu defa bunu yapmayacağım."

"Peki ne yapacaksın?" diye sorduğumda gözleri beni buldu. Yüzünde tatsız bir gülümseme oluşurken "Hiçbir şey," diye cevap verdi.

"Beni özlemesini bekleyeceğim. Ayrılığın en kötü seçenek olduğunu anlaması gerekiyor."

Kaşlarım çatıldı. "Ya anlamazsa? Ya ayrılığın sizin için daha iyi olduğunu düşünürse?"

Gözleri dalgınlaştı. Kısa bir sessizlik yaşanırken "O zaman yeni bir yol buluruz," dedi.

Sözleri üzerine gülümsedim. Eser, Ceyda'yı o kadar güzel seviyordu ki sanırım Ceyda'nın bunu anlaması için kaybettiğini görmesi

gerekiyordu.

"Ondan vazgeçme."

Başını iki yana doğru salladı. "Bilmiyorum Süveyda, böyle bir seçenek benim için hiç olmadı ama şu an her şey çok karışık. Zamana bırakmam gerekiyor, bu defa o bana gelecek."

Ceyda'nın inatçı bir yapısı vardı. Bu dediğinin kolay kolay olmayacağının hepimiz farkındaydık.

Oğuz elimi tuttuğunda ona doğru döndüm. "Seni Nazlı'ya bırakacağım, bu gece orada kalabilirsin."

Şaşkınca "Neden?" dediğimde "Öyle gerekiyor," diye geçiştirdi.

"Oğuz?"

Sert çıkan sesim üzerine iç çekti. Cevap vermeden onu bırakmayacağımı biliyordu. "Volkan piçi ile ilgili bir operasyon düzenlenecek."

Gözlerim irileşti. "Peki sen neden gidiyorsun?"

İçime olan korkuya engel olamıyordum. "Operasyona girmeyeceğim."

"O zaman neden gidiyorsun? Eser de gelecek mi?"

Eser boğazını temizledi. "Biz operasyonun dışında duracağız."

"Polisler varken siz neden karışıyorsunuz anlayamıyorum."

Oğuz ayağa kalkıp karşımda dikildi. "İşi şansa bırakmak istemiyorum."

İçime dolan korku boğazıma kadar tırmandı. Nefes alamadığımı hissederken "Senin gitmeni istemiyorum," diye soludum. Volkan'ın neler yapacağını kestiremiyordum. Özellikle Oğuz'a karşı duyduğu yoğun nefret... İrkildim. Ona zarar vermekten bir an bile çekinmezdi.

"Oğuz lütfen."

Eğilip dudaklarını başıma yasladı. "Korkacak bir şey yok ki güzelim, olayın dışında duracağız."

Bu kadar basit değildi. "Odada konuşabilir miyiz?" diye direttim.

Eser ayağa kalktı. "Hiç rahatsız olmayın, benim işlerim var zaten."

Eser evden çıktığında endişeyle alt dudağımı kemiriyordum.

"Köstebek bulunmadan bunu yapmanız tehlikeli."

Oğuz kanepeye otururken elini belime sarıp beni de dizine oturttu. "Köstebek olayından emin değilim. Sadece ben öyle olduğunu düşünüyorum."

Başımı yana doğru eğdim. "Hislerinde yanılmazsın sen."

"Yanılıyor da olabilirim," dediğinde gözleri dalgınlaştı. "Yine-" deyip sustuğunda "Devam et," dedim.

"Operasyonu sadece Eser biliyor, gizli tutuluyor her şey."

İçimdeki korku dinmiyordu. "Yine de önce köstebeği bulmanız gerekmez mi?"

Oğuz hafifçe gülümsediğinde eliyle hafifçe belimi okşadı. "Önce Volkan'ı halledip hayatını normale çevireceğim. Sonra şüphelerimin üstüne giderim."

Yüzünü ellerimin arasına aldım. Ela rengi gözlerine uzun uzun baktım. "Sakın kendini tehlikeye atma."

"Atmam yavrum, merak etme."

Dudaklarımı sarkıtırken "Ne zaman Nazlı'ya gidiyoruz?" diye sordum. Gözleri duvardaki saate kaydı. Yüzündeki serseri bir gülümseme oluştuğunda elleri kalçalarıma kaydı.

"Bir saatimiz daha var."

Sesi boğuklaşırken gözleri gittikçe koyulaşıyordu. Bacaklarımı açarak kucağında otururken ellerim ensesine kaydı. "Bu bir saati nasıl değerlendireceğiz?"

"Birtakım fikirlerim var aslında.

Başımı yana doğru eğdim. "Ne mesela?"

Burnunu burnuma doğru sürttü. "Senin ve benim içinde bulunduğumuz eylemlerle ilgili."

Kısık bir sesle "Biraz daha detaya ihtiyacım var," diye fısıldadım.

"Öyle mi?" dediğinde dişlerini hafifçe yanağıma bastırdı. Kıkırdarken geri çekilmeye çalıştım.

"Sana aç olan yanımı doyurmam lazım. Çok mahrum kaldı."

Şaşkınca gözlerimi kırpıştırdım. "Dün geceye rağmen mi?"

Beni ters çevirip üstüme doğru eğildiğinde sırtım kanepeyle buluştu.

"Dün geceden sonra özellikle." Yüzünü bana doğru eğildiğinde kalbim deli gibi atıyordu.

"Şimdi kendini bana bırak meleğim."

Dudaklarım dudakları tarafından esir alınmıştı. Bedenim saniyeler içinde alev alırken dediğini yaparak kendimi seve seve ona bıraktım.

****

Yaklaşık bir buçuk saatin ardından evden çıktığımızda Kürşat'ın arabası kapının önünde duruyordu. Oğuz'a soru soran gözlerle

baktığımda elimi tuttu. "Operasyon gizli, sakın unutma. Seni Kürşat bırakacak."

Gözlerim irileşti. "Neden?"

"Çünkü şehir dışına çıkacağımı söyledim."

Sanki soluk boruma çıplak eller dolanmıştı. Gözlerime yaşlar doldu. "Sensiz gitmek istemiyorum."

Oğuz yanımdan uzaklaştığı an kötü hissediyordum.

Güven verici bir şekilde gülümserken yüzüme doğru eğildi. Burnumun ucuna ufak bir öpücük kondurdu.

"Bir şey olmayacak, kimseye bir şey belli etmemelisin bu yüzden üzgün durma olur mu?"

Gözlerimi kırpıştırırken ağlamamak için kendimi sıkıyordum. Kollarımı boynuna doladığımda kalbim endişeyle çarpıyordu. Oğuz sarılışıma karşılık verirken yüzünü saçlarıma gömdü. Gitmesini hiç istemiyordum.

"Bu geceden sonra özgür kalacaksın sevgilim. Bundan başka bir şey düşünme."

Bunu kolay bir şeymiş gibi söylemesini anlayamıyordum. Burnumu çektiğimde "Sanki kolaydı," diye söylendiğimde kısık sesle güldü.

Kürşat'ın arabasının kapısı çarpılınca Oğuz "Söylediklerimi unutma," deyip geri çekildi.

Derin nefesler alıp sakinleşmeye çalıştım. Ardından Kürşat'a dönüp gülümsedim.

"Selam."

Başıyla selam verdiğinde "Nasılsın?" diye sordum. Benim yüzümden yaşadıklarının vicdan azabını hâlâ taşıyordum. Onun ve günden güne iyileşen Serhan'ın iyi olması beni çok mutlu ediyordu.

"İyiyim ya turp gibiyim, bir şeyim kalmadı."

Bunun için çok seviniyordum.

"Kürşat, Süveyda sana emanet kardeşim."

Kürşat'ın duruşu dikleşirken "Gözün arkada kalmasın," dedi. Oğuz tekrar bana döndü.

"Etrafında sivil polisler olduğunu unutma güzelim, korkulacak bir şey yok."

Kendim için değil onun için korkuyordum. Belli etmemeye çalışarak "Tamam," diye fısıldadım. Oğuz şakağıma ufak bir öpücük bıraktı. "Görüşürüz."

Arabasına doğru ilerlediğinde gözlerimle onu takip ediyordum. Gitme dememek için kendimi zor tutuyordum çünkü söz geçiremeyeceğimi de biliyordum. "Gel Süveyda."

Kürşat ile beraber arabaya bindiğimde camdan Oğuz'un uzaklaşan arabasını izliyordum.

"Yarına kadar gelmiş olur merak etme."

Kürşat olayın esas yüzünü bilmediği için rahattı. Başımla onaylarken bakışlarımı ellerime indirdim.

"Kürşat, ben çok teşekkür ederim."

Gözleri bir an bana kaydığında ona döndüm. "Beni korumak isterken yaralandınız."

Babacan bir tavırla gülümsedi. "Görevim bu Süveyda."

"Serhan nasıl?"

"Daha iyi, merak etme. Üzme artık geldi geçti. Herkes iyi."

"Teşekkür ederim."

Gülümsediğinde gözlerim parmağına kaydı. Balıkesir'deyken parmağında yüzük vardı.

"Nişanlın nasıl?"

Bedeni gerildi.

"Bitti o iş ya."

Ne diyeceğimi bilemediğim için susup kaldım. Yan gözlerle bana baktı.

"Böylesi daha iyi."

"Umarım ikiniz için de en iyisi olur."

Kafe ile ev arası kısa olduğu için çabuk gelmiştik.

Arabadan indiğimizde Kürşat içeri girmedi. Kapıda bekleyeceğini söyleyince onu arabada bırakıp kafeye girdim. Etrafa bakındığımda Nazlı ortada görünmüyordu.

Barış ise kalabalık olan bir masayla ilgileniyordu. Yanına gitmeden önce mutfağa girdim ve Nazlı'yı içli içli ağlarken buldum. Endişeyle yanına giderken "Nazlı?" seslendim. "Neyin var?"

Cevap vermek yerine ağlamaya devam etti. Kolumu omzuna sardım. "Niye ağlıyorsun bir şey mi oldu?"

Başıyla onayladığında korkmaya başlamıştım.

"Ne oldu anlat bana? Bir yerin mi ağrıyor?"

Aklıma bir sürü kötü düşünce geliyordu. "Nazlı?" diye üsteledim.

Başını iki yana doğru salladı. "Barış," diye çekti.

"Ne olmuş Barış'a?"

En son gördüğümde müşterilerle ilgileniyordu.

Burnunu çekti. "İçerdeki kızlar gördün mü?" Çok dikkatli bakmamış olsamda tedirgin bir şekilde "Gördüm," dedim.

Ağlaması tekrar şiddetlendi. Burnu kıpkırmızı olmuş gözleri şişmişti.

"Hepsi ne kadar güzel ve zayıflar," diye hıçkırdı.

Eliyle yuvarlak karnını gösterdi. "Bir de bana bak, balina gibi oldum," deyip hıçkırıklara boğulduğunda gözlerim kocaman açıldı. Ağlama nedeni karşısında o kadar şaşırdım ki bir an ne tepki vereceğimi şaşırmıştım.

"Nazlı saçmalama çok güzelsin sen."

"Değilim," diye bağırdı. "Barış da saatlerdir o kızlarla ilgileniyor. Tabii gördü güzel kızları pislik, erkek değil mi hepsi aynı."

Eliyle karnını okşadı. "Bebeğim gör babanın yaptıklarını, beni daha çok sev tamam mı annecim?"

O kadar şaşkındım ki bir an ne tepki vereceğimi bile bilemedim. Gözlerimi kırpıştırırken "Sana öyle gelmiştir," dedim. Bana öfkeyle baktı.

"Bu ne demek?" diye cırladı.

"Ya-yani belki yanlış anlamışsındır."

Bakışlarındaki ateş üzerine boğazımı temizledim. "Yani şey-" Elini havaya kaldırıp beni susturdu. "Sus Süveyda sus, anladım ben seni. Abartıyorsun demek istedin bana," deyip tekrar ağladığında ağzım açık kalmış bir şekilde Nazlı'ya bakakaldım.

"Özür dilerim, ağlama lütfen."

Daha çok ağladığında mutfağa Barış girdi. İkimizi görünce gözleri kocaman açıldı.

"Ne oldu burada?" diye sorduğunda alacağı cevaptan korkuyor gibiydi.

Nazlı yüzünü buruşturdu. "Ne oldu Barış Bey, hamile karını ve bebeğini mi hatırladın?"

"Hiç unutmadım ki aşkım."

Nazlı bakışlarını göbeğine indirdi. "Bunları unutma tamam mı bebeğim, baba bizi çok üzüyor. Bu yüzden anneni hep daha çok sevecensin tamam mı?"

Barış yavaşça yanına geldi. "Nazlı'm, iyi misin güzelim? Bir şey mi oldu?" Yardım isteyen gözleri bana kaydı. Ne yapacağımı bilmediğim için omuz silktim.

Nazlı geri çekilip "Sen git içerideki kadınlarla ilgilen," diye çemkirdi.

"Hangi kadınlar?"

"Bilmiyormuş gibi yapma Barış, ağzının sularını akıta akıta kadınlarla ilgileniyorsun saatlerdir. Görmedim mi sandın?"

"Ama-" dediğinde Nazlı araya girdi. "Aması falan yok, tabii kilo aldım ya hemen başkalarına bak."

"Ya yemin ederim öyle bir şey yapmadım hem kadınlar annemle yaşıt."

"Yalancı, gördüm kadınları."

Barış sıkıntıyla ofladı. "Yahu en genç olanı bile 35 yaşında, insaf Nazlı ya. Ne işim var öyle kadınlarla kurban olayım."

Nazlı'nın bakışları biraz yumuşadı. "Doğru mu söylüyorsun?"

"Ya yemin ederim kızım ya, ölümü gör yalan söylüyorsam."

"Ne ölümü Barış saçma saçma konuşma!" diye bağırdığında sıçradım. "Niye onlarla uzun uzun ilgilendin."

Eğilip Nazlı'nın elini tuttu. "Çünkü güzel karıcım bir türlü ne istediklerine karar veremediler."

Nazlı dudaklarını sarkıttı. "Doğru söylüyorsun değil mi?"

"Söylüyorum tabii ki, benim gözüm senden başkasını görmez," deyip yanağını öptü.

"Barış?"

"Efendim aşkım?"

İkisini gülen gözlerle izliyordum. Nazlı hem bu kadar huysuz hem de tatlı olmayı nasıl baraşıyordu aklım almıyordu. Barış yüzündeki yaşları silerken "Kilo almama rağmen güzelim değil mi?" diye soran karısını sabırla dinliyordu.

Hayranlık dolu bir gülümsemeyle ona baktı. "Kilo almadın sadece bebeğimizi taşıdığın için karnın çıktı o kadar. Hem her halinle güzelsin sen."

Nazlı az önce hiç ağlamamış gibi gülümserken uzanıp kocasının boynuna sarıldı. Sorunun çözülmesine mutlu olurken cebimden telefonu çıkarıp Oğuz'a mesaj attım.

***Süveyda:* Nazlı'dan sonra çocuk istediğimi sanmıyorum.**

Oğuz Bey: **Yine neden ağladı?**

Süveyda: **Barış için ağladı, Barış'ı savunduğum için ağladı, şimdi Barış ile barıştı diye yine ağlıyor.**

Oğuz Bey**: Ne?**

Oğuz Bey: **Neyse Barış'a iyi olmuş :))**

Süveyda: **Gülme, çok ciddiydi.**

Süveyda: **Önümüzdeki beş yıl hamile başka birini görmek istemiyorum.**

Oğuz Bey: **Ben ise senin o hallerini görmek için sabırsızlanıyorum.**

Süveyda: **Planlar ertelendi sevgilim, üzgünüm :(**

Oğuz Bey: **:d**

Attığı mesaja kısılı gözlerle baktım. Ciddiydim, önümüzdeki birkaç yıl daha hamilelik krizleri görmeyi kaldıramazdım.

Süveyda: **Telefonumda hâlâ Oğuz Bey diye kayıtlıyken bu konuşmayı yapmamız çok komik :D**

Oğuz Bey: **Beyini yesinler senin.**

Süveyda: **Ne münasebet Oğuz Bey?**

Oğuz Bey: **Tamam yavrum, bey fantazine de tamamım ben.**

Mesajını okuyunca ufak bir kahkaha attım. Dil çıkaran emoji attıktan sonra adının yanındaki beyi silip beyaz kalp bırakarak kaydettim.

Telefonu cebime koyduğumda Nazlı ve Barış mutfaktan çıkmıştı. Yeni müşteriler geldiği için Barış'a yardım ettim. Nazlı da kitap kısmıyla ilgileniyordu. Burada zaman hep çok hızlı geçtiği için nasıl akşam olduğunu anlamamıştım. Mutfağa geçip orayı topladığımda kapanma saati gelmişti.

Oğuz'a nasıl olduğuna dair mesaj attıktan sonra içeri geçtim. Özgü ve yanında duran adamı görünce adımlarım aksadı. Uzun boylu sarışın bir adamdı. Eli Özgü'nün belinde duruyordu. Son derece yakın duruyorlardı. Nazlı gülümseyerek Özgü ile konuşurken bakışları beni buldu. Özgü de başını çevirince göz göze geldik. İkimiz de gülümsemeye çalıştığımızda yanlarına gitmiştim.

"Nazlı'ya bakmak için uğramıştım. Uzun zamandır görmüyordum hamilelğin nasıl gidiyor merak ettim.

"İyi ki geldin, bir şeyler içer misiniz?"

Özgü başını iki yana doğru salladı. "Yok canım, Cem ile yemeğe gidecektik."

Nazlı uzanıp Cem'in elini sıktı. "Tanıştığımıza memnun oldum Cem, tekrar görüşelim bu çok ayaküstü oldu."

Cem mesafeli bir gülümsemeyle "Memnun olurum," diye cevap verdi.

Özgü bana başıyla selam verdikten sonra Cem ile beraber kafeden çıktı. Merakla Nazlı'ya döndüm. "Cem de kim?"

Nazlı omuz silkti. "Yeni sevgilisi, sanırım önüne bakmaya karar verdi."

Bunun verdiği rahatlamayla gülümsedim. Belki de Oğuz haklıydı. Özgü ona karşı bir şeyler hissetmiyordu. Ki öyle olsa bile arkasında bırakmaya karar vermişti.

"Bakıyorum da onu biriyle görünce moralin düzeldi."

Gözlerimi kaçırdım. "Yoo, ne alakası var?"

Nazlı alayla güldü. "Hadi hadi yeme beni."

Nazlı kafeye kapatıp eve gidene kadar bana bu konu hakkında takılmaya devam etti. Kabul etmediğim sürece devam edecekti.

"Barış karına bir şey söyler misin?" diye sızlandığımda ikisi de güldü.

"Kıskandığını kabul et Süveyda ve konu kapansın."

"Kıskanmıyordum sadece-" deyip sustum.

"Sadece ne?"

Nazlı'ya ters ters baktım. "Hoşlanmıyordum." Dişlerimin arasından verdiğim cevap üzerine Nazlı güldü.

"Bu da kabul sayılır."

Kanepeye oturup telefonuma baktım. Oğuz'dan hâlâ ses yoktu. İçimdeki sıkıntıyla ofladım. Bir saat olmuştu ama mesajıma geri dönmemişti. İçim içimi yese de Nazlı'yı endişelendirmemek adına belli etmiyordum. Gözlerim sürekli telefona kayıyordu. Eser'e de mesaj atmıştım ama ondan da bir dönüş alamamıştımm. Bir an Vural'ı aramayı düşünsem de onun haberi olmadığını hatırladım.

"Ay sen sevgilini mi özledin?"

Nazlı bacaklarını uzatmış elindeki çikolata kavanozu kaşıklıyordu. Dudağının kenarına bile bulaştırmıştı.

"Hayır ya, sadece mesajıma dönmedi merak ettim."

Kıs kıs güldü. "Hadi hadi yeme beni."

"Uzakta olunca elimde olmadan geriliyorum sadece."

Çikolatasını yemeye devam etti. "Merak etme, döner o. İşi vardır."

Yanına oturup yan gözlerle ona baktım. "Döner değil mi?"

Başıyla onayladı. "Film mi izlesek aklın dağılır."

"Olur," desem de kendimi filme vermeyeceğimi biliyordum.

Nazlı Netflix'den bir şeyler açtı. Barış maça gittiği için ikimiz evde tektik. Kanepede birbirimize sokulup filmi izlemeye başladık. Sürekli telefonumu kontrol etmeye de devam ediyordum. En son Nazlı telefonu elimden alıp sakladı.

"Aa yeter ama."

Dudaklarımı büktüm. "N'apayım? Merak ediyorum."

İçimdeki sıkıntı gittikçe büyüyordu. Ondan haber almadığım sürece de geçmeyecekti. Nazlı filmdeki bir sahneye ağlamaya başladığında tekrar onu teselli etmeye çalıştım. Sürekli ağlayacak bir şeyler buluyordu. Kolumda ağlaya ağlaya uyuya kaldı.

Neyse ki Barış gelmişti.

"Uyuya mı kaldı?"

Kısık sesle sorduğu soru üzerine ona doğru yaklaştı.

"Öncesinde ağladı."

Barış yüzünü buruşturdu. "Bu kadar çok ağlaması ona zarar verir mi?"

Sessizce güldüm. "Sanmıyorum."

Barış eğilip onu kucağına aldığında Nazlı mırıldandı.

"İyi geceler Süveyda."

Barış odadan çıktığında "İyi geceler," deyip telefonu aldım. Hâlâ mesaj yoktu.

Tekrar aradım ama telefonu kapalıydı. Endişeyle ayağa kalkıp odada gezindim. Neden hâlâ ulaşamıyordum?

Başına bir şey mi gelmişti?

"Off!"

Eser'i aradım bu defa ama yine yanıt gelmedi. Kanepeye çöküp filmi kapattım. Gece haberleri başlamıştı. Televizyona boş gözlerle bakıyordum. Aklım tamamen Oğuz'daydı. O Volkan denen herif aklıma gelince mide öz suyum ağzıma geldi. Beni kaçırdığı zaman yaşadıklarımı hâlâ unutamamıştım. Sadece Oğuz yanımda olduğu zaman olanları unutuyordum. Şimdi tehlikede olduğunu bilmek tüm korkularımı serbest bırakmıştı. Gergince saate baktım. Geceyarısı olmak üzereydi. Acaba ona bir şey mi olmuştu?

Hayır hayır, böyle şeyler düşünmemeliydim. Hem operasyona katılmayacaktı.
Yine de saatlerdir ondan haber alamamıştım. Bu kadar uzun sürmesi normal miydi?

Televizyonda yeni bir haber başladığında duyduğum isim üzerine bakışlarım televizyona kaydı.

Uzanıp televizyonun sesini açtım.

"Uzun zamandır polisin arama listesinde olan V.D'nin yeri nihayet tespit edildi. Fakat operasyon kısa sürede silahlı çatışmaya döndü. Söylenenlere göre içlerinde sivillerin de bulunduğu çatışmada yaralı sayısı oldukça fazla. Henüz net bilgi alınmasa da olay yerine giden ambulansların ardı arkası kesilmiyor."

Kanım buz kesmişti. Dolan gözlerim ekrana kilitlenmişken elimde tuttuğum kumandayı o kadar çok sıkıyordum ki parmak boğumlarım bembeyaz kesilmişti.

Operasyon gizli olacaktı ama anlaşılan her şey çığırından çıkmıştı. Ve saatlerdir Oğuz'dan haber yoktu.

•

Alıntılar ve bilgi için instagram umrantn

Biraz aksiyon zamanı...

Sizce Oğuz ne durumda?

Nazlı'nın halleri AJSJSJJS

Bu bölümde Ceyda'yı biraz da olsa açmaya başladım, sizce onların sonu ne olacak?

Yeni bölümde görüşmek üzeree

BÖLÜM 39: YANILGI

Yine erkenden geldimm, nasılsınız?

Şimdi Virane Düşler final olduktan sonra kaldıracağımı defalarca söylemiştim ama yine hatırlatayım. Final çok kalmayacak bu yüzden lütfen bölüm biriktirmek yerine güncel okuyun. Nedenini yakında açıklayacağım, finale ne kadar bölüm kaldığını henüz kestiremiyorum ama en az on bölüm var gibi.

Keyifli okumalar dilerim

#Rei 6 Dibe İniyorum

Duman Her Şeyi Yak

⛓

Korkudan buzlanmış kanım, damarlarımda acı vere vere akıyordu. Duyduklarımdan ötürü zihnim felç geçirmiş gibiydi. Herhangi bir tepki vermeden kocaman açılmış gözlerimi televizyona sabitlemiştim. Ne kadar zaman geçti bilmiyorum ekranda şimdi yeni bir haber başlamıştı. Gözlerimi kırpıştırdığımda içimde büyüyen korku göğsüme basınç yapıyordu.

Telefonumu elime alıp tekrar numarasını tuşladım. Yine ulaşamadım. Ayağa kalktığımda ne yapacağımı bilmeden öylece durdum. Kimseye haber veremezdim. Kimseye bir şey soramazdım. Çaresizlik bir halat gibi bileklerime dolanmıştı. Pencerenin kenarına doğru ilerlediğimde boş bakan sulu gözlerim karanlığa daldı. Bedenimi saran titremeye engel olamıyordum. Sanki soğuk bir kova su başımdan aşağı dökülmüştü. O kadar üşüyordum ki çenemin titremesine engel olmak için dişlerimi birbirine bastırdım. Bu soğukluğun kaynağı kalbimdi. Kalbimdeki zemheri iliklerime kadar üşümeme neden oluyordu.

Tekrar karanlıkta kalmıştım.

Böyle dikilip hiçbir şey yapmamak beni mahvediyordu. Ama yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Oğuz beni, kimseye bir şey çaktırmamam konusunda uyarmıştı. Hem Nazlı hamileydi istesem de

belli edemezdim. Sadece oturup ondan bir haber gelmesini beklemek zorundaydım. Bu olayın asıl nedeni köstebek miydi yoksa başka bir şey miydi onu bile kestiremiyordum. Gözlerimi yumduğumda alnımı soğuk cama yasladım.
Böyle hiçbir şey yapmadan durmak ne kadar zordu.

Aklıma gelen ihtimaller beni boğuyordu. Haberlerde de doğru düzgün bilgi yoktu. Yaralıların kimliği henüz belli bile değildi. Yapabileceğim tek şey aralarında Oğuz'un ve Eser'in olmaması için dua etmekti. Zaman ağır geçerken defalarca Oğuz'u aradım. Telefonu kapalı olsa da kendime engel olamıyordum. Gözlerimden akan yaşlar yüzünden yüzüm sırılsıklamdı ama silmeye bile mecalim yoktu sadece çok üşüyordum ve korkuyordum. Eğer ona bir şey olursa...

Telefonumun mesaj sesini duyunca hemen ekrana baktım. Ceyda'dan mesaj gelmişti.

***Ceyda*: Eser'e saatlerdir ulaşamıyorum, bilgin var mı?**
***Süveyda*: Ben de Oğuz'a ulaşamıyorum.**

Mesajım üzerine telefonum çaldı. Ceyda arıyordu.

"Efendim?" diye yanıtladığımda sesim titrekti.

"İkisine de nasıl ulaşamıyoruz?"

Ufak bir nefes aldığımda birkaç damla gözyaşı daha döktüm. Benim yüzümden zarar görmüş olabilirlerdi.

"Bilmiyorum."

"Neden ağlıyorsun ki bir şey olmamıştır."

Sesindeki endişeyi fark etmeseydim sözlerine kanabilirdim.

"Yine gizemli işleriyle uğraşıyorlardır."

"Ceyda korkuyorum," diye araya girdim.

"Hayır hayır, korkmak yok. İkisi de iyiler, muhtemelen Eser beni korkutmak için böyle davranıyor."

Benden ziyade kendini ikna ediyordu.
Dudaklarımı birbirine bastırdım. Keşke gerçekleri anlatabilseydim.

"Oğuz'un da şarjı falan bitmiştir."

Bu kadar basit olmasını her şeyden çok isterdim. "Umarım," diye fısıldadım.

Birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra "Haber alırsan bana da verir misin?" diye sordu. Sesinde çekingen bir ton vardı.

Yanağımın iç kısmını ısırırken "Veririm," diyebildim.

Telefonu kapattığımda boğazım yanıyordu. Hıçkırıklara boğulmam an meselesiydi.

Saat gecenin biriydi ama hâlâ herhangi bir haber yoktu. Ağlamaktan gözlerim şişmiş ve sızlıyordu. Oğuz'un gitmesine izin vermemeliydim. Ama her şeyi o kadar basite indirmişti ki... Gerçekten bir şey olmayacağına inanmıştım. Kanepeye oturup bacaklarımı kendime doğru çektim. Parçalara ayrılacak gibi hissediyordum. Kollarımla bacaklarımı sararken içli içli ağlıyordum. Aklıma gelen ihtimallerin hepsi birbirinden beterdi.

Sadece yapamazdım. Ona o kadar çok bağlanmıştım ki o olmadan yaşayamazdım. Nefesim elimden çalınmış gibi hissediyordum.

Kapının kilit sesini duyduğumda başımı kaldırıp dikkat kesildim. Kapıdan gerçekten de sesler geliyordu.

Hırsız mıydı yoksa? Kalbim gümbürderken yavaşça ayağa kalktım. Dizlerim tutulduğu için bir an ayakta duramadım. Kanepenin kenarını tutarken telefonumu sıkı sıkı tutuyordum. Her an çığlık atmaya hazırdım. Adım sesleri duyduğumda uzanıp masanın üstündeki vazoyu alıp kapının kenarına çekildim.

Vazoyu havaya kaldırmış öylece beklerken korku yüzünden panik dokuydum. Eğer eve gerçekten hırsız girmişse nasıl vuracağımı bile bilmiyordum.

İçeri girmeden önce kısık ses "Süveyda?" dediğinde ellerim havadayken donup kaldım. Gelen hırsız değildi.

"Oğuz?" Ona göre sesim yüksek çıkmıştı. Elim yana doğru düştüğünde Oğuz içeri girdi.

Bana doğru döndüğünde gözleri karanlıkta kalan yüzümdeydi. Uyumadığını tahmin ediyordum."

Her şey ağır çekime alınmış gibiydi. Cevap vermek yerine elimde sıkıca tuttuğum vazoyla ona doğru yürüyüp kollarımı boynuna sardım. Sıkı sıkı sarılmam haricinde hiçbir şeyin farkında değildim. Ona bir şey olmamıştı. Sağ salim bana gelmişti.

Kollarını belime sardığında yüzümü boynuna gömüp hıçkırıklara boğuldum. Burada olmasına inanamıyordum. "İyisin," diye soludum.

Kalbinin güçlü atışını ve sıcaklığını hissediyordum. Geri çekilip yüzüme bakmaya çalıştı.

"İyiyim, bana bak."

Kesik kesik çıkan sesimle "H-Haberleri gördüm," dedim. Elimi alnıma yerleştirirken hâlâ karşımda durduğuna inanamıyordum.

"Sana ulaşamayınca bir şey olduğunu sandım."

Kısık sesim yaşadığım korkuyu yansıtıyordu. "Çok fazla yaralanan varmış."

Oğuz yüzümü ellerinin arasına aldı. "Dur, sakin ol yavrum. Buradayım."

Tekrar ağladığımda başımı aşağı yukarı salladım. "Buradasın, benimlesin."

"Seninleyim." Eğilip dudaklarını alnın yasladı. "Hep seninleyim." Tekrar kollarını belime sardığında beni kucağına alıp kanepeye doğru yürüdükten sonra oturdu. Elimdeki vazoyu alıp "Kaza çıkmadan şunu kaldıralım," dedi. Bu kadar gergin olmasaydım gülebilirdim. Az daha kafasına vazoyu indirecektim.

Kucağına sokulup parfümünün sedir ağacına karışan erkeksi kokusunu içime çektim. Benim için dünyadaki en güzel kokuydu. Yüzümü boynuna gömdüğümde eli sırtımda beni sakinleştirmek için geziyordu. Varlığını hissettikçe sakinleşiyordum. Beni uyuşturan bir etkisi vardı ve bu hiç değişmiyordu. Ne kadar zaman geçtiğini bilmediğim bir süre sonunda geri çekildiğinde şefkat dolu gözleriyle karşılaştım.

"Bu kadar kötü olacağını bilememiştim." Sesine yansıyan yoğun bir pişmanlık vardı.

Burnumu çekerken "Bana neler olduğunu anlat," dedim.

Hafifçe gülümsedi. "Her şey bitti," diye fısıldadı. "Artık özgürsün."

"Nasıl?

Derin bir nefes alınca geniş göğsü havalandı. "Volkan da adamları da yakalandı."

Bu geceyi yaşamamış olsam buna çok sevinirdim ama öyle büyük bir korkuyla sınanmıştım ki o adamın hayatımdan çıkmış olması bile beni rahatlatmıyordu.

Bunu fark eden Oğuz'un kaşları çatıldı. "Neden buna pek sevinmiş gibi durmuyorsun?"

Dudaklarımı büktüm. "Çünkü bu gece en büyük korkumla sınandım." Devam etmeden önce yutkundum. İhtimaller aklıma gelince bile ruhum boğuluyordu. "Benim yüzümden sana bir şey oldu sandım. Bana bir daha bunu yaşatma."

Bir daha böyle bir korkuyu kaldırabileceğimi sanmıyordum. Hayatımdan on yıl eksilmiş olmalıydı.

Alnını alnıma yasladı. "Benim kızım korkmuş mu?

Sesindeki şefkat gözyaşlarımı tetikliyoordu. "Telefonum yanımda değildi. İşin bu kadar uzayacağını bilmediğim için haber vermedim. Üzgünüm."

Elimin tersiyle yüzümü sildim. "Nasıl haberi olmuş?"

Oda karanlık olduğu için yüz ifadesini pek seçemiyordum fakat bedeni gerginleşti.

"Haberi yoktu ama tetikte olan adam sayısı düşündüğümüzden fazlaydı."

"Yani böyle bir operasyona hazırlıklı mıydı?"

Başını aşağı yukarı salladı.

"Şerefsiz herifin tahmin ettiğimizden daha çok düşmanı varmış. Bu yüzden her an tetikte olmalılar."

Sözlerinde haklıydı. Karanlık işlerle bu kadar uğraşan birinin düşmanı da bol olurdu.

"Bir an köstebeğin Eser olduğunu ve haber verdiğini düşündüm."

Bu ihtimal o kadar korkunçtu ki... Yanıldığım için mutluydum. Böyle bir şeyi kaldıramazdık.

"Hayır bu defa köstebekle ilgili bir durum yoktu. Başta gafil avlansalar da sayıları tahminimizden çoktu."

Rahat bir nefes aldım. "Belki gerçekten köstebek de yoktur," diye mırıldandım. Herkesten şüphelenmek çok yorucuydu. Özellikle hepsini bu kadar severken...

"Bunu konuşmak için henüz erken," dediğinde sesi sıkıntılı çıkmıştı.

Elleri saçlarımın arasında gezinmeye başladı. Köstebek işi onun da canını sıkıyordu.

"Keşke sözlerinde haklı olsan," diye fısıldadı.

Yüzümü buruşturdum. "Keşke."

"Hepsiyle yıllardır beraberiz, kim köstebek çıkarsa daha çok hayal kırıklığına uğrarım onu bile bilmiyorum."

Oğuz genelde içinde yaşadıklarını pek dile getirmezdi. Bu yüzden konuşması beklemediğim bir şeydi.

"Benim için hepsi kardeşten öte."

"Neden böyle bir şey yapmış olabilir?"

İç geçirdi. "Böyle adamlar bataklık gibidir. Zayıf noktanı bulup oradan vururlar. Bir kere bulaşınca da kurtulamazsın."

İçimdeki kasvet büyüdü. "Belki de çok sağlam bir nedeni vardı."

Sözlerimi duyunca başını iki yana doğru salladı. "Olmaz." Ses tonu öyle sert çıkmıştı ki bunun ince noktası olduğunu anlamıştım. "Böyle bir yola girdikten sonra yaptığın bu kalleşliğin açıklaması da affı da olmaz."

Ne diyeceğimi bilmediğim için sessiz kaldım. Çünkü haklıydı. Bir kişinin ihaneti yüzünden binlerce insanın güvenliği tehlikedeydi. Tek bir lafıyla her şeyi mahvedebilirdi. Bu ihanetin affı olamazdı.

Elini belime kaydırıp hafifçe sıktı. "Bu kadar ciddi konular yeter."

Ellerim yavaşça saçlarının arasına kaydı. "Anlat bakalım ne kadar özledin beni," dediğinde kanepeye uzanıp beni üstüne çekti. Kulağıma doğru yanaştığında kısık çıkan boğuk sesiyle devam etti. "Ya da göster."

Ellerimi göğsüne yaslayıp doğrulduktan sonra yüzüne baktım. Dudaklarına doğru eğildim. "Saatlerdir sana bir şey oldu diye ağlıyorum, sırf haber vermediğin için," deyip geri çekildim. "Bu yüzden herhangi bir şey göstermeyeceğim."

Belimdeki eli kalçama kaydı. Sertçe kavradığında "O zaman ne kadar üzgün olduğumu göstermeme izin ver," dedi.

Dokunuşları içimin ısınmasına neden oluyordu. Başını uzatıp dudağımı öpmeye çalıştı ama geri çekildim.

"Hadi ama," diye sızlandı.

"Hayır."

Diğer eli üstümdeki tişörtün içine doğru girip yukarı kaydı. Teması karşısında tenim diken diken olurken tekrar öpmeye çalıştı.

"Beni dudaklarından mahrum bırakamazsın."

"Sen de beni habersiz bırakamazsın," diye tısladım.

Hem de saatlerce! "Aklıma neler geldi biliyor musun sen?"

Parmakları sütyenimin kopçasını açtığında gözlerim kısıldı. "Duyuyor musun sen beni?"

Azarımı görmezden geldi.

"En azından dokunsam?"

Sesindeki çocuksu ton üzerine gülmemek için kendimi sıktım. "Birazcık?" diye üsteledi. "Hadi gel bi öpeyim seni."

Sırtımda gezinen eli yukarı aşağı doğru hareket ettiğinde huylandığım için kıpırdandım.

"Hâlâ kızgınım sana."

"Gönlünü alıyorum işte. İzin ver."

Sessizce kıkırdadığımda eğilip dudaklarımı dudaklarına yasladım. Sırf onu özlediğim için yapmıştım bunu. Anında öpüşmenin hakimiyetini ele geçirirken dilini ağzımın içine kaydırdı. Bedenimi saran titremeye engel olamadım. Dokunuşlarına karşı direncim çok zayıftı. Oğuz da farkında olduğu için bunu kullanmaktan çekinmiyordu. Fakat aynı durum onun içinde geçerliydi. Bu içimi az da olsa rahatlatan bir ayrıntıydı.

Elim sert göğsünde gezinirken gömleğinin düğmesini açıp avucumu çıplak teniyle buluşturdum. Ona dokunmayı, sıcaklığını hissetmeyi çok seviyordum. Kalçamdaki eli tutuşunu sıkılaştırdığında sertleşen erkekliği karnıma battı.

Soluklanmak için geri çekildiğimizde boş durmayan dudakları çenemi buldu. Yavaşça ısırdığında kontrolümü kaybetmiş nerede olduğumu dahi unutmuştum. Islak öpücükleri boynuma doğru kaydığında alt dudağımı sertçe ısırdım. İçim daha şimdiden kıpır kıpır olmuş bedenim, Oğuz'un tanıştırdığı hislerin beklentisiyle dolmuştu. Bu beklentileri sadece o karşılayabilirdi, tenimde baş gösteren sızıyı sadece dokunuşları giderebilirdi.

Karnımın alt kısmında biriken gerginlik sıcak bir su gibi kaynıyordu. Sıcaklık kasıklarıma doğru aktığında tırnaklarımı göğsüne batırdım. Dilini boynuma bastırdı.

Göz kapaklarım ağırlaştığında "Oğuz," diye sızlandım.

Güya ona kızgındım.

Neden kızgın olduğumu bile unutturacak hale getirmişti beni. Kollarının arasında olunca hep böyle oluyordu. Ufacık kaldığım kucağında beni sarıp sarmalamış, içimdeki ateşi gittikçe harlıyordu.

Tam her şeyi boş verip ona kapılacaktım ki içeriden ses duydum. Banyonun kapısı kapanırken Nazlı bir şeyler söyleniyordu. Nerede olduğumu ancak şimdi fark edebilmiştim!

"Dur," diye fısıldadığımda sesim dehşet doluydu. Salonda kanepenin üstündeydik ve yalnız değildik. Her an içeri biri girebilirdi.

"Neden?" diye sızlandığında eşofmamın içine girmek üzere olan elini tuttum.

"Nazlı uyandı."

Boynuma doğru "Uyur tekrar," diye geveledi.

Elini çekip hızla doğruldum. Oğuz beni tutmaya çalışsa da izin vermedim. Nazlı'nın evindeyken daha ilerisi olmayacaktı. Gözlerim yüzünü bulduğunda Oğuz sırıtıyordu.

"Niye gülüyorsun?"

"Otuz iki yaşına gireceğim neredeyse ama," deyip dudağının kenarını kaşıdı. "Ergen çocuklar gibi kanepede yiyişiyoruz."

Kelime seçimi karşısında ağzım açık kalırken "N'apıyoruz?" deyip gülmeye başladım.

"Her an basılabiliriz gülme," deyip yanağıma eğildi. Dişlerini yanağıma geçirdiğinde hafifçe ısırdı.

"Eve mi gitsek?"

"Saat sabahın üçünde mi?"

Omuz silkti. "Evet ne var ki? Hem," diye fısıldayıp dudaklarını kulağıma doğru kaydırdı. "Başladığımız işi bitiririz."

Koluna hafifçe vurdum. "Rüyanda görürsün."

Geri çekildiğimde yüzü asılmıştı. "Hâlâ kızgın olduğunu söyleme."

"Öyleyim."

Banyonun kapısı kapandığında parmağımla sus işareti yaptım. En son isteyeceğim şey Nazlı tarafından basılmaktı.

Odasının kapısı kapanınca Oğuz kolunu belime sardı. Kanepeye uzandığında beni de göğsüne yaslamıştı.

"Bir şeyler yapamıyoruz o zaman uyuyalım."

Yanağımı göğsüne yavaşça sürttüm. Yanımda olan varlığının tadını çıkarırken gözlerimi kapattım. Yanında o kadar huzurlu hissediyordum ki... Dudaklarını alnıma yasladı.

"Bir daha aynı şey yaşanmayacak. Merak etme."

Yaşadığım korku hâlâ göğüs kafesimde duruyordu. Ağır bir taş gibiydi.

Kuru bir sesle "Bir daha kaldıramam sanırım," diye söylendim.

"Daha ince düşünmem gerekirdi. Ama o piçi yakalamaya o kadar odaklanmıştım ki geri kalan her şeyi geri plana attım."

Alt dudağımı ağzımın içine yuvarladım. "Peki ona ne olacak?"

Derin bir nefes alıp memnuniyet dolu bir sesle cevap verdi.

"Ömrünün sonuna kadar hapiste çürüyecek. Bunun için her şeyi yapacağım. Son bir hamle kaldı, sonrasında işi tamamen bitecek."

****

"Balıkeskir'e gitmem gerekiyor."

Ağzımdaki peyniri çiğnemeyi bırakırken bakışlarım ona kaydı. "Ne zaman?"

"Abi daha gece geldin, ne gitmesi?"

Oğuz'un gözleri ikimizin üstünde gezindi. "Bugün gideceğim birkaç gün içinde gelirim."

"Ben de geleceğim."

Başını iki yana doğru salladı. "Hayır, burada Nazlılarla kal."

Keskin cevabı karşısında yüzüm asıldı. "Neden?"

Cevabının sert olduğunu fark etmiş olmalı ki uzanıp elimi tuttu. Dudaklarına götürüp ufak bir öpücük bıraktı.

"Kısa bir işim var ve seni sürüklemek istemiyorum."

"Ama ben istiyorum," diye direttim.

"Gelmiyorsun güzelim, konu kapandı. Hem kitapçıda çalışmak istemiyor muydun? İşe geri alındın. Bugün iş başı yaparsın."

Dik dik yüzüne baktım. Durumu nasılda işine geldiği gibi kullanıyordu.

"Abi sana inanamıyorum," diyen Nazlı kahkahalara boğuldu.

"Despot işte," diye söylenip çatalımı domatese batırdım.

"İşe dönmek isteyen sendin, isteğini yerine getirdim."

Ağzımın içinde "Ya ne demezsin," diye homurdandığımda uzanıp yanağımı sıktı. Geri çekilip temasını kestim.

"Dokunmayın lütfen Oğuz Bey."

Nazlı tekrar kıkırdadı. "Ay siz hep bende kalın, çok eğlenceli."

İkimiz de ters ters Nazlı'ya baktık. Nazlı gözlerini kaçırdığında "Yani hiç sıkılmıyorum yanınızda," diye durumu toparladı.

"Zora gelince bey oluyoruz öyle mi?"

Omuz silktim. "İşe geri alındığımı söyleyen sizdiniz Oğuz Bey," dedim bastırarak.

Bıyık altından güldü.

"Bey diyen dilini yerim senin."

Dudaklarımı büzdüm. "Patronumsunuz hiç de yiyemezsiniz."

"Laflara bak ya."

Kolundaki saate baktığında doğruldu. "Neyse çıkmam lazım, yarına kadar gelmiş olurum."

"Gecede mi kalacaksın?"

Ayağa kalkıp gömleğini düzeltti. "Duruma bağlı olarak kalmam gerekebilir."

Yüzüm asılsa da sessiz kaldım. Yavaşça ayağa kalktığımda "Gitmeden önce bir tane öpebilir miyim?"

"Öpemezsiniz," diye somurttum. Kolunu aniden belime sarıp beni kendine doğru çekti.

"Ay burası sıcak mı oldu sanki?" Nazlı ayağa kalktı. "Çok sıcak oldu en iyisi diğer odaya gideyim."

Sözlerine güldüğümde Oğuz çenemi tutup yüzümü kaldırdı.

"Patronunuz olarak küçük bir öpücük talep ediyorum."

"İş tanımımda böyle bir şeyin olduğunu sanmıyorum."

Eğilip yanağımı öptü. "O zaman iş tanımını baştan düzenliyoruz."

"Siz öyle san-"

Cümlemi bitirmeme müsade etmeyen şey dudaklarıydı. Tatlı bir şekilde dudaklarımı öptükten sonra geri çekildi.

"Yarına görüşürüz."

Oğuz gittiğinde Nazlı ile beraber Barış'a yardım etmek için kafeye geçtik.

Kafe o kadar kalabalıktı ki hiç oturmadan Barış'a yardım etmek için harekete geçtim. Böyle olması iyiydi, iş olunca düşünecek vaktim olmuyordu. Birkaç saat boyunca kafe neredeyse hiç boşalmadı. Sürekli gelen giden oluyordu. Akşama doğru sakinleştiğinde yorgunca Nazlı'nın yanına çöktüm. "Ne gündü ama."

Nazlı pastasından büyük bir çatal aldı. "İyi ki gitmemişsin, sen olmasaydın bugün hiçbir şey yetişmezdi."

Barış yanımıza gelip yorgunca oturdu. "İyi ki geldin Süveyda ya. Sen olmasan bugün n'apardım? En yakın zamanda elemen almalıyız Nazlı'm."

Nazlı sırıtmaya başladı. "Abim halletti o işi aşkım sen merak etme."

"Nasıl?"

Nazlı yan gözerle bana baktı. "Süveyda tekrar bizimle çalışacak."

Barış rahat bir nefes aldı. "Bugün aldığım en güzel haber."

Sözlerine güldüğümde kafenin kapısı açıldı ve görmeyi en son beklediğim insan içeri girdi. "Leyla abla?"

Nazlı'nın şaşkın sesi üzerine Oğuz'un annesi yüzünü buruşturdu. "Bana abla deme demedim mi ben sana?."

Ses tonu iğneleyiciydi. Nazlı gözlerini devirdi. "Ay haklısın Leylacım, seni hangi rüzgar attı buraya."

Leyla Hanım yüzünü buruşturdu. "Saygısız," diye söylendiğinde Nazlı'yı da sevmediğini anlamıştım.

"Niye geldin?"

Nazlı'nın doğrudan sorduğu soru üzerine masaya oturdu. "Oğluma ulaşamıyorum. Nerede olduğunu biliyor musunuz?"

Oğuz'u bu kadar benimsemesini tuhaf karşılasam da sesimi çıkaramadım.

"Nerede olduğunu bilmeni isteseydi telefonunu açardı."

Nazlı'nın cevabı üzerine Barış sırıttı. "Akıllı karım ya ne güzel söyledin."

"Çok bilmiş seni." Nazlı bilmiş bir şekilde gülümsedi. "Abim de öyle olduğumu söyler."

Sözleri üzerine Leyla Hanımın yüzündeki ifade ciddileşti. "Oğluma abi demeyi kes."

Ortamdaki hava gerginleştiğinde araya girdim. "Leyla Hanım, gitseniz iyi olacak."

Yüzüme bakmadan "Sen karışma," dedi.

Nazlı oturduğu sandalyede duruşunu dikleştirip buz gibi gözlerle Leyla Hanımın yüzüne bakıyordu. "Bakın Leyla Hanım, iş yerime geldiniz, hakaret dahi ettiniz ses etmedim. Sırf abimin hatırı için," dediğinde abim kelimesini bastırarak söylemişti. "Ama haddinizi aşıyorsunuz. Oğuz'u doğurmuş olsanız da aramıza giremezsiniz. Öyle bir hakkınız yok. Hele ki," deyip kısa bir an sustu. "Onu daha küçük yaşta yetimhaneye bıraktıktan sonra."

Leyla Hanım adeta burnundan soluyordu. Kollarını önünde bağladığında kısılı gözlerle Nazlı'nın yüzüne baktı. "Öncelikle burası oğlumun, ayrıca yaşadıklarımız seni ilgilendirmez."

Nazlı tiz bir kahkaha attı. "Keşke zamanında da oğlunu böyle sahiplenseydin."

Leyla Hanım hışımla ayağa kalktı. "Seni ilgilendirmez." Barış da ayağa kalkıp Leyla Hanımın önünde durdu.

"Haddinizi daha fazla aşmadan çıkın buradan yoksa ben çıkaracağım."

Leyla Hanım onu duymazdan gelerek parmağını uzattı. "Hep sen dolduruyorsun Oğuz'u! Yoksa onunla aramız çoktan düzelirdi. Sülük

gibi yapıştın kaldın oğluma."

Nazlı da ayağa kalkıp çenesini havaya kaldırdı. "Yok canım estağfurullah doldurmak ve yapışmak sizin işiniz."

"Leyla Hanım," diye araya girdiğimde sesim yüksek çıkmıştı. "Eğer gitmezseniz Oğuz'u arayacağım. İşler daha fazla tatsızlaşmasın."

Bana aşağılayıcı gözlerle baktı. "Oğlum senden sıkıldığında göreceğim ben senin havalarını."

Gözlerimi devirdim. Kadın resmen nefret makinasıydı. "Görüşürüz, şimdi gider misiniz?"

Başını bezgince iki yana doğru salladı. "Oğuz'u kandırıp pençelerinizi takmış olabilirsiniz ama ben buna izin vermeyeceğim."

Nihayet kadın kafeden çıktığında Nazlı ofladı. "Manyak kadın, herkesi kendi gibi görüyor."

Tekrar sandalyesine oturduğunda gözleri bana kaydı. "Takılma sen ona, yılda bır gelir eser gürler parasını aldıktan sonra da kayıplara karışır. Alıştık biz."

Başımla onayladığımda iç geçirdim. "Nefretinin genel hali olmasına sevinmiş olmam beni kötü biri mi yapıyor?"

Nazlı ufak bir kahkaha attı. "Ben de başta senin gibi düşünüyordum ama Oğuz'un etrafında olan tüm kadınlardan nefret ediyor. Yapacak bir şey yok."

"Bu çok garip.

Başıyla onayladı."Öyle. Zamanında başka çaresi olmadığını söyleyerek terk ettiği oğlunu şimdi herkesten kıskanıyor." Cümlesini bitirdiğinde bakışları Barış'ı buldu. "Senin annende başta beni hiç istememişti."

Barış'ın gözleri irileşti. "Yok Nazlı'ım istememek değil de erken evlenmek istememize şaşırdı."

Nazlı gözlerini devirdi. "Kıvırtma Barış. Bayağı istemiyordu kadın." Düşünceli bir ifadeyle dudaklarını büktü. "Acaba bende anne olunca öyle mi olacağım? Düşünsenize çocuğumu herkesten kıskandığımı! Çok korkunç..."

Barış hafifçe güldü. "Olmazsın. Hem ben varım seni durdururum."

Nazlı uysal bir şekilde "Umarım olmam," diye mırıldandı.

"Bence de olmazsın," diye ekledim. "Sen insanları sevmeye programlanmışsın."

Sözlerim üzerine gözleri doldu. "Bak zaten ota boka ağlar oldum, böyle tatlı tatlı konuşup beni daha fazla ağlatma."

İçeriye birkaç müşteri girince toparlanıp onlarla ilgilenmeye başladık. Cebimdeki telefon titreşince Oğuz'un aradığını gördüm. Anında cevapla kısmını kaydırdım. Bugün hiç konuşmamıştık.

"Alo?" dediğimde "Süveyda," dedi ama sesi cızırtılıydı.

"Sesim geliyor mu?"

Sesi bozuk geldiği için askıdan montumu alıp dışarı çıktım. Tekrar adımı seslendiğinde "Buradayım," dedim.

"Çekmiyordu dışarı çıktım."

Temiz hava almak iyi gelirken yürümeye başladım. "Nasılsın güzelim?"

"İyiyim, sen nasılsın? İşlerini hallettin mi?"

Oğuz derin bir nefes aldı. "Zor bir gündü. Ama güzel haberlerim var."

"Neymiş?"

"Haftaya düğün var."

Adımlarım aksadı. "Kim evleniyor? Yoksa Eser ve Ceyda mı?"

Kısık bir sesle güldü. "Yok ama Ceyda dün gece Eser'in evine gitmiş. Onlar için büyük bir adım."

Hafifçe gülümsedim. Demek uzaklık Ceyda'ya iyi gelmişti. "Ee, peki kim evleniyor?"

"Zeynep ve Vural."

Gözlerim kocaman açıldı. "Ne?"

Bunu duymayı hiç ama hiç beklemiyordum.

"Nasıl ya? Ne ara?"

"Aslında formalite bir evlilik. Detayları sana sonra anlatırım."

Şaşkınca "Peki," diyebildim. Zeynep Vural'ı severken nasıl formalite bir evlilik olacaktı ki?

"Yarın geliyorum, sonra beraber buraya geliriz."

"Zeynep nasıl?"

"Kafası karışık bir halde. Vural'ın da ondan pek bir farkı yok."

Zeynep'in nasıl bir halde olduğunu tahmin dahi edemiyordum. Yürümeye devam ettiğimde telefonumun şarjı olmadığı için uyarı verdi. "Bir an önce gelip detayları anlatman lazım."

Oğuz sessizce güldü. "Yarını bekle," dediğinde izleniyormuş gibi hissettim. Başımı yolun karşısına çevirdiğimde sarışın bir kadını

gördüm. Yüzünü başka yöne çevirse de tanıdık gelmişti. Kaşlarım çatıldığında Oğuz adımı seslendi. Dikkatle bakarken yolun karşısına geçmek için hareketlendim. "Yeşim," diye fısıldadım.

"Yeşim mi? Neden konuşmuyorsun?"

Telefonun şarjı bittiği için cevap veremedim. Volkan'ın evinde kaldığımda tanıştığım kadına bakakalmıştım.

•

Zaman olarak şu an Seher Yeli önde, kafanız karışmasın hahsjs Zeynep ve Vural'ın ilişkisini merak edenler Seher Yeli Sürgün kitabımı okuyabilirler. Profilimde mevcut

Sizce gördüğü gerçekten Yeşim mi?

Eğer Yeşim ise ne olacak?

Instagram umrantn

BÖLÜM 40: İYİ Kİ

Selam ama biz iki milyon okunmayı geçtik :)

Bölümde +16 sayılacak kısım var rahatsız olanların atlatmasını tavsiye ederim

#Cem Adrian Mutlu Yıllar
Mabel Matiz Sarmaşık

Telefonumu cebime yerleştirdiğimde karşıya geçmek için hareketlendim. Bunu fark eden sarışın kadın, adımlarını hızlandırdı. Yeşim'e o kadar çok benziyordu ki! Muhtemelen oydu. Ama nasıl? Oğuz tüm adamlarının yakalandığını söylemişti. Kendime engel olamadan onun peşinde koşmaya başladım. Neden hâlâ çevremde dolaştığını merak ediyordum.

Araya insanlar girdiği için "Afedersiniz," deyip yanlarından hızlıca geçmeye çalıştım. Kadın yolun sonundan köşeye döndüğünde gözden kaçırmış olmaktan korktum ve daha hızlı koştum. Yolun sonuna geldiğimde etrafta kimse yoktu. Yine de köşeden döndüm. İleride sarışın bir kadının arkası dönük bir şekilde durduğunu görünce adımlarımı hızlandırdım.

Yanına vardığımda omzuna dokundum. "Yeşim?"

Kadın bana döndüğünde fena halde yanıldığımı anlamıştım. "Pardon?"

Gözlerimi kırpıştırırken "Afedersiniz, birine benzettim," diye cevap verdim.

Yeşim'e benzettiğim kadın bana garip garip bakıyordu. "Özür dilerim," deyip arkamı döndüm. Acaba gerçekten benzetmiş miydim? Yoksa kaçıp gitmiş miydi? Bir anda olsa onu gördüğüme emindim. Elimi alnıma yerleştirip gergince ovdum. Saçlarına o kadar çok takılmıştım ki ne giydiğine bile dikkat etmemiştim. Bilinçaltım bana oyun oynuyor olmalıydı. Yeşim'in burada ne işi vardı?

"Süveyda!"

Barış'ın yüksek sesini duyunca irkildim. Başımı kaldırdığımda elinde tuttuğu telefonla bana doğru geliyordu.

"Nerdesin kızım sen ya?"

"Ben şey-" dediğimde telefonu kulağına yasladı. "Tamam abi buldum, iyi durumda."

Telefonu bana uzattığında yüzüme onaylamayan gözlerle bakıyordu. "Oğuz seninle konuşmak istiyor ve bayağı öfkeli."

Yüzümü buruştururken telefona uzandım.

"Efendim?"

"Süveyda, sen beni çıldırtmak mı istiyorsun?" Dişlerinin arasından sorduğu soru üzerine yutkundum.

"Ben..."

"Sen ne? Kimi gördün de tek başına peşinden koştun?"

Gerçekten gördüğüm kişi Yeşim olsaydı o zaman n'apacaktım? "Sana Yeşim'den bahsetmiştim."

Sesim kısık çıkmıştı.

"Evet, sevdiği adam sana kafayı taktı diye senden nefret eden kadın. Sırf sevdiği adam ondan uzaklaşsın diye sana tahammül eden kadın."

"Evet ama o değildi, sadece benzettim" diye mırıldandım.

"Gördüğün kişi o olsaydı ne olacaktı? Tek başına o kadının peşinden koşarken ne düşünüyordun?"

"Bilmiyorum." Cevabım netti çünkü gerçekten de bilmiyordum. Düşünmeden hareket etmiştim.

"Bilmiyorsun öyle mi?" Ses tonu o kadar soğuktu ki ürperdim. "Ben söyleyeyim mi?"

Sorusuna cevap vermemi beklemeden devam etti.

"Muhtemelen Volkan'ın senin yüzünden yakalandığını düşünerek senden intikam almak istiyordur. Seni yalnız yakalamasını sağladığın an, bunu hiç düşünmeden yapacaktı."

Dişlerimi birbirine bastırdığımda sessiz kaldım. Haklıydı. Bu yüzden ne diyeceğimi bilmiyordum.

"Düşünemedim."

"İyi! Şimdi düşün. Ufak bir dikkatsizliğin nelere mal olacağını uzun uzun düşün lütfen."

Ardından telefonu yüzüme kapattı. Gözlerimi kırpıştırırken ekrana bakakaldım. Oğuz kolay kolay sinirlenmezdi ama sinirlendiğinde de içinden başka biri çıkıyordu ve gözü gerçekten hiçbir şey görmüyordu.

"Olayı bilmiyorum ama bu kadar büyük tepki verdiyse haklı."

Yüzüm asıldığında sessiz kalıp kafeye doğru yürümeye başladım. Oğuz beni azarladığında yaramazlık yapmış küçük çocuklar gibi hissediyordum. İşin kötü yanı haklı olmasıydı. Yeşim olduğunu düşündüğüm bir kadının peşinden ne demeye koşuyordum ki? O olsa bile sanki benimle oturup düzgünce mi konuşacaktı?

Kafeye girdiğimizde çıkış saati olduğu için etrafı toparlamaya başladık. Telefonumu o ara şarja takmıştım. Açıldığında Oğuz'un bana ulaşamadığı süre zarfında sekiz kere aramış olduğunu gördüm. Onu tekrar aramak istiyordum ama cesaretimi toplayamadım. Oğuz ile kavga etmeyi sevmiyordum.

Şu an bile ruh halim pek iyi değildi.

"Niye yüzün düştü senin?"

Nazlı'ya gülümseyerek baktım. "Yoruldum, belki ondandır."

Bana inanmayan gözlerle baktı. "Leyla moralini bozdu değil mi?"

Ona çok fazla takılmamış olsam da "Biraz," diye cevap verdim.

Nazlı elini koluma yerleştirdi. "Takılma ona sen, kendinden başka kimseyi sevmez o."

Ve böyle bir kadın Oğuz'un annesiydi. "Oğuz'un babası hakkında bir şey biliyor musun?"

Nazlı'nın yüzü düştü. "Tek bildiğimiz Oğuz daha doğmadan ölmüş olduğu."

İçimdeki sıkıntı arttı. "Acaba nasıl bir adamdı?"

"Leyla bu konu hakkında konuşmaz ama bir kere Oğuz'a aynı baban gibisin demişti."

"Yaa," diye soludum. Annesine hiç benzemediği için mantıklıydı aslında. "Başka bir şey demedi mi?"

Başını iki yana doğru salladı. "Oğuz çok üsteledi ama tek kelime etmedi."

Kadına duyduğum öfke gittikçe artıyordu.

"Hadi çıkalım."

Barış'ın arabasına bindiğimizde gözüm telefondaydı. Oğuz arar diye umuyordum ama içten içe aramayacağını da biliyordum. Eve geçtiğimizde misafir odasına girdim. Cesaretimi zor da olsa toparlayıp Oğuz'u aradım ama açmadı.

Yüzüm düştüğünde duşa girmeye karar verdim. Bedenim kaskatı kesilmişti sıcak su rahatlamasını sağlardı. Sıcak bir duştan sonra daha

iyi hissediyordum. Fakat dün gece doğru düzgün uyumadığım için uykusuzdum. Gözlerim neredeyse kapanıyordu. Kapı çaldığında mutfağa geçmek için odamdan çıktım.

"Pizzalar geldi."

Nazlı'nın canı pizza çektiği için sipariş etmişlerdi. Birlikte yemek yediğimizde Oğuz'dan hâlâ ses yoktu.

Mesaj attığımda ise bana görüldü attı. Sinirle telefonu kapatıp cebime attım. Görüldü atmak neydi ya? Küçük çocuklar gibi... İştahım kesildiği için doğru düzgün yemek yiyemedim. Sessizce oturup somurttum. Nazlı bir iki kere soru sorsa da yorgunum diyerek geçiştirdim.

Neyse ki o da yorgundu bu yüzden üstüme gelmedi. Yemekten sonra resmen masada uyuya kaldı. Barış onu ayağa kaldırıp odalarına götürdüğünde bir anlık da olsa güldüm. Arkalarından bende mutfağı toplayıp odama geçtim. Canım kitap okumak istemediği için telefonla uğraştım. Ama gözlerim uykusuzluktan sızlıyordu. Oğuz'dan ses çıkmayacaktı anlaşılan.

Telefonu kapatıp gözlerimi yumdum. Aklım çok dolu olsa da yorgunluk galip gelmişti. Huzursuz bir uykunun kollarına yuvarlanmıştım.

Yanımda hissettiğim hareketlenmeyle gözlerimi araladığımda yatağa giren Oğuz'u gördüm.

Uykulu bir sesle "Oğuz?" diye mırıldandım.

"Benim."

Ona doğru döndüm. Soru sormadan çıplak göğsüne sokulup bacağımı bacağına sardım. Neyse ki geri çekilmedi.

"Ne zaman geldin?"

"Az önce."

O yanımda olduğunda daha rahat hissediyordum. Kokusunu içime çektiğimde hafifçe gülümsedim. Beni kolunun altına aldığında "Barıştık mı?" diye mırıldandım.

"Aksi mümkün sanki," diye söylendi. Gülmek istesem de çok uykum vardı. "Uyu hadi, uykun açılmasın."

Alnımı öptüğünde tekrar uyuya kaldım. Kolları benim yuvamdı.

⛓

Gözlerimi araladığımda uykulu gözlerim yan tarafa kaydı. Oğuz'un yattığı yerde koca bir boşluk vardı. Hafifçe iç çektim. Balıkesir'den

döndüğünden beri beraber uyuyorduk. O zamanın üstünden birkaç hafta geçmişti. Bu süre zarfında Zeynep ve Vural'ın düğünü olmuş, Nazlı'nın hamileliği ilerlemişti. Ve ben Oğuz'un evine taşınmıştım. Yanımda olmadığı için uyanmış olmalıydım. Üstümdeki pikeyi iteleyip bacaklarımı yataktan sarkıttım. Yüzüme düşen saçlarımı geriye doğru attığımda komodinin üstünde duran telefonuma uzandım. Bakışlarım tarihe kaydığında gözlerim irileşti.

Bugün 4 Mayıs'tı.

Oğuz'un doğum günüydü. Kaç gündür bugünü beklememe rağmen nasıl aklımdan çıkmıştı? Kendime kızarken ayağa kalktım. Her zaman tarih konusunda sıkıntı yaşıyordum. Ezberim iyiydi ama özel günleri bir türlü aklımda tutamıyordum.

Yine de yüzümde oluşan gülümsemeyle ayağa kalktım. Oğuz bugün otuz iki yaşına giriyordu. Muhtemelen doğum günü için pek heyecanlı değildi. Banyoya doğru ilerlediğimde dün gece yaşananların hafif sızısını bacaklarımın arasında hissediyordum.

Aldığım duştan sonra hazırlanıp salona geçtiğimde adımlarım duraksadı. En ince detayına kadar hazırlanmış bir sofra beni bekliyordu. Oğuz ne ara tüm bunları hazırlamıştı ve şu an kendisi neredeydi bilmiyordum. Sadece son günlerde kiloma takmıştı. Sağlıksız derecede zayıf olduğumu söyleyip duruyordu. Bu yüzden her fırsatta yemek yediriyordu. Küçük adımlarla masaya yaklaştım. Gözlerim sofrayı tararken ortada duran omletin yanında bulunan not kağıdını gördüm.

Elime alıp hızlıca okudum.

"Bugün güne seni yiyerek başlamayı tercih ederdim ama sadece kahvaltı hazırlayabildim :(Acil işim çıktığından hemen gitmek zorundayım. Afiyet olsun güzelim ama planlarımı yarına erteledim :)"

Notu okuyunca ufak bir kahkaha attım. Telefonumla notu yüzüme tutarak selfie çektikten sonra whatsappa girdim.

Süveyda: ***Hayaller hayatlar mı oluyordu bu :d***

Mesajı anında okuduğunda asık yüz gönderdi.

Oğuz: ***Hevesim kursağımda kaldı da olabilir.***
Yemeğini yemeyi unutma.

Süveyda: ***Tamamdır patron.***

Acaba kahvaltıyı bugün için mi hazırlamıştı? Aklıma gelen ihtimal üzerine dudaklarımı büzdüm. Daha önce birkaç kez doğum günü için

ağzını aramıştım, hepsinde de en ufak bir ipucu alamamıştım. Nazlı olmasa ne zaman olduğunu bile bilmezdim.

Derin bir nefes alarak mutfağa geçtim. Bardakları bile hazır şekilde bırakması istemsizce yüzümü güldürürken bir bardağa çayı doldurdum. Kalan boş bardağa bakınca dudaklarımı sarkıttım. Keşke yanımda olsaydı... Tek başıma yemek yemeyi hiç sevmiyordum.

Sofraya oturup karnımı doyurduktan sonra bugün yapacaklarımı planladım. İlk olarak sofrayı topladım, ardından Nazlı'yı arayarak yapacağım hazırlıkları anlattım. Her ne kadar kutlama işini kafede yapmak istese de bu fikir bana çok sıcak gelmediği için kabul etmemiştim. Aklımda bir plan oluşturmuştum çoktan. Bu yüzden Nazlı da çok ısrar etmemişti.

Telefon görüşmem bittikten sonra hazırlanıp dışarı çıktım. İlk durağım önceden sipariş verdiğim hediyemi almak oldu. Ardından da markete girip pasta için gerekli malzemeleri aldım.

Yaklaşık bir saat sonra eve döndüğümde nefes nefese kalmış halde elimdeki torbaları mutfağa bıraktım. Mayıs ayı geldiği için havalar iyice ısınmıştı. Yürümek ve alışveriş yapmak beni yormuştu.

Yine de durmadan tüm malzemeleri çıkarıp masaya yığdım. Ona kendi ellerimle pasta yapacaktım. Derin bir kap alarak içine önce sarılarını ayırdığım yumurtaları ve şekeri koyup kıvam alana kadar mikserle karıştırdım. Kekin hamuru bitince yağlanmış yuvarlak kek kalıbına boşalttım. Önceden ısıttığım fırına attığımda istediğim gibi olmasını umarak hemen krema yapımına geçtim.

Oğuz pek tatlı tüketmezdi bu yüzden bitter çikolatalı yapacaktım. Kremayı yapıp buzdolabına koyduğumda telefonum çalmaya başladı. Seri adımlarla masanın üstünde bulunan telefonumu alıp ekranda gördüğüm isimle gülümsedim.

İşaret parmağım masanın üstünde gezinirken hemen cevapla kısmını kaydırdığımda parmağım masanın üstünde daire çizdi. Hafifçe gülümseyip, "Oğuz Bey?" dedim cilveli bir sesle.

"Böyle tatlı tatlı bey dediğinde sana neler yapmak istiyorum bilsen keşke..." deyip iç çekti.

"Anlatmak istersen dinlerim."

Cevabım karşısında keskin bir nefes aldı. "Laflara bak, çıldırtmak mı istiyorsun sen beni?"

Alt dudağımı büktüm. "Olabilir."

"Akşam bu konuyu detaylı bir şekilde konuşacağız."

Boğazımı temizleyip sahte bir ciddiyetle cevap verdim.

"Sabırsızlıkla bekliyorum."

Sabır gibi bir şeyler homurdandı. "Kafeye gittin mi?"

"Yok bugün izin günüm, bu yüzden geç uyandım ve benim için hazırlanan kahvaltıyı yaptım."

"Umarım yapmışsındır. Ayrıca-" deyip kısa bir an duraksadı. "Az önce söylediklerini de unutmadım unutturmam da haberin olsun."

"Şikayet ettiğimi duydun mu? Sadece adil savaş dünkü gibi haksız olmasın."

Dokunuşları aklıma gelince yanaklarım ısındı. Oğuz genel olarak adil bir adamdı ama yatakta işler değişiyordu. Fırına doğru yürüyüp keki bir kez daha kontrol ederken Oğuz bir kez daha homurdanarak ağzında bir şeyler geveledi.

"Ne dediğini anlamıyorum ama."

"Hiç şu haksız savaşı düşünüyordum. Gerçekten de bir denge istiyor gibi," deyip keyifli bir sesle devam etti. "Aklımı başımdan alman hiç adil değil çünkü."

Elimi saçlarıma götürüp uçlarıyla oynadım. "Bakıyorum da başıma adalet savcısı kesildin?" deyip güldüm.

Oğuz konudan sıyrılmadan üstüme gelmeye devam etti.

"Söz konusu sen olduğunda, ben de her an her şey olabiliyorum. Hem- " dediğinde, bakışlarım fırına kayınca lafını kestim.

Telaşla, "Kapatmam lazım," deyip telefonu aceleyle masaya koyup fırından keki çıkardım.

Kek neredeyse yanacaktı. Tam zamanında kontrol etmiştim. Neyse ki gayet güzel görünüyordu.

Telefonum bir kez daha çaldığında masanın üstünden alıp açtım.

"Sen az önce telefonu yüzüme mi kapattın? Hem de aniden? Bir şey mi oldu?"

"Yok önemli bir şey değil kahve taştı onun paniğiyle ne yaptığımı bilmeden telefonu kapattım. Özür dilerim," diye geveledim.

Karşıdan Oğuz'un verdiği uzun nefesin sesi bana da ulaştı. Sonra sakin bir sesle cevap verdi. "Evi, eşyayı siktir et. Kahve taşsın ne olacak ki? Silinir biter gider izler. Bir an kötü bir şey oldu sandım."

Sesinde gizlese de bir endişe vardı. Özellikle Yeşim'i gördüğümü sardığım günden beri böyleydi. Yakalanmayan tek kişi oydu sonuçta.

Bir de son bir aydır sessizliğe gömülen köstebek. Oğuz bu konu hakkında sadece çemberin daraldığını söylemişti.

"İyiyim ben."

"Bugün eve erken geleceğim. İstediğin bir şey var mı?"

Bir panik dalgası duyduğum soru üzerine beni sararken bir şey istemediğimi söyleyip telefonu kapattım. Hemen hazırlıkları bitirmem gerekiyordu.

Yaklaşık bir saat sonra pasta yapımı tamamen bitmişti. Nazlı'yı arayıp bir yandan laflarken bir yandan salondaki masayı hazırladım. Ardından giyeceğim elbiseyi gardıroptan çıkarıp yatağa bıraktım. Konuşmamız bittiğinde sıra kendimi hazırlamaya gelmişti.

Öncelikle saçımı düzleşirdim ardından doğal duran soft bir makyaj yaptım. Siyah mini elbisemi giydim. Ön taraf straplez model ip askılı elbise dizlerimin çok üstünde bitiyordu. Büzgülü kumaşı bedenimi ikinci bir deri gibi sarmalamıştı.

Aynanın karşısına geçtiğimde gördüklerim hoşuma gitti. Tam odadan çıkacakken son kez aynaya baktım ve tam o an kapı açıldı, gelen Oğuz'du.

İkimiz de şaşkınca birbirimize bakarken, havalanmış kaşlarım ve büyümüş gözlerimle karşımda benim gibi duran adama baktım. Bu kadar erken gelmesini beklemiyordum.

"Oğuz?"

Derin bir nefes çekerek beni incelmeye başladı. Gözleri anbean koyulaşırken boğuk çıkan ses tonuyla "Güzeller güzelim," deyip yanıma yaklaştı. Ela rengi gözleri sıcacık bakıyordu ve ışıl ışıl parlıyordu. İçimin ısındığını hissettim.

Üstümdeki şaşkınlığı atlatamadan bana doğru eğilip yanağımı öptü. "Seni bu kadar erken beklemiyordum."

Dudakları yanağımdan çeneme doğru kayarken derin bir nefes aldı. Yakınlığı karşısında dizlerim titriyordu. Elimi koluna yerleştirip sıkıca tuttum. Bir öpücük daha bıraktığında gözlerim ağırlaşmaya başladı.

"Bu kadar güzel karşılanacağımı bilsem daha erken gelirdim." Söylediği cümleyi duyduğumda üstümdeki o mayışıklık geçti. Doğum gününü unutmamalıydım.

"Hoş, şu güneş görmeyen yerlerini de görsem bir de..." deyip göz kırptı.

Söylediği şeyi anladığımda gözlerim büyüdü. Konuşmak için ağzımı araladığım an ise dudakları dudaklarımı kapattı. Sağ eli bacaklarımın açıkta kalan yerlerinde gezinirken dudaklarını dudaklarımdan çekti. Nefesime bulaşan nefesini solumaya devam ediyorken dili ağzımın içine kaydı. Beni adam akıllı öptüğünde aklımdaki her şey silinmişti. Dudakları yanağıma kayıp oradan kulağıma doğru çıktı. Ani bir hareketle beni önüne çekip aynanın karşısında durdu.

Gözlerim aynadaki aksimizi bulduğunda damarlarımda gezinen kan ısındı. O sıcaklık sanki kalbimde pompalanıp bedenime yayılıyordu.

Oğuz'un eli elbisemi yukarı sıyırdığında siyah iç çamaşırım gözler önündeydi. İri eli yavaşça sağ göğsüme doğru çıktığında sırtım göğsüne yapıştı ve kolları arasında adeta kıvrandım.

Dudaklarını tekrar kulağıma yaklaştırıp,"Ne kadar güzel olduğunu görebiliyor musun?" diye fısıldadı. İçimdeki sıcaklık, iç çamaşırımın içine sızan boştaki eliyle saniyeler içinde zirveye çıktı.

"Ben," dediğimde sesim titrekti.

Dudaklarını boynuma yasladığında beni duymazdan geldi. Sakalları hassas tenime batıyor ve tatlı tatlı çiziyordu. Yavaş yavaş hareket eden parmakları beni harlı bir ateşin içinde yakıyordu. Aniden sırtımı duvara yaslayıp ağırlığını üstüme verdi. Nefesim ciğerlerimi terk etmişti. "D-durmamız lazım."

Dilini boynumdan aşağı kaydırdı. Gözlerim kapandığında ayak parmaklarım içe doğru kıvrıldı.

"Oğuz," dediğimde adı dudaklarımdan inilti gibi döküldü. Duymamış gibi hareketlerini serileştirdi. İkinci kez ismi dudaklarımdan çığlıkla karışık çıkarken durdu. İkimiz de nefes nefese kalmış bir halde yüz yüze bakıyorduk. "İstemiyor musun?" diye sorduğunda aslında cevabımı biliyordu.

"İstiyorum," dediğimde sesim kısıktı."Ama misafirler gelecek."

Dudağının sağ tarafı havalanırken parmakları tekrar hareket etmeye başladı. Dünyam sarsıldı. Beni tutan kolu olmasa muhtemelen titreyen dizlerimin üstüne düşerdim. Gözleri gittikçe koyulaşıyordu.

"O zaman misafirler gelmeden seninle biraz ilgileneyim."

Hayır demem gerekiyordu. Dudaklarım araladığında beni tekrar öpmeye başladı. Onu durdurmam gerekiyordu. Ne yeri ne de zamanıydı ama engel olamıyordum. Tenim diken diken olmuş bedenim gerilmişti. Her an birileri gelebilirdi ama bu sıraladığım bahaneler bile

sadece içimi kavuruyordu. Dilini kavrayıp sertçe emdiğimde bacağımı tutup beline sardı. Sertliğini hissedince titredim. Göğüslerim ağırlaşmış sızlıyordu ve kasıklarımda amansız bir yangın başlamıştı.

Öpücükleri çenemden alayı kaydı. Boynumdan aşağı kaydığında elbisenin açıkta bıraktığı göğsümün üst kısmını yaladı. Tepeden tırnağa kuşandığım zevkle dudaklarımdan bir inleme daha kaçtı.

Elbiseyi biraz aşmağı iteleyip dudaklarına yer açtı. Hafifçe ısırıp öptüğünde sırtımı duvara bastırdım. Dokunuşları bacaklarımın arasında oluşan ıslaklığı çoğaltıyordu. Kulağıma doğru yanaşıp kışkırtıcı sesiyle "Hadi gel bebeğim, benim için gel," diye buyurdu. Sanki bedenim onun komutlarıyla hareket ediyormuş gibi anında dediğini yerine getirdi. Yüksek bir uçurumdan aşağı sertçe fırlatıldım.

Nefes nefese öylece dururken Oğuz elini geri çekti.

"Sana inanamıyorum," diye fısıldadım. Bıyık altından gülüp elbisemi düzeltti ve nemli alnımı öptü. Bedenim jöle gibi olduğu için hareket edemiyordum. "İçindeki şu ateşe de sana da yanığım."

Yanağıma ufak bir öpücük kondurup geri çekildi. Misafirler gelmek üzereydi ama ikimiz de darmadağınık bir haldeydik.

Kaşlarını çatarak ciddiyetle konuştu. "Bu arada ne misafiri? Ve neden şu güzel ânımın ırzına geçmek istiyorlar?"

Ufak bir kahkaha attım. Üstümdeki yoğun etki az da olsa geçmişken beni ayakta tutan kollarının arasından çıktım. "Bilmem Nazlı ve Barış öylesine geleceklermiş işte."

Gözlerini kısarak bana yaklaştı. Sözlerime inanmadığını biliyordum.

"Ha o öylesine olan durum için mi bu kadar hazırlık?"

Alt dudağımı ısırdım. Yalan konusunda gerçekten berbattım.

Banyoya doğru yürüdüğümde Oğuz da benimle birlikte geldi. İç çamaşırımı değiştirdikten sonra kendimize çeki düzen verdik. Kolumdaki saate baktım. "Duş almaya vaktim yok," diye söylendim.

Kısık sesle güldü. "Sonra ben seni ellerimle yıkarım."

Hiçbir fırsatı kaçırmıyordu. Arkasını döndüğünde yüzünde sabit duran dikkatli ve soru dolu bakışları üzerimdeydi.

"Demek sorduğum soruyu duymamış gibi yapacaksın."

Cevap vermediğimde benimle birlikte tekrar odaya döndü. Üstündeki ceketi çıkarıp yatağın üstüne bıraktı.

"Bu yaptığın hareket, güneş gözlüğü takarken kendini asla tanınmayacak biri olduğuna inandıran insanlar gibi." Sözleri

karşısında kaşlarım havalandı o ise konuşmaya devam etti

"Şimdi, söyle bakalım güzelim. Neler oluyor?"

Pes ederek dik omuzlarımı düşürdüm. Sonra da gidip ona aldığım hediye kutusunu getirdim.

Elimdeki kutuyu ona uzatırken önce gözleri büyüdü sonra bugünü hatırlamış olacak ki önce burun kemerini sıktı. Kısık bir sesle "Siktir, bugün..." deyip sustu.

Kutuyu aldığında hemen açmadı. Düşünür gibi önümde durdu. Ona yaklaşıp sağ yanağından öptüm.

"İyi ki doğdun sevgilim."

Yüzündeki karmaşık ifade gevşerken kolunu belimden geçirip beni kendine yasladı. Sıkıca sarıldı. Kollarımı boynuna sardığımda yüzünü saçlarıma gömdü. Derin bir nefes aldığında parmaklarım ensesindeki saçlarının içinde gezindi.

Geri çekilip dudağıma ufak bir öpücük kondurdu.

"Bütün yılların benimle olsun."

Öyle içten gülümsedi ki bu defa dizlerimin titreme nedenini buna borçluydum. Yüzlerce cümle, binlerce kelime söylese o bakışındaki mananın çeyreği olmazdı.

Boğazını temizleyip, "Aslında çocukluğumdan beri bu günü kutlamıyorum..." dediğinde kaşlarım havalandı. "Sanırım bu yüzden de unuttum."

"Neden?"

Derin bir nefes alıp birkaç saniye sessizce bekledi.

Dümdüz bir sesle cevap verdi. "Annem beni doğum günümde yetimhaneye verdi."

Dudaklarında oluşan gülümseme bu defa acı doluydu. "O günün doğum günüm olduğunu bildiğini bile sanmıyorum."

İçimde bir yerler parçalandı. Diyecek tek kelime bulamadım çünkü söyleyeceğim hiçbir şeyin yararı olmazdı. Bazı acıların tesellisi yoktu.

"Çok üzgünüm."

Yüzündeki düz ifade varlığını görüyordu. Gözlerindeki buz gibi ifadeyle başını iki yana doğru salladı. "Üzülmesi gereken sen değilsin. Benden babamı bile esirgeyen annem."

Annesi son iki haftadır tekrar kayıplara karışmıştı. Ama Oğuz'un dediğine göre çok yakında tekrar ortaya çıkacaktı.

"Babanı araştırdın mı?"

Başını aşağı doğru eğdi. "Elimde sadece birkaç fotoğrafı ve mezarı var."

Gözlerim yaşlarla dolduğunda kaşları çatıldı. "Bu kadar tatsız konu yeter," deyip dudağıma ufak bir öpücük kondurdu. "Sen her kötü anımın ödülü olarak hayatıma girdin ve bugünü bile unutulmaz yapıyorsun."

İtirafı beni derinden sarstı. "Seni seviyorum," diye fısıldadım.

Alnıma ufak bir öpücük bıraktı. Geri çekildiğinde elindeki paketine baktı. Gözlerindeki ışıltıyla yavaş yavaş açtı. Umarım beğenirdi.

"Ben az önce hediyemi almıştım aslında," deyip göz kırptığında yanaklarım kızardı. "Buna gerek yoktu," dese de sesinde keyifli bir ton vardı.

Kutudan çıkardığı hediyesine beğeniyle bakarak bileğindeki saati çıkardı.

"Her zaman kolumda olacak. "

Aldığım saati tam takacakken durdu. Bakışları beni bulurken gözlerini kısarak saatin arkasına yazdırdığım minicik notu sesli okudu.

"Yalnızca sen, beni asla tanımamış olan ve hep sevdiğim sen."

Yazan söz tanıştığımız günkü kitaptan bir alıntıydı. Hem ilk tanıştığımız günden hem de aramızda kitaplardan bir anı dursun istemiştim.
Fakat beni ilk andan beri tanıdığı için o cümlenin üstünü çizdirmiştim.

"Bu çok anlamlı, çok güzel." Beğenmesine çok sevinmiştim. Cevap vereceğim sırada kapı çaldı.

"Sen üstünü değiştir ben kapıya bakarım."

Yanağına hızlı bir öpücük bırakıp odadan çıktım.

Nefes nefese dış kapıyı açtığımda yüzümdeki gülümseme yavaş yavaş söndü. Nazlı da bunun farkında olacak ki hemen bana sarılarak "Selam," dedi neşeyle.

Yalancı bir gülümsemeyle ona karşılık verdim. Sonra Barış ve en son Özgü'ye hoş geldiklerini söyleyerek içeri davet ettim. Özgü'nün bu evde, Oğuz'un doğum gününde ne işi vardı bilmiyordum. Moralim iyice bozuldu. Elimde değildi, onu Oğuz'dan kıskanıyordum.

"Doğum günü çocuğu nerede?"

Nazlı'ya döndüm. "Odasında üstünü değişiyor. Sen nasılsın?" dediğimde gözlerim iyice belirginleşen karnına döndü. "Ufaklık nasıl?"

Dişlerini göstererek sırıttı. "Çok iyi teyzesi."

Ardından Barış'a döndü. "Barış sarmalar, börekler falan arabada kaldı getirir misin?" Nazlı' ya baktığımda bana mahcup bir tebessüm yolladı. Barış karısının lafını ikiletmeden giderken salonda bir gerilim havası vardı. Nedeni Özgü'ydü.

Özgü'ye bakarak, " Geleceğini bilsem sevgilini de davet ederdim. Hem böylelikle herkes çiftken yalnız kalmazdın sen de," dedim. Aslında sevgilisiyle devam ediyor muydu onu merak ediyordum.

Omzunu silktiğinde yüzünde umursamaz bir ifade vardı.

"Ayrıldık. Yani davet edeceğin bir sevgilim yok uzun sürede olacağını sanmıyorum."

Sesimde ima mı vardı bana mı öyle gelmişti? Allah'ım iyice paranoyak oluyordum. Düşüncelerime doğulduğumda Nazlı araya girdi.

"Öyle deme Özgü aşkın nereden geleceği belli mi olur?"

Özgü iç çekti. "Bazen olur ama sen onu kaçırırsın."

Oğuz'u terk ettiği zamanı kastediyordu. Gözlerim kısıldı.

"Süveyda hadi tabakları falan hazırlayalım."

Nazlı ayağa kalkıp bana baktığında istemeyerek ayağa kalktım ve mutfağa geçtik. Barış da elinde tutumlarıyla mutfağa gelip eşyaları ada tezgahın üstüne yerleştirdi.

O gider gitmez Nazlı'ya döndüm. "Ne dediğini duydun değil mi?" diye soluduğumda sesim huysuz çıkmıştı. Özgü etrafımda ya da Oğuz'un etrafında olduğunda huzursuzlaşıyordum. Nazlı da bunun farkındaydı ve bu özel günde onu buraya getirmişti.

Hemen yanıma yaklaştı. "Vallahi istemeden oldu. Ağzımdan doğum günü kutlamasını kaçırdım. Sonra Özgü de gelmek istedi, sevgilisiyle gelir diye düşündüm. Ayrılıktan falan bahsetmedi hiç."

Alt dudağını büktü. "Seni huzursuz ettiğim için üzgünüm. Niye böyle yapıyor anlamadım." Dokunsam ağlayacak gibiydi.

Zoraki bir gülümsemeyle "Bence Oğuz'u unutamadı," dedim. Kaşları çatıldı.

"İyide kaç yıl geçti aradan. Bence anlamsız bir kıskançlık."

Ben de öyle olmasını istiyordum ama bakışlarını görmüştüm. Oğuz'a karşı hissettiği güçlü şeyler bitmemişti. Özgü ve Oğuz'un geçmişini düşünürken bir yandan da sarmaları servise hazırlıyordum. Nazlı da sessizliğimi birkaç kez bozmaya çalışmış verdiğim tek kelimelik

karşılıklarla başarılı olamadığını anlamıştı. Böylece kendisi de sessizliğe bürünmüştü.

Mutfakta işimiz bittiğinde salona geçtik. Oğuz tekli koltukta oturmuş, karşısındaki ikili koltuğa Özgü, yan taraftaki tekli koltuğa da Barış geçmişti.

Beni görür görmez yanıma gelen Oğuz bana döndü. Yüz ifademi görünce ayağa kalkıp yanıma geldi. "Yardım edilecek bir şey var mı?"

Gülümseye çalıştım. "Doğum günü çocuğusun sen, çalışmaman gerekiyor."

Karşılık olarak fısıltılı çıkan sesiyle cevap verdi. "Bak o konuda haklısın, bu yüzden gece tüm sorumluluğu sana veriyorum ve üstte olma görevini sana veriyorum."

Gözlerim kocaman açıldı. "Edepsiz," diye fısıldadım. Yüz ifademi görünce ufak bir kahkaha attı.

"Ay ne konuşuyorsunuz fısır fısır?"

Oğuz Nazlı'ya döndü. "Doğum günü çocuğu olduğum için yardım kabul etmiyor."

Nazlı kahkaha tutmak için kendini zorladı. "Çocuk mu? Kim ona gerçeği söylemek ister."

Oğuz'un yüzü düştüğünde gülmeye başladı. "Abim otuz iki yaşında kocaman bir adamsın artık."

Oğuz ters ters yüzüne baktı. "Hahaha çok komik,"

Nazlı ise omuz silkti. "Komik. Bu yaşına rağmen kaptın ama çıtırı."

Oğuz dişlerinin arasında "Nazlı," diye hırladı.

"Tamam ya sustum."

Oğuz bana döndü. Küçük bir çocuk gibi "Kutlamıyorum doğum günü falan," diye söylendi.

Elimi yanağına koyup yavaşça okşadım. "Kıyamam sevgilime. Yaşlılık sendromuna mı girdin sen?"

"Sen de mi Süveyda?" deyip geri çekildi. Sarkıttığı dudaklarını öpmemek için kendimi zor tuttum.

"Bakma sen onlara Oğuz, yıllar seni es geçerek ilerliyor."

Özgü'nün sözlerini duyunca dişlerimi birbirine bastırdım.

Oğuz Nazlı'ya bakıp "Gördün mü?" dedi.

Nazlı ise tatlı tatlı gülümsedi. "Kendini kandırmaya devam et Oğuz ama otuz iki."

"Hasbinallah ya."

Onlar tartışmaya devam edince mutfağa gidip dolaptaki pastayı çıkardım. Üç tane mumu yakıp içeri gittim.

Nazlı yüksek sesle "İyi ki doğdun Oğuz ama otuz iki yaşında!" dedi.

Oğuz onu duymazdan gelerek önümde durdu. Gözlerine bakıp "İyi ki," diye fısıldadım. Gözlerimin içine bakarak mumları üfledi.

"Dilek tuttun mu?"

Oğuz omuz silkti. "Dileğim tam yanımda," deyip elini belime yerleştirdi.

Sözleri içimi sıcacık etmiş Özgü'nün varlığını bile bana unutturmuştu. Böyle tatlı tatlı konuştuğunda üstüne atlamak istiyordum.

"Yüce rabbim abimin bana bu romantik hallerini gösterdiğin için sana çok teşekkür ederim."

"Çok konuşma Nazlı."

Oğuz'u duymazdan geldi. "Karışma bana, yıllardır bugünü bekliyorum be ben."

Oğuz ofladığında bakışlarım asık yüzle dikilen Özgü'ye kaydı. Her an ağlayacak gibi duruyordu.

"İyi ki doğdun Oğuz," deyip elindeki hediyeyi verdi. Oğuz kısaca teşekkür edip bana döndü.

"Pastayı sen mi yaptın?"

"Nasıl anladın?"

"Ev pasta kokuyordu. Büyük bir dilim ver."

Gülümseyerek en büyük dilimi onun için kestim. Tatlı sevmeyen birine göre büyük bir hızla yedi.

"Abi sen pasta sevmezdin?"

Nazlı'ya bakıp omuz silkti. "Süveyda'nın elinden makarna bile yiyorum."

"Ciddi misin? Yıllardır yediğimi görmemiştim."

"Hamarat bir sevgilim var," deyip göz kırptı.

Telefonuna bildirim gelince açıp hızlıca baktı.

"Bir sorun mu var?"

Ciddi bakışları bana döndü. "Sana bugün mail attım gördün mü?"

Mailime giriş yapmayalı aylar oluyordu. Bu yüzden başımı iki yana doğru salladım.

"Birazdan bakarım," dedim. Telefonumun nerede olduğumu dahi bilmiyordum. Bir ara banyoya gittikten sonra telefonumun mutfakta

olduğunu hatırladım. Masanın üstünden aldığımda mailime giriş yaptım. Muhtemelen öz annemle ilgiliydi.

Gelen kutusunda yüze yakın mail vardı. Genel olarak alışveriş sitelerinden gelen maillerdi. Tam Oğuz'un attığı maile tıklayacaktım ki altında geçen aylarda atılmış bir mail gördüm. Ve isim kısmında o iğrenç herifin adı yazıyordu. Ellerim anında titremeye başladı. Hâlâ benden ne istiyordu ki? Maili açmadan önce salona girdim. Önce Oğuz'a gösterecektim fakat Özgü ile Oğuz'u koyu bir sohbetin içinde buldum. Muhtemelen işle ilgili olmalıydı ama yine de öfkelenmişti.

Dişlerimi sıkıp Volkan'dan gelen maili açtım.

Birkaç tane fotoğraf vardı. Özgü ve Oğuz yan yanaydı. Dikkatle bakmaya devam ettiğimde Özgü'nün bir eli Oğuz'un kolunu tutuyordu. Ayrıca Oğuz ona doğru eğilmiş bana baktığı gibi sıcak bir ifadeyle gözlerime bakıyordu. Öyle bir pozdu ki tanımayan biri sevgili olduklarını düşünürdü. Diğer fotoğrafta Özgü'ye gülümsüyordu. Kıskançlık bir zehir gibi bedenime yayıldığında yutkunmaya çalıştım ama boğazım kupkuruydu. Geçmiş zamana ait olmalıydı. Bakışlarım altta yazan tarihe kayınca bu ihtimalde yok oldu.

Tarih, kaçırıldığım zamana aitti. Bu fotoğraflar o zaman çekilmişti. Bu ayrıntı kalbimi cayır cayır ateş boğazıma kadar tırmandı. Gözlerim tekrar ikisini buldu.

İlk fotoğraftaki gibi Özgü, Oğuz'un kolunu tutmuş bir şeyler anlatıyordu.

•

Bölüm sonu!

Sizce Oğuz'un açıklaması ne olacak?

Süveyda ne tepki verecek?

O kapıdaki ayrılık mı? Ansjsjjsjs

Beni Instagram adresim umrantn'dan takip etmeyi unutmayınn

BÖLÜM 41: KALP BOŞLUĞU

Haftalık bölüm atmaya devamm, yorumlar böyle çok olduğu sürece bu sistem devam edecek🤍

Yorumlarda 2 bini zorlayalımmm

Keyifli okumalar dilerim 🔥

#Kahraman Deniz Son Durağın

Dedublüman Çözemezsin

Aşk çünkü karanlık bir eğlencedir

sen üzülürsün, aşk eğlenir..

Üzgün Kediler Gazeli, Haydar Ergülen

⛓

Göğsümde bir şeyler sıkışıyordu. Daha önce tatmadığım acı bir his kaburgalarımın arasına sıkışıp kalmıştı. Sanki kalbimin odacıkları zehirle dolmuş gibi hissediyordum. Aldığım her nefes ciğerlerime batıyordu. Dakikalar geçmişti ama ben, karşımdaki manzaraya kilitlenen gözlerimi ayıramamıştım.

Elimdeki fotoğrafın aynısını kendi gözlerimle görüyordum. Daha birkaç hafta önce ona Özgü ile samimi olmamasını söylemiştim. Görünen o ki sözlerimin bir değeri yoktur. Daha acısını elimde tutuyordum. Yokluğumda bir araya gelmişlerdi...

Neden?

Neden elimde böyle bir fotoğraf vardı? Neden ben yokken Oğuz onunlaydı? Bildiğim gerçekler milyonlarca parçaya ayrılıp ruhumun yaralı kısmına saplandı. Bir açıklaması olmalıydı, bunu biliyordum ama bilmediğim bir şey vardı. Hangi açıklama bu acıya iyi gelecekti? Söylediği hangi söz içimde açtığı yarayı kapatacaktı? Oğuz kolunu çekip Özgün'ün dokunuşuna son verdi, Özgü bozulsa da çaktırmamaya çalıştı.

Oğuz bakışlarımı hissetmiş olmalı ki gözlerini bana doğru çevirdi. Gülümsemesi, yüzümde gördüklerinden sonra yavaş yavaş soldu. Bana doğru geldiğinde elimdeki telefonu sıkıca tuttum. "İyi misin?"

Yanımda olsa da sanki sesi çok uzaktan geliyor gibiydi.

Başımla onaylayıp yanından geçtim. Masanın üstünde soğutulmuş şarap vardı. Düşünmeden bir kadehin içine doldurup büyük bir yudum aldım.

"Doğru düzgün bir şey yemedin, çarpar."

Yanımda duran Oğuz'un sesini duyunca irkildim. "Sorun yok," deyip bir yudum daha aldım.

Sakinleşmem gerekiyordu. Her zaman sakin ve sağduyulu bir insan olmuştum ama şu an mantığımın yerinde yeller esiyordu. Elini dirseğime yerleştirdi.

"Çok hızlı gidiyorsun."

Kolumu yavaşça çektim. "Canım hızlı gitmek istiyor."

Kadehimi dakikalar içinde boşaltmıştım ama herhangi bir etkisi olmamıştı. Hâlâ çok öfkeliydim.

"İyi misin?"

Yan gözlerle yüzüne baktım. Kaşlarının arasındaki kırışıklık artmıştı.

"Kötü olmamı gerektirecek bir şey mi oldu?"

Bu tepkime şaşırdığını yüzünden görebiliyordum. "Bu ne asabiyet?" dediğinde bakışları odanın içinde gezindi. Bizi izleyen Özgü'yü gördüğünde aradığı sorunun cevabını bulmuştu.

"Özgü yüzünden mi?"

Dişlerimi birbirine bastırıp parmağımı göğsüne yasladım. "Onun adını bile ağzına alma," diye parladım.

"Süveyda neden birdenbire böyle tepki verdiğini anlamıyorum güzelim"

Parmağımı biraz daha batırdım. "Bana güzelim deme."

Ellerim sinirden titriyordu.

"Bir sorun mu var?"

Özgü'nün sesini duyunca içimde taşan öfkeyi bastırmak için yutkundum. Ona doğru dönüp zorla gülümsedim. Sırtımı Oğuz'a yaslayıp sahte bir tatlılıkla "Neden olsun ki?" diye sordum.

Gülümsemeye çalıştı. "Hiç, bir an tartışıyorsunuz sandım."

Ondan rahatsız olduğumu biliyordu. Gözlerindeki ışıltıdan gün gibi belli oluyordu. Bu cüreti de bu yüzdendir.

"Seni ilgilendirmeyen meselelere girmemeni tavsiye ederim."

Kuru bir sesle söylediğim sözlerin ardından gözleri irileşti. "Ben-" dediğinde ona sırtımı döndüm. Açıklamasını duymak bile istemiyordum.

"Haklısın, şey ben gideyim artık."

Ağzımın içinden "İyi olur," diye homurdandım.

"Biz de kalkalım, yorucu bir gündü."

Nazlı araya girdiğinde cevap vermedim. Özgü apar topar odadan çıktığında Oğuz'a döndüm.

"Gidip yolcu etsene."

"Nazlı gitti zaten," dediğinde o da gerilmeye başlamıştı.

"Sen de git, çekinmene gerek yok."

"Kimden çekineceğim sanki, saçmalama!"

Cevap vermeden yanındani ayrılıp hazırlanan Nazlı'nın yanına gittim.

Tadım kaçtığı için kalmalarını söylemedim. Nazlı bana baktığında bir şeylerin yolunda gitmediğini anlamıştı. Yanıma gelip kolumu tuttu.

"Bir şey mi oldu?"

"Sonra anlatırım," deyip yorgun bir nefes verdim.

"Peki."

Oğuz da yanımıza geldiğinde ortamdaki hava gerildi. Bütün gece mahvolmuştu. Oysa bu geceyle ilgili her şeyin güzel olması için ne kadar da uğraşmıştım. Şimdiyse her şey elimde patlamıştı. Özgü'den sonra Nazlı ve Barış da çıktığında evde tek kalmıştık. Kendimi çok yorgun hissediyordum. Arkamda dikilen adama bakmadan yatak odasına gittim ama arkamdan geldi. Şu an onunla yalnız kalmak istemiyordum çünkü ne tepki vereceğimi kestiremiyordum.

"Konuşmayacak mısın artık? Neyin tribi bu?"

Cevap vermek yerine kulağımdaki küpeleri çıkarıp kutunun içine koydum. O kadar öfkeliydim ki konuşmaya nereden başlayacağımı bir an bilemedim. Uğradığım hayal kırıklığı boğazıma sıra sıra dizilmişti.

"Seni eski sevgilinle karşı karşıya konuşurken gördükten sonra ne söylememi mi istersin?"

Buz gibi çıkan sesim üzerine dolabın kapağını açtım. Onun için giydiğim siyah elbiseyi yırtar gibi çıkarıp attım. Elbisenin modeli gereği sütyen takmadığım için üst tarafım tamamen çıplaktı. Normalde utanırdım ama şimdi en son hissedeceğim duygu bile değildi.

"Yine mi aynı mesele?"

Alayla güldüğümde dolabın içinden çekmeceden aldığım siyah sütyeni kollarımdan geçirdim. Ellerimi arkama uzatıp kopçasını taktığımda "Aynı meseleden çıkamıyoruz çünkü sen izin vermiyorsun," diye cevap verdim. O kadın hayatımızda olduğu süre boyunca da bu mesele sürecekti, özellikle bu gece gördüklerimden sonra... Keşke bunu anlayabilseydi.

Yanıma geldiğinde yorgun bir nefes aldı. Yumuşak bir sesle "Onu buraya ben çağırmadım," dedi. Başımı bezgince iki yana doğru salladım. Siyah bir taytı alıp bacaklarımdan geçirdikten sonra ona döndüm.

"Onu sen çağırmadın ama daha geçen gün bana mesafeni koruyacağına dair verdiğin sözü unuttun."

Bu meselenin onu gerdiğini alnında belirginleşen damardan anlıyordum.

"Ne alakası var?"

"Sadece birkaç dakikalığına odadan çıktım ve döndüğümde sen onun gözünün içine baka baka konuşup gülüyordun. Benim rahatsız olduğumu bile bile." Kelimelerimin üstüne vurgulayarak konuştuğumda yanak kasları dalgalandı.

"Gördüklerimden sonra ne alakası var deyip konudan sıyrılamazsın."

Öfkeden dolayı göğsüm hızlı inip kalkıyordu.
Gözleri bir an göğsüme kaysa da tekrar yüzüme çıkardı. Ona sırtımı dönüp rastgele bir tişört aldım.

"Sadece iki dakika sürdü, işle ilgili söylediği önemsiz bir şeydi. Neden bu kadar büyüdü bu sikik mesele?"

Sabrı taşmak üzere olduğu için sesi yükselmişti.

"Çünkü sevgilimin ona hâlâ aşık olan eski sevgilisiyle konuşmasını ya da aynı yerde çalışmasını istemiyorum."

"Ne aşkı Süveyda kızın sevgilisi var!" diye bağırdı.

Bu kadar zeki bir adamın hâlâ anlamıyor olması beni deli ediyordu.

Dişlerimin arasından "Sen öyle sanmaya devam et," diye konuştum. Kız sırf Oğuz için ondan ayrılmış ve bunu gözüme gözüme sokmuştu.

Oğuz derin bir nefes aldı. "Peki ne yapmamı istiyorsun?"

Cevap vermek yerine yatağın üstüne fırlattığım telefonu aldım. Ardından maili açıp fotoğrafa tıkladım.

"Konuşmak yerine telefonla mı uğraşacaksın?"

Telefonu alıp eline tutuşturdum.

"Ne bu?" deyip telefona baktım.

"Abartan, kafasında kuran, saçmalayan bendim değil mi?"

Fotoğrafı incelediğinde gözleri anında beni buldu.

"Bu nereden çıktı?"

"Önemli olan bu mu gerçekten?" diye çığlık çığlağa bağırdım.

"Ben Volkan'ın elinden kaçmak için canım pahasına uğraşırken bana dokunmaması için kendimi paralarken sen..." deyip sustum. Gözlerime dolan yaşlarla "Sen onunla eğleniyordun. Ona bakıyordun, ona gülümsüyordun," diye fısıldadım. "Bu yüzden bir şey yapma, artık hiçbir şey yapmanı istemiyorum."

İhanete uğramış gibi hissediyordum. Bu canımı o kadar yakıyordu ki gözlerimdeki yaşlar döküldü. Canımın yanmasından nefret ediyordum ama en çok buna onun neden olmasından nefret ediyordum. Yaşadığım güvensizlik o kadar büyüktü ki altında ezildim.

Geriye doğru çekilip saçımı yüzümden geriye doğru iteledim.

"Bir açıklaması var."

Elinden telefonu alıp ekranı ona çevirdim. "Açıklaması bunları yok ediyor mu? Bu anlar yaşanmamış oluyor mu?"

"Süveyda-"

"Oluyor mu Oğuz?" diye araya girdim. "Yapacağın hangi açıklama, ihanete uğramışlık hissini içimden söküp atacak?"

Bana doğru yürüdüğünde geriye çekildim. Mantıklı düşünmem için ondan uzak durmam gerekiyordu.

"O siktiğimin barına eğlenmeye gitmedim. O şerefsize ait bir yerdi, Eser Ceyda ile girdiğinde tek başıma olduğum için beni almadılar. O barın içinde onun ofisi vardı. Sana dair bir iz bulmak için içeri girmek zorundaydım."

Gergince saçlarını karıştırdı. "Nazlı hamileydi onu götüremezdim. O sırada Özgü arayınca ikinci kez düşünmeden onu çağırdım."

Gözlerimi kırpıştırdığımda her an gözyaşlarına boğulacak gibiydim.

"Ona bana baktığın gibi baktın, bana gülümsediğin gibi gülümsedin... Bunları bana özel sanmıştım."

Bana tekrar yaklaştığında omuzları düşmüştü. "Çünkü biri etrafı gezerken beni fark etti. Ben de numaradan öyle yapmak zorunda kaldım."

Ağzımın içi acı bir şey yemişim gibiydi. Sözleri mantıklı olsa da içimdeki acı dinmiyordu.

"Sana ulaşamıyordum, en ufak bilgiye ihtiyacım vardı. Senin için yaptım."

Aramızda sadece bir adımlık mesafe vardı. Gözlerindeki ifade kararmıştı.

"Yine olsa yine yaparım, bir an bile düşünmem." Kendinden emin çıkan sözleri üzerine yatağın üstüne çöktüm. Dirseklerimi dizlerime yaslayıp başımı ellerimin arasına aldım. Alkol yüzünden beynim uğulduyordu.

Gördüklerimi gözlerimin önünden silemiyorum.

Oğuz önümde durup dizlerinin üstüne çöktü. Yakınımdaydı ama sanki kilometrelerce uzağımdaymış gibi hissediyordum. Oğuz ile beraberken ilk defa böyle hissediyordum. Bana sarılmak için uzandı ama geri çekildim.

"Süveyda yapma..."

Sessiz kaldığımda "Senin canın söz konusuyken... sen söz konusuyken..." deyip duraksadı. Sözlerini iyice anlamamı ister gibiydi. "Benim gözüm neyi görür? Ben neyi yapamam?"

Elini uzatıp çenemi tuttu. Gözlerime bakarken ciddiyetle devam etti. "Her şeyi yaparım, Allah şahidim olsun bir an bile düşünmem her şeyi yaparım."

"Affedemiyorum. Ona öyle bakmanı, sana dokunmasını, gülümsemeni kabullenemiyorum."

Anlamak affetmeye yetmiyordu.

Ayağa kalktığımda kanımdaki alkol yüzünden sendeleyerek ondan uzaklaştım. Bana bakışı ya da dokunuşu savunma mekanizmamı yıkıyordu. Bu yüzden uzak durmak istiyordum. Oğuz ayağa kalkıp karşımda dikildi.

"Süveyda mecburdum."

Boğazımdaki düğüm büyürken gözlerimden yaşlar döküldü. "Biliyorum ama kendini benim yerime koy. Beni seven ve eski sevgilim olan bir adamla böyle fotoğraflarım olsaydı ne hissederdin?"

Sözlerimi duyunca irkildi. Sanki ona tokat atmışım gibiydi. Cevap vermeden önce birkaç saniye durdu. Gözümü kırpmadan "Mahvolurdum," dedi.

"Mahvoldum," diye tekrarladım. Beni anlamasını istiyordum. "Canım acıyor ve bu darbe senden geldi, buna katlanamıyorum."

Islanan yüzümü ellerimin tersiyle kuruladım. Ondan gelecek darbeye hiç hazırlıklı değildim. Bu yüzden yıkım daha büyük olmuştu. İçimde büyük bir deprem olmuştu ve her şeyi yerinden oynatmıştı. Bunu onunla birlikteyken yapamazdım.

Geriye doğru adım attım. "Bunu aşmam gerekiyor ama senin yanında yapamam."

"Ne demek istiyorsun?" Sesinde korku vardı karnımdaki ağrı şiddetlendi. Oğuz hiçbir şeyden korkmazdı çünkü. Onun korkusu bana da bulaştığında ellerimin uyuştuğunu hissettim.

Gözlerimi yüzünden kaçırdım. Ne demek istiyordum gerçekten?

"Ben-" dediğimde yanıma gelip kollarımı tuttu. Yüzüne bana doğru eğildiğinde "Bana bak," dedi.

Başımı kaldırıp kalbimi sıkıştıran gözlerine baktım Söylemek istediğim şeyi gözlerine bakıp söylemeye dilim varmadı.

"Şimdi söyle."

Titrek çıkan sesimle "B-Ben biraz uzaklaşmak istiyorum," diyebildim.

"Benden ayrılıyor musun?"

"Hayır sadece..." deyip geri çekildim. "Unutmam gerekiyor, o fotoğrafları kafamdan silmem gerekiyor ama sana baktıkça yapamıyorum. Ve sen," deyip onu işaret ettim. "Onunla çalışmaya devam edeceksin, bunu hazmedemiyorum."

Yüzüne sıçrayan acı ifade kalbime dokunuyordu. Gözlerinde biriken çaresizlik nefesimi kesiyordu ama elimde değildi. Hiçbir şey olmamış gibi devam edemezdim. O fotoğraflar orada vardı, benim için bile olsa ikisi yakınlaşmıştı. Oğuz bana ait olan şeyleri onunla paylaşmıştı. O, eski sevgilisiydi... Geçen yıllar keşke bu gerçeği de değiştirseydi.

"Gitmeni istemiyorum."

"Biraz alana ihtiyacım var," diye sızlandım.

Bana doğru geldiğinde tekrar geri çekildim. "Seni bırakamam," diye yakardı.

Sertçe yutkundum. "Lütfen..."

Ellerim o kadar şiddetli titriyordu ki durdurmak için tırnaklarımı avuç içime batırmak zorunda kaldım. Gözlerimi yere indirmiştim.

Daha fazla kalbimi yerinden söken gözlerine bakacak gücüm kalmamıştı.

"Benden ne istediğinin farkında mısın?"

Sorusuna cevap veremedim.

"Seni bırakmam, bırakamam." Göğsümde sanki bir şeyler koptu. Ayakta kalmak için tüm gücümü harcıyordum.

Beni bırakmasını istemiyordum bunu hiç istememiştim. Ama yanında kalamazdım. Şu an mantıklı düşündüğümden bile emin değildim. Yolumu kaybetmiş gibi hissediyordum. Kıskançlık beni alt üst etmişti. Bir şeyler tekrar yoluna koymam gerekiyordu.

"Yanında kalamam."

Yalnızlığa ihtiyacım vardı. Beni sersemleten etkisinden kurtulmam gerekiyordu.

"Ben de senden uzakta kalamam."

Nefes alamıyordum. O kareler gördüğümden beri ciğerlerime aldığım nefesler zehir gibiydi. Geri adım atmadığımı görünce yüzünü umutsuzluk gölgeledi.

"Son sözün bu mu?"

Başımla onayladığımda yıkılmaz sandığım omuzları aşağı doğru çöktü.

Başını iki yana doğru salladığında "Öylece durup senin gidişini izleyemem," dedi.

Sesindeki acı göğsüme sıçradı. Göğüs boşluğumda bir şeyler kırıldı. Dudaklarımı sertçe birbirine bastırdığımda Oğuz arkasını dönüp odadan çıktı. Dizlerim daha fazla bedenimi taşıyamadığı için yatağa çöktüm. Dış kapının çarpıp çıktığında duyduğum yüksek sesle gözlerimi kapattım. İçimi delmek isteyen hıçkırıklarımı artık tutamıyordum. Yüzümü yastığa bastırıp ağlamaya başladım.

İçimde kaynayan hisler gözyaşı olarak dışarı çıkıyordu. Bedenim hıçkırıklar yüzünden sarsılırken gözlerimin önündeki fotoğraflar bir an dahi olsa silinmiyordu. Artık o kadına tahammülüm kalmamıştı. Onu hayatında tuttuğu sürece hayatında kendime bir yer edinebileceğimi sanmıyordum.

Ama en çok da yanımda olmadığını için ağlıyordum. Bana yaşattığı acının tesellisini yine kollarında yaşamak istiyordum. Bunu yapamayacağımı bilmek beni kahrediyordu. Ama yapamazdım... Bu defa değil.

Gözyaşlarım nihayet azaldığında yataktan kalktım. Beni bulmak için yaptığını bilmem bir işe yaramıyordu.
Birkaç parça kıyafetimi el valizine koyduğumda gözyaşlarım bir an bile durmamıştı.

Düşünmemeye çalıştım. Düşünürsem yıkılırdım. Taksi çağırıp gelmesini beklemeden evden çıktım. Çünkü bu evi ve içinde biriktirdiğimiz anıları çok seviyordum. Onları hatırlarsam gidemezdim. Kendimi dışarıya attığımda temiz havadan derin bir nefes aldım. Elimde buruş buruş olan peçeteyle burnumu sildim. Ağlamaktan yüzüm gözüm şişmişti. Sıkı sıkı tuttuğum telefonla rezidanstan dışarı çıktım. Oğuz'un nereye gittiğini bile bilmiyordum. Saat neredeyse neredeyse gecenin on birine geliyordu.

Nereye gideceğimi de bilmiyordum.

Başta Nazlı'ya gitmeyi düşünsem de vazgeçtim. Biraz tarafsız bir bölgede kalıp düşünmek istiyordum. Bu yüzden eski evime gitmeye karar verdim. Orası da anılarla doluydu. Yine de oraya gidecektim, o evin sıcaklığı bana iyi gelecekti. Hem biraz anılara ihtiyacım vardı, ondan o kadar da uzaklaşmak istemiyordum.

Neyse ki Leyla Hanım gitmişti ve ev boştu. Taksi geldiğinde araca binip adresi verdim. Gözlerim camda asılıyken gözyaşlarım nihayet bitmişti. Geriye ufak iç çekişlerim kalmıştı.

"Abla iyi misin?"

Taksici ellili yaşlarının başında duran bir adamdı. Başımla onayladığımda boğuk çıkan sesimle "İyiyim," diyebildim. Oysa hiç iyi değildim. Evden uzaklaştıkça geride bıraktıklarım derin bir kesik gibi acıtıyordu. Yol boyu sessizliğimi korurken aklımda Oğuz'un yüzü dönüp duruyordu. Yumuşayacak gibi olduğum an bu defa da o fotoğrafları hatırlıyordum.

Duygularım iç içe geçmişti ve ne düşüneceğimi Ya da hissedeceğimi ben bile şaşırmıştım.

Taksi evin önüne tam gelmeden durdurdum. Biraz yürümek istiyordum. Ücreti ödeyip indikten sonra tanıdık olan yokuştan çıktım. Temiz hava ağlamaktan ağrıyan başıma iyi gelmişti. Biraz daha yürüdükten sonra evin önünde tanıdık arabayı gördüm. Oğuz da buraya gelmişti. Birbirimizden uzaklaşırken bile ortak alanımıza gelmiştik. Gözlerim tekrar yaşardığında alt dudağımı ısırdım.

Muhtemelen atölyedeydi. Canı bir şeye sıkıldığında oraya gidiyordu. Bahçenin kapısını yavaşça açıp içeri girdim.

Atölyenin kapısına baktığımda tuttuğum nefesimi yavaşça dışarı üfledim. Burada yaşadığımız anılar çok tazeydi. Gözlerimi art arda kırparken taşlaşan bacaklarımı merdivenlere yönelttim. Ağır ağır merdivenleri tırmanıp evin kapısını açtım. Işığı açmadım burada olduğumu bilmesini istemiyordum. Valizi kapının kenarına bırakıp kapıyı kapattığımda göğsümdeki ağırlık artmıştı.

Küçük adımlarla yatak odasına girip yatağa uzandım. Duş alacak halim bile yoktu. Ağlamaktan yorgun düşmüştüm. Gözlerim şiştiği için açılmıyordu. Bu yüzden sıkıca kapattım. Oğuz'un burada olduğunu biliyordum, yaşanan her şeye rağmen bunun ruhumda yarattığı derin huzuru inkar edemezdim. İçimde güven duygusuyla uyuya kaldım.

****

Sabah çok erken saatlerde uyanmıştım. Oğuz'a alıştığım için o olmadan uyuyamıyordum. Yataktan kalkıp duşa girdim. Uzun bir süre suyun altında kalıp kendime gelmeye çalıştım. Kafeye gitmeliydim ama o kadar halsiz hissediyordum ki...

Dünkü tartışma yüzünden tüm enerjimi yitirmiştim. Ama evde kalırsam tüm günü ağlayarak geçireceğimi bilecek kadar iyi tanıyordum kendimi. Bu yüzden duştan çıktıktan sonra işe gitmeye karar verdim. Öncesinde parmak uçlarımda yürüyerek cama doğru ilerledim. Perdenin arkasından dışarıya baktığımda Oğuz'un arabasının hâlâ orada olduğunu gördüm. Yokluğumda eve gitmek istememişti...

İçim özlemle sızladı. Kolundaki saate baktığımda iş saatinin gelmiş olduğunu biliyordum. O yüzden hareket etmeden orada dikilmeye devam ettim. İşe gitmeden önce onu görmek istiyordum. Dakik biri olduğu için saat tam sekizde atölyeden çıktı. Biraz kenara çekilip beni görmesini engelledim. Burada olduğumu bilmesini istemiyordum. Çünkü beni görürse yanıma gelirdi, buna hazır değildim. Onu daha şimdiden özlemiş olsam da yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Aramızdaki ilişki son aylarda çok hızlı gelişmişti belki de. Bazen biraz durmak bir şeyleri sindirmek gerekiyordu.

Bu dediğime inanmasam da kendimi kandırmaya çalışıyordum işte...

Keşke yüreğim de bu laftara biraz kansaydı ve özlemle tutuşmasaydı. Arabasının kapısını açtığında bir an durdu. Bana

bakacağını düşündüm fakat dönmedi. Bunun verdiği hayal kırıklığını görmezden geldim, böylesi daha iyiydi. Aracının kapısını açıp içine geçtiğinde şirkete gideceğini biliyordum. İçimdeki kıskançlık tekrar alev aldı. O kadın da oradaydı. Onun yanına gidecek olmasını kabullenemiyordum. Tekrar öfkelendiğimi hissederken pencerenin kenarından çekildim. Yatak odasına geçtiğimde valizdeki kıyafetleri çıkardım.

Siyah yüksek bel kotumu üstüne de aynı renk bisiklet yaka bir bluz giydim. Saçlarımı açık bıraktıktan sonra aynanın karşısına geçtim.

Yüzüm o kadar solgundu ki sanki hayalete bakıyordum. Gözlerimin etrafı ise geçirdiğim uykusuz gecenin izlerini taşıyordu. Bu yüzden kapatıcı alıp bol bol gözlerimin altına sürdüm. Ardından maskara ve yanaklarıma allık sürdüm, hafif bir ruj yaptığımda daha sağlıklı görünüyordum.

Evden çıktığımda otobüs durağına doğru ilerledim. Tanıdık yolları yürürken eski günlerdeymiş gibi bir his içimi kaplayınca dudaklarımda belli belirsiz bir gülümseme oluştu. O zamanların üzerinden sanki bir ömür geçmiş gibiydi. Bu garipti. Şimdi her şey o kadar değişmişti ki... Otobüse binip cam kenarına yerleştimde çantamdan kulaklığımı çıkarıp sevdiğim bir şarkıyı açıp dinlemeye başladım.

Göğsümdeki ağırlık hâlâ oradaydı ve nefes almamı güçleştiriyordu. Ve ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bu ağırlık bana yabancı olsa da bir süre daha onunla yaşayacağımı biliyordum. Özellikle Oğuz'un her gün o kadının olduğu şirkete gittiğini bilmek... Bunu hazmedebileceğimi zannetmiyordum, o fotoğraflardan sonra yapamazdım. Bu kadar güçlü ya da gamsız biri değildim. Tekrar telefonu açıp o maile girdim. Fotoğrafların üstünde yazan yazıyı okumamıştım. Volkan mailde, yanlış adamı sevdin seni hak etmiyor, diye yazmıştı.

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Kendisi beni sevdiğini iddia ederken Yeşim ile yatıp kalkan adamdı, hâlâ utanmadan nasıl bunları söyleyebiliyordu? Bu adamdan gerçekten iğreniyordum. Telefonu kapattığımda Oğuz'un ona koz vermiş olmasına da sinirleniyordum. Bu olayı Oğuz'dan öğrenmeliydim, o zaman bu kadar sert tepki bile vermezdim. Fakat bu hamle beni o kadar hazırlıksız yakalanmıştı ki bu yüzden yıkım bu kadar büyük olmuştu.

Otobüs ineceğim durağa geldiğinde şarkıyı kapatıp indim. Karşıya geçip kafenin önüne geldiğimde kafe henüz açılmamıştı. Anlaşılan Barış yine uykuya kalmıştı. Nazlı hamileliği ilerledikçe gece uyku problemleri çekiyordu. Barış onunla ilgilendiği için sık sık uyuya kalıyordu. Kafeyi açıp içeriyi düzenledim ardından ayılmak için kendime kahve yaptım.

Birkaç üniversite öğrencisi ders çalışmak için erkenden gelmişti. Onlara bakınca imrendim. Bir an önce eğitimime devam etmek istiyordum. Hayalim hep babam gibi bir öğretmen olabilmekti. Babamı düşününce aklıma Oğuz'un dün atacağı mail geldi. Telefonumu çıkarıp açtığımda onun yolladığı bilgilere tıkladım. Annemin fotoğrafını dahi bulmuştu. Sandalyeye oturup kısıtlı bilgileri okumaya başladım. O da babam gibi öğretmendi fakat alanı resimdi.

Yüzümde buruk bir gülümseme oluştu. Demek ki babam o yüzden resim konusunda anneme çekmediğimi söylemişti. Ayperi'nin buna neden bozulduğunu daha iyi anlıyordum. Daha çok genç yaşta trafik kazası yüzünden ölmüştü. Beni doğurduktan hemen sonra... Gözlerime dolan yaşlarla fotoğrafına tıkladım. Gördüklerim karşısında bir an nefes alamadım. Anneme o kadar benziyordum ki... Saçlarım gözlerim resmen onun bir kopyasıydı!

Fotoğrafı yakınlaştırırken gözümden bir damla yaş aktı. Ayperi bu yüzden bana bakmaya tahammül edemiyordu. Ona annemi hatırlatıyordum. Ona babamın esas sevdiği kadını hatırlatıyordum. Nedense bu hoşuma gitti. Parmağımı annemin yanağında gezdirdim, keşke onu tanıyabilseydim. Oğuz mezarının yerini bile bulmuştu. Babam ile aynı mezarlıkta yatıyorlardı. En kısa zamanda onları ziyarete gidecektim. Annemle tanışma vaktim gelmişti.

Bir damla gözyaşı daha ekrana damladığında yanımdaki biri peçete uzattı. Basımı şaşkınlıkla kaldırınca Yaman ile göz göze geldim. Endişeli bir ifadeyle "İyi misin?" diye sordu. Boğazımı temizlerken oturuşumu dikleştirim ve elindeki peçeteyi aldım.

Yaşları kurularken kısık bir sesle "iyiyim," diye fısıldadım.

Onu uzun bir süredir görmemiştim. Gelip yanıma oturdu. Yüzünde oluşan ufak bir gülümsemeyle bana bakıyordu.

"Seni ne zamandır görmüyordum?"

Gülümsemeye çalıştım.

"Son bir aydır geliyordum aslında."

Yaşadığı şaşkınlıkla kaşları havalandı. "Öyle mi?"

Başımı aşağı yukarı salladım. "Evet tekrar burada çalışıyorum."

Elini ensesine yerleştirip gergince ovdu. "Bunu bilseydim buraya daha sık gelirdim."

Gözlerine bakınca bana karşı hissettiği işleri görebiliyordum. Ama ona karşılık veremezdim bu yüzden utanmasını istemiyordum. Ayağa kalkıp aramıza mesafe koydum. "İstediğin bir şey var mı?" Sorum karşısında tekrar gülümsedi.

"Aslında yanında oturmaya devam etmeni isterdim." Bu dediğini yerine getiremeyeceğim için sessiz kaldın.

Rahatsız olduğumu fark edince "Şaka yapmıştım," diyerek durumu kurtarmaya çalıştı. Anlaşılan bazı şeyler hiç değişmiyordu.

"Ben filtre kahve alabilir miyim?" Siparişini getirmek için mutfak kısmına gittim. İstediğini hazırlarken içeriye başka bir müşterinin daha geldiğini gördüm. Onlar da latte istemişlerdi. Masaya geçip ders çalışmaya başladıklarında sırayla hepsinin siparişini hazırlayıp götürdüm. Yaman'a karşı mesafeli davranıyordum. O ise bunu görmezden gelerek ilk tanıştığımız günkü gibi sürekli sipariş verip duruyordu. Öğrenci olduğu belliydi bu yaptığının bütçesini zorlayıp zorlamadığını merak ettim.

Müşteriler gittiğinde Yaman hâlâ buradaydı. Neredeyse dört saattir oturuyordu. Beni tekrar çağırdığında "Yine mi sipariş vereceksin?" diye sordum.

Tepkim karşısında gülmeye başladı. "Hayır hayır biraz daha bir şeyler yersem patlayacağım."

Cevabını duyunca güldüğümde kafenin kapısı açıldı. "Ben hesabı isteyecektim."

Tam gideceğim sırada "Bir de..." deyince tekrar ona döndüm. Yanaklarında hafif bir kızarıklık oluşmuştu. "Acaba benimle başka bir yerde kahve içer misin?"

Cevap vermeden önce izlendiğimi hissetim ve gözlerim bir an kapıya kaydı. Oğuz tam karşımda duruyordu. Yüzündeki ifadeden anladığım kadarıyla Yaman'ın teklifini o da duymuştu. Bir an şeytan bu teklifi onu gözlerin içine baka baka kabul etmemi söyledi fakat şeytana uyumak pek bana göre değildi. Hem işin ucunda Yaman'ın duygularını incitebilirdim. Ve bunu ona yapmayı hiç istemiyordum.

İyi bir insan olduğu belli oluyordu. Fakat Oğuz'un öyle düşünmesine izin verebilirdim bu yüzden ona sırtını dönüp Yaman'a doğru eğildim. Kısık bir sesle "Maalesef bunu yapamam," dediğimde yüzündeki hayal kırıklığını gizleyemedi.

Gözleri bir an kapıya kaydı. "Onun yüzünden mi?"

Oğuz'u kast ettiğini biliyordum sadece başımla onayladım. Ardından hesabı getirmek için ondan uzaklaştım. Oğuz sessizce masaya geçti. Yaman ücreti ödeyip isteksizce kalktı. Hâlâ burada kalmak istediğini biliyordum.

O gidince Oğuz ile başbaşa kaldık. Ona bakmadan masayı toparladım. Henüz konuşmak istemiyordum. Fakat verdiğim sinyali anlamadı ve peşimden geldi.

İlk sorduğu soru tabii ki "Ona ne dedin?" demek oldu.

Bunun cevabını hemen vermek istemiyordum. Belki bu sayede yaşadığım hislerin küçük bir kısmını anlamış olurdu. Bu yüzden onu duymazdan gelip tekrar içeri geçtim. Hemen arkamda beni takip etti. Kolumu tutup "Süveyda soru sordum," dedi. Derin bir nefes aldım.

Kolumu elinden çekip "Ne demiş olabilirim?" diyerek onu geçiştirdim.

"Net bir cevap bekliyorum."

Durup uykusuzum izleri taşıyan solgun gözlerine baktım. Onun içinde uzun bir gece olduğunu anlamak zor değildi. Bunun içimde yarattığı sızıyı bastırdım.

Kollarımı önümde bağlayıp "Özgü nasıldı?" diye sordum.

Dişlerini birbirine bastırdığını kasılan çenesinden anlamıştım.

"Nereden bileyim ben Özgü'nün nasıl olduğunu?" diye parladı.

Omuz silkip iğneleyici bir şekilde cevap verdim.

"Çalışanın sonuçta, bilmem gerekirdi."

"Sabrımı zorluyorsun. O adama ne cevap verdin?"

Asıl sabrı zorlanan bendim. "Hayır dedim, çünkü bazı insanların aksine birinin bana karşı bir şeyler hissettiğini anlayınca uzak dururum."

Çaldığım laf karşısında gözleri öfkeyle kısıldı. "O siktiğimin şerefsizi mi söyledi sana bunu?"

Yaman hakkında böyle konuşmasına sinir olmuştum. "Düzgün konuş, söylemesine gerek yok ben bir şeyler hissettiğini anladım."

Bana doğru bir adım attığında göz bebekleri öfkeyle yanıyordu. "Ona da hislerini de başlatma şimdi!"

Kıskançlığın onu getirdiği hâle güldüm. "Ne büyük çelişki."

Beni duymazdan gelerek "Eve ne zaman geleceksin?" diye sordu.

Şimdi kesin değilmiş şimdi öfkesi değilmiş yerini yorgunluğa bırakmıştı. Cevap vermediğimi görünce uzanıp elimi tuttu. "Sensiz uyuyamıyorum." İtirafı karşısında sarsıldığımı hissettim. "Yaptığımın farkındayım ama benden uzak durmanı istemiyorum buna katlanamıyorum." Elleri ellerimi ısıtıyordu. Gözlerimi birbirine kenetlenen ellerinize diktim. "Yapamam, ben...". Konuşmadan önce sadece yutkundum. Ardından gözlerine bakarak ellerimi ellerinden çektim.

"Eski evime taşınmak istiyorum."

•

Kimi tutuyorsunuz?

Oğuz mu haklı Süveyda mı?

Yaman'ı ve şakalarını özlediniz mi? AJSJSJJS

Yeni bölümde görüşmek üzere Instagram umrantn

BÖLÜM 42: MESAFE

Keyifli okumalar dilerim Twitter da #viranedüşler etiketiyle atacağınız twitleri bekliyor olacağım. Twitter hesabım umrantann

Yorumlarda 2 bini zorlayalım yineee

#Cem Adrian Hande Mehan Kum Gibi

Buray Kimsenin Suçu Yok

Çağan Şengül Yadigar

⛓

Sözlerim ardından Oğuz tek kelime etmedi. Söyleyeceği her kelime beni kalmam için ikna edecekti belki de bu yüzden sustu. Gözlerinde beliren hayal kırıklığı bir karabulut gibi üstüme çökmüştü. Ellerimi bıraktığında içim buz kesti. Dokunuşunu, benden uzaklaştığı an özlemiştim. Fakat herhangi bir şey yapmadım. Tepkisizliğim üzerine arkasını döndü ve büyük adımlarla kafeden çıkıp gitti. Arkasından sadece uzun uzun baktım.

Gitmek isteyen benken kalbim neden bu kadar acıyordu?

Sanki göğsümdeki yıldızlar birer birer sönmüştü. İçimin karanlığı ruhumu boğuyordu. Elimi göğsüme bastırdım. Oradaki acıyı durdurmak istedim. Başaramadım. Sandalyeye çöktüğümde ağlamamak için kendimi o kadar çok sıkıyordum ki boğazım acıyordu. Burada kendimi bırakamazdım. Şimdi sırası değildi. Burnumdan nefes alıp yavaşça verdim.

Sakinleşmeye çalışırken Nazlı kafeye geldi. Beni gördüğünde yüzündeki gülümseme anında soldu.

"Süveyda iyi misin sen?"

Başımla onaylasam da bana inanmayıp yanıma geldi. Gözleri endişeli bakıyordu.

"Dokunsam ağlayacak gibisin."

Burnumu çektim. "Oğuz ile kavga ettik."

"Özgü yüzünden mi?"

Başımla onayladığımda yüzünü buruşturdu. "Hep benim yüzümden. Gelmesine izin vermeyecektim."

"Mesafesini koruması gereken Oğuz'du." Gözlerine baktım. "Oğuz'a karşı hâlâ bir şeyler hissediyor ve bunu gizlemiyor bile."

Bunu söylemek bile canımı yakıyordu. Onu benden başka kimse sevsin istemiyordum. Ona baktığım gibi kimse bakmamalıydı.

"Ve ikisi yan yana çalışıyor."

Bu defa gözlerim hissettiğim öfkeden dolayı doldu. "Onu seven bir kadınla her ne kadar ilişkilerinin üstünden yıllar geçmiş olsa da çalışmasını kaldıramıyorum."

İşte bu yüzden dönüp dolaşıp bu meseleye geliyordum. Oğuz'un onunla neden yakınlaştığını anlasam da affetmek yerine uzaklaşıyordum. Bunu anlaması gerekiyordu.

"Dün geceden sonra seninle aynı fikirdeyim. Özgü ona karşı boş değil hatta bana kalırsa Oğuz tavrını ortaya koymazsa ileri bile gider."

Öfkeyle dişlerimi birbirine bastırdım. O fotoğrafların çekildiği gece de ona güç veriyordu. Benim yokluğumda onunla buluşmuştu ve Özgü nedenini bilmiyordu. İçimdeki ağırlık bir ton daha arttı.

"Sevgilisinden de bu yüzden ayrılmıştır," diye fısıldadım.

Nazlı başıyla onayladı. "Bana da öyle geliyor."

Üzgün bakışlarım Nazlı'yı bulduğunda uzanıp elimi tuttu. "Özgü'yü çok severim ama bu yaptıklarına bir anlam veremiyorum. Senin yerinde ben olsam n'apardım kestiremiyorum bile. Ne diyeceğimi şaşırdım."

Ben de bir şey diyemiyordum. Sadece çok kırgın ve kızgındım. Karın boşluğuma bir şey saplanmış gibi hissediyordum. Sanki yaşadığım hayal kırıklıkları orada birikmiş gibiydi. Tüm günü sessiz ve kötü bir ruh halinde geçirdim. Dışarıda yağmur da yağmaya başlamıştı. İçimdeki kasvet gökyüzüne sirayet etmiş gibiydi. Elimde soğumaya başlayan kahveden bir yudum aldığımda kitap kafenin cam kenarına çekilmiş sokağı izliyordum. İyice hızlanan yağmur camı şiddetle dövüyordu. Tıpkı kalbimi döven hislerim gibi...

Ufak bir nefes aldığımda Nazlı elini omzuma yerleştirdi.

"Hadi çıkalım."

Kapanma saatinin geldiğinin farkında bile değildim. Kafamın içi çok doluydu. Nazlı ile beraber dışarı çıktığımızda bizi almak için Barış

gelmişti. Dalgın adımlarla arabaya geçip cam kenarına tünedim. Nazlı onlara gitmem için ısrar etse de yalnız kalmak istiyordu. Hem ruh halim yüzünden onları da bunaltmak istemiyordum. Israrlarını kabul etmeyince Barış beni eve bıraktı. Arabadan indiğimde yağmur şiddetini arttırmıştı. Bahçeye girip sırtımı duvara yasladım. Öyle güzel yağıyordu ki hareket etmeden durdum. Başımı gökyüzüne kaldırıp soğuk su tanelerinin yüzüme gelmesini sağladım. Islak toprak kokusunu içime çektim. Bu koku beni sakinleştiriyordu. Gözlerimin kenarında biriken yaşlara engel olamadım. Geldiğimiz durumu kabullenemiyordum. Oğuz ile adamın bozuk olmasından nefret ediyordum. Ama kalbime doldurduğu kırıkları da aşamıyordum.

Sadece saniyeler içinde sırılsıklam olurken ağırlaşan uzun saçlarım sırtıma yapışmıştı. Orada ne kadar kaldığımı bilmediğim bir süre sonunda isteksiz adımlarla eve girdim. Dişlerim soğuktan birbirine çarpmaya başlamıştı. Hissiz adımlarla banyoya girip üstümdeki ıslak kıyafetleri çıkardım. Sıcak suyu ayarlayıp buz kesen bedenimle zemine oturdum. Su kısa sürede ısınmamı sağlamıştı. Keşke kalbimi de ısıtsaydı. Uzun süren duş bittiğinde üstümdeki bornozla yatağa girdim. Kalkıp üstümü giymem gerekiyordu ama halim yoktu. Sadece uyumak istiyordum. Belki de uyursam geçerdi.

Sabah yataktan kalkmak için tüm gücümü harcamam gerekmişti. Mutfakta su içerken gözüm saate ilişti. Saat sekiz olmak üzereydi. İçimdeki meraka engel olamadan hızlı adımlarla pencereye doğru ilerledim. Eğer Oğuz bu gece de gelmişse onu görebilirdim. Birkaç saniye geçmişti ki Oğuz atölyeden çıktı. Kenara çekilip özlem dolu gözlerimle onu izledim. Son zamanlarda sürekli yan yana olduğumuz için özellikle ona çok fazla alışmıştım. Bu yüzden ayrı geçirdiğimiz bir gece bile bana çok fazla gelmişti. Oğuz dünkü gibi bir an durdu. Bana dönmeden arabaya bineceğini bekledim ama bu defa öyle yapmadı. Dünün aksine başını eve doğru çevirip bana baktı. Kenara çekilmiş olsam da orada olduğumu bildiğini hissettim. Birkaç saniye boyunca hareket etmeden bekledi. Benden herhangi bir tepki alamayacağını fark edince başını hafifçe aşağı doğru eğdi. Çok küçük bir hareketti ama görmüştüm işte.

Açıkçası yanıma gelmesini bekliyordum ama sırtını dönüp arabasına bindi. Sanki kalbim göğüs kafesimin içinde ezildi. Yüzüm iyice asılırken orada dikilip gidişini izledim. İsteğimi yapıp bana alan

tanımıştı ama böyle de mutlu değildim. Geri çekildiğimde hapşurdum. Burnumda akmaya başlamıştı. Yüzümü buruştururken peçete aradım. Dün yağmurunun altında öylece dikilirsem olacağı buydu.

Yatak odasına gidip hızlıca hazırlandım. Tekrar hapşurduğumda üşüttüğümü anlamıştım. Bir bu eksikti. Makyaj yapacak halim bile yoktu. Bu yüzden saçlarımı topuz yapıp evden çıktım.

İşe gittiğim yol boyunca kendimi kötü hissediyordum. Sürekli burnum aktığı için de sinir olmuştum. Bir yandan da Oğuz'u özlüyordum. Acaba fazla mı abartmıştım? Özgü'ye karşı ilgisinin olmadığını defalarca söylemişti. Neden onunla bara gittiğini de anlatmıştı. Ben de kalkmış evinden taşınmak istediğimi söylemiştim.

Öfkem azaldığı için daha mantıklı düşünebiliyordum. Ayrıca çabalamak yerine kaçmıştım ve kaçtığım kişi Oğuz'du. İçim sıkıntıyla doldu. Acaba bugün kafeye gelir miydi? İkiye bölünmüş gibi hissediyordum. Bir yanım onu bu olanlara son vermek istiyordu diğer yanım çok kırgındı. Özgü aklıma geldiği an bile içim öfkeyle kavruluyordu. Onunla çalışamazdı artık bunu anlamak zorundaydı. Kalbim ve beynim bir mücadele halindeydi ve bu beni çok yormuştu. Hangi tarafı dinleyeceğimi şaşırmış bir halde kafeye girdim. Bugün kafeyi Barış açmıştı.

"Günaydın," diye seslendim.

Yüzümü buruşturdum, boğazım da acıyordu.

"Günaydın."

Barış mutfaktan çıktığında yüzünden uykusuzluk akıyordu. Teni solmuş gözlerinin etrafında mor halkalar oluşmuştu. İkimiz de aynı anda "İyi misin?" diye sorduk.

Bu tepkimize gülerken masaya geçtim. Henüz kimse gelmemişti. Barış yorgunca karşımda oturdu. "Gece boyu uyuyamadım," diye geveledi.

"Neden?"

Ufak bir nefes aldı. "Korkuyorum."

Nazlı ile ilgilendiğinden uyumadığını sandığım için şaşırdım. Endişeli gözleri beni buldu.

"Nazlı'nın hamileliği ilerledikçe ona ya da çocuğa bir şey olacak diye ödüm kopuyor. Kısacık bir an uyusam bile kabusla uyanıyorum."

Cevabı karşısında ne diyeceğimi bilemedim.

"Biliyorsun hamilelik risklerle dolu," dediğinde ne kadar korku dolu olduğu belli oluyordu.

"Kötü düşünme Barış, Nazlı güçlü bir kız. Bebeğini sağlıkla dünyaya getirecek."

Cevap vermeyince "Bu korkularını Nazlı ile paylaştın mı?" diye sordum.

Başını iki yana doğru salladı. "Hayır hayır, onu da korkutmak istemiyorum."

"Onlara bir şey olmayacak güzel düşün lütfen."

"Denerim," dese de korkularının geçmeyeceği belli oluyordu. Sıkıntılı bir nefes alırken sırtını sandalyeye yasladı. "Senin neyin var?" Sorusu ardından tekrar hapşurdum.

"Üşüttüm sanırım. Oğuz'la da aramız bozuk."

"Nazlı bahsetmişti," dediğinde başını öne eğip kısık bir sesle "Tavsiye ister misin?" diye sordu.

"Lütfen."

"Biz erkekler sizin kadar detaylı düşünmeyiz, her şeyi düz mantıkla hallederiz. Oğuz Özgü'nün seni bu kadar üzeceğini bilseydi onu hayatınızdan çok önceden çıkarırdı ama dediğim gibi bitmiş gitmiş ve üstünden yıllar geçmiş. Önemsiz bir mesele olarak görmüştür."

Tam olarak da öyle yapmıştı.

"Ne yapmam gerekiyor? Açık açık o kadını istemediğimi söyledim."

Hafifçe gülümsedim. "Oğuz Sarhan hiçbir şeyi nedensiz yapmaz ve bu konuya çözüm bulacaktır. Hem belki de anlatmadığı şeyler vardır."

O çözüm bulana kadar özlemden ölmeseydim bari. İç çektim. "Umarım."

Bu süre zarfında ayrı kalmamıza gerek var mıydı cidden? Dudaklarımı sarkıttığımda müşteriler gelmeye başladı. Gözüm sürekli kapıdaydı. Tüm gün boyunca Oğuz'un gelmesini bekledim ama gelmedi. Saat ilerledikçe içimdeki umut sararıp soldu. Gelmeyecekti. Gözlerim dolu dolu olmuştu. Biri dokunsa saatler boyunca durmadan ağlardım.

Kendini affettirmek için hiçbir şey yapmıyordu.

"Süveyda taksi çağırdım senin için eve git artık sen. Yarına kadar dinlen."

Tekrar hapşurdum. Üstümdeki kırgınlık akşam oldukça artmıştı. "Tamam."

Barış'ın çağırdığı taksiye bindiğimde üşümeye başlamıştım. Ne zaman çok üzülsem hasta olurdum. Küçükken de böyleydim. Telefonumu çıkarıp annemin fotoğrafını açtım. Acaba başka fotoğrafları da var mıydı? Fotoğrafı yakınlaştırıp yüzüne uzun uzun baktım. Çok güzeldi, o kadar güzeldi ki ona bakmaya doyamıyordum. Acaba huyu nasıldı? Parmağımı yüzünde gezdirdim. Onu tanıma şansım olmadığı için o kadar üzgün hissediyordum ki...

Babam yüreğini ona verdiyse gerçekte iyi bir insan olmalıydı. Annemden haberdar olunca Ayperi'ye olan mesafesini de daha iyi anlamıştım. Babam onu hiç sevmemişti. Sadece bana annelik yaptığı için ona minnettarlık duyuyordu.

"Geldik."

Telefonu cebime atarken ücreti ödeyip taksiden indim. Eve geçince ıhlamur hazırladım ve Oğuz'un burada olan tişörtünü giyip yatağa geçtim. Onun sevdiği Hayvan Çiftliği'ne devam edecektim. Yanımda peçete kutusuyla beraber kitabı kısa sürede okuyup bitirmiştim. O kadar güzel bir kitaptı ki hayran olmamak elde değildi. Yazarın hayvanlar üzerinden verdiği mesajlar özellikle... Kitabı kapattığımda gözlerim sulanıyordu. Tekrar hapşurup burnumu sildim ve koltuğa iyice yerleşip üstümü örttüm. Biraz uyusam iyi olacaktı. Gözlerim kendiliğinden kapanmıştı.

Ne kadar uyuduğumu bilmediğim bir süre sonunda duyduğum ses üzerine gözlerim anında açıldı. Uykum çok hafif olduğu için en ufak bir ses bile beni uyandırabiliyordu. Mutfağın ışığını açık bıraktığım için eve girenin Oğuz olduğunu görebilmiştim. Uzandığım yerden doğrulduğumda Oğuz sessizce odanın ışığını açtı. Elinde poşetler vardı.

"Oğuz?" Burnum tıkandığı için sesim garip çıkmıştı. Gözlerimi ovalarken "Burada ne işin var?" diye sordum.

Elindeki poşetlerle yanıma geldi. "Barış hasta olduğunu söyledi."

"Yok sadece-" dediğimde hapşurdum. "Biraz üşüttüm."

Cebinden temiz bir peçete çıkarıp uzattı. Uzanıp elinden aldım. Bakışları bedenimde gezindiğinde yanaklarım kızardı. Üstümde ona ait bir tişört ve yıkanmaktan rengi solan bir eşofman vardı. Keşke daha düzgün bir şeyler giymiş olsaydım. Benim aksime o üstündeki siyah takım elbisesiyle jilet gibiydi. Son derece nefes kesici duruyordu. Özgü iyi incelemiştir bugün onu. Düşüncelerim karşısında yüzüm asıldı. Bakışları çıplak ayaklarıma kaydığında kaşları çatılsa da sessiz kaldı.

"İlaç ve meyve aldım, iyi gelir."

"Gerek yok," dediğimde tekrar hapşurdum. İlaç içmeyi hiç sevmiyordum. Bana dik dik baktığında uzanıp poşeti aldım.

"Meyve yeterli olurdu."

Cevap vermeden elini uzatıp alnıma yasladı. Soğuk elini hissedince irkildim. Ama dokunuşunu o kadar özlemiştim ki boğazım düğümlendi. "Ateşin yok."

"Basit bir üşütme sadece yağmurdan olmalı."

Kaşları çatıldığında elini çekti. Temasının yokluğu karşısında yüzümü asmamak için kendimi zor tuttum. "Yağmurun altında mı kaldın?"

Ensemi kaşıdım. "Biraz."

Bana onaylamayan gözlerle bakıyordu. Böyle baktığında kendimi yaramazlık yapmış küçük bir çocuk gibi hissediyordum. İç çektiğinde göğsü havalandı.

"Sadece bir gün yanından ayrıldım ve," deyip duraksadıktan sonra eliyle beni gösterdi. "Hasta olmuşsun. Seni gözümün önünden bir an bile ayırmamam mı gerekiyor?"

Sesi kısık çıksa da her kelimesini anlamıştım. Gözlerimi kaçırdım. "Sadece üşüttüm," diye geveledim

Ağzının içinde bir şeyler homurdandı.

Elindeki poşete baktım. "Portakal mı aldın?"

Portakal en sevdiğim meyveydi. Elimdeki poşetlerle mutfağa girdiğimde arkamdaydı. Portakalları yıkayıp tabağa koydum.

Sandalyeye oturup soymaya başladığımda mutfağı kaplayan kokusunu içime çektim. Oğuz ise karşımdaki sandalyeye oturup cebinden çıkardığı sigarasını yaktı. Sessizce otururken ne yapacağımı pek bilmiyordum. Konuyu açması ya da beni ikna etmesi için bekledim ama herhangi bir tepki vermedi. Bu tavırlarına pek anlam veremiyordum. Soyduğum portakalın yarısını ona uzattığımda başını iki yana doğru sallayıp sigarasını içmeye devam etti. Biri bitince diğerini yakınca kaşlarım havalandı. Daha önce bu kadar çok sigara içtiğini görmemiştim.

"Fazla olmadı mı?"

Sorumu duysa da cevap vermedi. Gergin bir sessizliğim eşliğinde oturmaya devam ettik. Benim sessizliğin ne diyeceğimi bilmememden kaynaklanıyordu. Ama duymak istediğim çok şey vardı.

İkinci sigarası da bitince ayağa kalktı.

"Gidiyor musun?"

Sessiz kaldığında ben de ayağa kalktım. O an tek istediğim ona sarılıp kokusunu solumaktı ama aramızdaki şeyler buna engel oldu. Koca koca dağlar dikmiştik aramıza... Aşmak için bir adım bile atmıyorduk. "Bir şey demeyecek misin?"

Başını sağa doğru eğdiğinde ela rengi gözleri ciddiyetle bakıyordu.

"Ne söylememi istersin?"

"Bu ne demek?"

Söylemesini istediğim çok şey vardı. Mesela artık Özgü ile çalışmadıklarını söyleyebilirdi, taşınmamamı söyleyebilirdi. Ama onun aksine sessiz kaldı. Sessizliği, göğsümün içinde bir enkaz yarattı.

"Sen dün her şeyi kestirip attığın için söyleyecek bir şeyim kalmadı."

Enkaz beni içine çektiğinde "Ben..." dedim.

"Sen-" deyip araya girdiğinde bana doğru bir adım attı. Gözlerindeki uzak ifade canımı acıtıyordu. Kalbimin üstünde ağırlık ise gittikçe artıyordu.

"Sen dün bizden o kadar kolay vazgeçtin ki bana diyecek hiçbir şey kalmadı."

Gözlerimi kırpıştırdığımda dudaklarında kırık bir gülümseme oluştu. "Kırıp dökseydin, bağırıp çağırsaydın ama..." deyip sustu. Dişlerini birbirine bastırdığını dalgalanan yanak kaslarından anlamıştım. Nasıl söyleyeceğini bilmiyor gibiydi. "Annemin," deyip sertçe yutkundu. "Bana yaptığını yapmasaydın be Süveyda..."

Sesi sonlara doğru kısılsa da onu duymuş, acısını hissetmiştim. Boğazım düğüm düğüm olduğu için konuşamadım. Elini uzatıp yüzüme düşen saçımı geriye doğru attığında gözlerinde oluşan bir anlık özlemi gördüm. Bir anlık yakaladığım hislerin girdabı içinde kalbimi kaybettim. "Bir doğum günü," dediğin dudakları hafifle kıvrıldı. "İki terk ediş... iki ayrılık..."

Sonrasında cevap vermemi beklemeden elini çekti. Gözlerimden iki damla yaş hızla aktığında yüzündeki kırgın ifadeyle arkasını döndü ve ağır adımlarla dış kapıdan çıkıp gitti. Ellerimde tuttuğum portakalla sadece arkasından bakakaldım.

Sanki dudaklarım mühür yemiş gibiydi. Bizden vazgeçmemiştim ki! Ya da öyle mi yapmıştım? Annesinin ona yaptığını mı yapmıştım? Bu o kadar ağır geldi ki taşıyamadım. Ama dur da diyemedim. Sandalyeye

çöker gibi oturup başımı ellerimin arasına aldım. Ben artık ne yaptığımı ya da yapacağımı bilmiyordum. Dizlerimi kendime doğru çekip alnımı diz kapağıma yasladım ve ağlamaya başladım. Özgü yüzünde girdiğimiz çıkmaz ikimiz de yaralar açmıştı. Ben o kadını Oğuz ise gidişimi kabullenemiyordu. Yüz ifadesi gözlerimin önünden gitmiyordu.

Terk edilmiş küçük bir çocuk gibi bakmıştı bana. Bunu ona ben yaşatmıştım. Bu içimdeki acıyı çoğalttığında ağlamam şiddetlendi. Yüzündeki ifadeye sebep olmaktan nefret ediyordum. Ama en çok da aramızdaki bu durumu düzeltememekten...

Yaşananlardan kaçamamışken fırsatı kaçırmayan ayrılık bizi sobelemişti.

****

Tam üç gün boyunca Oğuz'u atölyeden işe gitmesi haricinde görmedim. Onu aklımdan bir an bile çıkaramıyordum ama ona gidemiyordum da. Onun bir şeyleri halledip gelmesini istiyordum ama gelmiyordu. Her şeyi geride bırakıp ona gitmek istiyordum gidemiyordum.

Gururum izin vermiyordu. Ama öyle çok özlüyordum ki!

Her gece atölyeye geliyordu. O aşağıda ben yukarıdaydım ama sanki aramızda kilometreler vardı. Dördüncü gün atölyeye de gelmeyince bir şeyler daha kırıldı. Sabaha kadar gelmesini beklemiştim ama gelmemişti. İşe uykusuzluktan ve ağlamaktan şişen gözlerimle gittim.

Nazlı ve Barış artık duruma alıştıkları için soru sormadılar. İnadı ne zaman bırakacağımızı beklediklerini biliyordum. Müşterilerle ilgilenirken kafeden içeri Ceyda girdi. Onu uzun zamandır görmediğim için şaşırmıştım. Yanıma gelip hafifçe gülümsedi.

"Selam."

Şaşkınca "Hangi rüzgar attı seni buraya?" diye sordum. Ellerini havaya kaldırıp parmaklarıyla tırnak içinde işareti yaptı. "Eser ve gizemli işleri. Gece Oğuz ile şehir dışına çıktılar."

Demek Oğuz bu yüzden gelmemişti! İçim endişeyle doldu. "Döndüler mi peki?"

Başını iki yana doğru salladı. "Henüz değil."

Masaya geçtiğinde ben de karşısına oturdum. "Ne zaman gelirler biliyor musun?"

"Yarına kadar gelmiş olurlarmış."

Başımla onayladığımda Ceyda yüzüme baktı. "İyi misin? Garip görünüyorsun."

Aklıma o gece orada Ceyda'nın da olduğu geldi. Masaya doğru eğildim. "Ceyda sana bir şey soracağım."

"Sor bakalım."

"Hani benim kaçırıldığım zaman siz bare gitmişsiniz ya." Başıyla onayladığında "Oğuz'un yanında olan kadın..." deyip sustum. Cümleleri nasıl tamalayacağımı bilemedim. Ceyda hafifçe güldü.

"Oğuz o gece Özgü'nün orada olduğunu farkında olduğunu bile sanmıyorum. Kızı içeri girmek için kullandı sonra sürekli seni kaçıran adama dair bir şeyler aradı."

Oğuz da buna benzer şeyler söylemişti. "Sadece bir ara bir adam bizi izlemeye başladığında Oğuz onunla muhabbet eder gibi yaptı. Sonra da çıktık zaten. Toplasan bir saat bile durmamışızdır."

Kafam iyice karışmıştı. "Neden bir şey mi oldu?"

"Sonra anlatırım."

Ceyda uzanıp elimi tutunca şaşkınca ona baktım. "Bu arada sana teşekkür etmem lazım."

Ondan böyle sıcak hareketler pek görmediğim için şaşırmıştım. "Neden?"

"Seninle o gün konuştuktan sonra uzun uzun düşündüm ve Eser'e gelmemdeki en büyük engelimi yendim." Dalgınca gülümsediğinde gözleri beni buldu. "Yani kendimi..."

"Ben bir şey yapmadım aslında."

"Yaptın, taktığım at gözlüğünü çıkardın. O gece senin sözlerin ve Eser'in yokluğu içimde bir şeylerin kırılmasını sağladı."

Nasıl devam edeceğini bilmiyor gibi bir an sustu. "Onsuz yapamazdım bensiz devam etmesine dayanamazdım. Bunu anlamamı sağladın."

Elimin üstündeki elini tuttum. "Buna gerçekten sevindim."

Derin bir nefes aldı. "Biliyor musun, Eser'in bana olan sevgisine inanmak için kendime hiç izin vermediğimi fark ettim. Sanki o da beni terk edip gidecekti." Gözleri yaşlarla parladı. "Çocukluğumdan beri başıma gelen hep buydu, kimi sevsem kim yanıma gelse beni sonu sonu terk ediyordu."

Ceyda ilk defa bu kadar açık bir şekilde konuşuyordu. Duygularını içinde yaşayan bir kızdı duvarlarının arkasına beni almasına çok

şaşırmıştım.

"Eser de gider sandım, onun hayatına alışmamaya çalıştım sevgili olsa da onu içime almadım."

Gözünden bir damla yaş akınca elinin tersiyle sildi. "O ama gece ona ulaşamayınca ölebileceğini düşündüm. Süveyda bu duygu," deyip gözlerini tavana dikti. Daha fazla ağlamak istemiyordu. "Yaşadığım bütün kötü hislerin içinde en beteri olandı. Kıskançlıklarım falan hep yalanmış."

"Bazen kaybetmemiz gerekiyor elimdekilerin değerini daha iyi bilmek için."

Başıyla onayladı. "Evet sanırım öyle."

Saçımı kulağımın arkasına iteledim. "Eser ile problemlerinizi halletmenize gerçekten sevindim."

"Tam olarak hallettik sayılmaz ama daha iyiyiz."

Aslında iyi olan Ceyda'ydı. Gözlerinde yer edinen buzlar kırılmıştı. Daha ılımlı bakıyordu. Ondaki değişim beni mutlu etmişti. Gerçek Ceyda'yı görmemize yeni yeni izin veriyordu ve ben onunla tanışmak için sabırsızlanıyordum.

Ceyda'nın telefonu çalınca Eser'in aradığını gördüm. Gözleri parlarken ikinci kez çalmasını beklemeden telefonu açtı. Ayağa kalkıp camın kenarına geçtiğinde telefonuma baktım. Oğuz'u merak ediyordum. Arayıp aramamakta kararsız kalırken bir süre öylece karanlık ekrana baktım.

"İyilermiş, en yakın zamanda gelmeye çalışacağız dedi Eser."

İçten bir şekilde gülümserken rahat bir nefes aldım. Ceyda'nın tekrar telefonu çaldı. Konuşmak için uzaklaştığında ayağa kalkıp mutfağa geçtim. Nazlı sandalyeye oturmuş elini karnının üstüne koymuş sessizce oturuyordu.

"Nazlı?" dediğimde elini kaldırıp beni susturdu. Neler olduğunu bilmeden yanına yürüdüm.

"İyi misin?"

Korku dolu gözlerle yüzüme baktı. "Bebeğim on dakikadır hareket etmiyor."

Gözleri anında yaşlarla doldu. "Süveyda ona bir şey mi oldu?"

"Belki uyuyordur," diye konuştum. Bebeklerin anne karnında uyuyup uyumadığı hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu. Nazlı birden ağlamaya başladı. "Ay kesin bir şey oldu bebeğime."

"Doktora gidelim mi?"

Elimi uzatıp karnına koydum. Hissettiğim hafif tekmeyle başımı kaldırdım. "Hareket etti!"

İkimiz aynı anda bağırmıştık. Nazlı bu defa gülmeye başladı ama korkudan kalbim duracak sandım.

"Annecim ödümü kopardın ama."

Ona dik dik baktım. "Öldüm korkudan Nazlı."

Yüzündeki yaşları sildiğinde burnunu çekti. "Ay ne bileyim bir şey oldu sandım."

Ayağa kalkıp büyük bir bardak su içtim.

"Ben çıkıyorum."

"Tamam hadi öptüm."

Ceyda işi çıktığı için beni beklemeden çıkmıştı. Kafeden çıktığımda eve gitmeye niyetliydim ama adımlarım beni dinlemiyordu. Oğuz'un evinin olduğu yola girdiğimde ne yapacağımı pek bilmiyordum. Yoldan geçen bir taksiyi çevirip evinin adresini verirken buldum kendimi. Bunu neden yaptığımı bile bilmiyordum. Şu an evde bile değildi. Yine de oraya gittim. Taksiden indiğimde güvenlik selam verdi. Eve yaklaştıkça kalp atışlarım hızlanıyordu.

Oğuz'un bana verdiği yedek anahtarı sıkı sıkı tutarken asansörden inip kapıyı açtım. İçeri girdiğimde özlemle içim sızladı. Bir hafta içinde ne kadar çok şey değişmişti. Kapıyı yavaşça kapattığımda gözlerim evde özlemle gezindi. Ağırlaşan bacaklarımla yatak odasına gittiğimde odasına sinen kokusu yüzüme çarptı. Kapının kenarında dikilip odamıza baktım. Oğuz düzeni seven biri olduğu için etraf son derece düzgündü. Yüzümde oluşan buruk gülümsemeyle yatağa doğru ilerleyip yavaşça oturdum. Yatağın içindeki yastığını alıp sarıldım. Yüzümü yastığına bastırırken gözlerim yaşarmıştı.

Orada öylece oturup kokusunu içime çektim. Kırılmıştık ve nasıl toparlanacağımızı bilmiyorduk. Sadece onu çok özlemiştim, bizi özlemiştim. Sonucu olmayan düşüncelerimle beraber oturmaya devam ettim. Ta ki kapının kilit sesini duyunca... Oğuz gelmişti. Elimdeki yastığı bırakıp ayağa kalktım.

"Bir gelişme yok kardeşim."

Saçma bir şekilde duvarın kenarına çekildim. Beni görürse ne diyecektim? Bakışlarım odada gezindiğinde giysi dolabında durdu. Eşyalarımı almaya geldiğimi söyleyebilirdim.

"Gelmesini bekliyorum," deyip iç çektiğinde telefonda konuştuğunu anladım.

"Biliyorum ona hak veriyorum ama gitmesini kabullenemiyorum. Vazgeçmek bu kadar kolay mı?"

Yanağımın iç kısmını ısırdım. Vazgeçmemiştim ki... Sadece biraz uzaklaşmak istemiştim ama onu bile beceremiştim.

"Bana benim yerimde olsan ne yapardın diye sordu? Mahvolurdum Vural..." deyip iç çekti. "Yıkardım, dökerdim o herifin belasını sikerdim ama gidemezdim kardeşim, ondan vazgeçemezdim."

Elimle ağzımı kapattığımda gözyaşlarım akıyordu.

"Ondan uzaklaşmayı bilmiyorum ki ben. Hem kolay mı lan? Çekip gitmek bu kadar kolay mı?"

Haklıydı, ne olursa olsun Oğuz benden gitmezdi. Ama kolay değildi. Ben de ondan uzaklaşamıyordum ki. Yine dönüp dolaşıp ona gelmiştim. Tek istediğim artık o kadınla çalışmamasıydı.

"Bu inadı daha ne kadar sürecek bilmiyorum."

Sesi yakından geliyordu. Duysam da tepki vermeden duvarın kenarında durmaya devam ettim.

Odaya girdiğinde telefonu kapatıp durdu. Arkasını dönmeden "Ne kadar sürecek Süveyda?" diye sordu.

Bacaklarındaki titremenin kaynağı kalbimdi. Duvara sinip sessiz kaldığımda başını bana doğru çevirdi. "Yoksa olanları duyduğun için bitti mi? Bu yüzden mi geldin?"

Neyden bahsettiğini bilmiyordum. "Ben..." deyip sustum. Ne diyeceğimi bilmiyordum. Özlediğim için gelmiştim ama cümlemi bile tamamlayamamıştım.

Burnumu çektiğimde "Neyi duymam gerekiyor ki?" diye sordum.

Bana doğru dönünce ıslak gözlerim özlediğim yüzündeydi. Günlerdir onu doğru düzgün görmemiştim. "Sadece..." diye fısıldayıp yutkundum.

Kaşları çatıldı. "Özgü'yü İstanbul'daki ortak şirkete transfer ettiğimi öğrendiğin için gelmedin mi?"

Duyduklarım ardından kaşlarım havalandı. "Bu ne zaman oldu?" diye soludum.

"İki gün önce."

Sonunda hayatımızdan çıkıp gitmiş miydi? Sertçe yutkundum. "Bilmiyordum."

Birkaç saniye sessizce yüzüme baktı. Yanına gitmek için içim içimi yese de kendimi zor tutuyordum. Detaylara ihtiyacım vardı. Kafamdaki şüpheler ona gitmemdeki en büyük engeldi ve beni bir kere esir almıştı. "Bana neden söylemedin ki? Bilseydim böyle olmazdı."

Bilseydim gururumu bir kenara bırakıp ona gelirdim.

Oğuz bunu gözlerimde gördü. "Bakma şöyle," diye fısıldadı. "Bakışlarına dayanamadığımı biliyorsun."

Ona doğru bir adım attığımda bacaklarım ağırlaşmıştı. Geri gitmediğinde bir adım daha attım. İçimde günlerdir süren şiddetli depremler vardı. Sadece ona yakın olunca durmuştu. İçimde büyük bir sakinlik vardı şimdi.

"Sana olan zaaflarımdan vurma beni," dediğinde gözlerini kaçırdı. "Bu yaptığın adil değil."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Seni kıskandığım için özür dilemeyeceğim."

Aramızdaki mesafe iyice azalmıştı. Göğüs boşluğumdaki acı günler sonunda nihayet dinmişti.

"Peki bizden vazgeçtiğin için?" diye parladığında geriye doğru adım attı. Benden ilk defa kaçıyordu. Hareket etmeyi kestim.

Başımı iki yana doğru salladım. "Bizden vazgeçmedim."

"Neden öyle hissediyorum?"

Sessizce yüzüne baktım. Gözlerini kapatıp elini saçlarının arasına geçirdi. "Bizden vazgeçtin ama ben yine de senden gidemedim, senden gidemiyorum."

"Oğuz..."

Bana doğru geldiğinde eğilip kollarımı tuttu. "Sana deli gibi kızgınım ama sadece bir alt katında duracak adar senden uzaklaştım."

Yüzünü bana doğru eğdiğinde nefesi dudaklarıma çarpıyordu.

"Yine gitsen yine gelirim. Bunun nasıl bir çaresizlik olduğunu biliyor musun?"

Yaşadığı çaresizlik sesine sıçradığı için kalbim sızladı.

"Ben senden vazgeçmedim ki," diye sızlandım. Gözleri yüreğimi dağlıyordu. O terk edilmiş küçük çocuk hâlâ oradaydı. Daha derinlerde saklıydı ama görüyordum. Bana böyle bakmasına dayanamıyordum. Onu ortaya çıkarmış olmaktan nefret ediyordum. Kabuk bağlayan yarasını soymuş, göğsündeki acıyı eşelemiştim. Bu canımı acıttı.

Yavaşça ona doğru yürüyüp titremene elimi havaya kaldırdım. Avucumu göğsüne sıkıca bastırdım.

Kalp atışları dokunuşumla beraber hızlandı. İkimizin kalbi aynı ritimde atıyordu. "Gitsem bile kalbim şuranda kalır."

Elimi geniş göğsünden omzuna doğru kaydırıp parmak uçlarımda yükseldim. Nefesim dudaklarına çarpıyordu.

"Senden vazgeçmedim sadece yapamıyorum. Seni seven," deyip yutkundum. "O kadınla aynı yerde çalışmanı aynı havayı solumanı kaldıramıyorum."

"Süveyda..." dediğinde devam ettim.

"Neden hâlâ onunla çalıştığını bile söylemiyorsun. Anlatmadığın durumu anlayamam ki!"

Gözlerini sıkıca kapattı. Kendiyle olan mücadelesini gördüm. Sanki sakladığı bir şeyler vardı. Bunu fark edince kaşlarım çatıldı.

"Yapamam," dediğinde sakladığı bir şeyler olduğundan artık emindim.

"Anlat bana," diye üsteledim. Ancak anlatırsa olanları hazmedebilirdim.

Kapattığı gözlerini açtığında çaresizlik bir ağ gibi beni içine çekti.

"Bilmeden affedemez misin?"

Başımı iki yana doğru salladım. Oğuz'u sevmekten vazgeçemezdim ama olanları hiç okumamış gibi geride bırakamazdım. Sakladığı sırları olduğunu bilmek bunu daha zor bir hale getirmişti. Bu yüzden "Anlatmazsan aşamam. Aşamayız...." diye üsteledim.

Oğuz yorgun bir nefes aldığında alnımı göğsüne yasladım. Özlemle yanan ciğerlerim kokusuna kavuşmanın mutluluğunu yaşıyordu. Bir an tüm yaşananları unutup uzun uzun kokusunu soludum.

"Lütfen..." diye fısıldadıktan sonra istemeyerek de olsa geri çekildim. Kollarında olmamaktan ondan uzaklaşmaktan nefret ediyordum.

Gözlerime bakarken iç çekti. "Sen böyle baktığında sana hayır demem mümkünmüş gibi..."

Beklentiyle bakmaya devam ederken boğazını temizledi.

"Üç yıl önce istifa ettiğinde aylarca görüşmedik."

Bunu ilk defa duymuştum. "İstifa mı?"

Başıyla onayladı. "Nedenini söylemeden istifa etmişti. Sonra bir gün..." Başını geriye atıp oflarken tavana baktı. "İntihar edeceğini

yazdığı bir mesaj attı."

Bunu duymayı hiç beklemiyordum işte. Darbe almış gibi geriye doğru sendeledim. Gözlerim kocaman açılmış nefes dahi almadan yüzüne bakıyordum.

"Evine gittiğimde ölmek üzereydi. Acilen hastaneye götürdüm ve..." bir an duraksadı. Nasıl söyleyeceğini bilmiyordu. Ne duyacağımı bilmediğim için buz kestim. Donuk bakan gözleri beni bulduğunda yutkunmaya çalıştım.

"Ölen sadece karnındaki bebekti. Sevgilisi hamile olduğunu öğrenince onu terk etmiş çünkü adam evliymiş."

Ne tepki vereceğimi şaşırmış bir halde donup kaldım. Ağzımı açıp tek kelime edemedim, bu işlevimi yitirmiştim. Zihnim duyduklarımı kavrayamıyordu.

Onun bebeği kendini öldürmeye çalışırken ölmüştü...

"Bu yüzden onu tekrar yanıma aldım, dediğim gibi Nazlı'dan öte göremiyorum. Onu kurtardığım için bana karşı minnet duyduğunu düşünüyordum hep."

"Sana hayran..." diye fısıldadım.

Gözleri solan yüzüme kaydı. "Her ne sikimse işte..." diye söylendi.

"Hâlâ aşık olduğunu düşünmüyorum garip bir bağlılık belki."

Bu konuda yanılıyordu. Başımı iki yana doğru salladım.

"Hayranlık ve aşk arasında bir şey. Gözlerinde gördüm," diye fısıldadığımda içimdeki dehşet duygusu sesime yansımıştı.

Oğuz konuşmadan önce derin bir nefes aldı. "Onu bulduğumda bileklerini kesmişti. Özgü'yü öyle görmek, kötü hissettirdi. Ona sahip çıkıp başına gelenleri engelleyebilirdim ama istifa nedenini bile sorgulamamıştım. Yaşadığım vicdan azabını az da olsa gidermek için gözümün önünde olsun diye yanımda çalışmasını istedim."

Bir şeyler şimdi yerine oturmuştu. Oğuz'un merhametini en iyi ben biliyordum. Özgü onun vicdanına dokunmuştu.

"Neden daha önce söylemedin ki?" diye söyleniş yatağa oturdum ve başımı ellerimin arasına aldım. Yaşadıkları şeyler çok ağırdı.

"Çünkü Nazlı'ya dahi söylersem kendini tekrar öldüreceğini söyledi. Büyük yemin ettirdi, ben de o günü yaşanmamış saydım."

Oğuz da yanıma oturduğunda ortamdaki hava o kadar ağırdı ki dokunsam tutabilirdim. "Ben..." desem de ne diyeceğimi bilemediğim için sustum. Sanki kafamın içinde bir yangın çıkmış gibiydi. Böyle

şeyler duymayı hiç beklemiyordum. Özgü'nün Oğuz'a aşık olduğu için kimseyle birlikte olmadığını sanıyordum ama şimdi işin rengi değişmişti. Yaşadığı travmadan ötürü Oğuz'a sığınmıştı. Minneti hayranlığa ya da aşka dönüşmüştü. Oğuz bunu görmek istemese de olan buydu.

Her şeye rağmen en iyisi İstanbul'a gitmiş olmasıydı. Yoksa Oğuz'a olan bağlılığını yenemeyecekti.

Düşüncelerime boğulmuşken sessizliği bozan benim telefonumun sesi oldu. Çantam koridorda olduğu için sesi boğuk geliyordu. Yetimden kalkıp açacak halim yoktu. Oğuz'un telefonu çalmaya başladı.

Yatağın üstüne attığı telefonu alıp cevapladı.

Ekrana baktığımda gelen çağrının Barış'a ait olduğunu gördüm. Oğuz geri dönüş yaptığında Barış'ın endişeli sesini duydum.

"Nazlı doğuma alındı!"

Daha yedi ayı yeni bitmiş olmalıydı. Korkuyla ayağa fırladım. "Ne!" dediğimde Barış devam etti.

"Erken doğum..."

•

Oy vermeyi unutmayın lütfen twitlerinizi bekliyor olacağım biraz da orayı aktifleştirelim bebelerim

Sizce Nazlı'nın doğumu nasıl geçecek?

Süveyda ve Oğuz'un arası nasıl olacak?

Instagram umrantn

BÖLÜM 43: AŞK VE BAĞIMLILIK

Nihayet geldim, umarım keyifle okursunuz ❤

İki bin yorum olmadan yeni bölüm atmayı düşünmüyorum lütfen yorum atın ve yıldıza basın

Seviyom sizi

#Berk Baysal Yaralarını Ben Sarayım

Cihan Mürtezaoğlu Zulmün Buysa

Hastane koridorunun bir köşesine çekilmiş öylece bekliyordum. Nazlı doğumdaydı, biz buradaydık ve elimizden hiçbir şey gelmiyordu. Sadece... korkuyordum. O kadar çok korkuyordum ki midem bulanıyordu. Soluduğum hastane kokusu ve göğsümün içine tüneyen kaybın korkusu bir olmuş beni ağır ağır dibe çekiyordu. Elimi mideme bastırdım. Yaşadığım hislerden ötürü düğüm düğümdü.

Ya ona bir şey olursa? Buz tutan bedenim ürperdi. Sanki soluk boruma bir şey takılmıştı. Nefes almaya çalıştığımda ciğerlerim sızladı. Düşüncesi bile beni milyonlarca parçaya ayırıyordu. Kollarımı sıkıca bedenime sarıp yıkılmamaya çalıştım.

Yaşlarla dolu olan gözlerim sandalyeye oturmuş, başını ellerinin arasına alan Barış'a kaydı. Geldiğimizden beri tek kelime etmemişti. Kanı çekilmiş yüzüyle öylece oturuyordu. Çenemdeki titremeyi durdurmak için dişlerimi sertçe birbirine bastırdım. Tam üç saattir doğumdaydı. Kimse doğru düzgün bilgi bile vermiyordu. Nazlı, Barış'ın yanına gitmesini istememişti. Ki istese bile Barış'ın bunu kaldıracağını sanmıyordum. Her an bayılacak gibi duruyordu zaten. Oğuz yanıma oturduğunda gözlerim onu buldu. En az Barış kadar solgun görünüyordu. Gözleri daha önce görmediğim bir boşlukla kuşanmıştı. Uçuk pembe rengindeki dudaklarını birbirine bastırmıştı.

"Gelişme var mı?"

Sorusunu duyunca başımı iki yana doğru salladım. Sürekli sigara içmek için dışarı çıkıyordu ve her geldiğinde sadece bu soruyu

soruyordu. Önüme dönüp ellerimi bacaklarımın arasına koydum. Parmaklarım sanki buzdan bir kalıbın içindeydi.

"İyi olacak," diye fısıldadım. "İyi olacaklar."

Oğuz sessiz kaldı. İçimdeki korku bir kat daha arttı. O korkuya inat "İyi olacaklar," diye fısıldamaya devam ettim. Ne kadar çok söylersem gerçekliğine o kadar inanıyordum. Ya da yine kendimi kandırıyordum. Gözlerimdeki yaşlar aktığında Oğuz kolunu omzuma dolayıp beni kendine doğru çekti. Alnımı göğsüne bastırıp sakinleşmeye çalıştım.

Titrek bir sesle "Oğuz?" dediğimde sesim boğuktu. "Korkuyorum."

Tutuşunu sıkılaştırdığında derin bir nefes aldı.

"Nazlı inatçıdır, bırakmaz bizi. İyi olacaklar."

Sesindeki inanç ihtiyacım olan şeydi. Gözlerimi kapatıp beni uyuşturan kokusunu içime çektim. Oğuz yanımda yakınımda olunca her şey iyi olacakmış gibi geliyordu. Beni kandıran bir etkisi vardı üstümde. Şu an ihtiyacım olan şey de tam olarak buydu.

Doğumhanenin kapısı açıldığında geri çekilip ayağa kalktım. Bir hemşire yanımıza geldiğinde Barış "İçeride neler oluyor?" diye atıldı.

"Rahim ağzı tam açılmadığı için doğum hâlâ sürüyor. Durum devam ederse her an sezeryana alınabilir."

"Peki karım Nazlı nasıl?"

Barış her an ağlayacak gibi bakıyordu. Gözleri dolu dolu olmuştu.

"Yorgun."

Başka bir şey söylemeyen hemşire yanımızdan ayrıldı. Barış duvarın kenarına çöktüğünde Oğuz ile beraber hareketsiz durmuştuk.

"Be-Ben lavaboya gideceğim," diyerek geriye doğru bir adım attım.

Barış'ı böyle görmeye dayanamıyordum. Hissettiğim inancın kökleri yerinden sökülüyor gibi oluyordu. Lavaboya nasıl gittiğimin pek de farkında değildim. Yüzümü soğuk suyla yıkayıp kendime gelmeye çalıştım. Her şey yine üst üste gelmişti. Olanlarla nasıl başa çıkacağım hakkında en ufak fikrim bile yoktu. Sadece Nazlı'nın iyi olması gerekiyordu. Ona ihtiyacım vardı. Bana sarılıp her şeyin iyi olduğunu söylemesi gerekiyordu. Titrek bir nefes alırken lavabodan çıktım. Adımlarım sarsak ve güçsüzdü. Sabahtan beri doğru düzgün bir şey yemediğim için ayakta zor duruyordum. Attığım adım boşluğa gelmiş gibi sendeledim. Düşeceğim sırada belime dolanan bir kol beni tuttu ve sırtımı geniş göğsüne yasladı. "İyi misin?"

Oğuz doğrulmamı sağladığında başımı iki yana doğru salladım. İyi değildim. O doğumdan ikisi de sağ salim çıkmadan iyi olmayacaktım. Ağlamamak için kendimi o kadar çok sıkıyordum ki bedenim kaskatı kesilmişti. Kendimi bırakmak istemiyordum ama ayakta da duramıyordum. Ya bebeğe bir şey olursa? O zaman Nazlı nasıl toparlanacaktı?

"Gel biraz hava alalım."

Oğuz beni göğsüne yaslayıp asansöre doğru yürüdü. Aklımda dönen milyonlarca ihtimal eşliğinde ona ayak uydurdum. Asansöre binince Oğuz aynaya yaslandı ben de ona...

Her zaman ayakta ve dimdik dururdu ama o da yara almıştı. Bu yüzden sırtını duvara yaslamıştı. Başım göğsündeyken zaman kavramını yitirmiş gibiydim.

Asansör durduğunda beraber dışarı çıktık. Hava hafif rüzgarlıydı. Temiz havadan derin derin nefes aldım. Oğuz kaldırıma çöküp bacaklarını kendine doğru çektiğinde gözlerim onu buldu. Cebinden sigarasını çıkarıp dudaklarına yasladığında yanına oturdum. Sigarasını yakıp sessizce içmeye başladı. İkimiz de tek kelime etmiyorduk. Başımı omzuna yaslayıp gözlerimi kapattım. Nazlı daha geçen hafta bebek odası almıştı. Cinsiyetini öğrenmek istemediği için odayı bembeyaz döşemişti. Erken doğum yapacağının ihtimalini hiçbirimiz düşünmemiştik bile. Şimdi ise onları kaybetmekle yüz yüze gelmiştik. Gözümden bir damla yaş süzülüp Oğuz'un gömleğine aktı.

İçimde bir şeyler boğuluyordu. Nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Orada öylece oturup hiçbir şey yapmamak öyle zordu ki... Kendimi çok çaresiz hissediyordum.

Birkaç dakikanın ardından ayağa kalktım. Barış'ı yalnız bırakmak istemiyordum. Elimi Oğuz'a uzattığımda başını kaldırıp bana baktı. Gözlerindeki yorgun ifade kalbime batıyordu. Sessizce elini uzatıp elimi tuttu. Elleri soğuktu, ellerim gibi...

Boğazım düğümlendi kendimi bıraksam saatlerce ağlayabilirdim. Ama burnumdan nefes alıp güçlü olmaya çalıştım. Oğuz yavaşça ayağa kalktığında elimi bırakmadan hastaneye doğru ilerledik. Doğumun gerçekleştiği kata vardığımızda Barış aynı yerinde sabit duruyordu. Hiç hareket etmemiş gibiydi. Oğuz'un elini bırakıp yanına gittim ve yere çöktüm. Sırtımı onun gibi duvara yaslayıp karşı duvara baktım.

"Bebeğin suyu bittiği için sezeryana alındı."

Sakin bir şekilde söylediği sözler üzerine gözlerim irileşti. "O zaman Nazlı'yı görmemize az kaldı," diye mırıldandım.

Barış tepkisiz durmaya devam etti. Kafasından neler geçtiğini tahmin bile edemiyordum. Korkuları tarafından esir alınmış gibiydi.

"İyi olacak, biliyorsun değil mi?"

Beni duysa da cevap vermedi. Korkularını benimle paylaşmasının üstünden çok geçmeden şimdi onlarla yüz yüze gelmişti.

"Süveyda."

Boğuk çıkan sesini duyunca başımı ona doğru çevirdim. Duvara bakarak konuştu. "Ona bir şey olursa..." deyip sustu. Sessizliği sırtıma yüklenmiş bir ağırlıktı.

"Dayanamam," diye fısıldadı. Boğazımdaki düğüm o kadar büyümüştü ki ne konuşabildim ne yutkunabildim.

"Onsuz nasıl ayakta kalırım? Nasıl devam edebilirim?"

Sesi çok kısıktı ama onu duymuştum. Elimi omzuna yerleştirdim.

"Böyle düşünme, o iyi olacak."

Tekrar susmuş kendi acısına gömülmüştü. Zaman ağır ağır geçerken karnımda biriken korku gittikçe büyüyordu. Ne kadar beklediğimizi bilmediğim bir süre sonunda hemşireyi gördüğümüzde ayağa kalktık.

Üçümüz de büyük bir beklentiyle kadının yorgun yüzüne bakıyorduk. Ayakta durmakta zorlanıyordum. Bunu fark eden Oğuz bir adım arkamda durup elini belime yerleştirerek bana destek oldu.

"Bebek erken doğduğu için birtakım komplikasyonlar gerçekleşti. Durumu-"

"Karım, onun durumu nasıl?"

Barış araya girerek sözünü yarıda kesmişti. "Uzun bir doğum olduğu için bitkin bir durumda. Fakat spinal uyuşturulduğu için kendinde."

"Onu görebilir miyim?"

"Birazdan normal odaya alacağız."

Oğuz bu defa "Bebek nasıl?" diye sordu.

Kadın hafifçe gülümsedi. "Öncelikle mücadeleci bir oğlan oldu. Kilosu erken doğduğu için 2 kilo 100 gram. Fakat kalp ritminde bozukluk var bu yüzden yoğun bakıma alındı. Önümüzdeki iki gün çok önemli."

Sözleri ardından yanımızdan uzaklaştığında donup kalmıştım. Nazlı iyi olduğu için bir yanım rahatlamış olsa da oğlunun durumu

karşısında sarsılmıştım. Bir an dahi olsa onun hareketsizliğini hissettiğinde yıkılan kadın, küçücük bebeğinin yoğun bakımda olduğunu nasıl kaldıracaktı? Zemin ayaklarımın altında sallandığında Oğuz beni daha sıkı tuttu. Barış Nazlı'yı görmek için anında yanımızdan ayrıldığında Oğuz'a döndüm.

"Bunu Nazlı'ya nasıl söyleyeceğiz?"

Yaşlar gözlerime batıyordu. Nazlı bu durumla nasıl başa çıkacaktı? Oğuz'un belimdeki eli sırtıma doğru çıktı. Tutuşundan destek alarak ayakta durabiliyordum.

Kısık bir sesle "Bilmiyorum," dediğinde Nazlı'nın odasına doğru yürüdük.

Oğuz kapıyı açtığında Barış'ı yatağın kenarında oturmuş Nazlı'ya sarılırken bulduk. Birbirlerine o kadar sıkı sarılmışlardı ki Nazlı'nın hıçkırıkları boğuk çıkıyordu. Onlara birkaç dakika vermek adına geri çekildik.

"Bebeğe bakalım."

Oğuz'un önerisi üzerine hemşireden bebeğin yerini öğrenip oraya gittik. İçimdeki korku yüzünden adımlarım geri geri gidiyordu. Neyle karşılaşacağımızı bilmiyordum çünkü. Odanın önüne gelince ürkek bir şekilde camın arkasına baktım. Küçük bir odada yine küçük bir camın içindeydi. Bebeği o kadar küçüktü ki.... elimle ağzımı kapattım. Çok güzeldi. Minicik bedeninde bir sürü kablo görmeyi kaldıramadım. Elimi cama yaslarken gözlerimden yaşlar süzüldü.

"O çok güzel," diye fısıldadım. Buruş buruştu ufacıktı ama yumulu gözleriyle çok güzeldi. Bir mucizeye bakıyormuş gibi hissediyordum.

"Nazlı ona bayılacak."

Oğuz'un sesini duyunca gözyaşlarıma rağmen güldüm. "Evet."

Oğuz elini elimin yanına koydu. "İyileşecek değil mi?"

Sesindeki korku üzerine alt dudağımı sertçe ısırdım.

"İyileşecek," dediğimde sesim kararlı çıksa da ödüm kopuyordu. Ona bir şey olmasını hiçbirimiz kaldıramazdık.

"Çok küçük."

Haklıydı o kadar küçüktü ki vücuduna bağlı kabloların içinde kaybolmuştu. Gözlerimdeki yaşları sildim. Güçlü olup Nazlı ve Barış'a moral vermemiz gerekiyordu. Şu an ağlama zamanı değildi.

"Ama hemşireyi duydun mücadeleci olduğunu söyledi. Bunu da atlayacak," dedim hissettiğim inançla.

"Nazlı'nın oğlu o, mücadeleyi bırakmaz."

Oğuz'un sesindeki sıcaklık içimdeki buzlara iyi gelmişti. Yüzüne baktığımda hayranlık dolu gözleri bebeğin üstündeydi. Birkaç sessiz dakika boyunca sadece bebeği izledik. İkimiz de büyülenmiş gibiydik.

"Hadi Nazlı'nın yanına gidelim."

Birlikte oradan ayrıldığımızda aklım tamamen bebekte kalmıştı. Bunu belli etmemeye çalışarak derin bir nefes aldım. Yüzümü elimle yelledikten sonra boğazımı temizleyip Oğuz'a döndüm.

"Nasıl görünüyorum?"

Saatlerdir yüzünde ilk defa ufakta olsa bir gülümseme yakaladım. Sağ kaşını havaya kaldırdı. "Ağlamış gibi?"

Dudaklarımı hayal kırıklığıyla sarkıttım. Beyaz ten lanetiydi işte bu da. "Neyse yapacak bir şey yok."

Oğuz elini omzuma koyup beni aniden kendine doğru çekti. Ona doğru sendelediğimde gözlerim irileşmişti. Dudaklarını alnıma yasladı. Hareket etmeden birkaç saniye boyunda durduğunda gözlerim kapandı.

"Yanımda olmasan n'apardım bilmiyorum."

İtirafı karşısında diyecek bir şey bulamadım. Çünkü o yanımda olmasa ben n'apardım onu bilmiyordum. Alnıma ufak bir öpücük kondurup geri çekildiğinde uzanıp elimi tuttu. Parmaklarımdaki buz parçaları avucunda eridi. Oğuz kapıyı açtığında beraber odaya girdik. Yatakta uzanan Nazlı bizi görünce doğruldu. Yüzü anestezi aldığı için normalde olduğundan daha şişkin duruyordu. Barış büyük bir bardak suyu ona uzattığında Nazlı "Bebeğimi gördünüz mü nasıl?" diye sordu.

Yanına gittiğimizde Oğuz cevap vermeden uzanıp kalın kollarını sıkıca kardeşine sardı. "Çok şükür iyisin küçük cadım."

Nazlı da ona sarılırken "Bebeğim de iyi mi?" diye ağladı. Onları böyle görünce tekrar gözlerim doldu. Tavana bakarak gözyaşlarımı engellemeye çalıştım.

Kendimi bırakamazdım.

Oğuz Nazlı'nın kıvır kıvır olan saçlarını öpüp geri çekildi. Yüzünü ellerinin arasına aldığında ona büyük bir şefkatle bakıyordu. Başparmağıyla yanağını hafifçe okşadı.

"İyi olacak, senin oğlundan daha azı beklenmez."

Nazlı'nın gözlerinden yaşlar birer birer döküldü. Oğuz eğilip alnını öptü. "Lütfen iyi olsun," diye sızlandı. "O da bırakmasın beni."

"Ağlama küçüğüm. Bırakmayacak."

Nazlı başıyla onaylarken burnunu çekti.

"Bebeğimi görmek istiyorum."

Oğuz geri çekilince bu defa yanına ben gittim. Tek kelime etmeden kollarımı sıkıca ona sardım. Tekrar ona sarılmamın mutluluğu içimde can bulduğunda gözlerimi kapattım. "İyisin."

"İyiyim," dediğinde ağladığı için sesi titrekti. "Ama bebeğim..."

Geri çekilip yüzüne baktım. "O da iyi olacak."

Küçük bir çocuk çaresizliği vardı göz bebeklerinde. Bu bakış kalbime dokunuyordu.

"Onu görmek istiyorum."

Yeni doğumdan çıktığı için yorgun bir haldeydi. Yine de "Hemşireye sorarız," dedim.

Nazlı'nın ağlamaktan kızaran gözleri Barış'ı buldu. "Sen gördün mü oğlumuzu?"

Barış gözlerini kaçırırken başını iki yana doğru salladı.

"Direkt buraya geldim."

Nazlı uzanıp elini tuttu. "Onu yalnız bırakma."

Barış da onun elini tuttu. "Sen de iyi ol."

Saatlerdir yemek yemediğim için bir an gözlerim kararda. Yatağın kenarını tutarken gözlerimi kırpıştırdım.

"Sen iyi değilsin."

Oğuz'un endişeli sesini duyunca ona döndüm. Elini uzatıp beni tutmuştu.

"Bir şeyler yesem iyi olacak."

Kaşları çatıldığında dudaklarını birbirine bastırdı.

"Biz kantine inelim."

Barış Nazlı'yı yatağa uzandırırken Oğuz ile beraber odadan çıktık. Elimi gerginlikten kasılan omzuma yerleştirip ovdum. Asansöre bindiğimizde Oğuz öfkeyle "Nasıl bu saate kadar bir şey yemezsin?" diye beni azarladı.

"Unutmuşum."

Gözleri onaylamayan bir ifadeyle bakıyordu. "Seni gerçekten gözümün önünden ayırmamam gerekiyor."

Ağzının içinde homurdandığı kelimelerin hepsini duymuştum. Sessiz kaldığımda uzanıp elimi tuttu ve beni duran asansörün içinden adeta sürükler gibi çıkardı. Kantindeki sandalyeye oturttuktan sonra bir

şeyler almak için yanımdan ayrıldı. Dudaklarımda içten bir gülümseme oluşurken gözlerim onun üstündeydi. Benimle ilgilenmesini özlemiştim. Çenemi elime yaslarken iç çektim. Ona dair her şeyi özlemiştim.

Aramızdaki problemler orada durmaya devam ediyordu ama ben onu özlemiştim. Öyle çok özlemiştim ki canım acıyordu. Günler boyu onsuz olmak bana iyi gelmemişti. Hislerim gözlerim yansırken uzun uzun onu izledim. Elinde tepsiyle yanıma geldiğinde bile bunu yapmaya devam ediyordum.

"Bir şey mi oldu?"

Koca bedeniyle yanıma oturduğunda başımı iki yana doğru salladım.

Tepsideki tostu ve çayı önüme koydu. "Bunları hemen yiyorsun."

Sessizce tostu alıp büyük bir ısırık aldım. Kendisine aldığı kahveden büyük bir yudum aldığında beni izlemeye devam ediyordu. Acıkmış olmama rağmen tostun yarısını ancak yiyebilmiştim. Günlerdir doğru düzgün bir şey yemediğim için midem küçülmüştü. Tostu geri bıraktığımda kaşları havalandı.

"Bitir, lütfen."

"Çok şiştim," deyip sıcaklığı azalan çayımdan küçük bir yudum aldım.

"Kuş kadar yiyorsun, bu gidişle hasta olacaksın."

"Gayet iyiyim ben," diye itiraz ettim. Oldum olası az yemek yerdim. Ve zayıf olmak dışında herhangi bir sorun yaşamamıştım.

"Sen de bir şeyler ye."

Gözlerim iri bedenine kaydı. Kilo vermiş gibi görünüyordu. Kahvesini içmeye devam ettiğinde ikimiz de sustuk. Ta ki Oğuz'un masanın üstüne koyduğu telefonu çalana kadar. Aynı anda telefonu baktığımızda arayan kişinin adını görünce bedenim gerildi. Özgü Karahan...

Bardağı masanın üstüne bıraktığımda Oğuz telefonu meşgule attı.

Kuru bir sesle "Açsaydın," dediğimde telefonunu cebine koydu.

"Nazlı için arıyor olmalı."

Muhtemelen öyleydi ama söz konusu Özgü olunca pek mantıklı düşünemiyordum. Cevap vermeden kollarımı önümde bağladım. Olanları biliyordum ama elimde değildi işte. Kıskançlık yapışkan bir ağ gibiydi ve ona bulaşınca kurtulmak öyle kolay olmuyordu.

"Nazlı'nın yanına gidelim," deyip ayağa kalktım. Aramızdaki soğukluk yine ortaya çıkmıştı. Bundan nefret ediyordum. Buna sebep

olan Özgü'den de öyle.
Oğuz tek kelime etmeden ayağa kalktığında aramızda bir adım mesafe bırakarak yürüdük.

Sabaha kadar gözümüzü kırpmadan beklemiştik ve bebeğin durumunda hâlâ bir gelişme yoktu. Kötüye gitmediği için kendimizi teselli etsek de Nazlı pek iyi değildi. Yine de bunu bize belli etmemeye çalışıyordu. Fakat arkamızı döndüğümüz an gözyaşlarına boğulduğunu biliyorduk. Acısına teselli olmamak çok kötü hissettiriyordu.

Odasına girdiğimde sütünü sağdığı biberonu hemşireye veriyordu. Bebek şu an onlar tarafından besleniyordu. Hemşire odadan çıktığında yüzündeki yaşları elleriyle sildi. Yanına gidip ona bir bardak su doldurdum. Bol bol sıvı tüketmesi gerekiyordu. Suyu alıp içtiğinde boşalan bardağı bana verdi. Yüzünde oluşan sahte gülümsemeyle "Ellerime baksana dolma gibi olmuş," diye söylendi.

Anestezi aldığı için böyleydi. "Birkaç güne düzelir."

"Umarım, yoksa yüzüklerim bir daha parmağıma olmayacak."

Her şeye rağmen ayakta durmaya çalışması beni derinden etkiliyordu. Uzanıp elini tuttum.
"Çok güçlüsün ve sırf bunun için bile seni çok seviyorum."

Gülümsemesi yavaş yavaş kaybolduğunda burnunu çekti. "Güçlü olmam gerekiyor, Barış ve oğlum için en azından bunu yapmalıyım."

Elini yavaşça okşadım. Dolan gözlerini tavana çevirip içli bir nefes aldı.

"Kokusunu çok merak ediyorum."

Acı sıçrayan sesi fısıltı gibiydi. Sözcükleri boğazıma sıra sıra dizildi.

"Bir kere..." deyip ıslak gözlerini yüzüme çevirdi. "Sadece bir kere koklasaydım."

Ağlamamak için dudaklarımı birbirine bastırsam da bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı yuvarlandı.

"Şimdi gözleri yumuludur ama bir kere baksaydım gözlerine, o küçük ellerine dokunsaydım."

Daha fazla dayanamayıp kollarımı ona sardım. "Süveyda oğlumu istiyorum ben, onu görmeye ihtiyacım var."

Daha sıkı sarıldım. "Göreceksin Nazlı, kokusunu da içine çekeceksin. O küçük elleri parmağını sımsıkı tutunacak."

"Ona bir şey olmasın," diye hıçkırdı. "Çok çok küçük."

Geri çekilip ıslak yüzüne baktım. "Küçük ama mücadeleci. Bırakmadı bizi."

Ağlamaktan gözleri şişmiş burnunun ucu kızarmıştı. Küçük bir kız çocuğu gibiydi, onu sarıp içime sokmak istiyordum.

"Bırakmayacak da tamam mı?"

Başını aşağı yukarı salladığında kıvırcık saçları uçuştu.

"Bırakmayacak," diye tekrarladı.

Barış odaya girdiğinde elleriyle yüzünü kurulayıp duruşunu dikleştirdi. Barış hâlâ bebeği görmeye gitmemişti. Bunu bilsek de konu hakkında bir şey demiyorduk. Yaşadığı şok büyüktü sonuçta.

"Abim nerede?"

Oğuz ile dün yaşanan olaydan ötürü pek konuşmamıştık. Bu yüzden sessiz kaldığımda Barış cevap verdi. "Az önce üstünü değiştirmek için gitti."

Nazlı bana döndü. "Keşke sen de gitseydin."

"Seni yalnız bırakmak istemedim."

"Barış burada ve iyiyim ben. Sen de git hadi, biraz dinlenin. Zombi gibi halinizle bana katkınız olmaz hem."

Yüzümdeki tereddütü görünce devam etti. "Ciddiyim Süveyda, eve git. Dinlenip uyu, duş falan al sonra gelirsiniz."

İstemeyerek de olsa kabul ettim. Biraz kendimi toparlamam lazımdı bu halimle Nazlı'ya katkım olmayacaktı. Odadan çıktığımızda Oğuz gittiği için tek başıma hastaneden çıktım. Onun evi daha yakın ve eşyalarımın neredeyse hepsi orada olduğu için ona gitmeye karar verdim. Ya da onu görmek için bahaneler sıralayıp duruyordum işte.

Taksiden inip evinin bulunduğu rezidansa girdim. Adımlarım dalgın ve yorgundu. Asansörün düğmesine bastığımda gözüm sayı panelindeydi. Yavaş yavaş ilerleyen sayılarla beraber asansör nihayet durdu. Çantamdaki anahtarla kapıyı açıp içeri girdim. Daha dün buradaydım ama o günün üstünden sanki bir ömür geçmiş gibiydi. Kapıyı yavaşça kapattığımda banyodan su sesi geliyordu. Oğuz duş alıyor olmalıydı.

Küçük adımlarla yatak odasına girdim. Aslında duş almak istiyordum ama uykusuzluktan gözlerim sızlıyordu. Gece boyu hiç uyumamıştım. Nazlı haklıydı, resmen zombi gibi geziyordum. Üstümdeki kıyafetleri sırasıyla çıkarıp yere attım. Dolabı açtığımda kendi kıyafetlerimi giymek yerine Oğuz'un siyah tişörtünü alıp

başımdan geçirdim. Oğuz iri bir adam olduğu tişört bana resmen elbise gibi olmuştu. Hafifçe gülümseyip yatağa girdim ve onun tarafına yuvarlandım. Başımı yastığına gömüp özlediğim kokusunu içime çekerken sadece birkaç saniye içinde uyuya kalmıştım.

Derinden gelen telefon sesini duyunca uykumdan sıyrıldım. Gözlerimi zor da olsa araladığımda telefonun sesi durmuştu. Belimde hissettiğim ağırlığın sebebini görmek için başımı yana doğru çevirdiğimde bana sıkıca sarılmış olan Oğuz'u gördüm. Sıcak nefesi enseme çarpıyordu. Ayrıca bir bacağını da bacağımın üstüne atmıştı. Kolu beni o kadar sıkı tutuyordu ki sanki kaçmamdan korkuyor gibiydi. Günlerdir bu kadar rahat uyumamıştım. Uykuda olsam bile yakınlığını hissetmiştim. Yüzümde ufak bir gülümseme oluştuğunda kolları arasında yavaşça döndüm. Ellerimi saçlarının arasından geçirip yavaşça okşamaya başladım. Onu dokunmayı seviyordum ve bu yüzden bulduğum her fırsatı kullanmaktan çekinmiyordum. Saçlarıyla oynamaya devam ederken "Rüya mı görüyorum?" diye mırıldandı.

Sessiz bir şekilde güldüğümde başını kaldırıp bana baktı. Neredeyse bedeninin yarısı üstümdeydi.

"Uykumda bile sana çekiliyorum."

Bundan şikayetim yoktu. Hafifçe geri çekilip komodinin üstündeki saate baktı. "Üç saattir uyuyoruz."

Sesimi duyunca başıyla onaylayıp başını göğsüme yerleştirdi. Yüzünü iyice yerleştirip bana sokuldu. Ellerim saçlarının arasında gezinmeye devam etti.

"Seni hissetmeyi özlemişim." İtirafını duyunca ellerim bir an hareket etmeyi kesti. Ben de özlemiştim. O kadar özlemiştim ki sanki kaburgalarım kırılıp kalbime saplanmıştı. Yaralı kalbimde yaşamaya devam ediyor gibiydim.

Ellerim tekrar saçlarında gezinmeye başladı. "Senden uzak olmayı sevmiyorum."

Sesim kısık çıksa da beni duymuştu. Çenesini göğsüme yaslayıp ruhuma işleyen gözlerini gözlerime dikti.

"Buna bir son verme zamanı gelmedi mi?"

Elimi yüzüme yerleştirip avucuma batan sakallarının tadını çıkarırken yanağını okşadım. Elaları göğsümü yerinden söküyordu. Güzel gözlerinin hastasıydım.

O anda ona sınırsızca bakmak gibi basit bir şeyi ne kadar çok özlediğimi fark ettim.

"Dün bana beni zaaflarımdan vurma demiştin." Hafifçe gülümsedim. "Bana böyle baktığında ne demek istediğini anlıyorum Oğuz."

Tuttuğu nefesini dışarı verirken ağırlığının bir kısmını üzerime vererek dudaklarını boynuma bastırdı. Derin bir nefes aldıktan sonra yüzünü boynuma gömdü. Kollarımı boynuna sarıp onu kendime doğru çektim. Onunla bu şekilde sonsuza kadar kalabilirdim.

Kalbim sanki kalbiyle bütünleşmek ister gibi hızlı hızlı atıyordu. O bana yakın olduğunda hep böyle oluyordu. Oğuz Sarhan bedenime sızıp, kalbime kadar iniyor ruhuma bile hükmedebiliyordu. Üstümde bu kadar büyük bir etkisinin olması sağlıklı değildi belki ama ben ona bağımlıydım. Daha önce hiçbir şeye bu denli bağımlı olmayan benim için alışılmadık bir şeydi ama elimde değildi. Kollarımdaki adam tek ve en büyük bağımlılığımdı.

Telefonum tekrar çaldığında istemeyerek de olsa kollarımı gevşettim. Oğuz ağzının içinde bir şeyler homurdanırken yataktan kalkıp çantamı aradım. Neyse ki telefon kapanmadan yetişebilmiştim. Arayan Barış'dı, Nazlı için bir şeyler istiyordu.

"Evde hep böyle gezsene."

Sesindeki sıcak ve boğuk ton bacaklarımın titremesine neden olmuştu. Gözleri açıkta kalan bacaklarımda büyük bir hayranlık ve açlıkla geziniyordu.

Telefonu çantama koymak için eğildiğimde bilerek yavaş hareket ediyordum.

Kalçalarımın ona sunduğu manzara üzerine "Of siktir!" dedi.

Benden bu derece etkilenmesi hoşuma giden bir detaydı. Hem onu vücuduna karşı dayanıklılığım sıfırdı. Bunun karşılıklı olması güzeldi.

Bana doğru yaklaştığında doğruldum. "Sonum olacaksın."

Saçlarımı toplayıp omzumdan aşağı sarkıttıktan sonra dudaklarını enseme bastırdı. Bir elini karnıma yerleştirip beni kendine doğru çektiğinde sırtım geniş göğsüyle bütünleşti. Dudakları kulağıma doğru yanaşırken içim titriyordu. Onu desteğiyle ayakta durabiliyordum.

"Ve öyle güzel bir sonsun ki..."

Boynumun kenarını öptü. Ve ona olan kızgınlıklarımın ve kırgınlıklarımın hepsini kovaladı. Ardından kalın kollarıyla beni sıkıca

sardı. Kollarının arasında kaybolmuştum. Başımı göğsüne yaslarken bu anın tadını çıkardım ama yetmiyordu. Bu yüzdenona doğru dönüp elimi omzuna yerleştirdim.

Kısık sesle "Seni öpebilir miyim?" diye sordum.

Sessiz kalsa da nefes alışverişi hızlanmıştı. Omzundaki elim ensesine kaydığında içim heyecanla titriyordu. Kalbim göğüs kafesimi döverken göz kapaklarım ağırlaştı. Dudaklarımı dudaklarına bastırdığımda bedenimi saran elektrik beni, derinden sarstı. Gözlerim tamamen kapanırken sıcaklık basmıştı. Günlerdir üşüyen bedenim ısınmıştı. Onu özlediğim gibi öpmeye başladım. Dilim dudaklarının arasına kaydığında titredim. Göğsümü göğsüne bastırıp ensesine baskı yaparak onu kendime doğru çektim.

Oğuz bir an hareketsiz dursa da bedeni kaskatı kesilmişti. Onu hissetmek, dudaklarını kana kana öpmek içimin tutkuyla dolmasına neden olmuştu.

Dilim ağzının içinde gezinirken genzinden kopan hırıltıyı duydum. Sonraki an sırtım duvara yapıştırılmıştı ve dilimi emiyordu. Bir eli kalçama kaymış sertçe kavramıştı. Bedeniyle vücudumu duvara sabitlediğinde beni öperek aklımı başımdan aldı. Dudakları boynuma doğru kaydığında "Soruyu değiştirelim," diye fısıldadı. Boğuk sesi hırıltılı çıkmıştı.

Kulağıma doğru yanaştığında diğer eli göğsümü kavradı. "Seni becermek istiyorum, izin var mı?"

Sorusu karşısında dizlerim titredi. Bacaklarımın arasında duran bacağını bastırdığında sertliği karnıma değiyordu. Kalçamı kışkırtıcı bir şekilde yoğurdu. Kadınlığımdaki kasılma artarken diğer elimle kalın kolunu tuttum.

Cevap vermek için dudaklarımı aralasam da bu defa onun telefonu çalmaya başladı.

Oğuz duymazdan gelerek beni öpmeye başladı. Sanki bir sisin içinde kalmış gibiydim. Nefesim tıkanırken telefon sesine kayıtsız kalamadım. Barış arıyor olmalıydı. Bizim de burada değil hastanede olmamız gerekiyordu. Geri çekildiğimde aynı gerçekler Oğuz'a da uğramış olmalı ki içinde bulunduğumuz andan çıkıp beni öpmeyi bıraktı.

İsteksiz bir şekilde "Gitmemiz gerekiyor," dedim.

Beni duymazdan gelerek yüzünü boynuma bastırıp bir süre daha öyle durmaya devam etti. Tenime batan sakallarının bıraktığı etki

hoşuma giden bir ayrıntıydı.

"Sana dokunmak bile her şeyi unutmama yetiyor."

İtirafı karşısında gülümsedim. Benim de ondan bir farkım yoktu.

Kollarını geri çektiğinde boğuk çıkan sesiyle "Hadi hazırlan yoksa çıkamayacağız," dedi.

"Duş alıp geliyorum."

Hızlıca giyeceğim kıyafetleri yanıma alıp duşa girdiğimde Oğuz da kahve yapmak için mutfağa geçti.

Duşa girdiğimde sıcak su tenime değdiği an gevşemeye başladım. Elimi kaslarıma yerleştirip ovdum. Dünden beri o kadar gerilmiştim ki her yanım tutulmuştu. Duşu uzun tutmak istesem de vaktimiz yoktu ve aklım bebekteydi. Nazlı'nın yanında olmak istiyordum. Havluyu bedenime sarıp hızlıca kurulandım. Üstümü giydikten sonra saçlarımı hızlıca kuruladım. Düzleştirecek vaktim olmadığı için kabaran saçlarımı balıksırtı şeklinde örmeye başladım. Banyodan çıkıp odaya geçtiğimde Oğuz da üstünü giymek için dolabın karşısına geçmişti. Üstünde sadece siyah bi boxer vardı.

Onu böyle görünce aklımın içi bomboş oldu. Sırtı son derece geniş ve kaslıydı. Beli daha ince ve biçimliydi. Üstündeki ince esnek kumaşın sardığı dik kalçası ise gerçekten çok iyiydi. Alt dudağımı ısırdım, uylukları son derece kalın bacakları kaslıydı. Onu izlemek görsel bir şölen gibiydi. İç geçirdim, kocamandı ve her şeyiyle benimdi.

Orada öylece durup, kelimenin tam anlamıyla manzaranın tadını çıkardım. Vücudunun simetrisi ve zarafeti benim için asla eskimeyecekti.

Kotunu giydikten sonra tişörtünü alıp başından geçirdi. Bana döndüğünde karın kaslarının bir kısmını da görmüş oldum. Yüzündeki sırıtmadan onu izlediğimi anladığını fark etsem de umursamadım. Ondan çekinmiyordum.

Boğazımı temizleyip "Hazırım," dedim.

Eliyle dalgaları saçlarını düzeltti. "Kahve yaptım sana. İç çıkalım."

Kahve tam istediğim sıcaklıkta olduğu için kısa sürede içip bitirmiştim. Beraber evden çıktığımızda aramızdaki hava gözle görülür bir şekilde yumuşamıştı. Hastaneye gitmeden önce mağazaya uğrayıp Nazlı'nın istediği şeyleri aldık.

Odasına girdiğimizde Barış uyuyan karısının yanı başında duruyordu. Onu uyandırmamak için geri çıktığımızda Barış yanımıza

geldi.

Poşeti elimizden alırken "Teşekkür ederim," dedi.

"Bebekle ilgili bir gelişme var mı?"

Sorumu duyduğunda gözle görülür bir şekilde gerildi. Başını iki yana doğru sallayınca Oğuz araya girdi.

"Onu görmeye gittin mi?"

Başını tekrar iki yana doğru salladığında çenesi kasılmıştı.

"Neden?"

Gözlerini bana çevirdi. "Hazır değilim."

Ne demek istediğini anlamamıştım. Yüzümden bunu anlamış olmalı ki sıkıntıyla iç geçirdi. "Onu gördükten sonra başına bir şey gelirse..." deyip sustu.

Barış ona alışmaktan korkuyordu çünkü bizim aksimize o kendini en kötüsüne hazırlamıştı.

"Ben lavaboya gideyim," diyerek yanımızdan kaçar gibi uzaklaştı.

"Nazlı'ya bakalım."

Oğuz'un kolunu tuttum. "Sen Nazlı'nın yanına git, ben bebeğe bakayım."

Başıyla onaylayıp odaya girdiğinde ben de bebeğin bulunduğu kata gittim. Ona şimdiden çok alışmıştım. Camın kenarına gidip uykuda olan küçük yüzünü izledim. Bir an önce onu kucağıma almak istiyordum. İç çekip birkaç dakika boyunca onu izledim. Yarına kadar kalp atışlarının düzelmesi için dua etmekten başka bir şey yapamıyorduk.

Oradan ayrıldığımda bebeği yalnız bıraktığımız için içim buruktu. Odaya girdiğimde karşılaştığım manzara yüzünden içim burkuldu. Nazlı başını Oğuz'un dizine yaslamış içli içli ağlıyordu. Oğuz ise sessizce saçlarını okşuyordu.

İkisini öyle görmek içime dokunmuştu. Gözyaşlarına boğulmam yakındı. Nazlı ıslak gözlerini bana çevirdi.

"Gördün mü oğlumu nasıl?"

Buruk bir şekilde gülümseyip yanına gittim. Elini tutarken "İyi görünüyor ve o çok tatlı," dedim.

Hem gülüyor hem de ağlıyordu. Oğuz eğilip başını öptü. "Ağlama artık."

Burnunu çekerken "Tamam," dese de odadan çıktığımız gibi ağlayacağını biliyordum.

Oğuz'un telefonu çalınca yanımızdan ayrıldı. Nazlı'ya bakarken "Barış'ın ailesi nerede?" diye sordum.

Nazlı burnunu silip omuz silkti. "Allah bilir."

Yüzümdeki ifadeyi görünce devam etti. "Onlar biraz nasıl desem mesafeliler. En son şehir dışına çıkmışlardı, geldiklerinde uğrar ve hediyelerini takarlar sadece."

Şaşırmış olsam da tepki vermedim. O sırada Barış içeri girmişti. Nazlı için kahve almıştı. Vücudundaki anesteziden arınması için kahve tüketmesi iyi olacaktı.

Birkaç dakika ardından Oğuz hâlâ gelmeyince ona bakmak için odadan çıktım. Koridorun sonunda pencereye bakarak karşı tarafı dinliyordu. Yanına gittiğimde "Tamam bir hafta sonra giderim," dedi.

Nereye gidecekti? Kaşlarım çatılırken dinlemeye devam ettim. Bir süre karşı tarafı dinledi. "Anladım."

İç çekip "Peki, o zaman İtalya'da görüşürüz," dediğinde sorumun cevabını almıştım.

İtalya benim için kötü anılara sahiplik yapıyordu çünkü Volkan beni oraya götürecekti. Eğer Oğuz gelmeseydi orada olacaktım.

Oğuz bana doğru döndüğünde şaşırmadı. Orada olduğumu ilk andan beri biliyordu.

"Neden İtalya?"

Sesimdeki korku barizdi. Sessizce bana doğru ilerleyip önümde durdu. Söyleyip söylememekte kararsız bakıyordu.

"Sana detay verememsadece-" deyip sustu.

"Sadece," diyerek üsteledim.

"Onunla ilgili son bir hamle kaldı."

O dediği kişinin Volkan olduğunu biliyordum. Bacaklarım uyuşmaya başlarken duvara tutundum.

"Hani yakalanmıştı ve her şey bitmişti!"

Bana doğru yaklaştı. "Tamamen bitmesi gerekiyor."

İçimde biriken endişe bir çığ gibi büyüyordu. "Gitmeni istemiyorum."

O ülkeye dair hiçbir şey istemiyordum. "Lütfen," diye fısıldadım. Eğilip dudaklarını alnıma bastırdı ve sadece "Mecburum," dedi.

•

Twitter hesabınızdan #viranedüşler etiketiyle atacağınız twitleri bekliyorumm yazdıklarınızın hepsini okuyacağım 😂

Instagram umrantn

Twitter umrantann

Nazlı beni mahvettin🥺

Bu kısma erkek bebek isim önerisii

Sizce İtalya'da neler olacak?

Süveyda endişelenmekte haklı mı?

Yeni bölümde buralar bi alev alsın mı? 😈

BÖLÜM 44: KAYIP

Selam bebeklerim ben geldim, uzun bir bölüm oldu

Yıldızla bastıysanız keyifli okumalar dilerim
Bu arada normalde hot bir bölüm olacaktı ama oruca denk geldiği için planlar suya düştü ajdjsjs

#Pera Bana Bi Gel De
Hande Mehan Cem Adrian Öyle Yalnız

Acı, gerçekliği sarhoşluk kadar çok değiştiren , güçlü bir etkendir.
Albertine Kayıp, Marcel Proust
⛓

Zamanın bir su gibi akıp gittiği günlerin içine hapsolmuş gibiydim. Zaman hızlı geçiyordu ve ben bundan nefret ediyordum. Çünkü her geçen her saniye Oğuz'un gidişini yaklaştırıyordu. Bunu istemiyordum, gidişini izlemeye hazır değildim, bu defa değil. İçimde korkunun ve kötü hislerin beslediği bir tohum vardı. Zaman, bu tohumu beslemekten başka bir şeye yaramıyordu. Yavaş yavaş filiz veren korkum her yanıma yayılmıştı.

Oğuz her zaman göreve gidiyordu ama bu defa farklıydı.

Ona bundan bahsetmeye çalıştığımda o şerefsiz adamın işin içinde olduğu için böyle hissettiğimi söyleyip geçiştirmişti. Bu yüzden üç gündür tek yaptığımız tartışmaktı. Bir türlü doğru iletişimi kuramıyorduk. Volkan'ın işini bitirme düşüncesi gözünü öyle karartmıştı ki geri kalan her şeye kör olmuştu. Özellikle Volkan'ın

içinde bulunduğu şebekenin yıllardır peşinde olmaları bu hırsı tetikliyordu.

Düşüncelerim içimdeki huzursuzluğu iyice büyüttüğü için sıkıntılı bir nefes aldım. Gitmesine sadece birkaç gün kalmıştı. Nazlı'nın bebeği bu gidişi ertelemiş olsa da zaman daralıyordu.

Omzumda bir el hissettiğimde irkildim. Başımı yana çevirince Yaman'ın gülen gözlerle bana baktığını gördüm. Yüzündeki ufak gülümsemeyle "Dalıp gitmiştin," dedi.

Gülümsemesine karşılık vermeye çalıştım ama yüzüm kaskastıydı. Günlerdir yaşadığımız stresten ötürü gülmek gibi basit bir eylemi bile unutmuştum.

"İyi misin?"

Başımla onaylasam da iyi olmadığım belliydi.

"İstersen benimle konuşabilirsin, dinlerim seni."

Sözleri dostça olsa da gözlerindeki parıltıların altında saklı olanları görebiliyordum.

"Teşekkür ederim ama iyiyim," diyerek teklifini nazikçe geri çevirdim.

Başını yana doğru eğdi. "Yüzün sözlerini yalanlıyor."

Hislerimi yüzüme yansıtmak gerçekten sevmediğim bir özelliğimdi.

"Havalardan ötürü sanırım," diye geçiştirdim.

Bana inanmayan gözlerle bakıyordu. "Öyle diyorsan."

"Bir şey mi istemiştin?" diyerek üstümdeki ilgiyi dağıttım.

Ellerini kot pantolununun cebine yerleştirdi. "Sadece seninle konuşmak," dediğinde kaşlarım havalandı. Mahcup bir şekilde gülümsedi.

"Bir de kahve güzel olurdu tabii."

"Hemen getiriyorum."

Mutfağa gittiğimde Yaman da masasına geçti. Kahvesini hazırlarken aklım bambaşka yerlerdeydi. Telefonumu çıkarıp Nazlı'yı aradım ama açmadı. Hastaneden taburcu olsa da sık sık oraya gidiyordu. Hem süt vermesi gerekiyordu hem de bebeği görmek istiyordu. Dinlenmesini söylesek de bizi dinlediği söylenemezdi. İnatla iyiyim diyerek devam etmeye çalışıyordu. Neyse ki Barış onu bir an yalnız bırakmıyordu. Tek tesellimiz bebeğin durumunun günden güne iyiye gitmesiydi. Doktor bu şekilde devam ederse yakında taburcu olacağını söylemişti. Bu sayede Nazlı da biz de daha iyiydik.

Onlar bebekle ilgilendiği için kafeyle ilgilenmek de tamamen bana kalmıştı. Kafamı meşgul ettiği için şikayetim yoktu. Sabah erkenden buraya geliyordum akşam da Nazlı'ya uğruyordum. Tek sorun Oğuz ile pek vakit geçiremiyorduk. Çünkü eve gittiğimde resmen sızıp kalıyordum. Hoş, uyanık olsam da tartışmaktan öteye gidemiyorduk.

Kahve makinesinin sesini duyunca düşüncelerimi kenara bırakıp işime döndüm. Kahveyi içeri götürdüğümde bir iki masanın daha dolduğunu gördüm. Çalışmak düşünmemi engellediği için mutlulukla masalara ilerleyip müşterilerle ilgilendim. Bu süre zarfında Yaman'ın gözleri sürekli üstümdeydi. İlgisi zararsız olduğu ses çıkarmıyordum ama keşke sık sık buraya gelmek yerine önüne baksaydı. Yine de bunu söylemek bana düşmüyordu.

Kolumdaki saate baktığımda bir olmak üzereydi. Vakit bulamadığım için bu saate kadar doğru düzgün bir şey de yememiştim. Karnım açlıktan gurulduyordu resmen. Müşteriler azalınca tost yapmak için mutfağa geçtim fakat yeni müşteriler geldi. Onlarla ilgilenirken açlıktan ayakta zor duruyordum.

"İyi değilsin, yardım ister misin?"

Yanıma gelen Yaman'a döndüm. Sürekli yanıma gelmesi hoşuma gitmiyordu. Daha soğuk bir şekilde cevap verdim. "Bir şeyler yersem düzeleceğim."

"Bu saate kadar bir şey yemedin mi?" diye soludu. Müşteriler kafeden çıkmaya başladığı için ikimiz tek kalmıştık.

Düşünmeye çalıştım. "Kurabiye yemiştim bir tane."

Başını iki yana doğru salladı. Kolumu hafifçe tutup masaya yönlendirdi. "Otur yemek sipariş edelim."

"Gerek yok, ben bir şeyler hazırlarım."

"Düşüp bayılınca mı?"

Yüzümü buruşturdum. "Abartıyorsun, çocuk muyum sanki?"

Beni tekrar masaya yönlendirdiğinde bir eli de belime kaymıştı. Ben daha tepki veremeden kafenin kapısından içeri Oğuz girdi. Keskin bakışları anında Yaman'ın belimde duran eline kaymıştı. Üstümdeki bluz crop olduğu için iki parmağı çıplak belime değiyordu ve Oğuz'un gözleri tam olarak o iki parmağın üstündeydi. İstesem böyle bir an ayarlayamazdım. Yüzündeki ifade sertleşirken pat diye sandalyeye oturdum ve kısa süren teması anında kestim.

Elimi alnıma götürüp "Gerçekten de iyi değilim sanırım," diye numara yaptım. Biliyorum yaptığım doğru değildi ama Oğuz'un vereceği tepkiyi kestiremiyordum bile. Hem yalan sayılmazdı gerçekten açlık başıma vurmuştu.

Oğuz anında yanıma geldiğinde bana doğru eğildi. "Ne oldu yavrum? Neyin var?"

Sesindeki endişe vicdan azabı çekmeme neden oldu.

Ona doğru yanaşıp gözlerimi kırpıştırdım. Ben cevap veremeden Yaman araya girdi.

"Sadece bir kurabiyeyle ayakta."

Bu konu hakkında Yaman'ın bilgi sahibi olmasından mı yoksa yine yemeği atlatmış olmamdan mı bilmiyorum Oğuz'un bedeni gerildi. Çenesi kenetlendiğinde cevap vermeden bana bakıyordu. Öfkeli görünüyordu.

"Yemek sipariş edecektim ama onu da kabul etmiyordu."

Başını ağır ağır kaldırıp arkamda duran Yaman'a çevirdi gözlerini. Yaman'ın hâlâ açıklamaya devam etmesini durdurabilseydim keşke.

"Öyle bir anlık gözlerim karardı iyiyim şimdi," deyip ayağa kalkmaya çalıştım ama omzumu tutan Oğuz engel oldu.

"Kalkma."

"Peki," diyerek oturmaya devam ettim.

Oğuz doğrulduğunda başımı kaldırdım. Yaman'dan neredeyse on santim daha uzun ve fazlasıyla kalıplıydı. Yaman yanında genç bir çocuk gibi kalmıştı. Dik dik ona baktığında sertçe "Sevgilimle ilgilendiğin için teşekkürler," dedi.

Sesinde yalancı bir nezaket vardı. Ona gözdağı verdiğini anlayacak kadar iyi tanıyordum Oğuz'u. Bu yaptığını onaylamasam da sesimi çıkarmak yerine ayağa kalktım. Oğuz'un kolunu tuttum, genelde ona dokunduğumda sakinleşiyordu ve şu an tam ihtiyacım olan sakinleşmeseydi.

"Önemli değil, bir şey yapmadım zaten."

Yaman'ın yüzü düştüğünde gözleri kolunu tutan elime kaydı. Gözlerindeki ışıltının söndüğünü görmek kötü hissetmeme neden olmuştu. Gözlerimi yüzünden kaçırırken Oğuz duruşunu dikleştirdi.

"Artık gidebilirsin ben buradayım. Onunla ilgilenirim."

Yaman başıyla onayladığında eşyalarını hızlı hareketle topladı. Çöken omuzlarıyla beraber başıyla selam verdikten sonra kafeden

çıkışını üzgün gözlerle izledim.

O gider gitmez Oğuz bana döndü. Gözlerinde onaylamayan ifadeyle bana bakıyordu. Ters gitmemek için tatlı bir şekilde bakışlarına karşılık verdim.

"O bal badem gözlerinle tatlı tatlı bakma, kanmıyorum."

Ona doğru bir adım atıp cilveli bir sesle "Hiç mi?" dedim.

Gözleri kısıldığında başını bana doğru eğdi. Dilini damağına vurup "cık," diye ses çıkardı. "Ayrıca," deyip doğruldu. "Az önceki numarana da kanmadım."

Şaşkınlığımı bastırıp "Ne numarası ya?" diye bilmezlikten geldim.

Kötü bir şekilde taklidimi yaparak "Gerçekten de iyi değilim sanırım," dediğinde gözlerim kocaman açıldı.

"Taklidimi mi yaptın sen?" diye söylenirken "Gerçekten iyi değildim," diye ekledim.

Alaycı bir şekilde güldü. "Yeme beni güzelim. Düşüp bayılsan bile iyiyim diye inat edersin sen."

Beni bu kadar iyi tanıyor olması sinirlerimi bozmuştu.

Yüzündeki ifade sertleşti. "O herif ne ayak Süveyda? Niye sürekli senin etrafında?"

"Bilmiyorum sadece bir müşteri."

Kaşları hafifçe çatıldı. "Sadece bir müşteri değil ve bunu sen de biliyorsun."

Bana doğru bir adım attığında yüzünü görebilmek için başımı geriye doğru atmıştım. Bedeninden yayılan gerginliği hissedebiliyordum. Oğuz çok nadir öfkelenen biriydi ve şu an o anlardan biriydi.

"Sana dokunuyordu farkında mısın?"

Cılız bir sesle "Yardım etmek içindi," diye açıklasam da ifadesi değişmedi.

Bir adım daha attığında aramızdaki mesafe kapandı. Elini uzatıp belime yerleştirdi. "Senin beline dokunuyordu, benim sevgilimin beline"

Belimi kavrayıp kendine doğru çektiğinde hareketleri her zamankinin aksine hoyrattı. "Soktuğum parmakları tenindeydi." Sıkılı dişlerinin arasından sarf ettiği sözlerle beraber belimdeki tutuşunu sıkılaştırdı.

Dokunuşunun içimde yarattığı heyecanla "Oğuz," dedim.

"Ne hakla? Nasıl izin verirsin?"

Aklımı bulandıran yakınlığını görmezden gelerek "Sen nasıl izin verdin?" diye sordum. Elimi koluna yerleştirdim. "Özgü'nün sana dokunmasına nasıl izin verdin? O ne hakla sana dokunuyordu?"

Şimdi ikimiz de öfkeliydik. Söyledikleri unutmak istediğim şeyleri önüme sermişti. Ne kadar bastırmaya çalışsam da beklenmedik anlarda patlak verebiliyordu.

"Yine aynı konu."

Geri çekilip aramıza mesafe koydum. "Hep aynı konu," diye patladım.

Ondan uzlaşmaya çalışsam da kolumu tutup engel oldu. "O artık yok, hayatımızdan çıkıp gitti. Neden sürekli aynı konuyu açıyorsun anlamıyorum."

Kolumu öfkeyle çektim. O kadından konuşmak bile öğrendiklerime rağmen öfkemi tetikliyordu.

Gözlerimin önünden silinmeyen fotoğraf karesinin de etkisi büyüktü.

"Çünkü aşamıyorum. Bana neden hayatında olduğunu açıklasan da ona karşı olan tavırlarını kaldıramıyorum."

"Süveyda-" dediğinde "Ne Süveyda?" diye araya girdim.

"O kadın sana dokundu, sen ona dokundun. Bu manzara da benim gözlerimin önünden gitmiyor Oğuz ve sen kendini affettirmek için ya da olanları unutmam için doğru düzgün bir şey yapmadın."

Alnında oluşan kırışıklık arttığında devam ettim. "Dönüp benim için yaptığını söyledin, daha kötüsü pişman bile değilsin. Dediğin gibi yine olsa yine yaparsın."

Birkaç saniye durup sakinleşmek için derin bir nefes aldım ama bir işe yaramadı. Kıskançlık sinsi bir hastalık gibiydi. Ne zaman nüksedeceğini kestiremediğim bir illetti. "Bunu bilmek ne kadar acıtıyor biliyor musun?"

Parmağımı göğsüne bastırıp soruma cevap beklemeden devam ettim. "Ve ben bu sözlerin ağırlığıyla devam etmeye çalışıyorum."

Bu defa iki eliyle beraber kollarımı tuttu. Yüzünü bana doğru eğdiğinde gözlerim dolu doluydu. Onu bu kadar sevmem, kıskanmam sağlıklı değildi belki ama elimde değildi.

"Bana bak," dediğinde sesi yumuşaktı. Çenesine diktiğim gözlerimi içimi yerinden söken elalarına çevirdim. Gözlerindeki sıcaklığın yanına başka bir duygu daha yerleşmişti. Ve ben bu pişmanlığı ilk defa görüyordum.

"Özür dilerim." Alnını alnıma yasladığında tutamadığım iki damla yaş yanağımdan aşağı yuvarlandı.

"Bu şekilde düşünemedim. Sana," diye fısıldadı. "Seni korumaya o kadar odaklanmıştım ki geri kalan hiçbir şeyin önemi yoktu."

Dişlerimi birbirine bastırdığımda "Bilemedim ki," dedi. "Seni bu kadar kıracağını bilseydim yemin ederim başka yol arardım. Ama tek düşündüğüm bir an önce seni bulmaktı."

İçten bir şekilde söylediği sözleri duymaya bu kadar çok ihtiyacımın olduğunu şu ana kadar ben de bilmiyordum. Sanki içimde kapıları zorlayan bir baraj vardı ve Oğuz'un sözleriyle beraber o kapı aralanmıştı. Artık tutmak zorunda kalmadığım akıntıya kendimi bırakırken gözlerimi kapattım.

Dudaklarını gözlerime sırayla yerleştirip öptü. Bunu ilk defa öpüştüğümüz zaman yapmıştı. O zaman da içim erimişti şimdi de...

Burnumu çektiğimde "Bir daha yapmazsın değil mi?" diye sorduğumda gözlerimi açtım.

Ufak bir gülümsemeyle geri çekildi. "Önce diğer yolları denerim."

Hafif alaycı bir sesle "Hem yolladık zaten kızı," dedi.

Yüzümü buruşturdum, buna üzülmüyordum. İkisi aynı şirkette çalışmamalıydı.

"Bakıyorum da pek bi' üzgünsün."

"Hiç de değilim," diyerek elimi tuttu. "Gelelim şimdi o Yaman denen herife."

"Hiç gelmeyelim bence," diye araya girdim.

"Gelelim gelelim. Bir daha sana yaklaşır, öyle ayran budalası gibi sırıta sırıta bakar ya da dokunursa bu defa sakin kalmam."

Ciddi ifadesinden dediğini yapacağını biliyordum. Başımla onayladığımda "Peki," dedim.

"Şimdi mutfağa, bir şeyler yemen gerekiyor."

Birlikte mutfağa geçtiğimizde Oğuz hızlı olduğu için sandviç hazırladı. Yanına da vişne suyu alıp masaya geçtim. Neyse ki müşteri yoktu da kafe sakindi.

Sessizce bana hazırladığı sandviçi yerken o da kendine kahve yapıp karşıma geçti.

"Gidiş tarihin belli oldu mu?"

Sözlerimi duyunca bedeni gerildi. Başını aşağı eğdiğinde boğazım düğümlenmişti. Yarısını ancak yediğim sandviçi masaya bıraktım.

"Ne zaman?"

Soruma cevap vermek yerine çenesiyle sandviçi gösterdi.

"Onu bitirmeden sorularını cevaplamayacağım."

Bu dediğini yapacağını bildiğim için isteksizce alıp küçük bir ısırık aldım. "Şimdi cevaplayacak mısın?"

"Yarın akşam."

Cevabını duyunca donup kalmıştım. Yarın mı? "Bu kadar erken mi?" diyebildim. "Neden?"

Uzanıp masanın üstünde duran elimi tuttu. Elimin üstünü hafifçe okşadığında sakin bir sesle cevapladı. "Kısa bir seyahat olacak, nasıl gidip geldiğimi anlamayacaksın."

Başımı iki yana doğru salladım. Bu dediği mümkün değildi. "Gitmeni istemiyorum, o adamla ilgili herhangi bir şeyin içinde olmanı istemiyorum."

Elimi dudaklarına yaklaştırıp küçük bir öpücük bıraktı.

"Bir şey olmayacak, o it hapiste istese de bir şey yapamaz."

Bu kadar basit değildi. Ona doğru eğildim. "Aramızda bir köstebek olabilir, bunu bile bile o adamın inine giremezsin."

Diğer elini yanağıma yerleştirip elmacık kemiğimi okşadı. "Köstebek olayı benim kuruntum da olabilir. Hâlâ elimde bir delil yok."

"Ama gerçekte olabilir, delil bulmamış olman şüphelerini ya da olanı yok edemez."

"Ama bir şeyleri de ispat etmez," dediğinde elini çekerek iç geçirdi. Sırtını sandalyeye yaslayıp gözlerini masadaki tuzluğun üstüne dikip bir süre sessizce durdu. Bedenim yay gibi gergindi çünkü kafasından neler geçtiği hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu.

Bazı anlarda o kadar içine gömülüyordu ki beni kapılı kapıların ardında bırakıyormuş gibi hissediyordum. Şimdi yine o kapanan kapının ardında bana vereceği ufak bilgiyi bekliyordum.

"Öğrenmiş oluruz."

Sözlerinin anlamını idrak ettiğimde gözlerim kocaman açıldı. Anladığım şeyin yanlış olduğunu umarak "Kendini yem olarak mı kullanacaksın?" diye soludum.

Sesimdeki endişeyi gizleyememiştim.

"Tam olarak değil."

Kollarımı göğsümde bağladım. Sakin olmak için tüm gücümü harcıyordum fakat bedenim bir yaprak gibi titriyordu.

"Ne peki anlat?"

"Yanımda Eser de olacak ve bu büyük bir iş. İçimizden sayılı kişinin bileceği bir şey. Bunu ifşa etmeye cesaret edemez."

"Ya ederse?"

Acımasız bir şekilde gözlerime baktı. "O zaman fişini kendi elleriyle çekmiş olur."

Ayağa fırlayıp gergince yürümeye başladım. "Sanki her şey çok kolaymış gibi anlatıyorsun. Kendi fişini çekerken seni de yanında götürecek."

Benim aksime yavaşça ayağa kalkıp dev gibi olan cüssesiyle karşımda dikildi. "Çünkü basit bir şey ve dediğin öyle kolay değil."

Kollarımı tutup beni göğsüne doğru çekti. "Onları hafife alıyorsun," diye ısrar ettim. Dudaklarını başımın üstüne yerleştirip "Korkma," diye mırıldandı.

Geri çekilip gözlerime baktığında yüzünü bana doğru eğdi. "Sadece sana söyleyeceğim kişilere dikkat edeceksin."

Tedirgin bir şekilde yutkundum. "Kim onlar?"

Cevabı duymak istediğimden emin değildim. İnsanlara şüpheyle bakmaktan nefret ediyordum. Dudaklarını kulağıma doğru yanaştırdığında kalbim gerginlikten patlayacak gibiydi. "Serhan ve Akif."

Akif duymayı beklediğim bir cevaptı ama Serhan hiç aklıma gelmemişti. Beni korumak için yaralanmıştı, az daha ölecekti. "Serhan mı?" diye soludum. Hem daha geçen ay hastaneden çıkmıştı. Başıyla onayladı.

"Bunlar sadece bir ihtimal. Dikkat etmeni istiyorum ve onlarla yalnız kalma." Kollarını gergin bedenime doladı. "Sakin ol."

Normalde bana sarıldığında sakinleşirdim ama şimdi olmuyordu. İçimdeki huzursuzluk öyle büyüktü ki engel olamıyordum. Başımı göğsüne yaslayıp parfümünün sedir ağacı aromasına karışan kokusunu uzun uzun soludum. Bir şeyler yine karışıyordu. Bu karışıklığın üstüne çöken karanlık ise ruhumu çıplak ellerle boğuyordu. Önüme çıkan engebeli yollar beni çok yormuştu, onları tam atlatamadan şimdi bir yenisi daha çıkmıştı.

"Hadi hastaneye gidelim."

Çenemi göğsüne yaslayıp yüzüne baktım. Dalgalı olan kestane rengi saçı alnına dökülmüştü. Elimi uzatıp geriye doğru attığımda beni her

defasında büyüleyen gözlerine bakıyordum.

"Ama saat daha erken."

"Bir şey olmaz, hem pazar bugün büyük patronundan sana özel izin," deyip göz kırptı.

Yüzümü buruşturunca eğilip burnumu öptü.

"Emir büyük yerden yani," deyip geri çekildim.

"Aynen öyle küçük hanım, hazırlan çıkalım."

Oğuz ile beraber etrafı topladıktan sonra kafeyi kitleyip yola koyulduk. Yol boyu sessizdim çünkü kafamın içi çok doluydu. Düşünmekten kafayı yiyecek raddeye gelmiş olsam da çıkış yolu bulamıyordum. Oğuz yarın gidecekti. Elimi göğsüme yerleştirip ovaladım, içinde yer edinen huzursuzluğun yarattığı acıyı dindirmek istiyordum ama çabam boşaydı. Gidişi açtığı yarayı sürekli kanatan bir kıymık gibiydi. Saplanıp kaldığı yerden çıkmıyordu, gelmediği sürece çıkmayacağını da biliyordum.

Keşke elimde olsaydı da gidişine engel olabilseydim. Bunun için her şeyi yapardım ama yapacağım şey onu durdurmazdı.

Araba durduğunda temiz hava alma ihtiyacıyla kendimi dışarı attım. Birkaç derin nefes aldım. Sakinleşip mantıklı yanımı devreye sokmam gerekiyordu ama yapamıyordum. Oğuz yanıma geldiğinde sakince elimi tuttu. Bendeki huzursuzluğun farkındaydı ama bu defa sessiz kaldı. Söyleyeceklerinin işe yaramayacağını biliyordu belki de. Sadece elimin üstüne uzun bir öpücük bırakıp hastanenin girişine doğru yürüdü.

Nazlı bebeğin bulunduğu kattaydı. Onun yanına gittiğimizde camın kenarında durmuş gözünü kırpmadan oğlunu izliyordu. Bu manzara boğazımın düğümlenmesine neden oldu. Yanına gittiğimizde bizi fark edince ıslak gözlerini elleriyle kurulayıp bize döndü.

"Hoş geldiniz," dediğinde gülümsüyordu. Yanında olmadığımız anlarda ağlamıyormuş gibi yanımızda hep gülümsüyordu.

"Nasılsınız güzelim?"

"İyiyiz, daha iyi oluyoruz." Tekrar cama doğru dönüp avucunu yasladı. "Baksana ne kadar tatlı."

Sesindeki hayranlık düğümü büyütüyordu. Oğuz uzanıp saçlarını okşadı. "Annesi gibi."

Nazlı hüzünlü bir şekilde gülümsedi. "Acaba ona sarılmak nasıl hissettirecek? Kokusunu, dokunuşunu çok merak ediyorum."

Sessiz itirafı kalbimi titretmişti. Elimi uzatıp elinin üstüne koydum. "Az kaldı. Yakında kollarının arasında olacak."

Burnunu çektiğinde "Az kaldı," diye tekrarladı

Oğuz elini Nazlı'nın sırtına yerleştirdi. "Ne zaman geldin?"

"Bir saat olmuştur."

"Çok ayakta kalmaman gerekiyor, hadi seni eve bırakayım."

Kaşları çatıldı. "Biraz daha kalalım."

"Lütfen Nazlı, kendine iyi bakmak zorundasın yeni doğum yaptın."

Söylediklerimizi umursamadığını biliyordum. Tek düşündüğü küçük bebeğiydi. Ama onun da iyi olması gerekiyordu. İsteksiz bir şekilde oradan ayrıldığında sessizleşmişti.

"Evde biraz uyuyup dinlen, akşam süt için tekrar gelirsin."

Beni duysa da tepki vermedi. Arabaya bindiğimde cam kenarına doğru çekildi. Rengi iyice solmuştu, kendine iyi bakmıyordu. Böyle yapması bizi üzse de bir şey diyemiyorduk. Çünkü onu anlayamazdık, bu yüzden elimizden gelen tek şey yanında olmaktı.

Yanına oturduğum için yol boyu elini tuttum.

"Onu orada tek başına bırakıp eve gelmek," deyip ufak bir nefes aldı. "Canımı çok acıtıyor."

Gözünden akan yaşı hızlıca sildi. "Küçücük ve tek başına."

"Tek değil hemşireler onunla ilgileniyor."

Omuz silkti. "Ama bana ihtiyacı var," deyip bana döndü.

Gözlerinden taşan acılar göğsüme doldu. "Benim de ona ihtiyacım var ama elimden bir şey gelmiyor."

Tekrar arabanın camına döndü. Ne diyeceğimi bilmeden bakıyordum. Söyleyeceğim hangi söz iyi gelirdi ki?

"Senin de iyileşmen gerekiyor Nazlı. Gücünü toplaman lazım, hastaneden çıktığında yanında güçlü olmak zorundasın."

Oğuz haklıydı, bebeği için bir an önce iyileşmesi gerekiyordu. Nazlı sessiz kaldığında evlerine gelmiştik. Arabadan inmeden önce "Yukarı gelin," dedi.

Üç gündür kayınvalidesi onunla kaldığı için biz sadece geceye kadar yanında oturuyorduk. Ama bugün Eser gelecekti. Bu yüzden Oğuz "Başka zaman" diye cevapladı. "Eser gelecek."

Başıyla onaylayıp arabadan indiğinde derin bir nefes aldım.

"Gidişin onun için de iyi olmayacak."

Beni duyan Oğuz dikiz aynasından bana baksa da sessiz kaldı. Başımı koltuğa yaslayıp sessizliğine ayak uydurdum. Çok yorgun hissediyordum, günlerdir doğru düzgün uyuyamıyordum bile. Huzursuz olduğumda hep uykum kaçardı. Sızlayan gözlerimi yumdum. Birkaç dakika dinlendirip açmayı planlıyordum.

Oğuz omzuma dokunduğunda irkilerek uyandım. Kafam karışık bir şekilde ona bakarken "Uyuya mı kaldım?" dediğimde sesim kısıktı.

"Sadece yirmi dakika."

Doğrulduğum sırada beni kollarına alıp arabadan çıkardı. Düşmemek için kollarımı boynuna sararken sessizce güldüm.

"Kendim de inebilirdim."

Beni geniş göğsüne yasladı. "Biliyorum."

Hiç ağırlığım yokmuş gibi beni kucaklaması hoşuma gidiyordu. Güçlü kollarına iyice sokulurken gülümsemeye devam ediyordum. Eğilip alnımı öptü.

"Sonunda özlediğim ifade."

Uzanıp çenesini öptüğümde otoparkın içindeki asansöre doğru yürüdü. Kolumdaki saate baktığımda zamanın hızla ilerlemeye devam ettiğini görmek canımı sıkıyordu. Asansöre binince evin bulunduğu katın düğmesine bastım.

"Yine mi asıldı güzel yüzün?"

Sessiz kaldığımda beni yukarı doğru kaldırıp ters dönerek sırtımı asansörün aynasına yasladı. Ardından bacaklarımı tutup beline sardı. Alnını alnıma bastırdığında nefesi dudaklarıma çarpıyordu.

Dudaklarıma doğru "Güzel yüzlüm," diye fısıldadı.

Baş parmağını alt dudağıma bastırdı. "Şu dudaklarını sarkıttığında," deyip dişlerini alt dudağıma batırıp hafifçe ısırdı. "Yemek istiyorum."

Sözleri ardından dudaklarım aralandı ve Oğuz dediğini yaparak dudaklarıma gömüldü. Ani saldırısına aynı şekilde karşılık verdim. Ağzım açıp beni tüketmesine izin verdim. Günlerin stresi, yorgunluğu, özlemi... Hepsinin yükünü bu öpüşmeye yüklemiştik.

Ağzımın içine giren dilini emdiğimde eli kalçama kaymıştı. Sertçe sıkıp beni iyice kendine doğru yasladı. Sertleşen erkekliğini bacaklarımın arasında hissetmek içimdeki tutkunun fitilini ateşlemişti. Onu daha sert öpmeye başladım. Onu istiyordum, kendimi onda kaybetmeye ihtiyacım vardı. Ancak bu şekilde olacakları düşünmeyi

bırakabilirdim. Ellerim saçlarının arasında gezinirken yüzünü kendime doğru çektim. Bir milim dahi olsa uzaklaşmasına tahammülüm yoktu. Benden uzaklaşmayacağını bilmek bana şu an yetmiyordu.

Dudaklarına doğru "Gitme," dedim.

Cevap vermek yerine beni tekrar tekrar öptü. Bizi tüketen yakıcı bir öpücüktü. Parmaklarım saçlarının arasında gezinirken alt dudağımı kavrayıp şeker gibi emdi. Bedenimdeki bütün sinir uçları uyanmıştı. Gergin, sıcaklamış ve bunalmıştım.

Asansör durduğunda nefes nefese kalmış bir şekilde geri çekildik. Kabaran dudaklarımı dilimle ıslattım. Dudaklarıma sinen tadı içimdeki açlığı arttırıyordu.

"Siktir ya, Eser ve Ceyda evde."

Yüzüm hayal kırıklığıyla asıldı. Bunu fark edince eğilip kabaran alt dudağımı ısırdı.

Bacaklarımı çözüp yere ayak bastığımda dengemi sağlayamadım. Bir öpücükle tüm dengemi bozmuştu. Beni tuttuğunda sırıtıyordu.

"Ayaklarını yerden kestim sanki?"

Kendini beğenmiş tavırla söylediklerinden dolayı omzuna hafifçe vurdum. "Acaba neden?"

"Neden?" diye üstelediğinde kaşlarım havalandı.

"Detaylara mı ihtiyacın var?"

"Belki."

Ona doğru sokulup parmaklarımın ucunda yükseldim. Göğüslerimi koluna bastırarak yüzümü kulağına yanaştırdım. Elimi göğsüne bastırıp omzuna doğru ağır hareketlerle kaydırdım. Avucumun altındaki kasları dokunuşumla geriliyordu.

"Çünkü seni istiyorum."

Yüzündeki ifade karardı. Kolunu göğsüme bastırırken boğuk sesiyle "Islandın değil mi?" dedi. Kulağıma doğru eğildi. "O küçük kadınlığın benim için ıslandı."

"Cevabını bildiğin soruları soruyorsun," dediğimde sesim nefes nefese çıkmıştı. Bacaklarım titrediği için ayakta durmakta zorlanıyordum.

Elimi tutup önündeki sertliğe yerleştirdiğinde nefes alamadım. Avucumun içinde onu hissetmek kalbimin ritmini bozuyordu. Kasıklarındaki sızıyı bastırmak için bacaklarımı birbirine bastırdım.

Alt dudağımı ısırıp tutuşumu sıkılaştırdım. Nefesi dişlerinin arasından tıslar gibi döküldü. Terlediği için nemlenen alnını alnıma bastırdı.

"Beni öldürüyorsun."

Ona dokunmaya devam edeceğim sırada geri çekildi. Gözlerimi şaşkınca kırpıştırdım. "Eğer hemen çıkmazsak nerede olduğumuzu umursamadan içine gömüleceğim."

Elimi tutup beni asansörden dışarı sürükleyerek çıkardı. Küçük bir kahkaha attım.

"Şikayetim olmazdı," diye mırıldandığımda irileşen gözlerini bana çevirdi. "Siktir," diye hırlayıp gözlerini sıkıca yumdu. "Canıma kastın var senin," diye söylendiğinde zile uzandım. Ama basmadan kapı Eser tarafından açıldı.

"Nerede kaldınız siz ya?"

Oğuz aşık suratıyla "Geldik işte," diye homurdandı. Elinden şekeri alınmış küçük bir çocuktan farkı yoktu şu an.

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Yüzünde güller açıyor be kardeşim, o kadar mı özledin bizi?"

İçeri girdiğimizde Eser Oğuz'a takılarak kapıyı kapattı.

"Öldüm özleminden haberin yok mu?"

Salona geçtiğimizde Ceyda'yı camın kenarında sessiz bir şekilde dikilirken buldum. Bize dönüp "Selam," dedi.

İkisi arasında gözle görülür bir gerginlik vardı. Temkinli bir sesle "Selam," diye karşılık verdim.

Oğuz yorgunca kanepeye çöktü.

"N'aber Ceyda?"

Ceyda boş gözlerle Oğuz'a baktı. "İyi."

"Yemek sipariş edelim mi?"

Eser başıyla onayladı. "Olur doğru düzgün bir şey yemedik."

Vaktim olsa ben yapardım ama uzun sürerdi. Bu yüzden Oğuz sipariş verip Eser ile beraber çalışma odasına çekildi. Masayı hazırlarken Ceyda ile yalnız kalmıştık.

"İyi misin?"

Cevap vermeden önce uzun bir sessizlik yaşandı. Cebinden sigarasını çıkarıp yaktığında cevap vermeyeceğini düşünüyordum. Derin bir nefes alıp başını iki yana doğru salladı.

"Anlatmak ister misin?"

Yüzünden kararsızlık olduğu anlaşılıyordu ama sanki istese de kendini tutamadı ve anlatmaya başladı.

"Balıkesir'de tanıştığımız her şey çok normaldi. Beni üniversiteye gidiyordum o da farklı farklı işlerde çalışıyordu. Ama zaman geçtikçe her şey karmaşık bir hal almaya başladı."

Sigarasından bir nefes daha çekip bana döndü. "Çok fazla sır var, çok fazla ortadan kayboluyor."

Bu konu hakkında konuşamazdım. Bu yüzden sessizce onu dinliyordum. Gözlerini cama çevirdi. "Kaldığı eve önce Zeynep geldi, sonra aniden sen geldin. Nedenini hiç anlatmadı."

Sigarasını tutan eli titriyordu. Bunun gerginlikten olduğunu biliyordum.

"Sadece ona güvenmemi istedi ama nereye kadar?"

Sorgulayan gözleri beni bulmuştu. Orada gördüğüm çaresizlik belirginleşirken beyaz teni iyice solgunlaşmıştı.

"Kendi içimde aşamadığım problemler varken onun böyle yapmasını, bu kadar sırlarla dolu olmasını kaldıramıyorum."

Bir yanım ona hak veriyordu çünkü onu anlıyordum. Oğuz'un benden bir şeyler gizlediği zamanlar yaşadıklarım hâlâ tazeydi. Beni hayatına almıyormuş gibi hissediyordum.

"Ceyda," dediğimde devam etti.

"Yine bir çıkmazdayız ve bu defa öyle basit değil."

Kaşlarım çatılırken "Nasıl yani?" diye sordum.

Sadece omuz silkti. "Ben de bilmiyorum sadece," deyip biten sigarasını kül tablasına bastırdı. "Bilinmezlikler tarafından tüketiliyorum ve o yarın, yine bilmediğim bir yere gidiyor."

"Ona güvenmeye devam etmek zorundasın. Keyfi olarak gizlemiyordur."

Sessiz kaldığında "En azından bir süre daha," diye üsteledim.

Başını iki yana doğru salladı. Kapı çaldığında konuşmayı yarım bıraktık. Gelen siparişleri hazırlarken Ceyda onları çağırmak için yanımdan ayrıldı.

Sevgi neden her şeyi çözemiyordu?

İkisi bu karmaşadan nasıl kurtulacaktı hiçbir fikrim yoktu. Ceyda'dan bilmediği şeyi beklemesini istemek bencillikti ama Eser ona analatmazdı da. Bu nasıl bir çıkmazdı böyle?

Birlikte masaya geçtiğimizde birbirlerinden ayrı yerlere oturdular. Eser ara ara ona baksa da sessizdi. Aralarındaki soğuk hava bizi de etkilediği için çatal bıçak hariç ses çıkmıyordu.

Sofradan ilk kalkan Eser oldu. Oğuz da onu takip ederken tekrar çalışma odasına girdiler. Ceyda başını iki yana doğru salladı. Ardından misafir odasına çekildi. Odada tek kalmıştım. Etrafı topladıktan sonra mutfağa geçtim. Kahve yapmayı düşündüm ama nedense canım istemiyordu. Akşam çökmüş olmasına rağmen Oğuz odadan çıkmamıştı. Aklım sürekli ondaydı. Yarın gidecek olmasına rağmen yanında vakit bile geçiremiyordum. Filtre kahve hazırlayıp çalışma odasına gittim. İkisi de dosyaların içine gömülmüştü. Beni gördüklerinde Oğuz doğruldu.

"Size kahve getirdim."

Eser ayağa kalktı. "Aslansın Süveyda."

Kahve bardağını alıp "Ben bi' sigara içeyim," diyerek odadan çıktı. Ben de Oğuz'a doğru yürüyüp bardağını çalışma masasına bıraktım. Koltuğunu bana çevirdiğinde sessizce yanına gidip bacaklarının arasına yerleşip dizine oturdum.

Kollarını belime sarıp beni göğsüne doğru çekti.

"İşleriniz bitmedi mi?"

"Henüz değil."

Elimi göğsüne yerleştirip şekiller çizdim.

"Bu da diğer işlerim gibi olacak, endişelenme artık."

Başımı omzuna yaslayıp iç geçirdim. Bir süre sessiz kaldıktan sonra "Elimde değil," diye mırıldandım. Çenemi tutup başımı geriye atıp burnumun ucunu öptü. "Kısa sürede geleceğim, beni özlemeye vaktin bile olmayacak."

Yanılıyordu. Daha şimdiden onu özlemeye başlamıştım. Eser tekrar odaya geldiğinde onları çalışmaları için yalnız bırakıp yatak odasına geçtim. Uykusuz olduğum için yatağa girdim. Fakat huzursuz olduğum için sürekli uyanıyordum

Oğuz da bir türlü gelmiyordu. Gece yarısından sonra yanıma geldiğini hissettiğimde daha huzurlu uyuyabildim. Fakat birkaç saat sonra hazırlanmak için yataktan kalktığında ben de uyanmıştım.

Yatakta uzanıp duştan çıkan Oğuz'un hazırlanmasını izliyordum. Saat sabahın altısıydı ve bir saat içinde çıkmaları gerekiyordu. Siyah kumaş pantolonu giydikten sonra yatağa doğru geldi. Komodini açıp

kutudan çıkardığı gümüş rengindeki zinciri boynuna taktı. Uzanıp kolyeye dokundum. Asker künyesiydi. Üstünü okumak için yaklaştım.

Oğuz Sarhan

Sivas

0 Rh (-)

1991

"Bunu daha önce görmemiştim."

"Sadece göreve gittiğimde takıyorum."

Parmaklarım kabartının üstünde gezindiğinde gözlerim onu buldu. "Neden?"

Bana doğru eğilip "Bilmem, şansım gibi bir şey," diye geveledi.

Parmaklarımı zincir kısmına sarıp onu kendime doğru çektim. Dudaklarına doğru "O zaman sakın çıkarma," diye fısıldayıp onu öptüm.

Öpüşüme anında karşılık verdiğinde dilimi aralanan ağzından içeri iteleyip onu adam akıllı öptüm. Geri çekildiğinde alnını göğsüme yaslayıp sık sık aldığı nefesler arasından konuştu.

"Döndüğüm zaman bu yaptıklarının intikamını alacağım. Uzun uzun."

Yüzümdeki ufak bir gülümseme oluştu. "Söz mü?"

Geri çekildiğinde "Söz, hem de erkek sözü," deyip alnımı öptü. "Havalar da ısındı seninle bir yerlere gideriz."

İçime dolan heyecana engel olamadım. "Nereye?"

Yanağımı okşadığında gözlerimin içine bakıyordu. "Nereye istersen. Paris, New York, Roma... Ya da Çeşme, Bodrum."

Saydığı yerler nefes kesiciydi. Yüzümü doğru eğilip "Seninle yalnız kaldıktan sonra her yer olur," dedi.

Ellerimi boynunun iki yanına yerleştirdim. "Lütfen bana geri gel, ne olursa olsun bana sağ salim gel."

"Geleceğim meleğim. Benim dönüş yolum hep sana çıkıyor. O yolu kaybetmem ben."

Bunun gerçekleşmesi için dua etmekten başka bir şey elimden gelmiyordu. Oğuz hazırlandığında ben de yataktan çıkıp sabahlığımı giydim. Gözyaşım burnumdaydı. Ağlamamak için kendimi zor tutuyordum.

Salona geçtiğimizde Eser ve Ceyda'da odadan çıktı.

Ceyda'nın gözleri kıpkırmızıydı. Sessizce kapıya doğru ilerlediğimizde Oğuz bana dönüp tekrar alnımı öptü.

"Kendine iyi bakacaksın tamam mı?"

"Tamam."

"Yemek de yiyeceksin."

"Yiyeceğim."

Bir kez daha alnımı öptü. "Sözlerimi de unutmayacaksın."

Titreyen sesimle "Unutmam," dediğimde gözümden akan yaşı hızlıca sildim.

Oğuz kapıdan çıktığında Ceyda ona döndü. "Sen de mi nereye gittiğinizi söylemeyeceksin?"

Eser uyaran bir tonla "Ceyda," dese de Ceyda geri adım atmadı. Oğuz başını iki yana salladığında Ceyda'nın omuzları çöktü.

Eser'e dönüp yenilmiş bir ifadeyle baktı. "Son sözün bu mu?"

"Son sözüm bu çünkü başka seçeneğim yok."

"Peki," diye fısıldadığında Eser ona yaklaştı.

"Seni seviyorum, bununla yetinmek zorundasın. Elimden daha fazlası gelmiyor."

Ceyda bu defa sessiz kaldığında Eser yanağına ufak bir öpücük kondurdu. Ardından bana başıyla selam verip evden çıktı. Onlar gittiğinde ikimiz tek kalmıştık.

Ceyda gözlerinden akan yaşlarla kapanan kapıya doğru uzun uzun baktı. "Belki de yetinmeyi bilmiyorumdur."

⛓

5 GÜN SONRA

"Aradığınız numaraya şu anda ulaşı-"

Aramayı sonlandırıp telefonu cebime attığımda sakinliğimi korumak için kendimi zorluyordum. Bugün Oğuz ile hiç konuşmamıştım. Telefonuna bir türlü ulaşamıyordum. Mesajlarım da tek tik oluyordu. Sakinleşmek için kendimi zorlasam da pek işe yaramıyordu.

"Doktor yarın Emir'i çıkarabileceğimizi söylemiş."

Barış'ın sesini duyunca ona döndüm. "Gerçekten mi?"

Gözleri mutlulukla parlıyordu. "Evet Nazlı söyledi."

"Çok sevindim sonunda kollarımıza alacağız küçük beyi."

Barış dolan gözleriyle gülümsedi. "Nazlı'nın sesini görmen lazım, çocuk gibiydi."

Günlerdir bugünü bekliyorduk hepimiz. Hemen Oğuz'a mesaj atıp ona da haber verdim. Mesajım yine iletilmedi.

"Bu gece bizde kal sende. Yarın beraber gideriz."

"Olur ama eve uğramam lazım, üstümü değişir gelirim."

Çıkış saati yaklaştığı için etrafı topladık. Aklım Oğuz da olduğu için kendimi yaptığım işe veremiyordum. Kafeden çıktığımda Kürşat kapıda beni bekliyordu.

"Nasılsın Süveyda."

Onu burada görmeyi beklemiyordum. "İyiyim sen nasılsın?"

"İyi," dediğinde endişeyle "Bir şey mi oldu?" diye sordum.

"Yok sadece sana bakmaya geldim."

"Oğuz mu istedi bunu? Onunla bugün konuştun mu hiç?"

Kürşat arabaya bindiğinde onu takip ettim.

"O söylemişti ama bugün onunla konuşmadım."

Ben de arabaya bindikten sonra Eser'i aradım bu defa fakat ona da ulaşamadım. Neler olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Bu defa Vural'ı aradım. Neyseki ikinci çalışta açtı.

"Vural, Oğuz'a da Eser'e de ulaşamıyorum."

Sesimdeki endişeyi gizleyememiştim.

"Süveyda ben de Ankara'dayım seni arayacaktım."

İçimdeki endişe katlanarak artıyordu. "Neden? Bir şey mi oldu?"

"Önce sakin ol," dese de sesinden bir şeylerin yolunda gitmediğini anlamıştım.

"Oğuz'un evine gelebilir misin?"

"Yoldayım," diyerek telefonu kapattım.

"Kürşat Oğuz'un evine gidelim."

Bir şeyler ters gidiyordu. Vural durduk yere Ankara'ya gelmezdi. Kürşat da beni ziyarete gelmezdi. Ellerimdeki şiddetli titremeyi durdurmak için avuçlarımı sıktım ama işe yaramıyordu. Midem bulanmaya başladı. İçimdeki huzursuzluk boğazıma kadar tırmanmıştı. Sürekli telefona bakıyordum, belki Oğuz arar diye umutlanıyordum. Araba durduğunda aceleci adımlarla inip eve doğru koşar adımlarla ilerledim. Kürşat da hemen arkamdaydı. Asansöre binince kenara çekilip ayakta kalmak için tüm gücümü harcadım. Sakinleşmek zorundaydım.

Kötü bir şey olmamıştı. Oğuz'a bir şey olmazdı.

Kendime verdiğim telkinler boşunaydı, bir türlü sakinleşemiyordum. Ağırlaşan adımlarla asansörden indiğimde elimi mideme bastırdım. Burnumdan derin nefesler alırken zile bastım. Şu an anahtarla uğraşamazdım.

Vural kapıyı açtığında yüzündeki ifade umutlarımı kökünden çürüttü.

"Ne oldu? Bir şey oldu değil mi?"

Kapıyı kapattığında sessizliği devam ediyordu. "Vural bir şey desene."

"Süveyda?"

Adımı duyunca başımı kaldırıp Eser'e baktım.

Onu karşımda görünce yaşadığım şaşkınlıkla "Eser," diye soludum. Ona doğru yürürken "Oğuz nerede o da mı burada?" diyerek içeri geçtim. Ama ev boştu ikisi haricinde kimse yoktu.

Onlara döndüğümde üç koca adamın çökmüş bir ifadeyle bana baktığını gördüm.

"Ya konuşsanıza! Oğuz nerede? Niye böyle bakıyorsunuz bana?" diye bağırdım.

Eser gözlerini kaçırdı. Ona doğru ilerledim. "Eser bir şey söyle, Oğuz nerede?"

Kalbimdeki korku nefes almamı engelliyordu. Sanki biri kalbimi sıkı sıkı tutuyordu.

"Eser," dediğimde sesim cılız ve titrekti.

"Oğuz o yok," deyip yutkundu. "Kayıp."

Biri kalbimi avuçladı.

Biri kalbimi ellerinin arasında boğdu.

Zaman tersine hayat ileriye aktı ve benim başıma yıkılan dünyam zifiri karanlığa gömüldü.

•

Bölüm sonu!

Twitter hesabınızdan #viranedüşler şeklinde atacağınız twitleri bekliyor olacağım

Ayrıca saat 22.00 da sohbet odası açacağım. Sizi de beklerim Twitter hesabım umrantann

İnstagram umrantn

Sizce Oğuz'a n'oldu?

Süveyda şüphelerinde haklı çıktı mı?

Köstebek kim?
Ceyda konusunda ne düşünüyorsunuz?
Hamilelik bekleyenlere Oğuz'un kaybolma şoku andjsjsjs
Yeni bölümde görüşmek üzere ❤

BÖLÜM 45: YÖRÜNGEM

Keyifli okumalar dilerim, haftamız dolmadan geldim. Bu yüzden uzun bir bölüm olmamış olabilir🫣

lütfen yorum yapmayı ve yıldıza basmayı unutmayın.

#Özgün Dur Gitme

#Çağan Şengül Zor

⛓

Görünmeyen eller tarafından göğsümdeki boşluktan bir şey diri diri sökülüyordu. Sökülen kalbimdi ve ben durduramadım. Ruhumda kabuk tutan yaralarım vardı, iyileşmeyen o kabuklar birer birer sökülüyordu. Oğuz'un iyileştirdiğini yaralarımın her birine kör bir bıçak saplandı. ***Yaralarım açılıyordu, yaralarım çok kanıyordu.***

Ellerimi kalbime yaslamış çöktüğüm zeminde bir başıma oturuyordum. Sanki sahne kapanmış ve her şey bitmişti. Ben yine karanlık bir sokakta yalnızlığımla başbaşa kalmıştım. Olanları idrak etmeye çalışırken sesleri bana uzaktan geliyordu.

"Biri haber vermiş olmalı, her şey yolundaydı. Döneceğimiz gün bir gariplik sezdik sadece."

Kürşat "Sonra ne oldu? Detay ver bize Eser!" dedi.

"Döneceğimiz günün gecesi son görüşmeyi yapmış mekandan çıkacaktık. Telefonla konuşuyordum, o sırada silahlı çatışma başladı, kendimi korumak için saklandım." Sakinleşmek için derin nefes aldı. "Sonrasında Oğuz yoktu."

Dişlerimi o kadar sıkı bastırıyordum ki çenem ağrıyordu. Ama kendimi bırakırsam dağılırdım, Oğuz olmadan nasıl toparlanır bilmiyordum.

"Her yeri aradım, sabaha kadar her yere baktım ama dönüş emri geldi."

Başımı kaldırıp onlara baktım. "Nasıl onu orada bırakırsın?" diye hıçkırdım. Yanaklarımdan akan gözyaşlarının ıslak sıcaklığını

hissediyordum. Nefes almaya çalışırken "Nasıl onu almadan gelirsin?" diyebildim.

Vural araya girdi. "Başka seçeneğindeki yoktu."

"Vardı!" diye bağırdım. Her zaman bir seçenek vardı.

Gözyaşlarımdan ötürü görüşüm bulanıklaştı. "Ya onu-" deyip sustum. Devamını getiremedim. Devamı çok acıydı, kaldıramadım. Elimle ağzımı kapatırken ayağa kalkmaya çalıştım. Dizlerim o kadar şiddetli titriyordu ki öne doğru sendeledim.

Oğuz olsaydı beni tutardı.

"Bir şey yapın," diye yalvardım. Midemdeki bulantı şiddetini arttırırken başım dönüyordu. Odaklanamıyordum, onlarla konuşuyordum ama göremiyordum bile. "Lütfen bir şey yapın."

Onu orada bırakamazdık. O adamların elinde kalamazdı. Aklıma gelen ihtimaller zihnime zehirli bir yılan gibi dolanıyordu.

"Kamera kayıtlarına eriştik, plakası olmayan bir aracın içine bindirildiğine dair bir görüntü bulduk. Sonrası yok."

"Nasıl yok!" Vural'a doğru "Lütfen yalvarırım bir şey yap," diye haykırdım. Bana gelecekti. Ona ihtiyacım vardı. Yanımda olmak zorundaydı. Bana geri dönmek zorundaydı.

"Onu bulacağız Süveyda, yemin ederim bulacağız."

Nefes alamadığım için elimi bluzumun yakasına yerleştirip çekiştirdim. Duvarlar üstüme üstüme geliyordu. Sanki karanlık bir kutunun içinde hapsolmuş gibiyim. Kutunun anahtarı Oğuz'daydı. Oğuz ise yoktu.

Eser bana doğru gelmek için hareket ettiğinde elimi kaldırıp onu durduruyorum. Sadece Oğuz'u istiyorum. *Tek ihtiyacım olan kişi o.*

"Sakin olman gerekiyor."

Dudaklarımdan histerik bir kahkaha döküldü. Oğuz o adamların elindeyken benden nasıl sakin olmamı beklerdi? Hayatta olup olmadığını dahi bilmiyordum.

Gözyaşlarımın arasından "Benden bunu istemeye hakkınız yok," diye fısıldadım. "Sadece," deyip yutkundum. "Onu bulun."

Burada daha fazla duramayacaktım. Sarsak adımlarla beni izleyen üç adamın yanlarından geçip yatak odasına doğru yürüdüm. Her şey bulanıktı. Sanki farklı bir boyuttan olanları izliyormuşum gibiydi. Yatakta onun tarafına uzanıp bacaklarımı kendime doğru çektim. Bu

yaşananlar bir kabus olmalıydı gerçek olamazdı. Yüzümü yastığına gömdüm. Kokusunun izleri çok silik olsa da oradaydı.

İçime çektiğim kokusu bu defa yaralarıma merhem değil zehir oluyor. Sanki boğazımdan aşağı bir avuç kor yutmuş gibiyim. İçimdeki alevler dışarı doğru taşmak istiyor. Bedenim ise içimin aksine buz gibi. Sanki damarlarımda akan karlar buz tutmuştu. Vücudumdaki titremeyi kontrol etmeyi bırakmıştım.

Sadece ağlıyordum. Odanın kapısı açıldığında tepkisiz durdum. Ağlamaktan başka bir şey yapamıyordum. Çaresizlik çok kötüydü. Çaresizlik ölüm gibiydi. İnsanın elini kolunu bağlıyordu.

"Süveyda, güzel kızım."

Ne zaman geldiğini bilmediğim Fatma ablanın sesini duyunca ağlamam şiddetlendi. Usulca yanıma oturup ellerini saçlarıma yasladı. Yüzünü bana doğru eğdiğinde hıçkırıklarımı tutamıyordum ve onun da benden bir farkı yoktu. O da ağlıyordu. Evladını kaybetmiş bir annenin çaresizliği vardı. Kolunu omzuma doladığında kapıldığımız kayıp fırtınasının içinde oradan oraya savruluyorduk. Ortak bir kayıptı ama acısı bölüşemediğimiz kadar fazlaydı.

Karnıma saplanan acı şiddetiğini arttırdığında korkunç bir krampla dişlerimi sıktım. Kalbimde açılan yaranın bir yansıması gibiydi. Bedenim kaskatı kesildi. Çaresizliğin içimde alev alev yandığını hissediyordum. Burada böyle durmak beni öldürüyordu. Ben burada yatağında uzanırken o kim bilir ne haldeydi...

"Bulunacak."

Başımı iki yana doğru salladım. Göğsümdeki basınç şiddetini her geçen saniye arttırıyordu.

"Onu bırakmışlar," diye ağladım. "Nerede, ne halde hiçbir şey bilmiyorum."

Saçlarımı okşadı. "Oğuz güçlüdür. Ona bir şey olmaz."

Ruhsuz bir şekilde "Belki de çoktan oldu," dediğimde karnımdaki ağrı şiddetlendi. Gözlerimi sıkıca kapattığımda sesi kulaklarımda yankılandı.

"Benim dönüş yolum hep sana çıkıyor. O yolu kaybetmem ben."

Neden o yol yanıp yıkılmış gibi hissediyordum.

Dişlerimi birbirine bastırdım. Hayır hayır, ona bir şey olmazdı. Bizi bırakamazdı. Henüz değil, bu kadar erken değil.

"Canım çok acıyor," diye inledim. "Fatma abla bulunsun, onsuz yapamam ki ölürüm ben."

"Şişş deme öyle."

Ölürdüm. İnsan nefesi olmadan yaşar mıydı hiç? Ben onsuz nasıl yaşardım, nasıl ayakta kalırdım, nasıl devam ederdim? O benim yörüngemdi, şimdi ise elimden almışlardı.

"Gelecek, bize geri gelecek."

Hıçkırıklarımın arasından "Gelsin" diye yakardım. "N'olur gelsin."

Yatakta tor top olurken gözlerimi açmadım. Zihnime onun varlığını hapsedip iyi olduğunu düşündüm. İyiydi, benimleydi, beni bırakmazdı. Bu yalancı hislere kendimi kaptırdım.

⛓

Adamlardan biri parmağını Oğuz'un omzundaki geniş kesiğe bastırınca hissettiği keskin acıyla beraber nefesini, sıkılı dişlerinin arasından bıraktı. Son iki gündür hayal gücü oldukça gelişmiş olan bu pislik adamlar tarafından işkence görüyordu. Elektrik şoklar ve kırpaçlar henüz onu konuşturmayı başaramamıştı.

Küçük depo gibi bir evin içinde rehin tutuluyordu. Eve ulaşmak için araba ile arasında mesafenin on sekiz adım olduğunu hesaplamıştı. Evin içinde atılan sekiz adım sonrasında bu kirli odanın içine hapsedilmişti. Yatak odasının buranın az ilerisinde olduğunu tahmin ediyordu. Ev küçük olduğu için seslerin bazılarını duyabiliyordu çünkü. Ama henüz işine yarar bir şey öğrenememişti.

Onu bileklerinden bir zincire bağlanmış hâlde ayakları yerden yaklaşık yirmi santim yukarıda sallanır vaziyette asmışlardı. Omuzlarındaki his uzun zaman önce kaybolmuştu. Hissetmesi gereken acı yoktu. Çünkü uzun saatler boyunca aldığı eğitimler sayesinde beyninin o kısmını kapattığı için engellenmiş durumdaydılar. *Neyse ki...* Yoksa tüm hepsiyle nasıl başa çıkacağını o da bilmiyordu. Gözlerini kapatıp uyku haline geçmeye çalıştı. Bu dinlenme süresi gücünü toplamak için eline geçen küçük bir fırsattı. Biraz dinlenip zihnini sağlam tutmak zorundaydı.

Yalnız olmadığını anlayınca uykusundan uyansa da gözlerini açmadı. Odanın içindeki adım sesleri sezgilerinde haklı olduğunu anlamasını sağlamıştı.

"Demek planlarımızı bozmaya çalışan ünlü Oğuz Sarhan bu herif."

Adam son derece profesyonel şekilde İtalyanca konuşuyordu. Türk olmadığını anlamak zor değildi.

Başka bir adam "Evet ta kendisi," diyerek karşılık verdi.

"Hâlâ konuşmadı mı?"

"Hayır efendim."

Bu sözlerin ardından ona doğru iki adım atıldı. Ardından sert bir tekme karın boşluğuna isabet etti. "Uyanma vakti geldi."

Sert darbeden ötürü nefesi kesildiği için öksürmeye başladı. Gözlerini açıp karşısında takım elbiseyle dikilen orta yaşlarındaki adama ifadesiz gözlerle baktı.

"Demek bizim işlerimizi bozmak için gelen kişi sensin, bunu anlamayacağımızı mı sandın?"

Adam şimdi bozuk bir Türkçeyle konuşuyordu. Sessiz kalarak onu izlemeye devam etti. Saçları kırlaşmaya başlamış, göbekli bir adamdı. Boyu neredeyse 1.75 vardı. Kolay alt edilirdi, Oğuz'un onu yere sermesi birkaç saniyesini alırdı ama bu haldeyken bir halt yapamıyordu.

"Susma vakti bitti. Anlat kim tuttu seni?"

Sessiz kalmaya devam etti.

Adam gömleğinin kol düğmesiyle uğraşırken iç geçirdi. "Anlaşılan bu işkenceler sana yetmemiş. Daha fazlasına mı ihtiyacın var?"

Oğuz'un sessizliği üzerine adam volta atmaya başladı.

"Daha ne kadarına dayanacaksın merak ediyorum aslında ama vaktimiz yok."

Odanın içine yaşlı bir adam girdi. Oğuz onu görünce gözleri kısıldı. Bu adam, Volkan itinin babası, İlhan Demir'di. Ünlü uyuşturucu kaçakçısıydı aynı zamanda. Uzun zamandır peşlerinde oldukları şebekenin bir ayağının İtalya'da olduğunu da Süveyda'yı kurtardıkları zaman anlamışlardı. Volkan piçi, Süveyda'yı oraya götürmek isteyerek onlar için büyük bir ipucu bırakmıştı.

Her şeyin bitmesine çok az kalmıştı. Ama son dakikada işler sarpa sarmıştı.

Adam yüzünde oluşan sinsi bir sırıtmayla "Beni tanıyor musun?" diye sordu.

Yüzündeki ifade değişmeyince devam etti. "Tanıyorsun elbette, sonuçta oğlum senin haspan yüzünden içeride."

İtalyan adam tekrar araya girdi. "Benim için çok önemli bir iş anlaşmasının içine ettin. Eğer konuşursan canını bağışlarım."

İlhan Demir yüzünü buruşturarak Oğuz'un kanlar akan omzuna baktı. "Daha fazla bizi uğraştırmadan konuş. Her şeyin nedeni o aptal kız mı? O kızla nasıl bir bağlantınız var? İntikam mı istiyordun?"

Süveyda'dan bahsetmelerini kaldıramıyordu, bedeni gerilse de tepki vermeden durmaya çalıştı. Onlara ince noktasını göstermemeliydi.

"Yoksa işin içinde başka şeyler mi var? Kim tuttu seni? Kimle iş birliği içindesin?"

"Kimseyle."

"Buraya neden geldin o zaman? Oğlumu polise yakalatan da sendin değil mi?"

Oğuz sessiz kaldı. İki şeyden emindi artık. Birincisi aralarında gerçekten bir köstebek vardı. İkincisi ise onlara her şeyi anlatmamıştı. Kimlikleri hâlâ gizliydi. Bu adamlar onu düşmanlarının yolladığı biri olduğunu sanıyordu.

"Beni gerçekten tanıyor musun?"

İhtiyar adamın yüzüne soğuk gözlerle baktı.

"Seni harcarım, etrafındaki herkesi harcarım. Ama-" deyip önünde dikildi. "Anlatırsan canını bağışlarım."

Oğuz cevap vermeyince "Konuşmazsan seni de o küçük orospunu da öldürürüm," dedi. Oğuz düşünme fırsatı bulamadan bacağını kaldırıp adama sert bir tekme attı. Adamın nefesi kesilirken geriye doğru sendeledi. Düşünmeden hareket ettiği anlar çok nadirdi ama şu an kendini tutamamıştı. Kimse sevdiği kadınla ilgili böyle ithamlarda bulunamazdı. Onu kötü kelime edemezdi. Ne durumda olursa olsun buna izin vermezdi. Daha fazla şey yapmak istiyordu ama İtalyan adamın suratına tuttuğu silahı görünce durmak zorunda kaldı.

"Eğer hareket edersen beynini uçururum."

Dişlerini birbirine bastırarak sakinleşmeye çalıştı. Derin birkaç nefes aldı. Sakin olmak zorundaydı.

İki adama gelip yerde yatan ihtiyarı kollarından tutarak kaldırdığında İtalyan adam silahının kabzasını Oğuz'un şakağına sertçe vurdu. Başına saplanan keskin acıyı ekarte etme fırsatı bulamayınca yüzünü buruşturdu.

"Bir daha yapmaman için hatırlatıcı olsun."

Hepsi odadan çıktığında Oğuz şakağından akan kanlarla odada yalnız kalmıştı. Kıpırdanarak başını ellerine dayayıp kanamanın durması için baskı uyguladı. Bir an önce buradan kaçmak zorundaydı. Borunun dayanıklılığını denemek için tüm gücüyle asıldı ama bunun faydası olmadı.

"Kahretsin!"

Uyumaya ihtiyacı vardı. Aklını toplamak ve gücüne kavuşmak için bu şarttı. Başını yıkık dökük olan duvara yasladı. Gözlerini kapattığı an ise tek düşündüğü Süveyda oluyordu. Kapalı göz kapaklarında asılı kalan onun bakmaya doyamadığı güzel yüzüydü. Şu an ne durumda olduğunu tahmin bile edemiyordu. Vedalaştıkları zaman bile çok kötü bir haldeydi, şimdi tamamen yıkılmış olmalıydı. Bunları düşününce göğsünde derin bir sızı baş gösterdi. Omzundaki kesikten daha çok canını acıttı bu durum.

Süveyda'ya verdiği sözü tutmak zorundaydı. Buradan sağ salim kurtulup ona gitmesi gerekiyordu. Henüz nasıl yapacağını bilmese de buna mecburdu.

•

Kaburgasına aldığı şiddetli bir yumruk ardından ihtiyar adam "Uyan!" diye bağırdı.

Gözlerini açıp kaburgasındaki acıyı görmezden geldi.

"Konuşma vakti."

Elindeki su şişesini ona uzattı. Dudakları susuzluktan kupkuru kesilmişti. Günlerdir aç ve susuz olduğu için midesi bulanıyordu. Şişeyi zor da olsa açıp suyun yarısını içti. Yaşadığı rahatlamayı kelimelere dökemezdi. Günler sonunda içtiği su dünya üstündeki en güzel şeydi.

"Anlat bakalım, asıl amacın ne? Bilgilere nereden eriştin ve seni kim gönderdi? Hangi düşmanımızın köpeğisin?"

Ondan laf almak için iyi polis numarası yapıyordu.

Oğuz'un sessizliği karşısında adam sırıttı. "Konuşmamakta kararlısın öyle mi? O zaman ben anlatırım bir şeyler. Neydi adı Süveyda mı?"

Oğuz'un çenesi kasıldı. İlhan Oğuz'un ince noktasını bulmuş olmanın verdiği zevkle çenesini kaşıdı. "Bana her şeyi anlat ve ona gitmene izin vereyim."

Oğuz aptal biri değildi. Ekibinin başında olmasının nedeni güçlü bir olmasından daha önemliydi bir şeydi, zeka. Adamın onu kandırdığını

biliyordu. Konuştuğu an işleri bittiği için onu öldürürlerdi. Tek kelime etmemeye devam etti.

"Annesi sayesinde Volkan onu gördü biliyor musun? Çok güzel kızdı, saçları, teni, kıvrımlı bedeni," deyip pis pis güldü. Oğuz ona saldırmamak için tüm gücünü harcıyordu.

"Oğlum güzelden anlıyor değil mi?"

Dişlerini o kadar sıktı ki kırılacağını sandı. Buradan kurtulup gırtlağına yapışmayı ne çok isterdi.

"Senden kurtulduktan sonra belki onu kendime almalıyım sonuçta oğlum hapis-"

Oğuz öne doğru eğilerek ona kafa attı. Başındaki zonklama artsa da buna değdiğini biliyordu. Adam geriye doğru savrulduğunda içeri giren koruma elindeki demirle kafasına sertçe vurdu. Gözleri acıyla kısıldığında başka bir adam daha gelip yere düşen İlhan'ı aldılar. Kafasına bir darbe daha geldiğinde etraf karanlığa boğuldu.

Kendisine geldiğinde karanlık odada tek başına duruyordu. Başındaki ağrı iyice şiddetlenmişti. Muhtemelen kafasında çatlak vardı ve midesi bulanıyordu. Yüzü ve vücudu kan ter içindeydi.
Zaman ilerliyordu ve Oğuz kaçmak için hâlâ bir fırsat bulamamıştı.

Odanın kapısı açıldığında gözlerine hücum eden keskin ışık karşısında bakışları kısıldı. İtalyan adam karşısında duruyordu.

"Konuşmamaya devam mı edeceksin?"

Cevap vermediğini görünce eliyle işaret yaptı ve iki adam içeri girdi. Onu zincirledikleri borudan kurtardıklarında kolları aşağı düştü. Günler sonra asılmaktan kurtulmak bir anlık da olsa iyi hissettirdi. Ellerini arkaya götürüp kelepçelediklerinde Oğuz atağa geçti.

Karşısındaki adama tekme savurdu. Adam geriye doğru sendelediğinde hızla arkasını dönüp diğer adamın boynuna dirseğini geçirdi. Az önce tekme yiyen adam tekrar üstüne gelince kolunu boynuna sıkıca sardı. Tüm gücüyle asıldığında başka bir adam daha saldırdı. Tekmeleriyle onu alt etmeye çalışırken vücudu adrenalin salgılıyordu. Beklenmedik bir anda ense köküne inen muştayla beraber görüşü bulanıklaştı. Kulakları çınlıyordu. Dengesini kaybettiği için onu tekrar tutup ellerini kelepçelediler.

İtalyan adam karşısına geçti. "Bunun bedelini ödeyeceksin."

Elini asker künyesine atıp kolyeyi çekip kopardı.

"Biraz eğlenme vakti Oğuz, çünkü sıkıldım. Ya konuşacaksın ya da..." deyip muştayı tekrar aynı yere vurdu.

•

4 gün.

96 saat.

5760 dakikadır kayıptı.

Tam 4 gün, 96 saat, 5760 dakikadır nefes alamıyordum. Ama hâlâ yaşıyordum. Beni ayakta tutan şey umuttu. Umudum yaşadığını söylüyordu. Bu umudun kökleri yoktu ama sık sıkı tutunmuştum ona. O olmasa ayakta kalamazdım çünkü. Balkonda oturmuş boş gözlerle dışarıyı izlerken hafif esen rüzgar saçlarımı geriye doğru savurdu.

N'apıyordu? Nasıl bir durumdaydı?

Bu sorular aklımdan bir an olsun çıkmıyordu. Kafamda dönen felaket senaryoları beni al aşağı ediyordu.

Solumaya kıyamadığım nefesini almışlar mıydı benden?

Islak gözlerimi kapattığımda gözlerimin önünde beliren sureti beni yalnız bırakmayan tek şeydi.

Dokunmaya doyamadığım tenini toprakla mı buluşturmuşlardı?

Ufak bir hıçkırık dudaklarımın arasından kaçtı.

Sevmeye doyamadığım tenine kan bulaştırmışlar mıydı?

Onu benden almışlar mıydı?

Almasınlar, *onu da benden almasınlar*.

Omuzlarımda hissettiğim hırkayla irkildim. "Ağlama güzel kızım, harap ettin kendini."

Bana ağlama diyordu ama yanımdan her uzaklaştığında gözyaşlarına boğuluyordu. Oğuz onun evladı gibiydi. Bunu bilsem de sesimi etmedim. Konuşacak gücüm yoktu. Ağlamak dışında hiçbir şeye gücüm yoktu. Yemek yiyemiyor doğru düzgün uyuyamıyordum. Son birkaç gündür sadece yatakta yastığına sarılıp uzanıyordum.

"Haber var mı?"

Sessiz kaldığında cevabı almıştım. Haber yoktu. Yeni yaşlar gözlerimdeki yerini aldı. Fatma abla yanımdan bir an olsun ayrılmamıştı. Ben de yalnız kalmak istemiyordum ama tek istediğim Oğuz'du. Orada durmayı bırakıp içeri geçtim. Bir yerde çok fazla kalamıyordum. İçim o kadar daralıyordu ki her yer beni boğuyordu. Salona geçtiğimde telefonum çaldı. Arayan Nazlı'ydı. Boğazım düğümlendi. Ona ne diyeceğimi bilmediğim için telefonlarını

açamıyordum. Yeni doğum yapmış bir kadına abin kayboldu diyemezdim ki!

Daha benim kabullenemediğim bir gerçeği o nasıl taşıyacaktı. Ufak bir nefes alıp telefonu açtım.

"Sonunda! Abim bitti şimdi de sana ulaşamıyorum."

Ne diyecektim ben? Nasıl abisinin yokluğunu anlatacaktım? Kabullenemediğim şeyi ona nasıl itiraf edecektim? Bu kadar güçlü değildim...

"Hastaydım biraz, ondan açamadım."

Yalan sayılmazdı, ruhum hastaydı. Kalbim ise ağır yaralı...

Endişeli bir sesle "Niye haber vermedin ki, yanına gelirdim. Şimdi nasılsın?" dedi. Nazlı böyleydi, bebeğinin durumuna rağmen etrafındaki herkese şifa olmaya çalışırdı. Yanına gitsem gece uyumaz bana bakardı. Hüzünle gülümsedim. O güzel gönlünü nasıl kırardım?

Yapamazdım. Oğuz'u söyleyemezdim. Bunu kaldıramazdı. "İyiyim, Emir nasıl?"

"İyi o da, günden güne daha iyi oluyor"

Şefkati kelimelerine bulaşmıştı. "İyileşeyim geleceğim görmeye."

"Gel tabii teyzesisin sen onun da dayısı, o nerede?"

Gözlerimi tavana diktim. "Yurt dışında, hâlâ dönmedi."

Yalanım dudaklarımdan bir çırpıda dökülmüştü. Dönemedi diyemedim.

"Yine gizli işler anlaşılan..."

Cevap vermediğimde bir süre sessiz kaldı.

"İyi ama değil mi?"

Dişlerimi alt dudağıma geçirdim. Bu soru canımı o kadar acıttı ki bağıra çağıra ağlamak istedim. Onun yerine bir yalan daha attım. Kalbime bir çentik daha kazıdım.

"İyi." İyi olmak zorunda.

"Süveyda," diye fısıldadığında sesindeki korkuyu iliklerime kadar hissettim.

"Korkuyorum."

"Korkma," diye fısıldadım. Ben senin yerine de korkarım.

"Sadece abini biliyorsun işte, yine ortadan kayboldu ama gelecek. O bize hep gelir."

Allah'ım n'olur gelsin.

İçli içli ağladı. Sesi kısıktı ama ben duyuyordum. "Gelir değil mi?"

Artık ben de ağlıyordum. "Gelir tabii ki, seni sadece Barış'a bırakamaz. Hem yeğenini özler." Daha Emir'i kucağına bile alamadı. Öyle çok istiyordu ki onu göğsünde uyutmayı... belki bunun için gelirdi.

Elimi kanepenin sırtına yerleştirip sıkıca kavrayarak ayakta kalmaya çalıştım. Üstüme bir dünya devrilmişti. Öyle ağırdı ki altında eziliyordum.

Güçlü biriydim ben, her şeyde ayakta kalmayı başarmıştım. Bir şekilde bir yolunu bulmuştum. Babamın acısında devrilmiştim bir kere ama annem sandığım kadının ihanetini atlatmıştım. Ama şimdi olmuyordu. Babamı kaybettiğim zamanki acının çaresizliğine benziyordu bu. Ve ben bu defa nasıl ayakta kalırım bilmiyordum. Derinlerde bir yerde bunu bir kez daha başaramayacağımı biliyordum sadece.

"Seni de bırakamaz zaten," dedi. Ağladığı için sesi boğuktu. "Bize gelsene seni özledim."

Gidemezdim. Oraya Oğuz olmadan gidemezdim. Bu acıyla Nazlı'yı da yakardım.

"İyileşince geleceğim."

Dudaklarından ufak bir hıçkırık döküldü. "İyileşmesen de gel."

O görmese de başımı iki yana doğru salladım. Gidemezdim.

"Haber alırsan beni de ara."

Burnumu çektim. "Ararım Nazlı."

Emir ağlamaya başlamıştı. Bu yüzden onunla ilgilenmesini söyleyip telefonu kapattım. Başım önüme düşerken ayakta kalmaya çalışıyordum. Ama bu kadar basit bir şey bile öyle zor geliyordu ki...

Kapı çaldığında Fatma abla açmaya gitti. Kendimi boşa bir çabayla toparlamaya çalıştım. Her zil çalışı bir umuttu. Ondan gelmeyen her haber ise ağır bir yıkım...

Eser salona geldiğinde başımı kaldırıp yüzüne baktım. Eser'i ilk defa böyle görüyordum. Gözleri bir ölü gibi ifadesizdi. Kardeşi gibi gördüğü adamı orada bırakıp gelmek zorunda kalmıştı. Durum onun için de zordu.

"Haber var mı?"

"Yok, sen nasılsın?"

Cevap vermedim.

"Süveyda ben-" deyip sustu. Kelimelerinin ağırlığını kaldıramazdım bu yüzden ben de sustum.

Ellerinin saçlarının arasına geçirdi. "Onun yerinde keşke ben olsaydım."

İtirafı beni derinden sarstı. Çünkü sözleri çok anlamlıydı.

"Sadece onu bulsanız olmaz mı?"

İçimde yanan bu amansız ateş ancak öyle sönerdi.

"Bulacağız."

Kanepeye oturup bacaklarımı kendime doğru çektim. Eser gelip yorgunca yanıma çöktü. İkimiz de tek kelime etmiyorduk. Vural'ın bir ayağa Kocaeli de olduğu için sürekli yanımızda olamıyordu. Ama Eser ve Kürşat hep yanımdaydı. Bir iki kere Akif de gelmişti ama o geldiği gibi odama gitmiştim. Oğuz'un tahminlerinden biri oydu. İhtimali bile yüzüne bakamama nedenimdi. Bir kere de Serhan gelmişti. Onun da yüzüne bakamamıştım. Bakarsam kendimi tutamazdım.

Öfkeyle kalkarsam zararla otururdum. Bu yüzden kendimi durdurmaya çalışıyordum.

"Ceyda nerede?"

Sorumu duyan Eser tepkisizce karşıya bakıyordu.

"Bilmiyorum."

Başımı ona doğru çevirdim. "Nasıl?"

Omuz silkti. "En son buradan giderken gördüm."

Sonra sustu. Ceyda onu terk etmişti. Eser de bu defa peşinden gitmemişti.

"Eser?"

"Efendim?"

Elimin tersiyle gözümden akan yaşı sildim "Yaşıyor," dedikten sonra yutkundum. "Değil mi?"

Bedeni kaskatı kesildi. Burnumu çektim. "Hem bir şey olsa hissetmem gerekmez miydi?"

Şimdi daha şiddetli ağlıyordum. "Filmlerde kitaplarda hep öyle olur."

Yüzümü diz kapağıma yasladım. "Hissederdim."

"Yaşıyor."

Onu duymadım çünkü hıçkırıklarım izin vermiyordu. "Canım çok acıyor, nefes alamıyorum."

Elini omzuma yerleştirdi. "Ona bir şey olmasın Eser, dayanamam."

Sesim sonlara doğru kısıldı.

"Bulacağız, söz verdik ya sana. Ağlama artık."

"Nasıl ağlamayayım?" dediğimde gözlerim onu buldu.

"Ne durumda olduğunu bile bilmiyorum nasıl ağlamam?"

Sanki canım yerinden sökülüyordu. Başımı yastığa bırakıp ağlamaktan sızlayan gözlerimi yumdum. Sadece gözlerim kapalı olunca onu yanımda hissedebiliyordum. Onunla geçirdiğimiz anlar gözlerimin önünden akıp gidiyordu.

Düşüncelerimin arasında kısa bir süre uyuya kaldım. O kısa sürede kabuslar yakamı bırakmıyordu. Sürekli Oğuz'a gitmeye çalışıyordum ama bir türlü hareket edemiyordum. Evden çıkamıyordum, yürüyemiyordum. Onu gördüğümde ise aramızdaki mesafeyi aşamıyordum.

Uykudan sıçrayarak uyandığımda odada tektim. Fatma abla da görünürde yoktu. Gördüğüm rüyanın etkisi yüzünden kalbim hızlı hızlı atıyordu.

Telefonuma baktım ama şarjım bitmişti. Ayağa kalkıp şarj aletini aradım. Telefonum kapalıyken haber gelebilirdi. Şarj cihazımı hiçbir yerde bulamayınca Oğuz'un çalışma odasına girdim. Bu odaya o olmadan girmek çok garip gelmişti. Gözlerime dolan yaşlarla boş odaya baktım. Uğursuz bir sessizlik vardı.

Masasına, kucağına oturduğum çalışma koltuğuna, eşyalarına... Burnumun direği sızladı. Küçük adımlarla masaya doğru ilerledim. En son oturduğu koltuğuna oturup şarjı bulmak için çekmeyeceyi açtım. Karşımda gördüğüm şey boğazımdaki düğümü büyüttü. Uzanıp fotoğrafı aldım. Benim habersiz çekilmiş bir fotoğrafımdı bu. Kitaplığın önünde durmuş elimdeki bir kitabı inceliyordum. Gözyaşım fotoğrafın üstüne düştüğünde dudaklarımda hüzünlü bir gülümseme vardı. Fotoğrafı yerine bırakıp masaya döndüm.

Ancak o zaman dikkatimi çeken siyah bir zarf gördüm. Ayağa kalkıp zarfı aldım. Açıp açmamakta kararsız kalmıştım. Önemli bir şey olabilir miydi?

"Uyandın mı canım?"

Başımı kaldırıp Fatma ablaya baktım. Gözleri elimde sıkı sıkı tuttuğum zarfa kaydı.

"O ne?"

Titrek bir sesle "Bilmiyorum, masada gördüm," dedim.

Yanıma geldiğinde zarfın arkasını çevirmiştim. Herhangi bir şey yazmıyordu. "Açsam mı?"

"Bilemedim Eser'e sorsak mı?"

Belki Oğuz ile ilgili bir şeydi. Bunun düşüncesiyle zarfı daha fazla düşünmeden açtım. İçinde bir adet fotoğraf ve ağır bir şey vardı. Önce fotoğrafı çıkardığımda destek almak için masayı tuttum. Oğuz dizlerinin üstündeydi. Belden yukarısı çıplaktı ve dövülmüştü. Bedeni kan ter içindeydi, en kötüsüyse omzundaki derin kesikti. Şakağındaki yaradan yüzüne kan damlıyordu.

Elleri ve ağzı bağlıydı, kafasında ise bir silah vardı. Gözlerim bulanıklaşıyordu. Zarf elimden düştüğünde Fatma abla aldı. O silah Oğuz'un kafasına dayatılmıştı. Belki de çoktan... Nefes alamıyordum.

"Bu onun kolyesi..."

Fatma ablanın elinde tuttuğu kolyeyi elime aldım. Üstünde kurumuş kan vardı. Onun kanıydı. Karnımın alt kısmında hissettiğim şiddetli krampla ufak bir çığlık attım. Acı bu defa beni ele geçirmeyi başarmıştı. Öne doğru düştüğümde Fatma abla adımı bağırarak beni tuttu.

Kalbimdeki acı bedenime sıçramıştı sanki. Durduramadığım kadar şiddetliydi. Nefes almaya çalıştım ama doğru düzgün yapamıyordum. Parmaklarımı karnıma yerleştirdim. Çok keskin bir ağrıydı. Yavaşça yere çöktüğümüzde beni bırakmadı.

"Eser!"

Fatma ablanın sesi yakınımdaydı ama uzaktan geliyordu. Alnımdan terler boşalırken "Ambulansı ara," diye bağırdı.

Bakışlarım karnıma kaydı. Bacaklarımın arasında hissettiğim sıvı günlerdir kaçmak istediğim sorunun cevabını bana açık açık veriyordu. Oğuz'dan kalan son bir parça vardı içimde. İkimize ait bir parçaydı. O gelmeden varlığını öğrenmek istemediğim bebeğimizdi bu.

Hamileydim ve babası ölmüştü.

Tüm bunlar çok fazlaydı. O kadar fazlaydı ki taşıyamadım. Gözlerim kapandığında karanlığın beni içine çekmesine izin verdim ve ona sığındım.

•

Twitter hesabınızdan #viranedüşler etiketiyle atacağınız twitleri sabırsızlıkla bekliyor olacağım.

Instagram umrantn
Sizce Oğuz'a bir şey oldu mu?
Beklediğiniz bebek haberi geldi ajdjsjs
Bebeğe bir şey olacak mı?
Eser ve Ceyda hakkında ne düşüyorsunuz?
Yeni bölümde görüşmek üzere esen kalın♡

BÖLÜM 46: BOŞLUK

Kayıp yazarınız geldiii şimdi diyorsunuz bu zalim kız nerelerde? Geçen ayın sonunda burun ameliyatı oldum, bu süreçte aktiflik sağlayamadım ve bölüm yazamadım. Bu yüzden bölüm bu kadar gecikti

Kendimi toparlar toparlamaz bölüme başladım ama bu defa da grip oldumajdjsjsj Daha uzun olmasını istesem de ne yazık ki bi türlü olmadı kısacası zor şartlar altında yazılan bir bölüm oldu. Umarım bölümü beğenirsiniz keyifli okumalar dilerim

Yorum atmayı ve yıldıza basmalı unutmayın en az 1.500 yorum bekliyorumm

#İzel Işıklı Yol
Perdenin Ardındakiler Farklı Limanlarda

⛓

Boşluk. Göğsümü kaplayan bir boşluk vardı ve o boşluğun sonu yoktu.

Öyle büyüktü ki beni içine çekip kollarının arasına hapsetmişti. Düşmüştüm. Karanlığın ortasına boşluğun içine öylece düşmüştüm. Çünkü her ne olursa olsun beni tutan kişi, hep bir adım arkamda duran kişi artık yoktu. Yalnızdım. Oğuz yoktu. Basit bir kelimenin bu kadar acıtması, normal miydi? Göğsümdeki doğal afetler cevabı yeterince veriyor olsa da sorgulamadan duramıyordum.

Küçük bir kelimenin anlamı büyük bir felaketti. Ve ben, nefes aldığım her an boyunca o felaketi yaşıyordum.

Hislerim benden büyüktü, acılarım boyumu aşıyordu ve her saniye boğuluyordum. Bütün hücrelerimin acıyla yandığını hissediyordum. Tırnak köklerime kadar acıyordum. Yeniliyordum, bir defa daha sadece yeniliyordum.

Sevdiğim adam yenilgim olmuştu.

Aklım yerinde değildi.

Kalbim Oğuz'daydı.

Bebeğimiz...

O karnımda mıydı?

Karnımın üstünde öylece duran elimi birkaç santim de olsa hareket ettirdim. Aslında elim, karnımın içinde bize ait olan parçanın üstünde duruyor olmalıydı...

Boş bakan gözlerimi hastanenin tavanına dikmiştim. Belki saatler belki dakikalardır.... Ne kadar zaman olduğunu bilmiyordum. Zaman kavramı aklımla beraber kaybettiğim bir ayrıntıydı. Avucumu sıktığımda, elimdeki metal avucuma battı. Daha sıkı tuttum. Ondan kalan, tenine dokunan son şey... Adının yazdığı ufacık bir metal parçası. Boynuna taktığı kolyesine kanı bulaşmıştı. Biraz daha sıktığımda etimi kestiğini hissetsem de durmadım. Benim de kanım bulaşsın istedim.

İçimde yanan acı, tutunmak için tırnaklarını kalbime geçirdi. Belki bu sayede serbest kalırdı çünkü oradan çıkmak için attığı her bir çizik ruhuma kadar işliyordu. Yüreğimin orta yerinde öyle büyük bir acıyı zaptediyordum ki canım acıyordu. Ama bedenim o kadar uyuşuktu ki o acı oradan dışarı çıkamıyordu.

Sadece... kalbimi parçalara ayıracak gibiydi.

Şakağımdan akan yeni yaşların varlığını hissettim. Elim karnımdan biraz aşağı kaydı.

Hâlâ orada mıydı? Yoksa babası gibi bırakmış mıydı beni?

Babası bırakmıştı. Babası... Oğuz...

Oğuz gitmişti.

Oğuz gitmişti.

Hani kelimeler insanı öldüremezdi, bir avuç harf bu kadar güçlü olamazdı. O zaman neden her sarf ettiğimde ölüyor gibiydim.

Nefes almaya çalıştım, yapamadım. Ağzımı açıp ufak bir nefesi dahi alamadım. Daha o olmadan nefes alamıyordum, nasıl devam edecektim? Bebeğimize nasıl bakacaktım? Eğer hâlâ yaşıyorsa...

Karnımdaki ağrıyı umursamadan doğrulup çıplak ayaklarımı zeminle buluşturdum. Kesik kesik aldığım nefesler ciğerlerime ulaşmıyordu. Elimle üstümdeki hastane önlüğünü çekiştiriğimde kendimi odadan dışarı attım. Herkes neredeydi bilmiyordum. Ne kadar zamandır buradaydım bilmiyordum. Bebeğimiz benimle olmaya devam

mı ediyordu onu da bilmiyordum. Hiçbir şey bilmiyordum. Tek bildiğim bir enkaz üstüme devrilmiş ve ben, yara bere içinde kalan bedenimle ölmüş ruhumla beraber yaşamaya devam ediyordum.

Elimle duvara tutunup yürümeye çalıştım. Kasıklarımdaki ağrıyı umursadan merdivenlere yöneldim. Ağır ağır yukarı çıktım. Bedenim burada olsa da aklım değildi. Gözlerimin önünden geçen anıları vardı ve beni esir almıştı. Oğuz'un yüzü gözlerimin önünden bir an olsun silinmiyordu. Güldüğünde kısılan gözleri, kıvrılan dudakları, güzel yüzü... Gözlerimden akan yaşlar hızlandığı için görüşüm bulanıktı.

Elimde tuttuğum kolyeyi sıkarak yürümeye devam ettim. Hastanenin terasına çıktığımda hava kapkaranlıktı.

Saat gecenin kaçıydı acaba? ***Yokluğunun kaçıncı gecesiydi?***

Nefes almaya çalışırken bilinçsizce yürüdüm.

Kolye buz kesen parmaklarımın arasından sarkıyordu. Ne durumdaydı? Gerçekten ölmüş müydü?

Onu benden almışlar mıydı?

Göğsüme mızrak gibi saplanan gerçekle beraber başım öne doğru düştü. O artık yoktu. Bu acıyla nasıl başa çıkacaktım? Dudaklarımdan kopan sessiz hıçkırıklarla beraber omuzlarım sarsılmaya başladı. Kulağımda çınlayan sesini duymak için elimle ağzımı kapattım. Sadece onu duymak istiyordum.

"Senden uzak kalmak benim en büyük imtihanımdı Süveyda."

"Sonum olacaksın. Ve öyle güzel bir sonsun ki..."

Sıcacık bakan yeşil kahve gözleri gözlerimin önünden silinmiyordu. Artık hıçkırıklarımı durduramıyordum. Yürüyecek alan kalmamıştı. Bundan ötesi bacaklarıma kadar uzanan bir duvardı, gerisi uçurum. Öne doğru sendelediğimde bacaklarım beni daha fazla taşıyamadı. Bir kez daha... Duvara tutundum. Gözlerim karanlık boşluğa bakarken esen rüzgar saçlarımı geriye doğru savuruyordu. Oğuz saçlarımı severdi.

Artık saçlarımı kim sevecekti?

"Benim dönüş yolum sana çıkıyor o yolu kaybetmem ben."

"Kaybettin," diye ağladım. "Kaybettin, kaybettin, kaybettin..."

Geceye doğru art arda fısıldadığım kelimeler ardından duvarı o kadar sıktım ki parmak boğumlarım beyazladı.

Bu kayıp beni ezer geçerdi.

Ben bunu kaldıramazdım.

Karanlığa doğru bakarken zihnimden geçen hastalık düşüncelerin uğultusunu duyuyordum. Bu uğultuları bir kez daha duymuştum. Cemil bana saldırdığı geceydi...

Bir kurtuluş olarak görünüyordu.

Babam, annem, Oğuz, bebeğim...

Hepsi gitmişti. Ben neden buradaydım? Neden hâlâ yaşıyordum?

Kurtuluş ışığını tutan karanlık beni kendine doğru çekiyordu. Güçlüydü, engel olamıyordum. Karşı koyacak gücüm de kalmamıştı zaten. Gözlerim kapanırken bedenim öne doğru eğildi. Sadece içimdeki acı geçsin beni rahat bıraksın istiyordum.

"Süveyda!"

Fatma ablanın sesi uzaktan geliyordu. Tek duyduğum Oğuz'un sesi ve benim hıçkırıklarımdı. Kollarını omzuma sarıp beni kendine doğru çekti. "N'apıyorsun sen?"

Cevabını bilmediğim bir soruyla daha yüz yüze gelmiştim. Bilmiyordum. Ne yaptığımı bilmiyordum. Şuurumu tamamen yitirmiş bir haldeydim.

Gözlerimi açtığımda etrafa boş gözlerle baktım. Nerede olduğumu, buraya nasıl geldiğimi bile bilmiyordum. Bir rüzgar daha esti. "Ben-" dedim ama devamında ne diyeceğimi bilmediğim için sustum.

Boş bir kabuk gibi her şeyi uzaktan izliyormuş gibiydim.

"Bilmiyorum," diye fısıldadım. Ardından daha yüksek sesle "Hiçbir şey bilmiyorum," diye bağırıp yere çöktüm. Diz kapaklarım sızladı. Oğuz olsa öperek iyileştirirdi. Ama artık yoktu.

Bir türlü uyanamadığım kabusun içinde gibiydim. Sadece uyanmak istiyordum. Yanımda diz çöktü. "Ne işin var burada senin?"

Cevap vermedim. Konuşmasını istemiyordum, çünkü konuşursa cevabını almaktan korktuğum şeyle yüzleşecektim. Bebeğimin de öldüğüne dair bir şey duyacaktım ve o zaman ne yapacağımı kestiremiyordum.

"Fatma abla," diye hıçkırdım. "Oğuz..." Daha sıkı sarıldı bana. "Oğuz g-gitti mi?" İrkildim. Hayır hayır hayır. Olamazdı. Kabustu hepsi. Uyanacaktım ve onun geniş kolları arasında olacaktım.

"Gitmedi de bana."

Cevap vermedi. "Bir şey desene," diye ağladım.

Bir şey de ve ben uyanayım bu kabustan. Kolyeyi tuttuğum elimi göğsüme bastırdım. Oğuz gittiyse ben nasıl kalacaktım?

"Dayanamıyorum..." Nefes almaya çalıştım. "Dayanamıyorum çok acıyor."

Ölüm böyle bir şey miydi? Sanki ruhum bedenimi boğuyordu.

Başımı kaldırıp yüzüne baktım. O da ağlıyordu ama benim aksime sessiz sessiz ağlıyordu.

"Bitmedi mi benim sınavım? Kaderim neden bu kadar acı?" diye hıçkırdım. "Ben zaten çilemi çektim. Babamın ölümünü izledim. Annem bildiğim kadının benden nefret edişini izledim. Beni öldürmek bile istedi. Sonra annem bile olmadığını öğrendim. Annem de ölmüş. Yapayalnız kaldığım bu hayatta şimdi de Oğuz..."

Hıçkırıklarım gittikçe artıyordu. O kadar çok ağlıyordum ki dudaklarımdan dökülen sözcükler kesik kesikti.

"Yetmedi mi? Yetmedi mi yaşadıklarım, ondan Oğuz'u da aldılar benden? Sevdiğim herkes beni terk etti."

Kaderime ölümün acısı işlenmişti.

Babamın ölümü canımdan can götürmüştü. Oğuz'un yokluğu ise kalbimi yerinden diri diri sökmüştü.

Babamın ölümüne günlerce ağlamıştım ama bu kayıp farklıydı. Bu kayıp çok başkaydı. Kalbim bir daha onarılmayacak bir hâle gelmişti.

"Bebeğimiz..." deyip sustum.

"Onun için güçlü olmak zorundasın Süveyda."

Gözlerimi kapattım. Umut etmeye korktuğum için titrek bir sesle "Yaşıyor mu?" diye fısıldadım.

Fatma abla burnunu çekti. "Yaşıyor ama çok güçsüz. Sana ihtiyacı var."

"Ben," deyip sustum. Ben onsuzlukla nasıl başa çıkıp bebeğime sahip çıkacaktım?

İçimde bir mucize, kalbimde yas dolu bir matem...

"Fatma abla ben n'apacağım? Nasıl yapacağım?"

"Beraber yapacağız güzel kızım, Oğuz'umun emanetine beraber bakacağız."

Yarım bırakılmıştım. Yarım halimle ona sahip çıkmak zorundaydım. Kalan son parçasını korumak zorundaydım. Ama nasıl yapacağımı bilmiyordum. Gecenin içinde Fatma ablanın kollarında ağlarken hiçbir şey bilmiyordum.

...

Önce nefes almayı öğrenecektim. Sonra ayağa kalkacaktım ve bebeğim için devam edecektim. Tüm bunları söylemek dile ne kolaydı özellikle ilkini yapmak bu denli zorken. Onun odasında, onun yatağında öylece otururken onsuz nefes almak çok zordu. Kokusunun her gün biraz daha azalacağını bilmek çok zordu. Bunu bile bile yaşamak zorunda kalmak çok zordu.

Ayağa kalkıp açık balkonun kapısından dışarı çıktım. Hava bulutluydu. Nefes almaya çalıştım ama onsuz aldığım oksijen ciğerlerime zehir gibi batıyordu.

Soğuk yağmur tanesi yüzüme düştüğünde başımı kaldırıp gökyüzüne baktım. İçeride durunca duvarlar üstüme üstüme geldiği için zamanımın çoğunu burada geçiriyordum. Gözlerimi kapatıp nefes almaya odaklandım. Bebeğim için güçlü olmak zorundaydım. Doktor açık açık stres ve üzüntünün onu öldüreceğini söylemişti.

Bir kayıpla daha burun buruna gelmiştim. Titrek bir nefes aldım. Sonrasında hastaneden taburcu olduğumuzu hayal meyal hatırlıyordum. Eser beni kucağına alıp arabadan eve kadar taşıdığına dair görüntüler parça parça gözümün önüne geliyordu. Bu kadar aciz olmak üstümdeki yükleri ağırlaştırsa da elimden bir şey gelmiyordu işte.

Yağmur biraz daha yağdı ben de biraz daha ağladım.

Aslında ağlamamalıydım, ağlamak üzülmek bebeğimize zarar veriyordu ama elimde değildi. Hiçbir şey elimde değildi. Sevdiğim adam çocuğunun varlığını öğrenemeden koparılmıştı benden. Eser ölmediği konusunda bir şeyler söylese de onu duymuyordum. Sadece elimdeki kolyeye bakıyordum. Son kez boynunda görmüştüm sonra masanın üstüne bırakılmıştı.

Aramızda bir köstebek olduğu artık barizdi. Fakat en büyük korkum başıma geldiği için bunu bile umursamıyordum. Ağlamaktan sızlayan gözlerimi yumdum. Varlığını hissetmeye çalıştım ama günler geçtikçe bu daha zor oluyordu.

"Hasta olacaksın."

Eser'in sesini duyunca gözlerimi açtım. Sorusunu es geçerek "Bir gelişme var mı?" diye sordum. Elindeki hırkayı omuzlarımın üstüne attığında iç çekti.

Haber yoktu.

Boğazımdaki düğümü gidermek için yutkundum. Bir işe yaramadı.

"Şu an için yok."

Kollarımı önümde bağladım "O kolye..." dediğimde gözlerimi zorlayan yaşlar yüzünden durdum. "En son Oğuz'un boynundaydı Eser."

Dişlerimi birbirine bastırdım. Şimdi benim boynumda olan soğukluk tenimi yaktı.

"Kanı bulaşmıştı."

Uzanıp kolumu tuttu.

"Bu öldüğünü göstermez."

Yeterli değildi. Daha fazla kanıta ihtiyacım vardı. Varsayımları içimdeki ateşi söndürmüyordu.

"Onu bulacağız Süveyda."

Başımı yana doğru çevirip gözlerine baktım. Eser'in gözleri kızarmıştı. Oğuz'a duyduğu sevginin izleri gözlerinde okunuyordu. Ama kaybın karanlığı da sıçramıştı gözlerine.

"Böyle bitemez."

Bacaklarım uyuştuğu için sandalyeye çöktüm. Cevap bile veremedim.

"Sen sadece kendine ve yeğenime iyi bak. Yoksa Oğuz beni öldürür."

Sözlerinin gerçek olmasını öyle çok isterdim ki...

"Eser, o kolyeyi oraya kim koydu?"

Aramızda derin bir sessizlik yaşandı. İkimiz de tek kelime edemedik. Çünkü sorumun ağırlığı üstümüze çökmüştü. Eser derin bir nefes aldı.

"İçimizden biri."

Eser de köstebek olduğunu biliyordu. Tırnaklarımı avuç içime geçirdim.

"Belki de Oğuz'un yakalanmasına sebep olan kişi," dediğimde yağmur biraz daha hızlanmıştı.

Eser sadece "Çember daralıyor," dedi.

Gözlerine baktım. "Onu bul."

"Yapacağım son şey olsa bile o haini bulacağım."

Başımla onayladığımda tekrar gökyüzüne baktım.

"Kimseyle yalnız kalma. Fatma ablanın yanından ayrılma lütfen."

"Tamam," diye mırıldandığımda parmaklarım boynumdaki kolyeye uzandı. Onu sıkıca kavrayıp güç almaya çalıştım.

"Hadi içeri geçelim yağmur hızlandı."

"Biraz daha kalacağım."

İçeri girince boğulacak gibi oluyordum. Bunu bildiği için üstelemedi.

"Burada mısınız siz?"

Eser çıkmadan Fatma abla gelmişti. Elinde tuttuğu kupayı bana uzattı.

"İç kuzum ısınırsın."

Hastanede serumlar sayesinde beslenmiştim. Onun haricinde neredeyse hiçbir şey yememiştim. İsteksizce uzanıp bardağı elinden aldım. Bir şeyler yiyip içmek zorundaydım. Bebeğimin ihtiyacı vardı. Midem düğüm düğüm olsa da ballı sütten küçük bir yudum aldım. Kusmamak için burnumdan nefes alıyordum.

"Yemek de bir saate hazır olur."

Gözlerim yorgun yüzüne kaydı. Gözlerinin içi kıpkırmızıydı ve yaşı olduğundan daha büyük görünüyordu. Birkaç günde zayıfladığını da çöken yüz hatlarından görebiliyordum. Oğuz'un yokluğu sadece beni değil hepimizi yıkıp geçmişti. Dolan gözlerimi acı dolu yüzünden çekip bardağa çevirdim.

Bu acıyla nasıl başa çıkacaktık?

Gözlerimden akan yaşlarla bir yudum daha aldım. Devam etmek zorundaydım. Kendi üstüme basıp karnımda büyüyen can için devam etmek zorundaydım.

Odaya girdiğimde yavaşça yatağın onun tarafına uzandım ve bacaklarımı kendime doğru çektim. Yüzümü yastığına gömüp derin bir nefes aldım. Gözlerim sızladı.

Onu düşünerek gözlerimi kapattım. Anılarımda birlikteydik ve sadece uyuduğumda ona kavuşuyordum.

Saatler sonra nefes nefese uyandığımda kötü bir kabus görmüştüm. Ne gördüğümü hatırlamasam da gözlerimden yaşlar akıyordu. Oğuz'a doğru döndüm. Onu görünce sakinleşirdim. Fakat yoktu. Yanım boştu. Kaşlarım çatıldığında gerçeği idrak ettim. Oğuz yoktu. Hayatım gördüğüm kabustan daha beterdi. Gözlerimden akan yaşlar hızlandı.

Sendeleyerek ayağa kalktım. Balkonu açtığımda hıçkırıklarım yüzünden omuzlarım sarsılıyordu. Her yeni gün yüzüme tokat gibi çarpıyordu. Sabah ezanı okunmaya başladığında gözlerimi kapattım.

"Allah'ım ne olur onu bana geri ver."

Dudaklarımdan dökülen dualar eşliğinde elimle karnımı tuttum. "Bebeğimi bana bağışla."

Sadece elimde o kalmıştı. O da giderse tutunduğum küçük dal parçası da kopardı. Şiddetli ağladığım için öksürmeye başladım. "Bana yaşamaya devam etmem için güç ver," diye fısıldadım. Bunu yapmak zorundaydım.

Ezan bittiğinde sessizlik çok ağır geldi. Bu odada onsuz durmak o kadar ağır geliyordu. Yere çöküp bacaklarımı kendime doğru çektim.

Her şey üstüme üstüme geliyordu. Titreyen bacaklarımla yerden kalkıp odadan dışarı çıktım. Açıkçası ne yaptığım hakkında pek bir fikrim yoktu. Sadece burada duramıyordum.

Kapıyı açtığımda Kürşat'ı merdivenlerde oturmuş bir halde buldum. Başını kaldırıp bana baktığında gözleri kan çanağı gibiydi. Normalde kısa kestiği saçları yüzündeki sakallar gibi uzamıştı.

Perişan görünüyordu.

"Nereye?"

Sorusunu duyunca duraksadım. Sahi nereye gidiyordum?

"Bilmiyorum," dediğimde gözlerimden akan yaşlar yüzünden görüşüm bulanıktı. Kürşat yavaşça ayağa kalktı.

"Bir yere gitme."

Haklıydı. Yalnız başıma bir yere gitmemem gerekiyordu ama duramamıştım işte.

Cevap vermeden öylece durmaya devam ettiğimde bana doğru bir adım attı.

"İçeri geç Süveyda, tek başına evden çıkma."

"Dayanamıyorum," diye hıçkırdım. O yokken onun evinde yapamıyordum. Niye anlamıyorlardı beni? Hiçbir şey olmamış gibi duramazdım işte.

Kürşat dişlerini sıktı. "Üzgünüm," dediğinde sesi boğuktu.

"Hiç mi haber yok?"

Başını yere eğdiğinde cevabımı almıştım. Kapıyı tutan parmaklarım sıkılaştı. Bu cevabı her duyduğumda tokat yemiş gibi oluyordum.

Yavaşça kapıyı kapattım.

Göğsümde bir acı yeşermişti. Göğsümde bir kıyamet kopmuştu.

Onsuzluk benim sonumdu.

Sabah olana kadar yatakta uzanmaya devam ettim. Kolumu kaldıracak halim yoktu. Eserler birkaç saat önce evden ayrılmışlardı. Tek tesellim belki onlardan bir haber gelirdi. Kapı çalmaya başladığında anında doğruldum. Onların bir haber getirdiğini

düşünerek odadan çıktığımda Fatma ablanın kapıyı açtığını gördüm. Kenara çekildiğinde Nazlı karşımda duruyordu.

Omuzları çökmüş, gözleri ağlamaktan kıpkırmızı olmuştu. Kıvırcık saçlarını rastgele topladığı belliydi. Bana doğru bir adım attığında kuruduğunu düşündüğüm gözlerimden yaşlar aktı. Aynı yaşlar Nazlı'nın gözlerinde de vardı. Birbirimize bakarken sessizce ağladık.

Ne diyecektim ona şimdi ben? Oğuz'un boynumdaki kolyesi tenimi yaktı. Ona abisinin ölmüş olma ihtimalini nasıl söyleyecektim?

Başımı öne doğru eğdim.

Gözlerindeki acı parçalanmış kalbime ağır geliyordu.

Bana doğru bir adım attı. Titrek sesiyle "Hâlâ haber gelmedi," diye fısıldadı.

Haber gelmişti. Ama kara haberdi. Dişlerimi dudaklarıma bastırıp sadece ağladığımda birkaç adım daha attı. Kaçmak istedim. Söylemek zorunda olduklarım boğazımda diziliyken ilk defa Nazlı'ya sırtımı dönüp kaçıp gitmek istedim. Yapamadım. Tam önümde durdu.

"Niye ağlıyorsun Süveyda?"

Gözlerimi sıkıca kapattım. Ne diyeceğimi bilmiyordum. Hayır aslında bilmediğim şey başkaydı. Bilmediğim şey ona neler olup bittiğini anlattıktan sonra nasıl ayakta kalacağımdı?

Elim karnıma doğru kaydı. Ondan güç almak istedim.

"Haber yok Nazlı."

Sesim fısıltı gibi olsa da beni duymuştu.

"Nasıl yok? Kaç gün oldu?"

Çok gün oldu. Sessizliğim karşısında tekrar konuştu. "Ama abim, o iyi değil mi?"

Tutamadığım küçük bir hıçkırık dudaklarımdan firar ett. "Bilmiyorum."

Bilinmezlik kötüydü. Bilinmezlik öldürüyordu.

Nazlı önümde boş bir çuval gibi yere yığıldı. "O iyi," dedi. Başını öne eğmiş ağlarken "Benim abime bir şey olmaz, iyi o," diye tekrar etti.

Ben de dizlerimin üstüne çöktüm. Başını kaldırdığında gözleri kocamandı. "Bırakmaz o bizi, ne beni ne seni bırakmaz."

Kalbimdeki dikişler birer birer patladı. "Nazlı," diye hıçkırdım.

"Hem daha Emir'i kucağına alacak o."

Tekrar "Nazlı," dedim. Başka ne diyeceğimi bilmeden... Ardından uzanıp ona sarıldım.

"Biz onsuz yapamayız ki bunu bilir o. Gelir bize," diye hıçkırdı. "Hep geldi, yine gelir. Gitmez, benim abim bırakmaz beni."

Şimdi hıçkırarak ağlıyordum. Daha sıkı sarıldım Nazlı'ya. Acısını almak istedim acım azalsın istedim. Olmadı.

Kendisi de ağlamasına rağmen "Ağlama, iyi o," diye itiraz etti. Defalarca "İyi o," dedi.

"Benim abime bir şey olmaz."

Yüzünü omzuma gömdü. Cevap veremedim. O ısrarla iyi olduğunu söylerken tek kelime edemedim. Boynumdaki ağırlık dudaklarımı mühürlemişti. Bu yüzden sadece ona sarıldım ve günlerdir tek yapabildiğim şeyi yapıp ağladım.

⛓

Kafasını toplamak için nefes almaya çalıştı. Ama pek bir işe yaramadı çünkü ortamdaki hava ağırlaştığı için aldığı nefesler bulanık zihnine iyi gelmiyordu. Gözlerim yavaşça kapattı. Bilekleri su borusuna kelepçelendiği için soyulup su toplamıştı. Ayak bilekleri de halatla sıkıca bağlanmıştı ve üzerinde yalnızca pantolonu vardı.

Ayakkabılarını işkenceye başlamadan önce almışlardı ve kolyesini... Şansıydı kolyesi, muhtemelen onunla ilgili bir şeyler yapmışlardı.

Başını geriye atıp duvara dayadı gözlerini açıp karanlık tavana baktı. Sürekli işkence görmüştü. O anlar aklıma gelince yüzünü buruşturdu. Elektrikli işkencelerden nefret ediyordu.

Başını iki yana doğru salladı. Bedeninde ağrımayan bir kemiği dahi kalmamıştı. Başına aldığı darbelerden ötürü bilinci ara ara kapanıyordu. Tekrar o bulanık anlardan birindeydi. Aklını toplamaya çalışsa da başaramadı, kulağında Süveyda'nın tatlı sesini duyuyordu. Ona ihtiyacı vardı. Bu yüzden düşüncelerinde kaybolup gitmesi uzun sürmemişti.

Üstünde hissettiği bakışlardan ötürü uyanmış olsa da gözlerini kapalı tutmaya devam ediyordu. Yemekten önce kanepede uyuya kalmıştı ama Süveyda yanına geldiği an uyanmıştı. Süveyda kıpırdanınca yüzüne doğru yaklaştığını anladı. Başını aniden çevirerek dudaklarının birbirine değmesini sağladı. Ona öpmeye bir gün doyacak mıydı? Hiç sanmıyordu... Gözleri açıldığında Süveyda'nın bal tanesini andıran iri gözleriyle karşılaştı. Gözlerinden de öpmeyi isterdi...

Sevdiği kadın çekingen bir sesle "Uyandırdım mı?"diye sordu.

Oğuz başını iki yana doğru salladı. Ardından elini uzatıp elmacık kemiklerini sevdi. Teni pamuk gibi yumuşaktı. Ona dokundukça dokunası geliyordu. Sevmeye, dokunmaya, öpmeye doyamıyordu.

Gözlerine baktı. Bal badem gözleri... güzeldi. Nefesini kesecek kadar... İçi aşkla doluydu, Oğuz'un kalp atışlarını bozan bir aşk. İç çekmekten alıkoyamadı kendini.

Güzeldi Süveyda, öyle güzeldi ki saatlerce izleyebilirdi. Özel bir kadındı, ona da söylediği gibi kalbine özeldi.

"Böyle bakma," diye fısıldadı.

"Böyle güzel olma," diye karşılık verdi Oğuz. Kalbimi böyle yerinden çıkarma.

Süveyda tüylerini diken diken eden bir gülümse verdi. Ve o da gülümsemesini de öpmek istedi.

Süveyda ondan önce davranarak eğilip dudaklarını bir kez daha dudaklarına bastırdı.

Fırsatı kullanan Oğuz onu göğsüne doğru çekti ardından ters dönerek ince bedenini altına aldı. Süveyda kısık sesle gülerken kollarını boynuna sardı ve onu öpmeye devam etti. Dudakları aralandığında Oğuz dilini ağzının içine daldırdı. Tadı da bal gibiydi. Elleri beline doğru kaydığında hafifçe kavradı. Son zamanlarda kilo verdiği için beli iyice incelmişti. Bu konuyu daha sonra gündeme getirecekti. Şu an ona daha çok dokunması ve öpmesi gerekiyordu.

Süveyda geri çekildiğinde ikisi de nefes nefese kalmıştı.

"Sana yemek yapmıştım, uyandırmaya geldim."

Oğuz burnunu yavaşça burnuna sürttü. "Çok acıktım," diye fısıldadı. "Ama bu açlığım yemeğe değil sevgilim."

Duyduğu bağırış sesleri üzerine kaşları çatıldı. Başındaki ağrı keskinleşti. Az önce Süveyda ile birlikteydi şimdi yine o odada zincirlenmiş şekildeydi. Adamların sesleri uzaktan geliyordu.

Ensesinden akan ter damlalarını hissediyordu. Gözlerini sıkıca kapattı. Bu haldeyken elinde kalan sadece bir avuç anıydı ve yalnızca ona aitti.

Başını duvara yasladığında son gün yaşadıkları anların içine çekildi.

Süveyda ellerini Oğuz'un boynunun iki yanına yerleştirdi. "Lütfen bana geri gel, ne olursa olsun bana sağ salim gel."

Sözleri kalbinin acıyla dolmasına neden olmuştu. Burada olmadığı sürece Süveyda üzülecekti. Buna neden olmaktan her bir hücresiyle nefret ediyordu. Ama böyle olmak zorundaydı. Bu yüzden söylemesinin yanlış olduğunu bile bile "Geleceğim meleğim," dee. "Benim dönüş yolum hep sana çıkıyor. O yolu kaybetmem ben."

Bir kez daha sıçrayarak uyandı. Yarısını içtiği su şişesini almaya çalıştığında omzundaki derin kesik sızladı. Muhtemelen bu kirli ortam yüzünden iltihaplanmıştı. Ciddi bir tedavi gerekiyordu. Yüzünü buruşturarak şişeyi alıp birkaç yudum su içti. Uğradığı işkenceler yüzünden sefil bir haldeydi. Yüzünde kurumuş kan lekelerinin altında darbe izleri vardı. Kafasında kırık vardı. Ama en kötüsü omzundaki derin ve büyük kesikti.

Tüm bunlara rağmen onu konuşturmayı başaramamışlardı. Bunu yapmadıkça öfkeleri büyüyor ve daha saldırgan oluyorlardı. Yorgun nefesini dışarı bıraktı. Neyse ki ihtiyaçlarını karşılaması için onu dışarı çıkarıyorlardı. Bir keresinde onu çıkaran genç bir çocuktu ve gözünü doğru düzgün bağlamamıştı. Bu yüzden dışarıyı görebilmişti.

Bu sayede kaçmayı başardığı zaman nereye doğru gideceğini biliyordu.

Buradan kurtulmak zorundaydı. Şu an nasıl yapacağını bilmese de bunu yapmak zorundaydı. Kaç gündür burada olduğunu artık bilmiyordu. Bilincini birkaç kere kaybettiği için zaman kavramını yitirmişti.

Süveyda'nın nasıl bir halde olduğunu kestiremiyordu ve bu onu kahrediyordu. Muhtemelen öldüğü düşünülüyordu bunun için kolyesini göndermiş olmalıydılar. Köstebekler bunun için vardı. Süveyda böyle bir acıyla başa çıkamazdı. Dişlerini birbirine bastırdı. "Adi orospu çocukları!" diye tısladı.

Kapı açıldığında gözlerini araladı. İtalyan adam içeri girip ışığı yaktı. Birkaç adım atıp önünde durduğunda yüzünde aşağılayan bir ifade vardı.

İtalyanca "Şu haline bak," dediğinde Oğuz tepkisiz durmaya devam etti. "Leş gibi bir haldesin."

Buradan çıktığında durumu tam tersine çevirecekti.

Birkaç adım atıp tam karşısında dikildi. Bu defa bozuk Türkçesiyle "Konuşmamaya devam mı edeceksin?" diye sordu.

"Sen buradayken sevdiğin kadın yalnız ve korunmasız."

Psikolojik baskı zamanıydı anlaşılan. Oğuz'un ince noktasını bulduğundan beri oraya basmaktan çekinmiyorlardı. Bunu belli ettiği için kendine duyduğu öfkeyi bastırdı. Yüzünü ifadesiz tutmak için tüm gücünü harcıyordu.

"Ona kavuşmayı hiç mi istemiyorsun?"

Oğuz konuştuğu an kafasında bir kurşunla bir kenara atılacağını bilecek kadar aklı başındaydı.

"Onu korumana ihtiyacı var."

Yoktu. Süveyda kendi başına ayakta duracak kadar güçlü bir kadındı. En zor günlerinde bile kimseye söylemeden tek başına halletmeye çalışmıştı. Ayrıca Eser ve Vural vardı. *Aynı zamanda köstebek...*

Siktir!

Hayır hayır, Eser ve Vural onu korurdu.

"Zavallı kız sen burada susmaya devam ederken o belki de çoktan..." deyip sustu. İçinde kaynayan öfke boğazına kadar tırmandı ama susmaya devam etti.

Buradan kurtulacak ve Süveyda'ya gidecekti.

Bu cümleyi içinden defalarca tekrar etti. İtalyan adam ona üstten baktıktan sonra başını iki yana doğru sallayıp odadan çıktı.

Boş odanın içine doğru "Allah kahretsin!" düye fısıldadı.

⛓

Biri "Kalk artık," diye bağırdı.

Önceden uyanan Oğuz etrafı dinledi. Başında konuşan kişi haricinde etraf sessizdi. Muhtemelen ondan başka kimse yoktu. Bu iyi bir gelişmeydi.

Adam kolunu kabaca dürttü. Yaralı omzu olduğu için gözleri bir an karardı. Yarası gittikçe kötüleşiyordu.

"Kalk dedim sana!"

Kapalı gözlerini yavaşça açtı. Bu daha önce gözünü doğru düzgün bağlamayan gençti ve onun gözlerine baktığı an sarhoş olduğunu anladı. Ayakta zor duruyordu. *Güzel.*

Kollarındaki kelepçenin anahtarına uzanıp açmaya başladığında hamle yapmadan sabırla bekledi.

Ev sessiz olsa da başkaları olabilirdi. Öncelikle kimsenin olmadığından emin olması gerekiyordu yoksa sonuçları ağır olurdu ve yaralı bedeninin daha fazlasını kaldıracağından emin değildi. Özellikle

bir kez daha elektrikli işkenceye maruz kalamazdı.

Aptal herif kafası yerinde olmadığı için gözlerini yine öylesine bağladı. Oğuz etrafı görebiliyordu.

Bu sayede kelepçenin anahtarını hangi cebine koyduğunu görebildi.

"Yürü."

Elinde tuttuğu tabancayla omzunu bir kez daha dürttü.

Başı öne eğik bir şekilde yürüyerek odadan çıktı. Ev hâlâ sessizdi. Kapının kenarından geçerken salona baktı. Bir tane adam elinde içki şişesiyle sızıp kalmıştı.

Başındaki adam kapıyı açıp "Hadi," diyerek ilerlemesini işaret etti. Temiz hava yüzüne çarptığında derin bir nefes aldı. Kafasını toplamak için art arda nefesler aldı. Oksijen almak ona iyi gelmişti. Zihnindeki sis biraz daha dağıldı.

Gözleri etrafta gezine. Neredeyse gece olduğu için etraf karanlıktı. Buradan kaçıp ormanın içinde geceye karışabilirdi.

Vücudu adrenalin salgılamaya başladığı için bedenindeki ağrıları hissetmiyordu. Adam onu bir kez daha dürterek "Acele et," deyip karşıyı gösterdi.

Sanki bir ses duymuş gibi numaran irkildiğinde adam başını arkaya çevirdi. *Aptal piç.*

Oğuz hızla gözündeki bezi çıkarıp kolunu adamın boynuna doladı ve sıkıca tuttu. Bu hareketi yaralı omzunu zorlasa da görmezden geldi. Onu kendine doğru çekip daha çok sıktı ve o kırılma sesini duydu. Adamın işi bitmişti. Gevşeyen bedenini bırakınca adam külçe gibi yığıldı.

Hızlıca eğilip cebindeki anahtarları aldı ve kendini kelepçelerden kurtardı. Adamın yere düşen silahını aldıktan sonra etrafa baktı. Henüz gelen kimse yoktu. Adamın ceplerine bakınca cep telefonunu gördü. Hemen çıkarıp adamın yüzüne tuttu ve kilit açıldı. Hafifçe gülümseyerek cesedini iteledi.

Ardından ağaçlı alana doğru koştu. Saat gecenin birini geçiyordu.

Ağaçların arasından tüm gücüyle koşmaya başladı. İlerledikçe ağaçlar seyrekleşiyodu. Kendini korumak ve saklanmak için alan bulmalıydı. Koşmaya devam etti.

Aldığı eğitimler sayesinde normal bir insandan daha uzun bir süre koşabilirdi. Onları uygulayarak uzun bacaklarıyla koşmaya devam etti.

Yaklaşık yarım saatin ardından yavaşlamaya başladı. Artık acıyı daha net hissedebiliyordu. Durup biraz soluklandığında kollarına doğru akan kanı gördü. Yarası feci bir haldeydi bir an önce müdahale edilmesi gerekiyordu.

Ekran süresini ayarladığı telefonu çıkarıp ezbere bildiği numarayı tuşladı.

İkinci çalışta açmıştı.

"Benim Oğuz."

Vural keskin bir nefes aldı. "Hayattasın," diye soludu. Bakışları omzuna kaydı. Şu an için evet.

"Neredesin?"

Oğuz ona konum attığında Vural ciddi bir şekilde "Yakınlarda bir ekip var," dedi.

Oğuz karanlık ormanda ilerleyip dağa doğru yürümeye başladı. Elindeki silahı sıkıca tutuyordu.

"Orada birinin tutulduğuna dair ihbar verilmiş Oğuz. İlerlemeye devam et."

Oğuz onu dinleyerek söylediğini yaptı. Sessizce ilerlemeye devam etti. Fakat gücü tükeniyordu. İki kayanın arasındaki bir yere girip çöktüğünde telefon kapanmak üzereydi.

"Dayan kardeşim geliyoruz."

Oğuz biraz soluklanmaya çalıştı. Telefon kapandığında uzaktan gelen helikopter sesini duydu. Onu kurtarmak için gelmişlerdi. Kayanın arasından çıkıp açık alana doğru yürümeye devam etti. Bir yandan da etrafı kolaçan ediyordu.

Açıklığa çıktığında tahmin ettiği gibi helikopter inişe geçmişti ve onu kurtarmak için özel kuvvet gelmişti.

Helikoptere doğru koştuğu sırada silah sesleri duydu.

"Siktir!"

Gelmişlerdi. Hızlıca koştuğunda kamuflaj üstü giyen iki adamın bulunduğu helikopterin kabinine atladı. Pilot koordinatları alarak yükselişe geçtiğinde yanındaki adamın yardımıyla kendini koltuğa attı. Helikopter gecenin içinde kaybolurken ateş açan adamlar bordo bereliler tarafından öldürülmüştü.

Oğuz arkasına yaslandı ve acının bedeninden dışarı çıkmasına izin verdi. Göz kapakları ağırlaştığında uykuya dalması ışık hızında olmuştu.

"O yolu buldum güzelim..."
Benim değerli kadınım, benim tatlı kadınım...

•

Alıntı ve iletişim için Instagram adresim umrantn

Bölümle ilgili düşüncelerinizi #viranedüşler etiketiyle Twitter da paylaşmayı unutmayın lütfen. Hepsini tek tek okuyacağım

Süveyda bu bölüm içimi deşti

Oğuz bulunduuu

Bebeğin yaşanmasını beklemiyordunuz di mi kabul edin ajsjsjsk

Yeni bölümde görüşmek üzere

BÖLÜM 47: TUTKUN

Selaamm ben geldim, keyifli okumalar dilerim öncelikle🤍
Bu arada 3 milyon tıklanmayı geçtik...😳
Finale yaklaşıyoruz...
Yorum atmayı ve vote vermeyi unutmayın olur muuu😳 bence bu bölüm iki bin yorumu geçeriz

#Cem Adrian Aylin Aslım Herkes Gider mi
Cem Adrian Halil Sezai Buruk
⛓

Yattığı yerde yavaşça doğrularak ayağa kalkmaya çalıştığında omzundaki acı nüksetti. Dişlerini birbirine bastırıp ayaklarını yere doğru sarkıttı ve üç gündür yattığı yataktan kalkmaya çalıştı. Oğuz Sarhan, tam üç gün önce Türkiye topraklarına ayak basmıştı ve buradaki özel bir hastanede kalıyordu. Durumu tahmin ettiği gibi kötü olduğu için toparlanması öyle kolay olmamıştı. Başına aldığı darbelerden ötürü kafatasında çatlak vardı bu yüzden beyin sarsıntısı geçirmişti.

Omzundaki derin kesik yüzünden de küçük sayılacak bir operasyon geçirmişti. Bakışları omzuna kaydı, aldığı ilaçlara rağmen yarası fena halde acıyordu. Ve başındaki ağrı hiç dinmiyordu. Ama bu kadar yatmak yeterdi. Artık harekete geçme vakti gelmişti.

"Oğuz Bey?"

Orta yaşlarındaki hemşire şaşkınca odaya girdi.

"Neden kalkıyorsunuz?" diye sorduğunda sesi öfkeliydi. Kübra hemşire tanıdığı ve güvendiği biriydi. Genelde yaralandıkları zaman tıbbi müdahale için ilk geldikleri yer, onun da çalıştığı hastane oluyordu.

"Yatmanız gerekiyor."

Normalde güler yüzlü bir kadın olsa da konu hastaları olunca taviz vermiyordu. Oğuz derin bir nefes aldı. Bu defa konu farklıydı. Gitmesi gerektiği bir yer varması gereken biri vardı. Göğüs kafesine sızıp kalbini ele geçiren kişiydi.

"Burada yeterince kaldım gitme vaktim geldi."

"Henüz iyileşmediniz."

"Kendimi daha iyi hissediyorum."

Ayağa kalkıp dikkatli adımlarla dolabı açtıktan sonra içinden Vural'ın onun için getirdiği tişörtü aldı. Bu omuzla giymesi zor olacaktı. Önce yaralı omzundan geçirdiğinde keskin acı nefesini kesti. Dudaklarını birbirine sıkıca bastırıp tişörtü başından geçirdi.

Kübra hemşire kollarını önünde bağlamış dik dik ona bakıyordu. "Gitmeniz için izin vermedim."

"Gerçekten gitmem gerekiyor."

Süveyda'ya kavuşması gerekiyordu. Ondan bu kadar uzun süre ayrı kalmak omzundaki acıyı bastıracak kadar kuvvetliydi. Çünkü aynı acının beterini kalbinde taşıyordu. Süveyda'nın nasıl bir halde olduğunu bile bilmiyordu. Bu belirsizlik onu mahvediyordu. İyi olduğunu kendi gözleriyle görmek zorundaydı. Sonra Nazlı vardı. Nazlı'nın olanlardan habersiz olmasını çok isterdi ama onu ilk defa bu kadar uzun süre habersiz bırakmıştı. Muhtemelen o da işlerin ters gittiğini biliyor olmalıydı. Küçük kız kardeşi hassastı, bu durum onu derinden etkilemiş olmalıydı. Arkasından ne kadar çok enkaz bırakmıştı. Kahretsin. Bir an önce artık iyi olduğunu görmeleri gerekiyordu.

"Oğuz Bey bunu yapamam. Özellikle başınıza aldığınız darbelerden sonra. Omzunuz da pek iç açıcı durumda değil."

"İyiyim ben."

Oğuz bıkkınlıkla onay vermeyen gözlerine baktı.

"Gitmek zorundayım izin vermeseniz de bu değişmeyecek."

Kübra hemşire iç geçirirken Oğuz'u inceledi.

"Söz dinlemeyeceksiniz anlaşılan."

Başıyla onayladığında kapı açıldı. Vural içeri girince Kübra hemşire son şans olarak ona döndü.

"Oğuz Bey inatla çıkmak istiyor," diye şikayette bulundu.

Vural onlara döndüğünde Oğuz elini havaya kaldırdı. "Bir de sen başlama. Daha fazla burada öylece yatamam."

Vural iki elini havaya kaldırdı. "Ne haddime. Hem Oğuz haklı Kübra Hanım. Artık eve dönse iyi olacak."

Vural'ın sözleri üzerine Oğuz çatılan kaşlarıyla ona baktı. Bir şeyler yolunda gitmiyor olmalıydı. Aksi taktirde Vural bu kadar çabuk kabul etmezdi. "Ne oldu?"

Aklına gelen ihtimaller hiç de iç açıcı değildi. "Süveyda iyi mi?" İçine dolan endişe katlanarak çoğalıyordu.

Vural yorgun bir nefes aldığında gözleri Oğuz'un endişe dolu gözlerini buldu.

"Çalışma masanın üstünde kanlı kolyeni buldu."

"Kahretsin," diye fısıldadı. Gitmeden önce o kolyenin ona şans getirdiğine dair bir şeyler söylemişti. Dişlerini birbirine bastırdı. O kalleş adamlar tam da tahmin ettiğini yapmışlar ve ona ölü süsü vermişlerdi. Başındaki ağrı şiddetini arttırınca elini alnına yerleştirip gergince ovdu. Süveyda bu sürede neler yaşamıştı? Aklına gelen ihtimaller bir yılan gibi boğazına dolanıyordu.

"Pek kolay bir süreç yaşamadı."

Oğuz'un duruşu dikleşti. "Ama o iyi, değil mi?

Vural gözlerini kaçırırken boğazını temizledi. "Şöyle ki," diye cümleye başlayıp kısa bir an duraksadı. "Sen gittiğinden beri bir şeyler oldu. Süveyda'nın ne halde olduğunu tahmin ediyorsundur. Bu yüzden kendini iyi hissediyorsan gitmemiz daha mantıklı."

Oğuz yüzünü buruşturdu. Bir an önce buradan gitmesi gerekiyordu.

"Yaşadığımı biliyor mu?"

Vural başını sağa sola salladı. "Seni sağ salim eve götürene kadar bir şey söylememeye karar verdik."

Yaşadığı duygusal çöküntüden ötürü böyle bir karar aldıklarını tahmin eden Oğuz düşünceyle çenesini kaşıdı.

"Bilmem gereken başka bir şey var mı?"

İçinden bir ses başka şeylerin de olduğunu söylüyordu. Vural derin bir nefes aldı.

"Gitmemiz gerekiyor. Geri kalanları sana benim değil Süveyda'nın anlatması daha doğru olur."

Neler olabileceğini düşünmek bile midesindeki düğümü büyütüyordu. Şu an iyi olduğunu bilmekle yetinecekti. Sevdiği kadın iyi olduğu sürece her şeyi atlatabilirdi.

"Hadi seni buradan çıkaralım kardeşim."

Kübra hemşire istemeyerek de olsa izni vermişti. Vural hazırlanan Oğuz'a baktı.

"Buradan çıkmak için hazır mısın kardeşim?"

"Hem de nasıl."

Vural hafifçe güldü. "Helikopter bekliyor çıkalım."

Hastanenin koridoruna çıktıklarında Oğuz telefonunu çıkardı ve Fatma ablayı aradı.

"Oğuz."

Oğuz yetimhanede anne sevgisi görmeden büyüyen bir çocuktu. Fakat sonrasında tanıştığı Fatma, ona bu sevgiyi tattıran kadın olmuştu. Oğuz'u evladı gibi sevip korumuştu. Annesinden daha çok annelik yapmıştı ona. Bu yüzden onda olan yeri apayrıydı. Sesini duyunca boğazı düğümlendi.

"Fatma ablam."

"Canım oğlum benim, iyisin değil mi?"

Sesinden ağladığı anlaşılıyordu. Oğuz sertçe yutkundu. "İyiyim, sadece ufak tefek yaralarım var. Yakında geleceğiz."

Tahmini üzerine akşama doğru Ankara'da olurlardı.

Titreyen sesiyle "Çok şükür yarabbim. Bekliyoruz oğlum sağ salim gelin," dedi.

"Ablam Süveyda'ya bir şey anlatma olur mu? Ben gelince her şeyi anlatacağım."

"Anlatmam oğlum merak etme ama," deyip sustu.

Oğuz bu sessizliğin ağırlığını kalbinde hissetti. "Ama," diye üsteledi.

"Zor bir süreçti hepimiz için zordu ama Süveyda..." deyip içli bir nefes aldı. "Zor şeyler yaşadı."

Oğaz'ın boğazındaki düğüm gittikçe büyüyordu. Bir elini yumruk yaptı. Telefonu kapattığında göğsündeki huzursuzluk büyümeye devam ediyordu. Süveyda'yı görmeden bu his gitmeyecekti. Bir an önce ona kavuşması ve kollarının arasına alması gerekiyordu.

Adımlarını hızlandırdığında Vural sessiz kalıp ayak uydurdu. Nedenini tahmin ettiğini anlamak zor değildi. Hastaneden çıktıklarında Oğuz derin bir nefes aldı. Kısa bir an gökyüzüne baktı. Yaşıyordu... Yaşadığı onca şeye rağmen hayattaydı ve kurtulmuştu. Bunu başarmasını sağlayan Süveyda'ya verdiği söz olduğunu da biliyordu.

Oğuz sözünü tutmuştu ve nihayet her şey bitmişti.

⛓

Zamanın gölgesi bir karabulut gibi üstümdeydi.

Zaman acıları geçirmiyordu. Sadece yaraların kabuk tutmasını sağlıyordu. Ufak bir anı ise o kabuğu derinden söküp atıyordu. Fakat döngü bitmiyordu, zaman her şeye rağmen geçiyordu işte. Bazen adımları hızlanıyor bazen bir kaplumbağa misali yavaşlıyordu. Yavaş geçen anlar zordu. Çünkü o anlarda kalbim Oğuz'un anılarına tutsaktı. Bir daha yaşayamayacağımız anılar.... Asıl zor olan buydu.

Sürekli onunla geçirdiğimiz anları düşünüyordum ya da fotoğraflarına bakıyordum. Çünkü korkuyordum. Yüzünü, bakışlarını unutmaktan deli gibi korkuyordum.

Bunun mümkün olmayacağını derinlerde bir yerde bilsem de acının uyuşturduğu zihnim benimle aynı fikirde değildi. Her seferinde beni sürekli kandırmayı başarıyordu. Zaman geçtikçe daha az konuşur olmuştum. Daha çok kendi dünyamın için yaşıyordum. Açıkçası boş bir kabuktan farkım yoktu.

Hayat akıp gidiyordu ve ben de bir kenara çekilmiş olanları izliyordum. Nereye ait olduğumu bilmeyen bir yabancı gibiydim. Oğuz'un yokluğu bildiğim her şeyi unutturmuştu. Daha beteri bunlara rağmen yaşamaya devam etmek zorunda kalmaktı.

Çünkü hayat her şeye rağmen devam ediyordu. Hayatın kayıplara saygısı yoktu. Tüm acılarımızın, yaşadıklarımızın üstüne basa basa devam ediyordu.

Bugün Fatma ablanın bile diğer günlere oranla daha iyi olduğunu fark ettim. Benim aksime kahvaltı da bir şeyler yemişti ve yüzündeki yas hafiflemişti. Gözlerinden taşan acılar durulmuştu. Nedenini bilmediğim gibi sormadım da. Herkesin yaşananlarla başa çıkma yöntemi farklıydı. Ben hâlâ doğru düzgün nefes almayı başaramıyordum mesela. Aldığım her nefes, yokluğunun soluk borumda oluşturduğu acıya takılıyordu.

Odamdan çıkıp koridora doğru ilerledim. Fatma ablanın gözlerini üstümde hissediyordum. Görmezden gelip ayakkabılarımı aldığımda "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Biraz hava almak istiyorum."

Salonda duran Eser de ayağa kalkıp yanıma geldi. Eser de daha iyi görünüyordu. Onların böyle olması iyi bir şeydi belki ama benim

canımı acıtıyordu.

"Çıkalım o zaman Süveyda."

Tek başıma gitmek istiyordum. Çocukmuşum gibi sürekli yanımda birilerinin bana göz kulak olması canımı sıkıyordu. Ama Eser'in söz dinlemeyeceğini de biliyordum. Bu yüzden itiraz etmek yerine kapıyı açtım. O da hemen arkamdaydı. Asansöre bindiğimizde burada yaşadığımız taze anıları boğazıma sıra sıra dizildi. *Yutkunamadım.*

Özlem burnumun direğini sızlatıyordu. Gözlerimi kapattım.

"Yine mi asıldı güzel yüzün? Güzel yüzlüm..."

Oğuz'un sesi kulaklarımda çınladığında hafifçe gülümsedim. Özlem dolu neşeden uzak bir gülümsemeydi bu.

"Hadi inelim."

Eser'in sesi beni daldığım düşlerden ayırdı. Bu beni rahatsız etse de ses çıkarmadan asansör kabininden indim. Elimde sadece kısa süreli anılar vardı. *Hepsi geçiciydi...*

Eser arabasının kapısını açtığında önce yola sonra ona baktım. Aslında yürümek istiyordum ama şimdi aklıma başka bir şey gelmişti.

"Düşler Sokağı kafesine götürsene beni."

Eser başıyla onayladığında arabaya bindim. O da arabaya bindikten sonra radyodan bir şeyler açtı. Başımı cama yasladığımda birkaç şarkı çaldı, yol akıp gitti kalbimdeki acı hiç azalmadı. Bugün ağlamayacak kadar uyumuş bir haldeydim. Sanki beynimden kalbime akan bir uyuşturucu damarlarımda geziniyordu. Keşke acılarımı da uyuştursaydı. Sonra Cem Adrian'ın sesini duydum. Uyuşukluk acı veren bir hızda bitti.

Sessiz bir gece
Yorgun adımların
Hiç haberi yok gibi
Islak kaldırımların

Kimse görmüyor mu?
Kimse duymuyor mu?
Durup önünde kalbinin
Kimse durdurmuyor mu?

Gözyaşlarım şimdi o kadar hızlı akıyordu ki durduramıyordum. Sanki şarkının sözlerinde bir hançer vardı. Her kelimeyle beraber

göğsümün orta yerine art arda saplanıyordu. Damarlarımın içine kadar nüfuz eden zehir gibi bir acı yayıyordu.

Herkes gider mi?
Herkes gider mi?
Söyle bana küçük adam
Her şey biter mi?
Çok erken değil mi?
Erken değil mi?
Söyle bana küçük adam
Herkes gider mi?

Başım öne doğru düştü. Sessiz hıçkırıklarım yüzünden omuzlarım sarsılıyordu. Sadece bir şarkı beni yerle bir etmişti. Sadece birkaç dakika süren bir şarkı...

"Gitti..." diye fısıldadım.

Eser'in adımı seslendiğinin bile farkında değildim. Araba durduğunda daha fazla kapalı alanda kalamadım. Kendimi arabadan dışarı attım. Yaşlardan ötürü bulanık gören gözlerimi kafeye çevirdim. Her şeyin başladığı yerdeydim. Aynı noktaya geri dönmüştüm ama aynı kişi değildim. Ne kalbim ne de ruhum da tanıdık bir şey kalmamıştı.

Kalbimde bir mezar daha açılmıştı şimdi. Yüreğimdeki matem öyle ağır geliyordu ki çöküyordum. Kapkaranlıktı. O kadar karanlıktı ki kendi içimde kaybolmuştum.

Kitap kafe de kapalıydı. Her daim açık olan yer de kapanmıştı. Bu yüzüme tokat gibi çarptı. Ufak bir umudum vardı, avuçlarımın içinde can çekişti. Kafeye doğru yürüdüğümde çantamdan yedek anahtarı çıkarttım. Titreyen ellerimle kilidi açıp içeri adım attığımda anılarak sağanak bir yağmur gibi üstüme yağdı.

Boğuldum.

Sarsak adımlarla içeriye doğru yürüdüğümde Eser beni yalnız bırakmıştı. Bu yalnızlığa ihtiyacım vardı. Oğuz ile ilk defa tanıştığımız kitaplığa doğru yürüdüm. Kitaplık aynı yerdeydi, o kitap da aynı yerdeydi, her şey aynıydı. Acı verecek kadar aynıydı. Ayakta kalmaya devam etmek için kitaplığa tutundum. Başım öne düşmüş ağlamaya devam ederken anılar göğsümü parçalıyordu.

"Süveyda..."

Yine sesini duyuyordum. Bu anlar benim içim öyle değerliydi ki kelimelerle tarif edemezdim. Gözlerimi yumdum daha net duymak

istiyordum. Daha çok şey söylesin istiyordum.

"Süveyda'm..." diye fısıldadı bu defa.

Bu defa o kadar gerçekçiydi ki mutlulukla gülümsedim. Adım sesleri duyana kadar her şeyin bir hayalden ibaret olduğuna emindim. Fakat sesler yaklaşıyordu. Ensemdeki tüyler diken diken olurken başımı kapıya doğru çevirmek istedim, fakat yanılıyor olmaktan korkuyordum. O kadar çok korkuyordum ki bütün bedenim titriyordu. Tüm korkularıma inat o küçük umut tanesine bir kez daha sarıldım.

Yanılma pahasına bunu yaptım ve başımı kapıya doğru çevirdim. Burada mıydı?

Nasıl?

Oğuz benden birkaç adım ileride duruyordu. Üstünde siyah bir kot ve aynı renk bir tişört vardı. O kadar gerçekçi duruyordu ki! İnanamayarak başımı iki yana doğru salladım. Nefes almaya çalıştım yapamadım. Gözlerimi kırpmadan ona bakıyordum. Gözümü kapattığım an kaybolacağından korkuyordum.

Hayal dahi olsa benimle kalsın istedim..

"Meleğim."

Sesi fısıltıyı andırıyordu. Gözlerim arkasında duran Eser ve Vural'a kaydım. İkisi de hafifçe gülümsüyordu. Rüya mıydı bu? Zihnim beni kandırıyor muydu?

Oğuz bana doğru yürümeye devam etti. Adımları ağır ve aksaktı. Yüzünde de yaralar vardı. Dudağındaki yaraya rağmen tedirgin bir şekilde gülümsüyordu.

"Ama kolyen..." diye fısıldadım. Önümde durduğunda yüzümü ellerinin arasına aldı. Sıcacıktı. Elleri o kadar sıcaktı ki ağladım. "Ö-öldüğünü sandım," diye hıçkırdım.

"Ölmedim sevgilim, buradayım." Yüzünü bana doğru eğdi. "Seninleyim."

Yaşıyordu buradaydı. "Ben-" desem de devamını getiremedim. Dudaklarıma ufak bir öpücük bıraktı ve bir kez daha fısıldadı. "Buradayım."

Dudaklarını dudaklarımda hissetmenin şaşkınlığıyla kollarımı sıkıca boynuna sardım. *Gerçekti.* Bu defa rüya görmüyordum.

"Oğuz..."

Geri çekilip yüzümdeki yaşları sildiğinde gözlerinin içi kıpkırmızı ve akmayan yaşlardan ötürü parlaktı. Ellerimi yüzüne yerleştirdim. Onu hissetmenin verdiği tarifsiz his içime yayıldığında tuttuğum nefesimi dışarı bıraktım. Yüzüne dokundum, saçlarına dokundum, omuzlarına dokundum. Bacaklarım beni taşıyamayacak gibi olunca sendeledim ama Oğuz beni tuttu. *O beni hep tutardı.*

"Gerçeksin."

Başıyla onayladığında hafifçe güldüm. Yaşadığım şoktan ötürü duygu durumum sürekli değişiyordu. Ne tepki vereceğimi şaşırmış vaziyetteydim. Bu yüzden gözlerimden yaşlar oluk oluk akarken dudaklarımdan kahkaha sesleri dökülüyordu. Günlerdir varlığını acıyla değiştiren kalbimin ritimleri öyle hızlanmıştı ki başım dönüyordu. Tekrar sarıldım. Öyle sıkı sarıldım ki kollarım ağırdı. Yüzümü boynuna gömüp koklamaya doyamadığım kokusunu içime çektim. *Ben günler sonra ilk defa nefes aldım.*

Yüzünü saçlarımın arasına sakladığında tuttuğu gözyaşlarını akıttığını bilecek kadar iyi tanıyordum onu. Birkaç dakika boyunca hareket etmeden öylece durup gerçek olduğumuza dair kendimizi ikna ettik. İnanması güç geliyordu sanki kollarımın arasında bir mucize vardı.

Yüzüne bir kez daha bakmak için geri çekildiğimde Oğuz yüzünü buruşturdu. Gözlerim bedeninden gezinirken "İyi misin?" diye soludum.

Eliyle yanağımı okşadı. "Sen yanımdayken nasıl iyi olmam?"

Sözlerine rağmen teni solgundu ve yüzünde beliren çizgiler acı içinde olduğunu gösteriyordu. Kaşlarım çatılırken isteksizce geriye doğru bir adım atıp onu inceledim. Ayakta güçlü bir şekilde durmaya çalışsa da iyi değildi.

"Sen iyi misin?" diye sordu.

Hayatım boyunca hiç bu kadar iyi olmamıştım ben. Başımı aşağı doğru eğerken "İyiyim," diyebildim. Eğilip dudaklarını alnıma yasladı. Nefesini hissediyordum. Sıcaklığını hissediyordum. Şüphelerimin hepsine öldürücü bir darbeydi bunlar. Yine de o kadar şaşkın ve afallamış bir haldeydim ki ne düşüneceğimi ya da nasıl tepki vereceğimi kestiremiyordum. Kaybı ruhuma öyle derin işlemişti ki şimdi varlığına inanamıyordum.

Diğer kolunu indirdiğinde yüzü tekrar acıyla kasıldı. Elimi tutup parmaklarını parmaklarımın arasına geçirdi.

"Şoku atlattığında sana olanları anlatacağım."

Elimi yanağına yerleştirdim. Gerçek olduğunu hissetmek istiyordum. Fakat teni olması gerekenden daha sıcaktı. Elim alnına doğru kaydığında haklı olduğumu daha iyi anladım.

"Ateşin var."

Elim omzuna doğru kaydığında acıyla irkildi. Hissettiğim ıslaklıkla gözlerim büyüdü. "Omzun kanıyor," diye soludum.

"İnatçı herif iyileşmeden çıktın değil mi?"

Gözlerim sözlerinde haklı olan Eser'i bulduğunda bize doğru geldiler.

Vural araya girip "Kübra hemşire çıkmayın diye ısrar etti ama Oğuz, bağlasak durmazdı," diye söylendi.

"Neyin var?"

Endişe içimde kaynarken Oğuz yüzünü astı. "İyiyim ben, sadece yorgunum," dese de ayakta zor duruyordu.

"Hastaneye gidiyoruz."

İtiraz edeceği sırada öne doğru sendeledi. Eser uzanıp sağlam olan kolunu tuttu.

"Hemen gidiyoruz," diye direttim. Bir kez daha ona bir şey olmasına katlanamazdım. Bu yüzden itirazlarını duymazdan gelerek kafenin çıkışına doğru yürüdük. Oğuz elimi bırakmadan yürüdüğünde hafif toparlıyordu. Başına neler geldiğini tahmin bile edemiyordum.

İçimde baş gösteren sızıyı bastırdım. Yaşıyor olduğunun verdiği mutluluğu hiçbir şey gölgeleyemezdi.

İkimiz arabanın arka koltuğuna geçtiğimizde hâlâ garip bir ruh halindeydim. Mutluluktan havalara uçmam gerekiyordu ama üstümdeki büyük şok, etkisini koruyordu. Hâlâ bir rüya olmasından korkuyordum. Bu yüzden elini sıkı sıkı tutmuştum. Sanki bıraksam kaybolacaktı.

Eser arabayı çalıştırdığında Vural da yan koltukta oturmuştu.

"Neler oldu?"

Eser'in sorusu karşısında Oğuz derin bir nefes aldı. "Volkan itinin babası ve ortak olduğu İtalyan bir suç örgütü tarafından kaçırıldım."

Sözlerini duyunca bedenim kaskatı kesildi. Benim yüzümden neler yaşamıştı... Başımı eğdiğimde Oğuz tuttuğu elimi dudaklarına götürüp

öptü.

"O kolyeyi de onlar size gönderdiler."

Gözyaşları gözlerimi yakıyordu. Tüm yaşadıklarının asıl nedeni bendim. Bu yük o kadar ağır geldi ki başım öne doğru düştü. Vicdanımın ağırlığı omuzlarıma çökmüştü. Tüm yaşananlardan kendimi sorumlu tutuyordum. Ben hayatına girmemiş olsaydım o bunların hiçbirini yaşamayacaktı. Az daha benim yüzümden ölecekti... Bedenim titremeye başladığında elimi daha sıkı tuttu.

"Kolyeyi size beni aramayı kesmeniz için yollamış olmalılar. İtalyan adam evde olmadığı bir gece de kaçabildim."

Başımı sağlam omzuna yasladım. Başarılı olmuşlardı. Beni Oğuz'un öldüğüne inandırmışlardı. Onlar yüzünden az daha hem bebeğimden olacaktım hem de... Fatma abla gelmeseydi eğer kendi canımdan. O anlar çok bulanık olsa da düşüncelerimin sağlıklı olmadığını biliyordum. O halde her şeyi yapabilirdim. Ama Fatma abla beni durdurmuş ve aklımı başıma getirmişti.

Başımı Oğuz'un sağlam omzuna yasladım. Hâlâ inanılmaz geliyordu. Onca acıdan sonra yine benimleydi.

Oğuz yorgun bir sesle "Detayları sonra konuşuruz," dedi. Ardından başını yana eğip başıma yasladı. Araba durana kadar tek kelime etmedik. İkimiz de bu anın tadını çıkarıyorduk. Nefes alışverişini dinliyordum. Bundan daha güzel bir ses olamazdı benim için. Gözlerimi kapattığımda günler sonra ilk defa içime yayılan huzuru duyumsadım. Oğuz buradaydı ve bebeğimiz bizimleydi.

Ona bunu söylemek için gözlerimi açtım. "Oğuz?"

Nefes alışverişi düzenli bir haldeydi. Uyuyakalmış olmalıydı. Araba hastanenin otoparkında durduğunda Vural bize döndü.

"Geldik."

"Uyuyakaldı," diye fısıldadım.

"Yüksek ateşten olmalı."

Elimi yüzüne yerleştirip yanağını okşadım. "Oğuz."

Yorgun bakan gözleri açıldığında "Hastaneye geldik," diye fısıldadım. Başıyla onayladığında beraber arabadan indik. Tanıdık bir doktor olduğunu söyleyen Eser önden gidip yatış işlemlerini halletmişti.

Oğuz ise geçen her saniye daha yorgun görünüyordu. Vural'ın desteğiyle kalacağı odaya gittiğimizde Oğuz'un yaşlarında olan, uzun boylu bir erkek doktor içeri girdi. Adının Osman olduğunu öğrendiğim

doktor son derece ciddi biriydi. Büyük bir dikkatle onu muayene etmeye başladı.

"Görüşmeyeli uzun zaman olmuştu Oğuz."

Oğuz iç geçirdi. "Keşke uzamaya devam etseydi."

Sarışın doktor hafifçe gülmek dışında tepki vermedi. Oğuz'un üstündeki tişörtünü keserek çıkarttığında dikişlerini zorladığı için yarası kötüleşmişti. Muayene bitince ardından dikişlerini yeniledi. Oğuz bu sürede yarı baygındı. Yarası iltihap kaptığı için halsizlik ve yüksek ateş yapıyordu. Doktor serumu bağlandıktan sonra dinlemesi gerektiğini söyleyerek bizi yalnız bıraktı.

Vural sıkıntılı bir sesle "Benim Kocaeli'ye dönmem lazım," dedi.

Oğuz ona doğru döndü. "Sahi sen hâlâ neden buradasın? Git artık."

Vural Oğuz'a doğru yürüyüp elini sağlam omzuna yerleştirdi.

Yüzündeki ciddi ifadeyle konuştu. "İyisin değil mi?"

Oğuz dişlerini göstererek sırıttı. "İyiyim tabii lan."

"Bizi bırakmadığın için sağ ol kaptan," dediğinde sesindeki saygı duyuluyordu.

Ardından başıyla selam verip odadan çıktı. Eser'in gözleri ikimiz arasında gezinirken "Ben sizi yalnız bırakayım da hasret giderin," dedi. "Ararsanız da kantindeyim."

Fırtına hızıyla odadan çıkmıştı. Ben ise duvarın kenarına çekilmiş Oğuz'u izliyordum. Olanları tam olarak kavrayamadığım için yaşananları kenardan izliyor gibiydim. Başımı kaldırınca kalbimi yerinden söken ela rengi gözleri beni buldu. O gözleri tekrar göreceğime dair umutlarımı yitirdikten sonra yine karşımdaydı. Yine bana aşkla bakıyordu.

"Gel buraya."

Sözünü ikiletmeden yaslandığım yerden doğrulup ona doğru yürüdüm. Elini uzattığında uzanıp tuttum ve yatağın kenarına oturdum. Gözlerim ona duyduğum hasretle yüzünde gezindi. Kestane rengi saçları normale oranla daha uzundu. Elimi uzatıp geriye doğru iteledim. Yumuşacık saçları ellerimin arasında dağılıyordu. Sakalları da daha uzundu, bu tarz ona serseri bir hava katmıştı. Bu düşünce karşısında gülümsedim. Oğuz Sarhan bir CEO olarak her zaman son derece düzenli ve tertipli bir adamdı. Şu anki halinin aksine...

Elim yanağına kaydığında sert sakalları avucumu çizdi. Zayıfladığı için yüzü çökmüştü. Gözlerinin etrafı kararmış ve dudakları solmuştu.

Bunlar haricinde çenesinin bir kenarı mordu. Dudağı ve kaşı yarılmıştı. Sevmeye doyamadığım bakmaya kıyamadığım yüzünü ve vücudunu hırpalamışlardı.

"Sözünü tuttun," diye fısıldadım. "Bana geri döndün."

"Sana her zaman geri dönerim."

Eğilip dudaklarımı alnına yasladım. Varlığını içime çektim ve onu bir kez daha sevdim.

"Nasıldı?" diye sorduğumda keskin bir nefes aldı.

Geri çekildiğimde kısa bir an sustu.

"Çaresizceydi." Kısa bir an sustuğunda bedeni gerilmişti. O anları hatırlamak iyi gelmemiş olmalıydı. "Bir şey yapamamak kötüydü, onlara karşılık veremiyordum çünkü elim kolum bağlıydı. Bu çok çaresiz hissettirdi. Her şey kafamda bittiği için işkencelerine dayanmak kolaydı asıl zor olan kısım..." deyip sustu.

Tuttuğum elini okşadım. "Size iyi olduğuma dair bir haber verememek, bu en kötüsüydü."

Boğazımdaki düğümü gidermek için yutkunduğumda yanağımı okşadı. "Şişş, ağlama artık."

O söyleyene kadar ağladığımın farkında bile değildim. Burnumu çektiğimde "Aklım hep sendeydi," dedi. "Sana odaklandığım için yenilmedim."

Hafifçe gülümsediğimde "Yanıma uzan," dedi. Başımı iki yana doğru salladım. Tek yapmak istediğim onu izlemekti. Bir kez daha eğildim ve dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Bana karşılık veren dudaklarını üzerine farklı şeyler hissetmeye başlamıştım.Buz kesen kalbimin damarları erimişti. Gözlerimden akan yaşlar onun yüzüne aktığında bir kez daha öpüp hafifçe geri çekildim.

Oğuz elini belime yerleştirip okşarken "Çok özledim," diye fısıldadı.

Eli saçlarıma kaydığında gözlerindeki özlem içimi ısıtıyordu.

"Oğuz?"

"Söyle güzelim."

Başımı yana doğru eğdim. "Seni seviyorum."

Alnımı alnına yasladığımda sıcak nefesi dudaklarıma çarpıyordu.

"Güzel meleğim benim." Elimi tutup hızlı atan kalbinin üstüne yerleştirdi. "Bu kalbim var ya öyle tutkun ki sana... Kalbine, sesine, güzelliğine...

Ufak bir hıçkırık dudaklarımdan kaçtı. "Senden ibaret," dedi. *Ondan ibarettim.*

Ruhumun en derinliklerine kadar sızmış kazıyamayacağım kadar derine işlemişti.

Tekrar "Yanıma uzan," dediğinde başımı iki yana doğru salladım. Onunla olan anlarımı uyuyarak geçirmem istemiyordum.

"Lütfen," diye ısrar etti. Tekrar saçlarını okşadım. Direnmek istese de gözleri kapanıyordu. Bedeni yorgundu ve ilaçlar onu uyutuyordu. Bu yüzden K ısa sürede uyuyakalmıştı. İyileşmesi için dinlenmesi gerekiyordu. Uzanıp alnını öptüm. Günlerdir içimde yanan kor ateşlerin üstüne bir kova dolusu su dökülmüştü. Közler hâlâ orada olsa da önceki kadar yanmıyordu artık.

Dakikalar saatlere dönüşürken tek yaptığım şey onu izlemek oldu. Gözümü üstünden bir an olsun ayıramıyordum. Sanki her an kaybolacak gibiydi. Bu yüzden gözüme uyku bile girmedi. Hemşire gelip serumunu değiştirdi. İlaçları yenilendiği için rahat bir şekilde uyuyordu. Şafak söktüğünde oturmaktan her yanım tutulmuştu. İsteksizce ayağa kalktım. Sırtım o kadar acıyordu ki nefesim kesildi. Gerinirken odada birkaç adım attım.

Bakışlarım üstüme kaydı. Oğuz'un kanı bulaşmıştı. Eser'den yedek kıyafet istemeliydim. Ayrıca Oğuz içinde bir şeyler getirmeliydi. Çantam ve telefonum da dün kafede kalmış olmalıydı. Oğuz'a baktığımda hâlâ uyuyordu. Kısa bir süreliğine yanından ayrılıp bizimkilerden birini bulsam iyi olacaktı.

Önce kantine gittim ama Eser orada yoktu. Acaba eve mi gitmişti? Arabasının burada olup olmadığına bakmak için bahçeye indim.

Arabasının olduğu yere doğru yürürken biri adımı seslendi. Arkamı döndüğümde Akif bana doğru geliyordu. Onun burada ne işi vardı ki? "Akif?" dediğimde sesim gergin çıkmıştı.

Oğuz onunla yalnız kalmamam gerektiğini söylemişti.

"Nereye?"

"Eser'e bakıyordum. Sen neden buradasın?"

Sorum karşısında kaşları çatıldı. "Oğuz için geldim ama hemşire uyuduğunu söyledi."

Onun yanında kendimi rahat hissetmiyordum. Muhtemelen Oğuz haklıydı, köstebek oydu. Soğuk bir sesle "Anladım," dediğimde araba

sesi duydum. Tanıdık arabadan Kürşat inmişti. Kısılı gözlerle Akif'e bakıyordu. Hiçbirimiz Akif'den hoşlanmıyorduk.

"Günaydın."

Akif ona başıyla selam verdi.

"Karga bokunu yemeden hayırdır Akif?"

Kürşat'ın sözleri üzerine alayla güldü. "Ben Oğuz'u görmeye geldim, ya sen?"

İkisinin de duruşu dikleşmişti. Aralarında kalmış olmak can sıkıcı bir durumdu. Oğuz'un yanına geri dönmek istiyordum.

"Ben de onun için geldim."

Akif bir adım geri çekildi. "İyi ama kendisi uyuyor." Ardından bana döndü. "Eve gitmen gerekiyorsa seni bırakayım."

Kürşat tekrar araya girdi. "Ben bırakırım."

İtiraz edeceğim sırada Akif "Ya da beraber Oğuz'un yanına gidelim," dedi. Bakışlarında garip bir ifade vardı. Bu beni tedirgin ediyordu. Hem Oğuz onunla yalnız kalmamam gerektiğini defalarca söylemişti. Bu yüzden Kürşat'a döndüm.

"Eve uğrasak iyi olacak, yedek kıyafet almam gerekiyor."

Başıyla onayladığında benim için kapıyı açtı. Akif'in yanından uzaklaşmak istediğim için hızlı hareketlerle koltuğa oturdum. Arabanın kapısı kapandığı için bir şeyler konuşsalar da duymuyordum ama yüz ifadelerinden anladığım kadarıyla pek de sevgi içerikli bir konuşma değildi. Kürşat arabayı çalıştırdığında gerginliği belli oluyordu. Üstüne gitmek istemediğim için sessiz kaldım.

"Oğuz nasıl iyi mi?"

Adını duyunca bile gülümsemem normal miydi?

"İyi, yaraları onu zorluyor ama iyileşecek."

Başıyla onayladığında sessiz kaldı. O sırada arabaya bağlı olan telefonu çaldı. Cemre adında biri arıyordu. Akif açmak yerine meşgule attı.

"Kardeşin mi?"

Direksiyonu tutan elleri sıkılaştığında bakışları bir an beni buldu. Yüzü gerginlikten kasları kesilmiş gözleri değişik bakıyordu. Onda bir tuhaflık vardı.

Buz gibi sesle "Ölü biri arayamaz," dediğinde kaskatı kesildim.

Sözleri arabanın içine düşmüş bir bomba etkisi yaratmıştı. "Üzgünüm," diye soluduğumda başta patavatsızlığım için kendime

kızdım. Fakat sonra aklıma Kürşat ile yaptığımız bir konuşma geldi. Bana kardeşinin yaşadığını ve benim yaşlarımda olduğunu söylemişti. Şimdi ise öldüğünü söylüyordu.

"Yaşıyordu... Ne zaman oldu bu?"

Gözlerim onu bulduğunda alnında biriken ter damlalarını gördüm. Bir şeyler ters gidiyordu. İç güdülerim alarm veriyor olsa da biraz geç kalmışlardı. Kürşat aniden direksiyonu kırarak ormanlık alana giriş yaptı. Ufak bir çığlık attığımda kemerime tutundum.

"N'apıyorsun?" diye bağırdım.

Bana cevap vermek yerine arabayı engebeli yolda sürmeye devam etti. "Kürşat n'apıyorsun? Neden buraya geldik?"

"Kes sesini!" diye bağırdığında uzanıp direksiyonu durdurmaya çalıştım.

"Dur diyorum sana."

Ellerim tutup kuvvetle geriye doğru iteledi. Sırtım arabanın kapısına yaslandığında ciğerlerimdeki nefes boşalmıştı.

"Zamanın ne önemi var lan! Kardeşim öldü diyorum benim."

Korku içimde yeşerirken yaptıklarına bir anlam veremiyordum. "Kürşat..."

Beni duymuyordu. Aniden frene basınca öne doğru savruldum. Kürşat arabanın kapısını açıp dışarı çıktığında doğrulup kemeri açtım. Bana hep abi gibi olan bir adamdı o. Şimdiki tavırları yabancı ve korkutucuydu. Tanıdığım ve güvendiğim adam değildi bu.

Arabadan indiğimde korkumu bastırarak "Neler oluyor?" diye sordum. Şuurunu yitirmiş bir şekilde ileri geri yürüyordu. Titreyen elleriyle başını tuttu.

"Her şeyi mahvettim."

Neyden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ya da derinlerde bir yerde her şeyi biliyordum ama kabul etmeye korkuyordum.

"Hava'm için yaptım, kardeşim için yapmak zorundaydım ama o öldü," diye bağırdı. "Öldü!" Öyle yüksek sesle bağırmıştı ki irkildim. Avuçlarının içiyle kafasına vurup defalarca "Öldü," diye sayıkladı.

İrileşen gözlerimle etrafa baktım. Buradan kaçmam gerekiyordu.

Bana doğru yürüdüğünde geriye doğru sıçradım. Bunu görmezden gelerek "Benim yüzümden," dedi.

"Nasıl?" diyebildim.

"Koruyamadım onu." Koskocaman adamın karşımda sesi titremişti. "Annemin emanetine sahip çıkamadım." Kafasına daha sert vurdu. "Kendimi de yaktım. Sen hayatıma girmeseydin hiçbiri olmazdı!"

Sözleri sert bir dalga gibi bana çarptı. "Sen..." deyip sustum.

Geriye doğru yürüdüğünde "Herkes anlayacak," dedi. "O kalleşin ben olduğumu..." deyip sustu. Elimle ağzımı kapattım.

Kaçtığım gerçekler karşımdaydı. Hemen bir adım ötemde duruyordu. Bunca aydır Oğuz'un şüphelendiği köstebek Kürşat'tı. Bizi koruyan yeri geldiğinde abi olan ağladığımda bana destek olan adamdı.

"Hayır hayır," diye fısıldadığımda sendeledim. Akif olmalıydı, Serhan olmalıydı ama Kürşat olamazdı.

"Olamaz."

Deli gibi bakan gözleri beni bulduğunda yaptığı itirafın yeni farkına varmış gibiydi. Aniden belindeki silahı çıkardı. "Söyleyemezsin."

Gözlerim kocaman açılırken silaha bakakaldım.

"Kimseye tek kelime edemezsin."

"Ben..." dedim ama devamını getiremeyecek kadar nutkum tutulmuştu.

"Anladın mı beni?" diye bağırdığında başımla onayladım.

"Söylemem, kimseye söylemem."

"Söyleme, yalvarırım söyleme Süveyda," dediğinde gözleri dolmuştu. "Kardeşimi kaçırdılar. Onu kurtarmak için yaptım, yapmak zorundaydım yoksa onu öldürmekle tehdit ettiler." Gergince saçını kaşıdı. Bir çeşit histeri krizi geçiriyor gibiydi.

"Tehdit ettiler yapmak zorunda kaldım, kardeşimdi o benim. Canımdı, kanımdı, ciğerimdi. İnsan canını bırakır mı? Bırakamazdım!" diye patladı.

Ne tepki vereceğimi bilmeden onu dinliyordum. Dehşete düşmüş olmalıydım. Bu yüzden başka bir tepki veremiyordum.

"Bilmiyordum. Yemin ederim Oğuz'a zarar vereceklerini bilmiyordum. Bilsem yapar mıydım? O adam da benim kardeşim. Bilerek zarar verir miyim ben ona?"

Cılız bir sesle "Kürşat, Oğuz seni anlar," dediğimde başını şiddetle iki yana doğru salladı. Ardından silahı bana doğru kaldırdı. "Hayır kimse bilmeyecek."

Eğer şimdiye kadar öğrenmemişlerse...

"Tamam bilmeyecek," diye bağırdım.

"Beni bitirdiler, kardeşimi de öldürdüler." Gözlerinden yaşlar akmaya başlamıştı. "Ciğerim parçalanıyor lan benim ciğerim!" Elini sertçe göğsüne vurdu. Gözlerimden akan yaşla, "Koruyamadım onu," diye sayıkladı. "Koruyamadım, küçük kardeşimi melek oldu."

"Ben çok üzgünüm," diye ağladım.

"Senin yüzünden. Sen hayatımıza girmesen böyle olmayacaktı."

"Özür dilerim," diye hıçkırdım. "Yemin ederim böyle olsun istemezdim."

Silahı bana doğru tutmaya devam ediyordu. Başını iki yana doğru salladı. "O öldü ve geriye kalan herşey bomboş, anladın mı beni?"

Silahın kilidini açtığında dizlerim titremeye başladı. Sonumun böyle olacağını hiç düşünmemiştim. Daha Oğuz'a bebeğimizi söyleyemeden abim gibi gördüğüm bir adam tarafından öldürülecektim.

Gözlerimi kapattım. "Lütfen yapma..."

"Özür dilerim Süveyda."

Ardından silahın kulakları sağır eden sesi, göğü ikiye ayırdı.

•

Twitter'da #viranedüşler etiketiyle atacağınız twetleri bekliyor olacağımm hepsini tek tek okuyorum

İletişim ve alıntılar için Instagram umrantn

Nabzı yüksek yazması hem duygusal hem de keyifli bir bölümdü umarım siz de sevmişsinizdir♡

Kürşat'ın köstebek olduğunu tahmin edenler buraya bi yorum

Sizce Kürşat ne yapacak?

Oğuz sonunda geldi🥹

Yeni bölümde görüşmek üzeree

BÖLÜM 48: TEKLİF

Keyifli okumalar dilerim uzun bir bölümle geldim umarım bölümü beğenirsiniz

Lütfen vote vermeyi unutmayın

Ayrıca 2 bin üstü yorum bekliyorum. (Harf ve random gibi boş yorumlar atmayın, satır arası yorumlarınızda etkileşim halinde olalım🥹)

Bölümde +18 sahne vardır rahatsız olanlar atlatsın lütfen

Sınava girecek herkese başarılar dilerim, umarım hepiniz istediğiniz yeri kazanırsınız, dualarım sizinle 🥹💫

#Mabel Matiz Öyle Kolaysa
Çağan Şengül Sensiz

⛓

Kör bir kurşun göğü deldiğinde şafak bu defa göğsümde söktü.

Üstümüzde uçan karganın sesi, kurşun sesinden sonra kulaklarımda yankılandığında vücudum titriyordu. O kadar şiddetli titriyordum ki dişlerim birbirine çarpıyordu. Kargalardan hep korkmuştum. Ayperi onların her zaman uğursuzluk getirdiğine dair bir şeyler söylerdi ve şu an üstümde bir karga uçuyordu.

Kendimi zorlayarak sıkı sıkıya kapattığım gözlerimi açtığımda dizlerimin üstündeydim. Avuçlarımın içine taşlı topraklar batıyordu. Ben dizlerimin üstündeydim Kürşat ise yerdeydi. Beni vurmamıştı. Tam hedefindeydim ama beni vurmamıştı. Nedenini bilmiyordum neden yerde olduğunu da öyle...

Hırıltı nefeslerimi duyuyordum. Başımı kaldırıp bulanık bakan gözlerimle etrafıma baktım. Kimse yoktu. Buradan gitmem gerekiyordu. İçinde bulunduğum şok anını bastırmaya çalışarak zihnimde yankılanan sese ayak uydurmalıydım. Ellerimi yere bastırıp ayağa kalkmak için uğraştım fakat bedenim kaskatı kesilmişti.

Bacaklarımın içine çimento doldurulmuş gibi ağır ve taşlaşmıştı. Olması gerekenden daha uzun bir süre sonunda ayağa kalktığımda önce onun yerde cansız yatan bedenine baktım sonra arkama. Bir yanım arkama bakmadan kaçıp gitmek istiyordu. Ama yapamadım. Onu dinlemek istesem de Kürşat'ın neden yerde yattığını bilmem gerekiyordu.

Ona doğru birkaç adım attığımda ayaklarım birbirine dolandığı için adımlarım sarsaktı.

Aramızdaki mesafeyi aşana kadar nefes almadım. Nasıl bir manzarayla karşılaşacağımı bilmiyordum. Buna hazır mıydım onu da bilmiyordum.

"Sü-Süveyda..."

Adımı duyunca tırnaklarımı avuç içlerime batırdım. Hâlâ hayattaydı. Bir adım daha attığımda kaçmak istediğim cevaplarla yüzleştim. Yerdeydi çünkü kendi kafasına sıkmıştı. Gözlerime bakarak "Affedin, beni affedin," diye sayıkladı. Kürşat Taşkıran'dan duyacağım son sözlerdi bunlar. Ölüm dudaklarına mühürlendiğinde sustu. Gözleri açık bir şekilde ölmüştü.

Elimle ağzımı kapattım. Bedenimdeki titreme gittikçe artıyordu. Ölü bakan gözleri dipsiz bir kuyu gibiydi. O kuyunun içine çekilmekten korkarak geriye doğru sendelediğimde yere düştüm. *Kürşat kendini öldürmüştü.*

Tekrar ayağa kalktım. Daha fazla cansız bedenine bakamazdım. Oradan uzaklaşmaya çalışırken beynim uğulduyordu. Yürümeye çalıştığımın hayal meyal farkındaydım. Midemde kaynayan acı su boğazıma kadar yükselince durmak zorunda kaldım. Pütürlü bir ağacın gövdesine tutunup eğildim ve içimdeki her şeyi boşalttım.

Kürşat ölmüştü. İçimizdeki hain, kafasına sıkarak tek bir kurşunla kendini öldürmüştü. Doğrulduğumda tekrar yürümeye çalıştım ama vücudumdaki adrenalin bittiği için bedenim gittikçe ağırlaşıyordu.

"Süveyda!"

Oğuz'un sesi ormanın içinde yankılandığında kendimi tutmayı bıraktım. "Oğuz," diye inledim. Cılız sesim bana bile zor ulaşmıştı. Yere çöktüğümde daha fazla hareket edecek gücüm olmadığını biliyordum. Vücudumdaki titremeyi kontrol altına almaya çalışırken adım seslerini duydum. Yakında olmalıydılar.

Gözlerimden yaşlar süzülmeye başladı. Yaşadıklarımın farkına yeni yeni varıyordum.

"Süveyda..."

Adımı tekrar duyduğumda Oğuz karşımdaydı. Ayağa kalkıp ona sarılmak istiyordum ama bunu yapacak gücüm kalmamıştı. Ufak bir hıçkırık dudaklarımdan kaçtığında bana doğru koştu.

Akif ve Eser hemen arkasındaydı. Oğuz dizlerinin üstüne çöktüğünde "Ö-Öldü," diye ağladım.

"Kafasına sıktı."

Elimle onu işaret etmeye çalıştığımda Oğuz'un irileşen gözleri arkaya kaydı. Akif ve Eser yanımızdan geçerek Kürşat'a doğru ilerlediğinde Oğuz kaskatı kesildi. Birkaç saniye boyunca hareket etmeden sadece cansız bedenine baktı. Gözlerinde çağlayan hisler kızgın bir dalga gibiydi.

"Üzgünüm," diye fısıldadığımda bana döndü.

Yüzünde beliren duyguların hepsi birbirinden farklıydı ama en yoğun olanı hayal kırıklığıydı.

Gözlerinde beliren acı kalbime küçük kıymıklar gibi saplandı. Elini enseme yerleştirip başımı göğsüne doğru çekti. Yüzümü sıcak göğsüne bastırdığında gözlerimi kapattım ve hıçkırıklara boğuldum. Her şeye rağmen onun ölümü canımı acıtmıştı. Bugüne kadar bana da Zeynep'e de hep iyi davranmıştı. Bir gölge gibi arkamızda durmuş ve bizi korumuştu. Bu yüzden bu olanları algılayamıyordum.

Ben onun yüzünden kaçırılmıştım ve az daha Oğuz'u kaybedecektik ama o Kürşat'tı. Öylesine biri değildi ki... Hıçkırıklarım arttığında Oğuz benim aksime sessizdi.

Üstümüze yine kara bulutlar çökmüştü. Yaşadığımız her şey bir kabus gibiydi. Tam bitti derken daha kötü bir güne uyanıyorduk.

"Çok üzgünüm."

"Şişş, senin suçun yok. Bu onun tercihi."

Sözlerine rağmen sesindeki hüzün belirgindi. Onun da canı yanıyordu. Aynı gün içinde kardeşi gibi gördüğü adamın hem hain olduğunu öğrenmiş hem de onu ebediyen kaybetmişti.

"Geçti," diye fısıldadı. Başımı iki yana doğru salladım. Bu defa öyle kolay geçmeyecekti. İkimiz de en derinlerimizde biliyorduk. Ama bazen yalanlar duymaya ihtiyacımız vardı. İnanmasak da kalbimizi

kandırmamız gerekiyordu çünkü böylesi daha kolaydı. Yaşamaya devam etmek için buna mecburduk.

Diğer adamların sesini duyunca irkildim. Çok fazla ses vardı. Yine de gözlerimi açmadım. Bugüne dair daha fazla şey görmek istemiyordum. Oğuz kollarını bedenime sardığında ona doğru sokuldum. Keşke burada kalsam ve geri kalan her şeyden soyutlansam. Onun kolları beni her şeyden korur kollardı. Fakat isteklerimizi görmezden gelen bir hayat vardı.

Oğuz ayağa kalkmak için hareket ettiğinde onu durdurdum.

"Omzun yaralı."

Beni duymazdan gelerek kucağına aldı. Yarası kanayacaktı. "Oğuz yapma, indir lütfen."

Cevap vermeden yürüdü. Gözlerimi açmadan durmaya devam ediyordum. Yakından gelen ambulansın sesine doğru yürüyordu. Her şey çok bulanıktı. Ambulansın açık kapısına beni bıraktığında olanların pek farkında değildim. Gözlerimi açınca bir hemşire benimle ilgilenmek için yanıma geldi. Çok fazla titrediğim için omuzlarıma bir battaniye attıktan sonra tansiyonumu ölçtü. Bana zarar vermediği için bedenim iyiydi, asıl yıkım göğüs kafesimin içinde gerçekleşmişti. Bu yüzden titremeye devam ediyordum.

Soğukluk içimden geliyordu. Soğukluğun nedeni Kürşat'ın beni şahit ettiği ölümüydü.

Oğuz elinde tuttuğu su şişesini bana uzattı. Dikkatli bir şekilde almaya çalışsam da ellerim titrediği için dökmeden tutmam mümkün değildi. Bu yüzden şişeyi dudaklarıma yaslayıp içmem için yardımcı oldu. Ardından şişeyi yana koyup buz kesen ellerimi tuttu.

"Biraz daha iyi misin?" Gözlerinde benim için duyduğu endişeyi gizleyemiyordu.

Başımla onayladığımda dalgınca "İyiyiz," diyebildim.

Kaşları havalandığında "Başka kim iyi?" diye sordu.

Ona bebeği söylemediğimi hatırlayınca alt dudağımı ağzımın içine yuvarladım. Böyle bir anda söylemeyi hiç planlamamıştım. Ama sanırım daha fazla gizleyemeyecektim.

Burnumu çektiğimde "Şey," diye geveledim. "İkimiz de iyiyiz."

Hâlâ anlamadığı için "İkiniz?" diye üsteledi.

Normalde kelimelerle aram iyi olsa da şu an nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum. Bu yüzden ellerimizi karnıma doğru yönlendirdim.

"Artık iki kişiyiz, ben ve bebeğimiz," diye tekrarladım.

Gözlerini kırpıştırdığında "Nasıl?" diye soludu. "Hamile misiniz?"

Tepkisi karşısında hafifçe gülsem de gözyaşlarım akmaya devam ediyordu. "Aslında sadece ben hamileyim."

"Hamilesin," diye tekrarladı. Başımla onayladığımda gözlerine dolan yaşları gördüm. Elleri karnımda donup kalmıştı.

"Öyleyim."

Oğuz'un bakmaya doyamadığım gözlerine yaşların dolduğunu hep görmüştüm ama o yaşların aktığına ilk defa bugün şahitlik ediyordum. Sağ gözünden bir damla yaş akıp gitti. Ona bu haberi böyle bir günde vermiş olmak hiç hoşuma gitmiyordu ama aniden gelişmişti. Belki de bu kadar kötülüğün içinde güzel bir şey duymaya ihtiyacı vardı.

Bir defa daha "Hamilesin," diye tekrarladı.

Eğilip kollarını belime doğru kaydırdığında yüzünü saçlarımın arasına gömdü. "Bana dünyaları verdin." Fısıltıyı andıran sesinin yankısı kalbimde duyuluyordu.

Yavaşça geri çekilip alnını alnıma yasladığında ikimiz de gözlerimizi kapatmıştık. "Bir kardeşimi kaybettim bugün," deyip birkaç saniye sustu.

"Onun yasıyla yanan kalbime umut oldun."

Ölüm ve yaşam terazinin iki kolu gibiydi. Bugün o terazide ikisi de ağır basıyordu.

"Hasta iyi mi?"

Ambulansın içindeki hemşireyi duyunca Oğuz geri çekilip boğazını temizledi.

"Evet, baba oluyoruz." Hemşirenin kaşları havalandığında yüzünü buruşturdu. "Baba oluyorum yani."

Yanaklarım kızarırken hemşire şaşkınca gülümsedi. "Öyle mi? Tebrik ederim. Hastaneye gitsek daha iyi olacak."

Oğuz sıkıntılı bir ifadeyle bana baktı. "Burada biraz işim var, sizi arabayla takip edeceğim."

Aslında yanımdan ayrılmasını istemiyordum. Fakat burayı öylece bırakamazdı. Bu yüzden sessizce "Tamam," dedim.

Ellerini yüzümün iki yanına yaslayıp gözlerime baktı. Gözlerinden taşan duyguların yoğunluğu konuşmamı engelliyordu. Eğilip dudaklarını alnıma bastırdı.

"Kısa sürecek."

Başımla onayladığımda alnımı bir kez daha öpüp geri çekildi. Oğuz uzaklaştığında ben de hemşirenin yönlendirmesiyle sedyeye uzandım ve gözlerimi kapattım.

Yolu yarı uyku halinde geçirmiştim. Bu yüzden doktoru beklerken bilincim tam olarak yerinde değildi. Yaklaşık olarak yarım saat sonra gözlerimi açıp hastanenin beyaz tavanına baktım. Ultrasona girmem gerekiyordu ama Oğuz'u beklemek istemiştim. Bebeğimizi ilk defa birlikte görmeliydik.

Odanın kapısı açıldığında içeri giren kişinin doktor olduğunu düşündüğüm için tepki vermedim.

"Güzelim?"

Sesini duyunca anında doğruldum. Yanıma geldiğinde gözleri hâlâ parçalı bulutlu bakıyordu. Gelip elimi tuttuktan sonra eğilip yanağımı öptü.

"İyisin değil mi?"

"İyiyim."

Derin bir nefes aldı. "Sana geç kalacağım diye çok korktum."

İtirafı beni derinden sarsmıştı. Dolan gözlerimi kırpıştırdığımda devam etti. "Akif bir şeylerin ters gittiğinden şüphelendiğini söylediğinde bütün taşlar yerine oturdu." Gözlerinde şimdi hüznü bastıran bir öfke vardı.

"Akif ile yalnız kalmak istemediğim için Kürşat ile gittim."

Dişlerini birbirine bastırdı. "Çünkü sana Akif ile yalnız kalma demiştim."

Elimi koluna doğru yerleştirip yavaşça okşadım. "Kürşat'tan şüphelenmediğin için kendimi suçlama."

"Bilmem gerekiyordu," diye mırıldandı. "Daha dikkatli olmamız gerekiyordu. Az daha..." deyip sustu.

"İyiyim ben, ikimiz de iyiyiz. Kendini suçlama lütfen."

Sessiz kaldığında bunu yapmaya devam edeceğini biliyordum.

İç geçirdiğinde geniş göğsü havalandı.

Ellerimi dudaklarına götürdüğünde Kuru bir sesle "Akif'e borçlandım," diye geveledi.

Ona cevap veremeden doktor içeri girdi. "Nasılsınız Süveyda Hanım?"

"İyi hissediyorum."

Doktor ultrasonun yanındaki deri koltuğa oturup jeli eline aldı. Oğuz benden önce davranıp tişörtü yukarı doğru sıyırdı.

"Bakalım bebeğin durumu nasılmış."

Doktorum en fazla otuzlu yaşlarında bir adamdı. Yüzündeki ifade resmiydi. Hızlıca jeli karnıma sürdükten sonra ekranda beliren videoya döndü.

"Evet burada," diyerek bize onu gösterdi. Nokta kadar bir şey olsa da onu fark ettiğim an gözlerim dolmuştu. Çocukları hep sevmiştim ama bir gün anne olacağımı hiç düşünmemiştim. Şimdi ise karnımda ufacık bir mucize taşıyordum. Oğuz elimi daha sıkı tuttuğunda ona doğru döndüm. Hayranlık dolu gözleri ekrana kilitlenmişti.

"Altı haftalık gebesiniz, her şey yolunda gözüküyor. Güçlü bir bebek."

Oğuz hafifçe gülümsedi. "Annesi gibi..."

Gözleri beni bulduğunda boğazım düğümlendi.

"Kalp atışlarını duymaya hazır mısınız?"

Hevesle "Evet," dediğimde odayı dolduran ses karşısında anlık bir şok geçirdim. Ufacık bir şeyden bu kadar güçlü bir ses çıkması beni gafil avlamıştı. Kalbi o kadar hızlı ve güçlü atıyordu ki...

Karnımda bir can taşıyordum. İkimize ait olan can... Bunu bilmek farklı bir şeydi, görmek, kalp atışlarının sesini duymak çok farklıydı.

Bu defa Oğuz'un elini ben sıktım.Onun da burda olduğunu bilmem gerekiyordu. Eğilip dudaklarını saçlarıma yasladı.

"İkiniz de iyisiniz."

Alt dudağımı ısırdım. Sevdiğim adam hayattaydı ve yanı başımdaydı. Bebeğimiz ise hâlâ karnımın içindeydi ve bizimleydi. Hayatıma sihirli bir değnek değmiş gibiydi. Belki de her şey tekrar yoluna giriyordu.

Doktor bize ilk resmini verdiğinde gözlerimi küçük kağıt parçasından ayıramıyordum. Jeli sildiğimde kullanmam gereken ilaçları yazdı.

"İlk kontrolümde doktorum yazmıştı," diye bilgilendirdiğimde Oğuz'un gözleri beni buldu.

"O halde ilaçları düzenli almaya özen gösterin. Ayrıca stresten ve üzüntüden uzak durmaya çalışın. İlk aylar çok önemli. Hâlâ riskli zamanlardasınız."

Doktorun odasından çıktığımızda Oğuz'un tişörtünü değiştiğini fark ettim.

"Omuzun mu kanadı?"

Elimi tutup yürümeye başladı. "Biraz."

"Doktora görünelim."

Başını iki yana doğru salladı. "İyiyim."

Şu an onu ikna edemeyeceğimi biliyordum bu yüzden üstelemedim. Birlikte hastaneden çıktığımızda ikimiz de yorgunduk. Ona yaslanarak yürümeye çalışıyordum. Oğuz arabanın kapısını benim için açtığında oturmamı bekledi. Ardından eğilip kemerimi bağladı. Benimle bu şekilde ilgilenmesini özlemiştim. Yanağıma ufak bir öpücük kondurduktan sonra arabanın kapısını kapattı. Başımı cama yasladığımda o da sürücü koltuğuna geçmişti. Gözlerim uykusuzluktan sızlıyordu ama kapatmaya korkuyordum. Çünkü gözlerimi kapattığım an Kürşat'ın gözlerini görüyordum.

Elim içgüdüsel olarak karnıma kaydı. Bana ve bebeğime zarar vermediğinden bir kez daha emin olmak istemiştim.

Oğuz arabayı çalıştırdıktan sonra "Hamile olduğunu ne zaman öğrendin?" diye sordu.

Bakışlarım kucağımda duran ellerime kaydı. Bu soru taşıyamacağım kadar ağırdı. O günleri anımsayınca bile içim buz kesiyordu.

"Kolyeni buldum, çalışma masanın üstündeydi."

Sesim kısıktı ama beni duyduğunu biliyordum. Uzanıp elimi tuttu ve bacağının üstüne koydu. Varlığını bana hatırlatmak ister gibiydi. Ondan aldığım güçle devam etmeye çalıştım.

"Hamile olduğumdan şüpheleniyordum ama sen gelmeden doktora gitmek istememiştim."

Başını bana doğru çevirdi. "Sonra ne oldu?"

Ona detayları anlatmak istemiyordum. "Kolyeyi bulduğum gün öğrendim işte," diye geçiştirdim.

"Başka bir şey daha oldu, yüzünden anlayabiliyorum."

Başımı cama doğru çevirdim. Fatma abla olmasaydı birden çok şey olabilirdi. Alt dudağımı dişlerimin arasında ezdim.

"Kanamam oldu, az daha," deyip sustum. Ufak bir nefes aldığımda titrek bir sesle devam ettim. "Az daha onu kaybedecektim."

Arabanın içini sessizlik kapladığında başka ne diyeceğimi bilmiyordum. Oğuz tek kelime etmeden arabayı kenara çekti. Uzanıp

kemerimi açtıktan sonra sağlam kolunu belime sarıp beni kucağına doğru çekti. Kollarımı anında boynuna sarıp geniş gövdesine sokuldum.

"Çok üzgünüm," dediğinde gözlerimi kapattım ve özlediğim kokusunu içime çektim. O günler o kadar karanlık ve acı doluydu ki hatırlamak kalbimi parçalara ayırıyordu. Onsuzluk çok zordu.

"Yanında olamadığım için, bunları yaşadığın için çok üzgünüm."

Acı bir gülümsemeyle "Benim yüzümden yaşadın hepsini," diye karşı çıktım.

Elini çenemin altına yerleştirip başımı havaya kaldırdı. Ela rengi gözleri şu an daha çok, açık kahverengi tonlarındaydı. Mürekkep gibi dağılan yeşil benekler bugün daha silikti.

"Ben bu işi seçtiğim için tüm bu olanlar yaşandı. Kendini suçlamayı bırak artık."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Ben öyle düşünmüyordum. Oğuz bunu fark ettiği için iç çekti.

"O şebekenin içine her türlü sızacaktım. Sen hayatıma girmesen de bunlar yaşanacaktı."

Sessiz kaldığımda çenemi okşadı. "İşime rağmen seni hayatıma alıp bunları yaşamana neden oldum. Bir suçlu varsa o da benim. Bencillik ettim."

Kaşlarım çatıldı. "Böyle şeyler söyleme."

Sözlerimi duymazdan gelerek devam etti. "Bu yaşıma kadar ciddi bir ilişkim olmadı, kimseyi böyle bir hayatın içine sürüklemek istememiştim ama sen..." deyip iç geçirdi. "Sen bana bildiğim her şeyi unutturdun, inandığım doğruları değiştirdin."

Bundan memnun değilmiş gibi konuşuyordu.

"Bunları yaşamak zorunda değildin, özür dilerim. Böyle olacağını bilsem hayatına hiç gir-"

Elimle dudaklarını kapattım. Daha fazla devam etmesini istemiyordum. "Nasıl bunları söylebilirsin?" diye sitem ettim.

Gözlerim dolu dolu bakıyordu. "Sen hayatıma girmeseydin ben hiçbir zaman tamamlanmayacaktım. Babamın ölümünden sonra doğru düzgün yaşamıyordum bile."

Burnumu çektiğim birkaç saniye sessiz durdum. Bu aralar ağlamadan konuşmak çok zordu. "Sana kadar yaşamıyordum ben Oğuz, şimdi bunları nasıl söyleyebilirsin?"

"Ben-" dediğinde başımı iki yana sallayıp elimi çektim ve yüzüne doğru eğildim. Gözlerine bakarken kararlı bir şekilde "Sen bu kadar acıya dayanmamı sağlayan ve her şeyin üstesinden geleceğime dair bana umut veren tek şeysin," dedim.

Ardından dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Birkaç saniye boyunca hareket etmeden durdum. Beni anlaması için süre veriyordum ona. Ufak bir öpücük kondurdum sonra. Biraz kayıp biraz acı kokan bir öpücüktü. Çünkü ikimiz de aldığımız ağır darbelerden ötürü parçalara ayrılmıştık. Yaşadıklarımızdan sonra eskisi gibi olmayacaktık çünkü bazı parçalarımız kaybolmuştu. Ama birbirimize duyduğumuz aşk, her zamankinden daha güçlü olarak bizimleydi. Aramızdaki bağ da her zamankinden daha güçlüydü.

Başımı yana doğru eğdiğimde Oğuz ona hasret kaldığım günlere inat beni öpmeye başladı. Dili dudaklarımın arasından kaydığında buz kesen tenim ısınmaya başladı. Bu hissi özlemiştim. Ellerim saçlarının arasına doğru kaydı. Başını kendime doğru çekerken aramızda mesafe olmamasına rağmen yakınlığı bana yetmiyordu.

Eli sırtımda gezindiğinde alt dudağımı yakaladı. Hafifçe çekiştirince üst dudağını öptüm. Yeryüzünde bana her şeyi unutturma gücüne sahip olan tek şey öpücüğüydü.

"İyi ki benimlesin, iyi ki benimsin," dediğimde gözlerini açtı. Oradaki aşk kalbime doğru akın etti.

"İyi ki, benim güzel meleğim."

****

"Süveyda, cinsiyeti ne söylesene artık?"

Başımı iki yana doğru sallayıp elimdeki çilekten bir ısırık aldım. Kucağımdaki Emir elini uzatıp benden almaya çalıştığında gülerek geri çektim.

"Durur musunuz Emir Bey, kuzeninizin canı çilek istiyor."

Tabaktan yeni çilek aldığımda Nazlı dik dik bana bakıyordu.

"Beni duymuyor musun sen?"

"Duyuyorum," deyip çileği yedim. "Ama önce Oğuz öğrenecek."

"Bak küserim."

"Mızıkçılık yapma Nazlı, önce Oğuz öğrenecek sonra söz sana da söylerim."

Dudaklarını sarkıttı. "Gıcık," deyip dil çıkardığında gülümsedim. On üç haftalık hamileydim ve bugün bebeğin cinsiyetini tesadüfen öğrenmiştim. Oğuz kısa süreli şehir dışına çıktığı için ona doktor randevusundan bahsetmemiştim. Cinsiyetini öğreneceğimi de bilmiyordum açıkçası. Aniden gelişmişti. Oğuz'a söylemek için sabırsızlanıyordum.

Ona vereceğim küçük ayakkabı sayesinde cinsiyetini öğrenecekti. Hafifçe gülümsedim, tepkisini deli gibi merak ediyordum.

"Aa, eski seninki geldi."

Sözlerine bir anlam veremediğim için "Kim?" dedim. Kapıya bakınca Yaman'ı gördüm.

"Vay be aşka bak, hâlâ umudunu kesmedi senden."

Nazlı'ya ters ters baktım. Aslında yanılıyordu. Çünkü Yaman, Oğuz'u bildiği için eskisi gibi değildi. Duygularını kontrol etmeye çalıştığını görebiliyordum. Artık bana daha çok arkadaş gibi yaklaşıyordu. Aramızdaki mesafeyi aşmadığı sürece buraya gelip gitmesinde sorun yoktu. Zeki ve çok okuyan bir çocuktu açıkçası arkadaşlığından keyif alıyordum.

"Yok öyle bir şey," deyip ayağa kalktım. Kucağımdaki Emir ile beraber "Hoş geldin," dedim.

Yaman yüzünde oluşan gülümsemeyle "Hoş buldum," dediğinde gözleri Emir'in üstündeydi.

"Çok hızlı büyüyor."

Haklıydı. Emir erken doğmasına rağmen anne sütü ona fazlasıyla yaramıştı. Çok tatlı bir bebekti. Teni açık renkliydi ve saçları kumral tonlarındaydı. İki buçuk aylık olmasına rağmen fazla hareketliydi.

Yaman masaya geçtiğinde siparişini almak için Nazlı geldi.

"Hoş geldin Yaman, n'aber?"

Yaman sürekli müşteri olduğu için Barış dahil hepimiz tanıyorduk onu.

"Aynı şeyler, sen nasılsın?"

"İyiyim, ne alırsın?"

Yaman her zaman içtiği filtre kahveden sipariş verince Nazlı hazırlamak için mutfağa geçti.

"Uyudu sanırım?"

Emir'i işaret edince kucağıma baktım. Gerçekten de uyumuştu. Onu bebek arabasına yatırdığımda gözleri üstümüzdeydi.

"Bir gün iyi bir anne olacaksın."

Ellerim bir an hareket etmeyi durdurdu. Hamile olduğumu bilmeden böyle bir yorum yapması karşısında gülümsedim.

"Umarım."

"Bana yine kitap önersene, bu ara okuyacak bir şey bulamıyorum."

Şüpheli bir ifadeyle yüzüne baktım. "Önceden önerdiğim kitapları okudun mu?"

"Oho, aylar oldu okuyalı."

Kitaplığa doğru yürüdüğümde ne önereceğime bakıyordum. Yaman da masadan kalkıp yanıma gelmişti. Birkaç adım arkamda durmuş benimle beraber raflara bakıyordu. Uğultulu Tepeler'i alıp ona doğru döndüm.

"Al bakalım."

"Bu kitabı çok duymuştum."

Elimden alıp arka kapak yazısını okudu. Bu kitabı seviyordum. Bunda Oğuz'un payı büyüktü. Aklım bir Balıkesir'e kaydı. Şömine karşısında bana Uğultulu Tepeler'i okumuştu. Özlemle iç çektim. O günleri özlüyordum. Her şey çok yeni ve çok özeldi.

"Bunu alayım ben."

"Seveceğine eminim."

Nazlı Yaman'ın siparişini getirdiğinde Emir tekrar uyandı.

"Bugün sürekli uyanıyor," diye sızlandı.

Sabahtan beri sadece kısa süreli olarak uyuyordu. Nazlı onu kucağına aldığında emzirmek için mutfak kısmına geçti. Başka müşteriler hesabı isteyince ben de onlarla ilgilendim.

"Süveyda, bir dilim çikolatalı pasta alabilir miyim?"

Yaman'a dönüp "Hemen getiriyorum," dedim. Mutfağa geçtiğimde Nazlı yorgunca yüzüme baktı.

"Bu ara gece de uyumuyor, zombi olma yolunda ilerliyorum."

Gözleri uykusuzluktan ötürü kızarmış ve şişmişti.

"Erken çıksana bugün ben kapatırım kafeyi."

İtiraz edecek gibi olduğunda Emir tekrar ağlamaya başladı.

"Of Barış'ın da bu ara işleri çok yoğun."

Yaman'ın siparişini hazırlarken "Çık sen, zaten bir saate kapatırım," diye ısrar ettim.

"Sağ ol Süveyda, söz ben de yeğenim için aynı fedakarlıkları yapacağım."

Hafifçe güldüm. "Hatırlatırım bu sözlerini."

Hazırladığım siparişle mutfaktan çıktığımda gördüğüm manzara karşısında adımlarım aksadı. Oğuz, Yaman ile aynı masadaydı. Onun buraya geleceğinden haberim bile yokken karşılaştığım manzara karşısında afallamıştım. Sabah erken saatlerde evden çıktığı gibi doğru düzgün aramamıştı da beni. Bu ara işleri yoğundu. Aslında son yaşananlardan sonra bu durum böyleydi. Kürşat'ın ölümü hepimizi derinden sarsmıştı. Ama en kötü yanı hainin o olmasıydı. Özellikle gerekçesini öğrenince hepsi sessizleşmişti.

Daha önce anlamadıkları ve ona yardımcı olmadıkları için kendilerini suçluyor olmalıydılar. Bu yüzden kimse o konu hakkında bir yorum yapmadı. Hepimiz susup yasımızı içimize gömmüştük.

Gözlerim yorgun yüzünde gezindi, ifadesi umursamaz ve sakin olsa da bedeni gergindi. Yaman'dan hoşlanmıyordu.

Onlara doğru ilerlediğimde Yaman'ın da kıpkırmızı kesildiğini gördüm. Gerginlikten alnında terler birikmişti.

Yanlarına gittiğimde ikisinin gözleri beni buldu. Yaman daha çok minnet doluydu, sanırım onu Oğuz'un bakışlarından kurtardığım içindi.

Oğuz "Güzelim," diyerek elini belime yerleştirdi.

Yaman gözlerini anında kaçırıp masadaki eşyalarını toplamaya başladı.

Ona doğru dönüp yüzündeki gülümsemeye baktım. "Seni beklemiyordum."

"Sürpriz yapmak istedim," deyip göz kırptı.

Yaman ayağa kalkıp "Benim acil çıkmam gerekiyor, işlerim vardı," diye bir şeyler geveleyip masanın üstüne bir miktar para bıraktı.

"Ama-"

"Sonra görüşürüz Süveyda."

Resmen ışık hızıyla kafeden çıkıp gitmişti. Arkasından açık kalan ağzımla bakakalmıştım. Kahvesini bile içmemişti. Elimdeki tepsiyi masanın üstüne bırakırken gözlerim ağır ağır Oğuz'u buldu.

"N'aptın çocuğa?"

Masum bir ifadeyle gözlerime bakıyordu. "Hiçbir şey."

Kollarımı önümde bağladım. "Ondan mı kaçar gibi gitti?"

Alt dudağını büktüğünde beni kendine doğru çekti.

"Öyle mi yaptı? Hiç farkında değilim."

Kolunu belime sarıp bedenimi bacaklarının arasına almıştı. Oturduğu için ondan uzun duran taraf bu defa bendim. Bu yüzden yüzüme bakmak için başını geriye doğru atmak zorunda kalmıştı.

"Siparişlerini bile yemedi."

Başını yana doğru eğdi. Geçen gün saçlarını kestirdiği için dalgalı tutamları kaybolmuştu. Daha erkeksi duruyordu. İç çekmemek için kendimi zor tuttum.

Cevap vermeden önce karnıma bir öpücük kondurdu. Bunu yaptığı zamanlar içim eriyordu.

"Belki canı istememiştir."

Ona doğru hafifçe eğildim. "Belki de birileri yüzünden iştahı kesilmiştir."

Belime baskı uygulayarak beni kendine doğru çektiğinde dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Düşmemek için omuzlarına tutunmuştum.

Ciğerlerimdeki hava hızla boşaldığında karşılık veremeden geri çekildi.

"Kapat oğlum gözlerini, yetişkin içeriğe giriyor bu sahneler."

Anında doğrulduğumda Nazlı'ya döndüm. Eliyle Emir'in gözlerini kapatıyordu. "Aşk olsun yani bebek var burada."

Alttan alttan gülerek söylediği sözler yanaklarımın kızarmasına neden olmuştu. Geri çekilmek için hareketlenirken "Hep senin yüzünden Oğuz," diye söylendim. Nazlı'nın diline düşünce kurtulmak öyle kolay olmuyordu.

"Devam edin derdim de işte oğlum dayısını böyle tanımasın diye şey ettim."

"Nazlı ya."

Oğuz çekilmemi engelleyip beni kucağına oturttu ve rahat bir tavırla "Otur şurada," dedi.

"Çekinmeyin hiç, yabancı yok."

Nazlı'ya ters ters baksam da umursamıyordu. "Birazdan bebeğimi alıp çıkarım sonra devam edersiniz siz."

"Ya deme şöyle şeyler," diye cırladım.

Omuz silkip gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı. "İntikam soğukken yenir Süvoş. Bugün ilk bana söyleyecektin."

Nazlı'nın varlığını umursamayan Oğuz dudaklarını omzuma yerleştirmiş öperken bir an duraksadı. "Neyi söylecektin?"

Gözlerim kısıldığında Nazlı kıkırdadı. "Biz gittikten sonra konuşursunuz, buralar pek oğluşuma göre yerler değil. Ahlakı bozulacak sonra."

Beni utandırmak hoşuna gidiyordu bu kızın. Emir ile beraber kafeden çıktıklarında Oğuz çenesini omzuma yasladı. Sakalları çıplak omuz başıma batıyordu. İçimdeki karıncalar varlığını hatırlatmak ister gibi adımlarını hızlandırmıştı.

"Dinliyorum."

Başımı ona doğru çevirince saçları yanaklarıma sürtündü.

"Bekle."

Kucağından kalkıp çantamın yanına gittim. Oğuz'un bakışları hemen üstümdeydi. Heyecanlandığım için kalbim hızlı hızlı atıyordu. Terleyen avuçlarımla çantamdaki beyaz kutuyu alıp ona doğru yürüdüm. Merakla "Ne bu?" diye sorduğunda aralık bacaklarının arasına girip dizine oturdum.

"Bugün doktor kontrolüm vardı."

Kutuyu tutan elleri duraksadı. "Neden bana söylemedin?"

"İşlerin vardı."

Kaşlarının arasında derin bir v oluştu. "Yine de söylemeliydin. Ben de gelirdim."

"Bir dahakine beraber gideriz şimdi kutuyu aç."

Hızlı hareketlerle kutuyu açtığında bir çift bebek ayakkabısı göründü. Oğuz büyük elleriyle küçücük olan ayakkabıları eline aldığında şaşkın bakışları beni buldu.

"Cinsiyetini öğrendim."

Bakışları tekrar ayakkabıyı buldu.

"Kız mı? Kızımız mı olacak?"

Sesindeki heyecan nefesimi kesiyordu. Gülümseyerek başımı aşağı yukarı salladım.

"Kızımız olacak."

Parlak gözleri ışıl ışıldı. Ruhumu aydınlatıyordu. Elleri karnıma kaydığında yüzündeki gülümsemeyle "Kızım," diye tekrarladı. Yüzünü boynuma bastırıp derin bir nefes aldı. "Canımdan çok sevdiğim kadından onun kadar seveceğim kız çocuğum olacak."

Ellerimi ensesine sarıp saçlarını okşadım. Başımı eğip saçlarını öptüm.

"Çok iyi bir baba olacağını biliyorum, beni koruduğun gibi onu da koruyup güvenilir kanatlarının altına alacaksın, o çok şanslı."

Baba konusunda kızım da en az benim kadar şanslıydı. Oğuz da babam gibi iyi yürekli bir adamdı. Boynumu öptüğünde kollarıyla beni sıkıca sarmıştı.

"Bir de-" diye fısıldayıp kulağına doğru eğildim. "Yasak bitti."

Başını anında kaldırdığında ona doğru sokuldum.

"Artık dokunulmaz bölge değil misin?"

Sessizce kıkırdadım. "Değilim."

Kollarımı boynuna sardığımda burnumu yavaşça burnuna sürttüm. "Sadece dikkatli olmamız gerekiyor."

Dudaklarında serseri bir gülümseme oluştu. "Bunu bana burada söylememeliydin."

Söylediklerini tam anlayamadan belimden tutarak ayağa kalktı. Beni bıraktığında düşmemek için sandalyeye tutundum. Resmen bacaklarımı yerden kesiyordu.

"Bekle."

Çantamdan kafenin anahtarlarını aldığında gözlerim irileşmişti.

"Eve gitmeyecek miyiz?"

Kafenin kapısını kilitlerken başını doğru çevirdi. "Seni bu kadar çok özledikten sonra o kadar yol bekleyemem."

Sanırım içinde uyuyan canavarı uyandırmıştım. Aslında pek de şikayetim yoktu. Bana doğru ağır adımlarla yürümeye başladı.

"Kameralar," diye soludum. Durup duvarın kenarındaki sigorta kutusunu doğru ilerledi. Düğmelerden bir tanesini aşağı indirdi.

"Elektronik aletlerde ufak bir aksaklık olmuş olabilir."

Tekrar bana doğru geldiğinde geriye doğru yürümeye başladım. Bunu neden yaptığımı bilmiyordum ama sırtım duvara yapışık olan kitaplığa çarpana kadar devam ettim. Oğuz'un dudaklarında sinsi bir gülümseme oluştu. İki büyük adımda tam önümde durmuştu. Elini kitaplığa yerleştirip yüzüme doğru eğildi.

Boğuk sesiyle "Kaçacak yerin kalmadı," diye fısıldadı.

(+18 sahne içerir!)

Kuruyan dudaklarımı dilimle ıslattım. Dudaklarıma doğru eğildiğinde başımı ona doğru kaldırdım. Fakat öpmedi. Dudakları dudaklarıma dokunurken "Kilodunu çıkar," diye buyurdu.

Gözlerimi kırpıştırırken "Ben," deyip sustum. Bunu yapanın o olmasını istiyordum. Yine de dediğini yapmak için ellerimi elbisenin altına uzattım. Kilodu aşağı indirip sırayla bacaklarımdan çıkardığımda gözlerinin rengi iyice koyulaşmıştı. Siyah kilodu elimden alıp cebine koydu. Kalbim deli gibi atıyordu.

"Akıllı kızım."

Dudaklarını bu defa çeneme bastırdı. Islak ve sıcak bir öpücüktü. Bedenim beklentiyle dolduğu için hafif bir titreme tarafından esir alınmıştım. Tenim ise diken diken olduğu için en ufak teması bile fazlasıyla hissediyordu. Aşağı kayan dudakları elbisenin açıkta bıraktığı göğsümde durdu. Dişlerini hafifçe hassas tenime bastırdığında yanağımın iç kısmını ısırdım. Ortamdaki elektrik o kadar yüksekti adeta çatırdıyordu. Dili göğüslerimin arasına kaydığında sırtım geriye doğru büküldü.

"Oğuz," diye sızlandığımda adı dudaklarımdan inler gibi dökülmüştü.

Dilinin gezdiği yerlerde dudakları ve dişleri de eşlik ediyordu. Ayak parmaklarım içe doğru kırıldığında gözlerim kapanmak üzereydi.

Belimdeki eli göğsüme doğru kaydı. Hamilelikten ötürü hassas olan göğsümü yavaşça sıktığında bir kez daha inledim. Bu düpedüz işkenceydi.

"Seni fena halde istiyorum," dediğinde sesi hırıltılıydı.

Elbisenin üst kısmını aşağı doğru çekince karşısında straplez sütyenimle kaldım. Göğsüm şiddetle inip kalktığı için çenesindeki sakallar memelerimin üst kısmına sürtünüyordu. Bu tenimi hem tahriş ediyor hem de uyarıyordu. Göğüslerim şimdiden ağırlaşmış ve sızlıyordu. Son birkaç haftadır birbirimize dokunmak dışında ileri gitmiyorduk. Şimdi sonuna kadar gideceğimizi bilmenin verdiği sabırsızlık damarlarımda geziniyordu.

Sanırım hamileliğin bunda etkisi büyüktü. Ya da esas neden Oğuz'du. Konu o olunca kendimi tanıyamıyordum.

Eliyle yukarı kaldırdığı göğsüme ıslak öpücükler bırakmaya başladı. Ardından diğer göğsüme geçti. İkisiyle de uzun uzun ve büyük bir dikkatle ilgileniyordu. Çok yavaş hareket ediyordu. Şikayet etmek istesem de sesimi yutmuştum sanki. Bu yüzden tek kelime edemedim.

Nihayet sütyeni sıyırdığında rahat bir nefes alabildim. Fakat sıcak dudakları sertleşen göğüs ucuma kapandığında nefesim tıkanıp kaldı.

Elimi ensesine yerleştirip kendime doğru çektim.

Neden daha hızlı hareket etmiyordu bu adam?

Diğer eli elbisemin etek kısmından içeri kaydığında beklentiyle bekledim. Elini kalçama kaydırıp sertçe sıktı. Ardından tekrar bacağıma kaydırıp hızlıca beline sarınca pantolonun sert kumaşı yumuşak etime battı.

Bu sürede diğer göğsüme geçmişti. Her yanım işgal altındaydı sanki. Dokunuşu, öpüşü, bedeni... hepsi çok fazlaydı. Başımı geriye doğru atıp bulanık gözlerle tavana baktım. Sanki bulutların üstünde uçuyor gibiydim. Her şeye kör sağır ve dilsiz olmuştum. Sadece hissediyordum. Onu tüm her şeyiyle hissediyordum.

Hassas olan göğüs ucumu dişlerini bastırınca sırtım yay gibi gerildi ve nefesim dişlerimin arasından döküldü.

Bu sefer diliyle sataşınca "Oğuz," diye soludum. Diğer eli bacağım ve kalçam arasında gezinmeye devam ediyordu.

Kanım kaynıyor, yoğun bir sıcaklık kasıklarıma doğru iniyordu. Bedenim daha fazlasını ister vaziyette kıvranırken bacaklarımın arasında duran erkekliğini yavaşça hassas bölgeme sürttü. Gözlerimi sıkıca kapattım. Tutku bir yıldırım gibi bedenime düşmüştü. Beni isteyen yanını hissetmek içimdeki ateşi harlıyordu.

Kabaran dudakları boynuma doğru çıktığında sabırsızca kıpırdandım. Başımı eğip beni öpmesi için onu kendime doğru çektim.

Dudakları hızla dudaklarıma kapanınca nefesim kesildi. Öpüşüne karşılık verirken ellerim saçlarının arasına daldı. Teni o kadar ısınmıştı ki ellerimi yakıyordu. Genzinden sesli bir inleme döküldüğü sırada geri çekildi. Gözlerinde yanan korlar tenime sıçrayıp beni usul usul yakarken boğazım kupkuruydu. Bana böyle baktığı zamanlar kalbim sarsılıyordu.

"Bu biraz hızlı olacak sevgilim," diye fısıldadı.

Bacaklarımın arasındaki bedenini sıkarken "Lütfen," diye teşvik ettim.

"Of!" Diye inledi. "Beni var ya mahvediyorsun kadın."

Yüzündeki ifade kararırken yukarı sıyrılan elbisemi tutup hızlıca başımdan yukarı çekip çıkardı. Ardından sutyenimin önündeki klipsi açtı. O kadar hızlı hareket etmişti ki onu takip edememiştim.

Nefes nefese kalmış bir halde yüzüne bakıyordum. Bacağımı okşayan eli hızlıca yukarı doğru tırmandı. Tüylerim ürperirken bacaklarımı

gevşettim. Oğuz'un eli hedefini biliyordu. Çıplak kadınlığımda gezinmeye başladığında tekrar dudaklarıma yöneldi. Hissettiğim yoğun zevk karşısında bedenine doğru yükselirken göğüslerimi göğsüne doğru yasladım.

Parmakları ıslak kadınlığımda gezinirken elimi pantolonuna doğru uzattım. Düğmesini ve fermuarını sarsak hareketle açtım. Bunu yapınca geri çekildi. Hızlı hareketlerle pantolonunu ve baksırını indirdi. Üstündeki tişörtü de çıkarıp atınca karşımda çıplak kalmıştı. Büyük ve geniş bedenine hasretle baktım. Son zamanda kaybettiği kiloların bir kısmını aldığı için eski formuna kavuşmuştu.

Bir gün onu izlemeye doyacak mıydım?

Ellerim kollarında ve göğsünde gezindi. Omzundaki yaranın izi hâlâ oradaydı. O izi her gördüğümde içimde bir şeyler sıkışıyordu. Çünkü onu kaybetmeye ne kadar yakın olduğumu hatırlıyordum. Eğilip yarasını öptüm.

Oğuz ise ellerini kalçalarına yerleştirip beni kucağına aldı. Düşmemek için kollarım ve bacaklarımla onu sardığımda yan taraftaki koltuğa oturdu. Gözleri yüzümde geziniyordu. "Çok güzelsin."

Sesindeki hayranlık, kelimeleri boğazımda düğümlüyordu. Ona ihtiyacım vardı. Uzanıp dudaklarını öperken kalçalarımı tutup bedenimi yükseltti. Ardından yavaşça içime girdi. O kadar yavaş hareket ediyordu ki ağlamak istiyordum. Ona alışmam için bana zaman tanıdığını biliyordum.

Yavaşça hareket ettiğinde kalçalarım ona eşlik etmeye başladı. Dünyamı sarsıyordu. Kısık bir sesle "Seni seviyorum," dedim.

Hareketleri az da olsa hızlanırken ritmik darbelerle içime girip çıkıyordu. Kalbim öyle hızlı atıyordu ki her an fırlayıp dışarı çıkacak gibiydi. Ellerimi geniş omuzlarına yerleştirdim. Beyaz teni kızarmış ve harcadığı efordan ötürü terlemişti.

Teninde kaybolurken bedenim iyice gerildi.

Tırnaklarımı omzuna geriçirken "Ah," diye kısık bir çığlık attım. Eğilip dudaklarıyla yüzüne doğru yükselen göğsümü yakaladı.

Böyle yaparsa daha fazla dayanamayacaktım.

Parmaklarını tekrar kadınlığıma doğru kaydırdı. Hassas noktaya dokununca kalçalarım kasıldı.

"Of siktir!" diye haykırdı.

Başım geriye doğru düşünce uzun saçlarım bacaklarına değdi. O ise dokunmaya, hareket etmeye ve öpmeye devam ediyordu. Hepsi çok fazlaydı, daha fazla dayanamazdım. Eliyle boynumu kavrayıp enseme doğru kaydırdı. Hareketleri az önceye oranla daha hızlıydı. Dudaklarını gerilen boynumun nemli kıvrımına bastırdı. "Sana çok fena aşığım."

Sözlerini duyunca alt dudağımı sertçe ısırdım. Gözlerim kapanırken ona sıkıca sarıldım. Kendini içime son bir kez daha sertçe bastırdı. Nefes nefese ona tutunduğumda ikimiz de yüksek bir uçurumdan aşağı yuvarlandık.

Kollarının arasında resmen yığılıp kalmıştım. Bedenimdeki bütün kemikler erimiş gibiydi. Bilincim yerine geldiğinde sırtımda gezinen elini hissedebildim. Omuz başımdan başlayarak kulağıma giden yol boyu öpücükler bıraktı. Uykulu gözlerimi araladığımda aşkla bakan elalarını gördüm.

"Süveyda..." diye fısıldadı. Gözlerimin içine bakarak "Süveyda Sarhan," diye fısıldadı.

Şaşkınca "Hı?" dediğimde dudakları iki yana doğru kıvrıldı. Dudağıma küçük bir öpücük kondurdu. "Bal gözlüm," deyip bir öpücük daha bıraktı. "Artık Sarhan olmanın vakti gelmedi mi sence?"

Gözlerimi şaşkınca kırpıştırdım. Oğuz ile evlilik konusunu daha önce hiç konuşmamıştık. Ondan bu konuyu açmasını beklemiştim aslında. Fakat şu ana kadar hiç söz konusu olmamıştı. Şimdi birdenbire böyle bir teklif yaptığı için bu kadar şaşkındım.

Gözlerimin içine bakarak "Benimle evlenir misin?" diye sordu.

"Karım olur musun?"

"Ben," dediğimde gözlerimden yaşlar süzülmeye başladı. Başımla onaylarken "Evlenirim," diye ağladım.

"Seninle evlenirim."

⛓

Instagram umrantn
Twitter umrantann
Twitter hesaplarınızda #viranedüşler etiketiyle atacağınız twetleri bekliyorumm

Kızımız oluyor 😩

Ceyda ve Eser'in ilişkileri için yeni bölümü bekleyinn

Sizce Oğuz nasıl bir baba olacak
Biraz da mutlu olduğumuz bölümlerin vakti geldi🫶

BÖLÜM 49: YEMİN

Selaaaaam ben geldimmm, nasılsınız? Yaz mevsimi bi bana mı zor geliyor : (

Umarım bölümü keyifle okursunuz, ben yazarken büyük bir keyif aldım ^^

Yorumlarınızı ve oylarınızı bekliyorumm, iki bin yorumu geçmeden bölüm gelmez gibi

Bu arada finale son iki bölüm...

#Furkan Olgaç Benim İklimin İncitmez Seni
KÖF'N Bi' Tek Ben Anlarım
Kirli Ah Aman Aman

⛓

Pencerenin kenarına sıra sıra dizilmiş çiçeklere doğru yanaştığımda yüzümde ufak bir gülümseme vardı. Oğuz canlı çiçek sevdiğimi bildiği için benim için saksı da çiçekler alıyordu. Onları her suladığında aklıma babam geliyordu. Babam çiçekleri çok severdi. Bu yönümü ondan almıştım. Evimizin bahçesi o ölmeden önce çiçeklerle doluydu. Kocaman elleri incitmekten korktuğu çiçeklerle uzun uzun ilgilenirdi. O anları hatırlayınca içime dolan özleme engel olamadım.

"Çiçekleri sev güzel kızım, onlar yüreğindeki merhameti besler."

Sesi kulaklarımda yankılandığında gözlerim doldu. Onu her geçen gün özlüyordum. Kaybının kalbimde açtığı yara ilk günkü gibi derindi. O acı hiç geçmemişti sadece zamanla alışmayı öğrenmiştim.

Zaman her şeyi de iyileştirmiyordu sadece yaşanılabilir kılıyordu hayatı. Acıydı ama gerçekti.

Babamın mezarı bile çok uzaktaydı bana. Mezarına ektiğim çiçekleri de ne zamandır sulayamamıştım. Cemil yüzünden evime toprağıma en

çok da babama hasret kalmıştım. Hayatımı öylesine alt üst etmişti ki aradan geçen zaman bile dağıttığı parçaları toparlayamamıştım.

Zaman her şeyi de düzeltemiyordu işte.

Bebeğimi büyütürken babamsız geçen günleri de çoğaltıyordu.

Bir elimi karnıma yerleştirdim. Keşke babam hayatta olsaydı. Oğuz'u tanımasını çok isterdim. Özellikle kızımın onunla vakit geçirmesini... "Keşke ne kadar mutlu olduğumu görseydin baba..."

Hüzünle iç çektiğimde yakın zamanda Bursa'ya gitmeyi aklıma not ettim. Hem damadı hem de torunuyla tanışma vakti gelmiş geçiyordu.

"Hâlâ küs müsün bana? Ondan mı asık güzel yüzün?"

Oğuz'un sesini duyunca düşüncelerimden sıyrıldım. Ona dönmeden omuz silktim sadece. Çiçekleri sulamaya devam ettiğimde iç çekti.

"Abartmıyor musun sence de?"

Bu defa ona doğru dönüp kısılı gözlerimle yüzüne baktım. Benim aksime son derece sakin ve keyifli görünüyordu. Beni kızdırmaktan zevk alıyordu, hain...

"Oğuz," deyip daha kısık sesle "Bana seviştikten hemen sonra evlenme teklifi ettin?" diye soludum.

Alt dudağını ağzının içine yuvarladı. Bunu gülmemek için yaptığını biliyordum.

"Yani?"

"Ne yanisi?" diye parladım. "Çocuğumuz karşımıza geçip nasıl evlenme teklifi aldığımı sorduğunda ona ne anlatacağım ben?"

Ufak bir kahkaha attığında sırtını yasladığı kapıdan ayırıp bana doğru yürüdü. Kollarımı önümde bağlayıp küskün bir ifadeyle yüzüne baktım. Dün eve geldiğimizden beri bunun tartışmasını yapıyorduk. O anın heyecanı ve uyuşukluğu geçtikten sonra benden biraz azar yemiş olabilirdi.

Ellerini belime yerleştirip yüzünü bana doğru eğdi. Ona bakmak için başımı geriye doğru atmak zorundaydım çünkü kocamandı. Yanında bu kadar küçük hissetmeye alışmam gerekiyordu artık.

"Sevmedin mi teklifini?" Böyle tatlı tatlı konuştuğu zaman nasıl hayır diyebilirdim ki...

Omuz silktim. Tamam, o an her şey çok güzeldi, teklifi de sevmiştim ama sonrası da vardı bunun.

"Yüzüğüm bile yok," diye mırıldandım.

Bunu yeni fark etmiş gibi yüzünü buruşturdu. "Haklısın, onu tamamen unuttum."

Yüz ifadesi karşısında gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Özrü kabahatinden büyüktü. Geri çekilip kollarının arasından sıyrıldım. "Neyse, hâlâ küsüm sana."

Telefonu çaldığında cebinden çıkarıp ekrana baktı. "Bunu açmam lazım," deyip odadan çıktığında başımı iki yana doğru sallayıp çiçeklerimle ilgilenmeye geri döndüm. Anlamadığım nokta, Oğuz normalde ince düşünceli bir adamdı. Bu konuda nasıl bu kadar düz mantık kullandığını bir türlü anlamıyordum.

İç geçirdiğimde elimi karnıma yerleştirdim. "Aslında güzel bir teklifti kızım ama sen detaylarını hiçbir zaman öğrenemeyeceksin."

"Süveyda?"

Oğuz'un sesini duyunca çalışma odasına geçtim. Koltukta oturmuş ciddi bir ifadeyle telefonuna bakıyordu. "Efendim?"

Başını kaldırmadan "Çalışma masamın üstündeki kitabı verebilir misin?" dedi.

Genelde eşyalarını kendi alan biriydi bunun için beni çağırmasına şaşırsam da tepki vermedim. Muhtemelen önemli bir işle uğraşıyordu. "Açmadan getirir misin?"

"Tamam," deyip masaya ilerlediğimde iki kitap üst üsteydi. İkisini alıp ona yürüdüğümde "Hangisi?" diye sordum.

Başını kaldırıp ufak bir gülümsemeyle üstteki kitabı aldı. Ardından kolunu belime sarıp beni aralık duran iki bacağının arasına çekti. Halimden memnun bir şekilde kucağında otururken elimde kalan kitaba baktım. Bilinmeyen Bir Kadının Mektubu... Bu kitabı her gördüğümde ilk tanıştığımız günü hatırlıyordum. Yüzümde oluşan gülümsemeyle "Bir sayfa açsana," dedi ve çenesini omzuma yasladı.

Kitabın içinde bir şey olduğu için aralık duruyordu. Dikkatle açtığımda çok zarif bir tektaş yüzükle karşılaştım. Şaşkın gözlerim Oğuz'u bulunca gülümseyen gözleriyle beni izliyordu. Gözleri öyle sıcak bakıyordu ki kalbimde bir şeyler çözülüyordu. Boğazıma atılan düğümler yüzünden sessizliğe gömüldüm. Oğuz içindeki yüzüğü aldı. Kitabı kapatıp yanına koyduktan sonra ellerimi tuttu. Ben ise hâlâ şaşkınca yüzüne bakıyordum.

Eğilip alnımı öptüğünde gözlerim dolu dolu olmuştu. Alnını alnıma yaslayıp "Güzel sevgilim," diye fısıldadı. Ardından dün söylediği

sözleri bir kez daha sarf etti.

"Benimle evlenir misin?"

Başımla onayladığımda titrek bir sesle "Evet," dedim. Dün aldığım teklif için bugün de ağlıyordum. Eğilip dudaklarıma küçük bir öpücük bıraktı.

Sevgi dolu bir sesle "Saf sevgilim benim," deyip kafamı öptü. "Yüzüksüz teklif olur mu hiç?"

Dudaklarımı büktüm. "Oyuncu mu olsan? İyi kandırdın beni."

Sözlerim üzerine sırıttı. "Yüzüğü unuttum dediğimde yüzünün halini görseydin keşke."

Koluna hafifçe vurdum. "Hain, hamile bir kadını kandırmaya hiç utanmıyor musun ya sen?"

Yüzünü boynuma gömdü. "O hamile kadını yerim ben."

Sakalları yanağıma battığı için huylanıp çekilmeye çalıştım. Dişlerini hafifçe yanağıma geçirdi.

"Çok tatlısın yiyesim geliyor seni."

Dişlerinin yerini dudakları aldı. Yanağımı yüzüne bastırdım. Karnımın içinde uçuşan kelebekler boğazıma kadar tırmanmıştı.

"Günlerdir bu yüzükle dolaşıyorum, aslında daha farklı planlamıştım ama o an tutamadım kendimi."

Kollarımı boynuna sarıp başımı omzuma doğru yatırdım. Parmağının ucuyla burnuma dokundu.

"Beni tesirin altına aldığın için suçlusun küçük hanım."

Sessizce güldüm. "O teklif ikimize özeldi," diye fısıldadım. "Ama bu teklifi de sevdim. Şimdi yüzüğümü tak lütfen," deyip elimi ona doğru uzattım. Önce parmaklarımın boğumlarına ufak bir öpücük bıraktı. Sıcak nefesini hissetmek tenimi karıncalandırıyordu.

Yüzüğü yavaşça parmağıma geçirdi. Zarif ve sade bir yüzüktü. Çok beğenmiştim. Elimi havaya kaldırıp hayranlıkla baktım. "Çok güzel."

Yanağıma düşen saçımı okşayarak geriye doğru iteledi. Gözleri yüzümdeydi. "Asıl güzel olan sensin, sadece ve sadece sen..."

Varlığı kalbimi yerinden uçuruyordu. Ona dair olan her şey beni çok fazla etkiliyordu. Dolan gözlerimi yüzüne çevirdim.

"Artık anlatacak bir hikayemiz var sanırım," dedi.

Gülümserken karnıma baktım. "Evet, bu teklifi kızıma rahat rahat anlatabilirim."

Ellerini kalçalarıma yasladığında bir bacağımı tutup beni kucağına çekti. Şimdi yüz yüze bakıyorduk. Bacaklarımı beline doladığımda eğilip çenemi öptü.

"İlkini bilmese de olur zaten." Boğuklaşan sesiyle "Hadi dudaklarıma yaklaş," diye devam ettiğinde gözlerim irileşti. "Bu teklifi de mühürlememiz gerekiyor." Alt dudağımı ısırdım.

"Hiçbir fırsatı kaçırmıyorsun."

Yüzüme doğru iyice yanaştığı için kor ateşlerde dövülen nefesi dudaklarıma çarpıyordu. Gözlerinin rengi iyice koyulaşmıştı, yeşil benekler kahverengiye dönmüştü. "Asla," dedikten sonra dudaklarını yavaşça dudaklarıma bastırdı. Kalbim boğazıma kadar tırmanmıştı.

"Sana dair hiçbir şeyi kaçırmam." Dudaklarını dudaklarıma sürttü. Vücudumdaki kan damarlarımı yakarak akıyordu. Gözlerim ağırlaştığında dudaklarım aralandı. Beni öpmesini istiyordum. O ise dudaklarını kıpırdatarak bana sataşmaya devam ediyordu.

Dilimi dışarı çıkarıp dudaklarının arasından içeri iteledim. Ensesinde duran ellerime baskı uygulayarak onu iyice kendime doğru çektim ve öpmeye başladım. Bu tepkim karşısında birkaç saniyelik bir şaşkınlık yaşasa da dudaklarından kopan hırıltıyla şiddetli bir karşılık vermesi çok uzun sürmemişti.

Kalçalarımdaki eli tutuşunu sıkılaştırdığında dilini büyük bir açlıkla keşfediyordum. Bir eli sırtıma doğru kaydı. Sırtıma uyguladığı baskıyla göğüslerim geniş göğsüne yapıştı. O kadar yakındık ki aramızdan rüzgâr bile geçemezdi. Sadece o ve ben, şey bir de bebeğimiz... Sadece biz vardık.

Avuçlarımın içindeki yumuşak saçlarını avuçladım. Midemdeki kelebekler bedenimin dört bir yanına yayılmıştı.

Kollarında olduğum bu adama aşıktım. Aramızdaki hisler öyle geri dönülmez bir haldeydi ki... Kalbi, kalbimin çıkmaz sokağı olmuştu. Zihnimdeki karanlık labirentin içine hapsetmiştim onu ve bize dair her şeyi...

Alt dudağımı kavradığında başımı yana eğdim. Hafifçe çekip dudaklarımı serbest bıraktığında dudaklarım tıpkı bedenimdeki diğer bölgelerim gibi zonkluyordu.

Dudakları çeneme kaydığında başımı geriye doğru atarak ona daha fazla yer açtım. Beni iyice kendine doğru çekti. Bacaklarımın arasına

batan sertliğini hissedince ciğerlerimdeki nefes boşaldı. Her defasında daha yoğun olan bu duygular beni çıkmaza sürüklüyordu.

Boynumu öptüğünde derin bir nefes aldı.

"Sana doyamıyorum, kafayı yiyeceğim."

Kalçalarım ona doğru hareket ettiğinde dudaklarımdan dökülen sesim boğuktu. Bu sesi duyan Oğuz hırıltılı bir sesle "Siktir!" dediğinde beni sıkıca tutup ayağa kalktı.

Bacaklarımı beline sıkıca sardım. "Canıma kastın var senin," diye söyleniyordu. Beni içine alan arzu bu kadar yoğun olmasaydı tepkisi karşısında gülebilirdim.

Dişlerini boynuma bastırdı. Elimi ensesine kaydırıp tişörtünün içine doğru ilerlettim. Sıcak teni ince bir ter tabakasıyla kaplanmıştı. Üstündeki tişörtü çıkarıp atmak ve hayranlık duyduğum büyük bedenine dokunmak istiyordum. Sabırsız ellerim tişörtünün etek kısmına kaydığında kalbim büyük bir gümbürtüyle çarpıyordu. Tişörtü yukarı doğru sıyırdığımda kapı çalmaya başladı. Ellerim donup kalmıştı. Oğuz ise benim aksime büyük avuçlarını üstümdeki askılı bluzdan içeri kaydırmaya devam ediyordu. Dokunuşu karşısında tenimin diken diken olmasına engel olamıyordum.

"Kapı çalıyor."

Dudaklarını göğsüme doğru kaydırdı. "Oğuz kapı," dediğimde "Yanlış duymuşsundur," dedi.

Kapı bir kez daha çaldı. "Kapı çalıyor işte."

"Çalmıyor, yok öyle bir şey çıkar kafandan."

Kapı bir kez daha çaldı. Bu defa da "açmazsak giderler," diye diretti.

"Evde olduğunuzu biliyoruz açın kapıyı."

Barış'ın sesini duyduğumda gözlerim irileşti.

"Oğlum ile beraber ağaç olduk burada be."

"Ulan Barış siktim lan belanı!"

Gülmemek için elimle ağzımı kapattım.

"Ay evet abi ya açın kapıyı!"

Şimdi de Nazlı konuşmuştu. Geri çekilmeye çalıştığımda Oğuz oflayıp başını kaldırdı. Gözlerinden ateş çıkıyordu.

"Ben şansımı bahtımı si-" Elimle ağzını kapattım.

"Devamını getirme sakın."

Gülmekten zar zor konuşmuştum. Oğuz bıkkın bir nefes verdiğinde "İndir hadi beni," dedim.

Ağzının içinde "O kolay yavrum asıl zor olan aşağıdaki," diye homurdandı.

İmasını anladığımda ağzım açık kaldı.

"Edepsizleşme," deyip ağzına hafifçe vurdum. Dudaklarını sarkıtıp beni istemeyerek kucağından indirdi. Yüzü şekerini kaybetmiş bir çocuğun huysuzluğunu taşıyordu.

"Git kapıyı aç ben de gidip elimi yüzümü falan yıkayayım."

Mutsuz bir şekilde yanımdan ayrıldığında kapı tekrar çaldı. Nazlı ve Barış'ın konuşma sesleri boğuk geliyordu. Elimle yüzümü yelleyip saçlarımı önüme attım. Nazlı yüzümü gördüğü an neden kapının geç açıldığını anlayacaktı.

"Of, rezillik."

Boğazımı temizleyip kapıyı açtım.

"Hoş geldiniz," dediğimde sesim haddinden fazla neşeli ve yüksek çıkmıştı. Suç işlemiş gibiydim... İçeri girdiklerinde Nazlı pis pis sırıtıyordu.

"Hayırlı işler ay yani hoş bulduk."

Kızaran yüzüm iyice bordaya döndüğünde Barış'a çaktırmadan kolunu çimdikledim.

"Acıdı be."

Kısık sesle "Acısın zaten," diye söylendim.

"N'oldu Nazlı'm?"

Barış bize döndüğünde "Hiç," dedi. "Sinek ısırdı sanırım."

Birlikte içeri girdiğimizde Oğuz asık durmaya devam eden yüzüyle yanımıza geldi.

"Oğuz'um yüzünde güller açıyor. Bizi gördüğüne bu kadar sevinme be kardeşim."

Barış'ın sözlerini üzerine Oğuz ona o kadar ters baktı ki ben bile ürperdim. Fakat Barış'ın umrunda değildi sanırım bu yüzden konuşmaya devam etti.

"Bundan sonra daha sık gelelim en iyisi."

"Barış gevşek gevşek sırıtıp sikti-" dediğinde Emir'i fark edip sustu.

"Kapat aslanımın kulaklarını Nazlı."

Nazlı omuz silkti. "Kocama küfür edersin o zaman olmaz."

"Hay senin kocanın."

Ağzının içinde bir şeyler homurdanarak kanepeye oturduğunda Barış bana döndü.

"Görüyorsun yenge değil mi çok düşkün bana. Barış'ım da Barış'ım diye geziniyor."

Oğuz Emir'i kucağına aldığında "Sen oğluna şükret yoksa uygulamalı görürdün Barış'ım da Barış'ımı yavşak," dedi.

Barış sırıtmaya başladı. "Bu aşk değil de ne be?"

Oğuz gözlerini devirdiğinde Nazlı araya girdi. "Kıskanırım ama."

"Ulan seni de kendine benzetti ya en çok ona yanarım," dedikten sonra sevgiyle parlayan ela gözlerini kucağındaki Emir'e çevirdi.

"Sen onlara benzeme tamam mı dayıcım?"

Emir ağzının içinde bir şeyler söyleyerek salyalarını Oğuz'un yüzüne akıttı. O sırada yüzünde beliren ifadeyi görünce daha fazla dayanamayıp gülmeye başladım.

"Şimdiden benzemiş," diye somurttu.

Oğuz'un yanına oturup Emir'in yanağını sevdim. Her geçen gün daha güzel oluyordu.

"Siz niye geldiniz?"

Oğuz'un ani sorusunu duyunca dirseğimle kolunu dürttüm. Dişlerimin arasından "O ne biçim laf Oğuz," dediğimde çocuk gibi omuz silkti.

"Lan bu kadar sevdiğini belli etme bak duygusallaşıyorum."

"Kafe tadilata girdi ya bugün, ben de dedim gidip yeğenimin cinsiyetini öğrenelim. İyi yapmışım değil mi abim?"

Oğuz "He abim, çok iyi yapmışsın çok," diye fısıldadı. Onu tekrar dürttüm.

Nazlı dil çıkarıp "Huysuz baba adayı ya," dedi.

İkisini görmezden gelip küçük bir gülümsemeyle Nazlı'ya bakarken elimi karnıma yerleştirdim.

"Kız olacak."

"Yaşasın be erkek tarafı ben olacağım."

Oğuz öfkeyle Barış'a döndü. "O ne demek lan, kızıma mı göz diktin sen benim? Yavrum Emir'i tut sen."

Emir'i bana verdiğinde Barış'a döndü. Barış'ın rengi kaçarken "Yok abi öyle değil," diye kıvırttı.

"Sonuçta sen kız babası olacaksın, taliplerle uğraşacaksın."

"Of bi susun da şurada sevineyim," deyip ayağa kalkan Nazlı yanıma gelip kucağımdaki Emir'e dikkat ederek bana sarıldı.

Kulağıma doğru "Sana benzerse çok çok güzel olacak," deyip geri çekildikten sonra Oğuz'a sarıldı. "Geçmiş olsun abim, birdi iki olacaklar yandın koçum bu defa."

Oğuz'un yüzü asıldığında bir elini ensesine yerleştirip gergince ovdu. "Ben hiç öyle düşünmemiştim."

Nazlı omzuna vurdu. "Geceler uzun düşünürsün artık talipleri."

Sonra bana dönüp elimi tuttu. O sırada yüzüğü görünce gözleri kocaman açıldı.

"Evlenme teklifi ettin mi sonunda?"

Bağırarak konuştuğu için Emir'i korkutmuştu. Emir ağlamaya başladığında onu sallamaya çalıştım. Nazlı uzanıp "Özür dilerim annecim ya sesimin ayarı kaçtı yine," diyerek kucağımdan aldı. Emir sustuğunda kınayan gözlerle Oğuz'a baktı.

"Yalnız abi yuh, evlenme teklifi için bu kadar beklemiş olmana diyecek laf bulamıyorum."

Bu konuda Nazlı ile aynı fikirdeyim.

"Çok konuşma bücür."

"Ayıp ya anneyim ben anne, ne bücürü."

"Bücürsün işte yerden bitme seni."

Nazlı tekrar dil çıkarıp Emir'i salladı.

"Ay oğlum uyumuş, ben onu yatırıp geliyorum."

Barış'ın telefonu çalınca o da odadan çıktı. Oğuz yorgun bir nefes alıp televizyonu açtı ve koltuğa yaslandı.

"Kafenin tadilatı ne zaman bitecek?"

"Bir iki gün sürer."

Oflayarak yanına oturdum. "Canım sıkılıyor evde."

Yan gözlerle yüzüme baktı. "Benim yanımdayken mi?"

"İşe gideceksin birazdan."

"Sen de gelirsin istersen."

Başımla onayladığımda televizyonda cips reklamı çıktı. Normal de pek sevdiğim bir şey değildi ama görünce ağzım sulanmıştı. "Evde cips var mıydı?"

"Bilmem," dediğinde ayağa kalkıp mutfağa doğru ilerledim. Abur cuburdan pek anlayamadığım için daha önce alıp almadığımızı bile bilmiyordum. Dolapları açtığımda cevabı almış oldum.

"Oğuz evde neden cips yok?" diye seslendim.

Hayal kırıklığıyla salona geçtiğimde bana döndü. "Daha önce hiç istemedin."

"Ama şu an canım istiyor."

Asık yüzümle yanına oturduğumda beni kolunun altına aldı. "Zararlı zaten boş ver, yemesen daha iyi."

Ağzım açık kalırken şaşkınca ona döndüm. Sanki önemsiz bir şeymiş gibi boş ver diyordu. "Ama canım çok istiyor."

Ciddi ifadesiyle "Ama zararlı, ikiniz içinde sağlıksız şeyler güzelim," dediğinde aniden ağlamaya başladım. Ciddi ciddi cips için ağlamaya başladım.

"Sana inanmıyorum Oğuz."

Yüzüme baktığında gözleri kocaman açıldı. Ne diyeceğini bilmiyor gibiydi. "Ağlıyor musun şu anda sen?"

"Ne kadar kötü bir adam oldun sen," deyip burnumu çektim. "Hamile bir kadınım ben. Canım cips istiyor, şimdiye gidip alman gerekirdi. Ama dediklerine bak."

"Süveyda sen şu an gerçekten cips için mi ağlıyorsun?"

Böyle dediğinde kulağa saçma geliyordu ama elimde değildi. "Hayır, canım bir şey istedi ama sen sağlıksız ve zararlı dedin. N'apayım canım istiyor benim? Keyfimden mi diyorum sanki?"

Gözlerini kırpıştırdı. Şoktaymış gibi bakıyordu. Başımı hayal kırıklığıyla iki yana salladım.

"Sen eskiden gerçekten böyle değildin."

"Özür dilerim sevgilim, tamamen benim eşekliğim. Ağlama sen," deyip telefonunu çıkardı. Sipariş vermek için aplikasyonu açtığında masadaki peçeteyi alıp burnumu sildim.

"Uyudu sonunda," diye içeri giren Nazlı'nın gözleri beni buldu.

"N'oldu ya neden ağlıyorsun?"

Yanıma oturduğunda Oğuz'dan uzaklaştım.

"Abine sor, ağlatan o."

Nazlı kınayan gözlerini ona çevirdiğinde Oğuz ellerini havaya kaldırdı.

"Yemin ederim bir şey yapmadım, cips için ağlıyor."

"Sadece cips için ağlamıyorum ben," diye çemkirdim. Ardından Nazlı'ya döndüm. "Canım cips istiyor dediğimde zararlı ve sağlıksız yeme boş ver dedi."

Tekrar ağlamak üzereydim. Nazlı ince kollarını omzuma sardı. "Kıyamam ben sana, anlamaz bunlar aşermeden."

Oğuz hâlâ "Ama cips zararlı," diye kendini savunuyordu. "Onların iyiliği için söyledim."

Barış içeri girdiğinde "Yanlış yoldasın kardeşim," diyerek Oğuz'u uyardı.

"Tamam susuyorum, en iyisi sipariş vereyim ben."

"Baharatlı olsun," diye yarım ağızla konuştum.

"Hazır Emir uyumuşken biz de kafeye gidelim, sen bakarsın ona değil mi Süveyda?"

"Bakarım tabii ki."

"Biberonu doldurdum az önce eğer ağlarsa verirsin, biz de birkaç saate geliriz."

Başımla onayladım. "Merak etme, hallederim ben."

Oğuz araya girdi. "Yarın akşama kadar tadilat biterse hep beraber kafede yemek yiyelim."

Uzun zamandır hep beraber toplanmadığımız için böyle bir geceye ihtiyacımız vardı.

"Çok güzel olur. Hem evlilik teklifini kutlarız."

Oğuz da Nazlı ve Barış ile beraber evden çıktı. Ustaların başında duracağını söylemişti. Bende cipsimi yedikten sonra Emir uyurken kısa bir duş aldım. İç çamaşırlarımı giyerken gözüm aynaya takıldı. Karnım günden güne büyüyordu. Bunu fark etmek nedense hüzünlenmeme neden oluyordu. Hafifçe gülümsedim. Açıkçası hamileliğim çok rahat geçtiği için çoğu zaman hamile olduğumu bile unutuyordum. Büyüyen karnım en güzel hatırlatıcım oluyordu. Ayna karşısında dururken telefonuma mesaj geldi. Yataktan alıp baktığımda mesajın Oğuz'dan geldiğini gördüm.

Oğuz: **Emir uyuyor mu?**

Süveyda: **Evet, hâlâ uyanmadı.**

Oğuz: **Sen de uyusaydın, gece pek uyuyamamıştın**

Muhtemelen bu gece de uyuyamayacaksın :D

Süveyda: **Hamile olan benim ama senin hormonlarının tavan yapması gerçek mi?**

Duştan yeni çıktım, uykum kaçtı

Oğuz: **Yavrum söz konusu sen olunca hormonlarım hep zirvede**

Öyle mi? Üstünde ne var peki?

Yanındaki alev emojisini görünce kahkaha atmaya başladım. İyice sapıtmıştı.

Süveyda: **Hiçbir şey**
Dememi isterdin değil mi?
Üzgünüm giyindim.
Oğuz: **Üzdü ve kırdı**
Neyse anlık atsana, en azından bebek yüzünü göreyim
Teselli bulurum

Gülümserken kamera kısmını açıp aynanın karşısına geçtim ve yan durdum. Fotoğraf çektikten sonra ona attım.

Süveyda: **Seni bekliyoruz :)**
Oğuz: **yazıyor...**
Oğuz: **çevrimiçi**
Oğuz: **yazıyor...**
Süveyda: **?**
Oğuz: **Fotoğrafa bakmaktan yazmayı unuttum anasını satayım**
EVE GELİYORUZ.
Süveyda: **Siz kim Oğuz?**
Oğuz: **Gelince görürsün bebeğim**

O kadar çok gülmüştüm ki telefonu elimden düşürmüştüm.

****

"Daldın."

Oğuz'un sesini duyunca başımı camdan çekip ona doğru çevirdim.

Yemeğin başlamasına neredeyse iki saat vardı."Neden bu kadar erken geldik?"

Dudaklarında ufak bir gülümseme oluştu. "Birkaç işim var, hadi gel."

Arabadan indiğinde kemerimi açıp onu takip ettim. Elimi tuttuğunda beraber yolun karşısına geçtik. Başımı kaldırıp kafeye bastığımda dudaklarım aralandı.

"Oğuz?" diye soludum. Kafenin dışı beyaz güllerle süslenmişti.

Bir şeyler döndüğünü ancak şimdi anlayabiliyordum. Kafeye girdiğimde ağzım açık kaldı. Duvardaki kitaplıklar led ışıkları ve beyaz sarmaşık güllerle boydan boya süslenmişti. Onun haricinde kafenin içi boşaltılmış uzun masalar getirilmişti. Masalar da beyazdı ve üstlerinde beyaz ve açık pembe güller vardı. Her yer bembeyaz ve çok güzeldi.

"Burada neler oluyor?"

Elimi dudaklarına götürdüğünde ona döndüm.

"Nikahımıza hoş geldin sevgilim."

Islak gözlerimle "Nasıl ya?" diyebildim.

"Nikah işlemleriyle uğraştığım için teklifim biraz gecikmişti."

Yüzünde mahcup bir gülümsemeyle bakıyordu.

"Artık karım olmanı istediğimi söylediğimde ciddiydim."

Elimin tersiyle gözlerimi sildim. "Bu kadar hızlı olmanı beklemiyordum."

Sinsi bir şekilde sırıttığında yüzüme doğru eğildi. "Bana kalsa tanıştığımızın üçüncü ayı evlenirdik."

Sözlerine gülmeye başladığımda dudaklarını alnıma yasladı. "Seni ne kadar çok sevdiğimi biliyorsun değil mi?"

Başımla onayladığımda parmak uçlarımda yükselip elimi boynuna yerleştirdim. Uzanıp yanağını öptüğümde "Seni seviyorum," diye fısıldadım.

"Gelin hanımımız geldi sonunda."

Nazlı mutfaktan çıkıp yanımıza geldiğinde şaşkınca ona döndüm. "Sen de mi biliyordun?"

"Tabii ki biliyordum, günlerdir anlamaman için kendimi paraladım."

Gözlerim kısıldı. "Dün evlilik teklifine şaşırmıştın."

Dişlerini göstererek sırıttı "İyi bir oyuncuyum değil mi?" Yanıma gelip elimi tuttu. "Neyse sonra kızarsın, gel hadi makyöz seni bekliyor."

Beni mutfağa doğru sürüklemeye başladı. "Her şeyi ayarladınız mı gerçekten?"

"Evet tatlım, sen ayak uydurmaya bak."

Oğuz da hemen arkamızdan geliyordu. Başımı ona doğru çevirdim. "Gelinliğim peki?"

Kollarını önünde bağladı. "O konu da biraz hile yaptık."

Kaşlarım havalandığında Nazlı ufak bir kahkaha attı. "Geçen beraber gelinlik modellerine neden bakmak istedim sanıyorsun Süvoş?"

"Yoksa o beğendiğim gelinliği mi aldınız?"

Heyecanlandığım için sesim yüksek çıkmıştı.

Oğuz göz kırptığında Nazlı "Nişanlının zekasını hafife alma güzelim," dedi.

"Yok canım ne haddime." O sırada mutfağa gelmiştik. Ufak tefek sarışın bir kız büyük bir gülümsemeyle bize bakıyordu. Mutfakta boşaltılmış onun yerini makyaj malzemeler dolu bir masa almıştı. "Başlayalım mı?"

Sandalyeye oturduğumda Nazlı ellerini beline koydu. "Şimdi ben işlerimi halledeceğim, abi sen berbere gidiyorsun. Damat traşını falan ol. Davetliler de iki saate gelir."

Resmen başım dönüyordu. Şaşkınca Oğuz'u mutfaktan çıkarmasını izliyordum. Sarışın kızla başbaşa kaldığımızda "Başlayalım mı?" diye sordu. Başımla onaylayabildim.

Kızın işinde başarılı olduğu usta hareketlerinden belli oluyordu. Yüzümdeki kapatıcının ağırlığından rahatsız olsam da sesimi çıkarmadım ve kendimi tamamen ona bıraktım. Heyecandan içim içime sığmıyordu. Resmen nikahım vardı. İki saat sonra Süveyda Sarhan olacaktım. Nefes alamıyordum resmen.

Ayrıca her şey o kadar güzeldi ki...

Nazlı ve Oğuz neleri sevdiğimi bildikleri için hayallerimin ötesinde bir organizasyon düzenlemişlerdi.Nikah için burayı ayarlamaları da çok özeldi. Hayatımın en güzel günlerini burada geçirmiştim. Burada yeniden hayata tutunmuş yine burada hayatımın aşkıyla tanışmıştım. Yüzümde hüzünlü bir gülümseme oluştu. O zamanlar hayatımın bir gecede altüst olduğunu düşünmüştüm. Kaçarak geldiğim ve sığındığım Ankara benim yuvam olmuştu.

"Makyajınız bitti, saçınıza başlayabiliriz."

Saçlarım gelinliğimin modeline uyması için zarif bir topuz yapılacaktı. Maşayla buklelerini belirginleştiği saçlarımı alttan toplayıp hoş bir topuz yaptı. Olanları üçüncü bir boyuttan izliyor gibiydim. Rüya gibiydi ama her şey fazlasıyla gerçekti.

Adının Nisa olduğunu öğrendiğim kızın işi bittiğinde Nazlı gelinliğim ile yanımıza geldi. Bu arada kendisi de hazırlanmıştı. Üstünde bedenini ikinci bir deri gibi saran koyu kırmızı bir elbise vardı. Prenses yaka mini elbisenin içinde çok güzel görünüyordu.

"Daha şimdiden bu kadar güzel olman halis mi?" diye bağırdı. Tepkisi karşısında güldüm.

"Gelinliğin içinde peri kızı gibi olacaksın."

Onların yardımıyla gelinliğimi giydim. Straplez yaka olduğu için sütyen takmamıştım. Kırık beyaz renginde olan uzun gelinliğim

sadeydi ama o kadar şıktı ki dergide gördüğüm an vurulmuştum. Önünde sadece yaka kısmından bacaklarıma kadar uzanan saten, yan yatmış kurdeleye benzer bir detay vardı. Çok zarifti.

"Yemin ederim ağlayacağım, çok güzel oldun."

Gözleri dolu dolu bakıyordu.

"Ağlarsan ben de ağlarım."

"Hanımlar, sakin olun. Makyaj malzemelerim su bazlı olsa da ağlamayın sakın."

Nisa'nın uyarısı üzerine Nazlı yüzünü elleriyle yelledi. "Tamam tamam sakiniz."

Beyaz güllerden oluşan çiçeğimi elime verdiğinde derin bir nefes aldım. "Ben şu an gerçekten evleniyor muyum?"

Başıyla onayladı. "Evleniyorsun."

İkimiz de aynı anda ufak bir çığlık attık. Nazlı telefonunu çıkarıp selfie çekti. "En güzel yenge benim yengem diye paylaşırdım da nazar olursun."

"Abartma be," deyip güldüm.

"Abartırım tabii su gibisin."

Kafenin kapısı açıldığında "Ay geldiler mi?" diye soludum.

Nazlı ile mutfaktan çıktığımızda kapıdan içeri giren Oğuz'u gördüm ve yemin nasıl nefes alındığını unuttum. Üstünde geniş bedenine tam oturan siyah bir smokin vardı. Gömleği ise bembeyazdı ve açık tenine çok yakışmıştı. Kısalttığı kestane rengi saçları geriye doğru taranmıştı. Sakallarının hepsini kesmese de kısaltmış ve düzeltmişti. O kadar yakışıklı bir damat olmuştu ki... Göz göze geldiğimizde göz bebeklerindeki hayranlık beni kalbimin orta yerinden vurdu. Bana doğru ilerlediğinde sanki dünya üzerinde eşi benzeri olmayan bir şeye bakıyordu. Bu kadar güzel bakması haksızlıktı.

Gözlerindeki ışıltı gözlerimi kamaştırıyordu.

Eğilip alnımı öptüğünde "Ben var ya..." deyip iç çekti. "Ölürüm sana."

Yaş dolan gözlerimi yumdum. "Ağlatma beni," diye sızlandığımda alnımı öptü.

"Ben de ağlamak istiyorum," dedi. "Otuz iki yaşına gelmiş koca adamım ama sana bakınca ağlamak isteyen bir çocuğa dönüyorum."

Ağlamamak için kendimi sıkıyordum.Elimi tutup parmaklarını parmaklarıma geçirdi. Kayıp yapboz parçaları tamamlanmış gibi

hissettim. ***Oğuz benim eksik yanımdı beni tamamlayan bütünümdü.***

"Sana bakınca bile başım dönüyor, nasıl bir aşkı işledin sen yüreğime." Bir kez daha alnımı öptü. "Bu küçük yaşınla bu koca adamı nasıl kendine tutkun ettin bu kadar..."

Gözümden bir damla yaş aktı.

"Sana duyduğum aşk yaşımdan da büyük boyumdan da," diyebildim.

Beni aşan bir aşkın içindeydim.

"Çok güzel fotoğraflar çektim, on tane nazar boncuğu emojisi koyup paylaşmazsam ölürmüşüm."

Nazlı'nın sözleri üzerine geri çekilse de gözleri üstümdeydi.

Kapı tekrar açıldığında içeri önce Eser ardından Vural ve Zeynep girdi. Aylar sonunda Zeynep'i görmenin şaşkınlığı ve mutluluğuyla "Zeynep?" diye soludum. Yüzünde oluşan koca gülümsemeyle yanıma geldi.

Uzanıp sıkıca sarıldığımda "Çok güzel olmuşsun," dedi. Geri çekilip ona baktım. Zeynep esmer teni çekik kahverengi gözleri ve zarif yüz hatlarıyla çok güzel bir kadındı. Onu her zaman çok beğenirdim ama şimdi daha güzel olmuş gibiydi. Gözlerim bedeninde gezinince nedenini anlayabildim.

"Hamile misin?"

Başıyla onayladığında şaşkınca güldüm. Ona tekrar sarıldığımda "Aynı zamanlarda hamile kalmayı nasıl başardık acaba?" dediğimde kahkaha attı.

"Ben senden önce kalmış gibi görünüyorum."

Vural ile o kadar zor yollardan geçtikten sonra onu bu kadar mutlu görmek içimi ısıtmıştı. Zeynep mutlu olmayı hak eden bir insandı. Geri çekildiğinde Vural eğilip baba sarıldı. O da Oğuz gibi uzun ve iri olduğu için fazlasıyla eğilmek zorunda kalmıştı.

"Tebrik ederim Süveyda."

"Ben de sizi tebrik ederim."

"Ağlayacağım lan, tüm cephelerimi yitirdi. Tek bekar ben ve Akif mi kaldık şimdi?"

Eser'in sözleri neşeli olsa da gözlerindeki hüznü görebiliyordum. Uzun zamandır Ceyda ile görüşmemişlerdi. Ceyda'dan herhangi bir haber gelmediği gibi bu defa Eser de ona gitmemişti.

Bize sarılıp tebrik ettiğinde Barış ve Emir de gelmişti. Vural, Zeynep'in arkasına geçtiğinde Zeynep sırtını ona yasladı. Vural'ın bir eli onun belinde duruyordu.

Nazlı ise arkada hafif bir müzik açarken Oğuz'un birkaç arkadaşı daha geldi. Aralarında Serhan da vardı. Küçük ve samimi bir ortam oluşmuştu. Oğuz sürekli yanımdaydı. Fatma abla bir imam eşliğinde geldiğinde tamamlanmıştık. Zeyneplerin düğününde yaptığı gibi önce imam nikahımızı kıymamızı ve mehir istemem için inat etti. Artık tecrübeli olduğumuz için yadırgamamıştık.

İmam gittiğinde bu defa nikah memuruna sıra geldi. O anlar yine hayal gibiydi çünkü detayların farkına varamıyordum. Sadece Oğuz'un eli elimdeydi ve bize sorular soruluyordu. Evet dediğimde sesim kulaklarıma uzaktan gelmişti. Oğuz elimi sıktı. Gözlerimi ondan bir an olsun ayıramıyorum. Güçlü bir sesle evet dediğinde herkes alkışlamaya başladı. Alkış sesleri içinde bulunduğum transtan çıkmamı sağlamıştı. Yüzümü ikiye ayıran gülümsemeyle etrafa baktım. Mutluluk göğsümde çiçek açan rengarenk tomurcuklar gibiydi.

Şahitlerimiz Nazlı ve Barış olmuştu. Onlar da evet dedikten sonra imzaları attık.

Artık Süveyda Sarhan'dım. Sevdiğim adam kanunen de bana ait olmuştu. Oğuz önce alnıma ardından dudaklarıma ufak bir öpücük bıraktı.

Kulağıma doğru "Kalbim göğsüme sığmıyor," diye itiraf etti.

"Kalbim duracak gibi," diye fısıldadım.

Gülümseyerek elini karnıma yerleştirdi.

"Son nefesime kadar, yemin ederim."

Sertçe yutkunup sözlerini tekrarlarım. "Son nefesime kadar..."

Nikah cüzdanımızı elime alıp havaya kaldırdığımda Nazlı ıslık çaldı.

Nikah memuru kafeden çıkmak için kapıyı açtığında hiç beklemediğimiz iki konuk daha geldi. Biri Eser'in kalbini de beraberinde götüren Ceyda'ydı diğeri ise Oğuz'un kalbini yarım bırakan kişi annesi Leyla Sarhan'dı.

Ortamdaki sıcak hava soğumaya başladığında Oğuz'un bedeni kaskatı kesildi. Bakışlarım yüzünü buldu. Dişlerini sıktığını yanak kaslarından anlayabiliyordum.

"Birtanecik oğlum evleniyor ve en son ben duyuyorum."

Pişkin ifadeyle yanımıza gelip başını yana eğdi. "Annene hoş geldin demeyecek misin oğlum?"

Oğuz sertçe yutkunduğunda adem elması hareketlendi. "Hoş geldin."

Gülümsedikten sonra oğlunun kolunu tutup başını havaya kaldırdı ve yanağını öptü. "Hoş buldum oğlum." Ardından bakışları beni buldu. Dudaklarını büktüğünde iç çekti. "Daha iyi seçimler yapmanı beklerdim ama gönül işte," deyip sahte bir şekilde gülümsedi. Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum.

Oğuz uyarıcı bir sesle "Anne," dediğinde geri çekildi.

"Tamam bir şey demedim."

Saçını geriye atıp Nazlı'ya döndü. "Şampanya var mı? Bir kadeh getir bana."

Nazlı sahte bir tatlılıkla cevap verdi "Kendin al Leylacım."

Nazlı hakkında bir şeyler homurdanarak masaya doğru ilerlediğinde Oğuz'un kolunu okşadım.

"İyi misin?"

Başıyla onaylasa da bedeni hâlâ gergindi. Annesinin onu bu denli kötü etkilemesi kalbimi eziyordu. Bakışlarını bana çevirdi.

"Ona takılma, ne dediğini pek bilmiyor."

Gülümsemeye çalıştım. "Sorun yok."

Bakışlarım Eser'e kaydı. Elindeki kadehi sıkı sıkı tutmuş önündeki boşluğa bakıyordu. Ceyda ise ondan uzakta çekingen bir ifadeyle durmuştu. Ona baktığımı fark edince ufak bir gülümsemeyle yanıma geldi.

"Tebrik ederim, Fatma abla çağırdı."

Uzanıp gergin bedenine sarıldım. "İyi ki geldin. Özlemişim seni."

Gülümsemeye çalışsa da iyi olmadığını görebiliyordum. "Ben de sizi özledim."

Ardından Oğuz'a döndü. İkisi konuşurken Eser'e bakıyordum. Put gibi durmaya devam ediyordu. Tek tepkisi elinde sıkı sıkı tutmaya devam ettiği kadehti. Her an avuçlarında parçalara ayrılacak gibi duruyordu.

Ceyda yanımızdan ayrıldığında Oğuz'a doğru yanaştım. "Eser iyi görünmüyor."

"Ceyda'ya öfkeli, onu hiç böyle görmemiştim."

Gergince kıpırdandım. "Umarım kavga etmezler."

Oğuz iç çekti. "Edecek gibiler."

Nazlı dans müziğini ayarlayıp yanımıza geldi. "Sizi şöyle dansa alalım da millet çift görsün."

Oğuz elimi tutup beni boş alana doğru yönlendirdi. Gözlerimin içine bakarken büyük ellerini belimin kıvrımına yerleştirdi ve bana doğru yaklaştı. Göğsümü döven kalbimi sakinleştirmek için derin bir nefes alıp kollarımı boynuna sardım. Tekrar herkes silinmiş bir o kalmıştı.

Uykulu gözlerle döndüm rüyamdan,
Sana sarı laleler aldım çiçek pazarından...
Sen olmasan.. buralara gelemezdim ben...
Sevemezdim bu şehri, anlamazdım dilinden...
Nasıl bir sevdaysa bu, karşı koyamam...
Dayanamam, kıskanırım seni, paylaşamam...
Satırlar uçar gider aklımdan...
Sana sarı laleler aldım, çiçek pazarından...

Kimsesiz geldiğim bu şehri bana sevdiren adam evim yuvam her şeyim olmuştu. Yalnızlığımı yıkıp atmış ve bir aileye sahip olmamı sağlamıştı. Alnımı çenesine yasladım. "Sen olmasan buralara gelemezdim ben... Sevemezdim bu şehri anlamazdım dilinden," diye tekrar ettim.

Kısık sesiyle "Nasıl bir sevdaysa bu karşı koyamam... Dayanamam, kıskanırım seni paylaşamam," diye karşılık verdi.

Kolları tutuşunu sıkılaştırdığında kulağıma doğru eğildi. "İyi ki geldin bana. Göğsümdeki boşluğu sadece sen doldurabilirdin."

"İyi ki..."

İyi ki gelmiştim ona. İyi ki gitmek istediğimde bir şeylerin ters gittiğini anlayıp peşimden gelmişti.

"Abimle bir dans da ben edebilir miyim?"

Şarkı bittiğinde gülümseyerek geri çekildim.

"Ben de lavaboya gideyim."

Oğuz'u Nazlı'ya bırakıp lavaboya gitmek için mutfağın önünden geçtiğim sırada sesler duydum.

Ceyda'nın sesi geliyordu. Merakla kapıya yaklaştım. Dinlememem gerekiyordu ama aralarında olanları merak ediyordum.

"Yüzüme bile bakmayacak mısın Eser?"

Eser sessiz kaldığında Ceyda tekrar konuştu. "Yüzümü bile bakmayacak kadar mı sildin beni?"

"Doğrusu yüzünü bile bakamıyorum olacaktı."

Eser'in sözleri pimi çekilmiş bomba gibiydi.

Ceyda sadece "Bunu sana ben yaptım," dediğinde sesi acı doluydu.

Eser aniden "Sen yaptın," diye bağırdığında sesi suçlayıcıydı.

"Sen yaptın beni ellerinle iteledin. Arkadaşlarımı bahane ettin, işimi bahane ettin ve gittin, arkana bile bakmadın."

Eser'in ona yürüdüğünü adım seslerinden anlayabiliyordum. "Oğuz kayboldu, kardeşim dediğim adamın öldüğünü sandık. Ölüp ölüp dirildik, gelmedin Ceyda."

"Haberim yoktu."

"Yanımda değildin ki haberin olsun. Lan Kürşat öldü Kürşat. Canımdan kanımdan arkadaşım sıktı kafasına sen yine yoktun."

"Ben bilmiyordum," dediğinde ses titrekti.

"Sen bilmiyordun çünkü sen yoktun ki... Sen hiçbir zaman olmadın Ceyda. Sen niye hiç olmadın?"

"Eser ben..."

"Sen o kadar olmadın ki ben de bittim seninle beraber. Kendini cam bir fanusa sakladın ben de hep yanında olayım istedin ama hayat öyle işlemiyor."

"Biliyorum."

"Biliyorsun," deyip güldü. Bu gülüşü acı doluydu.
"Biliyorsun ama değiştirmiyorsun bunu. Yanımda olmuyorsun ama ben sadece sana ait olayım istiyorsun."

"Evet, sadece beni sev sadece ben olayım istiyorum."

"Peki ben Ceyda," dediğinde sesi öyle yorgundu ki içim acıdı. "Ben günlerdir sensizlikten öldüm, başımı yaslayacağım bir omuz istedim onu bile çok gördün sen bana."

Ceyda hıçkırdı. "Böyle olsun istemezdim."

Eser yine sessiz kaldı. Kısa bir süre sonra "Sana ihtiyacım vardı, sana o kadar çok ihtiyacım vardı ki..." diyebildi.

"Özür dilerim ama yapamıyorum."

Tırnaklarımı avuçlarıma batırdım. Ceyda'yı sarsmak istiyordum. Nasıl sevdiği adamı bırakırdı? Ya Eser... Ceyda için o kadar mücadele ettikten sonra nasıl ondan vazgeçebiliyordu?

"Son sözün bu mu?"

Ceyda burnunu çekti. "Evet sana da kendime de zarar veriyorum daha fazla bu durumun sürmesini istemiyorum."

İkisi o kadar uzun süre sustu ki artık konuşmayacaklarını düşünüyordum. Ama Eser son kez konuştu.

"Yine kaçıyorsun, her zamanki gibi... Ama bu defa ben de kabul ediyorum ve benden gitmene izin veriyorum. Hoşça kal."

"Bana son kez sarılır mısın Eser?"

Sırtımı duvara yasladığımda ağlamak üzereydim. Nasıl öylece ayrılabilirdi? Bu kadar basit miydi? Eser neden izin veriyordu?

Aniden yanımdan geçen Eser ile beraber kendime engel olamadan mutfağa girdim. Ceyda elini masaya yaslamış öne düşmüş üzüyle ağlıyordu. O kadar sessiz ağlıyordu ki sarsılan omuzları olmasa bunu anlayamazdım bile.

"Neden Ceyda?" diye sordum. "Neden onu bu kadar severken size bunu yapıyorsun?"

Onu suçlamıyordum sadece anlamaya çalışıyordum. Çünkü aklım almıyordu. Gözleri beni bulduğunda ağlamaktan kıpkırmızı kesilmişti. Yanına gidip ona sarılmak istiyordum ama bacaklarım taş kesilmişti.

Burnunu çekip duruşunu dikleştirdi. "Böyle olması gerekiyor."

"Ama neden? Onu seviyorsun, acı çekiyorsun. Şu haline bak, nasıl yıkıldığına bak."

Gözlerinden yaşlar akarken gülümsedi. "Annem babamı çok seviyormuş biliyor musun?"

Aniden söylediği sözlere bir anlam veremediğim için sadece yüzüne baktım. "O kadar çok seviyormuş ki," deyip doğruldu ve elinin tersiyle gözyaşlarını sildi.

"Herkesten kıskanıyormuş, annesinden kardeşinden herkesten. Benden bile kıskanıyormuş. Benden ya öz kızından."

Ona doğru yürüdüğümde "Sadece onu sevsin istiyormuş. Sonunda bize olan sevgisini o kadar çok kıskanmış ki," diye devam etti.

"Bir gün kafasına sıkmış, babamı cezalandırmak için kafasını sıkmış ve kendini öldürmüş."

Elimle ağzımı kapattığımda beynim uğulduyordu.

"Neden diye soruyorsun ya bana Süveyda..." deyip duraksadı. "Çünkü kızlar annesine çeker."

Daha fazla kendimi tutamayıp ona sıkıca sarıldım. "Çünkü kızlar annelerinin kaderini yaşar."

Ve kollarımda küçük bir kız çocuğu gibi ağladı.

"Bu yüzden gidiyorum, sevdiğim adama bunu yapamam. Annem gibi olamam."

Hayat acımasızdı, hayat zordu, hayat zalimdi. Kader ise silinmezdi. Ceyda'nın kaderine de kara çalınmıştı. O leke çıkmazdı. Ceyda aksine ihtimal vermiyordu çünkü. Bu yüzden de gidiyordu. Kaderini değiştirmek için yapıyordu bunu. Kendi kalbini burada bırakıp yanına aldığı Eser'in kalbiyle beraber öylece gidiyordu.

İkisini yarım bırakıyordu ve hiçbir şey yapamıyorduk. Bazı hikayelerin sonu olmuyordu işte. İkisinin sonu yarım kalmıştı. Yarım kalmak acıydı. Yarım kalan bir insan bir daha asla bütün olamazdı. ***Ceyda bunu bile bile gidiyordu. Eser bunu bile bile izin veriyordu.***

•

Twitter hesaplarınızdan #viranedüşler etiketiyle atacağınız twetleri bekliyor olacağım

Beni instagram adresim umrantn'dan takip etmey unutmayınn

Süveyda'nın gelinliğini aylardır saklıyorum gördüğüm an dedim bu tam ona göre

Eser ve Ceyda kalbimizi kırdı gibi... Sizce bu son muydu yoksa onlar içinde bir şeyler yapar mıyımahsjsj

Yeni bölümde görüşmek üzereee

BÖLÜM 50: IŞIK

Ve sonunda ben geldim, o kadar özledim ki sizi, Oğuz'u, Süveyda'yı... Nasıl final yapacağım ya ben😩

Biliyorsunuz sınavdan sonra bölüm atacaktım fakat ani bir kararla Seher Yeli'ni kitaplaştırma kararı aldım. Onu düzenleyip editöre teslim ettikten sonra kitap çıkmadan finali yetişsin diye düzenle bölüm atmaya çalıştım. O ara sınavım iptal edildi ve Virane Düşler'e biraz ara vermiş oldum. Nihayet bölümü yazdım ve geldim.

Sonraki bölüm final, muhtemelen 18 Eylül KPSS sınavımdan sonra yazıp yayımlarım. Finalden birkaç gün sonra bölümlerini bir süreliğine kaldırıp kitabı düzenlemeye alacağım. Sonrasında tekrar yayımlarım ve finalden sonra kitap oluruz. 🤍

Sabrınız için teşekkür ederim keyifli okumalar dilerim. 🤍

Yorum sınırı: 1.500

#Canozan Kalbimden Tenime
İkiye On Kala Çok Özel Bi'

⛓

4 Yıl Sonra

Bundan yıllar önce hayatım sadece bir gecede kararmıştı. Körebe oynayarak geçirdiğim günlerim annem tarafından söbelenmem ile son bulmuştu. Annem olarak bildiğim kadın Ayperi Karayağız, gözlerime sıkı sıkı bağladığım kuşağı açmış ve zifiri karanlığıma son vererek beni azat etmişti. Onlardan ne kadar nefret etsem de yeni hayatıma onlar sayesinde başlamıştım. O zamanlar yirmi iki yaşında, kimsesiz kalmış biriydim. Şimdi ise yirmi altı yaşında ayakları yere sağlam basan bir kadındım. Sıfırdan başladığım hayatıma canımdan çok sevdiğim bir adam dahil olmuştu.

Oğuz Sarhan, siyah beyaz dünyamı gözleri gibi alacalı renklere boyamıştı.

Yürüdüğüm engebeli yolda hayatıma katılmış, tüm engelleri düzlüğe çıkarmış ve ruhuma açılan yaraları şefkatli dokunuşlarıyla sarmıştı. Düşsem de kalksam da hep yanımdaydı. Her daim elimi ve kalbimi sıkıca tutan adam her şeyim olmuştu.

Kimsesizliğim onunla beraber bitmişti. Şimdi birlikte kurduğumuz yuvamızda küçük kızımızla yaşıyorduk. Benim bir kopyam olan kızımızın gözleri, her baktığımda kalbimi yerinden oynatan babasınınkiyle aynıydı. Yaşadığım onca zorluğun ödülü büyük olmuştu.

Üç yıldan fazla bir zamandır bir mucizeyle yaşıyorduk. Doğumu ise daha dün gibi aklımdaydı.

Huzursuz bir şekilde yavaşça yan dönerek rahat bir pozisyon bulmaya çalıştım. Dokuzuncu aya girmiştim ve son aylarda rahat uyumak gibi bir seçenek yoktu. Karnım kocaman olmuştu ve sürekli mide yanmasından ya da sıkışan mesanem yüzünden uyanmak zorunda kalıyordum. Gecenin üçü olduğu için Oğuz derin bir uykudaydı. Suratımı astım ben de artık rahat uyku istiyordum. Karnıma ara ara saplanan sancıyı görmezden gelerek yastığıma sokulup uymaya çalıştım.

Uyku ile uyanıklık arasında geçen yarım saatin ardından karnımda hissettiğim keskin sancıyla gözlerimi açtım. Bu sancı daha önceki kramplara benzemiyordu. Nefesimi tutup geçmesini beklediğimde kaskatı kesilmiştim. Aralık dudaklarımdan nefes almaya çalıştım. Birkaç saniye süren sancı durduğunda kesik kesik nefes alabildim. Yalancı sancı olabilirdi. Doktor son aylarda normal olduğunu söylemişti.

Sancı birkaç dakika içinde tekrar başladığında dişlerimi birbirine bastırdım. Bu yalancı olamayacak kadar çok acıtıyordu. Oğuz'un koluna uzandım.

Korkmaması için kısık sesle "Oğuz," diye seslendim.

Anında gözleri açıldığında uzanıp komodinin ışığını açtı. Yumuşak ışık karanlık odayı aydınlatırken beni esir alan sancı yüzünden nefes alamıyordum.

Endişeli gözleri beni buldu. "Sancın mı var?"

Başımla onayladığım donup kaldı. Gözleri kocaman açılmıştı. Her zaman sakin ve kontrollü olan adama benzemiyordu. Ne yapacağını bilmeyen bir çocuk gibi bakıyordu. Yavaşça doğrulup sakin bir sesle konuşmaya çalıştım. "Hastaneye gitmemiz gerekiyor hayatım."

Bu söz onu kendine getirmişti. Gözlerini kırpıştırdığında "Tamam," dedi otomatik bir sesle.

Sadece saniyeler içinde yataktan fırlamış tişörtünü giyiniyordu. "Ambulansı mı arasak?"

Sorusu üzerine başımı iki yana doğru salladım. "Hayır hayır, sancı süreleri o kadar sık değil."

Oğuz dolaptan giysilerimi alıp yanıma geldi. Yavaş hareketlerle üstümü değiştirmeme yardım ettiğinde bedenim ter içinde kalmış saçlarım yüzüme yapışmıştı.Tam ayağa kalktığım sırada sancı kör bir bıçak gibi saplandı. Ufak bir çığlık attığımda Oğuz yanı başımda düşmeme için beni sıkıca tutuyordu.

"Derin nefesler al bitanem."

Sesinde yaşadığı korkunun izleri vardı. Saçlarımı öptü. "Yanındayım ben."

Sancı kısa süreliğine kesildiğinde Oğuz eğilip beni kucağına aldı. Başımı göğsüne yaslayıp nefes almaya çalıştım. Tişörtüne kenetlenen ellerimi o kadar sıkıyordum ki parmak boğumlarım bembeyaz kesilmişti.

Evden çıktığımız anlar silikti. Oğuz beni sakinleştirmek için sürekli bir şeyler söylüyordu ama sancı anlarında dediklerinin bir kelimesini bile anlamıyordum. Arabaya bindiğimizde vakit kaybetmeden yola koyuldu.

"İyisin değil mi?"

Tekrar sancı girdiği için konuşamadım. "Az kaldı sevgilim."

Gaza bastığında direksiyonu tutan elleri kasılmıştı. Telaş etmemesi için "İyiyim," diye fısıldadım.

Gece olduğu için neyse ki trafik yoktu. Yoksa Oğuz bu telaşla kaza bile yapardı. Caddeler boş olduğu için çok kısa bir sürede hastaneye vardık. Oğuz tekrar beni kucakladı. Koşar adımlarla içeri girdiğinde acil kısmındaki hemşireler gelmişti. Nöbetçi doktorun çağrıldığı anlar bulanıktı. Nefes alarak sancıyı azaltmaya odaklanmıştım. Oğuz ise elimi tutmuş bir an dahi olsa bırakmıyordu. Her sancıda elini kuvvetle sıkıyordum. Muhtemelen canını acıtıyordum ama hiç ses etmiyordu.

Doktor beni muayene ettiğinde "Rahim açılmaya başlamış," dedi. Artık bebeğime kavuşacak olmanın heyecanıyla gözlerim yaşardı. Aylardır bugünü bekliyorduk. Ona kavuşacak olmak yaşadığım acıyı bir an unutturdu.

Bebeği kontrol etmek için NTS'ye bağlandığımda her şeyin yolunda olduğunu söylemişlerdi. Bu içimin rahatlamasını sağlamıştı. Ta ki yeni bir sancı beni kıskıvrak yakalayana kadar. Gözlerimden yaşlar boşalmaya başladı. Daha önce yaşadığım hiçbir fiziksel acıya benzemiyordu.

Oğuz yanımda çaresizce ne yapabileceğini sordu. Gözleri kocaman açılmış alnında terler birikmişti.

Dişlerimin arasından "Hiçbir şey," diyebildim. "Sadece elimi tut."

O da dediğimi yaparak elimi tutmaya devam etti. "Az kaldı güzelim."

Başımla onaylasam da dayanacak gibi değildim. Sabaha kadar kısa aralıklarla bu sancıyı çektim. Nihayet rahmim 7 cm açılınca doğumhaneye alındım. Oğuz'un gelmesini istememiştim. Pek kaldıracak gibi durmuyordu. Doğumdan sonra gelmesi daha iyi olacaktı. Ebe benimle ilgilenirken neler yapmam gerektiğini söylüyordu. Acıyı bastırıp ona yoğunlaşmaya çalıştım. Onu dinlediğimde işlerin yolunda gideceğini söylediği için dikkatim ondaydı.

Yorgunluktan bedenimdeki bütün kemikler ağrıyordu. Artık gücümün olmadığı noktada gözlerim kapandı. Nasıl dayanacağımı bilmiyordum. "Hadi Süveyda, son kez ıkın."

Vücudumda kalan son güçle beraber dediğini yaptım ve kızım dünyaya gözlerini yüksek sesle açtı. O sırada Oğuz da doğumhaneye girmişti. Bebeğimizi kucağıma verdikleri anı ömrüm boyunca unutmayacaktım. O kadar küçüktü ki... Gözleri sıkı sıkı kapalıydı.

"Hoş geldin güzel kızım." Onu görünce tekrar ağlamaya başladım. Benim küçük mucizem artık kollarımın arasındaydı.

Yanımda duran Oğuz'a baktığımda onun da her an ağlayacak gibi olduğunu gördüm. "Çok güzel."

Başıyla onayladığında eğilip saçlarımı öptü. "Çok güzelsiniz," diye fısıldadığında sesi titrekti. Saçımı bir kez daha öptü. Bebeği ona uzattım.

Ela rengi gözleri yaşlardan ötürü parlak ve yeşile çalıyordu. Dikkatle küçük bedenini kucağına aldı. Gözlerim yorgunluktan kapanmak üzere olsa da bakışlarımı ikisinden çekiniyordum. Küçük kızımızın yüzüne doğru eğildi. "Işık gibi doğdun hayatımıza."

Gözünden bir damla yaş süzüldü.

"Benim küçük kızım, hayatımızın ışığı. Işık olsun adın," diye fısıldadadı. " Adın gibi daima parla."

Çıplak sırtımda hissettiğim öpücük üzerine içine daldığım anılardan sıyrıldım. Hafifçe gülümsediğimde Oğuz'un sıcak dudakları enseme doğru ilerledi. Zihnim uyku ve uyanıklık arasında bir yerdeyken öpücükleri tamamen uyanmamı sağlamıştı. Ensemi öptükten sonra kulağıma doğru yanaştı.

Kalbimi yerinden oynatan boğuk sesiyle "Uykucu karım," diye fısıldadı.

Yüzümdeki uykulu gülümsemeyle gözlerimi araladım. Elimi kaldırıp geri doğru uzatarak Oğuz'un saçlarının arasından geçirdim. Bu hayatta en sevdiğim şeylerden biri güne onunla beraber başlamaktı. "Günaydın." Kulağımın alt bölgesindeki hassas kısmı öpünce ürperdim.

Yıllar geçmişti ama dokunuşlarına karşılık bağışıklık kazanamamıştım. Elim ensesine kaydığında dudakları yanağıma doğru ilerledi.

"Eğer hemen kalkmazsan ilk dersine geç kalacaksın."

Sözleri üzerine gözlerim irileşti. Bugün okulun ilk günüydü ve benim erken saatte dersim vardı! Bu tamamen aklımdan çıkmıştı. Telaşla doğrulduğumda Oğuz yatağa yuvarlanıp ellerini başının altına koydu. Bu yaptığıyla beraber omuzlarındaki kaslar gerilmişti. Şişkin pazılarına bakarken dudaklarımı ıslattım. Keşke vaktim olsaydı ve o kaslarla uzun uzun ilgilenebilseydim.

"Bir şey mi oldu yavrum?"

Sesindeki imalı tını üzerine gözlerimi kaçırırken boğazımı temizledim. Geç kalmak üzereyken bile sadece ona bakarak yoldan çıkabiliyordum.

"Yok." Yataktan telaşla kalkıp giysi odasına girdim.

"Alarmım neden çalmadı ki?"

Muhtemelen ayarlamayı unutmuştum.

İçerden "Ben banyodayken çalıyordu, kapatıp uyumuş olmalısın," diye seslendi.

Yüzümü buruşturdum. Öyle bir şey yaptığımı hayal meyal hatırlıyordum. Dün seçtiğim kıyafetleri askıdan alıp yatak odasına doğru ilerledim. Elbiseyi havaya kaldırıp Oğuz'a gösterdim.

"Nasıl?"

"Çok güzel."

Şüpheli ifadeyle "Öğretmen havası veriyor değil mi?" diye sorduğumda bir yandan da üstümdeki elbise ipek geceliği çıkarıyordum. Yüzündeki keyifli ifadeyle beni izliyordu.

Oğuz ayağa kalkıp yanıma geldi.

Siyah kalem elbiseyi başımdan geçirdiğimde arkama geçip uzun saçlarımı topladı. Ardından sırt kısmındaki fermuarı yukarı doğru

çektiğinde eğilip ensemi öptü.

Saçlarımı yavaşça serbest bırakıp çenesini omzuma bastırdı."Lisedeyken keşke senin gibi bir öğretmenim olsaydı."

İç çekerek söylediği sözlerine gülerken "O ne demek Oğuz?" diye sordum.

"Ateşli rüyalarımı süslerdin."

Gülmemek için kendimi zor tutarken koluna hafifçe vurdum. "Edepsiz," diye söylenirken geri çekilip yatak odamızdaki banyoya girdim. Yüzümü soğuk suyla yıkalayıp dişlerimi fırçaladığımda daha iyi hissediyordum. Düzleştiricinin fişini prize takıp makyaj yapmaya başladım. Gözlerimin etrafındaki kararmayı kapatıcıyla kapattıktan sonra kaşlarımı sabitleyip maskara sürdüm. Toprak tonlarındaki rujumu sürdükten sonra saçlarımın kabaran kısımlarının üstünden düzleştiriciyle geçtim. Resmen ışık hızında hazırlanmıştım. Yatak odasına geçtiğimde Oğuz yatakta oturmuş telefonuyla uğraşıyordu.

Ona doğru ilerleyince gözleri bana kaydı. "Ortaokul çocuklarına ders vereceğin için şanslıyım."

Kaşlarım havaya kalktı. "Öyle mi?"

İri ellerini ince belime yerleştirdiğinde beni aralık bacaklarının arasına geçti. Dizine oturup kollarımı boynuna sardım.

"Öyle. Yoksa hormonlarıyla düşünen ergenlerin korkulu rüyası olurdum."

Küçük bir kahkaha attım. Yüzüme doğru yaklaştığında ağırlaşan göz kapaklarımla "Geç kalacağım," diye geveledim.

"Ben seni yetiştiririm. Çok güzel görünüyorsun. Öpmem lazım."

Sözleri ardından dudaklarıma kapandı. İhtiyaçla yanan bir öpücüktü. Günün çoğu vakti beni öpen dudaklarına hiç doymamıştım, hiç doymayacaktım. Dudaklarımı araladığımda boynundaki kollarımı sıkılaştırdım. Dili aralanan ağzımın içine daldı. Bedenimi saran ürpertiler eşliğinde iç çektim. Başımı hafifçe yana doğru eğdiğimde tenim diken diken olmuştu. Beni daha sert öpmeye başladı. Öpüşmeyi derinleştirerek içimi saran ateş gittikçe büyüyordu. Sadece bir öpücükle bunu başarması haksızlıktı. Belimdeki eli sırtımdan enseme doğru kaydı. Uzun parmaklarını enseme sardı. Beni kendine doğru bastırınca yumuşak göğüslerimi sert bedenine bastırdım. Yıllar bu

adamı es geçerek ilerliyordu. Hâlâ son derece formundaydı ve bedeni çelik gibi sertti.

İşe geç kalıyordum ama kendimi onda kaybetmiştim. Odanın kapısı çalınmasa devam edeceğimi bilecek kadar iyi tanıyordum kendimi. Anında geri çekildiğimde ikimiz de nefes nefes kalmıştık. Oğuz'un koyulaşan gözlerine bakarken "Gelebiliy miyim?" diye soran bir ses duyduk.

Oğuz son kez dudağımı öpüp geri çekildiğinde ayağa kalktım ve üstümü düzeltmeye başladım. O sırada cevap vermemizi beklemeyen Işık kapı açmıştı bile. Birkaç ay önce üç yaşını doldurmuş olan kızımız, küçük adımlarla içeri girdi. Yeni uyandığı için omzunda biten düz saçları dağılmış, ela rengi iri gözleri şişmişti. Elinin tersiyle gözünü ovalarken diğer elinde o olmadan uyuyamadığım beyaz küçük ayıcığı vardı. Onu yerde sürükleyerek bize doğru geliyordu.

Yüzümde oluşan gülümsemeyle onu izledim. O kadar güzeldi ki gözlerimi üzerinden alamıyordum. Oğuz eğilip onu kucağına aldı. Kocaman kollarının arasında bedeni küçücük kalmıştı. Çok tatlı görünüyorlardı. Onları böyle görünce kalbim göğsüme sığmıyordu. Hayatımın sonuna bu kadar manzarayı izleyebilirdim.

"Günaydın fıstığım."

Tombul yanağına büyük bir öpücük kondurduğunda küçük kollarını babasının boynuna doladı. Işık baba hayranı bir kızdı. Bu durumu çoğu zaman kıskandığım bile oluyordu.

"Günaydın. Annem neyeye gidiyo?" Kollarımı uzatınca bana doğru geldi. Ona sıkıca sarılıp yüzümü boynuna gömdüm ve cennet kokusunu içime çektim "İşe gidiyorum annecim."

Başını göğsüme yasladı. "Ben de gelebiliy miyim?"

"Ama bugün baba kız günü yapacağız."

Oğuz'un cevabı üzerine başını kaldırdı. Parlayan gözleriyle "Geyçekten mi?" diye soludu.

"Kıskanırım ama."

Işık gözlerini bana çevirdi. "Kıskanma anne, senle de yapayız."

"Hadi anneyi işe bırakalım, yoksa ilk iş gününde gecikecek."

Oğuz Işık'ı omuzlarına alarak odadan çıktı. Işık küçük bir kahkaha atarken kollarını babasının kafasına sarmıştı. İkisinin bu hallerini gülümseyerek izledim. Oğuz iyi bir babaydı. Işık ile öyle güzel

ilgileniyordu ki sabrına ve duruşuna hayran kalıyordum. Onun hiçbir anını kaçırmak istemediği için evde olduğu zamanların çoğu onunlaydı.

Salona geçtiğimizde etrafta Işık'ın birkaç oyuncağı vardı. Eğilip onları yerden aldım. Evlendikten sonra Oğuz'un evinde kalmaya devam etmiştik. Bu evi çok sevdiğim için taşınmak istememiştim. Hem her köşesinde anılarımız vardı.

"Kahvaltı yapmayacak mısın?"

Kolumdaki saate baktım. "Okulda bir şeyler atıştırırım."
Yoksa geç kalacaktım.

Birlikte evden çıktığımızda Işık da bizimle gelmişti. Çünkü Fatma ablanın bizimle çalışması için ayarladığı arkadaşı Güliz abla, çocuklarını ziyaret etmek için şehir dışına çıkmıştı. Birkaç gün sonra dönecekti.

Arabaya bindiğimizde bastırdığım heyecanlan gün yüzüne çıkmaya başladı. Staj yapmış olmama rağmen sanki hiçbir şey bilmiyor gibiydim. Çocuklar beni dinleyecek miydi? İyi bir öğretmen olabilecek miydim acaba? Korkuyla alt dudağımı ısırdım. Ya güzel ders anlatamazsam?

Oğuz uzanıp elimi tuttu. "Sakin ol sevgilim, her şey güzel geçecek."

Gülümsemeye çalıştım. "Umarım." Elimi dudaklarına götürüp öptüğünde gözlerini yoldan ayırmamıştı. Biraz daha sakin hissederek ufak bir nefes aldım.

"Anne?"

Başımı arkaya çevirip bebek oto koltuğunda oturan kızıma baktım. Yüzüne düşen saçlarını geriye doğru iteliyordu.

"Sen öğetmen mi oldun?"

Gülümseyerek Oğuz'un bıraktığı elimi ona doğru uzattım. "Evet annecim öğretmen oldum."

Düşünceli bir ifadeyle pembe dudaklarını büzdü. "O ne demek?"

Elini tutup yavaşça okşadım "Küçük çocuklara ders öğretiyorum."

Kocaman bir gülümsemeyle "Ben de büyüyünce öğetmen olcam," diye şakıdı.

"İstersen neden olmasın."

Bakışları cama kaydığında "Baba," diye bağırdı bu defa.

"Söyle küçüğüm."

"Amamas alalım mı?"

Oğuz bir an ne dediğini anlamadığı için kaşları çatılmıştı. Ananas demek istediğini biliyordum. Hafifçe güldüğümde Oğuz düşünceli bir sesle "Ananas mı demek istedin fıstığım?" diye sordu.

"Evet ve mısıy patlatalım."

Küçük bir kahkaha attım. O kadar tatlı konuşuyordu ki yiyesim geliyordu.

"Tamam kızım, anneyi bıraktıktan sonra ananas alalım."

Işık el çırptı. "Yaşasın amamas alacağız, abakado da alalım."

Oğuz'a doğru döndüm. "Hani avakado sevmiyordu?"

"Dün izlediği çizgi filmde vardı, ondan etkilenmiştir."

Ara ara izlediği çizgi filmde olanları anında aklına not ediyordu çünkü görsel hafızası çok kuvvetliydi. Gözlerim tekrar ona kaydı. Üniversiteye gittiğim zamanlar derslerim birkaç saat sürüyordu. Ondan kısa süre dahi ayrı kalmaya dayanamıyordum. Şimdi tekrar ayrı kalacak olmak beni üzüyordu.

"Sadece dört dersin var kısa sürede geleceksin."

Yüzüme bakınca bile ne düşündüğümü anlayan bir kocam olduğu için şanslıydım. Hüzünle gülümsedim. "Haklısın. Ama sizi bırakmak istemiyorum."

"Evde seni bekliyor olacağız güzelim."

Başımla onayladığımda araba durdu. İstemeyerek kapıya uzandım.

"Görüşürüz." Onları bırakıp gitmeyi hiç istemiyordum.

Oğuz bana doğru eğilip dudağıma küçük bir öpücük bıraktı. Kokusunu içime çektim. Gözlerindeki hislerin yoğunluğunda kendimi kaybediyordum.

"Güzel bir gün geçir sonra da bize gel."

Bu defa yanağını öptüm. Her anımı destekleyen bir adam vardı hayatımda. Ona sahip olduğum için şanslıydım.

"Beni de öp anne."

Oğuz geri çekildi. "Öpeyim annecim." Arkaya doğru uzanıp Işık'ı da öptüm. "Görüşürüz güzel kızım, babayı üzmek yok tamam mı?"

"Tamam zaten biz amamas alacağız."

Tekrar yanağını öptükten sonra hızlı hareketlerle arabadan indim. Onlara el salladığımda okulun bahçesine girene kadar araba hareket etmedi. Ders saatinin başlamasına az kaldığı için bahçe boş sayılırdı. Aceleci adımlarla binaya yürüdüm. Ücretli öğretmenlik ve birkaç koleje başvurmuştum. İlk geri dönüş aldığım kolej ile anlaşmıştım.

Öğretmenlik yapmayı babamdan ötürü mü bilmiyorum ama çok istemiştim. Küçüklükten beri hayalimdi... Şimdi hayallerimi gerçekleştirmenin mutluluğunu yaşıyordum.

Binanın içine girdiğimde müdürle karşılaştık.

"Süveyda Hanım," diyerek beni karşıladı. "Günaydın."

Profesyonel bir gülümsemeyle "Günaydın Ertan Bey," dediğimde bakışları saatine kaydı.

"Tam vaktinde."

Aslında vakti geçiyordu.

"Kusura bakmayın geciktim biraz hemen derse gidiyorum."

Bakışları kaçamak bir şekilde üstümde gezindi. Müdür otuzlu yaşlarının ortasında genç bir adamdı. Bir yetmiş beş boylarında esmer zayıf biriydi. Bakışlarından rahatsız olduğum için "İyi günler," diyerek uzaklaşmaya çalıştım.

Sınıfa ilerlerken bakışlarını sırtımda hissediyordum. Geriye dönüp bakmadım. Evli olduğumu biliyor muydu acaba? Hoş parmağımda yüzük vardı. Oradan anlaması gerekirdi. Sınıfa girince Ertan Beyi de rahatsız edici bakışlarını da unuttum.

Altıncı sınıf öğrencileriyle dersim vardı. Hepsi çok tatlı ve masum bakıyordu. Heyecanımı bastırmak için derin bir nefes aldım. Üniversite hayatım zorlu geçmişti. Çoğu gece uykusuz kalmış sınava son gün çalışma imkanı bulabilmiştim. Kızımın en güzel zamanlarını kaçırmak istemediğim için okurken üstün bir performans göstermem gerekmişti. Oğuz ve Nazlı'nın da bu süreçte katkısı çok olmuştu. Şimdi geldiğim noktaya baktığımda hepsine değdiğini görüyordum.

Her şeye rağmen başarmıştım.

"Günaydın çocuklar."

****

Taksiden inip yorgunca eve doğru yürüdüm. Sadece dört dersim olsa da alışık olmadığım için çabuk yorulmuştum. Yine de değmişti. Öğrencilerimle güzel bir gün geçirmiştim. Kendime göre bir iş seçtiğim için mutluydum. Asansöre binince sırtımı aynaya yasladım. Gözüm sayı panelindeydi. Işık'ı çok özlemiştim. Ona sarılıp o güzel kokusunu içime çekmek istiyordum. Asansör durunca yorgunluğumu unutup hızlı adımlarla dairemize yürüdüm. Çantamdan anahtarlarımı çıkarıp kapıyı açtıktan son ayakkabılarımı çıkarıp salona geçtim. Ortalıkta görünmüyorlardı.

Yatak odasına ilerlediğimde karşılaştığım manzaranın güzelliğiyle sırtımı kapının pervazına yasladım. Oğuz makyaj masamın önündeki pufa oturan Işık'ın saçlarını tarıyordu. Işık sabahın aksine üzgün bir yüzle duruyordu. Bunu fark edince kaşlarım çatıldı. Duygusal bir kızım vardı, fark ettiği küçük ayrıntılar onu saatlerce üzebiliyordu. Oğuz eğilip saçını öptüğünde gözlerinden yaşlar aktı.

"Sorun ne fıstığım?"

Işık burnunu çekti. "Bebek geyik annesini kaybetti."

"Annesi sadece yemek bulmak için ayrılmış olmalı."

Dudaklarını bükerken ağlamaya devam etti. "Ağlaman beni üzüyor."

"Sana sayılmak istiyoyum."

"Bana sarılmak mı istiyorsun?" Başıyla onayladığında Oğuz kollarını açtı. "Sarıl o zaman."

Oğuz onu kucağına aldığında yüzünü babasının boynuna gömüp ağlamaya devam etti. Böyle durumlarda onu teselli etmesi için babasına sığınıyordu. Bu halleri bana kendi çocukluğumu hatırlatıyordu. Ayperi küçükken beni sevse de ağladığımda hep babama giderdim. Çünkü baba güç figürüydü. Benim için de böyleydi, kızım içinde.

Neyse ki mutlu anlarını da benimle paylaşmayı seviyordu. Oğuz sırtını yavaşça okşadı.

"Her şey yolunda bebeğim."

Ağlaması azalmıştı. "Seni sevdiğimi biliyorsun değil mi?"

"Evet."

"Baban seni çok seviyor. Artık ağlamak yok tamam mı?"

"Tamam."

"Annemi özledim." Sözleri üzerine gözlerim doldu. Ben de onu çok özlemiştim. Beni özlediği için mi bu kadar mutsuzdu? İşe başlayarak ne kadar doğru yapmıştım şu an emin olamıyordum. Oğuz onu tekrar sandalyeye oturttu. "Annen gelmeden saçlarını yapalım mı?"

Işık "Yapalım," dediğinde Oğuz saçlarını iki kulak şeklinde bağladı.

"Çok güzel oldun bebeğim."

Daha fazla orada durup izleyemedim ve onlara doğru yürüdüm.

"Küçük meleğim ben geldim."

Işık bana doğru dönüp sevinç dolu bir sesle konuştu. "Anne."

Bana doğru koşunca dizlerimin üstüne çöküp ona sıkıca sarıldım.

"Çok özledim bebeğimi."

"Ben de özledim."

Sonra izlediği belgeseli anlatmaya çalıştı. Belgeselde yavru hayvan annesini kaybetmişti.

"Annesi onu kokusundan bulur," diye teselli ettim.

"Ben kaybolsam öyle mi buluysun?"

Sözleri bile korkudan kilitlenmeme neden olmuştu. "Allah korusun Işık, biz izin vermeyiz kaybolmana."

Işık tekrar bana sarılıp başını göğsüme yasladı. "Sen de kaybolma."

Sırtını okşarken eğilip saçlarını öptüm.

"Ben izin vermem babacım."

Oğuz'un kendinden emin sözlerine gülümsedim. Geçmişte yaşadığımız onca zorluğa rağmen bugün geldiğimiz durum çok güzeldi. Işık'ı kucağıma alıp ayağa kalktım.

"Hadi biraz da anne kız günü yapalım."

Oğuz yanımıza gelip "Baba da biraz çalışsın," dedi. Eğilip önce Işık'ın yanağını öptü. Ardından benim yanağımı ve alnımı öptü.

"İlk günün nasıl geçti güzelim?"

Okulu hatırlayınca gülümsedim. Şu anlık öğrencilerimden de çalışma arkadaşlarımızdan da memnundum. "Güzeldi, korktuğum gibi olmadı."

Oğuz'un yüzündeki gururlu ifade içime mutluluk dolduruyordu.

"Tahmin ettiğim gibi." Elini belime yerleştirip okşadı. "Her şeyin altından ustalıkla kalkıyorsun."

Bana bu kadar güvenmesinin verdiği sevinçle gülümsedim. Başımı göğsüne yasladım. "Teşekkür ederim." Bugün bu sözleri duymaya ihtiyacım vardı.

İşi ve evi beraber götüreceğime dair korkularım vardı çünkü. Şimdi Oğuz'dan bunları duymak kendime olan güvenimi tazelemişti.

Oğuz saçlarımı öptükten sonra Işık'ı aldı. "Üstünü değiştir sen." İkisi odadan çıktığında elbiseyi çıkarıp şort giydim. Üstüne de crop bir bluz giydikten sonra saçlarımı topladım. Şimdi daha rahat hissediyordum. Hızlı adımlarla mutfağa geçtiğimde Oğuz Işık'ı ada tezgaha oturtmuştu.

"Anne akşam Emiy'e gidiyoyuz."

Nazlı bu akşam için bizi yemeye çağırmıştı. "Evet onlar için pasta yapacağız." En sevdiğim şeylerden biri Işık ile pasta yapmaktı.

Mutlulukla el çırptı. "Emiy çok sevey."

Emir ile aralarında çözemediğim bir ilişki vardı. Bir an kavga edip küsüyor diğer an en yakın iki arkadaş oluyorlardı. Aralarında neredeyse bir yaş vardı, bunun da etkisi büyüktü.

"Ben de çok severim Işık."

Oğuz'un kıskanç sesini duyunca Işık elini yanağına uzattı. "Ama Emiy daha çok sevey. Çünkü o çocuk, sen büyüksün."

Oğuz gözlerini devirdi. Erkek sinekten kıskanacaktı kızını yakında.

"Öyle olsun küçük hanım, ama ilk ben yiyeceğim pastayı."

Işık ile aynı anda "Hayır," dedik.

"Baba bozuluy bozuluy." Açıklamasını da Işık yapmıştı.

"O yüzden akşamı bekleyeceksin hayatım."

Oğuz yüzünü astı. Memnuniyetsiz bir tavırla "İyi," dedikten sonra mutfaktan çıktı. Gerçekten Işık'ı Emir'den kıskanıyordu. Gülmemek için kendimi zor tuttum.

"Anne hadi başlayalım."

Pandispanya kekini yapmak için malzemeleri çıkardım. Yumurtaları kırdığımda Işık çırpıcının düğmesine basıp çalıştırdı. Sürekli onunla mutfakta vakit geçirdiğimiz için neyi nasıl yapması gerektiğini biliyordu. O yumurtaları çırparken ben de diğer malzemeleri sırasıyla ekledim.

Az önceki hüznü tamamen kaybolmuş şimdi gözlerinden ışık saçarak gülümsüyordu. Yanağına un bulaşınca eğilip öptüm. Unlu elini yanağına sürtüp kahkaha attı. "Anne un oldu."

Sonra uzanıp yanağımı öptü. Çırpmaya geri döndüğünde ben de pasta kalıbını yağladım. Keki fırına verdikten sonra beyaz kremasını hazırlayıp karıştırmaya başladım.

"Anne çilekli yapalım ve amamaslı."

"Ananaslı başka gün yaparız, çilekli yapalım."

Dolaptan çiçekleri çıkarıp yıkadıktan sonra önüne koydum. Meyve delisi olduğu için bir tanesini yemeye başladı. Yarısını yediği çileği bana uzattı. "Sen de ye."

Eğilip küçük elindeki çileği yedim. "Çok güzelmiş bu."

"Ben de yiyim."

Bir taneyi daha yedi. Kekin pişmesini beklerken bir yandan da dağıttığımız mutfağı toparladım. Keki fırından çıkarıp soğumasını beklerken kremayı ada tezgaha koydum.

"Anne Emiy çilekli pasta sevey değil mi?"

"Sever tabii ki."

Kaşları çatıldı. "Ama okulda çikolatalı pasta yediğini söyledi."

Işık'a doğru eğilip kollarımı ona sardım. "İkisini de seviyor demek ki."

Dudaklarını büzdü. "Ben de onun okuluna gitmek istiyoyum. Oyada aykadaşlayı vay."

Benim küçücük kızım büyümüş ve okula gitmek istiyordu. Ama ben ağlarım. Eğilip küçük burnunu öptüm.

"Biraz daha büyüyünce sen de okula gideceksin."

"Hemen büyümek istiyoyum."

Ben de hiç istemiyordum. Kollarımla sardım onu ve göğsüme yasladım. "Büyüyeceksin güzel kızım ama biraz daha zamanı var."

"Öf ya."

Tepkisine güldüğümde başını öptüm. "Hadi pastamızı bitirip üstümüzü değişelim."

Hemen geri çekildi. "Beyaz elbisemi giycem. Üstünde kapuz olanlı."

Kızım benden daha süslüydü. Kesin Nazlı'ya çekmişti bu. "Tamam Işık Hanımcım beyaz karpuz desenli elbiseni giyersin."

Keki kalıptan çıkarıp ortadan ikiye kestim. Ben kremasını döndükten sonra Işık da küçük elleriyle çilekleri yerleştirdi. Sonra üst katına da aynı işlemi yaptık.

"Çok güzel oldu anne."

"Bence de oldu."

"Baba," diye seslendi. "Baba pasta hazıy."

Pastaya mutlulukla bakıyordu. Oğuz mutfağa geldiğinde Işık ayağa kalkıp kollarını uzattı.

"Baba bak çok güzel oldu."

Oğuz onu kollarına aldı. "Benim için yaptın değil mi güzel kızım?"

Işık düşünceli bir ifadeyle elini çenesine koydu. Sırtımı tezgaha yaslayıp ikisini izledim. "Aslında hem senin için hem de Emiy için yaptık."

Oğuz'un yüzü asıldığında Işık kollarını boynuna sarıp yanağını öptü. "Üzülme yayın da sadece senin için yapayım hem sen çikolatalı daha çok seveysin."

Böyle tatlı tatlı konuşması babasının kalbini sadece saniyeler içinde çalmıştı. Oğuz parlayan ela rengi gözleriyle ona baktı. "Anlaştık güzel

kızım."

İkisine doğru yürüdüm. "Beni de sevin ya biraz."

Oğuz beni diğer kolunun altına çekti. Göğsü bir yuva gibi geniş ve sıcacıktı. Kokusunu içime çekerken ona iyice sokuldum. Ondan ilgi istediğimi anladığı için gülümseyerek şakağımı öptü. Işık da başını göğsüne yaslamıştı. Esnediğinde "Biyaz uykum geldi," diye mırıldandı.

Işık uykuya çok düşkündü. Bu konuda gerçekten şanslıydım. Bebekken bile gece uykusunu severdi. Şimdilerde de her gün en az bir saat gün içinde uyurdu. Oğuz onu uyutmak için odaya çıkardığında pastayı dinlenmesi için dolaba attım.

Onların arkasından odaya girdiğimde Işık uyuya kalmıştı bile. Oğuz onu yatağına yatırıp üstünü örttü. Kızımın en sevdiği renk sarı olduğu için odası istediği renklerdeydi. Halısı, perdesi beyaz, yatak örtüsü ise sarı renkliydi. Oğuz yanağını öptükten sonra ona birkaç dakika sevgi dolu bir ifadeyle baktı. Işık ve ben onun onun ince noktasıydık. Bize bunu göstermekten çekinmiyordu.

Yanağını okşadıktan sonra bana doğru döndü. Kollarımı anında uzattım. Bir saatliğine de olsa sadece bana kalmıştı. İki büyük adımda yanıma ulaşınca kollarımı boynuna sardım. Ellerini kalçalarıma yerleştirip yukarı kaldırınca bacaklarımı da beline sardım. Kocaman bedeninde ufacık kalmıştı. Ellerimi yumuşak dalgalı saçlarının arasından geçirdim.

"Bir saatimiz var," diye fısıldadım.

Burnunu burnuma sürttü. "Ne yapmak istersin peki?"

Dudaklalarımı büktüm. "Bilmem film izleyebiliriz?"

Dişlerini göstererek sırıttı. "Bence çekebiliriz. Bizim filmimiz dikkatini daha çok çeker." Kalçamı sıktığında alt dudağını ısırdım. "Konusu ne ona göre karar vereyim?"

"Konusu," diye iç çekti. "Uygulamalı olarak göstereceğim bir tür."

"Hımm," diye mırıldandığımda odamıza doğru yürümeye başladı. "Dikkatimi çekmeye başladı."

"Hayal kırıklığına uğratmayacağım yavrum."

(Devamında +18 sahneler vardır, rahatsız olanlar atlatsın lütfen.)

Odaya girdiğimizde sırtımı kapattığı kapıya yasladı. Kilitlediğinde bedenim beklentiyle dolmuştu. Daha fazla dayanamayıp dudaklarımızı birleştirdim. Sabah içimde yaktığı ateşin alevlenmesi sadece saniyeler yeterliydi. Ellerimi omuzlarına kaydırdım. Sert pazularını ve sırtını

okşayan ellerim sabırsızdı. Dilim ağzının içine kaydığında üstündeki tişörtü yukarı doğru sıyırdım. Çıplak sıcak tenine dokunmayı seviyordum. Üstündeki tişörtü çıkarmam için bir anlığına geri çekildi. Ardından tekrar eğilip öpmeye devam etti. Sıcacık, pürüzsüz tenini okşarken hafifçe inledim. Bacaklarımın arasında oluşan ihtiyaç yüzünden bedenimi saran ateşin derecesi gittikçe artıyordu. Bacaklarımın arasındaki tutuşunu sıkılaştırdığımda Oğuz elini tişörtümden içeri kaydırdı.

Dokunuşu karşısında ürperdim. Avuçları büyük dokunuşu sertti. Sütyenimi eve geldiğimde çıkardığım için sırtıma doğru kayan eliyle tenim arasında engel yoktu. Dudaklarıma doğru "Off," diye hırladı. Sırtımı kapıdan ayırdığında dudaklarını boynuma bastırdı. Birkaç günlük sakalı hassas tenimi çizerken başımı geriye doğru attım. Beni yatağa yatırdığında hemen üstümdeydi. Tişörtü başımdan yukarı hızlıca çıkardı.

Üst kısmım çıplak olarak kalmıştım. Geri çekilip yıllar geçmesine rağmen gözlerinden bir an olsun silinmeyen hayranlıkla beni izledi.

Bu bakışı kalbimi yerinden söküyordu. Ellerimi uzatıp yüzünü tutum ve onu kendime doğru çektim. Kızaran dudaklarını açlıkla kavrarken elleri göğüslerime doğru kaymıştı. Yavaşça kavrayıp sıktı. Sertleşen göğüs uçlarım avucuna bastıyordu. Daha şimdiden hazırdım. Kalçam havalanırken bacaklarımın arasında duran sertliğine doğru sürtündüm. Ona ihtiyacım vardı. Parmakları göğsümün sertleşen ucunu hafifçe çekiştirirken dudakları aşağı doğru kaydı. Başımı sertçe yatağa bastırdım.

Olacakları bilmenin beklentisiyle kıvrandım.
Dokunuşu sıcaklayan tenimi alev alev yakıyordu. Sıcak dudaklarını göğsümün ucuna kapattığında sırtım yay gibi gerildi. "Ah!"

Elimi ensesine yerleştirip onu kendime doğru bastırdım. Geçirdiğimiz yıllar boyunca utangaçlığım tamamen yok olmuştu. Onu istiyordum ve bunu belli etmekten çekinmiyordum. İhtiyaçla adını inledim. O ise göğüslerimle ilgilenmeye devam etti. Dişleriyle hafifçe çekiştirdiğinde ağlayacak gibi oldum.

Boğuklaşan sesiyle "Bunlara hiç doyamıyorum," deyip diğer göğsüme geçti. Bacaklarımın arasındaki ıslaklık giderek çoğalıyordu. Bacaklarımı beline sıkıca sarıp orada artan açlığı bastırmaya çalıştım. Erkekliğini sertçe kadınlığıma bastırınca dudaklarımdan kopan

inlemeyi tutamadım. Elleri şortuma doğru kaydığında geri çekilmek zorunda kaldım. İç çamaşırımla beraber şortumu çıkardığında eşofmanına uzanıp titreyen ellerimle aşağı doğru indirdim.

Ellerimi tuttu ve başımın üzerinde çapraz şeklinde bağladı. Üstüme doğru eğildiğinde sık sık aldığım nefeslerden ötürü gerilen göğsüm, çıplak geniş göğsüne değiyordu. Bu içimdeki depremlerin şiddetini arttırdı. Eğilip dudaklarımı sert bir öpücük bıraktı.

"Kımıldama," diye emretti.

Kalçalarım benden bağımsız ona doğru yükseldi. Çıplak kadınlığımda erkekliğini hissedince gözlerimi kapattım. Her şey çok yoğundu.

"Siktir!"

Beni tekrar öperken bileklerimi tek eliyle tuttu. Diğer eli aşağı doğru kayarken karnımdan kadınlığıma doğru süzüldü. Parmakları içime doğru kayınca ne kadar hazır olduğumu gördü ve boğukça inledi. Bir kez daha "Sikeyim," diye söylendiğinde parmaklarını derine iteledi. "Parmaklarımı nasıl da kavrıyorsun."

Kalçam bir kez daha havalandığında avucunu sertleşen düğüme bastırdı. Dudaklarımı ısırırken ona dokunmak isteyen ellerim karıncalanıyordu.

Oğuz çenemi öptükten sonra boynuma doğru sokulup derin bir nefes aldı. "Kokuna ölürüm senin."

"Oğuz," diye sızlandım. Elinin yerini erkeği aldığında bedenim gerilmişti. Dudakları göğüslerime kapandığında tek hamlede içime girdi. Nefesim ciğerlerimi büyük bir gürültüyle terk ettiğinde alışma fırsatı vermeden hareket etmeye başladı.

Ayak parmaklarım içe doğru kıvrılırken göğsüm dudaklarına doğru havalandı. Ritmi hızlanırken aynı zamanda hassas noktama dokunuyordu. O kadar yoğundu ki dayanamayacak gibiydim.

Nefes almaya çalıştığımda gözlerimi açtım. Tavanı bulanık gözlerle görüyordum. Oğuz bileklerimi tutmaya devam ediyordu. Beline sardığım bacaklarım sıkılaştı. Diğer eliyle bir bacağımı tutup yana doğru açtığında hızlanmıştı. Açtığı bacağımı omzuna attı ve uyluğumu sıkıca tuttu.

Bu şekilde onu daha derinlerde hissedebiliyordum. Alnımda biriken terler şakağıma doğru süzüldü.

İçimde büyüyen basınç gittikçe artıyordu. Bütün bedenimi ele

geçirmesine saniyeler kalmıştı. O noktama uyguladığı basınç ardından dudaklarıma kapandı. Gözlerimi kapatıp onu öperken kendini sertçe içime çarptı. Hareketini üçüncü kez tekrarladığında milyonlarca parçaya bölünmüştüm.

Kasılmalarım onu da tetiklemişti. Yüzünü terli boynuma gömdüğünde üstümdeki iri bedeni sarsılmaya başladı. Bileklerimdeki tutuşu gevşediği için kollarımı ona sardım. Oğuz geri çekildiğinde beni kucağına alarak yataktan kalktı. Bedenim pelte kıvamını aldığı için kollarında hamur gibiydim.

"Zamanımız azalıyor."

Uykulu bir şekilde güldüğümde başımı omzuna yasladım. Odamızdaki duşa girdiğinde beni kucağından bırakmadan duşakabine girip suyu ayarladı.

Neyse ki Işık uyanmadan duşumuzu almıştık. Oğuz giyinip ona bakmak için odadan çıktığında ben de hızlı hareketlerle kot ve oversize crop bluz giydim. Işık uyandığında saçlarımı örüyordum.

"Anne elbisemi giycem."

"Hemen geliyorum prensesim."

Onun odasına gittiğimizde istediği beyaz elbiseyi çıkardım. "Saçlarını nasıl yapsak?"

"Babam yaptı böyle kalsın."

Dolaptan küçük tokalar çıkarıp taktım. "Tamam bebeğim."

Ardından karpuz desenli mini elbisesini giydirdim ve salona geçtik. Çalışma odasından çıkan Oğuz'un yüzü düşünceliydi. "Hazıyız."

Işık'a gülümsemesine rağmen bir şeylerin ters gittiğini anlamıştım. Işık'ın yanında soramayacağım için sessiz kaldım. Evden pastayla beraber çıktığımızda gerginliği gözle görülüyordu. Uzanıp elini tuttum.

"Bir şey mi oldu?"

Sıkıntılı bir nefes aldığında araba kırmızı ışıkta durdu. Gözlerini bana çevirdi. "Yarın yurt dışına çıkmam gerekecek."

Yüzüm anında düştü. Oğuz'un gittiği yurt dışı gezilerinin esas nedenini bildiğim için bütün neşem kaçmıştı.

"Güliz ablayı aradım sabah erkenden gelecek."

Başımla onayladığımda elimi sıktı. "Erken gelmeye çalışacağım."

Buna Işık da en az benim kadar üzülecekti. Bunu gizleyerek ufak bir nefes aldım. "Sorun değil."

Yola devam ettiğinde elimi bırakmadı. Cama doğru döndüm. İşi gereği bu ziyaretler sık sık oluyordu. Ama yokluğuna hiç alışamıyordum. İşini bilsem de tam olarak ne için gittiğini hiçbir zaman net olarak bilemeyecektim. Gizliliği önemliydi. Bu da içimdeki endişelerimi çoğaltıyordu.

Araba durduğunda Işık her şeyden habersiz mutlu bir şekilde el çırptı. Oğuz'un gideceğini akşam söylediğimizde çok üzülecekti.

"Emiyime geldik."

"Nerden Emir'in oluyor Işık."

Oğuz Işık'ı aldığında ben de pastayı aldım. Nazlı ve Barış henüz havalar soğumadığı için yazlık evlerinde kalıyorlardı. Bizi de barbekü yemeye çağırmışlardı. Bahçeye girdiğimizde Emir bize doğru koştu. Oğuz onu Işık'dan kıskansa da Emir'e bayılıyordu. Tıpkı annesi gibi kıvırcık saçlı dünya tatlısı bir çocuktu.

"Dayıcım."

Oğuz eğilip onu da kucağına aldı. Nazlı bize doğru geldiğinde direkt Işık'a doğru yöneldi. "Prenses yeğenim benim."

Işık anında onun kollarına atıldı ve birbirlerine sıkıca sarıldılar.

"Siz de hoş geldiniz prensesimin annesi ve babası."

"Hoş bulduk," deyip Emir'i öptüm.

"Tam zamanında geldiniz yemek hazır."

Bahçede masayı hazırlamışlardı. Elimdeki pastayı masaya koydum.

"Aa çilekli pasta en sevdiğim."

Emir'in tepkisi üzerine Işık dudaklarını kapatıp kıkırdadı. "Ben ve annem yaptık."

Emir annesine döndü. "Anne yiyebilir miyim? Lütfen, lütfen, lütfen."

"Olmaz annecim yemekten sonra."

Işık dudaklarını büktü. "Ama Nazlı hala yesin."

Nazlı Işık'ın yanağını sıktı. "Beni bu tatlı ses tonunla kandıracağını sanıyorsan yanılıyorsun Işık Hanım. Önce yemek sonra pasta."

Işık dudaklarını büktü. "Ama canı istemiş çocuğun yazık."

"Hayır bebişim önce yemek."

Emir uzanıp elini tuttu. "Hadi Işık hemen yiyelim ve pastaya geçelim."

Işık başıyla onayladığında ikisi masaya geçti. Oğuz ise asık suratıyla ellerine bakıyordu.

Üzgünce bana bakıp ikisini işaret etti. "Emir'i benden daha mı çok seviyor bu kız Süveyda?"

Nazlı ile ikimiz kahkaha atmaya başladık.

Oğuz'un koluna girdim. "Tabii ki hayır Oğuz, en çok bizi seviyor."

Hâlâ yüzü asıktı. "Hiç öyle görünmüyor."

Barış yüzündeki sırıtmayla "Hayırdır abicim yüzün bi asık sanki," diye konuştu. Oğuz'un gözleri kısıldı.

"Seni bir asarım Barış o zaman görürsün."

Barış sırıtmaya devam etti. "Bu ne şiddet bu celal ya, kıskanç babacık."

"Siktir git Barış."

Oğuz'un kolunu okşadım. "Hadi yemek yiyelim acıktım ben."

"Kardeşim bitti şimdi oğluyla beraber kızıma göz dikti cibiliyetsiz."

Ağzının içinde söylediği sözler ardından ona döndüm. "O ne biçim laf Oğuz ya, Barış sadece şaka yapıyor."

"Yapmasın."

Kolunu öptüm. Beni göğsüne doğru çekti. Başımı göğsüne yasladığımda Nazlı çocukların tabağını hazırlıyordu. Emir ve Işık kim daha önce tabağını bitirecek yarışına girmişlerdi. Zavallı kızım bir erkekle yemek konusunda yarışılmayacağını henüz öğrenmemişti. Oğuz ile masaya geçtiğimizde Nazlı ve Barış da karşımıza geçti.

"İlk günün nasıldı Süveyda?"

Okulu hatırlayınca heyecanla gülümsedim. "Çok güzeldi Nazlı, gerçekten tam hayal ettiğim gibi."

"Tam sana göre bir meslek, arada kafeye uğrarsın yine değil mi?"

Kafenin işleri iyi olduğu için Nazlı orayı geçen sene büyütmüştü. Boş günlerimde mutlaka uğruyordum.

"Her zaman gelirim, orayı çok seviyorum."

"Ben kazandım."

Emir mutlulukla ayağa kalktığında Işık'ın yüzü düşmüş ağzına doldurduğu eti yemeye çalışıyordu.

Oğuz uzanıp sırtını sıvazladı. "O senden büyük olduğu için çabuk bitirdi kızım."

Lokmasını yuttuğunda dik dik Emir'e bakıyordu. "Haksızlık bu," diye somurtup kollarını önünde bağladı. "Baba canavay bu çocuk. Hemen yedi."

Oğuz gülümsedi. "Evet kızım canavar o sevme sen onu, beni sev."

"Anne karnım şişti pasta yiyemem."

Emir'in sözleri üzerine Işık "Oh ya," dedi.

Emir ona dil çıkardı. "Kazanamadın ki."

"Ya baba bi' şey de."

"Emir karışma kızıma dayıcım."

Emir omuz silkerken top oynamaya koştu. Tabii ki Işık da hemen arkasındaydı. Onları izlerken hepimiz gülümsüyorduk. Işık, Emir'e yetişeceğim derken yere düşmüştü. Emir anında koşmayı bırakıp Işık'ı yerden kaldırmış ve yanağını öpmüştü. Nasıl olduğunu sorarken çok ilgiliydi.

"Fırsattan istifade nasıl da öptü kızımı."

"Çok tatlı kız abi, oğlum dayanamıyor n'apsın?"

Oğuz çatalındaki yemeğini sinirle ağzına tıktı. "Büyüyünce n'apacaksın onu düşün bence sen."

Barış'ın sözleri üzerine ters ters ona baktı. "Sana ne lan sana mı kaldı?"

Barış ellerini kaldırdı. "Tamamen iyiliğin için dedim ben."

Oğuz bana döndü. "Süveyda bir çocuk daha yapalım, oğlan olsun ablasını çakallardan korusun."

O kadar ciddi söylemişti ki gülmeye başladım. "Daha neler?"

Beni duymazdan geldi. "Bence iyi fikir."

"Emiycim beni bekle Emiycim."

"Ya Emiycim Emiycim deme bana Işık ya."

"Bana ne Emiy'im de Emiyim."

"Emir'im diyor ya fenalık geldi bana."

Oğuz yakasını çekiştiriyordu. "Sakin ol hayatım."

"Kızım elden gidiyor benim nasıl sakin olayım?"

Emir ile Işık kavgaya tutuşunca Oğuz da sakinleşti. Çabucak yemeklerimizi yiyip onlarla ilgilenmek için yanlarına gittik.

"Emiy top oynadık şimdi de bebekleyimle oynayalım."

"Hayır Işık çok sıkıcı."

"Ama oynamak istiyoyum Emiycim."

Işık çok ısrarcı olabiliyordu. Emir de bunu bildiği için oflayarak kabul etti. Birlikte çimlere serdiğimiz örtüye oturup Işık'ın burada olan bebekleriyle oynamaya başladılar. Telefonum çalmaya başladığında cebimden çıkardım. Arayan kişiyi gördüğümde gülümsedim.

"Ceyda nasılsın?"

Birkaç gündür görüşememiştik. "İyiyim sen nasılsın Süveyda?"

"Ben de iyiyim," dediğimde daha rahat konuşmak için uzaklaştım. İç çekti. "İyiyim." Ceyda beş atlı ay önce kadar geri dönmüştü. Ama bıraktığı hiçbir şey eskisi gibi değildi. Ne Eser ne de kendisi... Eser'in son birkaç aydır düzenli giden bir ilişkisi vardı ve Ceyda'yı unutmuş gibi görünüyordu. Onu ilk defa gördüğünde tepki bile vermemişti.

Sadece uzun uzun gözlerine bakmış ardından yeni kız arkadaşı Asya'nın elinden tutarak çıkıp gitmişti. Ceyda ise hiç tepki vermemiş ve yanıma gelip bana sarılmıştı. Beni özlediğini söyledikten sonra Işık ile ilgilenmişti. Göz bebeklerindeki acıyı gizle de titreyen ellerini görmüştüm. *"İyileşerek geldim,"* demişti bana. *"Hiçbir şeyi eskisi gibi bulmayacağımı bilerek..."*

Eser Ceyda'yı hiç sormamıştı ama Asya ile daha sık görüşür olmuştu. Onu sevdiğinden emin değildim çünkü Ceyda'ya baktığı gibi bakmıyordu. Yine de kızdan ayrılmaya niyeti yoktu. Ceyda ise bu konu hakkında tek kelime etmedi. Sadece bir kez ne hissettiğini sormuştum. Dediği tek şey hak ettim olmuştu.

Giden oydu ama sözleri acıtmıştı. Eser'i hâlâ seviyordu ve bu defa daha mantıklı bir şekilde yapıyordu bunu. Ama şu an bir işe yaramıyordu.

"Işık için hediye aldım bir ara buluşalım mı?"

"Olur tabii yarın haberleşiriz, özledi o da seni."

"Ben de çok özledim yarın görüşürüz o zaman."

Oğuz'un yanına gidip çimlere oturdum. "Kim aradı?"

"Ceyda," diye cevap verip başımı omzuna yasladım.

"Sence Eser Asya'yı seviyor mu?" Asya sarı saçlı, mavi gözlü çok tatlı ve sakin bir kızdı. Her yönden Ceyda'nın tam tersiydi.

Oğuz iç çekti. "Keşke evet diyebilseydim buna ama kesin bir cevap veremiyorum."

Oğuz başını başıma yasladı. "Eser kardeşim gibidir ama son birkaç yıldır onu tanıyamıyorum, herkese kapattı kendini."

Eser eskisi gibi değildi. Hepimiz farkında olsak da bize kendini çok açmıyordu.

"Sence bir şansları var mı?"

Oğuz birkaç saniye sessiz kaldı. "Bilmiyorum güzelim. Her aşk mutlu sonla bitmiyor ne yazık ki."

İkimiz Emir ve Işık'ı izlerken sözlerini düşündüm. Haklıydı, *her aşk mutlu bitmiyordu.* Giden dönse bile bazen bu değişmiyordu. Çünkü hayat her zaman ikinci şansları vermeyen bir öğretmendi.

•

Kreşte çalıştığım bir dönem olduğu için üç buçuk yaşındaki kız çocuklarının özellikle bu şekilde bilmiş ve konuşkan olduğuna birebir şahit oldum, yani kafadan uydurma şeyler değil. Baştan söyleyeyimm

Küçük bir ricam var Twitter hesaplarınızdan #viranedüşler etiketiyle twit atarsanız çok sevinirimm

Alıntı için instagram umrantn • Twitter umrantann

Işık'ım da Işık'ımm çok tatlısın sen Işık'ım

Oğuz'un baba halleri

Sonraki bölüm final, hiç hazır değilim ben

Yeni bölümde görüşmek üzereee

FİNAL

Son kez keyifli okumalar dilerim, doğum günüm bugün, finalde benden siz hediye olsuun

Lütfen kitaba dair hislerinizi düşüncelerinizi yazan yorumlar atmayı ihmal etmeyin

"Işık ben geldim."

İçerden duyduğum yüksek ağlama sesini takip ederken telaştan nefes nefese kalmıştım. Güliz abla beni arayıp Işık'ı bir tülü susturamadığını söylediğinde son ders bitmek üzereydi okuldan nasıl çıkıp geldiğimi bilmiyordum. Oğuz gittiğinde bu ağlama krizlerini her defasında yaşıyorduk ve bu duruma nasıl alışacağını bilmiyordum. Bu defa üç gün dayanmıştı. Bu da bir gelişme sayılırdı. Salona girdiğimde Işık yerde yüz üstü uzanmış bağıra bağıra ağlıyordu. Yaklaşık yarım saattir bu durumda olmalıydı. Güliz abla yanında oturmuş sakinleşmesi için konuşuyordu ama duyduğundan emin değildim. Yanlarına yürüyüp dizlerimin üstüne çöktüm. Böyle ağladığında içim parçalanıyordu.

"Yarım saattir susmadı."

Sırtını okşarken eğilip saçlarını öptüm. "Ben geldim annecim."

Küçük bedenini kucağıma aldığımda ıslak yüzünü göğsüme bastırdı. Ağlamaktan ter içinde kalmıştı. "Ağlama artık."

Öksürmeye başladı. "Babamı özledim." Kesik kesik söylediği sözler ardında iç çekmeye başladı. Sakinleşmesi için saçlarını öpüp sırtını okşadım.

"Birkaç gün sonra gelecek bebeğim."

"Ama çok özledim."

"Görüntülü arayalım mı?"

Geri çekilip kıpkırmızı kesilen yüzüne baktım. "Açmadı." Yüzünü okşadım.

"İşi vardır bitince arar. Hem Ceyda gelecek bugün sana hediye almış."

Dudaklarını bükmüş yüzüme bakıyordu. Babasını görmeden durmayacaktı. "Babayı tekrar arayalım belki işi bitmiştir." Yere bıraktığım çantamdan telefonumu çıkarıp görüntülü arama başlattığımda iç çekmeleri devam etse de ağlamayı bırakmıştı. Telefon uzun uzun çaldı. Gerçekten işi olmalıydı. Genelde ikinci çalışında açardı çünkü. Işık'ın tekrar ağlayacağını bildiğim için ekrana korkuyla bakıyordum. Lütfen aç Oğuz... Tam kapanacağı sırada Oğuz cevapladı. Rahat bir nefes aldım. Işık "Baba," diye çığlık atıp telefonu elimden aldı. Yüzünü bile görememiştim.

"Güzel kızım."

Işık telefonun ekranına hayranlıkla bakıyordu. "Sen ağladın mı?"

Işık başıyla onayladı. "Hıhı. Çok ağladım hem de."

"Neden babacım?"

Işık kucağıma oturup göğsüme sokuldu. "Seni özledim."

Dudakları titremeye başlamıştı. Sözlerini duyan Oğuz'un yüzündeki ifadeyi görünce içim burkuldu. Uzakta olmaya o da dayanamıyordu. "Ben de özledim kızım."

"Gel o zaman."

Derin bir iç çekti. "Geleceğim ama önce işlerimin bitmesi gerek."

"Ne zaman biter?"

Eğilip saçlarını öptüm. "Az kaldı. Ama ağlama, yoksa baba çok üzülür."

Başını aşağı yukarı sallasa da pek ikna olmuş gibi değildi. "Eser amcanı çağırayım mı?"

Işık onun adını duyunca dikleşti. "Olur gelsin."

"Tamam prensesim, şimdi anneni de göster bakalım."

Ekranı yukarı kaldırdığında Oğuz'la karşılaştım. Yorgun yüzüne baktığında ben de bir an Işık gibi ağlamak istedim. Onun uzakta olmasını hiç sevmiyordum. Kravatını gevşetti.

"Nasılsın yavrum?"

"Seni özledim," dediğimde gülümsedi. Gözlerinde yanan özlemi görebiliyordum.

"Sadece üç gün oldu."

Omuz silktim. Oğuz uzakta olunca Işık da ben de biraz nazlı oluyorduk. İkimiz de ona çok düşkündük.

"İşler erken bitsin diye elimden geleni yapıyorum meleğim. Ben de özledim."

Işık başını havaya kaldırdı. "Beni daha çok özledin değil mi babacım?"

Oğuz başını iki yana doğru salladığında sevecen bir sesle cevap verdi. "İkinizi de aynı derecede çok özledim."

Kolları önünde bağladı. "Ben de Esey amcamı daha çok özledim."

Sözleri üzerine kıkırdadığımda kucağımdan kalktı. "Kıskanç cadı," diye sessizce söylendim. Kollarını sıkıca boynuma sardı. "Hem anne benim."

Babasına nispet yapmak için yanaklarımı öptüğünde Oğuz iç geçirdi. "Kıskandırma görevin başarıyla tamamlandı Işık." Işık bu defa uzanıp ekranı öptü. "Baba da benim." İkimiz de bu tatlı hallerine erimiştik. Pıtır pıtır odadan çıkışını gülümseyerek izliyordum. Ne ara büyümüştü bu kadar?

"Kamerayı biraz daha kaldırsana, güzel yüzünü göreyim."

Dediğini yaptığımda "Şimdi oldu," dedi. "İş nasıl geçti?"

"İyiydi, son ders olduğunda Işık huysuzluk yapmaya başladı. Nasıl eve geldim bilmiyorum."

Oğuz dalgınca "Hâlâ alışamadı," dedi. Kızıma hak veriyordum çünkü ben de alışamamıştım. "Benim gibi," dediğimde Oğuz gülümsedi. "Yerim seni."

Başımı yana doğru eğdim. Ela rengi gözlerine uzun uzun bakarken hevesli bir ifadeyle "Olur, ne zaman?" diye sordum.

"Geldiğim gün, dudaklarından başlarım." İç çektiğimde Oğuz kısık sesiyle devam etti. "Işık'ın uyku saatinde gelmeye çalışacağjm çünkü başlarsam duramam."

Sessizce güldüm. "Sabırsızlıkla bekliyorum."

Bana göz kırptığında kalbim hızlandı. "Telefon çalıyor sonra ararım bebeğim görüşürüz."

Oğuz telefonu kapattığında Işık da odasına geçmişti. Onu takip ettiğimde kıyafet dolabının içine girdiğini gördüm.

"N'apıyorsun Işık?"

"Elbise arıyorum."

Yanına gittiğimde sarı çiçekli elbisesini tutuyordu. "Bunu giymek istiyoyum."

Eser geleceği için süslenmek istiyordu. "Olur."

Eğilip pembe taytını ve tişörtünü çıkarıp elbisesini giydirdim. Bozulan saçlarını da düzelttiğimde tırnaklarını gösterdi. "Ojeleyim de silinmiş."

Çekmecesinden pembe ojesini çıkardım. "Uzat bakalım ellerini."

Normalde hareketli bir kız olsa da söz konusu oje olduğunda kımıldamadan dakikalarca duruyordu. Eğilip tırnaklarına dikkatlice ojelerini sürdüm. "Çok güzel oldu bebeğim, kurumadan hareket etme."

Kapı çaldığında birlikte odadan çıktık. "Esey amcam geldi, yaşasın."

Fakat gelen Ceyda'ydı. İçeri girdiğinde Işık ona sarıldı. Oğuz'a Eser'i çağırmamasını söylemeliydim. Ama Işık ben de kafa bırakmamıştı. Tatsız bir karşılaşma olmasından korkuyordum. Ceyda eğilip Işık'ı kucağına aldı. Eskiden herkese karşı mesafeli ve soğuk olan Ceyda'nın o hallerinden eser kalmamıştı. Artık kendini bize açıyordu, sanırım sevmeyi öğrenmişti. Özellikle Işık'a dayanamıyordu. Onun yanında bambaşka biri oluyordu.

"Nasılsın bebeğim?"

Işık kollarını boynuna sarmış mutlulukla gülümsüyordu. Tam bir sevgi kelebeğiydi. "İyiyim Ceyda ama babamı özledim." Birlikte salona geçtiğimizde Ceyda onu teselli ediyordu.

"Öyle mi? İşi bitince gelir hemen."

Başıyla onayladığında ellerini kaldırdı. "Ojem nasıl?"

Ceyda elini tutup öptü. "Çok güzel prensesim."

"Hoş geldin Ceyda."

Uzanıp onu öptüm. "Hoş buldum Süveyda."

"Ceyda bebeklerimle oynayalım."

Işık Ceyda'yı kolay kolay bırakmazdı. İkisi çocuk odasına geçtiğinde ben de üstümü değiştirmek için yatak odasına geçtim. Ceyda'ya Eser'in geleceğini söyleyip söylememek arasında kalmıştım. Nasıl bir tepki vereceğini bilmiyordum. Eser'in memnun kalmayacağını biliyordum ama. Rahat bir şeyler giydikten sonra mutfağa geçtim. Güliz abla yemek hazırlıyordu Ona yardım ederken kapı çaldı. Sanırım Eser gelmişti. "Ben bakarım," deyip gergince mutfaktan çıktım.

Eser'in Ceyda'yı kırmasından korkuyordum. Oğuz olsa bu kadar gerilmezdim çünkü o, Eser'i durdurabiliyordu. Derin bir nefes alıp kapıyı açtım. Eser elinde tuttuğu küçük beyaz bir ayıcıkla kapıdaydı. En azından Asya'yı getirmemişti.

"Hoş geldin."

İçeri geçtiğinde gülümsedi. "Hoş buldum, birileri beni özlemiş diye duydum hemen geldim. Küçük cimcimem nerede?"

Tereddütle yüzüne baktığımda Işık'ın kıkırdamalarını duyduk. "Şey-" diye gevelediğimde "Odasında mı?" dedi ve o yöne doğru yürümeye başladı. Arkasından gergince baktım. Belki de kendi görse daha iyi olacaktı. Tam odaya girmek üzereydi ki donup kaldı. Yüzündeki ifadenin değişmesine şahitlik ettim. Gülümsemesi silinip gitmişti. Ellerinde tuttuğu ayıcığı yere doğru indirdi ve orada durup onları izlemeye başladı.

Ceyda BESTE

Işık'ın yanında olmak bana iyi geliyordu. O çocuksu mutluluğunu izlediğimde daha iyi hissediyordum. Eğilip yanağını öptüğümde bebekleriyle oynamaya devam ettik. Günden güne büyüyordu, bu süreçte yanında olduğum için mutluydum. Sanırım Eser'den sonra yanında olmayı sevdiğim diğer kişi Işık'tı. İkisi de bana iyi geliyordu. Acı acı gülümsedim. Birini kendi ellerimle kaybetmiştim.

"Ceyda bu bebeği sen al."

"Alayım."

"İkisi beyabey alışveyişe gitsinley. Sen ve annem gibi."

Gülümserken "Gitsinler," dedim.

Üstümde hissettiğim gözler üzerine başımı kaldırdım ve Eser'le karşılaştım. Açık kahverengi gözlerinde yabancı olduğum bir donukluk vardı. Eser'in içinde korumayı başardığı çocuksu bir yanı vardı. Diğer insanlar gibi onu susturup gizlemezdi. Bana o yönünü her zaman göstermişti ve ben de âşık olmuştum. O yönü bütün inadımı kırmıştı. Fakat artık onu göremiyordum. Gittiğim gün o yönünü de kaybetmiştik. Eser'i daha fazla üzmemek için, annem gibi olmamak için gitmiştim. Uzakta olduğum her gün özlemi kalbimin en derinlerinde yaşamıştım, her gün ağlamıştım. Ama pişman değildim.

Çünkü bu süreç ne kadar zor ve azap dolu olsa da iyileşmiştim. Bedeli olarak onu kaybetmiştim ama iyileşmiştim.

Gülümsemeye çalıştım. Yüzü tepkisizliğini korudu. Bana böyle bakması canımı o kadar acıtıyordu ki nefes alamıyordum. Belli etmedim ve gülümsememi korudum. En azından yanında o kadın yoktu. O zamanlar çektiğim acı katlanılmaz oluyordu.

Acaba benim aksime Eser'i mutlu ediyor muydu?

Umarım ediyordur, çünkü Eser mutluluğu sonuna kadar hak eden bir adamdı.

"Esey amca."

Işık ayağa kalkıp ona doğru koştu. Eser eğilip onu kucağına aldığında gülümsemeye çalıştı. "Nasılsın cimcime?"

Işık göğsüne sokuldu. Kalbim özlemle sızladı. Göğsüne sokularak kokusunu solumayı öyle çok özlemiştim ki... Eskiden sürekli diken üstünde ve huzursuzdum. Her an kötü bir şey olacakmış gibi hissederdim. Ankara'ya geldiğimde de bu durum katlanılmaz olurdu. Sakinleştiğim tek yer Eser'in göğsü olurdu. Şimdi bir başkasınındı.

Dolan gözlerimi kaçırdığımda derin bir nefes aldım. Ama hayat böyleydi. Her an her şey olurdu ve kendimi geri tutarak bunu durduramazdım. Bu yüzden ne olursa olsun yaşamaya devam etmem gerekiyordu.

"Işık biraz annenin yanına gider misin?" Başımı hızla onlara doğru çevirdim. Eser yüzüme bakarken "Biz Ceyda teyzenle bir şeyler konuşacağız," dedi. Işık odadan çıktığında Eser kapıyı kapattı.

Yerde oturmaya devam ederken gözlerimi ondan alamıyordum. Daha önce konuşmaya çalışmıştım ama Eser kesin bir dille reddetmişti. Şimdi aniden karşıma geçip konuşmak istemesi karşısında tepkisiz kalmıştım.

"Neden geldin Ceyda?" Ani sorusu karşısında gözlerimi kırpıştırdım. "Ben-"

"Sen tam hayatıma bakacağım zamanlarda neden çıkıp geldin? Bunca yıl sonra..." deyip sustuğunda ayağa kalktım.

Bacaklarım titriyordu ama belli etmemeye çalışıyordum. "Özür dilerim."

Terleyen avuçlarımı kot pantolonuma sürttüm. "İyileşmemin bu kadar uzun süreceğini bilemedim."

Kaşları çatıldı. "Tedavi mi oldun?"

Açık olmamı söyleyen psikoloğumun sesi kulaklarımda yankılanıyordu. Bir şeyleri içime atmak yerine konuşmalıydım. "Evet sonra da cesaretimi toparlayamadım. Bir şeylere geç kaldığımı biliyordum çünkü."

Çünkü her bencilliğin bir bedeli vardır. Ve ben Eser'e çok bencillik etmiştim.

Eser yorgunca Işık'ın yatağına çöktü. "Neden söylemedin?"

Ona doğru döndüm. "Eser benim annem-" deyip derin bir nefes aldım. "Annem beni bile babamdan kıskanıyordu. Bir gün kafasına sıktığında sorumlusu olarak bile babamın onunla yeterince ilgilenmediğini söylemiş."

Eser'in irileşen gözleri yüzümdeydi. Tutamadığım yaşlar birer birer yanaklarımdan süzüldü. "Sana da aynı hayatı yaşatamazdım. Sana olan aşkım gösteremesem de çok büyüktü. Bu yüzden gitmek zorundaydım."

Eser başını iki yana doğru salladığında elini sertçe saçlarının arasına geçirdi. "Bana neden anlatmadın?" deyip ayağa kalktı. Odada gergince yürürken öfkesini görebiliyordum.

"Birlikte tedaviye gider, bir yolunu bulurduk. Ceyda gitmek çözüm değildi."

Başımı yere eğdim. "O zamanlar tek çıkış yolunun bu olduğunu düşündüm."

Tam önümde durduğunda gözlerindeki acıyı görebildim. Geldiğimden beri ilk defa bana karşı bir şeyler görmüştüm. Parmağını göğsüme bastırırken yüzüme doğru eğildi. "Senin çıkış yolun bizi bitirdi, bizi mahvetti."

Gözlerinde aşkın kırıntılarını gördüğümde biraz daha ağladım. Hâlâ beni seviyordu. Başkasının elini tutsa da kalbi bana aitti. Bu gerçeğin altında ezildiğini hissettim. Eser mutlu değildi.

"Özür dilerim."

"Dileme!" diye bağırıp geri çekildi. "Siktiğimin özrü geçmişi değiştirmez, olanları düzeltmez. Biz," deyip gözlerini kapattı. "Biz bittik sen bizi bitirdin. Bitirdin!"

Hıçkırıklarım yüzünden omuzlarım sarsılıyordu. Yatağa oturdum. "Böyle olacağı en başından belliydi. Bana hiç gelmemeliydin. Beni hiç sevmemeliydin," dediğimde yalvaran gözlerle yüzüne baktım. "Hâlâ

seviyorsun Eser, sevme beni. Sana sadece acı verdim. Yapma bunu kendine."

"Ağlama Ceyda, eskisi gibi soğuk dur karşımda ama ağlama."

Başımı öne doğru eğdim. "Ben eski ben değilim ki Eser."

Eski ben olsaydım onu almak için uğraşırdım. Çok seviyordum ama mutlu olmasını istiyordum. Bu mutluluğu ona başka bir kadın vereceksek de ağlaya ağlaya razı olacaktım. Sadece mutlu olduğunu görmeye ihtiyacım vardı.

Yanıma gelip oturduğunda ikimiz de yorgunduk, bu yüzden omuzlarımız çökmüştü. Yüreğim özlemle sızladı. Hemen yanı başımdaydı ama dokunmuyordum. "Hiç gelmemeliydim ama dayanamadım. Sen son kez bile sarılmadın bana."

Eser derin bir nefes aldı ve başını bana doğru çevirdi. Güzel gözlerine bakamadım. Bakarsam dayanamaz sarılırdım. Elleri yumruk şeklini aldı. "Çünkü sarılsam bırakmazdım seni."

Gözyaşlarım tekrar çoğaldı. Dirseklerimi dizlerime yaslayıp "Çok geç kaldım," deyip yüzümü ellerimin arasına aldım. Şimdi o başka hayatlardaydı. Şimdi başkasına aitti. Sorumlusu da bendim.

"Özür dilerim." Her şey için özür dilerim.

****

Dış kapıyı açacağım sırada Eser ve Ceyda odadan çıktı. Ceyda'nın gözleri ağladığı için kızarmıştı. Eser ise dağılmış görünüyordu. Anlaşılan o yüzleşme gerçekleşmişti ve ikisi de yenik düşmüştü. Ne diyeceğimi bilmeden onlara bakmaya devam ederken kapıyı açtım. "Selam."

Asya'nın neşeli sesini duyunca irkildim. Şaşkın gözlerimle bakarken Asya yüzündeki büyük gülümsemeyle içeri girdi. Karşısında Eser ve Ceyda'yı gördüğünde yüzündeki gülümseme dondu. İkisinin dağılmış yüzü bir şeylerin ters gittiğini belli ediyordu ve Asya zeki bir kızdı.

"Hoş geldin."

Eser Asya'nın yanına geldiğinde kaskatıydı. Asya'nın şüpheli bakışları ikisinin arasında gidip geldiğinde hepimiz sus pustuk. "Aa Asya gelmiş."

Işık'ın sesi ortamdaki sessizliği bozmuştu. Asya gözlerini Işık'a çevirip gülümsedi.

"Merhaba Işık."

"İçeri geçelim," diyerek araya girdim.

Asya bana baktı. "Aslında işim vardı gitsem daha iyi olacak."

Asya arkasını dönüp evden çıktığında Eser "Asya bekle," diye seslendi. Ama Asya durmadı. Eser arkasından evden çıktığında Ceyda elini alnına yerleştirdi.

"Her şey mahvoldu," deyip ağlamaya başladı. "Her şeyi mahvediyorum." Uzanıp Ceyda'ya sarıldığımda hıçkırarak ağlamaya başladı. "Hayatı yolunda gitsin istiyorum ama sürekli onun üzülmesine neden oluyorum. Niye onu bu kadar bencilce seviyorum ben Süveyda?"

"Ağlama lütfen, her şey düzelecek."

Başını iki yana salladı.

"Ceyda neden ağlıyoysun? Sen de mi babanı özledin?"

Ceyda geri çekilip Işık'ın önünde değildi. "Ben başkasını özledim." Işık uzanıp yanağını tuttu.

Uzanıp Ceyda'ya sarıldı. "İşi bitince geliy."

Onu teselli eden ışık karşısında gülümsedi İçeri geçtiğimizde kapı tekrar çaldı. "Ben bakarım."

Kapıyı açtığımda Eser yalnız başına gelmişti. Şaşkın gözlerime baktığında sıkıntılı bir nefes aldı. "Sürekli beni terk eden kadınları hayatıma almayı bırakmam lazım sanırım."

"Ayrıldınız mı?"

Üzgünce başını salladı. "Ceyda'yı biliyordu zaten. Bizi yan yana görünce onu unutamadığımı anladı. Aramızdan çekilmek istediğini söyleyip gitti." Alayla güldü. "Sanki bir aramız varmış gibi."

"Eser Ceyda'yı seviyorsan Asya'ya ile birlikte olman ona haksızlık olurdu."

Sıkıntılı bir nefes aldı. "Biliyorum, Asya'yı üzmek istemediğim için ağzımı açıp tek kelime edemedim. Ama," deyip salona baktı. "Sevgi de her şeye yetmiyor ki Süveyda... Denedim kendi gözlerimle gördüm."

Elimi omzuna yerleştirdim. "Belki de doğru insan yanlış zamandı."

Gözleri beni buldu. "Doğru zamanın gelmesi yaşananları unutturacak mı?"

İç çektim. "Bilmiyorum Eser. Keşke bilsem."

İçeri geçtiğimizde Ceyda şaşkınca Eser'a baktı. Buraya geri dönmesini beklemiyor olmalıydı. Eser tek kelime etmeden Işık'ın yanına gitti.

Farkında değildi ama tekrar Ceyda'yı seçmişti.

****

Okuldan çıktığımda sağanak yağmur başlamıştı. Şemsiyeyi açıp yürümeye başladım. Yağmurlu havalarda araba kullanmaktan korktuğum için taksiyle gelmiştim. Şimdi de taksiyi yarım saat önce çağırmama rağmen gelmemişti. Sıkıntılı bir nefes alırken yürümeye çalıştım. Belki caddeden taksi geçerdi. Saat ilerlediği için neredeyse herkes gitmişti. Barış'ı çağırmayı düşünürken otobüs durağında durdum. Yağmur duracak gibi değildi. "Süveyda Hanım."

Adımı duyunca başımı geriye doğru çevirdim ve elindeki şemsiyeyle bana doğru gelen Ertan Beyle karşılaştım. Bana doğru hızlı adımlarla geliyordu.

"Bu yağmurda eve nasıl gideceksiniz? Gelin sizi bırakayım arabam okulun bahçesinde."

Müdür beyle pek aynı ortamda bulunmamaya çalışıyordum çünkü bakışlarından pek hoşlanmıyordum.

"Teşekkür ederim ama taksiyle giderim."

"Bu havada taksi bulamazsınız."

Sıkıntılı bir ifadeyle yüzüne baktım. Nasıl kibarca geri çevirecektim? Fazla inatçı bir adamdı.

"Olsun otobüsle giderim."

Gülümsedi. "İnat etme arabam ilerde."

Senli benli konuşmaya başlaması beni iyice rahatsız etmişti. Cevap vereceğim sırada bir araba kaldırımın kenarına yanaştı. Arabaya baktığımda gözlerim irileşti. Oğuz arabadan inip bize doğru geldiğinde "Oğuz," diye soludum ve ona döndüm. Neredeyse bir haftadır onu görmüyordum. Özlemle yüzüne bakarken müdürü unutmuştum. Geleceği günü söylemediği için onu böyle karşımda görmeyi hiç beklemiyordum. Oğuz yanıma geldiğinde elini belime yerleştirdi. Gözleri özlem doluydu. Kalbim göğüs kafesimin içinde bir davul gibi çalıyordu. "Çok geciktim mi?"

Başımı iki yana doğru salladım ve onu da şemsiyenin altına aldım. Neyse ki topuklu ayakkabı giymiştim de yetmiştim. Oğuz da başını eğdiğinde şemsiyeyi tuttu ve gözleri müdüre kaydı. Ertan Beyin varlığını hatırlayarak ona döndüm.

"Oğuz tanıştırayım okul müdürümüz Ertan Bey." Oğuz elini uzattığında "Eşim Oğuz Sarhan," dedim.

Ertan Bey boğazını temizleyerek elini tuttu. "Memnun oldum."

Oğuz başını eğdi sadece. Yüzünde ciddi bir ifade vardı. Ertan Bey onun yanında ufak kalmıştı. Yüzündeki ifadeden anladığım kadarıyla Oğuz'dan çekinmişti. Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Oğuz kocaman bir adamdı, ciddileştiğinde biraz korkutucu olabiliyordu. "Ben gideyim," deyip geri çekildi "İyi tatiller Süveyda Hanım." Tekrar resmiyeti araya koyması beni memnun ederken Oğuz'un koluna girdim.

"Size de."

Ertan Bey arkasını döndüğü an kollarımı Oğuz'un boynuna sardım. Boynunu öptüğümde kollarını belime sarıp beni yukarı doğru kaldırdı. Ayaklarım yere değmiyordu. Etrafımızı saran toprak kokusu eşliğinde kollarında olmak tarifsiz bir histi. Eksik yanım onunla beraber tamamlanmıştı.

"Neden geleceğini söylemedin?"

Yüzünü saçlarıma gömüp derin bir nefes aldı. "Sürpriz yapmak istedim."

Geri çekildiğinde boş caddeye hızlıca baktım. Kimsenin olmadığını görünce dayanamayıp dudaklarına yöneldim. Dudaklarımı dudaklarına bastırıp gözlerimi özlemle kapattım. Birkaç öpücük bıraktığımda istemeyerek geri çekildim. Elini yanağıma yerleştirip elmacık kemiğimi okşadı. Elleri tenimin aksine sıcaktı.

"Bu ayrılıklar her defasında daha mı zor oluyor?"

"Biraz," diye cevap verdim, oysa gittikçe zor oluyordu.

Yağmur hızlandığı için Oğuz geri çekildi. "Hasta olacaksın arabaya geçelim."

Kapıyı benim için açtıktan sonra kendi tarafına geçti. Şemsiye almadığı için ıslanmıştı. Arabaya geçince siyah ceketini çıkardı. Şimdi bedenine tam oturan beyaz gömleğiyle kalmıştı. Alt dudağımı ısırdım, çok hoş görünüyordu. Üstümdeki trençkotu çıkardığımda "Yağmur azalmadan arabayı kullanmasan mı?" dedim. Oğuz silecekleri çalıştırdığında torpitodan peçete aldım. Saçlarımı kenara toplayıp ıslanan boynumu kuruladım. Gözleri bana kaydığında bakışlarındaki yoğunluk nefesimi kesiyordu. Boynuma uzun bir süre bakıp "Kenara çekeyim," dedi.

Az ilerideki köşeden dönüp sakin bir yerde durdu. Saçlarımı serbest bıraktığımda tekrar bana döndü. Koyulaşan gözleri öyle derin bakıyordu ki ellerim titriyordu. Elimi tutup "Gel buraya," dedi.

Beni kucağına çektiğinde eğilip koltuğu geriye iteledi. Kucağında yan bir şekilde otururken kollarımı boynuna sardım. Başını geriye atıp yüzümü ellerinin arasına aldı. Yıllar gözlerindeki aşkı azaltmadan geçmişti. Bu en büyük şükür nedenimdi. Zaman, bizim birbirimize olan sevgimizi güçlendirerek geçiyordu.

"Çok özlemişim," diye fısıldadı.

Yüzümü ona doğru yaklaştırdım. Arabanın camları siyah olduğu için içerisi görünmüyordu bunun verdiği rahatlıkla ona doğru sokuldum. Ellerim ensesindeki saçlarının arasında gezinirken yanağını öptüm. Sakalları normale oranla daha kısa kesilmişti. Kokusunu içime çektiğimde Oğuz saçımı kenara iteledi ve boynumu açıkta bıraktı. Sıcak dudaklarını boynumun kıvrımına bastırıp derin bir öpücük bıraktığında gözlerim kapandı. Tenim diken diken olmuştu. Derin bir nefes aldıktan sonra dudakları yukarı doğru ağır ağır tırmandı. Çenemin altını, yanağımı oradan da dudağımın kenarını öptü. Öpücükleri yüzünden ısınan kanım yanaklarımı yakıyordu.

Sıra dudaklarıma geldiğinde hevesle araladım ve az öncekinin aksine gerçekten öpüşmeye başladık. Dili dudaklarımı okşayarak aralanmasını sağladı. Dili ağzımın içine kaydığında titredim. Ellerimi nemli saçlarının arasına yerleştirip başını kendime doğru çektim. Eli belime kayınca baskı uyguladı, şimdi göğsüm geniş göğsüyle bütünleşmişti. Dudaklarımı kavrayıp emdiğinde titredim. Sadece birkaç dakikada tüm dengemi bozabiliyordu. Nefessiz kalana kadar uzun uzun öptü beni. Geri çekildiğimde dağılmıştım. Sık sık aldığım nefesler eşliğinde başımı boynunun girintisine yerleştirip göğsüne sokuldum. Elini saçıma yerleştirip okşadığında cama vuran yağmur tanelerini izliyorduk. Yokluğunun kalbimde başlattığı yangın yavaş yavaş sönüyordu. Kollarını bedenime sıkıca sardı. Kocaman kollarının arasında ufacık kalıyordum. Dudaklarımda küçük bir gülümseme oluştu. Bize dair her şeyi çok seviyordum.

"İşin nasıl geçti?"

Sorum karşısında iç geçirdi. "Yorucu ve karışık."

Daha fazla detay veremeyeceğini biliyordum. "En azından birkaç ay gitmeyeceğim."

İşte bu güzel haberdi. "Keşke hiç gitmesen..."

Saçlarımı öptüğünde "İşimin en zor kısmı," diye mırıldandı. "Sizi özlemek."

Dudaklarını göğsünün bastırıp öptüm.

"Işık nasıl?"

Gözlerimi kapatıp "Huysuz," diye cevap verdim. Son iki gündür her şeye ağlıyordu. Ona artık yetemiyordum çünkü babasını istiyordu.

"Bu defa biraz fazla uzadı."

Öyle olmuştu ama Oğuz'un işleri vardı, erteleyemeyecek kadar ciddi şeylerdi. Başımı geriye atıp elimi çenesine yerleştirdim. "Zamanla alışacaktır."

İç geçirdiğinde üzgündü. "Umarım."

Işık'ın varlığı bu gidişleri onun için zorlaştırıyordu. "Çok özledim onu."

Sert göğsünü okşadım. "O da seni özledi. En ufak şeyi bahane edip saatlerce senin için ağlıyor."

Yağmur azalmaya başladığında iyice mayışmıştım. Kolumdaki saate baktık. "Hatta birazdan ağlamaya başlar."

Oğuz elini çenemin altına yerleştirdi. Yüzümü kendine doğru kaldırdığında eğilip dudaklarımı öptü. Dokunuşları karşısında eriyordum resmen. Dudaklarımdan ufak bir inleme kaçtığında öpüşünü derinleştirdi. "Akşama kadar bununla yetinmem lazım."

Boğuk sesi üzerine güldüm. Burnumun ucunu öptükten sonra "Gidelim," dedi.

Başımı aşağı yukarı doğru sallasam da hareket edesim yoktu. Bu halime gülümseyerek beni kaldırıp yerime oturttu. "Umarım Işık erken uyur bu gece," dediğinde güldüm. Beraber geçirdiğimiz yarım saat sayesinde kocamı az da olsa görebilmiştim çünkü eve gittiğimizde Işık onu bir an bile yalnız bırakmayacaktı.

"Planlarında erteleme olabilir sevgilim," dediğimde dudaklarını sarkıttı.

Arabayı çalıştırınca başımı cama yasladım. Bize sağ salim geldiği için mutluydum. Her gidişi kötü ihtimalleri de beraberinde getiriyordu. Bu yüzden Oğuz gittiğinde ben de diken üstündeydim. Gece bile doğru düzgün uyuyamıyordum. Belli etmemeye çalışmama rağmen Oğuz anlıyordu. Yine de bu konu hakkında konuşuyorduk çünkü işiyle yaşamaya alışmamız gerekiyordu. Oğuz her defasında döneceğinin garantisini veremezdi. Bu düşünce beni huzursuz ettiği için aklımdan çıkardı. Şu an buradaydı, önemli olan buydu.

Araba durduğunda beraber inip el ele eve yürüdük. "Eser'le hiç konuştun mu?" diye sorduğumda bana baktı.

"Dün aradı pek keyfi yoktu."

"Asya ile tamamen ayrılmışlar mı?"

Başıyla onayladığın üzüldüm. Asya tatlı bir kızdı. Keşke olaylar böyle gelişmeseydi.

"Ceyda hakkında bir şey dedi mi?"

Asansörün düğmesine bastıktan sonra kolunu belime yerleştirip beni kendine doğru çekti. Çenesine başımın üstüne yerleştirip "Hayır," dedi. "Ama kafasının onunla dolu olduğunu bilecek kadar tanıyorum."

"Sence n'olacak?"

"Bilmiyorum, bence Eser de n'apacağını bilmiyor"

"Asya için üzüldüm, çok tatlı bir kızdı."

Oğuz başıyla onayladı. "Asya Ceyda'yı en başından beri biliyordu, bile bile kabul etti ama bununla yaşayamazdı."

Haklıydı kimse üçüncü bir kişinin varlığına katlanmazdı. Asansör durduğunda geri çekildi.

Eve doğru yürüdüğümüzde Oğuz'un adımları aceleciydi. Işık'ı özlediğini biliyordum. Bu telaşlı hallerine gülümsedim. Oğuz kapıyı anahtarıyla açtığında Işık'ın sesi içerden geliyordu. Yine birtakım huysuzluklar yapan kızım "Babamı aya," diye tekrarlıyordu.

"Aradım Işık ama telefonu kapalı kuzum."

"Yine aya."

"Arayamaz çünkü buradayım."

Işık gözlerini kocaman açarak çığlık attı. "Baba."

Kanepeden atlayıp Oğuz'a doğru koştu. Oğuz eğilip onu kucağına aldığında sıkıca sarıldı. "Geldim artık güzel kızım."

Işık ona sıkı sıkı sarılmıştı. En az bir saat boyunca kucağında hareketsiz duracaktı. Kanepeye geçtiklerinde Oğuz sırtını okşuyor ara ara saçlarını öpüyordu. İkisini böyle gördüğümde ağlayasım geliyordu. Burnumu çekip ağlamamak için gözlerimi tavana diktim.

"Çok şükür geldin Oğuz evladım, en az Işık kadar sevindim."

Güliz ablanın sözlerine güldüm. İşte olduğum için Işık onu bu süreçte çok fazla yormuştu.

Oğuz güldüğünde eğilip yanağını öptü. "Kızım beni çok mu özlemiş?"

"Hıhım, çok ağladım."

Yanlarına gittiğimde "Acıktınız mı?" diye sordum. Işık başını babasının göğsüne yaslamış sessizce duruyordu. Son bir haftadır bu haline hasret kalmıştım.

"Bugün yemek yeme fırsatım olmadı."

Bunu erken gelmek için yaptığını biliyordum. Eğilip ensesini öptüm. "Birazdan hazır olur."

Güliz ablayla beraber mutfağa geçtik. Zaten yemekler hazırdı sadece masayı kuracaktık. Ona yardım ettikten sonra odama geçip üstümü değiştirdim. Ev sıcak olduğu için şort ve askılı bluz giymiştim. Saçlarımı toplayıp salona geçtim. Ben de Oğuz'dan ayrı kalmak istemiyordum. Eğer Işık uyuyor olsaydı kucağındaki yerini ben alırdım. Sessizce güldüm, Işık'ın çoğu yönü bana benziyordu sanırım. Yanlarına gittiğimde Işık sürekli babasına sorular soruyordu. Oğuz da büyük bir sabırla cevaplıyordu. Uyuyana kadar devam edecekti.

"Hadi yemeğe gelin."

Oğuz ayağa kalkıp Işık'la beraber masaya geldi. Onu sandalyeye oturtup "Ellerimi yıkayıp geliyorum," dedi.

Işık sandalyeden indi. "Ben de geliyoyum."

Banyoya giderken bile onu yalnız bırakmayacaktı. Birlikte ellerini yıkamaya gittiklerinde mutfaktan yemekleri getirdim. Beraber masaya geçtiğimizde önce Işık'ı doyurdum. Oğuz rahat rahat yemeğini yiyene kadar onunla sohbet edip biraz da olsa oyaladım.

"Baba bi daha gitme."

"İşlerim yüzünden ara ara gitmek zorundayım kızım."

Dudaklarını büktü. "Ama ben seni çok özlüyoyum."

Oğuz eğilip elini öptü. "Ben de seni çok özlüyorum ama çalışmam gerekiyor."

Işık tekrar kucağına gitti. En azından Oğuz tabağını bitirmişti. Bende hızlıca bir şeyler atıştırdım.

"Başka işte çalış."

Oğuz gülerek "Ee neler yaptın ben yokken?" diyerek konuyu değiştirdi.

"Dün Emiy'im geldi, onunla oynadık."

Oğuz ağzının içinde homurdandı. "Beni biyaz kızdıydı ama olsun."

"Niye kızdırmış benim kızımı?"

Saçlarını geriye doğru attı. "Okulda yeni aykadaşı vaymış. Hamza ile Elif, onlayı benden çok sevmiş."

"Keretaya bak sen."

"Benim de yeni aykadaşlayım olunca ondan çok sevcem."

Oğuz eğilip yanağını öptü. "Evet kızım öyle yap, boş ver sen Emir'i."

Uyarıcı bir sesle "Oğuz ya," desem de duymazdan geldi. Ciddi ciddi küçücük çocuğu kıskanıyordu.

"İnanamıyorum sana."

Bakışları beni buldu. "Seninle de sonra konuşacağız küçük hanım."

Sözleri üzerine kaşlarım havalandı. "O nedenmiş?"

Gözleri kırıldığında "O müdür bozuntusu," diye söylendi. "Sana attığı bakışları fark ettim."

Boğazımı temizledim. "Yok sevgilim sana öyle gelmiştir."

"Hiç öyle tatlı tatlı konuşma Süveyda Hanım, o konu aklımda."

"Baba hadi film izleyelim."

Işık imdadıma yetişirken ikisi içeri geçti. Ben de masayı topladım. Güliz abla bulaşıkları makineye attığında mısır patlattım.

"Ben çıkayım yarın görüşürüz."

Güliz ablayı yolcu ettikten sonra Türk kahvesi de yaptım. Işık için vişne suyu ve mısırı alıp kahvenin yanına koyduktan sonra salona geçtim.

"Bana da yer açın."

Tepsiyi masaya koyduktan sonra Oğuz'un yanına geçtim.

"Baba bu film çok güzel değil mi?"

Oğuz masadaki mısır kutusunu Işık'a verdikten sonra önce benim kahve fincanımı verdi. Ardından kendi kahvesini alıp kanepeye yasladı.

"Evet babacım."

Üçümüz oturmuş çizgi film izliyorduk. Işık sürekli sorular sorup yorum istiyordu.

"O adam evli olduğunu bilmiyor mu?"

Oğuz hala müdürü unutmamıştı. "Biliyor olmalı."

Ağzının içinde "Pezevenk," diye homurdandığında dirseğimle dürttüm.

Omuz silkti. "Zaten adamı korkuttun bir daha selam bile vermez."

"Vermesin."

Uzanıp yanağını öptüm. "Kıskanınca daha tatlı oluyorsun."

Yan gözlerle yüzüme baktı. "Sana yapmak istediklerim hiç tatlı şeyler değil."

Kulağına doğru yanaştım. "Sabırsızlıkla bekliyorum."

Oğuz keskin bir nefes aldı.

"Baba duydun mu beni?"

"Evet kızım, bence de en güçlü karakter kırmızılı olan."

Başını bana doğru çevirip alt dudağımı yakaladı. Hafifçe ısırdığında nefesim kesilmişti. Geri çekildiğinde elini belime yerleştirip beni kendine doğru çekti. Kolunun altına girip göğsüne sokuldum. Bir tarafına beni diğer tarafına Işık'ı almıştı. Başını başımın üstüne yasladığında Işık'ın saçlarıyla oynuyordu. Üçümüzün bir arada olduğu zamanlar günün en sevdiğim saatleriydi.

Soğuk bir kış gecesinde her şeyin bittiğini düşünerek kaçmıştım Eskişehir'den. Hiç bilmediğim bir şehirde yeniden hayata tutunmaya çalışmış, çok yara almış ve dibi görmüştüm. Her şeyin ne kadar karanlık ve korkutucu olduğunu hâlâ tüm canlılığıyla hatırlıyordum. Göğsüme işleyen o çaresizliği hiç unutmayacaktım. Sonra onlara rastlamıştım. Ansızın hayatıma giren Nazlı ve Oğuz, hiç bilmediğim bir şehirde yuvam olmuşlardı. Babamdan sonra kimsesiz kalmıştım ama onlar bunu da değiştirmişti. Şimdi yıllar geçmişti ve ben çok değişmiştim. Güçlü, ayakları yere sağlam basan bir kadına dönüşmüştüm. Yaşanan o günler çok uzak geliyordu. Artık kimsesiz değildim. Canımdan çok sevdiğim bir adam ve dünyalar tatlısı bir kızımız vardı. Hayallerimizin hepsini yaşadığımız tüm zorluklara rağmen başarmıştık.

Dönüp geçmişe baktığımda çok acı çok kayıp vardı. Ama şu anın, yaşanan her şeye değdiğini biliyordum.

"Seni sevdiğimi biliyorsun değil mi meleğim?"

Kulağımda yankılanan sesi üzerine gülümsedim.

"Biliyorum."

Kalbi kalbime kördüğümdü.

"Seni seviyorum," dediğimde Işık araya girdi.

"Ama en çok beni seviyoysunuz değil mi?"

SON

Ceyda BESTE

O günün üstünden günler geçmişti. Eser benimle nihayet konuşmuştu ve o gün Asya onu terk etmişti. Bu konu hakkında ne

düşüneceğimi bilmiyordum. Tek bildiğim Eser hâlâ beni seviyordu. Bunu gözlerinde görmüştüm. Ben de onu seviyordum. Ama aramıza yıllar girmişti. Ve biz bunu aşamazdık. Öncesinde yaptıklarımı saymıyorum bile. Eser haricinde tüm çevresine soğuk davranıp sağlıksız bir şekilde kıskanmıştım. Birlikte olduğumuz süre boyunca Eser'i sadece mutsuz etmiştim. Buna rağmen hep yanımda kalmış ve beni sevmişti. Ne onu ne sevgisini hak etmemiştim.

Psikoloğumun sesi kulaklarımda yankılandığında gözlerimi yumdum. "Kendine karşı bu kadar acımasız olma, işlerin bu hale gelmesini sen de istemezdin."

Derin bir nefes aldım. İstemezdim, onu kaybedecek hiçbir şeyin yaşanmasını istemezdim. Ama geçmişi değiştiremezdim, olanları kabullenip devam etmem gerekiyordu. Özlemle iç geçirdim, Eser ile devam etmeyi her şeyden çok istiyordum ama nereden ve nasıl başlamam gerektiğini bilmiyordum. Yaşananlar telafi edilemeyecek kadar kötü görünüyordu. Telefonumu elimi alıp numarasına baktım. Aramayı istiyordum ama ne diyeceğimi bilmiyordum. Öylece hayatına tekrar giremezdim. Ama kendime engel olamadan numarasını tuşladım.

İkinci çalışta açtı. Eser onu her aradığımda açardı. "Şey-"

"Oo Ceyda Hanım, numaram sen de var mıydı?"

Konuşurken dili dolanıyor. "Sarhoş musun?"

"Sarhoşum."

Ayağa kalktım. "Nerdesin?"

"Neden, gelecek misin?"

Önceden olsa içmeye gittiği için için öfkelenir ve ona trip atardım. Yanında ben yokken içmesinden hoşlanmazdım. Bu yüzden yanına gitmez ve telefonlarını açmazdım. Şimdi ben ise sadece yanında olmak istiyordum.

"Evet."

Alayla güldü. "Gelmezsin."

"Yerini söyle."

Cevabı da alay dolu olmuştu. Bana güvenmiyordu. Haksız sayılmazdı. Evden çıktığımda evine yakın olan mekana gitmek için araba bindim. Bir şansımız daha var mıydı? Nasıl olacağını bilmiyorum ama çok istiyordum. Onunla doya doya yaşamak istediğim ve zamanında kendime çok gördüğüm bir aşk vardı.

Araba durduğunda Eser'in sarsak adımlarla dışarı çıktığını gördüm. Beni beklemişti bile. Çünkü gelmeyeceğimden emindi. Bu beni üzse de görmezden geldim. Onu bu duruma ben getirmiştim.

Arabayla yanına yaklaştığımda camı indirdim. "Eser."

Odaksız bakan gözlerindeki şaşkınlıkla "Ceyda?" dedi. Bu tatlı haline gülümsedim. Onu çok özlemiştim. Kalbim özlemle sızlıyordu.

"Gel hadi."

Kaşları çatıldı. "Ne işin var burada?"

"Geleceğimi söylemiştim."

Yüzündeki ifade karmaşıktı. Arabaya bindiğinde sessizce oturdu. Yol boyu tek kelime etmedi. Sanırım yanında olduğuma inanmıyordu. Evinin adresini sormak için ona döndüğümde gözlerinin kapalı olduğunu gördüm. "Eser?"

Kımıldamadığında bir an ne yapacağımı bilemedim. Bu yüzden arabayı kendi evime doğru sürdüm. Ara ara gözlerim ona katıyordu. Yanımda olduğuna inanamıyordum. Araba durduğunda arabadan inip onun kapısını açtım. Ona doğru eğildiğimde içki kokusu burnuma çarptı. Eser genelde keyif için içerdi. Onu ilk defa bu kadar sarhoş görüyordum.

Eğilip omzuna dokundum.

"Eser?"

Uyanmadığında elimi yanağına yerleştirdim. İçimdeki özlem öyle büyüktü ki gözlerim doldu. Uyanmayınca kendime engel olmayı bırakıp ona doğru değildim. Dudaklarımı yanağına bastırdığımda gözümden bir damla yaş akıp gitti. Kalbime mesken edinen ayrılığın acısı, özlemle birleşmiş beni yavaş yavaş tüketiyordu.

"Özür dilerim," diye fısıldadım. "Daha iyisini sana veremediğim için özür dilerim. Keşke-" deyip ufak bir nefes aldım. Kokusunu içime çektiğimde biraz daha ağladım. "Keşke bir şansımız daha olsaydı."

Birkaç dakika o şekilde durup varlığının tadını çıkardım. Her şeyden çok seviyordum onu. Kıpırdandığını fark ettiğimde geri çekilip adını seslendim. Eser gözlerini açtığında "Seni evime getirdim," dedim. Tek kelime etmeden arabadan indi. Bunu beklemiyordum. Yanımda olmayı istemesine şaşırsam da belli etmedim. Adımları sarsak olduğu için kolunun altına girdim. Birlikte eve doğru ilerlediğimizde susmaya devam ettik. Bana yakın olmasının verdiği şaşkınlık ve mutluluk

yaşadığım için konuşacak gibi değildim. Ona bir daha bu kadar yakın olmayı hiç beklemiyordum.

Evin içine girdiğimizde ışıkları açmadan salona doğru ilerledik. Odayı sadece ayın ışığı aydınlatıyordu. Nefes alış seslerimiz haricinde çıt çıkmıyordu. Kanepeye oturduğumuzda kolunun altında duruyordum. Bana git demediği sürece hareket edebileceğimi sanmıyordum. Başını kanepenin sırtına yaslayıp yorgun bir nefes aldı.

"Ceyda?"

Adımı duyunca başımı kaldırıp yüzüne baktım. Gözlerini tavana dikmişti. "Güvenmediğim birine şans nasıl vereyim ben?"

Beni duymuştu. Kaskatı kesildim.

"Sen de beni sevmeyi bırakmadın ama bizim meselemiz hiç sevgi olmadı zaten."

Haklıydı. En kötü kavgalarımızda bile birbirimizi severek sağ çıkmıştık.

"Tekrar gitmeyeceğini nereden bileceğim?"

"Bilemezsin," diye fısıldadım. "Bana güvenmek zorundasın."

Başını bana doğru çevirdi. "Kolay mı sanıyorsun?"

Burnumu çektim. "Birine güvenmenin ne kadar zor olduğunu en iyi ben biliyorum ama," deyip ufak bir nefes aldım. "Güvenmeden bir daha bir araya gelemeyiz."

Elini uzatıp yüzüme düşen saçımı okşadı. "Bir suda iki kez yıkanılır mı?"

Yüzümü eline yasladım. "Eser seni seviyorum, özellikle tedavi olduktan sonra sana yaptığım haksızlıkların farkındayım. Beni affet demeye yüzüm bile yok."

Gözlerimden yaşlar süzülmeye başladı. "Sevgini hak etmedim. Sana yaptıklarımı hak etmedin."

"Hak etmedik," diye tekrarladı.

Başımla onayladığımda gözlerimi kapattım. "Senden başkasını sevmeyeceğim. Benimle olsan da olmasan da bu hasarlı kalbim sana ait."

Eğilip alnını alnıma yasladı. "Sana tekrar nasıl güveneceğim bilmiyorum."

İçimde yeşeren umuda engel olamıyordum. Kuşum bir sesle "Bu defa," dedim. "Bu defa ben tutsam elini, ben ikna etsem seni?"

"Ben," dediğinde yüzümü kaldırıp dudaklarımı özlediğim dudaklarına yasladım ve konuşmaya devam ettim.

"Sen bizim için çabaladın, şimdi izin ver ben de çabalayayım. Sana kendimi affettireyim. Lütfen."

Dudaklarını hafifçe öptüm. "Seni seviyorum, seni sevmeyi hiç bırakmadım."

Gözlerini kapattı. "Kendime yaptığım en büyük haksızlık seni sevmek oldu Ceyda, seni unutamamak, seni hâlâ sevmek..."

Ben, Eser'in kendine yaptığı en büyük haksızlıktı.

Dudaklarını daha sert öptüm. Bizi hatırlasın istedim. "Bu durumu tersine çevirmeme izin ver, seni sevmeme izin ver," dediğimde elini enseme yerleştirip beni öptü.

İçimdeki özlem kalbimi cayır cayır takıyordu. Dudakları dudaklarımın üstündeyken "Zaman," dedi.

"Bize sadece zaman verebilirim. Fazlasını yapmaya gücüm yok."

Dudakları dudaklarımın üstündeyken gülümsedim. Verdiği zaman, benim şansımdı. "Zaman," diye tekrarlayıp kollarımı boynuna sıkıca sardım.

Beni tamamen affedebilir miydi bilmiyorum ama zaman vermesi büyük bir adımdı. Bunu biliyordum. Bunu da sonuna kadar kullanacaktım. Çünkü bu adamı seviyordum, nefes aldığım sürece bu durum değişmeyecekti.

•

Bir hikayemin daha sonuna geldik ve ben çok duygusal hissediyorum. Oğuz ve Süveyda benim sığındığım bir limandı. Onları yazmak bana her zaman iyi geldi. Şimdi ayrılıyor olmak kalbimi kırıyor 😩 ama yeni başlangıçlar için bir şeylerin de bitmesi gerekiyor. (Yine de üzgünüm)

Neyse ki bu veda geçici çünkü kitap olmasını istiyorum, Seher Yeli'nden sonra ♡ bu kısma kitap olacağı zaman okumak istediğiniz sahneler yazar mısınız?

Eser ve Ceyda için ayrı bir bölüm hazırlamaktan ziyade sizi bekletmek istemediğim için bu bölümde onlara da yer verdim. Kış benim için hep yoğun geçiyor, yazmaya fırsat bulamamaktan korktum açıkçası.

Umarım Virane Düşler'den keyif almışsınızdır, bu yolculukta yanımda olduğunuz için her birinize çok teşekkür ederim. Bu kitabım bana kazandırdıkları için çok şanslıyım. Kendinize iyi bakın olur mu, seviyorum sizi🫶

Gelişmeler için beni instagram adresim umrantn- Twitter hesabım umrantann'dan takip edebilirsiniz♡